

Tướng Cướp Liêu Đông

Contents

Tướng Cướp Liêu Đông	2
1. Mở Đầu	2
2. Hình Cây Biết Nói	7
3. Con Rồng Ngủ Cựa Mình	14
4. Ngọn Roi Ngự Trị Người	22
5. Di Vật Của Nghiêm Đại Nhân	30
6. Người Mù Họ Cổ	41
7. Hồi Chuyện Ngày Xưa	48
8. Sát Mạng Phi Dao	56
9. Lấy Mắt Tiểu Nhân Nhìn Lòng Quân Tử	64
10. Ván Cờ Sai Nước	71
11. Những Ngón Đòn Vay Trả	79
12. Thấy Ma Cử Động	87
13. Người Của Thị Vệ Dinh	95
14. Gậy Ông Đập Lưng Ông	102
15. Lệnh Tầm Nã Từ Kinh Sư	109
16. Hèm Móng Ngựa	118
17. Cô Gái Lâu Xanh	125
18. Giang Hồ Và Kỹ Nữ	133
19. Gặp Nhau Trong Sông Bạc	141
20. Những Lá Bài Linh	148
21. Cánh Hồng Bay Bồng	156
22. Má Hồng Phận Bạc	164
23. Niềm Thương Xin Gói Trong Lòng	172
24. Những Kẻ Quyết Tìm Nhau	179
25. Đoàn Xe Ngược Bắc	184
26. Thả Miếng Mồi Ngon	192
27. Ngọn Roi Họ Phí	201
28. Tên Đúng Mà Người Không Đúng	208
29. Ngoài Bạn Trong Thù	216
30. Tướng Cướp Và Quan Nha	224
31. Thâm Nhập Quan Trường	231
32. Những Kẻ Bán Thân	239
33. Những Màn Lưới Vô Hình	246
34. Gặp Lại Người Xưa	255
35. Bàn Tay Xoa Dịu Vết Thương	261
36. Đối Diện Mà Nghìn Trùng Diệu Vội	270
37. Bền Gối Còn Hương	277
38. Tân Quan Hiệu Úy	285
39. Thứ Dữ Gặp Thứ Không Hiền	293
40. Những Kẻ Trong Bóng Tối	301
41. Hung Ma Đèn Tội Ác	309

42. Mới Lên Khỏi Vực Lại Hang Sâu	315
43. Trong Bãi Tha Ma	322
44. Người Theo Người Tránh	332
45. Trộm Viếng Nha Môn	340
46. Một Cuộc Hành Hương	346
47. Gặp Lại Người Quen	355
48. Bức Màn Thừa Lay Động	365
49. Những Câu Hỏi Không Lời Giải	370
50. Những Nỗi U Tình	374
51. Gặp Lại Cổ Nhân	380
52. Thù Cũ - Nợ Mới	385
53. Kẻ Cầm Đầu Thiên Tâm Hội	389
54. Ân Đền Oán Trả	393
55. Thiếu Gia Trung Đường Phủ	397
56. Một Âm Mưu	402
57. Sự Thương Lượng Cần Thiết	407
58. Náo Loạn Trong Trung Đường Phủ	413
59. Hoàn Thành Sứ Mạng	419

Tướng Cướp Liêu Đông

Giới thiệu

Giữa anh hùng hay đại đạo phải chăng không có ranh giới ? Hay chẳng qua chỉ là lối nhìn của giai cấp

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-cuop-lieu-dong>

1. Mở Đầu

Năm thứ ba đời Nhân Tông Gia Khánh, nhà Thanh. Tháng năm mùa hạ.

Vành trăng lưỡi liềm lơ lửng ở góc trời Tây trải xuống nhân gian một màu trắng đục và càng mờ mờ hơn nữa ở con đường cái phía Nam, vì sáu con kiện mã phi nước đại vào Phụng Thiên thành, bụi vàng cuốn mịt.

Ngựa, toàn một màu hung đỏ, bờm cao, giống tuần mã vùng Đại Uyển; kỵ sĩ là năm tên đại hán; năm người ngồi trên năm ngựa, con sau cùng chỉ có yên không; một con ngựa cao lớn màu đen, yên cương có đủ nhưng không người cỡi.

Sáu con kiện mã, năm tên kỵ sĩ lướt gió trong màn đêm, thẳng vào Phụng Thiên thành giữa canh khuya....*

* * * *

Canh đã quá khuya, xa xa, trên một vọng lâu, tiếng trống trở ba dùi.

Trung tâm thành thị, cũng như vùng phụ cận dẫn đến ngoại ô, nhà nhà im lìm, người và cảnh vật đang say giấc đêm trường, rải rác đó đây, xa tí, một vài ánh đèn còn ẩn khuất đều hiu.

Từ những con đường cái, từ những khu đông dân cư dẫn đến ngõ hẻm trở ra vùng hoang vắng, không một tiếng động, không một bóng người.

Năm tên kỵ sĩ, sáu con tuấn mã vượt thẳng về hướng Đông thành, ở đây, nhà đã thưa dần và cuối cùng là một vùng rừng bụi um tùm cách vòng tường của một tòa trang viện non một dặm.

Sáu con ngựa dừng ngay nơi đó.

Năm người kỵ sĩ áo đen cùng một lượt rời yên.

Sát góc tường của tòa trang viện, chỗ giáp tiếp khu rừng, một bóng người vụt nhóng lên: một người đàn ông trung niên mặc áo màu tro xám...

Hắn đã nghe tiếng ngựa, hắn đã thấy năm người kỵ sĩ áo đen, hắn dòm trước, dòm sau mấy lượt, hình như hắn còn đề phòng những vấn đề khác nữa và cuối cùng hắn băng nhanh theo những lùm bụi thấp, đi thẳng về phía năm kỵ sĩ.

Hắn vòng tay cúi mình, nhưng hình như vẫn chưa thấy đủ, hắn bồi thêm một tiếng cười, giọng cười mỉa mai nhách.

- Năm vị đến thật là đúng hẹn!

Hắn cười thêm tiếng nữa để chấm câu, tiếng cười rè rè gượng gượng.

Dẫn đầu năm kỵ sĩ, cũng là một người trung niên có màu da trắng bệch làm nổi bật chòm râu ngắn ngắn đen muốt dưới cằm, hắn nhìn người áo xám bằng tia mắt lạnh băng băng :

- Có chưa?

Người áo xám đáp nhanh :

- Có, có... tôn giá đã giao việc thì làm sao lại có thể sai chạy được? Nếu không có thì tiểu nhân đâu dám đến...

Người có chòm râu đen gật nhẹ :

- Tốt, trao đây.

Người áo xám lại toét miệng cười, giọng cười hề hề thâm thấp y như giọng nói :

- Vâng, vâng... nhưng...

Người râu đen hất mặt :

- Nhưng cái gì? Không có mang theo phải không?

Người áo xám vội đáp :

- Không không, có chứ, có chứ, tôn giá nghĩ xem, đây đâu phải là chuyện chơi, làm lỡ chuyện của quý vị để mang họa hay sao? Chỉ có điều...

Người râu đen cười, giọng cười lạnh hơn giọng nói, hắn chặn ngang :

- Yên lòng không lẽ công đâu mà sợ...

Hắn ra lệnh bằng cái gật đầu :

- Hãy trao cho hắn!

Một tên kỵ sĩ đứng sau nhích tới đưa về phía người áo xám một cái túi vải.

Đôi mắt người áo xám rực lên, hắn thò tay ra nhưng, tên kỵ sĩ vụt nhếch môi và rút tay về, cái túi vải cũng về theo.

Người áo xám vội gật lia :

- Phải phải... “Tiền trao cháo múc”, vâng, không ai hơn ai, mà cũng không ai thua thiệt...

Vừa nói, hắn vừa móc trong lưng ra một tờ giấy cuộn tròn.

Tên kỵ sĩ lại trao túi vải bằng tay trái, tự nhiên tay phải cũng đưa ra một lượt.

Người áo xám trao cuộn giấy và chụp lấy túi vải, cử động của hắn thật ăn khớp, nhịp nhàng, xem chừng chuyện “trao đổi” này, hắn thuộc vào hạng chuyên môn.

Tên kỵ sĩ cũng làm giống như thế, nhưng thái độ khá bình tĩnh chớ không lục chụp như người áo xám. Hắn mở cuộn giấy ra trước mặt và đảo mắt từ trên xuống dưới thật nhanh.

Đó là một tấm bản đồ.

Trong bản đồ vẽ một khu nhà đồ sộ, có cổng có sân, nhưng không giống như những ngôi nhà thường, vì con đường dẫn vào cửa chính quá dài, bên trong, dãy hành lang lại cắt hai ngôi nhà thành một đường trung tâm thật thẳng. Thêm vào đó, từ cổng dẫn vào, dọc theo dãy hành lang, nhiều chỗ lại có gạch chéo bằng mực đỏ.

Người râu đen hỏi :

- Sao? Có đúng không?

Tên kỵ sĩ gật đầu nhẹ...

Người áo xám lại tưởng hỏi mình nên vội gật lia :

- Đúng, đúng, đúng chẵn năm mươi lượng, không hơn, không kém!

Người có râu mỉm cười :

- Đủ rồi thì đi đi.

Tiếng đi sau cùng còn chưa dứt thì ngón tay trở của tên kỵ sĩ đã chạm vào dưới ngực bên trái của người áo xám, điểm đúng vào tâm mạch.

Vành môi của người áo xám chỉ kịp giựt lên chứ không kêu thành tiếng, hắn gập thân mình xuống như cây chuối bị đốn ngang và sau đó là co rút bất động trên bãi cỏ.

Bằng một động tác thật bình thường, tên kỵ sĩ móc ra một cái lọ đen bằng cổ tay, hắn mở nút rất lên thấy người áo xám một chất trắng trắng như bột mì, hắn rất tới đâu, hơi khói mong mỏng bốc lên tới đó...

Người có râu cầm lấy tấm bản đồ chăm chú nhìn rất kỹ và ngẩng mặt hỏi bốn tên kỵ sĩ :

- Chỗ nào là trung tâm Đại lao, chỗ nào có canh phòng, các người đã nhớ tất cả rồi phải không?

Bốn tên kỵ sĩ cùng gật gật đầu :

- Có, thấy rất rõ.

Người có râu vo tròn mảnh giấy nhét vào lưng và quăng mình lên ngựa :

- Đi !

Tiếng “đi” phát ra cùng một lúc với tiếng roi vút trót vào không khí, sáu con kiện mã cất đầu bỏ vó về Nam...

* * * * *

Đề lao.

Vòng tường thật cao, xám xịt, lâu đời.

Trên đầu tường, những thanh sắt ken dày nhọn lều như sẵn sàng xuyên từ bụng lộ thấu ra lưng của bất cứ kẻ nào đại dột vượt đầu tường.

Nhưng năm người kỵ sĩ không “đại dột”, họ từ yên ngựa tung lên thật nhẹ nhàng, thân người họ còn cao hơn đầu sắt nhọn cả sải tay.

Không khí bên ngoài và bên trong thật cách biệt, vừa đặt chân vào sân hơi nóng đã nghe hầm hập, qua khỏi sân, bước vào khung cửa hẹp, giữa hành lang hun hút, nhà lao chia thành hai dãy sâu thẳm vào trong.

Từng cánh cửa bằng gỗ lim thật dày thật nặng nằm khít vào nhau như những đáy hòm dựng đứng, Trên mỗi khung cửa, ngang tầm mắt đều có một lỗ trống vuông nho nhỏ, những lỗ đó, cho dầu cái dầu thật nhỏ cũng không thể chui qua, thế nhưng người ta vẫn cẩn thận thêm vào đó ba song sắt to bằng ba cổ tay đứa bé. Thành ra tuy có được một lỗ trống, nhưng ba thanh sắt đó đã biến thành bốn cái kẻ hẹp không thể dứt lọt bàn tay.

Nếu đứng ngoài sân, người ta có cảm giác đang đứng gần một lò nung thì khi đặt chân vào dãy hành lang mà hai bên là những gian ngục hẹp này, người ta mới thấy đúng là đã đi thẳng vào miệng lò.

Ngay đầu hành lang tuy không có cửa nhưng lại có một cái bàn chắn ngang gần bít lối, sau bàn, một gã đại hán, có lẽ là tên giữ ngục, đang bật lưng vào ghế dựa giữa, hai chân duỗi thẳng, đôi mắt lim dim.

Dãy hành lang, giữa hai hàng lao ngục có treo ngọn đèn, hai đầu và chính giữa cách khoảng khá xa. Ánh sáng từ ngọn đèn tỏa ra vừa vàng vọt nặng nề, vừa eo sèo bệnh hoạn.

Gian ngục cuối cùng sâu hút vào trong chỉ nhót có một người, người đàn ông mặc áo đen.

Hắn nằm dài dưới nền đất im lìm bất động.

Gian lao ngục giống y như lòng cổ quan tài, chỉ cần đứng gần lỗ trống trên cửa là nghe hơi nóng phụt ra nóng như nổi nước sôi hừng hực, thế mà người áo đen lại có thể nằm ngủ một cách ngon lành. Có lẽ cái “hộp” vuông vuông này “đựng” hắn cũng khá lâu, cho nên hắn đã... thích nghi hoàn cảnh!

Hắn nằm bất động như một cái xác chết, nhưng thỉnh thoảng cái đầu hắn ngóc lên, đôi mắt chớp sáng...

Dãy hành lang vẫn im phẳng phắc, tên giữ ngục vẫn dựa giữa duỗi chân. Ánh đèn trầm trầm nặng trĩu.

Người áo đen nằm trong ngục đặt đầu trở xuống, nhưng hắn không nhắm mắt lại, vành môi hắn nhếch lên - không phải nhếch cười mà là thách đố đợi chờ.

Như một cây gió thốc, năm tên kỵ sĩ lao vút vào cửa khám. Tên giữ ngục đứng phắt lên...

Phản ứng của hắn thật nhanh, nhưng bàn tay của hắn vẫn chưa đặt kịp đến cán đao thì bàn tay của một tên kỵ sĩ đã chạm vào cổ hắn.

Bàn tay xòe thẳng phạch ngang của tên áo đen không nghe hơi gió, tên giữ ngục nghèo đầu qua bên trái, thân hình cao lớn của hắn đổ xuống luôn. Cũng như tên áo xám bán bản đồ, hắn chỉ giựt giựt vành môi chứ không kịp phát ra thành tiếng.

Người có râu dẫn đầu khoát nhẹ cánh tay và lao vút vào trong, bốn tên kỵ sĩ bám sát theo hai bên, họ thẳng vào gian ngục cuối cùng.

Bình.

Một cái đá của tên kỵ sĩ áo đen tung ra thật lẹ, cánh cửa khám bật then.

Y như một con mèo, gã áo đen trong ngục tung mình lên thật lẹ.

Bây giờ mới nhìn được rõ, hắn là một con người tẩm thuốc, trên mép, dưới cằm râu đen tua tủa, nhưng đó chỉ là râu tù ngục, vì bằng vào đôi mắt như hai ánh sao đêm, bằng vào đôi mày thật bén xuyên thấu tóc mai, bằng vào sống mũi thẳng và da mặt mịn màng, người ta có thể biết ngay hắn chưa đầy ba mươi tuổi,

Hắn vừa tung mình dậy thì cánh cửa đã bật ra, người có râu dẫn bốn tên kỵ sĩ tràn vào.

Giữa khoảng chân mày của người áo đen trong ngục ẩn sát khí, hắn hất mặt lạnh lùng :

- Cho biết lai lịch?

Bằng vào lối hỏi đó, chứng tỏ hắn đã biết năm tên kỵ sĩ không phải cùng bọn với đám người đang giam cầm hắn.

Người có râu móc ra một phong thư còn niêm kín, giọng hắn cũng lạnh băng băng :

- Xem đi!

Ánh mắt gã tù nhân chớp sáng nhưng rồi lại tắt ngay, hắn đưa tay cầm phong thư và thấp giọng :

- Các vị là...

Người có râu chận đáp :

- Xem xong hắn nói.

Đưa đôi mắt ngời ngời từ trên xuống, gã tù nhân buông tay xuống nhưng không xếp lá thư, hắn có vẻ ngạc nhiên :

- Như thế... là...

Người có râu vẫn với vẻ mặt thản nhiên cổ hủ :

- Có bằng lòng hay không?

Gã tù nhân gặng lại :

- Nhưng tại làm sao lại tìm đến với ta?

Người có râu một mực lạnh lùng :

- Có bằng lòng hay không?

Gã tù nhân trở lại sắc thái bình tĩnh lúc ban đầu:

- Sát nhân vượt ngục, nếu ta là hạng người như thế, thì ta đã đi lâu rồi chứ không nằm mãi trong cái ngục hôi hám này đến ngày nay...

Người có râu nhướng mắt :

- Chính như thế nên các hạ mới được tin nhiệm. Quá khứ của các hạ, bọn ta đã điều tra rất rõ ràng, chuyện này chỉ có các hạ mới có khả năng làm được, nhưng cần nhất là các hạ phải tình nguyện, phải bằng lòng chứ bọn ta không cưỡng ép.

Gã tù nhân làm thỉnh

Người có râu nói tiếp :

- Các hạ có thể suy nghĩ nhưng thời gian suy nghĩ không được quá lâu.

Gã tù nhân làm thỉnh

Người có râu lại nói :

- Các hạ không phải vì một, mà là vì quá nhiều người, các hạ biết rõ điều đó, bọn ta cũng biết rõ như thế.

Đôi mày dài của gã tù nhân máy động, vẻ mặt hắn thật lạ lùng và hắn vụt gật đầu :

- Được rồi, ta nhận!

Người có râu nghiêng mặt :

- Các hạ hãy nghe thật rõ, sau khi rời khỏi nơi đây, các hạ đã trở thành tên tù vượt ngục sát nhân, không ai có thể giúp được, các hạ phải bằng vào khả năng của chính mình, chỉ có một thù lao duy nhất là ngày thành công, lúc miễn tội...

Gã tù nhân nhếch môi :

- Ta không yêu cầu...

Người có râu chận nói :

- Chưa hết, các hạ hãy nghe, vạn nhất các hạ bị bắt lại, tuyệt đối không được nói tiếng nào về chuyện đêm nay; vạn nhất thất bại, các hạ lọt vào tay của họ, bọn ta cũng tuyệt đối không thừa nhận có chuyện đêm nay, các hạ biết rõ chứ?

Gã tù nhân thản nhiên :

- Nói những lời đó là thừa.

Người có râu gật gật đầu :

- Tốt, phía sau tường đã có sẵn một con kiện mã, các hạ cứ thông thả ra đi !

Không nói thêm một tiếng, cũng không cần quan sát gã tù nhân, người có râu vói tay lấy lại lá thư và cùng với bốn tên kỵ sĩ rút ra khỏi khám...

2. Hình Cây Biết Nói

Lão Long Hà

Một con sông khá rộng nhưng nổi tiếng không phải vì thế, bất cứ ai, cứ nghe đến “Lão Long Hà” cũng đều hình dung ngay trong cảm giác đầu tiên là những trận cuồng phong.

Mưa ở đây rất ít nhưng gió lốc thì gần như không vắng một ngày nào. Con đường đất đỏ bên tả nhận luôn cuốn bụi mù, nhuộm vàng cả đầu cây ngọn cỏ.

Dựa bên con đường đất đỏ bụi mù đó có một cái quán. Quán rượu.

Chủ quán là lão già họ Vương, không ai biết tên, nhưng không cần, lão có một chân cà thọt, người ta đã lấy nó làm tên. Lão Vương Què.

Quán rượu này có hai đặc điểm.

Thứ nhất, quán chỉ bán rượu chứ tuyệt đối không bán thức nhắm hay bất cứ món ăn nào khác. Khách nhậu, nếu cần, có thể mang theo.

Thứ hai, khách nhậu không cần gọi rượu, vì rượu có sẵn từng ché đặt dài theo mé vách chỗ quầy tiền, mỗi ché đều có một ống tre cửa ngang cỡ gang tay chứa cán dài móc bên ngoài ché, khách nhậu “tự tiện” mang chén tới mức uống, uống bao nhiêu cũng được, miễn là trước khi đi ra “làm ơn” để lại đủ tiền.

Không nghe có chuyện uống thiếu hay uống “chạy”, không ai rõ nguyên do không xảy ra chuyện đó, nhưng cũng không có người bàn tán,

Không ai bàn tán, nhưng nhất định mỗi người đến đó đều có một dấu hỏi trong bụng, có thể vì nghi vấn đó mà người ta ngại. Hạng người thường “uống chạy” ở những nơi khác cũng đâm ra dè dặt.

Quán rượu của lão Vương Què không sợ ế, một là trong vòng trăm dặm quanh đây không hề có thêm một cái quán nào khác, hai là tả ngạn Lão Long Hà luôn có cuồng phong, bất cứ khách qua đường nào, đã lọt vào vùng này, lỡ gặp cơn gió lớn là cũng tìm vào chỗ trú duy nhất: quán rượu của lão Vương Què.

Khách của lão là những kẻ ngược xuôi khoảng đường dài cật bụi, nếu không ngồi xe thì cũng là đi ngựa, bộ hành rất ít vì trong một chu vi rộng lớn này không hề có xóm làng.

Gặp cơn gió lớn là quán lão luôn luôn chật nít.

Lão Vương Què không phải là hạng người “hạnh tai lạc họa”, không phải vui mừng trước cái khổ của người khác, lão không bao giờ “van vái” cứ có gió lớn hoài hoài, không biết vì lòng lão tốt, hay tại vì ở đây mỗi ngày ít nhất là có hai cơn giông kéo dài như bữa hôm nay, nên lão không cần phải vái,

Bữa nay quán lão chật ken người.

Kể cả tốt lẫn xấu, quán lão có cả thảy là năm cái bàn, đáng lý mỗi bàn có thể ngồi được sáu, bảy người, thế nhưng năm cái bàn bây giờ chỉ ngồi có mười người, còn lại bao nhiêu “ẩm khách” thì ngồi trên những cái ghế dài kê dọc theo vách hoặc ngồi chồm hồm xa xa phía quầy tiền.

Năm bàn tuy đều có người ngồi nhưng vẫn còn trống, vậy mà họ bằng lòng ngồi dưới đất chứ không leo hánh đến bàn. Họ ngồi nên khép cửa lại để tránh gió, vừa uống rượu vừa “len lén” nhìn từ bàn này sang bàn khác.

Bàn thứ nhất, gồm có bốn người.

Bốn gã đại hán ăn vận cùng một cách.

Có gió nhưng vẫn là mùa nóng nực, thế nhưng cả bốn gã vẫn đội mũ da súp tới mang tai, mình cũng mặc áo da với sợi dây đai bằng da to bản, dáng cách người nào trông cũng dữ dằn, thêm vào đó, bốn thanh đao đặt trên bàn, cán đao buộc vải lụa màu đỏ rực thỉnh thoảng theo gió phất lên như thách thức càng làm cho cái bàn đó thêm nặng nề sát khí.

Bàn thứ hai, có ba người.

Ngồi giữa là một lão già râu ba chòm đen mượt, mắt sáng mày dài, mình vận áo xanh, vẻ mặt không dữ nhưng rất uy nghiêm. Chỉ cần nhìn qua là không ai dám nhìn thẳng thêm lần nữa.

Hai người ngồi hai bên lão già áo xanh thật là tương phản, một người mập thù lù, da trắng mỏng như đứa trẻ sơ sinh, nhìn vào mặt lão, người ta dễ mỉm cười liên tưởng đến pho tượng Di Lặc trong chùa. Lão mặc chiếc áo trắng, quá trắng, trắng đến mức những hạt bụi e dè không dám bám.

Người ngồi bên phải ốm tong như cây sậy, da đã đen như cục than hầm mà lại còn vận thêm bộ quần áo đen, càng làm cho lão giống như cây cột cháy.

Bàn thứ ba, gồm có... một người.

Một ả khách ngồi chồm hổm gần ché rượu thúc nhẹ cùi chỏ vào hông bạn đồng hành và nhỏ giọng :

- Bàn chỉ có một người sao mình ngồi dưới đất? Lại ngồi với người ta đi chứ, bạn!

Người kế bên chỉ trả lời bằng cái rùn vai, cái miệng hấn chằng ra, hai mắt nháy lia và quay qua hướng khác.

Bàn thứ ba chỉ có một người thật đó, nhưng nhìn còn không dám thì làm sao bảo hấn dám đến ngồi?

Người ngồi ở bàn thứ ba chỉ là một trung niên khoảng bốn mươi, vóc dáng cũng không có gì khác lạ, giá như con mắt trái của hấn đừng bị chột, giá như con mắt chột đừng bịt miếng đồng đen, giá như cặp răng khóe của hấn đừng quá nhọn và hơi dài hơn những cái răng khác, giá như...

Người ngồi bên ché rượu dưới đất lại nhăn mặt, quay vào trong, hình như hấn không muốn nhìn thêm chỗ khác của người một mắt, chỉ bao nhiêu đó mà xương sống của hấn đã ớn lạnh rồi!

Bàn thứ tư, cái bàn đặt quá vào trong cũng chỉ có một người.

Khác hẳn với những người ngồi ở ba bàn trước, đây là một gã thanh niên mảnh khảnh, ngoài cái chất thư sinh trời gả không chặt ra, hấn lại còn giống như một cô gái. Từ ánh mắt long lanh, vành môi đo đỏ đến sóng mũi dọc dừa, nếu hấn không có bộ quần áo đàn ông thì chắc chắn người ta sẽ gọi hấn bằng... cô!

Gần bàn người thư sinh là cái bàn chót trong quán, bàn này cũng chỉ có một người.

Nhìn sắc diện, hấn chưa đến tuổi trung niên, nhưng râu mép, râu cằm tua tủa, thứ râu của người ở vào một nơi không có phương tiện hớt cạo, chứ không phải râu... già.

Hấn vận áo đen, áo không dơ nhưng quá cũ, nhìn vào, người ta có cảm tưởng hấn là một tên tù mới vừa ra khỏi khám.

Lạ một điều là dáng cách của hấn không hung dữ như bốn tên đại hán ngồi ở bàn đầu, nhưng không hiểu sao, nhìn vào hấn, không biết ở chỗ nào, có thể do đôi mắt quá sáng, có thể do đôi mày quá dài, nhưng chắc hơn hết có lẽ do khoảng giữa chân mày của hấn đang hừng hực một "khí thế" lạ lùng, cho nên nếu bảo bốn tên đại hán ngồi ở bàn ngoài là bốn cây trụ đá vững vàng thì người ta có cảm tưởng gã áo đen ngồi riêng một bàn này như một trái núi, vì hấn vững vàng bá bệ.

* * * * *

Lão chủ quán Vương Què vụt trở thế ngồi.

Hai chân lão đang duỗi thẳng trên thanh ngang của quầy tiền bỗng trở thành tréo ngoáy, tự nhiên cái chân có tật của lão gát trên cái chân nguyên.

Có tiếng đập cửa bên ngoài.

Gió mạnh lắm, vào quán rồi là cửa luôn được gài then.

Mười người ngồi ở năm cái bàn vẫn cứ nhâm nhi với chén rượu chứ không hề quay lại, có thể họ không nghe tiếng đập cửa, cũng có thể nghe mà không thèm để ý.

Điều đó không lạ, vì họ là khách, họ không có bổn phận tiếp khách.

Người có bổn phận đó là lão Vương Què.

Vậy mà lão chỉ đổi thế ngồi chứ đôi mắt lão cứ lim dim, làm như cái chuyện đập cửa quán của khách không... dính líu gì đến lão.

Nhưng nếu đã quen với cái quán này, chắc cũng không ai thấy lạ lùng.

Rượu có sẵn từng ché bên vách, mỗi ché có sẵn gáo múc. Chén cũng úp sẵn dài dài gần đó, khách cứ tự tiện như của... nhà mình, lão Vương Què chỉ có mỗi một việc là ngồi một chỗ thu tiền, như vậy, chuyện mở cửa được mặc nhiên coi như... ngoài bổn phận.

Quả nhiên, người nào ngồi dưới đất gần cửa nhất đã nhồm dậy rút cái chốt ngang.

Bên ngoài, một người xồng xộc ào vào cùng một lượt ngọn gió mang theo cát bụi...

Người mở cửa đóng ập cửa lại và ngồi thụp xuống thật nhanh, gió bị cản lại bên ngoài, trong quán, quần áo thực khách bị tốc lên rồi lặng im như cũ.

Người mới vào dụi dụi mắt, hắn không biết ai đã mở cửa dùm, nhưng cũng rối rít cảm ơn :

- Đa tạ, đa tạ, mẹ họ, gió lớn quá, thiếu chút nữa đã bị tống tuốt xuống sông!

Không biết hắn mặc áo gì, chỉ thấy bụi đã nhuộm màu vàng, đầu tóc mặt mũi cũng vàng hoe.

Người ta chỉ thấy hắn tròm trèm cỡ trung niên, có bộ mặt như mặt khỉ, mắt lồi, tai đảo, mũi lộ, môi dày, đặc biệt là hàm răng hô trót ra ngoài, không làm sao ngậm kín. Không biết vì hắn ở dơ hay vì bụi, hàm răng của hắn vàng bệt trông thấy phát nôn.

Nhưng cái lối nói chửi thề kèm theo giọng cười hèn hếch, làm cho những người ngồi dưới đất phát cười theo, không biết họ cười vì thấy con người dị hợm, hay cười vì cách nói bô bô của hắn.

Chỉ có những người ngồi ở năm cái bàn là không cười.

Không cười mà cũng không thèm nhìn lại.

Năm bàn hình như năm phe khác nhau, nhưng lại có điểm giống nhau, họ cùng một dáng cách trầm ngâm, gần như không hề hay biết chung quanh còn nhiều người khác nữa.

Gã răng hô mới vào, cung cách tuy có khác nhưng thái độ lại giống những kẻ ngồi ở năm bàn, ai cười, ai ngó, hắn không cần biết, hắn thản nhiên quăng cái túi lớn đang công trên vai ra trước mặt, rồi một tay xách túm miệng túi, tay còn lại đập phủ liên hồi.

Bụi đóng từng lớp quanh cái túi bay mù khắp quán.

Nhiều người ngồi dưới đất lật đặt xòe tay che chén rượu la lên :

- Coi, coi... nhẹ nhẹ một chút chứ, bụi bay vào rượu thì uống cái chó gì được nữa!

Gã răng hô toét miệng cười :

- Chi mà gắt thế, ông bạn? Đất này gặp gió to đâu phải là chuyện lạ, ai cũng vậy mà? Là cát, là bụi chứ có phải thuốc mê, sao mà sợ dữ vậy?

Nói xong là hắn ngồi bệt xuống đất, hắn không cần nhìn chỗ sạch chỗ dơ, có lẽ hắn nghĩ chắc không còn có chỗ nào dơ hơn thân người của hắn.

Những người ngồi quanh năm cái bàn vẫn làm thình, nhưng nhiều người ngồi dưới đất đã phát cáu vì câu nói của gã răng hô, có người hăn hộc :

- Mẹ họ, nói cái gì bậy bạ đó? Cái quán của lão Vương Què này đâu phải là “hắc điếm” làm sao trong rượu lại có thuốc mê?

Thọt đại hai ngón tay trở vào lỗ mũi ngoái ngoái rồi rút ra quẹt quẹt vào thân áo, gã răng hô cười hèn hếch :

- Ai nói trong rượu có thuốc mê? Tôi nói bao giờ? Ông bạn?

Quả thật, hần không có nói một câu như thế.

Người vừa lên tiếng hơi khựng, thế nhưng vẫn gân cổ lên vật lại :

- Không nói thì... mới nói cái gì lộn xộn đó?

Gã răng hô lại cười :

- Đâu có lộn xộn? Ông bạn, bọn mình đều là kẻ lẩn lộn giang hồ, chết sống tuy không quan trọng, chỉ có điều khi cần chết, sông hào cũng xong, nương rãnh cũng được, nhưng chắc chắn không một ai chịu gởi mạng vào tay kẻ khác, trừ khi không biết, chứ đã biết là nhất định phải tránh đi, phải không? Giả như trước mặt có hai chén rượu, một chén có thuốc mê, một chén có bụi đất, ông bạn ưng uống chén nào? Chắc chắn không ai bưng chén có thuốc mê, phải không?

Người đối thoại mấp máy đôi môi nhưng lại nín im luôn.

Gã răng hô nói đúng.

Chén rượu có bụi đất, uống vô đâu làm chết được ai, nhất là vùng tả ngạn Lão Long Hà này, đến cơm cũng có đất bụi chứ đừng nói chỉ đến rượu.

Giữa chỗ đông người đập bụi tùm lum là bậy, nhưng lý của hần đưa ra là đúng, gã răng hô này chém cha cũng thuộc loại... giỏi cày.

Không cãi lại nhưng vẫn còn ầm ục; ầm ục nhưng chưa ai kịp nói vì ngay lúc đó có chuyện lạ xảy ra...

Cái túi của gã răng hô vùng lúc lắc, cái túi vừa cục cựa thì từ trong đó chợt có tiếng nói phát ra, tiếng nói vắng vắng xa xa như tiếng người dứt đầu vô lu nói chuyện :

- Ủa, nói loanh quanh cái gì thế? Ta khát rượu thấy mẹ rồi đây.

Tất cả những người ngồi dưới đất sững sờ, tất cả các cặp mắt đều đổ dồn về phía cái túi của gã răng hô.

Mười người ngồi chiếm năm cái bàn bây giờ mới bắt đầu động đậy.

Họ có chậm rãi hơn nhưng trước sau gì cũng đều quay đầu nhìn cái túi.

Gã răng hô gật gật nói :

- Ái chà, xin lỗi, xin lỗi, lão Nhị, mở ra, để mở ra...

Vừa nói, hần vừa tháo dây miệng túi, hần làm việc rất chậm chạp, thận trọng.

Cuối cùng, hần lôi từ trong túi ra một vật, bao nhiêu con mắt trong quán đều mở trừng trừng kinh ngạc, cả mười người ngồi ở năm bàn cũng không còn giữ được vẻ thản nhiên.

Vật trong túi của gã răng hô là một hình nhân bằng cây, hình nhân cao bằng đứa bé bốn, năm tuổi, chạm tro tinh vi, cái hay là cũng “mắt lồi, tai đảo, mũi lộ, môi dầy, đặc biệt là hàm răng hô trót ra ngoài không làm sao ngậm kín”...

Cả quần áo giấy vớ cũng y hệt như gã răng hô.

Như không để ý đến vẻ kinh ngạc của mọi người, gã răng hô đặt hình nhân bằng cây đứng trước mặt mình và đảo mắt nhìn quanh cười cười giới thiệu :

- Xin giới thiệu với chư vị, đây là “thằng” em thứ hai của tại hạ...

Hần nói chưa dứt thì quai hàm của hình cây động đậy, quai hàm của hình cây vừa động là gã răng hô ngậm miệng lại ngay. Hần vừa ngậm miệng thì có tiếng nói phát ra, cũng thứ tiếng “trong lu” hồi nãy :

- Khoan, cái lối ồm ờ đó hãy chờ chút nữa, bây giờ phải có rượu cho ta, cổ họng gần muốn cháy rồi đây.

Gã răng hô gật gật :

- Được, được... chà chà, kể ra thì “hiền đệ” ghiền rượu còn hơn ta rồi đó, bậy quá, giá như biết thế thì trước kia ai dám tập “hiền đệ” uống đến ghiền như thế! Mà cũng không sao, bây giờ cũng chả có chuyện gì, muốn... uống thì cứ uống

Nói chưa dứt thì hấn đã đứng lên, vừa đi về phía chế rượu vừa mò quanh lưng mình và hấn vùng lưng khựng quay trở lại cúi xuống nói nhỏ bên tai hình nhân bằng gỗ mấy câu.

Quai hàm hình cây máy động và tiếng nói phát ra gắt gỏng :

- Sao? Không có tiền? Không được, bất luận như thế nào cũng phải trả cho ta một chén. Đâu có được, mới hồi hôm đây mà, thua sạch rồi chắc?

Quai hàm của hình cây vừa ngưng thì gã răng hô đã kêu lên :

- Lão nhị, coi kìa, nói năng cũng nường nhau một chút chứ, anh em mà, vạch thẹo nhau làm chi!

Hình nhân bằng cây nói :

- Sao? Muốn cho thiên hạ đừng biết à. Dễ ợt, nhưng làm sao lại hoảng lên như thế? Bình thường da mặt dầy lắm kia mà? Được, không muốn nói cũng được, có một chén rượu ngay cho ta là êm chuyện. Liệu đấy nghe...

Gã răng hô lật đật đáp :

- Được được.. có ngay, lão đệ thế thì thôi...

Hấn quay về phía lão Vương Què toét miệng cười :

- Ông chủ nè, ra khỏi nhà không ai tránh khỏi chuyện rủi may, xin ông chủ vui lòng bán chịu cho một chén, hôm nào ngang qua đây, tại hạ xin mang đến trả ngay. Nếu tại hạ có lòng quýt nợ thì xin thề... thiên lôi đả tử!

Không nghe ai nói lão Vương Què bị điếc, nhưng có lẽ lão đang “thiu thiu ngủ” nên lão không nghe.

Không nghe là không có chuyện trả lời, mà một khi chủ quán chưa lên tiếng bằng lòng, thì người mua chịu không có quyền mức rượu.

Gã răng hô gãi đầu gãi tai nhăn nhó...

Cũng may, một người khách ngồi gần hấn vội đưa sang chén rượu đầy :

- Thôi, khỏi phải nài thêm nữa, coi như tôi mời một chén vậy.

Có lẽ thấy câu chuyện hơi kỳ cục, nên người khách muốn thử chơi, nhưng đối với gã răng hô thì y như ân cứu mạng, hấn lật đật hai tay tiếp lấy cùng câu cảm ơn...

Nhưng khi hấn vừa đưa chén rượu tới trước hình cây thì “tiếng nói trong lu” lại phát lên :

- Ta có bao giờ uống rượu kiểu đó đâu? Hãy mớm từng hớp một.

Y như “tuân lệnh bề trên”. Gã răng hô gật lia và kê chén rượu lên miệng hớp một hớp đầy.

Hình cây nói tiếp :

- Không có được như mấy lần trước nghe chưa? Không được uống bớt nghe chưa?

Gã răng hô đỏ mặt, nhưng hấn chỉ ư ư, vì hớp rượu còn đầy trong miệng...

Hình cây nói tiếp :

- Được rồi, bắt đầu đi, đừng để lâu rượu sẽ hóa thành nước miếng.

Gã răng hô kê miệng hấn vào ngay miệng hình cây, rượu trong miệng hấn quá đầy, phải mớm đến hai lần mới hết.

“Uống” xong hai hớp, hình cây hừ hừ trong miệng :

- Khá, khá hơn rượu của quán mụ Mã nhiều lắm, pha đúng mức, không lấy nước ba, được, nữa đi, làm hết một hơi đi.

Gã răng hô “tuần lệnh”, làm đến ba hớp đầy nữa là cạn trơ chén rượu.

Hầu hết những người ngồi dưới đất gần như quên nháy mắt, họ nhìn hình cây uống rượu đến sững sờ.

Có người kinh ngạc thì cũng có người không, một trong bốn gã đại hán ngồi chung một bàn vùng cười lạt :

- Cái trò đó ta đã có thấy rồi, dùng công phu “Phúc Ngữ” để làm “ảo thuật” không có gì lạ đâu, chỉ có chuyện uống rượu là hơi lạ, nhưng có chắc hình cây đã uống chén rượu đó không?

Hắn nói một câu, nhưng đám người ngồi dưới đất chỉ nghe có hai tiếng “Phúc Ngữ” và họ chợt hiểu ra.

Bao nhiêu kinh dị này giờ biến mất.

“Phúc Ngữ” là tiếng nói từ trong bụng, thứ công phu đó, người nói không cần há miệng, họ chỉ dùng công lực rèn luyện đặc biệt cho tiếng nói thoát ra từ hơi thở ở mũi, nhưng cũng không phải nói bằng giọng mũi, mà tiếng nói được thoát hẳn ra ngoài như một người khác nói, giọng nói âm âm vắng vắng, không phân biệt gần xa.

Nhưng trong câu nói của gã đại hán còn có một nghi vấn.

Đó là chuyện hình cây uống rượu.

Hắn muốn hỏi có quả thật hình cây uống rượu, hay là gã răng hô uống rượu?

Gã răng hô có vẻ hiểu ngay ý của câu hỏi đó, nhưng hắn chưa kịp trả lời thì quai hàm của hình cây máy động...

Lần này không phát ra tiếng nói mà từ miệng hình cây lại phát ra luồng ánh sáng bắn thẳng vào giữa mặt gã đại hán nói về thuật “Phúc Ngữ” vừa rồi.

Luồng ánh sáng từ cửa miệng hình cây bắn ra quá nhanh, chẳng những gã đại hán không tránh kịp, cũng không ai nhìn kịp là cái gì? Mãi cho đến khi có những giọt nước từ trên mặt trên đầu gã đại hán rơi xuống nòng nặc hơi men, người ta mới biết đó là vòi... rượu.

Không nghe rõ lắm, nhưng hình như vừa phun rượu, hình cây vừa nói :

- Thử xem ông bạn, chén rượu vừa rồi ai uống?

Hình cây này quả thật biết quá nhiều, đã biết nói, biết uống rượu, lại còn biết “vận công” đưa rượu đã nuốt vào trong bao tử ra ngoài biến thành... ẩm khí.

Nếu theo tình thế mà suy luận, chén rượu vừa rồi quả thật hình cây đã uống chứ không phải gã răng hô.

Giọng cười của đám đông ngồi dưới đất chưa lên tới môi là ngưng lại, vì “nghi vấn” có tính cách cợt đùa đó không còn giá trị.

Gã răng hô như đâm hoảng trước “hành động” của vị “lão đệ” mình, hắn nhướng mắt kêu lên :

- Lão nhị tại sao lại làm thế!...

Vừa gắt, hắn vừa vội vàng quay lại vòng tay như định ngỏ lời tạ lỗi, nhưng tên đại hán bị phun rượu vào mặt đã đập bàn đứng dậy :

- Mẹ họ, đừng có giả đồ...

Từ miệng hình cây cũng vẫn phát ra thứ giọng “trong lu”, nhưng hơi hám lạnh băng băng :

- Muốn gì? Hãy ngồi trở xuống. Cho người biết, ta là kẻ luôn khoái lột mặt, vạch lưng thiên hạ, người khác không biết bọn người là ai, chứ ta thì biết rõ như ban ngày. Người có muốn ta nói toẹt ra không? Ở đây nhứt định người muốn nghe đông lắm đó.

Tên đại hán chụp lấy thanh đao, dải lụa đỏ buộc nơi cán phất lên, nhưng hán chưa nhích chân thì gã đại hán ngồi đối diện lừ mắt hừ hừ, chỉ bằng cái lừ mắt đó, tên đại hán muốn gây sự bỗng như cái bong bóng xẹp hơi, hán vội buông đao ngồi trở xuống.

Hình cây cười khẩy :

- Như thế có phải không! “Thức thời vụ mới có thể gọi là tuần kiệt, biết tiến thoái mới có thể gọi là cao nhân”. Anh đi đường của anh, tôi theo ngõ của tôi, tôi không xía chuyện ai thì cũng mong đừng ai ghẹo tôi. Nếu không, tôi sẽ cho anh áo rách trở về “phục lệnh”. Không tin thì cứ thử xem.

Gã răng hô y như là hồn vía bay tận mây xanh, làm như hán rất thuộc lòng cái câu “quyền huynh thế phụ”, cho nên khi thấy “thằng em cây” vô lễ với thiên hạ là lật đật la rầy :

- Lão nhị, trời ơi, sao bữa nay nhiều lời như thế? Bậy, bậy rồi đó nghe, bậy dữ rồi đó nghe!

Hình cây đáp :

- Làm sao lại bậy? Cùng cha mẹ sinh ra, từ trong bụng mẹ, tiểu đệ đã mang theo một cái mặt không biết sợ thằng nào, con nào, cứ co đầu rút cổ như đại ca nên bị thiên hạ theo ăn hiếp... Mà thôi, nếu không nghe lời đại ca thì lại e trái với câu “huynh hữu đệ cung”, với lại dầu gì cũng phải ráng, chứ nếu không thì lại e cháy cổ vì không có rượu.

Gã răng hô cúi xuống mở miệng túi và lừ lừ mắt :

- Thôi thôi... đừng có nói tầm xàm nữa, chui vô dùm tôi một cái..

Hình cây nói giọng vùng vằng :

- Sao lại có chuyện “loạ” như thế he? Không, bảo đừng gây sự thì được chứ bảo chui vô cái “nốp” đó thì chịu thua. Đại ca có làm như vậy được không nè? Mấy ngày rồi biết không? Mẹ họ, nằm mãi như thế cho ngộp hơi mà chết đi à?

Nhiều người ngồi dưới đất há hốc mồm, họ muốn cười nhưng không thành tiếng.

Cái tay răng hô này cũng lắm điều, hán dùng thuật “Phúc Ngũ” mà giọng điệu lại giống hệt như “hai anh em” nói chuyện!

Dáng cách của hán rất tự nhiên, nét mặt và bộ điệu “diễn tả” đúng như nói chuyện với người em bằng xương bằng thịt, hán làm riết một hồi khiến cho có một số người chột hoang mang, họ không dám xác nhận đó là thuật “Phúc Ngũ” hay là... chuyện thật!

Cũng may là hình cây chỉ máy động quai hàm mà thân hình bất động, chứ nếu không thì...

* * * * *

- Mẹ họ, nó đi...

Một người khách ngồi gần chén rượu dưới đất miệng vừa bật ra tiếng chửi thề thì thân hình cũng bật nghiêng vô vách.

Không phải hán té mà hán né nghiêng trong trạng thái... hết hồn.

Những người có ý nghĩ hình cây bất động càng hoảng hơn nữa, vì “hán” đã động rồi.

“Hán” chưa bước đi nhưng hán quay mình lại.

Những kẻ “nặng bóng vía” hơn, như mười tay ngồi ở năm bàn chẳng hạn, họ không đến đổi giật mình nhưng họ cũng hơi kinh ngạc... Những người lịch lãm giang hồ đều biết, bằng vào thuật “Phúc Ngũ” đến một trình độ cao, người sử dụng có thể làm cho thiên hạ tin là hình cây nói thật, nhưng chuyện hình cây cử động thì quả là chuyện phi thường.

Đám người ngồi dưới đất bắt đầu “cử động” theo hình cây.

Đầu tiên là gã vừa mời hình cây chén rượu.

Vì hình cây quay lại đối diện với hán và nói bằng giọng điệu... cảm ơn trịch thượng :

- Vị khách quan nè, “tại hạ” vốn thật lòng không muốn dính chuyện với ai, nhưng “thực nhân tài phải cứu nhân tai”. Tại hạ không thể làm ngơ để cho khách quan lâm nạn. Chuyện như thế này nghe, cái lỗ mũi của tại hạ đặc biệt lắm, bất cứ chuyện gì, dầu chưa xảy ra, nhưng tại hạ vẫn “đánh hơi” được như thường. Cứ theo cái lỗ mũi của tại hạ báo cáo thì tại ngôi quán này sắp sửa có mùi... máu tanh dữ lắm. Gió bên ngoài tuy có mạnh, nhưng chẳng làm chết được ai đâu, cho nên tốt hơn hết là khách quan nên tránh... đi chơi chỗ khác, bởi vì đao kiếm một khi đã vung lên thì những kẻ đứng gần, dầu vô tội cũng dễ dàng oan mạng lắm nghe!

Gã đối diện hình cây đào mất nhanh về phía năm bàn, hấn nhấn mặt cười trông còn hơn sắp khóc :

- A... a... cảm ơn, cảm ơn...

Hắn cúi xuống cầm cái chén đặt vội ở quầy tiền, bỏ nhanh vào đó mấy miếng bạc vụn rồi tông cửa đông tuốt.

Bên ngoài bây giờ trời có sập, hắn có lẽ cũng không thèm đếm xỉa đến chứ đừng nói chi là gió lớn.

* * * * *

Chỗ đông người thường có một qui luật tự nhiên mà khá lạ lùng.

Cho dầu xảy ra chuyện kinh thiên động địa, nếu đừng có ai nhút nhích thì y như người nào cũng... gan mật đầy mình, trái lại, chỉ cần một người “bỏ chân ra” thì người can đảm đến đâu, nhất định cũng teo luôn.

Người thứ nhất vừa tông cửa đông đi thì đám người ngồi dưới đất ùn ùn càn lên nhau chạy như bay ra cửa.

Y như những kẻ đi trong đêm tối sợ ma, càng chạy càng nghe phía sau có tiếng đuổi theo... thành thịch.

Gã răng hô bước lại gài cửa lẩm bẩm :

- Mẹ họ, gió mạnh như thế này cũng không chịu khép trái lại dùm, chưa gì đã không chạy kịp!

* * * * *

Bây giờ trong quán chỉ còn lại mười hai người, kể cả lão Vương Què.

Không phải nói mười ba mới đúng.

Vì phải kể sự “hiện diện” của người em gã răng hô.

Lão Vương Què vẫn ngồi... ngủ ngon lành, chẳng những không cựa quậy mà cũng không hí mắt.

Gã thư sinh trẻ tuổi cũng vẫn ngồi ở bàn mình, nhưng hắn có vẻ bất an.

Ba lão ngồi chung một bàn thái độ lại khác nhau, lão râu dài áo xanh thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra, lão áo đen khề cau mày, vẻ mặt lạnh lùng khó chịu, chỉ có lão mập áo trắng là vẫn nở nụ cười. Hình như trong bất cứ trường hợp nào, nụ cười “Di Lạc” của lão cũng không bao giờ chịu tắt.

Người chột mắt tuy chỉ còn con mắt một, nhưng con mắt đó từ đầu đến cuối như dán dính vào mặt gã răng hô.

Người áo đen có mớ râu “tù” thì khác hẳn, lão già áo xanh trong ba lão ngồi chung bàn tuy cũng thản nhiên nhưng, là thứ thản nhiên đến lạnh lùng, còn gã áo đen này thì mới đúng là... không có chuyện gì xảy ra. Hắn xoay xoay cái chén không trên tay và chăm chú nhìn đến xuất thần, y như vừa phát giác cái chén khờ miệng của lão Vương Què là món đồ cổ cực kỳ quý giá.

3. Con Rồng Ngủ Cựa Mình

Mọi người có thể làm thính nhưng gã một mắt thì không, hắn nhìn gã răng hô hồi lâu rồi bỗng bật cười :

- Khá lắm, làm được chuyện đó không phải dễ, ta đã nhớ lại rồi, nhân vật của “Phong Trần bát quái” không nài lao khổ, ngàn dặm đến đây, vượt đường xa đến một nơi hoang vắng như thế này quả là chuyện không tiền khoáng hậu!

Hắn cười kệ hắn, hắn nói cũng cứ kệ hắn, gã rằng hô làm như không nghe thấy, không hề có một phản ứng nào.

Nhưng khi bốn tên đại hán ngồi chung bàn đứng dậy, họ ném lại mấy thoi bạc vụn và chụp lấy đao đi ra khỏi cửa thì gã rằng hô có phản ứng ngay.

Hắn bước ra gài cửa lại và nhún vai :

- Lại thêm bốn tên cúp đuôi đông nữa, cũng được...

Gã quay trở lại toét miệng cười :

- Khá, câu nói của lão nhị thật không phí một chút nào, những kẻ ham sống quả đã cút rồi, cũng hay, có bàn trống ngồi cũng đỡ!

Gã xách túi đựng “người em” đi ngay lại và đưa tay đưa mớ bạc qua một góc bàn, ung dung ngồi xuống.

Từ trong túi, tiếng của “lão Nhị” vang ong ong :

- Ủ, lão đại, bây giờ có được chỗ ngồi thông thả rồi, quên mất thằng em à? Mẹ họ, đại ca phải nhớ chớ, cái chỗ trống có được cho đại ca ngồi là nhờ tiểu đệ “dọn dẹp” đó nghe!

Gã rằng hô đập đập tay lên bàn :

- Đâu có, làm sao lại quên được? Không có hiền đệ thì làm sao đại ca có thể đi đó đi đây, làm sao đại ca được người nể mặt? Không, chỗ ngồi của hiền đệ phải cao hơn đại ca mới được chớ? Đấy, hiền đệ phải ngồi trên bàn này mới phải chớ!

Không biết do câu nói của hắn hay vì cái đập tay, hình như bằng cây từ trong túi nhảy dựng lên đứng sừng trên bàn :

- Đại ca, bây giờ bọn bá láp đã đi hết rồi thì mình bàn về chính sự đi chớ?

Gã rằng hô nhướng mắt :

- Sao vậy? Không uống thêm vài chén nữa sao?

Hình cây đáp :

- Người ta không biết chớ đại ca lại cũng quên luôn luôn à? Khi đã đi vào “chính sự” thì tiểu đệ có uống rượu bao giờ đâu?

Gã rằng hô gật gật :

- Phải phải, đại ca đã nói rồi mà, hiền đệ hơn đứt đại ca lâu rồi mà, được rồi, đại ca xin nghe hiền đệ, xin hiền đệ hành sự... Một quá, đường xa quá mà. Nghỉ chút nghe, khi làm xong chuyện, có đi nhớ gọi đại ca một tiếng nghe.

Nói xong, hắn uốn uốn lưng, ngáp một cái gằn tréo quai hàm và khoanh tay trước ngực nhắm nghiền mắt lại.

Giọng hình cây như gọi giật :

- Coi, coi... lão đại, khoan đã chớ. Cái chuyện này một mình tiểu đệ làm thì được rồi, đại ca cứ ngủ thẳng căng cũng không sao, nhưng đại ca còn quên chưa cho biết vật đó ai giữ, nói rồi ngủ nghe gì thì...

Gã rằng hô mở choàng mắt ra gằn lại :

- Sao? Chuyện đó tiểu đệ còn phải hỏi đại ca à?

Hình cây đáp :

- Mẹ họ, không hỏi anh thì hỏi ai? Chẳng lẽ anh bảo tôi hỏi người ta à?

Gã rằng hô gật gật :

- Đó đó, đúng rồi đó, chính đại ca có ý như thế ấy.

Hắn bật ngửa ra ghế và lim dim đôi mắt :

- Hối mấy tiếng cũng chẳng mất công gì cho lắm, nhưng nếu hiền đệ tiếc lời thì cứ dùng mũi đánh hơi cũng được mà. Quên rồi sao, hiền đệ vừa mới nói đánh hơi giỏi lắm mà? Chuyện đã giao cho hiền đệ thì hãy để cho đại ca nghỉ yên một chút chứ.

Khi nói thì hắn lim dim, nhưng khi tiếng cuối cùng vừa dứt thì hắn đã nhắm nghiền, phảng phất hình như còn nghe tiếng ngáy.

Hình cây nói :

- Mẹ họ, mới nói đó đã ngáy rồi, đúng là thứ no rồi ngủ... Hừ, hừ... làm anh kể ra cũng sướng, không sao, một mình thì một mình, hỏi cái đã, hỏi không ra thì sẽ dùng đến lỗ mũi...

Nói xong là “hắn” quay mình, cách quay mình của “hắn” thật đúng đáng cách của... hình cây, “hắn” không phải bước mà là nhảy, “hắn” phải nhảy tưng lên một cái rồi mới quay mình qua hướng khác.

Hình cây quay lại và giọng nói hơi cao hơn :

- Chư vị, ta có lời nói trước nghe, khi ta hỏi đến cái vật mà ta cần, người nào có trong mình thì cứ thông thả lấy đặt lên bàn rồi thông thả bước ra, muốn đi đâu tùy ý, ta không hề làm khó dễ gì cả, nhưng nếu trái lại, để cho đến lúc ta dùng mũi đánh hơi ra thì... lúc đó có muốn đi cũng không còn được nữa đấy nghe.

Hình cây máy động quai hàm, tiếng nói nghe phảng phất từ trong miệng phát ra, nhưng thật sự thì gã răng hô đã dùng “Phúc Ngữ”, chỉ có điều trình độ tập luyện của hắn quá cao, trong khi hình cây “nói” thì hắn vẫn ngửa mặt ngáy khò khò.

Sau câu nói của hình cây, sáu người ngồi trong bốn bàn im lặng, không thấy ai có phản ứng gì cả, chỉ có vẻ mặt của gã thư sinh công tử hơi xanh.

Người một mắt bật cười, hắn không nhìn hình cây mà lại ngó về phía gã răng hô :

- Các hạ, ta xem câu nói đó chắc là vô hiệu, có lẽ các hạ nên “đánh hơi” là phải.

Gã răng hô vẫn ngáy và hình cây lên tiếng :

- Ủ, khá quá, cho đến bây giờ đây, ta mới được ông bạn là người thứ nhất gọi bằng “các hạ”, được quá, vậy thì... đánh hơi, và xin lỗi, bắt đầu từ ông bạn đó.

“Hắn” lại nhảy tưng lên, từ bàn của gã răng hô nhảy phốc qua bàn của người một mắt một cách vững vàng.

Con mắt còn lại của người một mắt lóe lên như sét chớp, hắn cười :

- Chắc các hạ lại thêm một lần nữa phí công.

Hình cây hỏi :

- Nghĩa là sao?

Người một mắt đáp :

- Các hạ đã nhắm lăm người.

Hình cây hừ hừ trong... gió :

- Không, ta nghe, rõ ràng là có mùi.

Người một mắt gật gật ả ả :

- Có thật vậy không hề? Nhưng mà mùi gì mới được chứ?

Hình cây đáp :

- Mùi giặc!

Nét cười trên mặt người một mắt ngưng đọng lại, hắn hơi sững sốt, nhưng thật nhanh, nét cười hiện lại và cuối cùng bật ra thành tiếng :

- Bây giờ thì ta bắt đầu hơi thích thú các hạ rồi đó, nhích tới thêm một chút nữa đi, chút nữa đi...

Chưa nói dứt câu là tay hắn đã chớp lên.

Nếu ăn khớp theo câu nói thì bàn tay đưa lên phải “ngoắc”, nhưng không hẳn chụp.

Cử động của người một mắt rất nhẹ nhàng, y như người lớn đưa tay xoa đầu đứa bé, nhưng khi bàn tay tới đầu của hình cây thì hắn mới bắt đầu biến thế.

Đáng lý bàn tay xếp khít khum khum theo tư thế xoa nhẹ thì bây giờ lại vươn ra bấu lại.

Những ai có biết qua võ công cũng đều dễ dàng nhận thấy bằng vào cái “bấu” đó của người một mắt, cho dầu hình nhân bằng sắt mà bông ruột thì lớp sắt có dày cách mấy cũng bị bể ngay chớ đừng nói hình cây.

Cái đầu của hình cây có lẽ không bị bể mà có thể thành bụi cám.

Năm ngón tay gân guốc nổi vòng bấu lại.

Y như nắm một cục than hực lửa, năm ngón tay vừa bấu lại là bung ra.

Lòng bàn tay của người một mắt đỏ rần.

Màu đỏ ửng lên thật lẹ và thoáng qua, chỉ một thoáng nhanh hơn nháy mắt, lòng bàn tay rịn máu.

Lòng bàn tay vừa rịn máu thì mu bàn tay đã tím đen, đầu tím đó bò dần vào cổ tay và trong nửa thật nhanh.

Người một mắt đứng phắt lên, con mắt còn lại của hắn long lên xồng xộc và hắn khụm mình xuống.

Hắn khụm xuống thật nhanh và nhóng lên thật nhanh. Khi hắn đứng lên thì tay trái của hắn đã có thêm một ngọn chủy thủ, ánh thép xanh rờn.

Người ta vừa nhìn thấy ngọn chủy thủ của hắn thì cánh tay phải, cánh tay đang mang thương của hắn cũng đã rơi xuống mặt bàn và bây giờ thì máu mới xối ra.

Cánh tay được tiện ngang thật ngọt trên cùi chỏ.

Tay trái phóng ngọn chủy thủ cắm phập lên bàn, người một mắt dùng bàn tay còn lại điểm nhanh vào chung quanh vết thương để cầm máu rồi quay mình đi luôn ra cửa.

Hắn không nói một câu, cũng không nhìn ai một cái, thái độ hắn thật thản nhiên, coi như chuyện đã mất một mắt, bây giờ mất thêm một cánh tay không có gì quan hệ...

Gã răng hô còn thản nhiên hơn nữa.

Khi người một mắt vừa khuất ngoài cửa thì hắn vươn vai đứng lên bước ra gài cửa lại, miệng hắn lầm bầm :

- Muốn ngủ cũng không được, mẹ họ, con người gì mất lịch sự quá mức, gió như vậy mà ra đi cũng không thèm khép dùm cánh cửa.

Hắn lại ngáp dài và ngồi trở xuống chỗ cũ, duỗi chân nhắm mắt.

Hắn làm như không nghe chuyện gì đã xảy ra, làm như không thấy ngọn chủy thủ còn đang ghim bần bật trên mặt bàn, và cũng trên mặt bàn đó một khúc tay nằm chình ình với một vũng máu đỏ bầm mà hắn cũng không hề liếc tới.

Làm như chuyện xảy ra vừa rồi không ăn nhằm gì với hắn, cho nên vừa ngồi xuống duỗi chân nhắm mắt lại là nghe tiếng hắn ngáy pho pho.

Ba người ngồi chung một bàn, lão già áo xanh biến sắc, lão “Di Lặc” áo trắng tắt ngấm nụ cười, lão già áo đen cau mặt, khoảng giữa chân mày của lão sát khí hừng hực.

Gã thư sinh công tử cúi đầu thật thấp, làm như bây giờ chỉ có mặt bàn mới đáng cho hắn nhìn, những chỗ khác, nhứt là chỗ có khúc tay, vũng máu và ngọn chủy thủ thì hắn rất... không buồn ngó.

Chỉ có gã áo đen có hàm râu “tù” tua tủa thì vẫn một mực an nhiên vô sự, hắn vẫn say mê nghiên cứu cái chén mè của lão Vương Què.

Còn lão Vương Què thì khỏi nói, lão là chủ quán nhưng lão khoái ngủ hơn là khoái thức.

* * * * *

Tất cả đều kinh dị, hết hồn hay vô sự, nhưng cũng không một ai cử động, chỉ có mỗi một hình cây cử động.

Người sống ngồi yên để cho hình cây nhảy nhót, “hắn” nhảy một cái nữa là đứng sững ngay bàn của ba lão già lên tiếng ngay :

- Bây giờ thì đến phiên ba vị.

Năm ngón tay đặt trên mép bàn của lão già áo đen hơi máy động, nhưng ánh mắt của lão già áo trắng đã nhanh hơn.

Năm ngón tay của lão áo đen vừa máy động thì gặp ngay ánh mắt của lão áo trắng, năm ngón tay trở lại sự yên lặng bình thường.

Hình cây lại nhảy tưng lên hai bận nữa, quay trái rồi sang phải, cuối cùng cất giọng như thảng thốt :

- Có rồi, có mùi rồi!

Sát khí từ trong ánh mắt của lão áo đen tràn bắn ra ngoài, nhưng lão chưa có thái độ thì hình cây vùng nói tiếp :

- Có thì tuy có, nhưng cái thứ ấy đối với ta cũng chẳng lạ lùng gì. Thôi, ba vị cứ vững tâm uống rượu.

“Hắn” lại nhảy tưng lên, tung thẳng qua bàn gã thư sinh công tử.

Sát khí của lão già áo đen như ngọn lửa tàn lụn, thun lại và cuối cùng thụt vô đáy mắt.

Gã thư sinh công tử cúi đầu gần sát mặt bàn.

Hình cây lên tiếng hỏi :

- Cô nương, còn chờ gì nữa?

Ba lão già ngồi cùng bàn hơi sững sốt, họ cùng ném mắt nhìn về bàn gã thư sinh công tử.

Tuy gã thư sinh quả có vóc dáng nhỏ thó, nhút là gương mặt quá đẹp, nhưng trong đời cũng thường có những thư sinh như thế, không ai trong quán này nghi ngờ hắn là gái giả trai, họ không hiểu tại sao “hình cây” lại nhận chắc như thế, vì nếu không nhận chắc thì làm gì dám gọi thẳng là “cô nương”?

Câu chuyện có vẻ lạ lùng, nhưng gã áo đen có bộ râu “tù” vẫn thản nhiên, hắn vẫn xam xoi cái chén mè trên tay.

Có lẽ chuyện hình cây náo loạn này giờ, chuyện người một mắt mất luôn một cánh tay, cũng như chuyện gã thư sinh công tử bỗng được gọi là cô gái, gần như đối với hắn không có gì quan hệ.

Gã thư sinh công tử ngẩng phắt lên, đôi mắt phượng của “hắn” đầy oán hận :

- Ta có thù gì? Oán gì với người?

Hình cây đáp :

- Cô nương, giữa ta và cô nương không thể nói đến chuyện thù oán, vì vốn không hề có.

Gã thư sinh gặt lại :

- Thế thì tại sao?

Hình cây chận nói :

- Cô nương cũng có thể kể là nhân vật giang hồ, đáng lẽ cô nương cũng thừa biết rằng trong giang hồ có một số chuyện không cần thù oán, nếu không thế thì làm sao ngày nay có quá nhiều chuyện xảy ra, làm sao trong gió trong sương máu tanh nồng nặc?

Gã thư sinh công tử cau mặt :

- Như vậy chẳng hóa ra giang hồ không có công lý gì cả hay sao? Như vậy là cứ muốn giết người là tự do.

Hình cây chận nói :

- Cô nương, giang hồ vốn là chỗ không bao giờ có lý lẽ gì cả, cô không thấy nói đến giang hồ là nói chuyện mạnh được yếu thua, chuyện tranh giành cướp đoạt hay sao?

Da mặt của gã thư sinh công tử từ đỏ hồng chuyển màu tái xám vì giận dữ :

- Được rồi, ngươi không cần nói nữa, ta đã hiểu rõ rồi. Chỉ tức là đáng lý năm xưa ta không nên học võ, đáng lý không nên dấn thân vào chốn giang hồ... Ta không biết ngươi muốn đoạt vật gì, ta cũng không biết ngươi nhắm có đúng hay lầm, nhưng những vật hiện có trong mình ta không thể dễ dàng trao cho bất cứ một ai, trừ phi kẻ muốn đoạt biến ta thành xác chết.

Hình cây cười, giọng cười lạnh băng băng :

- Xem chừng cô nương có vẻ ương ngạnh hơn gã một chút vừa rồi, như vậy kể cũng hơi phiền, bởi vì ta là người từ trước đến nay vốn có tánh lạnh lùng tịch tịch, vốn không hay mạnh tay đối với nữ lưu...

Gã thư sinh gần giọng :

- Như vậy thì ngươi đừng hòng đoạt vật của ta.

- Cô nương lại lầm rồi, ta chỉ là người thương hương tiếc ngọc, chỉ là người không muốn mạnh tay với hạng nữ lưu, chứ không phải là không có biện pháp đối với những ai muốn ương ngạnh, chẳng những có cách đối phó mà còn có thể nói là cách đối phó khá nhiều. Chẳng hạn như đối với cô nương, ta dư sức làm cho cô nương phải mở giày đai, phải cởi không còn một miếng vải trong người, bằng vào cách đó, chẳng những ta không làm thương hại gì đến cô nương mà ý muốn của ta vẫn đạt một cách dễ dàng.

Gã thư sinh đỏ mặt :

- Ngươi... ngươi... khốn nạn, ta sẽ sống chết với ngươi...

Cánh tay “hắn” đưa lên, ngón tay thon nhỏ trắng ngần máy động.

Từ lâu, cứ xâm xoi cái chén mê trên tay, gã áo đen có bộ râu “tù” bấy giờ vùng lên tiếng :

- Vết xe trước đã đổ, xe sau không nên lấn bánh, cô nương hãy dừng tay lại.

Thêm một người nữa gọi gã thư sinh bằng hai tiếng “cô nương”, hắn là người có dáng cách trầm trầm và bấy giờ mới nói lần thứ nhất, chắc chắn hắn nói là phải đúng.

Chỉ khó một điều là trong mình “gã” thư sinh vẫn đầy đủ bộ y phục đàn ông nên vẫn chưa có thể gọi “hắn” là “nàng”.

Bàn tay của “hắn” hơi ngưng lại sau câu nói của gã áo đen, nhưng chỉ một thoáng thôi, bàn tay “ngà ngọc” đó lại nhấc lên.

Câu nói của gã áo đen có tánh cách nhắc nhở độc chất trong hình cây, một thứ nguy hiểm mà vừa rồi đã làm cho người một mắt phải chặt bỏ tay mình, lời cảnh cáo đó đối với “gã” thư sinh không phải là không có giá trị, nhưng giọng điệu bộc lộ thái độ khiêu khích của hình cây khiến cho lòng tự ái của “gã” thư sinh nổi dậy, sự nguy hiểm trước mắt nhưng vẫn không ngăn chặn được.

Người áo đen buông cái chén, hắn chụp lấy cây roi ngựa đặt trên bàn đưa sang bên trái.

Thật là vừa vặn cánh tay của “gã” thư sinh vừa nhấc lên thì chiếc roi ngựa của tên áo đen cũng đã đến ngay, đến kịp lúc để chặn không cho cánh tay đưa tới.

“Gã” thư sinh quay qua trừng mắt :

- Các hạ muốn gì?

Tên áo đen nhìn lại “hắn” bằng tia mắt dịu dàng :

- Ít nhất hành động của tôi cũng không phải để đoạt vật gì đó của cô...

Ngưng một giây, tia mắt hắn dời về phía gã răng hô :

- Hiên Viên Kỳ, bất luận các hạ muốn kiếm vật gì, cứ kiếm ngay ở con người của ta là nên hơn cả.

Đang “ngủ say” trên ghế vệt cửa mình, hắn chợt quậy thật nhẹ, nếu không chú ý là không thấy và cùng ngay lúc đó hình cây lại nhảy tưng lên, nhảy sang qua bàn của gã áo đen :

- Sao? Các hạ biết Lão Đại của ta à?

Người áo đen thâu ngọn roi ngựa, lại mỉm cười :

- “Mộc Ngẫu Ma” Hiên Viên Kỳ, một trong “Phong Trần bát quái”, người mà đại danh đã rền như sấm nổ, làm sao ta lại không nghe?

Cũng bằng thứ giọng “đút đầu vô lu” nhưng lần này tiếng nói của hình cây có vẻ kinh nghi :

- Trung Nguyên, người biết “lão đại” của ta kể cũng không phải ít, nhưng Quan ngoại thì người biết không thể có nhiều...

- Nhưng nếu từ Quan nội đi ra Quan ngoại thì lại là trường hợp khác. Vừa rồi đã chẳng có một người rồi đó hay sao?

Hình cây nói :

- Các hạ đã biết danh “lão đại” của ta thì nhứt định phải biết chuyện gì thuộc về hắn là không nên đút miệng xía vào, các hạ biết chứ, “lão đại” của ta cũng giống giống tử thần, ai đụng đến hắn là coi như... mất vận.

Người áo đen điềm đạm mỉm cười :

- Ta đã mất vận nhiều năm rồi, hàng bao nhiêu năm nay ta luôn luôn là mất vận, bây giờ nếu có thêm một lần nữa cũng chẳng sao.

Hình cây gặng lại :

- Cứ theo cách đó thì câu chuyện này các hạ nhứt định nhúng tay?

Người áo đen đáp :

- Đã nhiều năm rồi, ta luôn luôn mất vận, vì thế cho nên ta rất ít chen vào chuyện của người khác, thế nhưng hiện tại có khác. Ta đến đây vốn để tránh gió, gặp chuyện, đó là bất đắc dĩ, cũng có thể gọi đây là ý trời đã định, mà một khi đã là thiên ý rồi thì không làm sao tránh được, can thiệp vào chuyện này, cũng có thể là ta phải thêm một lần mất vận cũng nên.

Hình cây lại cười lạt :

- Ta không nghĩ như thế, ta nghĩ lần này không phải mất vận, mà có lẽ vận người đã cáo chung rồi.

Người áo đen gật gật đầu :

- Cũng có thể nhưng ta thì không xem chuyện đó vào đâu.

Hình cây cười gằn :

- Một con người khi mà đã muốn chết rồi thì không ai có thể cản ngăn, vì thế nên có lẽ ta sẽ giúp cho các hạ sớm đạt thành tâm nguyện.

Thái độ cũng như giọng nói của người áo đen thật khoan thai, hắn chờ cho hình cây nói dứt rồi mới nhấc roi lên.

Tay hắn thật chậm, nhưng khi ngọn roi cất lên thì không còn chậm nữa, ngọn roi y như một con rắn, đầu roi không cuốn lại như bị vút thông thường mà lại thẳng băng, thân roi lượn qua lượn lại “thót” tới nhanh không kịp thấy.

Không ai thấy hình cây bị trúng ở đâu, chỉ thấy “hắn” nhảy tưng lên và bắn lui về hướng gã răng hô.

Y như tỉnh ngủ vươn vai, hai tay của gã răng hô vừa vươn ra thì hình cây cũng vừa nhảy đúng tầm.

Gã răng hô chụp hình cây vào tay và như giật mình mở mắt :

- Ủa, sao đó lão nhì?

Hình cây đáp bằng một giọng giận dữ :

- Đụng rồi, mang một roi dọi ngược lại đây.

Gã răng hô toét miệng cười :

- Đại ca biết chuyện này hiền đệ một mình làm không xuể, thật tình thì đại ca đã thấy trước tại đây có hai tay khó ăn lắm, bây giờ một đã bắt đầu cục cựa, còn một hãy nằm yên..

Không hẹn mà ba lão già cùng đưa mắt về phía lão Vương Què.

Cái lão chủ quán này nét ngủ kể cũng hay, cho đến bây giờ lão không thấy trở mình.

Gã răng hô lại cười hềnh hếch :

- Thôi, bây giờ tới phiên “hiền đệ” ngủ đi, để đó cho anh.

Hắn chưa quay lại thì người áo đen đã lên tiếng :

- Tới màn này thì nên dẹp quách cái trò anh anh em em đó cho rồi, các hạ đừng tưởng dùng nội lực điều khiển hình cây như thế là lạ, chỉ cần một người học võ biết qua công phu “chỉ lực” hay “cách không điểm huyệt” thì cũng thấy rất dễ dàng chuyển dùng bù nhìn làm binh khí đó cả, các hạ nên dẹp cái trò “ảo thuật” đó là vừa.

Gã răng hô cười hềnh hếch :

- Khá, nhưng hãy nói về phần các hạ đi, chắc các hạ mạng vận của mình khi can thiệp vụ này rồi chứ?

Người áo đen gật đầu :

- Có biết, nhưng trời sinh lỗ đã cho một cái nét như thế đó rồi dầu có biết cũng không phải làm sao. Tuy nhiên, theo tại hạ thấy thì hình như vận hạn của tại hạ cũng đã bắt đầu thay đổi khi can thiệp về chuyện làm của các hạ.

Gã răng hô nhướng mắt :

- Ta thì thấy khác, cái mà các hạ gọi là “tánh trời tạo” đó chắc hôm nay phải hủy diệt luôn.

Tiếng sau cùng của hắn hơi dài và cánh tay hắn đưa xa, nhưng khi đưa lên, bàn tay hắn lại phẩy ra phía trước, phẩy ngang miệng chén rượu đặt trên bàn hắn.

Y như có đòn bật bên dưới, cái chén không vụt bắn lên, bắn thẳng vào giữa mặt gã áo đen.

Cái chén bay quá nhanh nhưng không nghe hơi gió, cái phẩy tay của hắn coi như đuổi một con ruồi, mà cái chén lại bắn tới như một mũi tên, tiếng gió có phát ra nhưng khi tới sát mặt của người áo đen rồi mới nghe thoang thoang.

Đà đi của cái chén quá nhanh, quá mạnh, nhưng khi tới sát mặt người áo đen thì bỗng nhiên dừng đứng lại y như có bàn tay đón bắt nửa chừng.

Tay phải của người áo đen cầm cán roi, ngọn roi mềm quăn quăn trong ngón tay trở của bàn tay trái, một cử động lơ đãng của người ngồi nói chuyện, nhưng khi cái chén bay sát tới trước mặt thì cùng giống như trò “ảo thuật”, thay vì quăn trong ngón tay, ngọn roi lại quăn chung quanh cái chén.

Bàn tay nắm cán roi của người áo đen vẫn đặt yên trên mặt bàn chứ không thấy cất lên.

Cách sử dụng ngọn roi quả là tuyệt diệu.

Ba lão già ngồi chung bàn bên trái cùng một lượt buộc miệng kêu lên :

- Hay, đường roi hay quá!

Người áo đen mỉm cười :

- Không dám, chư vị quá khen.

Ngay lúc đó, gã răng hô lại phát tay lên, một làn trắng chói từ tay hắn xẹt thẳng vào ngực gã áo đen.

Ánh sáng xanh rờn, thứ ám khí bằng kim loại và dưới con mắt kinh nghiệm giang hồ, ai cũng biết đó là ám khí tẩm độc.

Bây giờ tay cầm roi của người áo đen mới may động, cái chén bị đầu roi quần cứng lưng chừng trong không khí vụt quay ngang, miệng chén hướng ra ngoài.

Một tiếng chạm nghe chát chúa, làn sáng chói từ tay gã răng hô phóng ra lọt ngay vào chén, và người áo đen lại nhấc tay lên.

Cái chén lật ngửa trở lại và bay vù về phía gã răng hô, nhưng không bay vào mặt hắn mà lại rơi xuống mặt bàn thật ổn y như có người thận trọng nhẹ nhàng mời rượu.

Chuyện hứng ám khí, chuyện sử dụng đầu roi tuy có thần diệu nhưng không làm cho gã răng hô sợ sệt, hắn hoảng hốt là nội lực dồn lên làm cho ám khí chạm vào lòng chén dính luôn mà không bể, so với chuyện dùng nội lực điều khiển hình cây của hắn, nội lực của người áo đen đủ cao hơn mấy bậc.

Gã răng hô tái mặt đứng lên :

- Các hạ, xin báo danh cho biết?

Đầu roi lại quần trở vào ngón tay trở của người áo đen, hắn cuộn cuộn ngón tay và nhìn vào đó trả lời :

- Ba nhiều năm nay, tại hạ cứ lăm mạt vắn, vì thế cho nên tên tuổi thế nào đã quên luôn, xin lỗi!

Gã răng hô chụp lấy hình cây thồn vào túi vớ, hắn hất ngược cái túi lên vai tông cửa ra ngoài y như một luồng gió lạnh...

4. Ngọn Roi Ngự Trị Người

Khi vào, gã răng hô đã làm cho bụi cát ủa vô quán, bây giờ trở ra hắn cũng cho bụi ập vô vì hắn không còn nghĩ đến chuyện khép trái cửa lại.

Đám người ngồi dưới đất cũng như bốn gã đại hán áo da khi nãy rút đi như thế nào bây giờ hắn cũng rút theo như thế đó, còn muốn nhanh hơn là khác.

Nhưng bây giờ vì chính hắn “rút” nên không có ai để nói hắn cúp đuôi.

Lão già áo trắng “Di Lặc” đứng lên định bước ra khép cửa, nhưng gã áo đen nhẹ lắc đầu :

- Không cần phải đóng, tại hạ nghĩ rằng bọn giặc ngựa đó sẽ trở lại và trở lại lần này chắc chắn không phải bốn người.

Lão già áo trắng khựng lại liếc lão áo xanh...

Đưa mắt nhìn đáng sắc và nhứt là bộ râu “tù” của người áo đen, lão già áo xanh đứng lên nghiêm trang :

- Tráng sĩ biết chắc họ đến đây là nhắm vào bọn ba người của lão phu?

Người áo đen đáp :

- Tại hạ chỉ nghĩ như thế, nhưng không dám quyết đoán, vừa rồi vì có mặt người một mắt ở đây nên bốn tên mặc áo da hơi do dự, vì thế nên chúng không tiện ra tay sớm. Thật ra vị khách nhân một mắt đó không hề nghĩ đến ba vị mà lại nghĩ đến vị cô nương đây, cho đến khi vị “Mộc Ngẫu Ma” của “Phong Trần bát quái” đến đây, bốn người áo da bị người một mắt nói lộ lai lịch nên họ phải rút lui. Tuy nhiên cũng mong rằng tại hạ nghĩ lầm, cũng mong họ không phải nhắm vào ba vị.

Lão già áo xanh hỏi :

- Làm sao tráng sĩ nhìn ra họ?

Người áo đen đáp :

- Chưa vị không thấy giải lụa đỏ buộc ở cán đao của họ hay sao?

Lão già áo xanh trầm ngâm một chút rồi vòng tay :

- Thêm một việc vẫn không bằng giảm đi một việc, lão phuxin tôn mạn đi trước, bất luận bốn người đó có nhắm vào bọn lão hay không, tất cả chúng tôi đều vô cùng cảm kích tráng sĩ.

Dứt tiếng, ông ta đưa mắt cho lão áo trắng và lão áo đen và quay mình ra cửa.

Người áo đen vụt cau mày :

- Không kịp nữa đâu!

Lão già áo xanh quay lại :

- Không kịp?

Lão già áo trắng nghiêng tai và gật gật đầu :

- Từ tiên sinh, họ đã đến rồi, nhưng vì gió lớn quá nên khó nghe tiếng ngựa.

Nghiêng tai nghe kỹ mà cũng hầy còn phảng phất, thế mà trước đó người áo đen đã phát giác ra, thính giác của hần quả là bén nhạy.

Lão già áo đen chỉ tay vào phía trong và thấp giọng :

- Bên trong tấm rèm là phòng ngủ của chủ quán, ba vị có thể tạm thời tránh mắt vào trong đó, tại hạ tin chắc chủ nhân cũng chẳng hẹp hòi.

Đôi mắt của lão áo đen vụt bừng bừng sát khí, giọng lão lạnh băng băng :

- Hai chúng ta lẫn lộn trong giang hồ đã bao nhiêu năm nay, chưa từng có trường hợp nào thốt ra câu tránh né.

Vẫn nhìn vào những vòng roi quấn hồ trong ngón tay của mình, gã áo đen điềm đạm :

- Tự nhiên, “Hắc Bạch song tinh” đã tung hoành trong giang hồ quá lâu rồi, quả thật chưa hề biết sợ, thế nhưng bọn “Mã Tặc” này chẳng những quá đông mà bất cứ người nào trong bọn chúng thấy đều hung hãn, huống chi vật không quý nhứt định không khi nào chúng chịu ghé mắt dòm vào, mà khi đã nhắm vào rồi thì nhứt định không buông. Như thế, giả như vị lão tiên sinh áo xanh đây lỡ có bề nào thì sợ e rằng nhị vị khó lòng gánh vát.

Lão già áo đen hơi biến sắc...

Lão già áo trắng quay hẳn lại, đôi mắt như điện chăm chăm vào gã áo đen...

Lão già áo xanh chận nói :

- Vị tráng sĩ đây nói phải, sự an nguy của lão phu không phải trọng, nhưng trong trường hợp này có lẽ ta nên tránh là hơn, xin nhị vị nể mặt lão phu mà ẩn nhẫn một lần.

Nói xong, ông ta quay mình lại đi ngay vào phía trong rèm.

Lão già áo trắng đưa mắt ra hiệu cho lão già áo đen, và bước theo ngay.

Lão già áo đen cau mặt mím môi, nhưng cuối cùng ông ta cũng đành phải đi theo sau với dáng điệu vùng vãn...

* * * * *

Tiếng vó ngựa vụt rền lên.

Gió bên ngoài có mạnh nhưng vẫn không át nổi tiếng chân ngựa nện gần như rung rinh mặt đất.

“Gã” thư sinh có vẻ bất an.

Người áo đen thấp giọng :

- Họ không phải nhắm vào cô đâu, cứ ngồi yên nơi đó không sao.

“Gã” thư sinh nghiêng đầu lại, ánh mắt “hắn” chớp ngừng, “hắn” nhìn chăm chú gã áo đen, không biết muốn quan sát bộ râu “tù” hay vì đôi mắt xé rách với vành môi cương nghị...

“Gã” do dự một giây rồi nói :

- Công... tử có thể lui họ được chăng?

A! Bây giờ thì đã “rõ ràng” rồi.

Không phải đàn ông không gọi người khác bằng “công tử”, nhưng thông thường đó là tiếng dành cho những cô gái gọi chàng trai mới quen mà lòng thấy có cảm tình.

Trong trường hợp này, nếu là đàn ông như nhau, chắc chắn “gã” thư sinh không bao giờ dùng lối xưng hô như thế.

Nhưng người áo đen như không để ý, mắt hắn vẫn nhìn xuống những vòng roi quấn trong ngón tay trở của mình, hắn đáp :

- Cũng chưa biết, cái đó còn phải xem quả thật tôi đã “chuyển vận” hay chưa.

Tiếng vó ngựa ào ào như muốn càn sập quán và sau đó là ngưng bắt.

“Gã” thư sinh cau mặt ngạc nhiên :

- Tại sao họ lại...

Người áo đen lắc đầu :

- Đừng nói nữa, họ đã vào...

* * * * *

Họ vào.

Đúng như người áo đen dự đoán, họ vào không phải bốn người xách đao bỏ chạy lúc nãy, bây giờ họ đến mười người.

Cũng mũ da sụp tới mang tai, cũng áo da giày ủng và cũng những thanh đao có buộc giải lụa hồng.

Họ gồm có mười người, nhưng chỉ có chín thanh đao.

Chín thanh đao với chín dải lụa chập chờn màu máu.

Chỉ có một người không mang đao, người đó cầm roi ngựa, thứ roi ngựa không biết thắt bằng gân gì trông nhấp nháy như giây cước bạc.

Đó là một đại hán mày đáng mắt sáng, tướng mạo khá thanh tú, nhưng không hiểu do bẩm sinh hay do hóa mình trong cái sinh hoạt của đồng bọn mà gương mặt sáng rỡ của hắn cũng phẳng phát khí âm nặng nề.

Bốn tên đại hán ngồi uống rượu và bỏ ra đi lúc nãy cũng có mặt trong đám mười người, và chính họ là kẻ đưa đường vào trước.

Nhưng khi bước vào trong quán, khi đưa mắt nhìn khắp các bàn, bốn tên đại hán đó đều biến sắc.

Người cầm roi ngựa hất hàm :

- Họ đâu?

Đúng rồi, họ đâu?

Bốn tên đại hán khi nãy nhìn nhau có vẻ bất an.

Một tên trong bọn bước tới vòng tay :

- Tam gia, mới vừa rồi họ còn...

Người được gọi “Tam gia” trầm giọng :

- Ta không hỏi “vừa rồi”, ta chỉ hỏi bây giờ họ ở đâu?

Bốn tên đại hán khi này cứ nhìn nhau ngơ ngác.

Người gọi là “Tam gia” thấp giọng :

- Dưới lỗ mũi còn có cái miệng, bây giờ không dùng nó được hay sao?

Không phải hạng lờ mờ, nhưng không hiểu sao khi phát giác ra ba lão già vắng mặt, bốn tên đại hán bỗng lững khựng ngang, bây giờ được nhắc, có lẽ họ thấy chủ nhân của mình “thông minh” quá xá, chính vì mừng như thế nên bốn tên đại hán cùng bước một lượt tới trước bàn gã áo đen :

- Ê, những người hồi này ở đây đâu rồi, bạn?

Đó là câu hỏi của một trong bốn tên đại hán.

Người hỏi là một gã mặt có vết sẹo dài từ chót mày bên phải vắt ngang sống mũi, kéo thẳng xuống khoe môi bên trái, vết sẹo rọc một đường sâu chính giữa, hai bên thịt lồi thành bờ đỏ hồng.

Giọng nói của hắn tuy có sắc nhưng cũng không đến nỗi dữ dằn, chỉ có điều nhìn vào bộ mặt, nhứt là vết sẹo ai cũng có cảm tưởng hắn là quỷ sứ.

Người áo đen “bạn” nhìn xuống những vòng roi quấn trong ngón tay của mình nên không ngó hắn, và cũng không trả lời hắn.

Bàn tay “nãi chuối” của tên mặt sẹo đập xuống bàn, cái chén rượu không văng tung lên và rơi xuống...

Giọng hắn hầm hầm :

- Hỏi người có nghe hay không?

Lần này thì người áo đen trả lời, nhưng vẫn không ngẩng mặt :

- Nghe chớ. Ta không có điếc thì tự nhiên là nghe thấy.

Tên mặt sẹo gặng lại :

- Nghe tại sao không chịu trả lời?

Người áo đen bình thản :

- Vừa rồi người ở đây đông lắm, làm sao ta có thể biết các vị hỏi ai?

Tên mặt sẹo trừng mắt :

- Ta hỏi cái tên rằng hô có mang cái hình cây và ba lão già ngồi một bàn khi này.

Người áo đen gật gật :

- À à... Như vậy là hỏi vị rằng hô và vị lão nhân đi rồi!

Tên mặt sẹo gắt :

- Họ đi đâu?

Người áo đen hỏi lại :

- Các hạ hỏi ai? Vị rằng hô hay là ba vị lão nhân?

Tên mặt sẹo bực dọc :

- Tất cả.

Người áo đen lắc đầu :

- Tất cả thì tại hạ đều... không biết.

Tên mặt sẹo mở tròn đôi mắt :

- Mẹ họ, giỡn mặt hả?

Người áo đen chậm rãi :

- Các hạ chữ ai vậy?

Tên mặt thẹo nổi xung :

- Chữ ai? Chữ người, chữ ông nội người, được không?...

Tiếng “không” của hắn chưa dứt thì tiếng roi đã khua rồi.

Một tiếng “trót” dội lên, gã mặt thẹo đưa tay bịt mắt. Thân hình cao lớn của hắn lao đảo thối lui, hắn vừa gỡ tay ra thì lòng bàn tay đỏ ối.

Máu phun ra đầy mặt hắn, không biết thương tích ở chỗ nào.

Ba tên còn lại nháo nhào.

Nhưng ánh đao vừa chớp lên thì liên tiếp nổi lên ba tiếng “trót” gần như cùng một lúc, cả ba xuôi đao xuống, cổ tay mỗi tên đều nổi một vòng và máu cũng ứa ra ngay.

Tên mặt thẹo định thần rút phất thanh đao lao tới.

Bứt!

Người áo đen vẫn ngồi, nhưng hai chân hắn nhóng lên.

Cả bàn bật ra trúng ngay giữa bụng tên mặt thẹo.

Hắn “hự” một tiếng đứt nghẹn, thanh đao rơi xuống đất, thân mình gập lại, cái mặt đập vô bàn và bật ngửa ra sau.

Cạnh bàn dội vô bụng hắn một cú không còn gượng nổi.

Năm tên đại hán phía sau tuốt đao ra ào ào xốc tới.

Người được gọi là “Tam gia” đưa roi ngựa ra cản lại và hét mặt ra lệnh cho bốn tên đã mang thương :

- Các người hãy lui ra.

Ba tên đại hán bị đánh trúng tay, bây giờ đành phải cầm thanh đao bằng tay trái và lùi nép qua bên trái.

Tên mặt thẹo một tay ôm bụng, một tay chụp thanh đao bắn lùi vào góc vách.

Cứ nhìn vào bộ mặt nhăn nhó, vết thẹo giập giết và hai con mắt gần như lòi hẳn ra ngoài của hắn, chắc chắn cái cạnh bàn vừa rồi đã làm cho hắn đập vỡ sụn!

Người được gọi là “Tam gia” nhìn chằm chằm vào mặt người áo đen, khoảng giữa chân mày của hắn sát khí càng lúc càng hùng, hắn lừ lừ nhích tới.

Hắn dừng lại cách người áo đen vài bước, hắn bật cười, giọng cười dễ sợ :

- Đường roi của các hạ khá lắm.

Người áo đen vẫn thản nhiên :

- Ta vốn không muốn ghẹo ai, ta cũng không muốn ai nhắm ta gây chuyện.

Tên được gọi “Tam gia” hỏi :

- Các hạ thuộc cánh nào?

Người áo đen đáp :

- Làm một nghề nào cũng đều có qui cũ của nghề đó, các người đã vượt quá vùng hoạt động của mình, bây giờ triệt thoái ba mươi kỵ mã của các người thì cũng hãy còn kịp đó.

Tên được gọi là “Tam gia” gặng lại :

- Đến bao giờ thì không kịp?

Người áo đen nói :

- Các hạ không nên bức ta phải ra tay, nếu chờ cho đến lúc ta đã ra tay thì cũng không sao, lúc đó cũng còn đi kịp, chỉ sợ cách đi không đẹp lắm.

Đôi mày của tên “Tam gia” hơi nhướng, nét cười thách thức tràn đầy trên mặt hắn :

- Thật thế sao?

Người áo đen vẫn một mực thản nhiên :

- Ta nói đã cạn lời, nghe hay không là tùy các hạ, nhưng ta rất mong các hạ nên nghe.

Tên “Tam gia” hất chân lên :

- Hắn hất thật nhẹ, nhưng cái bàn bị ngã khi nẩy vọt bay lên, trốn bay của cái bàn làm cho người ta liên tưởng hắn hất trái cầu bằng giấy.

Nội lực của hắn quả đáng kinh người.

Người áo đen vẫn ngồi y một chỗ, hắn đưa tay lên nắm lấy chân bàn đặt sang cạnh, nếu bảo tên “Tam gia” hất cái bàn như một trái cầu bằng giấy thì cái bắt của người áo đen giống như bắt cái... lông chim.

Hắn cử động thật nhẹ nhàng và nói cũng nhẹ nhàng :

- Năm nay buôn bán làm ăn coi có mối khốn đến, ngôi quán này chủ nhân thâu lợi chẳng có là bao, thêm vào đó là có lòng nhân “nửa bán nửa cho”, vì thế không một ai có quyền vô ý làm hư hại của người.

Khóe miệng của “Tam gia” vẫn đọng nét cười nhưng khoảng giữa chân mày thật là u ám và cánh tay cầm roi của hắn nhấc lên...

Ngọn roi cuốn thẳng vào mặt của người áo đen, đường roi “trườn” đi dẻo quẹo.

Người áo đen vẫn ngồi yên trên ghế, đầu hắn nhích sang bên trái :

- Ta có thể nhịn các hạ ba roi, nhưng nếu đến roi thứ tư thì không được.

“Tam gia” rít lên một tiếng và ngọn roi trong gió cũng rít theo, bóng roi vút vút...

Người áo đen vẫn ngồi nhưng thốc lưng của hắn thật dẻo, hắn tránh đường roi bằng nửa thân trên và hai roi kế tiếp của tên “Tam gia” cũng chỉ vút tuột vào không khí.

Da mặt tên “Tam gia” vốn đã trắng, bây giờ càng lột màu hơn, có lẽ bây giờ rạch mũi dao lên đó cũng không chảy ra chút máu.

Người áo đen nói thật chậm rãi :

- Ba roi đã qua rồi, nếu muốn đi thì thật là đúng lúc.

Hắn nói thật tình.

Nhưng đó chỉ là thật tình với hắn chứ đối với tên “Tam gia” thì không, vì nhút nhát không làm sao đi được.

Từ trắng bệch chuyển màu xanh, da mặt của tên “Tam gia” giận đến tím bầm, hắn ném mạnh cây roi xuống đất và cho tay phải vào lưng...

Thật là một sự sơ xuất đáng trách, cao thủ giao đấu với nhau chỉ hơn kém trong nháy mắt, thế nhưng tên “Tam gia” lại để trống trong nháy mắt đó.

Có lẽ “thế đối địch” của người áo đen quá dạn và khoảng cách hãy còn xa, nhưng tên “Tam gia” lại còn quên một điều là cây roi ngựa trong tay đối thủ, cái quên đó không thể tha thứ được, đó là cái quên dẫn đến sự bại vong.

Cái quên thứ ba của tên “Tam gia” là câu nói của người áo đen, “chỉ có thể nhịn ba roi”, trong khi đó thì vừa đánh đủ con số đó.

Qua cái hất bàn, qua mấy đường roi tấn công, đủ thấy nội lực và võ công của tên “Tam gia” thuộc vào hạng khá, nhưng nhứt định hắn không được liệt vào hàng “cao thủ”, vì nếu là cao thủ thì không có quyền sơ hở đến mức như thế.

Chỉ cần sơ hở trong nháy mắt, thảm hại sẽ đến với mình...

Tên “Tam gia” thảm bại.

Ngọn roi từ đầu vẫn cứ quán quán vào ngón tay của người áo đen vụt bung ra.

Bung ra nhưng không quán mà đầu roi lại “mổ” đúng vào mu bàn tay vừa hươ vào lưng của “Tam gia” và y như một con rắn đầu roi mổ vừa ngóc lên, ngóc đúng yết hầu địch thủ.

Thông thường kẻ sử dụng “nhuyễn tiên”, ngọn roi tuy mềm nhưng khi họ vung lên, ngọn roi có thể thẳng bằng như côn, như trượng, tuy nhiên đó cũng chỉ là khi “động”, chỉ có “động” thì công lực mới dồn lên làm cho ngọn roi thẳng cứng. Bây giờ, người áo đen lại dùng đầu roi “chĩa” thẳng vào yết hầu của đối phương, ngọn roi trong trường hợp “tĩnh”, “tĩnh” mà lại thẳng bằng. Một trường hợp phi thường.

Tên “Tam gia” bị không chế bởi đầu roi đó, nhưng có lẽ cái làm cho hắn phải đứng chết trân bất động, chính là cách sử dụng ngọn roi, “tĩnh” mà thẳng, thứ “tiên pháp” chưa từng nghe, chưa từng thấy bao giờ!

Chín tên đại hán phía sau nắm chặt cán dao chồm chồm lăm le lao tới.

Người áo đen nhướng mắt lên, bây giờ mới thấy rõ từ mắt hắn, tia mắt như điện lạnh :

- Các người không kể đến cái mạng của chủ nhân à?

Chín tên đại hán khựng lại, những cặp mắt vẫn long lên, những bàn tay vẫn nắm chặt nhưng chân không nhúc nhích.

Người áo đen trầm giọng :

- Bạch tam gia, ta không biết các người muốn vật chi, ta cũng không biết các người nhằm ai hạ thủ, chỉ có điều theo ta biết thì bao nhiêu hàng hóa ra khỏi phạm vi Trường Bạch gần hết phân nửa đã nuôi sống các người đầy đủ quá rồi, đáng lý các người nên vượt quá phạm vi hoạt động. Hôm nay may là gặp ta, nếu đổi lại người khác chắc chắn các người không còn mạng để quay về. Bây giờ, ta nhờ, hãy về trao lời nói cho Long đại gia, từ đây về sau đừng nên coi ngoài xứ Liêu Đông không người, nhớ nghe, đi đi.

Hắn đặt bàn tay trở xuống mặt bàn, ngọn roi vụt như bị mất xương, mềm quặt.

Người áo đen lại quán quán roi vào ngón tay một cách lơ đãng như từ lúc ban đầu.

Bạch “Tam gia” vụt nhích ra sau.

Tám tên đại hán xốc xốc ngọn dao, tên mặt sẹo hãy còn ôm bụng nhưng bây giờ cũng đã nhích lên phía trước.

Họ chỉ còn chờ lệnh của Bạch “Tam gia” nữa là áp tới ngay.

Đã thấy rõ không đương cự nổi, nhưng họ vẫn hung hăng, một phần có lẽ do bản tánh “giặc cướp” là như thế, nhưng một phần khác, cũng có thể do bên ngoài lực lượng hãy còn đông.

Người áo đen vẫn ngồi yên một chỗ, tư thế hắn giống như một tòa núi đá.

Bạch “Tam gia” nhìn đối phương bằng đôi mắt trừng trừng và thỉnh linh, hắn quay lại thật nhanh và cũng thật nhanh, hắn bước thẳng ra ngoài cửa.

Đó là một thứ lệnh.

Chín tên đại hán “xốc đao” bước nhanh theo chủ nhân.

Không khí trong quán cũng khác theo luôn.

Khi họ mới đến, khi mới nghe vó ngựa bao quanh, “gã” thư sinh cảm thấy nôn nao ngột thở, nhưng bây giờ cũng với vó ngựa rập rợn, nhưng “hắn” lại ngồi thẳng mình lên thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Vó ngựa hút về xa, người áo đen vẫn không ngẩng đầu lên, giọng hần thản nhiên cố hữu :

- Tam vị có thể đi ra.

Tầm rèm bên trong lay động, lão già áo xanh và “Hắc Bạch song tinh” lách mình ra và lão già áo xanh bước tới trước vòng tay :

- Lão phu không dám dùng tiếng tạ ơn, chỉ xin được thỉnh giáo...

Người áo đen điềm đạm chặn ngang :

- Lão tiên sinh không nên khách sáo, tại hạ vì toàn thể giang hồ bên ngoài Trường Bạch chớ không phải vì một cá nhân, lần này tuy có nên việc, nhưng giang hồ cũng sẽ vì thế mà khó có ngày yên, cũng như...

Hình như hần có thở ra nhưng cố giữ cho không bộ lộ, và hần tiếp lời :

- Những ngày tới đây, không biết bao nhiêu bá tánh sẽ bị gia phá thân vong dưới vó ngựa hung tàn của chúng.

Lão già áo xanh hơi đổi sắc :

- Nghĩa khí của tráng sĩ đủ khiến cho đám quan lại hưởng lộc Triều đình phải đổ mặt thẹn thù, lão phu xin thỉnh giáo...

Người áo đen vẫn điềm đạm :

- Trời lại gió cát, cứ xem tình hình như càng lúc càng gió lớn, chứ vị chỉ là núp gió tạm thời, không nên nấn ná ở lâu, đến khi trời tối có thể đến Vạn gia trang, xin chứ vị hãy sớm lên đường.

Lão già áo xanh gật đầu :

- Đa tạ tráng sĩ, lão phu sẽ lên đường ngay...

Ngưng một giây, lão nói tiếp :

- Lão phu tên Từ Trị Bình, thụ chức tại Nha môn Tổng đốc “Liêu Đông”

Người áo đen vòng tay và hơi nghiêng mình :

- Thất kính!

Từ Trị Bình nhìn người áo đen bằng đôi mắt thật sâu :

- Tráng sĩ có một trình độ võ công siêu phàm như thế, tại làm sao lại không tiến thân bằng nẻo quan nha...

Người áo đen điềm đạm mỉm cười :

- Thảo dân lỗ mãng, với chút nghề mọn phòng thân còn không đủ thì dám đâu nghĩ đến chuyện hưởng bổng lộc quan gia? Đại nhân có lòng chiếu cố, thảo dân nguyện ghi ơn nhưng vì nhân sinh chí ý khác nhau, xin đại nhân lượng thứ.

Từ Trị Bình lại nhìn thẳng vào mặt người áo đen lần nữa :

- Đã thế thì lão phu không dám cưỡng cầu, sau này nếu có dịp ngang qua Phụng Thiên, xin nhện chút thì giờ để cho lão phu được tiếp một chén trà đàm bạc, dám mong tráng sĩ chiếu cố và bây giờ thì lão phu xin tạm cáo từ.

Ông ta vòng tay gật đầu và bước ra ngoài cửa.

“Hắc Bạch song tinh” cùng đưa mắt về phía người áo đen, nhưng họ không chào...

Vó ngựa bên ngoài lại nổi lên.

Người áo đen cúi xuống cầm lấy cái nón rộng vành phủi bụi qua loa, và đứng dậy bước ra.

“Gã” thư sinh vụt nhất tay lên ngập ngừng như muốn chặn ngăn :

- Công tử...

Bước chưa không dừng, người áo đen nói mà cũng không quay đầu lại :

- Dọc hai bên bờ Lão Long Hà là chỗ ẩn tàng của cường sơn đạo tặc, vốn không phải đất lành, xin cô nương cũng nên gấp lên đường, tốt hơn hết là theo cho kịp ba vị quan nhân để vầy đoàn cho có bạn.

Tiếng nói cuối cùng vừa dứt thì bóng hắc cũng đã khuất ra ngoài, tiếp liền theo là tiếng ngựa hí dài, nện vó vội vàng mất hút về xa.

“Gã” thư sinh ngẩn ngơ nhìn theo người áo đen ra cửa, cho đến khi ngựa hí lên thì “hắc” mới giật mình.

Có những người giật mình vì sợ sệt nhưng cũng có người không phải sợ sệt mà vì trong lúc bàng hoàng như trường hợp của “gã” thư sinh.

Lão Vương Què chắc chắn không giật mình, có nhiều chuyện đáng giật mình thế mà lão vẫn ngủ khò.

Lão không giật mình nhưng lão không “ngủ” nữa.

5. Di Vật Của Nghiêm Đại Nhân

Lão chủ quán Vương Què thức dậy thật tỉnh và lão nói ngay :

- Con rồng bị nhốt đã sút chuồng, giang hồ từ đây sẽ nổi phong ba.

“Gã” thư sinh định thần quay lại :

- Lão chủ nói...

Lão Vương Què cầm cán gậy cà nhắc bước ra khỏi quày tiền, lão nói :

- Hắc nói đúng, dọc dài Lão Long Hà này bọn cướp của giết người đầy dẫy, vốn không phải đất lành, cô nương hãy lên đường cho gấp, ba cái lão chuyên hưởng lương bổng vừa rồi đang đi về ngả hướng tây.

“Gã” thư sinh nói :

- Lão chủ, tôi phải đi về hướng đông mà.

Lão Vương Què hơi khựng lại và lão lắc đầu :

- Như vậy thì quả thật không may!

Lão chống cây gậy cà nhắc đi ra phía cửa...

“Gã” thư sinh bước theo sau :

- Lão chủ, xin làm ơn cho hỏi thăm một việc, chẳng hay từ đây đi về hướng đông, trước khi trời tối có tìm được nơi này ăn nghỉ hay không?

Lão Vương Què quay lại :

- Chẳng hay cô nương định về đâu?

Đã có mấy người chỉ thẳng mình là cô nương, cho đến cái lão chủ quán kèm nhèm này cũng gọi luôn hai ba lần như thế, vị “thư sinh” không phải đàn ông bỗng hơi lúng kượng, nhưng bây giờ thì hắc - không phải gọi là “nàng” vì không còn chối cãi vào đâu - không còn thì giờ băn khoăn về chuyện ấy, nàng đáp :

- Tôi phải đến Phụng Thiên.

Lão Vương Què gặng lại :

- Đến Phụng Thiên?

Cô gái “thư sinh” gật đầu :

- Theo bờ Lão Long Hà này mà đi, nếu ngựa nhanh một chút thì trước giờ trời tối có thể đến “Ngọa Hồ Cầu”, nơi đó có chỗ nghỉ, sáng ra đi đến xé là đến Phụng Thiên.

Vị cô nương “thư sinh” vội vòng tay :

- Đa tạ lão chủ...

Lão Vương Què nhìn thẳng vào mặt nàng :

- Xin thứ cho kẻ già nua tàn tật, lão có lời mạo muội vì lão thấy hình như cô nương không hẳn là người trong giới giang hồ?

Cô gái “thư sinh” khẽ lắc đầu :

- Vâng, tôi không phải người sinh trưởng trong võ lâm.

Lão Vương Què hỏi :

- Có nương có biết võ công?

Cô gái “thư sinh” đỏ mặt ấp úng :

- Tôi cũng có học qua được đôi ngày.

Lão Vương Què lắc đầu :

- Nếu chỉ học... đôi ngày thì đáng lý cô nương không nên đi trong khoảng đường này, càng không nên dẫn bước giang hồ hơn nữa, vì đi vào khoảng đường này, lẫn lộn trong giang hồ, tuy cô nương đã có cải trang, nhưng những người lịch lãm chỉ cần nhìn qua một lượt là đã biết ngay, chẳng lẽ quý phu huynh lại không thấy mà để cho cô nương băng mình vào nguy hiểm như thế?

Viên mắt của cô gái ửng đỏ, nàng cúi đầu thật thấp :

- Nếu có cách khác thì đâu có ai lại muốn làm cái chuyện nguy nan như thế ấy?

Lão Vương Què có vẻ ngạc nhiên :

- Chẳng lẽ cô nương đang ở vào một hoàn cảnh khó xử lắm hay sao?

Cô gái ngẩng mặt lên, nàng cố ẩn nhẫn cho nước mắt không tràn :

- Lão chủ, gia đình tôi không còn có một ai.

Lão Vương Què chắc lưỡi :

- Cô nương, lão thật vô tình, xin lỗi...

Cô gái cố gượng cười :

- Lão chủ khách sáo thì thôi...

Lão Vương Què lại hỏi :

- Thế thì cô nương đến Phụng Thiên chắc là để... tìm thân thích?

Cô gái đáp :

- Tôi đến Phụng Thiên để tìm một người.

Lão Vương Què nghi ngờ :

- Cô nương tìm người đó chắc không phải là thân nhân?

Cô gái lắc đầu :

- Không phải, người đó là bằng hữu... không, cũng không phải là bằng hữu, tôi chỉ biết tên biết họ, nhưng chưa gặp mặt bao giờ...

Lão Vương Què hỏi :

- Nhưng chắc cô nương biết chỗ ở của người đó?

Cô gái gật đầu :

- Vâng, tôi biết.

Lão Vương Què cũng gật gù :

- Như thế mới được, chứ thành Phụng Thiên mệnh mông lâm, nếu chỉ hỏi thăm để tìm thì thật không khác nào mò kim đáy biển...

Ngưng một giây, lão nói :

- Thôi, xin cô nương hãy đi cho kịp, nếu không trì hoãn dọc đường thì có thể đến kịp Ngọa Hổ Cẩu trước khi trời tối.

Cô gái khẽ cúi đầu, chậm chậm bước ra phía cửa, nhưng chỉ được ít bước, cô ta quay lại hỏi :

- Lão chủ, người vừa rồi lão chủ có quen biết gì không?

Lão Vương Què hỏi lại :

- Cô nương muốn hỏi người áo đen đánh đuổi gã rằng hô và đám cướp đó phải không?

Cô gái gật đầu :

- Vâng.

Lão Vương Què có vẻ ngập ngừng :

- Cô nương hỏi người đó...

Cô gái chận nói :

- Tôi chỉ muốn hỏi xem người đó tên họ là gì, vì người đó đã giúp tôi thoát hiểm, không thể quên ơn...

Lão Vương Què cười :

- Cô nương, hãy giúp đỡ cho người, cứu mạng cho người, nhưng không muốn cho người biết tên biết họ, cô nương đã chẳng nghe hắc nói hay sao?

Cô gái cố hỏi :

- Nhưng đây là tôi hỏi thăm lão chủ thôi mà.

Lão Vương Què lại cười :

- Cô nương, tôi... thật tôi cũng không làm sao biết được con người đó...

Cô gái do dự một chút rồi nói :

- Nếu tôi không lầm thì lão chủ cũng là một nhân vật giang hồ, nhứt là câu nói “con rồng bị nhốt đã sút chuồng” vừa rồi, tôi nghĩ lão chủ chắc chắn đã biết người đó là ai, chỉ có điều lão chủ không muốn nói ra.

Lão Vương Què cười :

- Người ta thường nói “tiền giang hồ, thôi bán quán”, chuyện đó không phải lạ, nhưng thật ra thì bao nhiêu năm nay, nhận biết lão là người giang hồ chỉ có hai người, vừa rồi là hắc, bây giờ là cô, tuy nhiên lão cũng vẫn không sao nói rõ danh tánh của người đó được, bởi vì hắc đã không muốn nói, tự nhiên cũng không muốn có kẻ lằm lỏi về hắc, nhứt là lão không muốn ghẹo hắc làm gì..

Cô gái muốn nói thêm, nhưng lão Vương Què đã chận :

- Thôi, như thế này, tôi chỉ nói cái họ của hắc, nói qua về lai lịch của hắc, sau này nếu cần cô nương hỏi thăm thêm người khác nữa để biết về tên hắc, có được không nào?

Cô gái gật đầu :

- Vâng, tùy lão chủ...

Lão Vương Què nói :

- Thật ra thì tôi phải phải tiếc lời, nhưng cô nương cũng đã thấy chính hắc không muốn...

Lại ngưng một chút như để đắn đo, lão nói tiếp :

- Hắc họ Phí, một tên đại đạo khét tiếng....

Cô gái thẳng thốt kêu lên :

- Lão chủ, hắc... hắc là gì?

Lão Vương Què lập lại :

- Hắc là một tên cướp khét tiếng.

Cô gái trở mắt :

- Đại cường đạo? Không, con người đó không có gì giống là một tên cướp khét tiếng cả.

Lão Vương Què hỏi :

- Bằng vào chỗ nào cô nương bảo hắc không phải là tên đại đạo?

Cô gái đáp :

- Không rõ ràng hay sao? Nếu hắc là tên đại đạo khét tiếng thì làm gì hắc lại giúp tôi đánh đuổi cái gã Hiên Viên Kỳ? Làm gì hắc lại giúp ba vị lão quan nhân đánh đuổi bọn Mã Tặc? Nếu hắc là tên đại đạo khét tiếng thì đồ vật trong người tôi, cũng như của ba vị lão quan gia đã chẳng về tay hắc rồi sao?

Lão Vương Què gật gù và thở ra một hơi dài :

- Mỗi người có một cái nhìn khác hẳn nhau, có khi một tên chặt đầu lột da thiên hạ thì lại được nhiều người trọng vọng bước ra tắc đường là... tiền hô hậu ủng, đầy đường hương án tiếp nghinh, coi như là một, gần như... cục cút của người đó cũng là “nhân đức”, trái lại những kẻ dám đem mạng mình che người có thể thì lại được gắn tội danh giặc cướp, suốt gầm trời gần như không có một tắc đất để dung thân...

Cô gái bẽ môi, nhưng lão Vương Què lại lắc đầu :

- Gã một mắt cũng như tên rằng hồ đó cô có biết không? Họ toàn là nhân vật tiếng tăm trong bạch đạo giang hồ đó. Bạch đạo giang hồ tự nhiên được mệnh danh là “hiệp nghĩa”, còn gã họ Phí thì lại bị nguyên rửa, bị hãm he, bị tìm bắt, giết chóc, lão nghĩ, nếu người như hắc mà bị gọi là đại đạo thì cả thế gian này được biến thành “đại đạo” tất cả, có lẽ mà hay, còn thứ “hiệp nghĩa” như gã rằng hồ và người một mắt càng ít đi càng tốt, giả như không có một người nào “hiệp nghĩa” như họ, không chừng thiên hạ lại còn được yên vui.

Cô gái ngồi ngồi đôi mắt :

- Lão chủ, ý của ông, tôi biết. Quả là chẳng có một chút công bình, nhưng không lẽ những người chân chính trong giang hồ lại không có một ai vì hắc, vì lẽ phải mà nói lên sự thật hay sao?

Lão Vương Què nhếch môi mai mỉa :

- Có chứ sao không. Trước kia có được ba người, nhưng bây giờ thì không còn nữa.

Ba người dám vì hắc, vì lẽ phải mà nói ra, một là vị quan lớn, hai người nữa là... Hắc Đạo giang hồ, kết quả, vị quan bị bay chức, hai tên Hắc Đạo giang hồ, một người bị đánh gãy chân, một nấu chì đổ hai mắt, từ đó về sau, cho tới bây giờ, không còn người nào vì hắc, vì lẽ phải mà nói nữa, lẽ phải trên đời có lẽ đã...

Lão thở dài sườn sượt và nói luôn :

- Hai tên Hắc Đạo giang hồ bị tàn phế, nhưng người ta cũng không buông tha, họ gắn luôn cho cái tội danh “đại đạo”, nhưng cũng không sao, vì hai tên đó xuất thân từ Hắc đạo, có “hắc” thêm chút nữa thì cũng không thể thành màu gì khác, oan uổng tội nghiệp là vị quan kia!

Cô gái mím miệng cắn hờn :

- Có những chuyện như thế thì còn chi là công bằng của con người? Không lẽ chính bản thân người ấy cũng không biện bạch gì được cả hay sao?

Lão Vương Què lắc đầu :

- Con người đó kỳ cục dị thường, ai nói mặc ai, hấn làm chuyện hấn, từ trước đến nay hấn không hề quan tâm đến dư luận là gì.

Cô gái nhướn mắt nhưng rồi lại gật đầu :

- Đúng, chỉ cần không thẹn với lương tâm, chớ cần gì danh vọng? Thế nhưng đã có ít nhất là ba người đã vì hấn mà mang hại, chẳng lẽ hấn lại không nghĩ tới hay sao?

Lão Vương Què lắc đầu :

- Không phải hấn im hơi lặng tiếng, thế nhưng hấn không có cách nào lo lắng được. Cô nương quên câu nói của tôi rồi sao? Hấn là một “con rồng bị nhốt”, nhốt trọn tám năm nay, ba người kia bị hại là sau khi hấn vướng chân trong rọ, hấn đâu làm sao biết được.

Cô gái thẳng thốt :

- Lão chủ, sao lại nhốt đến tám năm?

Lão Vương Què đáp :

- Tù!

Cô gái mở mắt tròn xoe gặng lại :

- Tù?

Lão Vương Què thở ra :

- Tám năm, vào một đêm tối trời, hấn từ một nơi xa trở về nhà, hấn về là để cùng với một người con gái ăn lễ tất niên...

Cô gái chận hỏi :

- Người con gái đó là...

Lão Vương Què lắc đầu :

- Không là gì cả. Người con gái đó mồ côi lâm nạn, được hấn cứu thoát. Hấn vốn cũng không có nhà, nhưng vì nàng hấn tạm mượn một nơi, sau đó nàng lành bệnh mong được theo phục dịch cho hấn để báo đáp phần nào ân nghĩa. Hấn vốn không phải hạng thi ân cầu báo nhưng cùng nàng chung đụng hấn cũng có cảm tình, hấn tuy không chịu mang nàng theo bên mình, nhưng lại mượn nhà để nàng được yên nơi và xem nàng như thân thích.

Cô gái lại chận :

- Nhưng chắc chắn nàng thì khác?

Lão Vương Què gật đầu :

- Khác, tuy không được theo bên hấn, nhưng nàng vẫn âm thầm xem hấn là chồng. Những lúc hấn ở nhà, nàng đối với hấn thật là chu đáo, tự nhiên hấn cũng đem tình cảm đó mà đối lại với nàng...

Cô gái nôn nóng :

- Nhưng lão chủ vừa nói chuyện hấn về nhà...

Lão Vương Què gật đầu :

- Đó là đêm ba mươi tháng chạp, hấn vừa về tới cửa thì nghe tiếng người con gái la cầu cứu, hấn tông cửa vào thấy có một người đàn ông đang đè chận trên người nàng, hấn phản ứng tự nhiên, hấn chụp cổ người đàn ông giở hồng lên và họa đến với hấn trong chuyện đó...

Cô gái hỏi dồn :

- Hấn bị hại...

Lão Vương Què lắc đầu :

- Không, vì người đàn ông đó đã chết, trước ngực tên đó ghim lút một ngọn tiểu đao.

Cô gái kinh ngạc :

- Thế còn người đàn bà?

Lão Vương Què hừ hừ trong mũi :

- Thì chính người đàn bà đó chớ còn ai vào đây nữa? Ngay lúc đó, từ bên ngoài quan quân Tuần Bồ ập vào bảo hấn là kẻ thủ phạm đang đêm xâm nhập nhà người, sát nhân cường hiếp!

Cô gái cau mặt :

- Nhưng lý lẽ đâu có thể kết án hấn như thế? Vì đó là nhà của hấn kia mà?

Lão Vương Què nhún vai :

- Chính hấn đã nói như thế, nhưng chính cô gái lại chỉ mặt cung khai hấn là người xâm nhập gia cư làm điều cường hiếp sát nhân, nàng chỉ người đàn ông bị đâm chết bảo đó là chồng, thêm vào đó, ngọn tiểu đao lại đúng là một trong mười hai ngọn phi đao thường dùng của hấn.

Cô gái dậm chân :

- Thôi, tôi biết rồi, đúng là lòng dạ đàn bà! Nhưng còn chòm xóm dân cư nữa chi? Chẳng lẽ không một ai đứng ra chứng minh cho hấn?

Lão Vương Què nhăn nhó :

- Còn ai đứng ra làm chứng? Vì đâu có ai ở gần? Ngôi nhà đó vốn của một tiểu phu vùng sơn cước, người ta đã bỏ ra thành, chung quanh không còn một ngôi nhà nào khác.

Cô gái ngạc nhiên :

- Tại làm sao hấn lại đến ở một vùng hoang vu hẻo lánh như thế ấy?

Lão Vương Què đáp :

- Cô nương đã quên rồi, hấn đã mang danh “đại đạo” thì làm sao hấn có thể công nhiên ở trong thị trấn? Vả lại, sự an nguy của hấn không nói làm chi, hấn còn phải lo bảo toàn cho người bạn gái.

Cô gái gật đầu :

- Đúng rồi, nhưng ít ra cũng còn người cho hấn mượn nhà, không lẽ không công nhận hấn là người đến thuê ngôi nhà đó hay sao?

Lão Vương Què đáp :

- Chỉ tiếc là người đó độc thân, lại lâm bệnh chết rồi, người chết tự nhiên không làm sao chứng được!

Cô gái biến sắc :

- Như thế hoàn toàn do một âm mưu...

Lão Vương Què gật đầu :

- Đúng như thế, đúng là một cái bẫy được giương sẵn ra cho hấn dút đầu vào. Lão và cô nương đều biết, hấn cũng đã biết, có thể còn có người biết nữa. Thế nhưng lúc bấy giờ cô ta khóc lăn khóc lộn, dậm đất kêu trời khấn khấn bảo là như thế, thêm vào đó, ngọn tiểu đao là “tang vật” thì hấn còn nói làm sao.

Cô gái chắc lưỡi :

- Người đàn bà đó thật là tàn độc, thật là lợi hại, nhưng oan uổng như thế mà hấn cứ cúi đầu nhận chịu hay sao?

Lão Vương Què đáp :

- Tôi chỉ biết là hấn không nói đến nửa tiếng, hấn im lặng theo đám sai nha vào ngục.

Cô gái cau mặt :

- Tại làm sao hấn lại ngu như thế? Tại làm sao hấn lại không chịu giết quách cái con đàn bà tinh ma quỷ quái ấy? Tại làm sao hấn không chịu phản kháng? Bằng vào con người như hấn, cái đám lính Bồ Đầu đó làm gì hấn được chứ?

Lão Vương Què gật đầu :

- Đúng rồi, không hiểu tại sao hấn lại không làm như thế? Nếu hấn phản kháng thì đừng nói chỉ mấy tên Bồ Đầu, mà cho dầu kéo rốc toàn binh mã của Phụng Thiên Thành cũng chẳng làm gì được hấn. Nhưng hấn vẫn không nói một câu, hấn cúi đầu chui vào ngục ở riết đến tám năm trời.

Cô gái mở to đôi mắt :

- Tám năm? Hấn chịu giam mình trong ngục thất đến tám năm? Cái nhà ngục của Phụng Thiên thành lại có thể giam hấn đến tám năm?

Lão Vương Què lắc đầu :

- Cô nương, ngục thất tuy không thể nào giữ hấn, nhưng ban đầu hấn đã không có một chút gì phản kháng thì đâu có chuyện về sau lại vượt ngục mà ra!

Cô gái trầm ngâm :

- Đúng rồi, lão chủ, như vậy giam giữ hấn tám năm vốn không phải là vì lao ngục quá kiên cố, mà vì hấn cam tâm?...
Ánh mắt của nàng vui sáng lên, nàng hỏi lại :

- Lão chủ, ông bảo hấn không chịu vượt ngục?

Lão Vương Què lắc đầu :

- Không, nhứt định không. Nếu hấn bằng lòng vượt ngục thì tám năm trước đây hấn đã ra rồi chờ đâu đến ngày nay?

Cô gái cau mặt :

- Thế thì, lão chủ, bây giờ cách tám năm rồi, tại làm sao hấn lại ra khỏi ngục?

Lão chủ, hấn là một tên “đại đạo”, hấn mang tội sát nhân, đã lọt vào tay quan rồi thì chỉ có... tử hình.

Lão Vương Què thở ra :

- Cô nương, con người như hấn mà chết cách oan uổng như thế, chẳng hóa ra trời không có mắt hay sao?

Cô gái nói :

- Đà dành là thế, nhưng lão chủ, chuyện đất trời phò hộ ít nhứt cũng phải qua...

Lão Vương Què chận nói :

- Cũng có thể hấn gặp dịp may, gặp một vị quan thanh liêm nên chỉ lên án hấn có... tám năm.

Cô gái lắc đầu :

- Không, lão chủ, nếu là một vị quan thanh liêm thì không khi nào lại để cho một người vô tội như hấn phải chịu đến tám năm lao ngục.

Lão Vương Què cũng lắc đầu luôn :

- Như thế thì lão cũng chịu chứ không làm sao hiểu chuyện ra sao!

Cô gái trầm ngâm :

- Lão chủ, hấn bị giam giữ trong ngục thất nào?

Lão Vương Què đáp :

- Tôi nói khi nấy, hấn bị giam giữ tại Phụng Thiên phủ, nhưng cô nương hỏi điều ấy làm chi?

Cô gái cau mặt :

- Phụng Thiên phủ? Lão chủ, tôi đi tìm một người họ Phí, cũng bị tù ngục tại Phụng Thiên phủ về tội sát nhân, lão chủ nghĩ người họ Phí mà tôi tìm có phải là hấn hay không?

Lão Vương Què sững sốt :

- Sao? Cô nương cũng đi tìm một người họ Phí? Cũng bị tù về tội sát nhân? Cũng bị giam tại Phụng Thiên phủ?

Cô gái gật đầu :

- Vâng, tôi tìm đã hai ba năm rồi, cho đến mãi gần đây mới nghe nói hấn bị tù tại Phụng Thiên phủ về tội sát nhân.

Lão Vương Què hỏi dồn :

- Người cô nương tìm là họ Phí, nhưng tên là gì?

Cô gái đáp :

- Tên Mộ Thư, Phí Mộ Thư.

Lão Vương Què động đầu gậy lên mặt đất liên hồi :

- Trời ơi, tại làm sao cô nương lại không chịu nói cho tôi biết sớm.

Cô gái giật mình :

- Người họ Phí vừa rồi là Phí Mộ Thư?

Lão Vương Què nhăn mặt :

- Hấn chớ còn ai nữa? Cũng may, hấn cũng đang đi về hướng tây, cô nương cho ngựa đi nhanh may ra thì còn bắt kịp.

Cô gái chắc lưỡi và cười gượng :

- Tìm Phí Mộ Thư đã mấy năm rồi, bây giờ hấn ở ngay trước mặt mà không biết!

Cũng may mà tôi gặp được lão chủ, nếu không thì lại thêm một phen uống công đến Phụng Thiên Thành. Lão chủ, xin đa tạ, tôi không dám chần chờ, tạm xin cáo biệt.

Nàng vừa quay mình thì lão Vương Què gọi lại :

- Cô nương.

Cô gái quay mình hỏi :

- Chẳng hay lão chủ có điều chi dạy bảo?

Lão Vương Què do dự :

- Chuyện này tôi không thể không hỏi, chẳng hay cô nương tìm hấn có chuyện chi?

Cô gái nhìn lão và hỏi lại :

- Tám năm trước đây có phải cái chân hư của lão chủ hãy còn nguyên?

Lão Vương Què gật đầu :

- Đúng rồi, chính tôi là người đã vì Phí Mộ Thư mà lên tiếng, hậu quả của sự can thiệp đó là tôi bị gây một giò và thê thảm nữa là không còn ở được trong nội địa nên phải mò ra tận Lão Long Hà này để trốn chui trốn nhủi.

Cô gái thở ra :

- Thế thì, lão chủ, tôi chính là đứa con của vị quan bị bay chức vì thắng thắng lên tiếng về vụ hấn.

Lão Vương Què trở mắt :

- Cô nương... cô nương là thiên kim tiểu thư của Tri phủ Tế Nam Nghiêm đại nhân?

Cô gái gật đầu :

- Vâng, tiểu nữ họ Nghiêm.

Lão Vương Què vòng tay :

- Thất kính, Nghiêm tiểu thư đây mà tôi lại không biết, xin tiểu thư hãy lượng thứ cho...

Lão lại gật gù như thắm một chuyện gì và trầm ngâm nói tiếp :

- Lúc Phí Mộ Thư lâm bệnh tại khách sạn rồi bị bắt, nhờ ơn Nghiêm đại nhân minh xét thả ra, đó là chuyện mười năm về trước, không ngờ mười năm sau, ngày hôm nay từ Liêu Đông vạn dặm, Nghiêm tiểu thư lại đến đây để kiếm Phí Mộ Thư...

Cô gái họ Nghiêm ứa nước mắt :

- Ba năm trước, trong một đêm tối trời, cả nhà tôi mười mấy người bị cướp giết sạch. Dì của tôi lại bị giặc cướp bắt đi, lúc đó tôi không có ở nhà, đến khi về chỉ còn một lão quản gia gượng chút hơi tàn, người giao cho tôi hai vật bảo hãy đi tìm cho được người bằng hữu giang hồ duy nhất của cha tôi, nhờ người ấy truy ra hung thủ để cứu Dì tôi và vì gia quyến tôi mà rửa sạch mối thù...

Lão Vương Què chặn hỏi :

- Người mà cô nương đi tìm đó là Phí Mộ Thư?

Cô gái họ Nghiêm gật đầu.

Lão Vương Què cúi đầu buồn bã :

- Thật không ngờ một vị quan thanh liêm chính trực như Nghiêm đại nhân mà trời cao không phò hộ... Cô nương, chẳng hay hai vật mà vị quản gia trao lại có phải là vết tích của hung phạm gây ra thảm án?

Cô gái họ Nghiêm đáp :

- Một vật vốn là di bảo của phụ thân tôi, còn một vật có phải dấu vết của hung thủ hay không thì thật tôi cũng không được biết.

Lão Vương Què lật đặt kéo một chiếc ghế và cung kính :

- Xin thỉnh Nghiêm tiểu thư ngồi lại...

Cô gái họ Nghiêm thấy dáng cách của lão Vương Què thay đổi, ban đầu khi bước chân vào quán mãi tới lúc gần đây, nàng thấy lão là một lão già còm ròm, nhưng bây giờ khi lão bước lại nhắc ghế, lão đi thật thẳng, nàng nhìn gương mặt của lão thì chỉ là như lão... trung niên.

Suýt chút nữa cô gái họ Nghiêm đã bật cười, nếu không phải trường hợp có sự tình quan trọng.

Những tay ngang dọc này giả đồ thật giỏi.

Lão Vương Què chắc chỉ lớn hơn Phí Mộ Thư năm ba tuổi là cùng.

Phải chờ lão Vương Què mời ngồi một lần nữa, nàng mới sực nhớ trả lời :

- Cảm ơn... ông chủ, tôi đừng nói chuyện và chắc phải đi ngay.

Từ “lão” biến thành “ông”, cách xưng tuy không xa mấy nhưng rõ ràng nàng đã “hạ” tuổi cho người đối diện khá nhiều.

Lão Vương Què như không chú ý về chuyện đó, lão cười :

- Bây giờ đã biết tiểu thư là hậu nhân của Nghiêm lão gia, thì không cần phải đi theo họ Phí làm gì, vì tôi đã biết chỗ của hắn đi, lát nữa, đợi một vị bằng hữu của tôi đến đây rồi, tôi sẽ đưa tiểu thư đi, bảo đảm sẽ tìm hắn không khó lắm.

Cô gái họ Nghiêm mừng rỡ kêu lên :

- Thật thế à? Ông chủ?

Lão Vương Què đáp :

- Tôi làm sao lại dám dối tiểu thư, không khi nào dám như thế ấy.

Cô gái họ Nghiêm hỏi :

- Chẳng hay vị bằng hữu của ông chủ bao giờ thì tới.

Lão Vương Què đáp :

- Thật không dám dấu tiểu thư, người bằng hữu của tôi chính là người đã bị họ dùng lửa đốt mù đôi mắt, năm xưa, Phí “Đại Đạo” đã một lần cứu mạng cả hai, cho nên vì để báo ân, khi hắn bị hạ ngục, hai chúng tôi đã từng nghĩ cách cứu ra, nhưng vì vốn biết tánh tình khảng khái của hắn và cũng vì sợ đám giang hồ Liêu Đông phát hiện, vì thế chúng tôi chỉ phải dựng ngôi quán này chờ đợi thời cơ, riêng người bằng hữu của tôi thì lại chuyên lo việc, mỗi năm cứ đến mùa gió lớn hắn về đây một lần để trao đổi công việc cho nhau, đồng thời cũng mỗi năm, hắn đều mang về đây những đồ vật quý giá hoặc châu báu, tôi dùng những thứ ấy mua lấy sự an toàn cho Phí gia trong lao ngục, dần dà mãi cho đến ngày nay thì sự vui mừng mới đến được với chúng tôi...

Cô gái họ Nghiêm nhìn lão Vương Què bằng đôi mắt vô cùng cảm động :

- Như vậy là tám năm dài được an toàn trong lao ngục của Phí gia hoàn toàn nhờ vào sự lo lắng của nhị vị, ân nghĩa đó thật đáng cho người ngưỡng mộ!

Lão Vương Què lắc đầu :

- Đâu có thể nói đến điều ơn nghĩa, nếu năm xưa không có Phí gia thì ngày nay chúng ta đã thành cát bụi và đây không thuần chuyện báo ân mà lại thuộc về vấn đề nghĩa khí, chẳng những tám năm mà cho dầu phải lo đến tám mươi năm cũng là chuyện đáng làm.

Cô gái họ Nghiêm tỏ ra :

- Trong hào khí hơn sinh mạng, xem chừng nhị vị cũng giống giống Phí gia.

Lão Vương Què cười :

- Thật thì chúng tôi không dám so sánh mà cũng không ai có thể đem ra so sánh với Phí gia, chúng tôi chỉ cố noi theo đạo nghĩa.

Ngưng một giây, lão lại hỏi :

- Vừa rồi tiểu thư có nói đến hai vật của lão quản gia trao lại, chẳng hay có thể cho tôi xem được hay chẳng?

Không một chút do dự, cô gái họ Nghiêm gật đầu ngay :

- Đối với chư vị thì đâu có chuyện gì không được...

Nàng lấy bọc vải nhỏ trao cho lão Vương Què và không nói thêm một tiếng nào tỏ ra cẩn thận.

Nàng không nói nhưng lão Vương Què vẫn thận trọng, ông ta nhẹ nhàng đón lấy và chậm chậm mở ra.

Trong đó có hai vật, vật thứ nhất là một mảnh đá quý có vân, mảnh đá hình tròn và vật thứ hai là một cây trầm ngọc.

Trừ mảnh đá vân có khắc những nét phơn phớt trên mặt và màu tia ửng của chiếc ngọc xoa, không thấy có gì đặc biệt.

Lão Vương Què hỏi :

- Đây là hai vật mà vị lão quần gia đã giao lại cho tiểu thư?

Cô gái họ Nghiêm gật đầu :

- Đúng rồi, chính hai vật đó.

Lão Vương Què trầm ngâm :

- Như vậy chính hai vật này đã làm cho “Độc Mục Táng Môn” và “Mộc Ngẫu Ma” Hiên Viên Kỳ phải vượt đường ra quan ngoại...

Cô gái họ Nghiêm nói :

- Nếu có thể đúng thì chỉ do mảnh đá vân kia chớ chắc không phải cây “Tử Ngọc Xoa” đâu.

Lão Vương Què hỏi :

- Cô nương, chỉ là một mảnh đá như thế thì làm sao có thể gọi là vật có giá trị xứng đáng?

Cô gái họ Nghiêm lắc đầu :

- Tôi cũng không biết, chỉ biết đó là một vật mà cha tôi không bao giờ rời khỏi bên mình, nó vốn có hai khối như thế, nhưng thật thì chính tôi cũng không biết giá trị của nó ở chỗ nào.

Lão Vương Què gật gù đầu :

- Như vậy thì cô nương cũng không hiểu cái quý giá của mảnh đá ấy là ở chỗ nào?

Cô gái họ Nghiêm lắc đầu :

- Không biết, không nghe cha tôi nói mà cũng không hỏi về việc ấy bao giờ cả.

Lão Vương Què cau mặt :

- Nếu chính tiểu thư cũng không biết được giá trị của nó thì làm sao “Độc Mục Táng Môn” và Hiên Viên Kỳ lại biết.

Cô gái họ Nghiêm ngẩn ngơ :

- Thật là lạ, mà chính tôi cũng chưa nghĩ về chuyện đó...

Lão Vương Què ngẫm nghĩ thật lâu rồi hỏi :

- Vừa rồi tiểu thư có nói mảnh đá vân này vốn có hai khối?

Cô gái họ Nghiêm gật đầu :

- Có hai.

Lão Vương Què hỏi :

- Như thế còn một khối nữa đâu?

Cô gái họ Nghiêm đáp :

- Lúc vị quần gia của gia đình tôi sắp chết, người giao cho tôi cái túi vải này, lúc ấy tôi không biết trong túi có những gì, cho mãi đến khi lên đường mở ra thì chỉ thấy có một khối, còn một nữa không biết ở đâu.

Lão Vương Què cau mặt :

- Cứ theo cô nương đoán thì còn một mảnh nữa ở đâu? Có thể đã bị hung thủ cướp đoạt và sát hại toàn gia, phải chăng chúng vì mưu toan cướp cả hai mảnh đá này?

Cô gái họ Nghiêm cúi mặt làm thinh...

6. Người Mù Họ Cổ

Thấy nàng lặng thinh, lão Vương Què hỏi tiếp :

- Tiểu thư có thấy triệu chứng gì để tỏ ra rằng bọn họ giết người với mục đích để cướp của không?

Cô gái họ Nghiêm đáp :

- Tôi không dám quyết đoán điều đó, vì thật ra suốt một đời làm quan của cha tôi hai tay áo trắng, trong nhà lúc lâm nạn cũng không có vật chi quý giá, bọn sát nhân tuy có lục lạo khắp nơi, nhưng chúng cũng không có lấy vật gì...

Lão Vương Què nói :

- Nhưng có một sự thực là lão quản gia chỉ trao cho tiểu thư có một mảnh đá, còn một nửa không biết về đâu.

Cô gái họ Nghiêm lại làm thinh.

Lão Vương Què cũng trầm ngâm :

- Nếu như bọn sát nhân vì mục đích tìm đoạt hai mảnh đá này, bây giờ “Độc Mục Táng Môn” và Hiên Viên Kỳ lại nhắm vào nó nữa, nhứt là chúng biết mảnh đá hiện có trong mình tiểu thư thì câu chuyện bắt đầu có nhiều nghi vấn.

Cô gái họ Nghiêm cau mặt :

- Ông chủ, ông muốn nói cái người gọi là “Độc Mục Táng Môn” và Hiên Viên Kỳ định...

Lão Vương Què vụt đứng lên, lão nói giọng mập mờ :

- Ngay bây giờ tôi không dám quả quyết họ có chỗ nào khả nghi, nhưng hãy tạm để vấn đề lại đó, người bạn của tôi đã tới rồi.

Lão chống cây gậy đi lần ra cửa, dáng đi của lão bây giờ mạnh dạng chứ không co ro như hồi nãy, cô gái họ Nghiêm nhìn theo và xác định lão chỉ vừa quá bốn mươi.

Nhưng nàng chưa kịp lên tiếng nói gì thì bên ngoài có tiếng huýt sáo nho nhỏ.

Lão Vương Què động động cây gậy mấy cái, một bóng người thoáng vào thật nhanh.

Cô gái họ Nghiêm thấy đó là một người mù, tuổi trạc lão Vương Què nhưng ốm hơn và cũng đen hơn, tay cầm cây gậy khá to, có lẽ phải gọi là cây côn mới đúng.

Tuổi tuy không lớn hơn lão Vương Què, nhưng người mù vì ốm và nhứt là vì râu để xồm xoàm nên trông có vẻ già hơn, nhưng dáng đi lại vô cùng nhanh nhẹn chứ không quờ quạng như những người mù khác.

Vừa bước vào đến cửa người mù khựng lại :

- Lão què, ai vậy?

Cô gái họ Nghiêm đâm ngán, tay mù này thính giác thật vô cùng bén nhạy, chỉ mới bước vào chưa ai lên tiếng mà lão đã biết có hai người.

Lão Vương Què đáp :

- Không phải người lạ đâu, đây là thiên kim tiểu thư của Tri phủ Tế Nam ngày trước đó.

Người mù có vẻ sững sốt :

- Thiên kim tiểu thư của Nghiêm đại nhân? Lão què làm... làm sao lại có chuyện...

Lão Vương Què đáp :

- Hãy vào đi rồi sẽ nói chuyện.

Người mù chống cây côn bước vào, tay chống cây côn, nhưng không có vẻ dò đường, nếu không nhìn vào đôi mắt, không ai có thể biết người đó là người mù cả.

Lão Vương Què gài cửa lại và quay vào nói :

- Tiểu thư, đây là người bạn mù mà quanh năm bên ba lặn lội bên ngoài, hẳn họ Cổ, tiểu thư cứ gọi là “Cổ mù” như người ta đã gọi.

Cô gái họ Nghiêm nói :

- Không dám đâu, tuổi tôi còn quá nhỏ, đáng lý phải tôn xưng nhị vị là thúc thúc, nhưng để được thân tình hơn, xin cho tôi gọi là nhị vị lão ca.

Cổ mù lật đặt vòng tay :

- Nghiêm tiểu thư, kẻ mù lòa này thật không dám nhận như thế ấy...

Lão Vương Què vội nói :

- Lão mù, tiểu thư đã thật tình chiếu cố, chúng ta cũng không nên khách sáo, gọi chi thì gọi trong lòng chúng ta cứ một mực tôn kính là đủ rồi.

Cô gái họ Nghiêm cười :

- Xin Vương lão ca đừng nói chuyện tôn kính nữa, và xin nhị vị lão ca cũng đừng gọi là tiểu thư nghe nó khách sáo lắm.

Lão Vương Què cũng cười :

- Vâng, Nghiêm cô nương đã nói thế thì chúng tôi cung kính bắt như tòng mạng.

Cổ Mù hỏi :

- Lão què, tại làm sao Nghiêm cô nương vượt đường đến Liêu Đông?

Lão Vương Què thuật chuyện nhà Nghiêm đại nhân lâm đại họa và nói tiếp luôn :

- Nghiêm cô nương đi tìm Phí gia đã mấy năm rồi, mãi tới ngày nay mới tìm đến Liêu Đông.

Lão Cổ Mù tái mặt :

- Thật là tàn độc, thế nhưng có biết được hung phạm hay không?

Lão Vương Què đáp :

- Bây giờ thật khó mà quyết đoán, nhưng tên “Độc Mộc Táng Môn” và gã “Mộc Ngẫu Ma” có chỗ khả nghi.

Cổ Mù cau đôi mày rậm lại thật sâu :

- Kinh Trường Xuân và Hiên Viên Kỳ? Hừ, sao lại có chuyện như thế được...

Lão Vương Què lại thuật chuyện của “Độc Mộc Táng Môn” và “Mộc Ngẫu Ma” đã xảy ra tại quán, lão chưa thuật hết thì lão Cổ Mù đã gật lia :

- Có thể, có thể... thật đáng nghi ngờ, nhưng lão què, làm sao lão lại có thể đuổi Hiên Viên Kỳ ra khỏi quán?

Lão Vương Què cười :

- Còn lâu tôi mới đuổi được hắn, thật tình thì ban đầu tôi đâu có biết Nghiêm cô nương, nhưng cho dầu có biết cũng chưa có thể chơi với Kinh Trường Xuân chớ tài sức gì lại có thể đuổi được Hiên Viên Kỳ.

Lão Cổ Mù gật gật :

- Đúng rồi, chúng ta không phải là đối thủ của hắn, nhưng thế thì ai đuổi hắn đi?

Giọng lão Vương Què bỗng đầy cảm xúc :

- Lão Cổ, chúng ta, một người lặn lội phong trần, một kẻ giam mình trong cái quán giữa hàng năm gió bão, bao nhiêu lâu này là để vì ai?

Lão Cổ Mù chồm chồm tới trước bàn :

- Lão què, làm sao? Ai? Người ấy phải không? Ân nhân đã ra rồi phải không?

Lão Vương Què rưng rưng nước mắt nhưng lại cười ha hả :

- Lão Mù, khóc đi, khóc đã rồi cười.

Quả thật, từ trong hai con mắt đục ngầu của Cổ Mù đã chảy dài hai dòng trên má, môi hấn rung rung...

Cô gái họ Nghiêm cũng cảm động lây, hai tay lão giang hồ này có vẻ rất ngang tàng, nhưng quả là con người trung hậu.

Thật lâu, Cổ Mù mới lên tiếng được :

- Lão què, chúng ta bây giờ có chết cũng không còn tiếc nữa, lão khỏi phải giam mình ở đây chờ đợi, ta cũng khỏi phải rày đó mai đây...

Nước mắt lão vẫn còn chảy, nhưng lại bật cười, giọng cười tràn ngập vui mừng.

Lão Vương Què cúi xuống nhặt cây côn trao cho Cổ Mù và nói :

- Được rồi, lão mù, bây giờ Nghiêm cô nương đang cần gặp Phí gia, gió còn quá mạnh, hai chúng ta hãy hộ tống để đề phòng bất trắc.

Cổ Mù hỏi :

- Anh biết Phí gia ở đâu không?

Lão Vương Què đáp :

- Đi về hướng Tây, chín phần mười là đến Hồ Lô Cầu.

Cổ Mù gặng lại :

- Hồ Lô Cầu?

Lão Vương Què đáp :

- Quên rồi à? Lão Mù, lúc chưa lâm nạn, cứ cách nửa năm là Phí gia lại đến Hồ Lô Cầu, không đi là không được, bây giờ qua bao nhiêu năm vắng mặt, không đến Hồ Lô Cầu thì lại đến đâu?

Cổ Mù cau mày :

- Đúng rồi, anh không nhắc là tôi không nhớ, nhưng không biết năm xưa tại sao cứ cách nửa năm là Phí gia nhứt quyết phải đến Hồ Lô Cầu làm gì...

Lão Vương Què cười :

- Mất anh mù nhưng tai anh thính lắm, chính ăn mà không biết nguyên do thì tôi làm sao biết được? Nhưng thôi, bây giờ không phải là lúc tìm hiểu dài dòng, chờ anh mà đã mất nửa ngày rồi, chúng ta hãy đưa Nghiêm cô nương đi càng sớm càng tốt.

Cổ Mù gật gật đầu :

- Đúng rồi, gặp Phí gia rồi hẩn hay.

Hẩn vừa chống côn đứng lên là vụt cau mày :

- Lão què, có tiếng ngựa, ít nhứt cũng đến năm con, anh có nghe không?

Lão Vương Què nghiêng tai đáp :

- Hình như không phải bọn Mã tặc... Nghiêm cô nương, xin thỉnh cô nương ngồi lại thản nhiên như khách.

Cô gái họ Nghiêm lo lắng bước vào bàn trong ngồi xuống.

Lão Vương Què nói tiếp :

- Lão mù, anh cũng là khách, ngôi quán này tôi làm chủ, cứ để tôi tiếp họ.

Hai mắt tuy mù, nhưng phản ứng của Cổ Mù lại thật nhanh, còn muốn nhanh hơn người sáng, hần bước trái qua một bên ngồi ngay xuống ghế và nói :

- Lão què, họ tới đã gần rồi đó.

Lão Vương Què gật đầu :

- Đúng rồi, gồm có năm kỵ mã.

Bây giờ thì cô gái họ Nghiêm cũng nghe thấy rõ, vó ngựa nổ dồn như pháo, tiếng ngựa phi thật gấp, thanh âm càng lúc càng gần và cuối cùng dừng lại ngay trước quán.

Một tiếng dội rung rinh mái nhà, cửa quán bị đá tung, cây then ngang gãy văng vào góc vách.

Năm gã trung niên đại hán ào vào mang theo sức mạnh của cơn gió đầy bụi đỏ.

Năm gã đại hán ăn bận giống như nhau: áo xanh, lưng mang đao lớn.

Cầm đầu là một tên có râu mép rậm rì, hần có đôi mắt thật sáng, lưỡng quyền nhô cao như hai cục bứu.

Vừa bước vào, đôi mắt hần quét ngang khắp quán và cuối cùng dán vào mặt lão Vương Què, giọng hần hần học :

- Người chắc là lão chủ quán Vương Què có phải không?

Lúc năm tên đại hán vừa lộ mặt, lão Vương Què khẽ giật mình, nhưng lão lấy lại bình tĩnh khá nhanh. Lão trở lại thái độ ung dung của... tên chủ quán :

- Vâng, vâng, đúng, đúng, chẳng hay chư vị có điều chi dạy bảo?

Tên có râu mép nói :

- Có chuyện cần, người hãy theo ta.

Hần chấm câu bằng một cái hất mặt, hai tên mang đao xốc vào thúc kè ngay lão Vương Què.

Lão Vương Què không vùng vẫy, không cục cựa, giọng nói cũng thật bình tĩnh :

- Họ Vương này lập quán ở đây đã mấy mươi năm rồi, rượu thì nửa bán nửa...

tặng không, chưa bao giờ làm một chuyện đắc tội với bằng hữu giang hồ, chẳng hay chư vị thuộc về cánh nào và từ đâu đến...

Tên có râu mép cười lạt :

- Người đi rồi phải không? Bọn ta không thuộc “cánh” nào cả, bọn ta là Đương sai của Phụng Thiên phủ...

Bây giờ lão Vương Què mới tỏ vẻ giật mình :

- Đương sai của Phụng Thiên phủ? Trời đất, già này vốn là tên bán quán thuộc...

lương dân an phận!

Giá như trong trường hợp khác, chắc hẳn cô gái họ Nghiêm sẽ cười lăn chiên vì cái tiếng “già này” của Vương Què, nhưng bây giờ nàng chỉ chú ý thôi chứ không cười được.

Tên có râu mép cười khẩy :

- “Lương dân an phận”? Vương Què, chắc người biết Lưu Cư này chứ? Trưởng đội Bồ Đầu Phụng chó đâu phải hạng vô danh tiểu tốt? Một bè với giang dương đại đạo, ẩn núp nơi này, luồn lọt bọn ngục tổ, âm mưu nuôi dưỡng trọng phạm, làm cho vụ án bị trì hoãn đến ngày nay, bây giờ lại xâm nhập đề lao giết người giải thoát cho đồng bọn, chắc người không biết đồng phạm của người trong Phụng Thiên phủ đã bị hạ ngục tất cả rồi sao?

Câu nói của tên Trưởng đội Lưu Cư làm cho bọn Vương Què vỡ lẽ, bây giờ thì họ mới biết Phí Mộ Thư vượt ngục.

Thấy Vương Què làm thỉnh, Trưởng đội Lưu Cự cười hừ hừ hai ba tiếng :

- Sao? Cứng họng rồi chứ? Dẫn hắn đi ra ngoài!

Hai tên đại hán áo xanh kéo xéo lão Vương Què.

Y như một trận gió, Cổ Mù nhấc tay lên, năm ngón tay như móc sắt chụp thẳng vào vai của Lưu Cự.

Tên Trưởng đội Tuần Bổ của Phụng Thiên phủ quả xứng đáng với chức vụ cầm đầu một đội Thám tử, hắn vừa hét lên vừa nghiêng mình khoát mạnh cánh tay.

Hành động của họ Lưu khá nhanh, nhưng lại trúng ngay vào ý định của Cổ Mù, hắn vừa nhấc tay lên thì cổ tay đã bị Cổ Mù khóa cứng.

Hắn chỉ gạt nhẹ một cái là Lưu Cự bị kéo ngược, thân hình cao lớn của tên Trưởng đội Tuần Bổ cong xuống, nhãn mặt la oai oái.

Cô gái họ Nghiêm giật mình, không phải vì chuyện Cổ Mù dám đánh Tuần Bổ của phủ nha mà nàng kinh hồn vì cách đánh của hắn.

Hắn sử dụng chiêu thế để không chế đối phương không phải nhìn bằng mắt mà là nghe bằng hơi gió.

Ngay trong lúc Cổ Mù chế ngự Lưu Cự thì Vương Què cũng bắt đầu hành động.

Hai tay bị thúc ké của hắn vụt cuốn ra phía trước, hai tên đại hán áo xanh bị “xách” theo y như người ta xách cặp gà và thêm một cái rẩy tay nữa của Vương Què, cả hai tên bò càn dưới đất.

Cả hai tên chỉ nhón đầu bò được nửa bước là mẹp xuống nằm im.

Hai tên đại hán áo xanh còn lại đưa tay phải rời cây đại đao, nhưng chưa đụng cán đao thì chúng đã buông xụi xuống và đôi mắt như hai ngọn lửa của Vương Què chiếu lại.

Thật sự thì nếu Vương Què không lừ mắt, chúng cũng không dám làm một cử động nào, vì chính Đội trưởng của chúng còn đang lom khom nhãn nhó, cổ tay hãy còn dính cứng trong bàn tay của Cổ Mù.

Nhích mấy ngón tay thêm một chút, Cổ Mù cười khẩy :

- Đội trưởng, đừng có lời thôi, hãy cho biết Phí gia làm sao thoát ngục?

Lưu Cự đáp :

- Chuyện đó... nhị vị đã biết rõ hơn...

Năm ngón tay của Cổ Mù nhích thêm chút nữa, tên Đội trưởng Lưu Cự cong mình như ngồi xổm, mặt hắn tái xanh và mồ hôi hột bắt đầu nhỏ xuống.

Cổ Mù gằn giọng :

- Đội trưởng! Ta muốn nghe Đội trưởng kể lại cho ta nghe.

Tên Đội trưởng Lưu Cự nhãn mặt nói như la :

- Ôi cha... dạ dạ... Một tên thủ ngục và năm tên canh phòng bị giết, cửa khám bị banh. Phí Mộ Thư... mất biệt!

Cổ Mù gằn lại :

- Chuyện xảy ra hồi nào?

Tên Đội trưởng Lưu Cự đáp :

- Cách mấy đêm trước đây.

Cổ Mù đưa tay trái “vuốt” dài theo xương sống Lưu Cự, tên Đội trưởng Tuần Bổ bỗng như cọng búng, mắt hắn nhắm nghiền, thân hắn sụp xuống, môi hắn chỉ giật giật chó không thốt ra thành tiếng được.

Cổ Mù buông tay cười lạt :

- Cái thứ như vậy mà cũng dám dẫn đầu một đám chó săn!

Vương Què nhướn mắt :

- Lão Mù, bây giờ...

Lão Mù chận nói :

- Đi, có gì trên đường chúng mình sẽ nói. Các vị “Đương Sai” này hãy còn có đồng bọn, họ sẽ tự giải quyết cho nhau.

Vương Què đưa mắt về hai tên áo xanh còn lại :

- Bọn ta không thích chuyện giết người, nhị vị phải hiểu chuyện để tránh phiền hà. Tránh sang bên kia!

Hai tên đại hán áo xanh dưới quyền tên Đội trưởng nhưng bây giờ thì phải nghe theo lệnh người thắng thế, chúng phải tuân theo ý của Vương Què để lùi vào sát vách.

Vương Què vòng tay :

- Xin thỉnh công tử lên đường.

Đúng là một “lão giang hồ”, hần gọi “công tử” chứ không gọi “cô nương”.

Cô gái họ Nghiêm cũng không phải hạng tối dạ, nàng không đáp lại mà cứ giữ bộ mặt lạnh băng băng đứng lên bước ra ngoài cửa.

Vương Què nói tiếp :

- Lão Mù, chúng ta lên đường.

Lão nói mà không cần ngó lại vì có ngó “Lão Mù” cũng không... thèm thấy!

Cổ Mù chụp lấy cây côn lao tuốt ra ngoài.

Hần chỉ mù với thiếu hiệp, chứ hần không mù với hần, hần hành động thật nhanh, có lẽ còn nhanh hơn năm tên Bồ Đầu lúc vào khi này.

Cô gái họ Nghiêm có sẵn ngựa cột ở ngoài, Vương Què và Cổ Mù không có, nhưng lại sẵn ngựa của bọn “Đương sai”...

* * * * *

Gió hãy còn thật lớn, cát bụi vẫn bay mù.

Ba người ba ngựa vượt “hồng trần”, họ lướt trong bụi mù đổ xuống hướng tây.

Họ đi mà không hề nói chuyện, vì cứ hả miệng ra là y như hứng đầy bụi cát, chưa ngậm đã đầy rồi chó không mong gì nói được.

Gió gần như thốc vào mặt, bụi cuốn mù trời, cách chừng mười trượng là không thể nhìn thấy rõ được táng cây chớ đừng nói đến việc tìm phương hướng.

Họ đi bằng kinh nghiệm lâu ngày chứ không phải bằng đôi mắt.

Vương Què đi trước, cô gái họ Nghiêm và Cổ Mù song song theo sau, khoảng cách của họ vừa tầm, vì xa hơn là dễ dàng lạc mất.

Tiếng gió xé vành tai, đã nhìn không thấy vì bụi mù, lại càng khó nghe vó ngựa vì gió mạnh.

Tuy chưa hoàng hôn, nhưng bụi mù làm cho bầu trời u ám, cả ba người cứ ngậm miệng mà đi.

Khoảng hơn một tiếng đồng hồ sau, gió chợt dịu, bụi bớt mù, trước mặt ba người thấp thoáng ánh đèn.

Bấy giờ Vương Què mới dám “khai khẩu”, nhưng trước khi nói hần phải phun phè phè hai ba cái cho bụi trống ở môi :

- Đã tới Hồ Lô Cầu, thật vượt gió mạnh còn mệt hơn vượt sóng.

Danh xưng quả căn cứ đúng theo hình thể, hai bên là núi dựng, chỉ có một ngách ra vào, con đường giống giống cái mương, hai bên vách núi không có ngõ nào khác cả.

Có lẽ người ta lấy con đường đó làm cái “cổ” và khi vào bên trong cái “bụng phình tròn”, nên tưởng tượng ra... bầu rượu. Gọi thành tên là “Hồ Lô Cầu” nhưng chắc cũng có người nô nê hơn đặt nó là “Hóc Bầu”.

Trong lòng “Bầu” có độ vài chục nóc gia, phần nhiều sống nhờ vào sản phẩm thiên nhiên của núi.

Bên ngoài, gió tuy đã nhẹ, nhứt là vào bên trong, ba phía núi ngăn, cho nên gió chỉ lai rai.

Vì thế cho nên tuy chỉ cách khoảng hơn một tiếng đồng hồ đường, nhưng từ bờ Lão Long Hà vào đây gần như hai thế giới khác nhau.

Ở đây ngoài nghề “làm rừng”, dân chúng còn có thể làm ruộng vì đất tương đối thấp, nhiều nhà sau hè đều có cây rơm.

Nhờ vách núi án bót, gió không như bên ngoài, nhưng gió lại bất thường, thỉnh thoảng những trận gió bay ngang sườn núi hất chân tụt xuống, nhiều bụng rơm bốc lên thành trốt xoáy tròn.

Nhà nhà đều đóng cửa thật sớm, hình như ở đây người ta không quen chịu gió.

Trong lòng “Hồ Lô Cầu”, không biết ban ngày ra sao, nhưng bây giờ mới vừa chập tối là vô cùng yên lặng, không nghe thấy có tiếng động nào, chỉ thấy những ánh đèn rọi ra từ kẹt cửa của những ngôi nhà rải rác.

Cổ Mù lên tiếng :

- Sao đó, lão què?

Vương Què đáp :

- Tôi đang tìm đây.

Cổ Mù nói :

- Hồ Lô Cầu không phải là một địa phương rộng lớn, nhưng nếu không bằng cách này mà đi kiếm người thì chắc không phải dễ.

Cô gái họ Nghiêm hỏi :

- Vương lão ca, trước đây Phí gia thường hay đến đây để làm gì?

Vương Què lắc đầu :

- Chuyện đó hai chúng tôi hoàn toàn không biết.

Cô gái họ Nghiêm trầm ngâm :

- Như thế thì đến nhà ai? Phải chăng nơi đây có bằng hữu của Phí gia?

Vương Què đáp :

- Cũng có thể, chỉ có điều bọn này không biết.

Cô gái họ Nghiêm hỏi :

- Có thể vào nhà gần đây để hỏi thăm chăng?

Vương Què do dự :

- Có lẽ... Vậy nhị vị chờ tôi thử xem.

Hắn nhảy xuống ngựa buộc vào gốc cây bên đường, rút cây gậy giắt trên yên chống cà thọt đi vào một nhà gần.

Cô gái họ Nghiêm nhìn theo thấy rõ, Vương Què gõ cửa hồi lâu mới có người ló đầu ra, chỉ nói không quá ba câu ngắn ngắn là lại lắc đầu và thụt vào gài cửa lại.

Vương Què lại cà thọt đi thêm mấy nhà gần đó nữa, nhưng cuối cùng hắn trở lại lắc đầu nhăn nhó :

- Nghiêm cô nương, chắc bọn mình đã đi không trúng chỗ rồi.

Cô gai họ Nghiêm chợt nghe lòng nặng trĩu, nàng vội hỏi :

- Sao vậy? Phí gia không đến nơi này?

Vương Què lắc đầu :

- Tôi hỏi luôn mấy nhà, cả tên họ cũng nghe lạ hoắc, chớ đừng nói chuyện thấy mặt mày.

Cổ Mù hừ hừ trong mũi :

- Không đến nơi đây thì còn dễ nghe, còn bảo không biết cả tên thì sợ rằng không đúng. Phí gia đã mang lấy tội danh “Cường Sơn Đại Đạo” lâu rồi, tám năm trước can án giết người, tám năm sau, ngày nay lại thêm cái án sát nhân vượt ngục, tôi nghĩ họ sợ liên lụy chớ không phải là không biết.

Vương Què cau mặt :

- Lão Mù, anh cũng tin Phí gia sát nhân vượt ngục nữa à?

Cổ Mù đáp :

- Tôi không tin, thế nhưng...

Vương Què chận nói :

- Lão Mù, anh lại có thể xét đoán người như thế đó sao?

Cổ Mù mấp máy đôi môi, nhưng không hiểu sao hần lại làm thinh...

7. Hỏi Chuyện Ngày Xưa

Thấy Cổ Mù làm thinh, Vương Què gần giọng :

- Lão Mù, anh nên nhớ nếu Phí gia muốn vượt ngục thì cái đề lao của Phụng Thiên phủ không khi nào giữ người được một ngày, chớ đừng nói giam đến tám năm.

Cổ Mù lựng khựng :

- Như thế... thì làm sao Phí gia lại ra khỏi ngục?

Vương Què cũng lựng khựng luôn :

- Điều đó có lẽ chúng ta...

Cổ Mù chận nói :

- Đừng có nói đến chúng ta, những bộ mặt to nhỏ ở Phụng Thiên phủ mình đều đã biết quá rồi, chúng ta chỉ dám lén lút hồi lộ để kéo dài vụ án, họ chỉ làm được tới mức đó thôi, làm được và dám làm đến mức đó thôi, chuyện trợ tù vượt ngục, nhứt là vượt ngục lại có giết quân canh thì nhứt định chúng không khi nào làm được, mình thừa biết không khi nào chúng dám.

Như không muốn cho Vương Què cãi lẽ, Cổ Mù bồi thêm :

- Lão què, anh nên biết bọn chúng là như thế đó, chúng có thể ăn của mình, nhưng chúng vẫn xem mình là kẻ thù, xem mình là tội phạm không thể nào tha được.

Vương Què gặng lại :

- Cứ theo anh nói thì chính Phí gia đã giết người vượt ngục?

Cổ Mù đáp :

- Cái tên Đội trưởng “chó săn” hồi nãy nói rất rõ ràng mà tôi nghĩ cũng có lý, con người chớ đâu phải là sắt đá, tâm tình ai lại không có lúc biến đổi, tám năm về trước khác, tám năm về sau đâu có thể giống y? Nhứt là tám năm giam hãm trong tù ngục.

Vương Què lắc đầu :

- Không, tôi không tin như thế, cho dầu kẻ đao vào cổ tôi cũng nhứt định không tin, tôi nghĩ rằng vấn đề còn có nhiều ẩn khúc.

Cổ Mù mím môi :

- Tôi nói như thế không phải với một ý xấu.

Vương Què gật đầu :

- Tôi biết, anh không có ý xấu và anh nói cũng đúng, con người không mấy ai lại không có sự thay đổi tánh tình, trong nhiều năm bị giam hãm, con người càng dễ thay đổi tâm lý hơn nữa, thế nhưng đối với Phí gia thì khác, nhứt định không thể có chuyện thay đổi, người không thể làm chuyện vượt ngục, càng không thể làm chuyện sát nhân, trừ phi họ bằng lòng thả, bởi vì nếu không như thế thì năm đó không khi nào lại chịu vào trong ngục.

Cổ Mù gặng lại :

- Như vậy thì anh nghĩ câu chuyện làm sao?

Vương Què chưa kịp nói thì cô gái họ Nghiêm vụt khoát tay :

- Tôi thấy nhị vị cũng không nên mất thì giờ về câu chuyện đó, vì cho dầu bằng cách nào, Phí gia bây giờ cũng đã thoát ra rồi, vượt ngục hay không vượt ngục cũng chỉ thế thôi...

Vương Què nghiêm mặt :

- Không, cô nương đã hiểu lầm, có phải vượt ngục hay không đối với bất cứ ai thì cũng thế thôi, nhưng riêng đối với Phí gia trái lại là một vấn đề quan trọng, tôi nói thế chắc cô nương đã hiểu.

Cô gái họ Nghiêm gật gù :

- Tôi biết, nhưng bây giờ thật tình tôi mới nhận rõ sự kính trọng và tin tưởng Phí gia của Vương lão ca như thế...

Vương Què nói bằng một giọng xúc động :

- Cô nương, tôi phải hư mất một chân, phải vùi đầu trong cái quán tồi tàn quanh năm hứng lấy gió bão, tôi phải bao nhiêu năm trời chịu đựng như thế là vì chuyện chi?

Tôi nghĩ cô nương rất dễ dàng thông cảm.

Trầm ngâm một lúc, cô gái họ Nghiêm vùng ngẩng mặt, giọng nói có nhiều thay đổi :

- Thật không dám dấu chi Vương lão ca, năm xưa, cha tôi vì người đó mà bị cất chức, tôi vẫn cho là chuyện không xứng đáng phải làm như thế, từ ý nghĩ đó, tôi cảm thấy người ấy mang một món nợ khá lớn đối với gia đình tôi, mới tìm kiếm bao nhiêu năm, có ý định buộc người ấy phải vì món nợ đó mà báo cừu tuyết hận cho gia đình tôi.

Nhưng bây giờ...

Nàng ngáp ngừng một lúc rồi nói tiếp :

- Vương lão ca, bây giờ thì tôi thấy cha tôi làm đúng và người ấy không thiếu nợ nhà họ Nghiêm một món nợ nào cả, cho dầu đó chỉ là món nợ tinh thần. Vì thế cho nên tôi cũng không nên đi tìm người ấy. Về mối thù bất cọng đại thiên, về món nợ máu mà thiên hạ đã gây ra cho gia đình tôi, từ nay về sau sẽ tự tay tôi báo phục, võ nghệ không đủ, tôi sẽ cố học, trong đời không có chuyện gì khó cả, chỉ sợ thiếu quyết tâm.

Tôi nhứt định sẽ tìm ra hung thủ, nhứt định sẽ báo được thù, bây giờ xin cảm ơn nhị vị và tôi xin cáo biệt!

Tiếng sau cùng của nàng một lượt với bàn tay siết mạnh dây cương, con tuấn mã cất đầu lên và sải nhanh về phía trước.

Vương Què khựng lại nhìn theo sững sốt.

Thật hán không làm sao ngờ được, chỉ qua câu chuyện về Phí Mộ Thư, chỉ qua thái độ của hán mà vị tiểu thư nhà họ Nghiêm lại thay đổi quyết định hàng mấy năm trời như thế!

Cho đến khi hán nghĩ sức ra chuyện phải làm thì bóng ngựa của nàng đã tới ngoài ngách núi.

Hán vừa định nhảy lên ngựa đuổi theo thì Cổ Mù đã đưa ngang cây côn cản lại :

- Hãy để cho cô ta đi, lão què. Cô ta nói đúng, bất cứ chuyện gì cũng cần phải dựa vào chính mình chứ không nên ỷ lại vào người khác. Phí gia đã không thiếu nợ của nhà họ Nghiêm thì nàng cũng không thể vay nợ của Phí gia, nếu nàng lại phải thiếu nợ thì làm sao nàng trả được?

Vương Què dậm chân :

- Thế nhưng... lão mù, võ học của nàng kém lắm, thân gái cô đơn...

Cổ Mù nói :

- Không phải nàng cứ mãi mãi yếu kém như thế đâu, võ công có kém thì cứ học, vấn đề quan trọng là có nghị lực hay không. Nàng là một con người có nhiều nghị lực, bọn ta cũng không nên làm cho nàng không có dịp phát huy, chính như bọn mình cũng đâu phải sinh ra là giỏi. Chưa biết chừng khi gặp lại, bọn mình không phải là đối thủ của nàng. Giang hồ cổ nhiên hiểm ác, nhưng chính cái đó nó dạy cho con người lịch lãm, có phải thế không?

Vương Què đứng khựng làm thinh.

Cổ Mù chút cây côn xuống và nói tiếp :

- Đi nè, lão què, kẻ thi ân không cần người báo, chuyện báo đáp của mình lại càng không cần phải cho người biết làm chi. Bao nhiêu năm nay lặn lội, tôi thấy có một vài nơi có thể làm chỗ nghỉ chân khỏe lắm, trong khi bây giờ cả hai đứa mình cũng đều uể oải quá nhiều cũng cần phải có chỗ nghỉ ngơi.

Mặc dầu biết hán... không thấy được, nhưng bằng vào thói quen, Vương Què cũng vẫn lắc đầu lia :

- Không, lão mù, muốn nghỉ thì anh cứ đi tìm chỗ nghỉ một mình, tôi không nghỉ, trừ khi tôi đã biết căn nguyên mà Phí gia thoát ngục.

Cổ Mù nhăn mặt :

- Cái gì kỳ cục vậy, lão què? Bao nhiêu năm nay, hai đứa làm như thế là để báo ân, là để cho Phí gia thoát ngục, bây giờ người đã ra khỏi ngục rồi, món nợ ân nghĩa coi như mình đã báo, có phải giết người vượt ngục hay không, đâu có quan hệ đến mình?

Vương Què quay phắt lại, giọng nói có hơi lớn hơn mức bình thường :

- Nói như thế là nghĩa lý làm sao? Lão Mù, năm xưa anh đâu phải có ý nghĩ như thế? Nếu chỉ vì chuyện báo ân, chỉ vì một chuyện làm cho Phí gia vượt ngục thì mình đã có thể cướp ngục được rồi, chuyện chi phải gian khổ đến tám năm? Nhưng tôi cũng không ép anh, muốn nghỉ, anh cứ tự do đi tìm chỗ nghỉ, chúng ta bây giờ có thể chia tay...

Đã nói riết một hơi mà vẫn còn chưa nguôi cơn giận, Vương Què cũng không thèm kể đến ngựa, hán tung mình nhảy lên sau khi chống mạnh cây gậy vào phiến đá kế bên và chỉ mấy cái chạm chân xuống đất, bóng hán mất hút ra phía ngoài con đường hẹp.

Cổ Mù vừa hé miệng muốn kêu, nhưng thính giác đã báo cho biết Vương Què đã lướt đi ra rồi, hán thở ra và chắc lưỡi :

- Chuyện chi phải như thế, cái lão què này thật thì thôi! Tâm tình của ta, bao nhiêu năm dài ở bên nhau, hán làm sao lại không biết? Huống chi mình cũng không hề có ý xấu, cũng đâu có cái sai nào?...

Hán lầm bầm nói một mình, hình như hán muốn nói ra, hán không muốn để cái gì trong bụng, mặc dầu hán biết lão Vương Què đã đi xa.

Cổ Mù bảo rằng mình đúng, nhưng Vương Què nhứt định cũng không thể chịu mình sai.

Vậy thì ai sai?

Không có ai sai, chỉ có điều quan niệm mỗi người mỗi khác về một vấn đề thế thôi.

Bao nhiêu năm nay, cả hai đều phải đối phó không biết bao nhiêu việc cam go, mục tiêu cũng hãy còn trước mắt, vì thế nếu không có chuyện bất đồng ý kiến.

Nhưng bây giờ thì khác, bây giờ chuyện thoát ngục của Phí Mộ Thư, bất cứ bằng cách nào họ cũng đều cảm thấy... thờ phào.

Chính vì không có chuyện nặng trĩu trong lòng nên lại đâm ra có nhiều... ý kiến.

Nhưng bây giờ có muốn nói gì nữa cũng phải làm thinh, vì Vương Què đã mất dạng rồi.

Cổ Mù buồn buồn thúc ngựa đi chậm chậm, hẳn không quên kéo theo con ngựa của Vương Què.

“Hồ Lô Cầu” lại chìm trong im lặng.

* * * * *

Ngôi mộ.

Đối diện với ngô hẹp đi vào Hồ Lô Cầu là một đám rừng khá rậm.

Trong khu rừng rậm có một nấm mộ.

Từ ven rừng dẫn vào ngôi mộ có một con đường mòn ngoằn ngoèo lẩn khuất trong bụi rậm.

Trước mộ có một tấm đá, trên mặt có khắc chữ, nhưng bóng cây a tòng với bóng đêm làm cho tấm mộ bia không làm sao đọc được.

Rừng rậm không đèn, bóng tối càng đậm màu hơn trong thung lũng Hồ Lô Cầu.

Trên núi không có gì che chắn, so với bên trong Hồ Lô Cầu gió mạnh hơn nhiều.

Trước ngôi mộ thâm thấp đó, có hai người đứng.

Một người cao cao vận áo đen, một người có tầm vóc trung bình mặc áo xám.

Hai người đứng trước mồ im lặng, không nghe họ nói tiếng nào, gió lớn về khuya thổi tốc hai tà áo nghe phần phật.

Thật lâu người áo đen lên tiếng, giọng nói trầm trầm thống thiết :

- Tiến Phúc, anh cho tôi biết lão nhân gia quá thế bao giờ?

Người áo xám đáp :

- Sau khi anh lâm nạn không bao lâu, tôi nhớ kỹ lão nhân gia ngựa bệnh vào ngày mừng năm, thuốc thang gần mười ngày không chút nào thuyên giảm và lão nhân gia không qua khỏi được ngày rằm...

Người áo đen cúi mặt.

Người áo xám ngần ngừ một chút rồi lại nói :

- Từ ngày anh gặp người con gái đó, lão nhân gia vừa buồn vừa giận, kịp đến khi nghe anh lâm nạn, sự buồn rầu lo sợ càng làm cho đôi vai già không gượng nổi!

Người áo đen thấp giọng :

- Lão nhân gia đã hiểu lắm...

Người áo xám nói :

- Bất luận hiểu lắm hay không, chuyện anh thuê nhà ở chung với người con gái đó vẫn là sự thật. Chắc có lẽ anh cũng biết lão nhân gia đã xem anh như con đẻ, có bận anh đi suốt mấy năm, khi anh về, lão nhân gia chỉ mừng chờ dài có nói một tiếng nào?

Thế nhưng khi anh ở chung với người con gái đó thì lại khác, vì lúc đó, ngoài tình thương sẵn có lão nhân gia lại còn xem anh như một đứa con rể, cả Tú Cô cũng bằng lòng. Cho nên, sau khi anh ở chung với người

con gái đó, chẳng những lão nhân gia buồn phiền mà cả những nhà lối xóm cũng nguyên rủa anh không tiếc một lời...

Người áo đen thở ra :

- Tiến Phúc, tôi không thể nói gì được nữa, xin anh cho tôi biết Tú Cô đi từ đạo nào?

Người áo xám đáp :

- Tôi nhớ đó là ngày mừng hai tháng hai, trong lòng Hồ Lô Cầu của mình tuyết hầy chưa tan, lúc đó không ai có thể giữ cô ta được nữa, ban đầu khi nghe tin dữ về anh, nàng đã không chịu nổi nhưng còn gấn gượng, đến lúc lão nhân gia qua đời thì nàng không làm sao gấn gượng, nàng khóc cho đến không còn nước mắt, đôi mắt ráo khô mà ngơ ngáo ngáo, nhìn người quen gần như không muốn nhận ra, may là có người này người kia hộ trợ, nếu không thì chắc cũng không còn...

Người áo đen chắc lưỡi :

- Thôi, anh đừng nói nữa, anh làm ơn cho tôi biết hoặc có ai biết nàng đi về đâu không?

Người áo xám lắc đầu :

- Không ai biết cả, ai hỏi, nàng cũng nhứt định không chịu nói, thật ra thì ngoài Hồ Lô Cầu, nàng đâu có quen biết một ai, chỉ sau khi đi ra rồi...

Người áo xám ngưng lại và hỏi gặng :

- Nhưng anh hỏi để làm gì?

Người áo đen đáp :

- Tôi muốn kiếm nàng.

Người áo xám quay lại :

- Anh vẫn còn kiếm nàng nữa hay sao? Nếu anh quyết kiếm nàng hồi trước kia...

Nhưng thấy mình hơi quá lời, người áo xám vội nín ngang...

Người áo đen cúi mặt làm thinh.

Lặng im một lúc người áo xám nói :

- Đêm đã quá khuya rồi, tôi phải đi về. Có lẽ anh nên vòng theo sườn núi, vì anh đã vượt ngục ra đây, tốt hơn hết là đừng nên cho người ta thấy mặt...

Hắn lại ngập ngừng một chút rồi nói tiếp :

- Anh cũng phải biết, có nhiều người đã vì sự thương tâm của lão nhân gia mà khó chịu, có nhiều người đã vì sự đau khổ của Tú Cô mà bất bình, bây giờ nếu họ thấy mặt anh có thể họ vì giận quá mà báo quan...

Người áo đen gật đầu :

- Tôi biết, xin cảm ơn anh đã có lòng đưa tôi đến đây, anh cứ về và tôi cũng sẽ đi ngay.

Người áo xám do dự một chút rồi quay bước bỏ đi, vừa bước được hai bước, hắn quay trở lại :

- Anh biết hàng năm có một đoàn lạc đà đến mua bán và nhân tiện nghỉ chân tại đi, chính Tú Cô đi theo đoàn thương buôn đó.

Người áo đen hơi sững sốt, nhưng cũng nói thật nhanh :

- Cảm ơn anh, Tiên Phúc.

Người áo xám lắc đầu :

- Đừng cảm ơn gì cả, anh hãy đi nhanh đi, đừng để cho ai ngó thấy.

Hắn quay mình bước thẳng về hướng ngõ vào thung lũng.

Người áo đen quay lại quì thụp xuống trước nắm mồ, trời tối lắm nhưng vẫn thấy được trên mặt hắt lấp lánh, không biết đó là nước mắt hay những giọt sương khuya.

* * * * *

Thừa Đức phủ.

Tuy cách xa Kinh sư, nhưng Thừa Đức phủ là một địa phương rộng lớn, thêm vào đó lại vốn là “Hành Cung” cố định của nhà vua mỗi khi di giá, cho nên thị trấn rất phồn hoa náo nhiệt.

Ngoài Hành Cung của nhà vua, Thừa Đức phủ còn là nơi thiết lập nhiều ngôi nhà nghỉ mát cho Hoàng Thất, chính vì có Hành Cung, có Biệt Phủ, nên việc làm ăn buôn bán phát đạt.

Phía mặt thành có một quán rượu lấy tên “Tửu quán Thập Lý Hương”.

“Đến mười dặm vẫn còn nghe mùi thơm”, quả thật, quán rượu “Thập Lý Hương” này đã được coi số nhất của Thừa Đức phủ.

Vào khoảng gần giờ Ngọ, trước quán ra vào khá đông người, nhưng đặc biệt có một người “dễ nhìn” hơn hết. Đó là một người bận áo đen, cỡi một con ngựa đen, tuy người ngựa thấy đều bám đầy bụi, chứng tỏ đến đây bởi khoảng đường xa, nhưng không vì thế mà giảm mất phong độ ngang tàng.

Người đó tầm vóc cao lớn, nhưng không thô lỗ, ngựa quả là tuần mã nhưng dáng cách rất thuần.

Người áo đen nhảy xuống yên, con tuần mã được cột ở cổng, người đó cầm chiếc roi ngựa đi thẳng vào trong quán.

Tiểu nhị bước ra cúi đầu :

- Xin thỉnh...

Người áo đen khoát tay :

- Không, ta đến để tìm người họ Lạc, vị Hàng Chủ Dục Ký Thương Hàng.

Tên tiểu nhị gật lia :

- Có có... Lạc hàng chủ vừa mới tới và đang ngồi...

Vừa nói hắt vừa quay vào, nhưng người áo đen đã đưa chiếc roi ngựa ngăn lại :

- Không cần, cứ để ta vào gặp mặt.

Hắn đi thẳng vào trong.

Một bàn lớn dựa cửa sổ, ở đó có một người ngồi.

Đó là một trung niên khoảng ngoài bốn mươi, người mập mạp và nước da thật trắng.

Người áo đen bước ngay lại hỏi :

- Xin lỗi, chẳng hay tôn giá có phải là Hàng Chủ của Dục Ký Thương Hàng?

Người ngồi trong bàn vội đứng lên :

- Vâng, tại hạ họ Lạc, chẳng hay các hạ...

Người áo đen chận đáp :

- Tại hạ họ Phí, từ Liêu Đông đến đây.

Bằng tất cả dáng cách lịch lãm thương trường, Lạc hàng chủ kéo ghế ra vồn vã :

- A à... thì ra đây là Phí bằng hữu, chẳng hay bằng hữu định chuyên chở...

Người áo đen lắc đầu :

- Không, tôi không phải là người mua bán, tôi chỉ đến hỏi thăm một việc.

Lạc hàng chủ vẫn tươi cười :

- Vâng, vâng, xin Phí bằng hữu cứ tự nhiên. Nhưng chẳng hay bằng hữu muốn hỏi chuyện chi?

Người áo đen hỏi :

- Chẳng hay cách đây khoảng sáu bảy năm về trước, vào đầu tháng hai, đội Lạc đà của Lạc hàng chủ có đến Hồ Lô Cầu ở Liêu Đông?

Lạc hàng chủ cau mặt :

- Đầu tháng hai... sáu bảy năm về trước?

Người áo đen gật đầu :

- Vâng, sáu bảy năm về trước.

Lạc hàng chủ lắc đầu cười :

- Lâu quá, không thể nào nhớ kỹ, chỉ có điều mấy mươi năm nay, Thương Hàng chúng tôi có thông lệ là nhân viên nghỉ tết dài hạn, đầu tháng hai không khi nào tụ về đông đủ, vì thế nhất định không có năm nào khởi hành vào đầu tháng hai cả, bất cứ ai có gấp cũng không làm sao đi được.

Người áo đen nghiêng mình :

- Xin lỗi, đã làm phiền Lạc hàng chủ, tại hạ xin cáo từ.

Hắn chụp lấy cái nón rộng vành vừa đặt trên bàn định quay bước trở ra thì vị Hàng Chủ họ Lạc đã đưa tay ngăn lại :

- Phí bằng hữu, thường lai vãng Việt Liêu Đông hãy còn mấy đội Lạc Đà khác nữa, những đội ấy tôi đều quen biết, chẳng hay bằng hữu định hỏi về chuyện chi?

Người áo đen đáp :

- Tôi có một người thân thích, tháp tùng theo đội Lạc Đà tại Hồ Lô Cầu hồi sáu bảy năm về trước, nhưng từ ngày ra đi đến bây giờ lại bất tin luôn cho nên tôi muốn tìm để hỏi thăm.

Lạc hàng chủ gật đầu :

- A à... Như vậy thì Phí bằng hữu đi tìm thân thích.

Người áo đen gật đầu :

- Vâng, tại hạ muốn hỏi thăm tin.

Lạc hàng chủ cau mày trầm ngâm :

- Để tôi nhớ lại xem... Coi nà, phải rồi, thường qua lại con đường đó thì ở đây có ba Thương Hàng, nhưng cứ theo tôi biết thì hai đội kia cũng không bao giờ khởi hành khoảng tháng giêng tháng hai, chỉ có những người chủ trương làm ăn từng chuyến một, họ kết đội vầy đoàn, mua bán xong một chuyến hàng nhất định rồi thì giải tán, nhưng người chuyên làm ăn như thế ở vùng Trương Gia Khẩu nhiều hơn...

Người áo đen gặng lại :

- Trương Gia Khẩu nhiều hơn, nghĩa là ở Thừa Đức này cũng có?

Lạc hàng chủ gật đầu :

- Có thì có nhưng chỉ đôi ba người...

Ngay lúc đó, chợt có một thiếu niên từ ngoài chạy vào dòm quanh và thẳng lại bàn Lạc hàng chủ vòng tay :

- Bẩm chủ nhân, đội Lạc Đà của Hà Cửu Gia đã nhập thành. Ba quân sự sai tiểu nhân đến báo.

Lạc hàng chủ khoát tay :

- Người về bảo Ba quân sự sắp xếp công việc rồi ta sẽ về ngay.

Tên thiếu niên quay ra. Lạc hàng chủ nói với người áo đen :

- Phí bằng hữu, vị Hà Cửu Gia đó từ Trương Gia Khẩu đến đây, vị đó giao du rộng rãi, chúng ta có thể đến hỏi thăm, may ra ông ta có biết được tin mà bằng hữu đang tìm.

Thái độ sẵn sàng giúp người của Lạc hàng chủ làm cho người áo đen cảm động nói :

- Đa tạ Hàng Chủ, nhưng tôi thấy quấy rầy nhiều quá...

Lạc hàng chủ khoát tay :

- Đâu có chuyện như thế. Tứ hải giai huynh đệ mà. Huống chi, công việc làm ăn của chúng tôi toàn nhờ vào bằng hữu giang hồ, giúp người nhưng thật sự là giúp cho chính mình đấy, xin Phí bằng hữu đừng ngại gì cả. Chúng ta đi.

Hắn gọi tiểu nhị tính tiền rồi đưa tay mời người áo đen đi ra khỏi quán.

Vừa thấy ngựa của người áo đen, Lạc hàng chủ đã vỗ tay khen :

- Tốt quá, đúng là giống “Đại Uyển”, giống ngựa này khó kiếm lắm...

Người áo đen cười :

- Lạc hàng chủ cũng sành về ngựa quá.

Lạc hàng chủ cũng cười :

- Không hẳn là sành đâu, Phí bằng hữu nên nhớ Trương Gia Khẩu vốn là “Mã Thị”, bằng hữu của tôi ở đó đông lắm, cứ nghe họ nói về ngựa mãi rồi không thạo cũng trở thành ra thạo, vả lại cứ nghe bên ba xuôi ngược đường dài, mỗi ngày nghe một tí, không học mà vẫn thuộc.

Người áo đen dẫn ngựa đi song song với Lạc hàng chủ, hai người vừa đi thong dong vừa nói chuyện.

Ngoặt qua một khúc quanh, Lạc hàng chủ hỏi :

- Chẳng hay Phí bằng hữu lập nghiệp ở đâu?

Người áo đen đáp :

- Cảm ơn Lạc hàng chủ có lời hỏi thăm, tôi chỉ là rày đây mai đó trong chốn giang hồ.

Lạc hàng chủ gật gật :

- Thảo nào, chỉ nhìn qua là thấy ngay khí độ bất phàm.

Người áo đen cười :

- Lạc hàng chủ nói khéo quá, tại hạ vốn là con người phàm phu thô lỗ...

Lạc hàng chủ lắc đầu :

- Có người cũng cho giang hồ là như thế, nhưng riêng tôi, trên đường làm ăn, tôi đã gặp khá nhiều bằng hữu giang hồ, họ là những con người thẳng thắn, hào khí và cũng nhiều văn nhã, những người khác, cho dầu có muốn bắt chước theo phong độ hào hùng đó cũng không làm sao học được.

Người áo đen cười :

- Đó chẳng qua là Lạc hàng chủ thương mà nói thế thôi.

Lạc hàng chủ gật đầu :

- Nói thương thì tôi cũng không phủ nhận, người giang hồ tánh tình quả là dễ mến, nhất là chuyện giao hảo với nhau, không phải giới giang hồ nhất định không làm sao có được, bây giờ, nói đến nghĩa khí, nói đến thủy chung thì chắc chỉ kể được những nhân vật giang hồ.

Người áo đen đáp :

- Điều đó quả cũng có, nhưng chắc Lạc hàng chủ cũng có thấy sự hiểm ác của lòng người, trong giang hồ đâu đâu cũng có.

Lạc hàng chủ gật đầu :

- Tự nhiên, nhưng nếu nói về thâm độc, tàn nhẫn thì đâu phải riêng trong giới giang hồ, mà phải thấy đây đâu cũng thế, trái lại muốn tìm hào khí, tìm nhân nghĩa kim bằng là gần như chỉ tìm được trong giới giang hồ chứ không đâu ra cả.

Người áo đen cười :

- Lạc hàng chủ coi chừng đấy, nếu tại hạ làm ăn như Lạc hàng chủ thì chắc chắn sẽ căm thù bọn giang hồ nhiều lắm.

Lạc hàng chủ cũng cười :

- Phí bằng hữu khéo nói lắm, thật ra thì chuyện đó cũng có, nhưng còn phải tùy người.

Người áo đen nói :

- Trên mặt người ta không có viết chữ, nếu chờ cho chuyện xảy ra thì không làm sao đỡ kịp, tại hạ xin nói một câu thành thật, sau này khi có dịp giao tiếp với nhân vật giang hồ, mong Lạc hàng chủ nên thận trọng.

Lạc hàng chủ cười :

- Chỉ bằng vào một câu nói đó thôi, Lạc mỗ nếu không được kết giao với Phí bằng hữu thì quả là điều hối tiếc...

Ngưng một chút, ông lại hỏi tiếp :

- Chẳng hay tại hạ có thể được biết quý danh?

Người áo đen đáp :

- Không dám tại hạ tên Phí Độc Hành...

Lạc hàng chủ lặp lại nho nhỏ :

- Phí Độc Hành...

Và hấn ngẩng mặt bật cười :

- Cứ theo danh mà xét thì chắc Phí bằng hữu thường chỉ một mình trong giang hồ có tính “độc lai độc vãng”!

Phí Độc Hành làm thình, hấn nhếch môi nhưng không cười, hình như câu nói đùa của Lạc hàng chủ khiến cho hấn nghĩ đến hoàn cảnh của mình, hấn nghĩ đến bước đường đã qua và con đường trước mặt...

8. Sát Mạng Phi Dao

Một lá cờ vuông vuông khá lớn, trên mặt đề bốn chữ “Dục Ký Thương Hàng”

Bên ngoài phòng khách có nhiều chiếc ghế dài, ánh nắng hắt vào ấm áp, nhiều gã đại hán đang ngồi tán gẫu với nhau, chắc họ đã làm xong công việc trong ngày.

Chỉ qua cung cách là nhận rõ họ đều đã từng lăn lộn giang hồ, chắc chắn họ là những kẻ “Hộ Xa” của Lạc hàng chủ.

Tên thiếu niên khi nãy đã túc trực trước cửa và Lạc hàng chủ hỏi ngay :

- Sao? Hà Cửu Gia đã đến chưa?

Tên thiếu niên lật đật cúi đầu :

- Bẩm chủ nhân, Hà Cửu Gia đã tới và Ba quản sự đang thù tiếp.

Lạc hàng chủ bảo tên thiếu niên dẫn ngựa của Phí Độc Hành ra sau rồi hai người sánh bước đi vào.

Dục Ký Thương Hàng bên ngoài không thấy đồ sộ, nhưng khi vào bên trong thì lại rộng lớn vô cùng.

Cách phòng tiếp khách bên ngoài, qua một sân rộng, ăn sâu vào xa nữa gồm bốn năm dãy nhà dài, đầu ngoài đã sẵn năm sáu bàn rộng, hai hai mươi đại hán tay xoắn ngực trần đang ngồi ăn uống.

Vừa thấy Lạc hàng chủ bước vào, đám đại hán cùng một lượt đứng lên.

Lạc hàng chủ khoát tay cười :

- Chư vị đường xa mệt nhọc, xin cứ ăn uống tự nhiên.

Như để cho thuộc hạ tự nhiên, Lạc hàng chủ chỉ nói chớ không dừng lại, hắn đưa Phí Độc Hành đi thẳng vào trong.

Trong phòng khách có hai người.

Lão già cao ốm trạc năm mươi, một người nữa nhỏ tuổi hơn, nhưng sắc diện phong trần, tinh thần quắc thước, trên tay cầm cái ống điếu dài đen bóng.

Chỉ cần nhìn vị trí nơi bàn cũng đủ thấy người cầm ống điếu là khách, còn vị lớn tuổi hơn chắc chắn là Ba quản sự của Dục Ký Thương Hàng.

Khi Lạc hàng chủ và Phí Độc Hành bước vào, cả hai người trong phòng khách đều đứng dậy tiếp nghinh.

Vừa thấy vị “Ba quản sự” là Phí Độc Hành hơi khựng lại nhưng chỉ một thoáng hắn giữ ngay được vẻ tự nhiên.

Lạc hàng chủ chụp vai người cầm ống điếu lay lay :

- Lão Chủ, quá mức rồi nghe, lâu quá, báo hại bầu sậu rượu trong bụng tôi kêu réo um xùm.

Người cầm ống điếu cười cười :

- Sầu rượu mà gọi Ba quản sự lại chỉ một... bình trà, định tìm anh khiêu nại đây.

Lạc hàng chủ cười ha hả :

- Chơi nhau phải không? Được rồi, chuẩn bị là vừa. Sao? Dọc đường yên ổn cả chứ?

Người cầm ống điếu liếc nhanh phía Phí Độc Hành và đáp nhỏ :

- Chút đã, chút nữa rồi sẽ nói chuyện đó.

Lạc hàng chủ gật gật đầu :

- À à... đây là Phí bằng hữu từ Liêu Đông mới đến...

Phí Độc Hành bước tới vòng tay :

- Không dám, tại hạ tên Phí Độc Hành.

Người cầm ống điếu cũng vòng tay :

- Tại hạ tên Hà Cửu Như, lập nghiệp vùng Trương Gia Khẩu.

Lạc hàng chủ quay qua chỉ người đang tiếp khách :

- Đây là vị Quản sự của Dục Ký Thương Hàng, họ Ba.

Phí Độc Hành vòng tay chào và vắn đề chiếc nón rộng vành trên đầu chớ không lấy xuống.

Ba quản sự nhìn xuyên qua vành nón bằng tia mắt chăm chú :

- Có phải Phí bằng hữu vừa gởi hành lý tại bốn hàng?

Phí Độc Hành đáp :

- Vâng, tại hạ đến tìm Lạc hàng chủ.

Lạc hàng chủ nói với Hà Cửu Như :

- Lão Cửu, vị Phí bằng hữu đây đến hỏi thăm một chuyện, nhưng tôi không biết, may có anh đến đây xem có thể giúp được chăng.

Hà Cửu Như nhướng mắt :

- Chẳng hay Phí bằng hữu muốn hỏi chuyện gì?

Phí Độc Hành chưa kịp đáp thì Lạc hàng chủ đã nhanh miệng thuật lại chuyện hỏi thăm.

Hà Cửu Như cau mày trầm ngâm :

- Sáu bảy năm về trước, lâu quá, xin cho tại hạ suy nghĩ lại...

Lạc hàng chủ kéo ghế :

- Ngồi, mời ngồi rồi thông thả nói chuyện sau.

Chủ khách ngồi xong, Ba quản sự đặc biệt trao một chén trà tận tới trước Phí Độc Hành, trong lúc trao chén trà, hần len lén nhìn xuyên dưới vành nón rộng.

Hần chỉ nhìn qua một cái, sắc mặt hần biến đổi thật nhanh.

Hà Cửu Như vụt hỏi :

- Chẳng hay Phí bằng hữu tìm thân thích mà nam hay nữ và khoảng bao nhiêu tuổi?

Phí Độc Hành đáp :

- Một cô gái, sáu bảy năm về trước nàng độ mười tám, mười chín tuổi.

Hà Cửu Như gõ gõ tay lên mặt bàn :

- Như thế thì đúng rồi, vị cô nương đó có phải họ Giải hay chăng?

Phí Độc Hành rung động :

- Đúng rồi, như thế thì chắc Hà Cửu gia có biết?

Hà Cửu Như gật gật đầu :

- Phải, sáu bảy năm về trước, có hai người chuyện vận hàng từng chuyến, gọi là “Đơn Hành”, đó là Lão Triệu mặt rỗ và Đinh đầu sói, người ta thường gọi tắt là “Triệu rỗ” và “Đinh sói”, sau một chuyến đi về Trương Gia Khẩu, họ có dẫn theo một cô gái, nghe nói cô ta họ Giải. Người ở Trương Gia Khẩu không lạ gì hành vi khốn nạn của hai tên đó, nên thấy chúng dẫn một cô gái hiền lành về là ai ai cũng lắc đầu tội nghiệp, nhiều người đã không tiếc lời nguyên rửa hai tên đốn mạt...

Phí Độc Hành chặn hỏi :

- Hai người mà Hà Cửu gia nói đó, hiện vẫn còn ở Trương Gia Khẩu?

Hà Cửu Như hơi do dự :

- Còn thì vẫn còn, lúc mới đến, vị cô nương họ Giải đó cùng ở chung với chúng, sau này còn ở đó hay không thì không được biết, vì chuyện quá lâu năm, lần lần người ta cũng quên luôn. Tôi chỉ biết được một điều chắc chắn là sau sáu bảy năm, ngày nay, từ địa vị một kẻ “vận hàng góp” như họ, bây giờ nổi tiếng như cồn...

Lạc hàng chủ nhướng mắt :

- Phát tài à?

Hà Cửu Như lắc đầu :

- Nếu phát tài không thì đâu thành vấn đề, đảng này khí thế của họ lên một cách quá cao.

Lạc hàng chủ gật đầu cười :

- Biết rồi, nhứt định là họ đã có “gốc” để ôm.

Phí Độc Hành hỏi :

- Cữu gia, hai người đó chắc đến Trương Gia Khẩu hỏi thăm thì không khó lắm?

Hà Cữu Như nhìn thẳng vào mặt hắn :

- Phí bằng hữu...

Phí Độc Hành cười :

- Không phải tại hạ không nghe thấy chuyện Cữu gia vừa nói về họ, nhưng chuyện quá cần kíp nên đành phải hỏi cho rõ, đa tạ Cữu gia và Lạc hàng chủ đã hết lòng chiếu cố.

Hà Cữu Như nói :

- Triệu rõ và Đinh sói hiện tại danh khí khá lớn, gần như bao trùm cả Trương Gia Khẩu, vì công việc làm ăn, ở đây tại hạ còn dám gọi tục danh nhưng khi đến Trương Gia Khẩu là phải tôn xưng “Triệu gia”, “Đinh gia” râm rắp.

Phí Độc Hành đứng lên vòng tay :

- Đa tạ Cữu gia.

Quay lại Lạc hàng chủ, hắn nói luôn :

- Tại hạ sẽ nhớ mãi tại Thờ Đức phủ này có một vị bằng hữu, bây giờ tại hạ xin phép cáo từ.

Nhưng hắn vừa quay mình ra thì từ bên ngoài một gã đại hán chạy bay vào vừa thở vừa nói :

- Cữu gia, Trương Khoái Mã đã bị chúng giữ rồi!

Hà Cữu Như biến sắc :

- Bọn này làm quá...

Lạc hàng chủ hỏi :

- Lão Cữu, chuyện gì đã xảy ra, trên đường đi đã có lời thôi à?

Ba quân sự đằng hắng và ngăm đưa mắt về Phí Độc Hành.

Lạc hàng chủ hội ý nín luôn...

Cũng may trong lúc đó, từ cửa hông bên trái, làn gió nhẹ thổi vào, mang theo mùi phấn hương phưng phức, tiếp theo là một cô gái áo hồng thoăn thoắt bước vào.

Gian phòng có cô gái bước vào vùng sáng rỡ. Nàng không phải là hạng tuyệt sắc, nhưng viền mi cong cong, đôi mắt to to, mũi nhỏ mà thẳng, miệng nhỏ mà hồng, trông đen của đôi mắt long lánh như hai hạt ngọc huyền, nhứt là đôi má lúm đồng tiền phơn phớt càng làm cho người nhìn vào xao xuyến...

Chưa tới chỗ là cô gái áo hồng đã kêu lên :

- Cha, Cữu thúc, chuyện gì đã xảy ra?

Lạc hàng chủ khoát tay vào trong :

- Con nít biết gì, chỗ người lớn nói chuyện.

Phí Độc Hành vừa đứng lại, nghe câu nói của Lạc hàng chủ, hắn mỉm cười bỏ đi luôn.

Như thấy mình nói lỡ lời, Lạc hàng chủ vội kêu :

- Phí bằng hữu, xin đừng hiểu lầm câu nói của tại hạ...

Phí Độc Hành quay lại mỉm cười :

- Đâu có, Lạc hàng chủ đã quá lời, mỗi nhà đều có những chuyện riêng, đôi khi chuyện riêng đó người ngoài không nên tọc mạch, huống chi đã có vị Quản sự tại đây thì đâu có chuyện gì lại không thể giải quyết.

Lạc hàng chủ như không hiểu được câu nói đó, hần hơi ngơ ngác :

- Phí bằng hữu muốn nói...

Phí Độc Hành cười :

- Lạc hàng chủ, “Trại Uất Trì” vốn là một nhân vật lừng lẫy giang hồ...

Hần nói thêm một câu khó hiểu, kèm theo danh hiệu của một người và hần lại bỏ đi luôn.

Ba quản sự vùng lên tiếng :

- Phí bằng hữu, xin thỉnh dừng lại vài giây...

Phí Độc Hành quay lại :

- Ba quản sự có điều chi dạy bảo?

Ba quản sự đáp :

- Tại hạ thật không có được đôi mắt sáng...

Phí Độc Hành cười cười chặn ngang :

- Ba quản sự nói khéo quá, đã nhìn tại hạ mấy lần mà Ba quản sự vẫn không nhớ, bao nhiêu đó không đủ chút tỏ tại hạ là kẻ vô danh tiểu tốt hay sao?

Ba quản sự cũng cười :

- Chính Phí bằng hữu nói còn khéo hơn nữa đó, nhưng chẳng hay Phí bằng hữu đến đây là để hỏi thăm tin thật đó sao?

Phí Độc Hành hỏi lại :

- Cứ theo Ba quản sự thì thấy thế nào?

Ba quản sự ngập ngừng :

- Tại hạ chỉ thấy chuyện trùng hợp thật hay ho...

Hần nói chưa dứt câu thì cô gái áo hồng vụt thét lên, bàn tay ngọc của nàng dựng thẳng ra chĩa ngay vào hệ sườn của Phí Độc Hành.

Hai chân vẫn đứng y một chỗ, Phí Độc Hành chỉ nghiêng nhẹ thân trên, ngọn đòn của cô gái trượt xốt ra ngoài.

Hần cười :

- Cú đánh vào trọng huyệt như thế là tuyệt diệu, nhưng cô nương đã nhắm lầm người, bên ngoài có kẻ chuẩn bị tràn vào, kẻ đó mới cần đối phó.

Chưa ai có một phản ứng nào thì bên ngoài quả có tiếng bước chân dồn dập...

Một tên đại hán chạy vào hốt hải :

- Cửu gia, bên ngoài có hai người tìm đến.

Hà Cửu Như biến sắc, hần nhìn quanh và bước vội ra ngoài...

Lạc hàng chủ và cô gái áo hồng cũng bước nhanh theo.

Chỉ có Ba quản sự thì không đi, lão đứng nhìn Phí Độc Hành trân trân.

Phí Độc Hành cười :

- Nếu Ba quản sự cảm thấy không được yên tâm thì cứ bám sát bên tại hạ để đề phòng.

Vừa nói, hắn vừa bước ra theo.

Hắn nói thật đúng tim đen của Ba quân sự, vì khi hắn bước ra thì lão ta bám sát theo.

* * * * *

Tình hình bên ngoài bây giờ đã hoàn toàn thay đổi.

Đám đại hán ngồi ăn uống khi nãy đã đứng lên, họ không ăn cũng không uống rượu, có nhiều người đang cầm cái đùi gà cũng quên ăn mà quên luôn chuyện buông bỏ vào trong chén.

Tình hình đến với họ hình như quá đột ngột và trầm trọng.

Hà Cửu Như, Lạc hàng chủ và cô gái áo hồng đứng giăng hàng ngang trước thềm, đối diện với cửa ngoài.

Cách khoảng sân không rộng lắm, có hai người đã bước quá vào cửa, hai gã đại hán áo đen, tên đứng trước ồm cao, có bộ mặt dài như mặt ngựa, tên đứng sau tuổi có vẻ nhỏ hơn, nhưng tướng mạo cực kỳ hung ác.

Cả hai đứng khoanh tay uốn ngực nhìn vào trong với một thái độ vô cùng ngạo mạn.

Hà Cửu Như vòng tay :

- Tại hạ là Hà Cửu Như, chỉ huy đoàn lạc đà vận hàng, hóa tử Trương Gia Khẩu đến đây, chẳng hay nhị vị có điều chi dạy bảo?

Gã mặt ngựa ném tia mắt lạnh lùng :

- Vị nào là Lạc hàng chủ của Dục Ký Thương Hàng?

Lạc hàng chủ nhích lên :

- Lạc mỗ xin ra mắt, dám xin thỉnh giáo?

Gã mặt ngựa buông tay đang khoanh trước ngực, một tiếng gió rít lên, một ngọn Phi đao cắm phập dưới chân Lạc hàng chủ, cách khoảng chưa quá gang tay.

Nền gạch cứng bị ngọn tiểu đao xuyên lút, cán đao run bần bật, chùm đuôi đỏ phát phơ.

Gã mặt ngựa hất hàm :

- Chắc Lạc hàng chủ có biết qua vật đó?

Lạc hàng chủ hơi tái mặt :

- Sát Mạng Phi Đao!

Hà Cửu Như biến sắc...

Lạc hàng chủ lấy lại bình tĩnh thật nhanh :

- Chắc tại hạ đang được hội kiến với Mã đại gia?

Gã mặt ngựa nhếch môi :

- Đúng, tại hạ là “Sát Mạng Phi Đao” Mã Thất, được lệnh chủ nhân đến đây gặp Lạc hàng chủ...

Lạc hàng chủ chặn hỏi :

- Chẳng hay có chuyện chi?

Mã Thất đáp :

- Năm nay làm ăn khó quá, chúng tôi người đông mà số trâu lại bị thất luôn, chủ nhân chúng tôi nghe tin có hàng từ Trương Gia Khẩu đến đây, nên muốn thương lượng tạm mượn dỡ ba phần, một phần ba số hàng nguyên vẹn...

Thấy Lạc hàng chủ mấp máy đôi môi, Mã Thất đưa tay chặn lại :

- Đây là thông lệ của những chuyến hàng từ Trương Gia Khẩu đến, còn từ Thừa Đức ngược lên miền bắc thì khỏi, nghĩa là không hề thiệt hại đến quyền lợi của các xa đội vùng thổ Thừa Đức, dám mong Lạc hàng chủ rộng lòng cho chúng tôi chia chút cơm thừa.

Lời lẽ của hắn có vẻ nhún nhường, nhưng thái độ lại ngạo mạn, hắn nói với tất cả dáng cách của người ra lệnh.

Lạc hàng chủ đáp :

- Vâng, Lạc mỗ đã hành nghề bao nhiêu năm nay, qui củ đó tự nhiên đã biết và thấy rất cần làm, tuy nhiên, nếu với giá “một phần ba” số hàng chưa bán thì Lạc mỗ cảm thấy hơi quá nặng...

“Sát Mạng Phi Dao” Mã Thất nhượng mắt :

- Nhiều hay ít thì cũng là chuyện giữa chúng tôi đối với xa đội Trương Gia Khẩu, vì hàng chưa cất xuống, không quan hệ, không thiệt hại gì cho Thương Hàng của Lạc hàng chủ, chủ nhân chúng tôi chỉ mong Lạc hàng chủ làm ơn cho là được.

Lạc hàng chủ mỉm cười :

- Xa đội chuyển hàng từ Trương Gia Khẩu đến đây vốn không phải đổ hàng tại Thừa Đức, mà chỉ ghé để nghỉ chân, từ trước đến nay cũng chưa hề có cánh nào trong bằng hữu giang hồ làm khó dễ, cho nên cứ cho là một phần ba cũng không phải lớn, nhưng nếu chuyện này thành thông lệ thì các xa đội chắc không còn đủ cơm ăn.

Mã Thất trầm giọng :

- Nói như thế có nghĩa Lạc hàng chủ không bằng lòng cho bọn này kiếm một chén cơm?

Lạc hàng chủ vẫn ôn tồn :

- Mã đại gia, Lạc mỗ là con người làm ăn lâu năm trên chốn giang hồ, nhờ giang hồ mà sống, Lạc mỗ không khi nào không nghĩ đến bằng hữu được.

Mã Thất gật gật đầu :

- Tốt, tốt, tốt lắm, con người thẳng thắn, lời nói cũng thẳng luôn, chủ nhân chúng tôi rất ngưỡng mộ những bậc thẳng thắn như thế ấy. Vị bằng hữu của Lạc hàng chủ chắc chắn là bọn này phải... kết giao mới được.

Và hắn quay nhanh về phía Hà Cửu Như, giọng hắn sắc lạnh :

- Hà gia, bây giờ hãy nói chuyện giữa chúng ta.

Hà Cửu Như đằng hắng như để trấn tĩnh :

- Mã gia, bất luận làm một việc gì cũng cần có chính danh, xin Mã gia cho chiêm ngưỡng qua kỳ hiệu, và nhất là cần cho biết quý chủ nhân đó là ai?

Mã Thất gần giọng :

- Điều đó không cần...

Hà Cửu Như đưa tay chặn nói :

- Rất cần, bất cứ làm một chuyện gì, qui củ không thể bỏ. Quý chủ nhân có cho người bảo với tại hạ trước khi vào Thừa Đức rằng: “Nhập Thừa Đức phủ không khó, nhưng ra Thừa Đức phủ mà không có gì để lại thì chắc chắn không dễ được”, vì thế sau khi nhập Thừa Đức phủ, tại hạ đang định yết kiến quý chủ nhân, vì chuyện chặn đường bức bách vốn là chuyện đã làm mất qui củ giang hồ.

Mã Thất cười nhạt :

- Tốt, lý lẽ thật vững vàng. Hay, thật xứng đáng người làm đầu xa đội Trương Gia Khẩu. Cứ đúng theo thông lệ của bọn này, muốn không cũng được, xa đội cứ ở đây... ăn chơi, còn chuyện bắt giữ gã “Tiền Tiêu” của xa đội là chuyện phải làm, làm đúng.

Hà Cửu Như dậm trả lời, nhưng Mã Thất lại nói luôn :

- Không có nói chuyện dài dòng mất thì giờ, gã “Tiền Tiêu” Khoái Mã họ Trương của xa đội hiện ở trong tay ta, hẹn cho các người trong vòng một tiếng đồng hồ sau, bằng không gã họ Trương kể như... không về nữa và xa đội của các người cũng sẽ được lưu mãi tại thành Thừa Đức.

Hà Cửu Như cười nhạt :

- Bắt người để bức bách đúng là chuyện không thể gọi là anh hùng hảo hán, các hạ cứ thả người của ta ra, ta sẽ ra khỏi thành Thừa Đức cho các hạ nhìn mãn nhãn.

Mã Thất cười sần sặc :

- Bắt người để bức bách? Ai nói thế? Người cho rằng anh em bọn này chỉ dùng cái ngón đòn đó và nhờ vào ngón đó thôi à? Không, người đã lầm, chỉ dựa vào môn đó thì bọn ta làm sao có cơm ăn dài dài cho tới ngày nay? Nè, đừng có dòm kệt cửa mà cho rằng người bên ngoài đẹp lép, người không cần phải đợi lâu, cứ thử với “Mã gia” ngay bây giờ đi rồi biết, nếu trong đám có mặt ở đây của các người, có kẻ nào hạ được Mã gia một chiêu, chỉ cần một chiêu thôi, ta bảo đảm gã họ Trương của người sẽ được thả ra lập tức.

Hà Cửu Như nhướng mắt :

- Tốt, thử xem!

Hắn dắt cái ống điếu vào lưng và dậm bước ra, nhưng một tên đại hán trong xa đội vội đón lại :

- Cửu gia, xin cho phép thuộc hạ được thử trước.

Hà Cửu Như nhìn chăm vào gã đại hán và khẽ gật đầu :

- Lục Báo, hãy cẩn thận.

Ông ta khoát tay và lui bước lại.

Lục Báo quả xứng với cái tên, hắn hầm hừ y như một con báo dữ, hắn bước nhanh về hướng Mã Thất và hắn không nói một tiếng nào, vì khi vừa tới đứng tầm thì hai nắm tay của hắn đã lên tiếng trước.

Mới một chiêu “ra mắt” mà hắn đã áp dụng “luân quyền” cả hai nắm tay hắn như hai cục sắt nguội cùng tung ra một lượt.

Người đứng ngoài chỉ thấy hắn nhấc tay lên và sau đó là nghe tiếng gió, vì không phải hắn đánh một lượt mà tay trước tay sau, nhưng lối “luân quyền” quá nhanh, cho nên gió không đi thẳng mà lại cuộn vào nhau như trốt.

Mã Thất đứng yên một chỗ, hắn nhìn Lục Báo không nháy mắt, hai tay vẫn buông xuôi.

Hắn tránh quyền bằng nửa thân trên và tránh thật chậm.

Ngọn “luân quyền” của Lục Báo sang tới chiêu thứ sáu...

Bụt!

Con trốt vì hai nắm tay cuốn nhanh của Lục Báo tắt im.

Cuộn gió tắt đứng vào đầu chiêu thứ bảy.

Cổ tay phải của Lục Báo nằm cứng trong bàn tay của Mã Thất.

Không ai thấy hắn nhấc tay lên, hắn nhấc quá nhanh, nhưng phần khác vì mọi người cứ nhìn vào mặt hắn.

Bất cứ người nào có biết qua về võ, người ta đón chiêu nhau bằng cách nhìn vào gương mặt chứ không phải nhìn vào chiêu thế, người ta chỉ bắt tạt ở khóe mắt, ở chót mũi hoặc ở vành môi.

Nhưng khi cổ tay của Lục Báo nằm cứng trong bàn tay của đối phương, không một ai nhìn ra sự thay đổi nào trên gương mặt của Mã Thất.

Công lực cũng như chiêu thế của Lục Báo thấp quá xa.

Cánh tay Mã Thất vung ra, Lục Báo bắn lùi vô tận góc sân, tay trái cầm uyển mạch của tay phải, mồ hôi trên trán hắn nhỏ xuống ròng ròng.

Không dám cho tên thuộc hạ nào thử nữa, Hà Cửu Như bước nhanh lên...

9. Lấy Mắt Tiểu Nhân Nhìn Lòng Quân Tử

Mã Thất chiếu tia mắt như hai ngọn phi đao.

Ai cũng biết Hà Cửu Như không phải tầm thường như tên thuộc hạ.

Mã Thất càng biết rõ hơn thế nữa, đến đây hẳn phải nắm trước trong tay.

Hà Cửu Như cất tay lên.

Mã Thất cũng cất tay lên.

Hắn phát chiêu sau, nhưng thân hình hắn cùng một lúc nhích sang bên trái, ngọn chưởng của Hà Cửu Như tổng vượt ra ngoài, trong khi bàn tay dừng đứng của Mã Thất đã xả ngay vào uỷng mạch của ông ta.

Hà Cửu Như biến sắc.

Chiêu thế tuy lợi hại nhưng không lợi hại bằng bốn tiếng “Sát Mạng Phi Đao”, chưa giao đấu bằng binh khí nhưng trong lòng của Hà Cửu Như đã tưởng tượng đến những ngọn phi đao trăm phát không sai một của đối phương.

Như vậy, sự tái mặt của ông ta chỉ có ba phần vì cú đánh trước mắt, bảy phần vì đang hình dung ngón sở trường của Mã Thất, những ngọn phi đao đã làm nên danh hiệu khắp giang hồ.

Như vậy, trước khi bị bại vì chiêu thế hiện tại của đối phương, ông ta đã bại trước về khí thế.

Tự nhiên, cái chặt tay vào uỷng mạch của Mã Thất, chưa làm cho Hà Cửu Như bị ngã, ông ta vẫn có thể trụ.

Nhưng thêm hai chiêu nữa, vì đã sẵn “thế lùi”, cho nên tuy chưa bị trúng chiêu nào, Hà Cửu Như vẫn đạt tuốt vào tận góc sân, mồ hôi trên trán của ông ta nhỏ giọt, mặc dầu chưa thấy gì chứng tỏ chiêu thế bị bức bách.

Cũng trong tư thế “biết trước” đó, cho nên chiêu thứ tư của Mã Thất dễ dàng chạm đúng vào vai trái của vị cầm đầu xa đội Trương Gia Khẩu, họ Hà hự lên một tiếng lão đảo lui luôn.

Lạc hàng chủ hoảng hồn nhích tới đưa tay đỡ :

- Lão Cửu...

Hà Cửu Như lắc đầu gượng gạo :

- Không sao, chỉ chạm nhẹ bên ngoài.

“Chạm nhẹ bên ngoài” là chuyện thật, nhưng mồ hôi ông ta vẫn vã ra.

Mồ hôi vã ra không phải vì bị trúng một chiêu, mà vì bốn tiếng “Sát Mạng Phi Đao” rờn rợn.

Ba quân sự nhích lên.

Lạc hàng chủ đưa tay cản lại và ngó thẳng vào mặt Mã Thất :

- Bọn ta tự nhận tài nghệ không hơn, xin Mã gia hãy trở về. Yêu cầu của quý chủ nhân, Lạc mỗ xin chịu trách nhiệm và nửa tiếng đồng hồ sau sẽ phụng tống ra thành.

Cô gái áo hồng kêu lên :

- Cha!

Lạc hàng chủ lừ mắt :

- Con nít không được xía vào!

Mã Thất nhìn cô gái bằng tia mắt cực kỳ... mắt dạy :

- Ái chà, Lạc hàng chủ có cô con gái đẹp... quá xá he!

Cô gái áo hồng quắc mắt :

- Câm miệng lại!

Mã Thất cười hô hô :

- Lạc cô nương, khen mà, mắt chút nào đâu mà sợ.

Hắn quay qua vòng tay chào Lạc hàng chủ và quay bước đi ra.

Chào Lạc hàng chủ và quay bước đi ra, nhưng tia mắt “đói khát” của hắn cứ nhìn chòng chọc vào mặt cô gái áo hồng.

Phí Độc Hành vùng gần giọng :

- Đứng lại!

Mã Thất quay lại thật nhanh.

Bằng vào kinh nghiệm, hắn chỉ nghe giọng nói là biết ngay có chuyện.

Phí Độc Hành bước tới lạnh lùng :

- Các hạ còn bỏ quên ngọn tiểu đao hồi nãy...

Hắn nói một lượt với bàn chân và khi thấy bàn chân hắn động đậy, ngọn tiểu đao xé gió bay thẳng vào mặt Mã Thất.

Ngọn tiểu đao mà khi mới vào, Mã Thất đã dùng làm câu giới thiệu.

Ngọn đao bay tới thật nhanh, Mã Thất cũng không phải chậm, hắn nghiêng đầu qua bên trái, bàn tay hắn cất lên.

Hắn nhanh nên bàn tay chạm đúng cán đao, nhưng hắn yếu hơn đà đao, cho nên ngọn đao vượt khỏi bàn tay hắn.

Ngọn đao cắm phập vào khung cửa phía sau lưng Mã Thất, cán đao lòi ra ngoài nhưng không rung, giống y như đã cắm vào đó lâu đời.

Mã Thất phóng ngọn đao cắm trước mặt Lạc hàng chủ khi nãy, cây đao run bần bật, vì ngọn đao cắm xuống không sâu, bây giờ ngọn đao lút sát vào tận cán, cán đao bất động mà lại nứt ra, nội lực trong cái hất chân của Phí Độc Hành thật là khủng khiếp.

Bị đà đao quá mạnh vượt tay, Mã Thất cũng lỡ trớn loạng choạng thối lui mấy bước, hắn trừng mắt đứng lên :

- Người... người là...

Phí Độc Hành chận đáp :

- Một tên đánh xe trong xa đội của Hà Cửu gia, người không thấy cây roi ngựa trong tay của ta đây sao?

Mã Thất trừng trừng như không tin, nhưng quả thật hắn thấy trong tay của Phí Độc Hành có cây roi ngựa.

Ngọn roi đang được cuốn cuốn hững hờ ở ngón tay.

Phí Độc Hành nói tiếp :

- Nếu người có thể tránh khỏi trong ba roi thì không những chỉ ba phần mà ta sẽ xin Hà Cửu gia dâng trọn đoàn xe và ta tình nguyện đưa dâng tận chỗ. Này, hãy coi chừng đây là roi thứ nhất!

Tiếng cuối cùng vừa dứt thì tiếng roi đã vang lên, ngọn roi liềm đúng vào tay trái của Mã Thất.

Trót!

Vai áo hắn té dài một đường, máu từ trong đó phun ra.

Cô gái áo hồng vỗ tay :

- Hay, đường roi hay quá.

Phí Độc Hành nhìn ngay Mã Thất :

- Roi đầu người không tránh nổi, coi chừng roi thứ hai ta nhắm ngay vào bắp vế.

Hắn nói chậm và ngọn roi cũng đưa lên thật chậm, nhưng khi rút xuống thì lại quá nhanh, nhanh đến mức không thấy bóng roi.

Nói chỗ nào là đánh trúng ngay chỗ đó, ngọn roi rút đúng vào bắp vế bên phải của “Sát Mạng Phi Dao”.

Đã nghe báo trước, đối phương cũng không rút roi thành linh, vậy mà Mã Thất vẫn không làm sao tránh được.

Ngọn roi quả có xuống nhanh, nhưng không phải nhanh đến mức không tránh khỏi. Mã Thất tránh không nổi roi sau là tại vì roi trước, roi trước tuy bắn máu nhưng cũng không phải quá đau đến mức không còn đứng được mà là vì mất tinh thần.

Một con người đã từng vào sinh ra tử, đã từng mang theo đầy mình như “Sát Mạng Phi Dao” không phải chỉ mới bị một roi mà mất tinh thần, vì trước đó, mới rùng rùng đây hắn đã làm cho đám Hà Cửu Như xuống nước, khí thế của hắn đang lên, một con người khí thế đang lên mà lại bị ngay một đòn xính vính giống như cái bong bóng đang căng bị xì hết cả hơi, xẹp lép, sự thảm bại của Mã Thất là ngay nơi đó.

Hắn mất tinh thần không phải vì ngọn roi thứ nhất mà vì khí thế... hụt chân!

Nhưng bây giờ đến roi thứ hai này, ngọn roi siết ngang bắp vế, không đau lắm nhưng hắn không đứng nổi, hắn khụy xuống một chân.

Hà Cửu Như quên cả cái đau hầy còn ran rát nơi ngực, ông ta buột miệng kêu lên :

- Hay quá, tiên pháp thật hay!

Mã Thất tái mặt, hắn vội cho tay vào lưng, có lẽ những ngọn phi đao nổi danh đang chờ trong đó.

Cứ theo người ta biết thì khi hắn cho tay vào lưng là đối phương coi như mặt vận, vì không bao giờ thấy hắn rút tay ra, hay đúng hơn là địch thủ của hắn đã kết liễu rồi, một sinh mạng dương đầu.

Tay đao của hắn nhanh lắm, nhiều người đã chết và không người nào kịp thấy ánh sáng của ngọn đao.

Lần này cũng vậy, không thấy ngọn đao vì khi tay hắn vừa chạm vào lưng...

không, khi đầu ngón tay mới chạm vào thân áo thì ngọn roi thứ ba, ngọn roi thần tốc trong tay của Phí Độc Hành đã cuốn vào cổ tay của hắn.

Ngọn roi cuốn thật nhanh mà tháo ra cũng thật nhanh, cổ tay của Mã Thất vụt nổi một vòng như vòng cẩm thạch, chỉ khác hơn là chiếc vòng màu máu.

Bàn tay trái của hắn bị lấy cổ tay bên phải, máu theo kẽ tay rịn ra ngoài.

Mã Thất nhăn mặt, có lẽ đây là lần thứ nhất trong đời của hắn, mồ hôi từ trên trán hắn tuôn có giọt.

Gã đại hán cùng đi với Mã Thất lao tới như một cơn gió thốc, trên tay hắn đã có sẵn một ngọn đoản đao.

Hắn lao vào phía sau lưng của Phí Độc Hành.

Cô gái áo hồng kêu lớn :

- Coi...

Tiếng “chùng” nàng phát ra không kịp vì gã đại hán vùng bùm mặt lăn tròn dưới đất, máu từ trên trán hắn nhuộm đỏ cả bàn tay.

Phí Độc Hành thâu ngọn roi từ phía bên sau, hắn vẫn đứng nhìn Mã Thất :

- Mã gia, chẳng những ba roi mà cả một roi cũng không tránh nổi, không tránh nổi mà cùng không hứng được, như vậy chuyện Lạc hàng chủ hứa với Mã gia khi nãy coi như không có. Mã gia hãy cho người về thưa lại với chủ nhân, nếu trong nửa tiếng đồng hồ sau, Trương Khoái Mã không thấy trở về thì chắc Lạc hàng chủ sẽ dùng Mã gia để thay vào chỗ thiếu của người. Một đổi một, không ai hơn ai, riêng về món nợ ba roi và số hàng của Hà Cửu gia, ta xin lãnh cả, nửa giờ sau, ta đi, hãy đón ta ngoài thành mà thanh toán.

Mã Thất chỗi tay đứng dậy, nhưng cán roi của Phí Độc Hành đã chĩa vào yết hầu của hắn :

- Ngồi im và ra lệnh cho người theo người trở về ngay.

Mã Thất ngoan ngoãn ngồi yên lại và quay mặt trừng mắt với tên thuộc hạ :

- Chưa đi ngay còn đứng đó làm gì?

Tên đại hán vừa chạy vừa bò, hắn mang bộ mặt đầy máu lủi nhanh ra cửa.

Phí Độc Hành dùng cán roi phong bế hai trọng huyệt nơi vai Mã Thất và quay lại vòng tay :

- Lạc hàng chủ, Hà Cửu gia, tôi giao Mã Thất cho nhị vị, xin nhị vị hãy yên lòng.

Trương Khoái Mã sẽ về ngay và bao giờ cần đi thì Hà Cửu gia cứ cho đội lạc đà tải hàng ra đi thông thả.

Nói xong, hắn quay bước ra đi.

Lạc hàng chủ và Hà Cửu Như cùng kêu một lượt :

- Phí bằng hữu...

- Xin cho chúng tôi có đôi lời...

Phí Độc Hành vừa đi vừa nói :

- Nhị vị không nên khách sáo, nhị vị là hạng người tốt, tại hạ đã có nợ với nhị vị, bây giờ coi như tạm trả, không ai thiếu chịu với ai, xin chớ bận tâm.

Hắn bước ngang trước mặt cô gái áo hồng, nhưng hắn không ngó mà cũng không chào, hắn đi luôn ra cửa.

Hà Cửu Như và Lạc hàng chủ cùng bước tới, nhưng Ba quân sự đã vội lên tiếng :

- Gia chủ, Cửu gia...

Hà Cửu Như và Lạc hàng chủ quay phắt lại :

- Chi đó, Ba quân sự?

Ba quân sự làm thinh, lão cứ nhìn theo Phí Độc Hành.

Mãi cho đến lúc Phí Độc Hành khuất bóng, hắn mới quay mặt lại :

- Có phải hắn bảo với Gia chủ hắn từ Liêu Đông mới đến?

Lạc hàng chủ gật đầu :

- Đúng rồi, nhưng sao?

Ba quân sự đáp :

- Thuộc hạ biết hắn là ai rồi, trừ con người đó ra, không còn ai có được bản lĩnh như thế ấy!

Lạc hàng chủ và Hà Cửu Như cùng gặt lại :

- Hắn là ai?

Ba quân sự đáp bằng một giọng thật trầm :

- Phí Mộ Thư!

* * * * *

“Liêu Đông Đại Đạo” Phí Mộ Thư!

Tên cướp sát nhân khét tiếng miệt Liêu Đông, tên cướp đã được triều đình treo giải thưởng cho người nào bắt được và đã bị giam tại đề lao suốt tám năm nay tại Phụng Thiên Thành.

Nhiều cái miệng hé ra không ai kêu thành tiếng.

Bốn tiếng “Liêu Đông Đại Đạo” đã làm cho họ cứng lưỡi, bốn tiếng “Liêu Đông Đại Đạo” đối với họ y như tiếng sét bưng đầu, lỗ tai họ bồng bồng bồng.

Chỉ có cô gái áo hồng là có kêu thành tiếng, nhưng cũng chỉ một tiếng thôi rồi đưa tay bịt miệng.

“Sát Mạng Phi Dao” Mã Thất đứng trông con mắt, da mặt hấn xanh rờn.

Qua một lúc thật lâu, Lạc hàng chủ định thần :

- Ba đại ca, không lầm đó chứ?

Ba quân sự đáp thật bình tĩnh :

- Gia chủ thấy không thể hay sao?

Lạc hàng chủ ngập ngừng :

- Nhưng... nhưng làm sao hấn ra được?

Rõ ràng ông ta cũng xác nhận người áo đen tự xưng “Phí Độc Hành” đó là Phí Mộ Thư, “Liêu Đông Đại Đạo” Phí Mộ Thư, nhưng ông ta vẫn cứ ngần ngại, không hiểu làm sao hấn lại đến đây, không hiểu làm sao lại ra khỏi ngục?

Hà Cửu Như đáp :

- Đã đến lúc ra thì ra chứ còn làm sao nữa.

Lạc hàng chủ cau mặt :

- Lão Cửu, nên nhớ hấn là “Tướng Cướp Liêu Đông”, loại tướng cướp như hấn đã vào ngục rồi thì làm sao có chuyện phóng thích?

Hà Cửu Như đáp ứng :

- Như thế thì... thì anh nghĩ làm sao?

Lạc hàng chủ nhún vai :

- Còn hỏi làm sao nữa, lão Cửu!

Hà Cửu Như hơi biến sắc :

- Nếu quả là như thế thì tại sao hấn lại dám công nhiên vào Thừa Đức phủ?

Lạc hàng chủ đáp :

- Có gì mà không dám? Hấn mà có sợ gì ai? Bằng vào võ học và bản lãnh của hấn, cả đám Nha môn tại Thừa Đức phủ này ai làm gì hấn được?

Hà Cửu Như trầm ngâm :

- Như thế cũng không ổn, nếu vượt ngục thì tại sao bao nhiêu Nha môn tại Thừa Đức phủ này lại im rờ như thế?

Lạc hàng chủ nói :

- Cũng có thể công văn tập nã chưa đến kịp, mà cho dầu công văn có đến nhưng thừa biết đám nha trảo Thừa Đức này không làm gì hấn được thì ai lại đụng tới làm chi?

Công văn mà không có người thôi thúc, cấp trên không thôi thúc, cấp dưới dễ bỏ lơ...

Hà Cửu Như lắc đầu :

- Như thế thì lại càng khó hiểu, một con người như hấn, trong một hoàn cảnh như thế, tại sao hấn lại nhúng tay vào chuyện của mình cho phiền phức?

Lạc hàng chủ chưa kịp nói thì “Sát Mạng Phi Dao” Mã Thất vùng cười lại :

- Sợ e rằng đó là chuyện “Chồn đi chúc thọ cho Gà”, “Cọp bình Dê rượt Sói”, coi chừng màn chót lại hay hơn đó nghe.

Lạc hàng chủ càng tái mặt hơn, ông ta không nói thêm câu nào quay ngoắc bỏ đi vào phòng khách.

Hà Cửu Như ném tia mắt về đám thuộc hạ :

- Hãy coi chừng hấn cho ta.

Hạ lệnh xong là ông ta bỏ vào theo, Ba quản sự và cô gái áo hồng cũng lật đật đi theo.

* * * * *

Hà Cửu Như kéo ghế xích lại gần Lạc hàng chủ, và thấp giọng :

- Hoàng Thâm, cứ như anh thì...

Lạc Hoàng Thâm mím miệng trầm ngâm :

- Tôi đang muốn chúng ta thương lượng lại cho kỹ về chuyện này, tôi nghĩ câu nói của Mã Thất cần phải được nghiên cứu. Lão đệ nên biết đối với bọn Mã Thất mình còn có thể tìm cách đối phó không khó lắm, nhưng với Phí Mộ Thư thì... chính vừa rồi mình đã thấy rõ đòn ngôn của hấn, nếu hấn ngấp nghé vào chuyện hàng này thì đừng nói bảy phần, sợ e rằng một phần mình cũng không còn được.

Cô gái áo hồng cau mặt :

- Cha, sao cha lại đi nghe Mã Thất, hấn lấy bụng tiểu nhân mà suy lòng quân tử, rõ ràng người ta đã giúp mình.

Lạc Hoàng Thâm lừ mắt :

- Im, con nít biết cái gì!

Cô gái áo hồng gân cổ :

- Rõ ràng người ta đã giúp mình, nếu người ta không hạ được Mã Thất thì mình sẽ làm sao? Ngoan ngoan mang bạc đến cho thiên hạ à?

Lạc hàng chủ đập bàn :

- Bảo im, ta và Cửu thúc đã trọn đời sống trong giang hồ, không biết bằng người sao?

Hà Cửu Như chặn tay :

- Hoàng Thâm, sao lại đi rầy cháu, chuyện quan trọng phải lo trước chứ!

Lạc hàng chủ nhìn con gái bằng cặp mắt hằm hằm và khoắc khoắc tay :

- Được rồi, đi vào trong, ở đây không có chuyện của con nít.

Cô gái áo hồng đứng lên nhưng vẫn vùng vằng :

- Con nít, cứ con nít, năm chục năm nữa chắc con cũng cứ là con nít!

Hà Cửu Như cười cười :

- Thôi, đi vào đi, cho lên chúc lớn đó, được chưa, bé ngoan.

Nhìn theo con gái, Lạc hàng chủ vẫn còn tưng tức :

- Cứ như thế mãi, lão đệ làm cho nó quen thân.

Hà Cửu Như cười :

- Hoàng Thâm, không phải tôi trách anh, nhưng con gái đã lớn rồi, đã sắp có chồng được rồi, thế mà anh cứ coi như con nít, đụng cái là mắng om sòm.

Lạc hàng chủ hừ hừ :

- Cưng riết rồi hự, không lẽ chẳng la rầy nó được hay sao?

Hà Cửu Như cười hòa :

- Thôi, cho xin, bây giờ lại muốn mắng đến tôi phải không? Thôi bàn chuyện của mình đi.

Lạc hàng chủ quay hỏi Ba quản sự :

- Lão ca, có cao kiến gì không?

Ba quản sự trầm ngâm :

- Lão chủ, chính như lão chủ vừa mới nói, chẳng thà đương đầu với bọn Mã Thất chứ không nên đụng tới Phí Mộ Thư, chuyện này quan hệ đến ngày mai trọng đại, chúng ta cần phải suy nghĩ cho kỹ càng.

Lạc hàng chủ gặng lại :

- Tôi biết chuyện này quan trọng, nhưng tôi muốn hỏi ý kiến của lão ca.

Ba quản sự lại trầm ngâm :

- Về trước, trong giang hồ cũng như phương diện quan ty, tiếng tăm của Phí Mộ Thư không được tốt, mãi cho đến khi bị hại ở Liêu Đông, bị giam ở Phụng Thiên, ai ai cũng cho rằng lần này thì hẳn “chìm” luôn, thế nhưng bây giờ lại thoát ngục một cách ly kỳ, nếu căn cứ vào những chuyện như thế thì đáng ngờ rằng hẳn nhúng tay vào chuyện của mình chắc chắn phải có dụng tâm...

Lạc hàng chủ nhướng mắt :

- Như thế thì...

Ba quản sự lắc đầu :

- Không, gia chủ, thuộc hạ chưa hết ý.

Lạc hàng chủ nín thinh.

Ba quản sự nói tiếp :

- Căn cứ vào điểm đó, chúng ta không thể không vì mình mà lo liệu cần phải thủ, cần phải đề phòng. Thế nhưng nói đi còn nói lại, vạn nhất hẳn đến với mình, hẳn nhúng tay vào cứu là thành tâm thật ý thì chúng ta không thể để lâm vào thế “lấy ân báo oán”, không thể đắm tay vào một tổ ong.

Lạc hàng chủ ngồi nín lặng, nhưng đánh cách có phần nôn nóng.

Vì thật tình mà nói quanh nói quẩn cả buổi, Ba quản sự vẫn còn trong vòng phân tích lợi hại chứ chưa đi vào quyết đoán.

Lạc hàng chủ nói :

- Con người như hẳn mà lại đi giúp bọn mình thì chắc hẳn không còn... ăn cơm nữa. Tôi chỉ sợ hẳn choàng bộ áo nhà tu vào mình cộp. Thứ hai, từ Liêu Đông đến Thừa Đức tại sao hẳn không tìm ai mà lại tìm bọn mình? Và tại sao trước không đến, sau không đến mà lại đến đúng ngay vào lúc Mã Thất đến đây? Thêm vào đó, từ trong ngục thoát ra mà không có một nguyên do khả dĩ dựa vào để mà giải thích, càng nghĩ tôi càng thấy vô cùng nguy hiểm.

Hà Cửu Như liếc Ba quản sự nhưng không nói tiếng nào.

Hắn biết chuyện này quan hệ quá lớn lao không phải dễ dàng suy luận, một tiếng nói không thận trọng là hậu quả sẽ không sao lường được.

Ba quản sự biết rõ ý của Hà Cửu Như, biết rõ con người của Lạc hàng chủ hơn ai hết.

Ông ta là một kẻ có lòng, đối với bằng hữu dám coi thường tánh mạng, thế nhưng bên cạnh đó lại có một sở đoản đó là đa nghi và cố chấp, trong Thương Hàng không một ai có thể có ý kiến được với ông ta, chỉ trừ Ba quản sự là còn có thể may ra nói được.

Thấy Ba quản sự trầm ngâm không nói, Lạc hàng chủ nhếch môi, nhưng Ba quản sự đã chặn :

- Lão chủ, còn có một điểm nữa, không biết lão chủ có nghĩ tới hay không?

Lạc hàng chủ hỏi :

- Điểm nào, đại ca?

Ba quản sự đáp :

- Nếu hãn có “dụng tâm” thì hãn còn chần chờ gì nữa?

Lạc hàng chủ hơi khựng, nhưng rồi ông ta lại nói ngay :

- Lão ca, bất cứ chuyện gì, cuối cùng tà vẫn không thắng chính, nơi đây vốn là nội thành, bên trong lại còn có “Hành Cung”, ít nhiều gì hãn cũng phải e dè chứ!

Ba quản sự nói :

- Lão chủ, bọn Mã Thất phóng túng như chỗ không người, thì hãn lại càng không có gì phải e dè, mà nếu hãn có e dè thì làm sao hãn lại dám công nhiên ra mặt?

Lạc hàng chủ lắc đầu :

- Lão ca, công văn tập nã từ Liêu Đông hãy còn chưa tới, chỉ cần lại Thừa Đức phủ này hãn đừng gây chuyện thì nhứt định không ai có thể phát hiện ra hãn được?

Riêng với bọn Mã Thất thì khác, ai còn lạ gì bọn chúng, sở dĩ chúng tự do hoành hành như thế là vì chúng đã cấu kết được với quan nha, ăn cướp và quan ty kết hợp với nhau thì có chỗ nào mà chui không lọt? Và căn cứ vào điểm đó, đối với bọn Mã Thất, chúng ta càng không nên đắc tội.

Ba quản sự cau mặt :

- Nếu như thế lão chủ đã...

Lạc hàng chủ cười nhạt :

- Nếu muốn đề phòng hãn thì chỉ có mỗi một biện pháp là làm cho hãn không còn có thì giờ nhàn rỗi để nhắm vào mình.

Hà Cửu Như giật mình.

Ba quản sự cũng nghe rúng động.

Cách nói của Lạc hàng chủ làm cho hai người cảm thấy có chuyện bất an.

10. Ván Cờ Sai Nước

Nhìn chủ nhân một lúc thật lâu, Ba quản sự nói bằng một giọng e dè :

- Lão chủ, chuyện này không thể quyết định vội vàng, vì ngay bây giờ chúng ta hãy còn chưa biết hãn có thật ý hay giả tâm...

Lạc hàng chủ đáp :

- Lão ca, nếu cứ để chờ cho lửa cháy đến mày thì có muốn dập cũng không còn kịp nữa. Bất cứ về phương diện nào, họ Phí cũng vẫn là đầu mối họa, cho dầu không nghĩ đến chúng ta thì cũng phải nghĩ đến bằng hữu cùng một cuộc sống như chúng ta, phải vì họ mà lo trừ mối họa.

Ba quản sự mảy máy đôi môi nhưng rồi lại làm thinh.

Lạc hàng chủ đứng lên :

- Tôi phải đi mới được.

Ba quản sự lật đặt đứng lên theo :

- Lão chủ, khoan đã, vạ nhưt đúng như sự suy đoán của lão chủ, bọn Mã Thất quả có liên kết với quan nha thì trong khi hắn còn ở tại đây mà lão chủ lại đi...

Lạc hàng chủ cau mặt nhìn Hà Cửu Như :

- Lão Cửu, làm sao bây giờ? Giá như bọn Mã Thất có kết cấu với phủ ty, và chuyện đó tôi nghĩ chắc không sai chạy vì có nhiều triệu chứng cho chúng ta thấy họ có hỗ trợ cho nhau. Vì thế chuyện hắn yêu cầu ba phần, chúng ta bằng lòng, tôi sẽ xuất về khoản ấy, nhưng chúng ta cần giao trước với Mã Thất, cứ mỗi lần hàng hóa từ Trương Gia Khẩu tới Thừa Đức phủ, chúng ta bằng lòng giao theo định ước, hy vọng họ sẽ để yên cho chúng ta làm ăn, chúng ta đã nghĩ đến họ tự nhiên họ cũng phải chiếu cố đến ta. Lão đệ thấy sao?

Hà Cửu Như trầm ngâm :

- Hoàng Thâm, chắc anh cũng đã biết, hàng hóa không phải của tôi, tôi chỉ là một người lãnh chuyện vạ, mọi việc cần phải thương lượng lại với chủ nhân mới được.

Lạc Hoàng Thâm cau mặt :

- Có cái gì lại phải thương lượng, mạng của ai người đó phải lo, nếu không bằng lòng thì cứ cho người khác đưa đi. Người ta cũng phải biết chớ, chuyện này đối với anh em ở Thừa Đức đâu có can hệ? Vậy mà chuyển đầu vẫn không để tổn thất của họ một mảy may nào, như thế là sao? Nếu không nghĩ đến bằng hữu, nếu không vì lão đệ thì tôi đâu lại dính vào chi?

Hà Cửu Như trầm ngâm :

- Hoàng Thâm, tình anh em làm sao tôi lại không biết, thế nhưng...

Ba quản sự tiếp nói :

- Hay là như thế này, bây giờ lão chủ cứ đến nói chuyện với đám nội phủ, nhong nhong xem qua họ có cấu kết với Mã Thất hay không, nếu có, sau đó mình sẽ trực tiếp nói chuyện với Mã Thất.

Lạc Hoàng Thâm đáp :

- Lão ca, mình đều là bọn lão giang hồ, không lẽ chuyện như thế mà lại không thấy được? Nếu không phải như thế thì bọn Mã Thất làm gì lại dám nghênh ngang như thế?

Hà Cửu Như trầm ngâm :

- Cũng có thể...

Lạc Hoàng Thâm chận nói :

- Tôi thì nói chắc như thế, vì Thừa Đức phủ đâu phải như những địa phương tầm thường, nó là chỗ có Hành Cung, chỉ kém hơn thành Bắc Kinh một chút thôi, bọn đầu trộm đuôi cướp đâu phải dễ tung hoành, nếu chúng không dựa vào đám quan nha. Vì thế, cho nên đầu Phỉ Mộ Thư có thật tâm hỗ trợ cho chúng ta thì cũng chỉ vung tay một lần rồi đi mất, chớ đâu có ở lý tại Thừa Đức phủ để đương đầu?

Ba quản sự hỏi :

- Theo lão chủ thì...

Hình như ý định đã quyết, Lạc Hoàng Thâm chận nói luôn :

- Phải dựa vào tự mình chớ không thể dựa vào người khác, phải gạt hắn ra ngoài để dùng tài trí của mình lo chuyện đường dài, việc làm ăn của chúng ta không phải chỉ giải quyết từng chuyện một. Đã không chống được thì hòa, trong chuyện này không phải riêng bọn Mã Thất mà còn dính đến quan nha, bọn chúng ta thì không nên ghẹo đến bọn đó, không khéo sau này sẽ gặp nhiều phiền phức...

Ngưng lại một chút, Lạc Hoàng Thâm nói tiếp :

- Vả lại Phí Mộ Thư chỉ hạn trong vòng nửa tiếng đồng hồ bọn Mã Thất phải mang Trương Khoái Mã đến đổi, nếu tôi đi chưa về mà Mã Thất đã đi rồi thì có muốn tìm được hắn hay có tìm ra hắn cũng không có đủ tư thế như bây giờ để cho mình nói chuyện.

Ba quản sự nói :

- Tôi không thể không thừa nhận lão chủ nói không có lý, thế nhưng lão chủ cũng cần nên biết trong một ván cờ, nếu chỉ sai một nước là đã đủ cho mình gánh nhiều hậu quả vô cùng nguy hiểm.

Lạc Hoằng Thâm đáp :

- Tôi biết, lão ca, tôi đâu có bước vào sai đâu!

Hà Cửu Như thở ra :

- Hoằng Thâm, tôi nhận thấy lời mờ thì hình như anh quá thận trọng, quá sợ phải đương đầu...

Lạc Hoằng Thâm cau mặt :

- Lão đệ, câu nói đó không sai, quả thật tôi sợ chuyện này không thể có con đường thứ hai cho ổn thỏa. Huống chi, của không phải của mình, lão đệ có thấy không, bao nhiêu chủ hàng tại Trương Gia Khẩu bao nhiêu năm nay họ đã trở thành giàu sụ, mình chỉ nai lưng làm mướn, còn họ chỉ cần một chuyến hàng là có được lâu cao, thế thiếp hàng đành, tại sao mình lại tiếc dùm cho họ chứ?

Hà Cửu Như gật đầu :

- Hoằng Thâm, chúng ta là anh em với nhau lâu rồi, ai thì không biết chứ tôi biết anh nhiều lắm, nếu không biết rõ thì tình bạn không kéo đến ngày nay đâu. Chỉ có điều bất luận như thế nào, tôi vẫn phải thương lượng với chủ hàng, chúng ta không những lãnh chỗ chuyên, mà còn phải có nhiệm vụ bảo đảm cho chuyện làm ăn của họ, bảo đảm sự tồn thất của họ, cho dầu không giao ước, nhưng trách nhiệm vẫn là trách nhiệm.

Lạc Hoằng Thâm cũng gật đầu :

- Được rồi, lão đệ đi thương lượng với họ đi, tôi đợi, nếu họ không bằng lòng thì tôi sẽ làm theo chuyện của tôi, cái gánh nặng này giao cho họ gánh lấy.

Hà Cửu Như đứng dậy đi ra không nói thêm một tiếng.

Còn lại hai người, Ba quản sự nói với Lạc Hoằng Thâm :

- Lão chủ, tôi cảm thấy chuyện này lão chủ có phần mạo hiểm...

Lạc Hoằng Thâm thở ra :

- Lão ca nghĩ xem có con đường nào khác nữa không?

Không phải bây giờ, mà Ba quản sự cũng đã có suy nghĩ nhiều rồi, quả thật công việc quá khó khăn, chỉ có điều ông ta vẫn không thỏa mãn hành động của chủ nhân, không thỏa mãn nhưng thật thì cũng không có con đường nào khác.

Chỉ bằng vào chuyện của Phí Mộ Thư không thì cũng đã khó rồi, nếu dần dà chờ cho hiểu rõ trắng đen thì đối với bọn Mã Thất không làm sao thương lượng kịp.

Thêm vào đó, rõ ràng bọn Mã Thất đã có cấu kết với quan nha Thừa Đức phủ, làm ăn trên con đường này mà đụng chạm với quan nha thì cứ kể như đã đổ nồi cơm.

Phương chi, Lạc Hoằng Thâm vốn là con người trọng bằng hữu, đã từng chia cơm xẻ áo với bạn bè, sự tổn thất này bạn bè không thiệt hại, có chăng cũng chỉ là bọn chủ hàng, mà bọn này thì chỉ ngồi không ăn hưởng, có bị mất đi ba phần thì họ cũng vẫn làm giàu.

Ba quản sự vẫn biết có gì không ổn trong lối giải quyết của Lạc Hoằng Thâm, nhưng vẫn không có cách gì hơn.

Hà Cửu Như trở vào nói ngay :

- Hoằng Thâm, chủ hàng đã chịu, nhưng yêu cầu anh xuất trước chuyện đầu.

Lạc Hoảng Thâm gật đầu :

- Được rồi, tôi cũng đã nói rồi, tôi sẽ gánh chịu chuyến này. Lão ca, phiền anh cho đưa Mã Thất vào đây.

Ba quản sự do dự một chút rồi đi luôn ra cửa.

* * * * *

Đã thường đối phó với nhiều vấn đề rắc rối, hoặc thắng hoặc bại chỉ cần nhìn vào thái độ của đối phương, được đưa vào phòng khách, mặc dầu chưa được giải huyết nhưng Mã Thất biết ngay là đã nắm được cán rồi.

Vừa được Ba quản sự đỡ vào ngồi ghế là hắn đã cười ngay, tự nhiên là cái cười thắng thế :

- Lạc hàng chủ, sao đó? Bữa nay thì tôi đã bại rồi, có cần hơn kém gì chắc phải chờ ngày khác. Chúng ta hãy còn dài dài mà!

Câu nói phủ đầu đầy hăm dọa.

Câu nói có nghĩa “được rồi, bây giờ anh có người chỗi sau lưng, nhưng chuyện làm ăn mà, đâu phải ngày nay không còn ngày mai và còn nhiều nữa chứ, liệu nghe”.

Lạc Hoảng Thâm làm sao lại không hiểu hết ẩn ý của câu nói đó, nhưng ông ta cố giữ vẻ thản nhiên :

- Mã gia, chúng tôi đã đi thương lượng với chủ hàng, họ đã chịu đúng theo điều kiện, riêng phần Lạc mỗ, tại Thừa Đức này được làm ăn yên ổn đó là nhờ chư vị. Lạc mỗ thật hết sức ảm ân...

Đang xuống bỗng được lên, Mã Thất hiểu ngay là đối phương đã sợ, hắn cũng hiểu ngay là họ sợ “cái gì” rồi, hắn bồi :

- Con thỏ không bao giờ ăn cỏ chung quanh ổ, đã là môi thì phải giữ răng, chỉ trừ chúng mình ra thì Thừa phủ này đâu còn ai vào đây nữa, Hàng Chủ cũng không nên khách sáo làm chi, cái cần là phải biết giữ chén cơm cho nhau là đủ.

Lạc Hoảng Thâm gật đầu :

- Đúng rồi, đó là chuyện làm ăn, chủ hàng cũng đã thông suốt nên yêu cầu giao hẹn là từ đây về sau, bất cứ hàng nào từ Trương Gia Khẩu đến đây, bất luận đi về đâu, cứ ngang qua Thừa Đức thì nhập thành là lưu lại ba phần, không sai chạy, chỉ có điều yêu cầu được xem là bằng hữu và từ đây về sau, cứ thế, chuyển hàng do vị Hà lão đệ đây họ tổng thì xin anh em giúp đỡ cho.

Tuy đã nắm chắc phần thắng thế, nhưng Mã Thất cũng vẫn đề phòng, hắn hỏi :

- Nhưng làm sao Lạc hàng chủ lại nghĩ ra chuyện tốt nhanh như thế?

Lạc Hoảng Thâm đáp :

- Mã gia, tại hạ thay mặt cho chủ hàng để giải quyết vấn đề...

Mã Thất cười, giọng cười đầy âm hiểm :

- Trong vùng này Lạc hàng chủ là người nhiều thể diện, là một nhân vật hàng đầu trong chuyện làm ăn cả vùng Thừa Đức, đã có được lời nói của Lạc hàng chủ, tự nhiên chúng tôi phải biết tiến thoái, phải biết nhân nhượng, chỉ có điều thật đáng phiền cho họ Mã này là không bị nhục vào tay Lạc hàng chủ mà lại bị nhục vào người khác...

Lạc Hoảng Thâm nói ngay :

- Thật sự thì cái gã họ Phí cũng chỉ là khách đến đây, nhưng dầu sao chuyện cũng đã xảy ra tại bốn bang, trách nhiệm đó Lạc mỗ xin nhận lấy, xin Mã gia để chúng tôi lo liệu, không biết Mã gia thấy thế nào?

Mã Thất nhếch môi :

- Đã có lời nói đó của Lạc hàng chủ thì cho dầu phải mất mặt thêm chút nữa, tại hạ cố làm thinh, tại hạ vẫn mong ngay từ bây giờ chúng ta sẽ coi nhau như bằng hữu và tự nhiên Lạc hàng chủ sẽ giúp cho câu chuyện được phân minh.

Lạc Hoằng Thâm đưa mắt ra hiệu, Ba quân sự lật đặt đứng lên giải huyệt cho Mã Thất.

Hắn đứng dậy vươn vai :

- Tôi phải về ngay, tánh tình chủ nhân của tôi khó lắm, nếu để câu chuyện lỡ dở kéo dài thì không còn cứu vãn.

Lạc Hoằng Thâm vội đứng lên theo :

- Xin nhờ Mã gia chiếu cố, số ba phần hàng hóa, trong nửa tiếng đồng hồ sau, tại hạ sẽ cho vận chuyển ra thành, còn về chuyện tên tiền tiêu họ Trương của chúng tôi...

Mã Thất chặn ngang :

- Lạc hàng chủ hãy yên lòng, tôi về lúc nào là hắn sẽ về lúc ấy, nhứt định không có chuyện gì khó dễ đâu.

Hắn cười cười và đi thẳng ra phía cửa, Ba quân sự và Hà Cửu Như nhìn theo, mặt họ trầm trầm, không ai nói một tiếng nào.

Cũng không hiểu tại sao, Ba quân sự bỗng nghe xao xuyến lạ thường, ông ta cảm thấy câu chuyện hoàn toàn bất ổn.

Riêng Lạc Hoằng Thâm thì như đã trút xong gánh nặng, vẻ mặt ông ta thanh thản vô cùng :

- Lão ca, tôi phải đi nhóng lại tình hình, lão ca cố tính toán cho xong để nửa tiếng đồng hồ sau mình có thể hoàn tất chuyện kết giao với số một phần ba đã định.

Ông ta vừa ra khỏi thì cô gái áo hồng đã chạy vào :

- Ba đại gia, cha của tôi đâu rồi? Còn Mã Thất đâu?

Ba quân sự thuật lại đại khái và cô gái áo hồng biến sắc chạy biến ra ngoài...

* * * * *

Đối diện với Dục Ký Thương Hàng phía bên kia đường có một quán ăn.

Sâu vào phía trong gần bên cửa sổ có một vài bàn nhỏ, nơi đó có một người khách mặc áo đen, đầu đội nón rộng vành sùm sụp.

Ngồi sâu trong quán, nhưng tia mắt lại không lúc nào rời Dục Ký Thương Hàng.

Hình như hắn trông đợi có người ở ngoài đi vào, nhưng cửa ngoài của Dục Ký Thương Hàng vẫn vắng tanh.

Hai tuần trà sasu, mắt hắn vẫn hướng về phía đó.

Hắn vùng tái mặt.

Từ bên trong, Lạc Hoằng Thâm và Mã Thất đi ra, cùng ra cửa nhưng mỗi người đi về một hướng.

Người áo đen đứng lên thật nhanh, hắn bỏ một ít bạc vụn trên bàn rồi bước ra khỏi quán.

Từ trong một ngõ hẻm sát quán ăn có vòng một con ngựa màu đen cao lớn, ngựa giống Đại Uyển, người áo đen nhảy lên lưng ngựa thúc mạnh vào hông con vật.

* * * * *

Tuy mình mảy mảy còn rêm, nhưng bây giờ Mã Thất nghe thật là khoan khoái.

Hắn có những bài toán, có những ghi nhớ, hắn đi thẳng ra cửa thành, gió bên ngoài lao ra, hắn cảm thấy mát rượi.

Không phải chỉ mát vì gió lành, mà mát vì sự việc, không phải mát ngoài da mà mát tận trong lòng.

Lúc bấy giờ, đường cái có nhiều người xuôi ngược, hắn không ngó một ai, hắn lầm lũi bước đi và tính toán.

Phía sau lưng hắn có vó ngựa nện đều đều nhẹ nhẹ, hắn không nhìn lại.

Đường là của chung thiên hạ, ai đi bộ thì đi, ai cỡi ngựa thì cỡi, đó là chuyện thông thường..

Nhưng bây giờ thì không thường.

Mã Thất rúng động, nhưng hắn vẫn không nhìn lại.

Vó ngựa chậm dần và cuối cùng không vượt lên khỏi hắn, tiếng chân ngựa chầm chậm bám sát bên sau.

Bao nhiêu sự tính toán từ nãy giờ của Mã Thất đã tan biến mất.

Hắn bắt đầu tính lại bài toán khác, nhưng tính không ra.

Hắn nghi ngờ, nhưng không quả quyết, hắn quay đầu lại thấy một con ngựa đen cao lớn chở trên lưng một gã áo đen.

Mặt của Mã Thất vụt tối sầm.

Không phải màu đen của lông ngựa, của quần áo làm cho hắn thấy tối mắt, mắt hắn tối vì hắn thấy...

Hắn quay đầu trở lại và cố bước đi cho thật bình thường, nhưng không làm sao được nữa, hắn muốn bình thường nhưng trong bụng hắn đã mất bình thường.

Hắn muốn chạy nhưng hắn không làm thế, hắn biết bây giờ chạy là vô ích, hắn nhớ những đường roi ngựa kinh hồn.

Người cỡi ngựa đi sau hắn lên tiếng, giọng trầm trầm :

- Mã Thất, ta không thích giết người, người cứ đi thông thả và đưa ta gặp quý chủ nhân.

Trong bụng Mã Thất đánh lô tô, hắn không dám dừng lại cũng không dám quay đầu, nhưng hắn nói :

- Quán Tử không làm chuyện hắt chén cơm người khác, chuyện không dính dáng đến các hạ thì tại làm sao cứ phải nhúng ta vào?

Giọng trầm trầm ở bên sau :

- Ta biết Lạc Hoằng Thâm và Hà Cửu Như tuy không phải hoàn toàn là nhân vật giang hồ, nhưng về danh dự vẫn là hạng chính nhân, họ không khi nào sợ gì người đâu, bên trong nhứt định phải có vấn đề quan trọng, người hãy cho ta biết.

Mã Thất chớp mắt :

- Họ đã biết các hạ là ai, họ hoài nghi các hạ còn có dụng tâm trong việc ra tay giúp họ. Họ không tin cậy ở các hạ mà càng không tính đương đầu với bọn ta, vì thế họ chịu thua.

Người bên sau gặng lại :

- Có chuyện như thế nữa à?

Mã Thất vội đáp :

- Đúng, đúng như thế.

Người bên sau nói :

- Chuyện quả ngoài ý nghĩ của ta, cũng không trách, tại vì ta đã mang danh tướng cướp mà những người có vốn thì không ai lại dại gì đi tin một tướng cướp được coi như khét tiếng, tin ta hay không là do nơi họ, chỉ có điều chặn đường đón ngõ giật của thiên hạ là ta không thể để yên.

Mã Thất đâm hoảng, hắn nói :

- Chủ nhân của bọn ta không phải là không biết luật lệ giang hồ, chuyện “có mặt chia hai”...

Người bên sau bật cười :

- Mã Thất, các hạ đề cao tại hạ đấy phải không? Đề cao hay hạ thấp! Nếu ta cần những thứ đó thì không có kẻ nào lộn xộn được đâu.

Mã Thất sửng sốt :

- Sao? Các hạ không cần...

Người bên sau nói :

- Tướng cướp cũng có lúc thiện tâm, vả lại cái mà các hạ đang dòm ngó thật không hợp nhãn với ta, ta chỉ không bằng lòng hành động chặn cổ người để giết như thế đó.

Mã Thất hỏi :

- Như thế thì thật tình các hạ chỉ thấy bất bình mà nhúng tay tương trợ?

Người bên sau đáp :

- Có thể nói như thế.

Mã Thất nói ngay :

- Lạc Hoằng Thâm đã đến quan tố cáo, các hạ vẫn còn giúp họ nữa sao?

Người bên sau gặng lại :

- Thật thế à?

Mã Thất đáp :

- Vừa rồi, sau khi các hạ ra đi, Lạc Hoằng Thâm cùng với Hà Cửu Như và lão họ Ba vào trong thương lượng, tuy không nghe được hết những lời bốp chát đôi câu cũng thấy được rõ ràng nội bộ của họ. Họ Hà không có ý kiến, họ Ba khuyên can, nhưng họ Lạc vẫn làm theo ý định.

Người bên sau thấp giọng :

- Có lý... có thể...

Mã Thất vội nói :

- Tại tôi muốn nói thật chứ không có gì ràng buộc thì không cần nói dối.

Người bên sau đáp :

- Ta không bảo các hạ nói như thế là dối, vì ta là một tướng cướp, lại thêm tội vượt ngục, cho nên để bảo đảm an toàn cho họ, họ phải có thái độ đó đối với ta. Ta không trách Lạc hàng chủ, vì ông ta vốn con người tốt...

Mã Thất hỏi :

- Thế thì câu chuyện này các hạ có tính vấy nào nữa hay không?

Người bên sau nói :

- Mã Thất, các hạ biết ta rồi chứ, biết tên ta là Phí Mộ Thư rồi chứ? Ta không trách Lạc hàng chủ, ta không trách một ai, nhưng ta cũng không thể để cho cái tiếng xấu của ta càng xấu thêm hơn nữa.

Mã Thất ngập ngừng :

- Các hạ...

Phí Mộ Thư chặn ngang :

- Mã Thất, đừng hỏi về chuyện đó, hãy cho ta biết từ đây đến chỗ quý chủ nhân còn xa hay gần?

Mã Thất do dự một chút rồi đáp :

- Tại Thanh Long Ba...

Phí Mộ Thư nói :

- Xa lắm, hãy lên đây.

Con ngựa bây giờ mới vượt lên và dừng lại trước mặt Mã Thất, Phí Mộ Thư nhắc lại :

- Lên.

Thấy Mã Thất trù trù, Phí Mộ Thư cười nói :

- Ta không sợ mà các hạ lại sợ hay sao?

Mã Thất chớp chớp mắt và yên lặng nhảy lên ngồi phía sau Phí Mộ Thư.

* * * * *

Thanh Long Ba.

Một triền núi lồi lõm, nhiều phiến đá dựng đứng so le, xa xa trông thật là hiểm trở.

Hai người một ngựa lướt nhanh trong gió, chỉ một lúc sau là đã thoát đi hơn mười dặm và khi vượt lên sườn núi, Phí Mộ Thư cho ngựa dừng lại hỏi :

- Có trúng đường chưa?

Mã Thất đáp :

- Trên núi có một ngôi cổ miếu.

Phí Mộ Thư hỏi :

- Thanh Long miếu?

Mã Thất lắc đầu :

- Ngôi miếu vẫn y chỗ cũ, nhưng đã thay đổi hoàn toàn không như hồi trước nữa đâu.

Phí Mộ Thư gật đầu :

- Hãy cho ám hiệu đi, đừng để lực lượng mai phục làm chuyện lôi thôi gì cả.

Mã Thất đưa tay lên miệng tu một hơi dài...

Từ trên lưng chừng núi vụt nhóng lên hai gã đại hán mang đao, một trong hai người lên tiếng :

- Ai?

Mã Thất vắng tục :

- Mẹ họ, bộ còn mãi mặc quần à?

Không biết vì quá sợ hay đã nhận ra đồng bọn, hai tên đại hán mang đao thụp xuống rồi mất luôn.

Phí Mộ Thư giật cương, con tuấn mã bay nhanh lên núi.

Trên đỉnh là một khoảng đất bằng, hai bên có hai con suối nhỏ nhưng thật sâu, chỉ có một con đường đi lên, con đường không rộng lại quanh co, nếu người lạ thật khó lòng tìm được.

Đi sâu vào một đám rừng, mái ngói đỏ lẩn khuất trong tàng cây, chung quanh nhiều chỗ canh phòng, chỉ bằng vào cung cách này, bọn Mã Thất chắc chắn là không ít.

Phí Mộ Thư như không để ý, hấn cưỡi cho ngựa đi từ từ thẳng vào rừng, chỗ có mái ngói lộ ra.

Bây giờ thấy rõ không phải miếu mà là chùa, một ngôi chùa rộng lớn, chung quanh cỏ hoang ngập đến ngực, trước cửa chùa có bảy tám tên đại hán mang đao.

Ngựa chưa tới cổng chùa, phía sau Mã Thất vùng trầm giọng :

- Ngồi yên!

Một mũi tiểu đao dí sát vào lưng của Phí Mộ Thư!

11. Những Ngón Đòn Vay Trả

Vừa định giật cương, Phí Mộ Thư ngồi yên lại mỉm cười :

- Mã Thất gia, chuyện gì thế?

Mã Thất cười sần sật :

- Vừa rồi, người thộp cổ ta như một con cừu, bây giờ thử lại cho người biết qua mùi vị thế thôi.

Phí Mộ Thư cười :

- Thật không ngờ “Sát Mạng Phi Dao” mà lại có hành động “cao tay” như thế!

Mã Thất gần giọng :

- Xuống ngựa.

Phí Mộ Thư lại cười :

- Chó cậy nhà, gà cậy vườn, bộ bây giờ về gặp đông người rồi định ăn hiếp bạn đường à?

Mã Thất gắt :

- Bảo xuống ngay.

Phí Mộ Thư đáp :

- Xuống thì xuống, tới nhà người ta không vâng lời để chết à?

Hắn nhồm mình lên, nhưng Mã Thất lại dí con dao tới :

- Bỏ chân ra phía trước và tuột xuống từ từ.

Phí Mộ Thư cười :

- Tới nhà rồi, đông quá mà cũng còn sợ nữa sao?

Vừa nói hắn vừa bỏ chân ra phía trước và tuột xuống. Mã Thất nhảy xuống theo, mũi dao vẫn dí sát như lúc ngồi trên ngựa.

Phí Mộ Thư gật gù :

- Mã gia đứng là một lão giang hồ.

Mã Thất hất mặt về phía tên đại hán áo đen :

- Dẫn con ngựa vào cho ta.

Tên đại hán áo đen cúi mọp mình :

- Tuân lệnh Nhị gia.

Phí Mộ Thư cười :

- Ái chà, té ra Mã gia đây là “Nhị gia”, bậy quá, thất kính.

Hắn định vòng tay, nhưng Mã Thất đã quát :

- Đứng yên, động đây là chết.

Hắn hất mặt về phía cửa chùa nói tiếp :

- Đi vô.

Hắn thúc tay tới trước, mũi dao buộc Phí Mộ Thư phải bước lên.

Một gã đại hán áo đen lật đật chạy bay vô trước.

Phí Mộ Thư cười cười :

- Nhanh quá, người báo tin mà chân chẳng cũng phi thường.

Mã Thất không nói, mũi dao cứ chĩa đúng hậu tâm của Phí Mộ Thư, không dám cho tinh thần lơ đãng.

Phí Mộ Thư như thế nào, bản thân hắn đến đâu, hắn đều biết rất rõ ràng, vì thế bây giờ có ăn vàng hắn cũng không dám một phút giây sơ xuất.

Hắn biết tuy Phí Mộ Thư đã hoàn toàn nằm trong tay hắn, nhưng không biết lúc nào, không biết bằng cách gì, rất có thể tình thế sẽ đổi ngược, hắn sẽ trở lại nằm trong bàn tay của đối phương.

Trong đại điện, bóng tối âm âm, vì chung quanh chùa cỏ ngập tới đầu người, ánh sáng bên ngoài gần như đều bị dạt ra, không khí trong chùa lạnh ngắt.

Phí Mộ Thư và Mã Thất đi quá vào sân.

Vừa đi, Phí Mộ Thư vừa lắc đầu như ngao ngán :

- Bữa nay kể như ta đã đi sai một nước cờ, xin Mã gia nhẹ tay một chút, đao là sắt thép, xương thịt vốn mềm, con người mà bị thủng một lỗ sau lưng coi kỳ cục lắm.

Mã Thất cười lại :

- Họ Phí, đừng có mong tìm cơ hội, bây giờ thì cơ hội đã bay xa, ta cũng cần cho người biết, từ trước đến nay, bất cứ kẻ nào, một khi đã lọt vào tay Mã gia rồi thì trăm mạng không xẩy một.

Từ trong chùa bỗng có tiếng bước chân rầm rập, tiếng đi thật gấp và sau đó tại giữa cửa có ba người.

Một người đi trước, hai người theo sau, tên phi báo hồi nãy đi nép một bên.

Hai người đi sau là hai gã đại hán lực lưỡng mang đao, dẫn đầu là một người có vẻ lớn hơn Mã Thất vài ba tuổi có hàm râu quai nón bờ cằm, đôi mắt láo liêng sáng quắc.

Người có râu quai nón đứng trên bậc thềm cao quét mắt về hướng Phí Mộ Thư :

- Sao đó lão nhị, người anh em này thuộc cánh nói đây?

Mã Thất chưa kịp trả lời thì Phí Mộ Thư chặn hỏi :

- Mã gia, tại hạ có thể nói được chăng?

Mã Thất lạnh lùng :

- Người nói giỏi hơn ta à?

Phí Mộ Thư cười :

- Không phải như thế, chỉ có điều Mã gia thêm mắm thêm muối vô nhiều quá rồi cái mạng của tại hạ khó bảo toàn.

Mã Thất hất mặt :

- Người còn định sống tiếp nữa à?

Phí Mộ Thư thản nhiên :

- Sống chứ, con ong cái kiến còn không muốn chết huống chi là người!

Mã Thất cười lạt :

- Tốt, nói đi, nói thử vài câu rồi hắn hay.

Phí Mộ Thư cười :

- Đa tạ Mã gia...

Hắn ngẩng mặt lên, cứ theo cách hỏi của gã râu ria này thì nhứt định hắn phải trên bậc của Mã Thất, hắn đoán như thế và gọi thẳng :

- Đại gia, chuyện như thế này, Mã gia nhập thành gọi là để “thâu thuế” qua đường, nhưng tại hạ lại không thích, thành ra hai bên bất đồng ý kiến, cuối cùng Mã gia bị ngã tại Dục Ký Thương Hàng, thế nhưng những kẻ trong Thương Hàng lại thuộc về gan tép, vì thế họ thỏa thuận với Mã gia, riêng tại hạ thì không mấy hài lòng, vì thế nên yêu cầu Mã gia đưa về Thanh Long Ba gặp chủ nhân, không ngờ nửa đường Mã gia lại lên đường dao uy hiếp, câu chuyện như thế ấy, mong Đại gia xử trí cho công bình.

Gã râu ria hất mặt hỏi :

- Sao? Lão nhị, có phải thế không?

Mã Thất đáp :

- Đúng rồi, đại ca, chuyện quả như thế ấy.

Gã râu ria cười lạt :

- Người anh em đó nói chuyện thật tình quá hé.

Phí Mộ Thư cười :

- Đã có Mã nhị gia tại đây thì tại hạ đâu dám hoa ngôn xảo ngữ.

Gã râu ria quắc mắt :

- Mẹ họ, đã không lượng sức dám xen vào chuyện của bọn ta mà lại còn dẫn xác đến đây, kéo hẳn ra tiện cổ cho ta.

Mã Thất hất mặt nhìn Phí Mộ Thư :

- Sao? Ta nói có đúng không?

Phí Mộ Thư lắc đầu :

- Nói thật tình cũng chết, xem chừng năm nay có lẽ không nên nói thật.

Mã Thất lạnh lùng :

- Ta không nói, như vậy là không thêm mắm dặm muối gì cả, người cũng không nên oán trách ta, đi ra!

Gã râu ria đưa tay lên :

- Khoan, hẳn họ Phí phải không?

Phí Mộ Thư cười đáp :

- Đúng rồi, Đại gia, tại hạ họ Phí.

Gã râu ria hỏi :

- Người ở cánh nào?

Phí Mộ Thư cười :

- Khó nói quá, tại hạ không quen với một ai, không bè cánh với người nào và chỗ nào cũng có đặt chân, nhưng đặc biệt miệt Liêu Đông thì ở đó hơi nhiều.

Gã râu ria gặng lại :

- Liêu Đông?

Phí Mộ Thư gật đầu :

- Đúng vậy, Liêu Đông.

Gã râu ria trầm ngâm :

- Họ Phí, ở Liêu Đông, người nói làm ta sực nhớ một vị bằng hữu năm xưa...

Phí Mộ Thư nói :

- Đại gia chỉ biết tại hạ họ Phí, chứ nếu biết cả tên thì chắc không nói như thế ấy.

Gã râu ria hỏi :

- Tên gì?

Phí Mộ Thư lật chiếc nón rộng vành xuống và nói nhanh :

- “Liêu Đông Đại Đạo” Phí Mộ Thư.

Gã râu ria trở mặt thối lui hai bước, thật lâu hần mới run run :

- Tướng cướp Liêu Đông...

Phí Mộ Thư cười :

- Đang có mũi dao ghim phía sau lưng tại hạ đây mà Đại gia còn sợ nổi chi?

Gã râu ria khựng lại một lúc nữa rồi vùng la lớn :

- Chặt đầu, chặt đầu nó cho ta!

Tiếng la lạc giọng, chứng tỏ hần đang... lên cơn sốt.

Mã Thất hơi ngạc nhiên :

- Đại ca, trước đây hần đã đắc tội với anh à?

Gã râu ria nhảy dựng như điên :

- Đừng có hỏi, đừng có hỏi... trừ hần cho ta, giết hần cho ta!

Phí Mộ Thư cười :

- Xem chừng câu chuyện này Đại gia chưa từng nói cho ai biết, cũng không đáng trách, chuyện như thế không thể nói cho ai nghe, nhưng bây giờ gặp mặt nhau đây có nhắc lại cũng chẳng sao, nếu Đại gia không muốn nói thì cứ để tại hạ kể thế cho...

Ngưng một chút, hần trầm ngâm nói tiếp :

- Trong giang hồ ai ai cũng đều biết năm xưa Tướng cướp Liêu Đông bị một người đàn ông và một người đàn bà thông gian hãm hại, họ truyền ngôn rằng Phí Mộ Thư đã vì người đàn bà mà giết một Đường sai nha phủ, chắc Mã nhị gia đã có nghe?

Mã Thất gật đầu :

- Có nghe, nhưng rồi sao?

Phí Mộ Thư đáp :

- Bây giờ người đàn ông đó đang đứng trước đây, hần là vị “Đại gia” của Mã nhị gia đó.

Mã Thất thét lớn :

- Câm miệng...

Gã râu ria khoác tay :

- Lão nhị...

Mã Thất nói :

- Đại ca, không vội gì đâu, hãy hỏi hần cho rõ rồi hần tính, cái mạng của hần không thoát khỏi Thăng Long Ba này đâu.

Qua qua Phí Mộ Thư, hần hỏi :

- Họ Phí, ta có nghe năm xưa người đã vì người đàn bà mà giết một người đàn ông, người đó đã chết rồi mà?

Phí Mộ Thư đáp :

- Sự thật là như thế, người đàn ông đó quả đã chết, bị ghim một đao tại tâm khẩu thì còn sống làm sao cho nổi, chính mắt tại hạ thấy hắn chết thế mà bây giờ hắn lại có mặt nơi đây.

Mã Thất bật cười :

- Ta biết rồi, như thế là người mắc bẫy. Chuyện đó cũng không nên trách ai cả, có trách là trách người có mắt không trông và vì thế cho nên phải vào ngồi trong xó tối đến tám năm.

Phí Mộ Thư cười :

- Thiếu chút nữa là mạng trong tù!

Mã Thất nói :

- Vậy mà cái mạng của ngươi vẫn lớn, không phải nói là ngươi chưa gặp đúng chỗ chết, bây giờ tại Thanh Long Ba này chắc chắn sẽ là huyết mộ ngàn đời.

Phí Mộ Thư gặng lại :

- Có chắc như thế không nè?

Mã Thất vẫn thủ ngọn tiểu đao đúng chỗ, hắn hỏi :

- Chuyện đến mức này mà ngươi vẫn còn nghĩ là mình sẽ sống hay sao?

Phí Mộ Thư lắc đầu :

- Nghe người ta nói rằng một con người trước giờ chết thì thường nghe mùi máu, nhưng cho đến bây giờ tại hạ vẫn chưa nghe một chút gì gọi là “tử khí”, cho nên sợ rằng khó chết gần đây lắm.

Gã râu ria quắc mắt, nhưng Mã Thất vội nói :

- Đại ca, tiểu đệ có một lời xin...

Gã râu ria hỏi :

- Lão nhị, có gì nữa đó?

Mã Thất đáp :

- Trước giờ hắn chết, tiểu đệ muốn mời hắn một chén rượu để cho hắn biết rằng tuy giữa chốn rừng hoang núi thẳm, nhưng người ở đây lễ nghĩa cũng...

Một tay hắn cầm đao, một tay hắn vươn ra chìa thẳng vào “yêu tử huyết”...

Nhưng ngay lúc đó Phí Mộ Thư vùng lên tiếng :

- Đại gia, gặp nhau khó lắm, xin hỏi đôi lời.

Phía sau Mã Thất buông tay xuống, phía trước gã râu ria hỏi :

- Người còn muốn gì?

Phí Mộ Thư gật gật đầu :

- Tại hạ muốn biết người đàn bà năm xưa bây giờ ở tại đâu?

Gã râu ria cười gằn :

- Đã đến giờ chết rồi người còn muốn gì nữa chứ?

Phí Mộ Thư đáp :

- Đúng rồi, đã tới giờ chết thì đâu còn muốn gì nữa, nhưng một câu trả lời mà Đại gia cũng không dám nữa sao?

Gã râu ria chưa kịp đáp thì Mã Thất lên tiếng :

- Được rồi, chờ uống vài chén rượu tiễn biệt rồi nói luôn cũng không muộn lắm đây...

Hắn nhích mũi dao tới trước như thúc Phí Mộ Thư đi vào, nhưng tay trái hắn lại vươn ra nhắm vào tử huyệt...

Không một ai thấy Phí Mộ Thư cử động, nhưng cú điểm của Mã Thất không hiểu tại sao lại trượt ra ngoài và cũng ngay lúc đó, cổ tay của Mã Thất đã nằm gọn trong bàn tay của Phí Mộ Thư, y như nằm trong hai thanh kiếm sắt.

Mã Thất nhắm mắt, ngọn dao nơi tay hắn rơi soảng lên nền đá sàn chùa.

Chưa một ai kịp phản ứng, ngọn roi cuốn giắt trong bụng áo của Phí Mộ Thư bung ra, Mã Thất ngã chúi bất tỉnh.

Gã râu ria và hai tên đại hán trong chùa đầu phải hạng tầm thường, thế mà không hiểu tại sao họ bỗng đứng đờ ra như tượng gỗ.

Họ đang sợ, sợ đến mất hồn.

Không phải họ sợ công lực của Phí Mộ Thư, mà danh hiệu “Tướng cướp Liêu Đông” đã làm cho họ không còn hồn vía.

Cho đến khi gã râu ria thấy bóng roi nhoáng lên thì ma huyết nơi bả vai của hắn đã tê rần, hắn từ từ quỵ xuống một chân.

Nửa thân mình bên phải của hắn coi như bất động.

Ba tên thuộc hạ áo đen cùng rút đao ra một lượt, nhưng vừa rút ra phân nửa là ngọn roi cuốn tới.

Ngọn roi bay khơi khơi mà y như có người cầm uốn, chỉ tung ra một cái nhưng lại cuốn ba vòng, ba thanh đao cùng rơi ra một lượt.

Cả ba tên gập mình xuống, há miệng nhưng không kêu thành tiếng nổi.

Chỉ một ngọn roi ngựa, chỉ mấy cái vung tay, cả năm tên vừa chủ vừa tớ cùng sụm chung một chỗ.

Bên trong đại điện hãy còn mười mấy tên đại hán cầm đao nhưng vừa xóc đao lại vừa lui vào ngõ hậu.

Phí Mộ Thư bước lại gần gã râu ria :

- Hãy cho ta biết ngọn tiểu đao ghim vào ngực người năm xưa là chuyện làm sao?

Gã râu ria nhắm mắt đáp :

- Trong ngực áo có độn cái gối gòn tẩm chu sa.

Phí Mộ Thư gật đầu :

- Hay, giỏi lắm...

Ngưng một chút, hắn hỏi :

- Hãy cho ta biết người đàn bà đó bây giờ ở đâu?

Gã râu ria nhắm mắt làm thinh.

Năm ngón tay của Phí Mộ Thư đặt lên chót vai của gã râu ria, giọng hắn chìm nặng xuống :

- Ta không thích hành hạ hay giết một ai, người nên biết điều đó và đừng bao giờ để ta khó chịu.

Gã râu ria đỏ mồ hôi hột, giọng hắn run run :

- Tôi... tôi không biết...

Phí Mộ Thư cau mặt, gã râu ria hoảng hốt :

- Tôi thật tình không biết, tôi... tôi chỉ là một tên tay sai...

Phí Mộ Thư gằn giọng :

- Vô danh tiểu tốt hay tay sai gì cũng thế, đã làm là phải biết nội vụ...

Gã râu ria nhăn nhó :

- Phí gia có giết tôi cũng không biết, tôi chỉ biết...

Hắn vùng ngậm miệng như đã nói dối.

Phí Mộ Thư hỏi :

- Người chỉ biết cái gì?

Do dự một hơi, gã râu ria bật nói :

- Tôi chỉ biết nàng có một người bạn trai, hiện đang nhiệm chức Đường sai trong Thị Vệ Dinh ở “Hành Cung” Thừa Đức phủ.

Phí Mộ Thư gật gật đầu :

- Hắn tên họ là gì.

Gã râu ria đáp :

- Tôi chỉ biết hắn họ Cam.

Phí Mộ Thư nhướng mắt :

- Chỉ biết họ Cam?

Gã râu ria vội đáp :

- Câu chuyện như thế này, năm xưa tôi biết người đàn bà đó có người bạn trai họ Cam, tôi chỉ gặp một lần, sau đó không gặp nữa. Nhưng ba tháng trước đây tôi có dịp vào thành, tình cờ gặp hắn trong tửu quán, thấy cách ăn vận thuộc cơ ngũ Thị Vệ Dinh trong “Hành Cung”, lúc đó tôi sợ hắn nhận ra nên vội bỏ đi.

Phí Mộ Thư hỏi :

- Người có nhìn lầm không? Có chắc hắn họ Cam không?

Gã râu ria đáp :

- Không thể nào lầm được, cho dầu hắn cháy thành tan tôi cũng có thể nhận ra, vì người đàn bà đó đã độc mà hắn còn độc hơn gấp trăm lần.

Phí Mộ Thư hỏi :

- Tại làm sao người lại sợ hắn nhận ra?

Gã râu ria đáp :

- Tên đó độc lắm, ác lắm, bất cứ chuyện tàn nhẫn thế nào cũng có thể làm, tôi không dám lân la gần hắn.

Phí Mộ Thư hỏi :

- Hắn tòng sự từ lâu trong nhau phủ phải không?

Gã râu ria lắc đầu :

- Không, hắn vốn là nhân vật giang hồ hắc đạo.

Phí Mộ Thư trầm ngâm :

- Họ Cam... hắc đạo giang hồ... tại làm sao ta lại chẳng nghe?

Gã râu ria đáp :

- Có lẽ hắn thuộc loại không danh tiếng.

Phí Mộ Thư hỏi :

- Làm sao người biết hẩn họ Cam?

Gã râu ria đáp :

- Tôi nghe người đàn bà đó gọi là “Tiểu Cam”, mà vùng Liêu Đông gọi như thế là họ Cam.

Phí Mộ Thư hỏi :

- Cứ như người nói thì người không gần gũi nhiều với họ?

Gã râu ria gật lia :

- Vâng vâng... không quen nhiều lắm.

Phí Mộ Thư hỏi :

- Không quen nhiều thì tại sao người lại cấu kết với họ để hãm hại ta?

Gã râu ria lại do dự, nhưng cuối cùng hẩn vẫn phải nói ra :

- Chuyện như thế này... và bây giờ thật tôi cũng không có dám dấu, trước khi lập mưu hãm hại Phí gia, tôi có quen biết với người đàn bà đó, có một hôm nàng tìm đến nhờ tôi giúp cho một việc, nàng hứa khi xong sẽ cho tôi một ngàn lượng vàng, thêm vào đó nàng lại... trở ngón làm cho tôi mê mết không thể chối từ...

Phí Mộ Thư cau mày :

- Rồi sao nữa?

Gã râu ria đáp :

- Sau đó thì chuyện xảy ra như Phí gia đã biết, chỉ có điều là sau khi Sai Nha bắt Phí gia đi, tôi không phải chết mà lồm cồm bò dậy.

Phí Mộ Thư nhướng mắt :

- Ai bày chuyện độn gối tấm chu sa?

Gã râu ria đáp :

- Chính nàng đã chỉ cách cho tôi, nhưng nàng bảo độn phía sau lưng, đến chừng đâm nàng lại đâm trước ngực...

Phí Mộ Thư trố mắt :

- Như vậy thì tại sao...

Đang đau lắm, nhưng có lẽ khoái trá nên gã râu ria toét miệng cười :

- Tôi vẫn độn sau lưng nhưng cẩn thận hơn tôi lại độn thêm trước ngực, khi nàng đâm vào ngực tôi mới biết họ âm mưu độc ác, hại Phí gia mà cũng giết luôn tôi để ém nhẹm, vì thế sau khi quan binh dẫn Phí gia và nàng đi thì tôi bò dậy trốn luôn.

Phí Mộ Thư cười :

- Không ở lại đòi vàng à?

Gã râu ria le lưỡi lắc đầu, chuyện tám năm rồi mà hẩn làm như cái chết này còn treo trước mắt.

Phí Mộ Thư hỏi :

- Người hãy cho ta biết đó là do hai người ấy muợn hại ta, hay còn có người nào chỉ sử?

Gã râu ria lắc đầu :

- Điều đó tôi không biết, chỉ biết chính người đàn bà đó chủ mưu.

Phí Mộ Thư cười :

- “Sát Mạng Phi Dao” là một nhân vật có danh miệt Liêu Đông, thế nhưng bây giờ tại Thanh Long Ba này lại đứng hàng “lão Nhị”, như thế người bảo người chỉ là một tên tay sai tầm thường của thiên hạ thì thật quả khó tin.

Gã râu ria vội nói :

- Không không... Phí gia, tôi chỉ nói trước gã họ Cam và người đàn bà đó, tôi chỉ là một tay sai.

Phí Mộ Thư gật gật :

- Vậy thì bảo cho ta biết địa bàn hoạt động của người tại Liêu Đông?

Gã râu ria đáp :

- Tôi theo đám hắc đạo “ăn hàng” trên khoảng đường Liêu Đông ngược bắc.

Phí Mộ Thư nhích năm ngón tay lên :

- Ở đâu?

Gã râu ria gập mình nhăn mặt :

- Phí gia, xin nói tay, tôi từ Kinh sư...

Phí Mộ Thư loé mắt :

- Kinh sư đến ngũ thành, nói cho rõ chỗ?

Gã râu ria van vãn :

- Phí gia, xin người lượng cho, tôi không thể nào nói được.

Phí Mộ Thư cau mày :

- Không thể nói? Tại làm sao thế? Sợ ai? Đừng có sợ, bọn thuộc hạ của người đã rút chạy cả rồi, chỉ còn ta và người, không có gì phải sợ.

Gã râu ria cúi mặt làm thinh...

12. Thây Ma Cử Động

Ngưng một chút như để cho hần suy nghĩ, Phí Mộ Thư gằn giọng :

- Nói đi, đừng để ta phải mất công.

Gã râu ria nhăn nhó như muốn khóc :

- Phí gia, xin người lượng thứ, chuyện này không thể nói với bất cứ một ai...

Phí Mộ Thư cau mặt :

- Tại sao lại không thể nói?

Gã râu ria đáp :

- Nếu tôi nói rõ chuyện của tôi, nhứt định tôi phải chết.

Phí Mộ Thư hơi ngạc nhiên :

- Có gì nghiêm trọng đến thế? Tại sao?

Hần trầm ngâm một chút và thấp giọng :

- Như thế này thì phiền quá, con người của ta có tánh rất kỳ, một khi có người muốn dẫu ta thì ta nhứt định phải tìm sự thật, mà muốn tìm sự thật là không thể nói đến nường tay. Bây giờ ta nói thế này, nếu người chịu nói, ta sẽ cố giữ cho người, nhưng nếu không thì chắc ta phải làm cái chuyện mà ta không bao giờ muốn.

Gã râu rai khăn khăn :

- Phí gia...

Phí Mộ Thư lắc đầu :

- Con người của ta đã nói là làm, tội của người hại ta là tội chết, vì đó là chuyện âm mưu hãm hại kẻ thẳng ngay, chỉ một tội đó, ta có giết người, lòng ta cũng không có gì khó chịu.

Gã râu ria vụt gật đầu :

- Được rồi, Phí gia, tôi là thủ hạ của người cầm đầu hắc đạo tại Bắc...

Hắn nói chưa dứt thì năm ngón tay của Phí Mộ Thư nơi vai hắn máy động, hắn nhăn mặt la lên :

- Phí gia...

Phí Mộ Thư lừ mắt :

- Người biết về ta rất nhiều, nhưng có một việc mà người không biết đó là việc không một ai có thể nói dối trước mặt ta.

Gã râu rai đỏ mồm hôi hột, hắn nói :

- Tôi nói thật...

Phí Mộ Thư lắc đầu :

- Ta không hay giết người chứ không phải là không biết giết, người là người cần phải giết.

Gã râu ria hoảng hốt :

- Phí gia, tôi nói...

Phí Mộ Thư nói tay ra, gã râu ria nói nhanh :

- Tôi là người của Hòa Trung Đường.

Ánh mắt Phí Mộ Thư lóe ngời ngời :

- Ta biết, chỉ nghe nói từ Kinh sư là ta biết Hòa Khôn đã cho người một chỗ dựa, có phải thế không?

Phí Mộ Thư nói :

- Nhưng có lẽ người chưa làm tay sai cho Hòa Khôn được bao lâu?

Gã râu ria gật gật đầu :

- Lúc gặp người đàn bà đó thì tôi chưa tìm được chỗ dựa vững chắc.

Phí Mộ Thư hỏi :

- Mã Thất có biết chuyện của người không?

Gã râu ria gật đầu :

- Chỉ có mỗi một mình hắn là biết.

Phí Mộ Thư hỏi :

- Trong thành Thừa Đức còn có tay chân của Hòa Khôn nữa hay không?

Gã râu ria đáp :

- Có, trong Thị Vệ Dinh ở “Hành Cung” có người của hắn, chính là người của Hòa Khôn đặc phái ở đó chờ cho Hoàng thượng đến Hành Cung để thu lượm tin tức.

Phí Mộ Thư hỏi :

- Thế còn gã họ Cam?

Gã râu ria đáp :

- Họ Cam không dính vào, người của Hòa Khôn ở đó họ Tất, tên Tất Ngọc Minh.

Phí Mộ Thư hỏi :

- Người đã có diện kiến Tất Ngọc Minh chưa?

Gã râu ria đáp :

- Có gặp nhưng rất ít.

Phí Mộ Thư trầm ngâm :

- Nhưng người cũng có người gặp thường xuyên, vì như thế người mới có cơm ăn?

Phải không? Việc làm của người báo cáo với ai? Có phải giáp mặt Hòa Khôn? Hàng hóa cướp được chuyển về tận Kinh sư phải không?

Gã râu ria gật đầu :

- Đúng rồi, nhưng không trực tiếp chuyển vận, cứ hàng ba tháng có xe đến tận Thanh Long Ba, tôi giao vàng bạc và đồ vật cho xe đó chở về.

Phí Mộ Thư hỏi :

- Tùy tiện cho xe đến, rồi người giao một cách dễ dàng như thế à?

Gã râu ria lắc đầu :

- Không, phải có chứng cứ.

Phí Mộ Thư hỏi :

- Chứng cứ gì?

Gã râu ria đáp :

- Lệnh bài tối mật của Trung Đường phủ.

Vừa nói, hắn vừa móc trong lưng ra một thẻ đồng lấp lánh, trên tấm thẻ có khắc nửa con rồng và thêm chữ “Nhứt”.

Phí Mộ Thư lật qua lật lại :

- Như vậy là chỉ có phân nửa?

Gã râu ria gật đầu :

- Đúng rồi, chỉ có một nửa.

Phí Mộ Thư hỏi :

- Người đánh xe đều tháo đồ vật, cầm theo phân nửa tấm thẻ?

Gã râu ria gật đầu.

Phí Mộ Thư hỏi :

- Chữ “Nhứt” trong thẻ có ý nghĩa gì?

Gã râu ria đáp :

- Biểu hiệu của Đô thống.

Phí Mộ Thư hỏi :

- Người của Hòa Khôn phải ra ngoài đều có thẻ này phải không?

Gã râu ria lắc đầu :

- Không, lệnh bài này chuyên dùng để thu tiền bạc đồ vật, còn có lệnh bài khác nữa.

Phí Mộ Thư hỏi :

- Người có hay không?

Gã râu ria trờ trờ một lúc, hẩn nhìn lên bộ mặt đầy sát khí của Phí Mộ Thư và cuối cùng hẩn lấy đưa ra.

Phí Mộ Thư cầm lên xem, tấm ngân bài này một mặt khắc một con rồng, mặt bên kia khắc một chữ “Hòa” khá lớn.

Hẩn nói giọng gần gần :

- Lệnh bài luôn khắc một con rồng, đủ thấy Hòa Khôn âm thâm tạo phản.

Trầm ngâm một lúc, thành linh Phí Mộ Thư vung tay ấn mạnh vào Bá Hội huyệt của gã râu ria, hẩn nhón mình lên một cái và ngồi bẹp xuống.

Không chờ hẩn nói, Phí Mộ Thư lên tiếng trước :

- Để người sống là ta phải chết, nếu là người, người có để ta sống hay không?

Gã râu ria cúi mặt làm thinh.

Phí Mộ Thư nói tiếp :

- Người sống là ta chết, thế mà ta vẫn không nỡ giết người, ta chỉ phé bỏ võ công, người nên nhớ đó là chuyện chưa có người làm như thế. Ta chỉ khuyên người một điều, ta không nói đến nội bộ triều đình, chuyện đó quá lớn lao, ta chỉ muốn mọi hành động vì cánh cửa Hòa Khôn, hành động cướp của giết người của chúng, hành động đó đáng lý người phải chết, nhưng ta không giết. Ta cũng không khuyên người gì cả, vì sau này nếu người không chịu đi vào đường phải, thì người là kẻ thù của mọi người chứ không phải riêng ta, đi đi.

Gã râu ria chống tay đứng dậy, hẩn không chào, không nói tiếng nào, nhưng dáng sắc của hẩn cũng không thấy gì oán hận.

Hẩn khập khểnh lần xuống núi.

Chờ cho gã râu ria đi khuất, Phí Mộ Thư bước lại đá vào móng của Mã Thất một cái nhẹ nhàng :

- Dậy đi chứ, giả đồ chết luôn sao?

Mã Thất đang nằm im như chết, bị cái đá của Phí Mộ Thư, hẩn lăn đi một vòng rồi thành linh hẩn nhảy dựng lên phóng mình như bay ngang triền núi.

Hẩn nhanh, nhưng vẫn chậm hơn Phí Mộ Thư, hẩn vừa nhảy chưa khỏi bìa sân thì một cú đá thứ hai giáng ngang hông hẩn.

Lần này thì không nhẹ nữa, thân hình Mã Thất lộn đi mấy vòng chúi luôn một trượng.

Phí Mộ Thư khoanh tay đứng yên một chỗ hát hăm :

- Hãy cho ta biết chỗ giam gã “Khoái Mã” họ Trương?

Mặt Mã Thất không còn chút máu, hẩn lập cập :

- Biết, tôi biết, nhốt ở hậu liêu.

Phí Mộ Thư nói :

- Người hãy dẫn ta vào.

Mã Thất lồm cồm bò dậy cà nhắc đi thẳng vào chùa.

Quay lại phía ba tên đại hán đang co ro ở góc thềm, Phí Mộ Thư nói :

- Đi đi, ta không giết các người, ta cũng không khuyên gì cả, ta chỉ cho các người biết Hòa Khôn tạo phản, âm mưu vơ vét mồ hôi nước mắt của lương dân, các người có muốn theo hẩn nữa thì cứ tự do, nhưng nếu gặp ta lần thứ hai là chết.

Ba tên đại hán lồm cồm đứng dậy lui tuốt vô rừng.

Phí Mộ Thư quay lại đi theo Mã Thất.

* * * * *

Đại diện tối mò.

Phải chú mục một lúc khá lâu mới nhận ra sự vật.

Phí Mộ Thư vừa bước vào là khựng lại.

Mã Thất đã tới cạnh một thiền phòng, hần quay lại nói :

- Phí gia, Trương Khoái Mã ở trong này.

Phí Mộ Thư hất mặt :

- Mở cửa ra.

Mã Thất kê vai đẩy mạnh, cửa thiền phòng bật mở.

Trong phòng trống rỗng, chỉ có một đồng cỏ khô sát góc tường.

Trên đồng cỏ khô một gã đại hán, hai tay bị trói ngoắc ra sau lưng, mình mẩy đầy máu, không biết sống hay đã chết.

Ánh mắt như hai mũi dao của Phí Mộ Thư bắn thẳng vào mặt Mã Thất, hần run giọng nói :

- Phí gia, chuyện này không phải do tôi, vì tôi từ ngoài mới về.

Phí Mộ Thư lạnh lùng :

- Ta biết không phải ngươi, nhưng nếu hai tên đầu sỏ không ra lệnh thì ai dám giết người như thế? Đi vào.

Mã Thất không dám ngăn mặt lên, hần cà nhắc bước vào.

Phí Mộ Thư bước theo sau.

Vừa tới chỗ gã đại hán bị trói nằm, Mã Thất vùng cúi xuống và cười ré :

- Họ Phí hãy đứng lại.

Phí Mộ Thư nhướng mắt :

- Người định giở trò gì, Mã Thất?

Xách bổng cái cây dưới đất dựng lên, Mã Thất cười sần sặc :

- Cám ơn người lắm, Phí Mộ Thư, bây giờ thì ta đã có tấm bia này rồi, người đừng mong làm gì ta được.

Phí Mộ Thư cười :

- Cho dầu đó là Trương Khoái Mã, nhưng nếu hần chết rồi thì ta đâu có sợ gì mà không thể giết người?

Mã Thất hơi lựng khựng thì cái “thây ma” bỗng nhảy dựng lên, tuy bị trói ngoắc hai tay, nhưng hai chân hần vẫn còn khá mạnh.

Hai chân đó nhảy lên và tổng thẳng vào hai ống quyển của “Sát Mạng Phi Dao”.

Bị một cú quá thành linh, Mã Thất quì xuống ôm chân rên rỉ.

Phí Mộ Thư bước tới điểm nhanh vào hôn huyết hần.

Gã đại hán hạ xong Mã Thất là cũng té chúi lên đồng cỏ, hần bị trói hai tay nên không giữ được thăng bằng, và cũng có lẽ hần cũng không còn sức nữa, máu ra nhiều quá, da mặt hần xanh dờn.

Phí Mộ Thư cúi xuống, hần cắn răng nhả mặt.

Gà thanh niên hần tử mình chỗ nào cũng máu, nhiều vết đốt, vết roi nứt xé da.

Đã bị trọng thương, lại phải cố sức để hạ Mã Thất, gã thanh niên té nằm bất tỉnh.

Phí Mộ Thư ngồi xổm xuống, hai tay hắn điểm nhanh vào những huyệt, hắn cố áp dụng phép hồi sinh để cứu tỉnh gã thanh niên.

Phải mất một lúc khá lâu, gã thanh niên tựa mình tỉnh dậy, cử chỉ đầu tiên là hắn nhìn qua chỗ Mã Thất đang nằm và nhếch môi cười :

- Con mèo bị trời mà vẫn hạ được như thường...

Toàn thân gần như nứt nẻ, thế mà hắn không rên một tiếng, quả đúng là một thanh niên can đảm đầy mình.

Lòng khâm phục bỗng nổi lên, Phí Mộ Thư khẽ gật đầu :

- Khá lắm, hãy nghĩ một chút rồi nói chuyện.

Gã thanh niên lặng thinh, hắn không nói nhưng đôi mắt hắn chăm chăm vào mặt Phí Mộ Thư dò xét.

Qua một lúc lâu, Phí Mộ Thư buông tay đang ấn mạch hồi sinh và hỏi :

- Nghe trong mình đã khá chưa?

Gã thanh niên gật đầu :

- Đa tạ ân nhân, Phí gia, bây giờ tôi có thể đứng lên.

Phí Mộ Thư hỏi :

- Sao các hạ biết tôi họ Phí?

Gã thanh niên đáp :

- Nghe nói chuyện bên ngoài.

Phí Mộ Thư hỏi :

- Thương thế ra sao?

Gã thanh niên đáp :

- Khá nhiều nhưng chỉ ngoài da có thể đứng lên không khó.

Phí Mộ Thư dùng hai ngón tay kẹp đứt những sợi dây trói, gã thanh niên chống tay đứng dậy.

Quả nhiên sau khi được Phí Mộ Thư ấn mạch với phương pháp hồi sinh, bây giờ hắn đã có phần mạnh dạn.

Phí Mộ Thư hỏi :

- Có thể cỡi ngựa được không?

Gã thanh niên trầm ngâm :

- Có lẽ phải thử xem.

Phí Mộ Thư nói :

- Nếu không được thì thôi đừng cố lắm, không nên.

Gã thanh niên nói :

- Đa tạ, nhưng tại hạ hãy còn chưa thỉnh giáo?

Phí Mộ Thư đáp :

- Ta họ Phí, các hạ đã biết rồi.

Gã thanh niên có phần cảm kích :

- Phí gia đã cứu mạng...

Phí Mộ Thư cười :

- Không phải, do hai chân của các hạ chớ.

Và không để cho gã thanh niên hỏi tiếp, Phí Mộ Thư nói luôn :

- Không cần phải nói đến ơn huệ làm gì, các hạ cứ nhớ ta họ Phí đủ rồi.

Gã thanh niên nói :

- Phí gia đã biết tôi là Trương "Khoái Mã", chắc Phí gia từ thành nội đến đây?

Phí Mộ Thư gật đầu :

- Đúng rồi, không nên nói chuyện nhiều hãy cố mà về cho gấp, ta còn có chút chuyện phải làm.

Trương Khoái Mã gượng cười :

- Vâng, tiểu nhân xin tuân lệnh.

Hắn chậm chậm bước ra ngoài, hắn không đi nhanh, có lẽ hắn không muốn bộc lộ sự khó khăn của mình cho người thấy.

Phí Mộ Thư gật gật đầu, hắn thấy mến người thanh niên có nhiều nghị lực.

Không biết hắn có đi nổi ra ngoài lên ngựa hay không, Phí Mộ Thư lặng lẽ bước theo sau, nhưng dáng cách của họ Trương thật vững, chắc chắn trong người của hắn cũng êm ái lắm, nhưng bên ngoài hắn cố giữ vẻ như không.

Mở một con ngựa của bọn Mã Thất buộc bên ngoài, Trương Khoái Mã quya lại vòng tay :

- Phí gia, đại ân không dám nói bằng lời, tại hạ xin tạm biệt.

Hắn không vội leo lên ngựa, hắn dẫn chậm chậm ra sân.

Phí Mộ Thư cũng chậm chậm bước theo.

Ra tới giữa sân, Trương Khoái Mã quay lại nói :

- Phí gia, bao giờ có tiện ngang qua Trương Gia Khẩu, xin Phí gia cứ hỏi một tiếng là ở đó ai cũng biết "Khoái Mã" họ Trương, nếu may mà Phí gia còn cho gặp lại, có lẽ tại hạ sẽ được vinh hạnh trọn đời.

Phí Mộ Thư gật đầu, bước tới vỗ nhẹ lên vai hắn mỉm cười :

- Chỉ cần có đến Trương Gia Khẩu là ta sẽ tìm người bạn trẻ, đi đi, ta đưa một đoạn đường.

Trương Khoái Mã lắc đầu :

- Đa tạ Phí gia, tại hạ đi được như thường chứ không có gì trở ngại đâu, xin Phí gia hãy đi lo công việc.

Phí Mộ Thư nói :

- Ta cũng về hướng Thừa Đức, bao giờ tới cửa thành rồi sẽ chia tay.

Trương Khoái Mã cúi đầu :

- Đa tạ Phí gia.

Hắn đạp lên "chân đứng" và chậm chậm hất mình lên yên ngựa, hắn ghệt ghệt chót yên và quay lại mỉm cười :

- Được rồi, Phí gia, không hề chi cả.

Phí Mộ Thư cũng phóng lên yên và nói :

- Đi nghe, nhưng bây giờ không cần phải cho xem tài "Khoái Mã", bao giờ gặp lại hắn hay.

Trương Khoái Mã cười :

- Bây giờ có muốn khoe tài thì chắc cũng không làm sao thi thố.

* * * * *

Xuống khỏi triền Thanh Long Ba, phóng tầm mắt về cánh đồng mênh mông không thấy một bóng người. Ngựa đi chậm, tự nhiên là mất thì giờ, cho đến khi hai người tới cửa thành Thừa Đức thì trời đã nhá nhem. Phí Mộ Thư gò ngựa lại :

- Chúng ta chia tay ở đây.

Trương Khoái Mã nhìn chăm chăm Phí Mộ Thư, mắt hấn chứa chan tình cảm, hấn nói :

- Phí gia, tại hạ không biết phải nói làm sao, chỉ biết ghi chắc nơi lòng...

Phí Mộ Thư cười khỏá lấp :

- Mai mốt còn gặp lại mà, tôi sẽ đến tìm ở Trương Gia Khẩu.

Trương Khoái Mã vòng tay :

- Phí gia, tại hạ xin tạm biệt.

Phí Mộ Thư gật đầu :

- Đi đi, vào thành hãy cố mà ăn ngủ, thêm thuốc men cho mau lại sức, chỉ vài hôm là sẽ khỏi ngay.

Trương Khoái Mã làm thỉnh, hấn nhìn Phí Mộ Thư một cái thật dài và chậm chậm rề cương.

Nhìn theo gã thanh niên họ Trương, Phí Mộ Thư chép miệng tiểu đệ...

Chỉ mới gặp một lần nhưng trong hoàn cảnh đặc biệt, hấn nhận ra ở người thanh niên ấy có một thứ tình cảm thật là sâu đậm và hấn chợt nhớ lại mình.

Bây giờ thì mặt hấn đã “chai” rồi, lòng hấn cũng đã “cứng” rồi, nhưng hấn nhớ thứ tình cảm hiện có trong con người của gã thanh niên họ Trương đó là thứ tình cảm của bảy tám năm về trước trong con người của hấn...

Hấn chợt có phần e ngại cho người bạn trẻ, chính vì mang thứ tình cảm dạt dào mà dễ dàng xúc động đó, hấn đã phải mang thêm vào mình một món nợ không biết bao giờ rửa sạch, món nợ mà chính hấn cũng không làm sao giải thích.

Hấn không muốn giải thích mà cũng không muốn nhớ, hấn chỉ lo cho người bạn trẻ ngày mai...

Hấn chậm chậm rề cương cho ngựa quay đầu, lòng hấn nặng trĩu ưu tư.

* * * * *

Dục Ký Thương Hàng.

Hai ngọn đèn lồng mờ mờ treo trước cổng cảnh vật trầm trầm.

Nhưng khi ngựa của Trương Khoái Mã vừa tới thì khung cảnh bỗng rực lên.

Từ bên trong tràn ra một dọc người.

Hà Cửu Như, cô gái áo hồng, Ba quản sự và đám anh em trong đoàn vận chuyển từ Trương Gia Khẩu.

Hà Cửu Như tràn tới kêu lên :

- Khoái Mã, làm sao...

Trương Khoái Mã cười :

- Không sao, Cửu gia, thuộc hạ còn có thể về đây thì không làm sao chết được.

Ba quản sự nói :

- Lão Cửu, hãy để cho Khoái Mã ngồi lại đã.

Hà Cửu Như gật đầu :

- Phải rồi, vào đây, còn cho nhị vị quan nhân hỏi thăm nữa chớ.

Trương Khoái Mã cau mặt :

- Nhị vị nào?

Hà Cửu Như ngó Ba quần sự :

- Đại ca, anh nói phải hơn.

Ba quần sự thuật lại chuyện từ lúc Phí Mộ Thư đến và sau cùng nói thêm :

- Phí Mộ Thư không phải tay vừa, vì thế Nha môn sợ sệt báo cáo thượng ty, bây giờ Thị Vệ Dinh ở “Hành Cung” đã đến đây hai vị, đang chờ Khoái Mã về để hỏi thăm.

Trương Khoái Mã bật kêu :

- Trời ơi, hần... người ấy là Phí Mộ Thư...

Ba quần sự ngạc nhiên :

- Sao đó? Trương Khoái Mã? Đã có gặp à?

Trương Khoái Mã không trả lời, hần quay bước đi thẳng ra ngoài cửa.

Ba quần sự kêu giật lại :

- Trương Khoái Mã, sao vậy? Chuyện chi đã xảy ra?

Như không nghe thấy, người thanh niên họ Trương đi riết ra ngoài.

Hà Cửu Như lật đật bước theo.

- Khoái Mã, đi đâu vậy?

Trương Khoái Mã quay lại trả lời bằng giọng lạnh băng băng :

- Cửu gia, tôi không làm nữa, tôi trở về Trương Gia Khẩu, xin Cửu gia hãy chọn người khác.

Hà Cửu Như đứng khựng nhìn theo không biết có chuyện gì...

Gã thanh niên họ Trương vẫn cắm đầu đi thẳng.

13. Người Của Thị Vệ Dinh

Ngơ ngẩn một hồi, Hà Cửu Như lại chạy theo :

- Trương Khoái Mã, Phí Mộ Thư đã đi mất lâu rồi!

Trương Khoái Mã quay lại cười lạt :

- Cửu gia tưởng tôi sợ Phí Mộ Thư à? Không, Cửu gia đã hiểu lầm ý của tôi rồi.

Cho dầu một kẻ như hùm, cho dầu cái đầu tôi có bay đi, bất quá cũng chỉ là một mạng chó có gì đâu phải sợ? Xin cho Cửu gia biết, nếu không có Phí Mộ Thư thì cái mạng của tôi đã gửi lại Thanh Long Ba rồi chứ không có về được tới đây đâu, người ấy đến tận tận hang ổ của bọn cướp để cứu tôi, đã cứu mà lại còn đưa về đến tận cửa thành...

Hà Cửu Như sững sốt :

- Có chuyện như thế...

- Tướng cướp? Lão bá, nhưng nếu tôi bảo rằng người ấy trượng nghĩa hành hiệp thì sao?

Ba quần sự ôn tồn trở lại :

- Chú Trương, đó là chuyện chú thấy một mình chú, người khác không thấy, không thấy người ta có quyền không tin. Lạc hàng chủ đã vì chuyện làm ăn của Cửu gia, đã vì sự làm ăn của anh em vận tải hàng Trương

Gia Khẩu, còn họ Phí, trước khi gặp chúng ta, trước khi chú biết, tiếng tăm của hắn ra sao, chuyện đó chắc hẳn ai ai cũng đều nghe biết, vì thế chú không nên trách Lạc hàng chủ.

Trương Khoái Mã không trở lại, nhưng hắn cũng không đi.

Hắn nghĩ nhiều về câu nói của Ba quản sự.

Từ ngày giao vãng với Dục Ký Thương Hàng, ngoài Lạc hàng chủ ra, hắn biết lão Quản sự là con người thận trọng, hành động có cân nhắc kỹ càng, tuy bây giờ không bằng lòng lối giải quyết của người chỉ huy nên hắn ra đi, nhưng trong lòng hắn vẫn còn nể nang vị lão giang hồ này nhiều lắm.

Một con dê đội lột cộp, hay người ta phủ trên mình một tấm da cộp cũng thế, trước khi giở cái lột “ác hại” đó ra, bấy nhứt định dê khác thủ thế đề phòng, cho dầu con dê bị “chộp lột” đó chưa thịt một con dê nào cả.

Trương Khoái Mã nghĩ nhiều về trường hợp của “con dê” Phí Mộ Thư.

Ba quản sự nói tiếp :

- Tôi không trách chuyện chú bất mãn với Lạc hàng chủ, tôi cũng không bảo hành động của chú là sai, nhưng trong trường hợp cực kỳ khốn đốn của nhau, tôi thấy chú không nên nổi nóng bỏ đi như thế, xin chú nghĩ tình tôi vào gặp hai vị Đường sai của phủ quan.

Gã thanh niên họ Trương trầm ngâm không nói...

Hà Cửu Như thấp giọng :

- Khoái Mã, ta không ép chú gì cả!

Nhìn bộ mặt buồn thiu của vị chủ nhân mà hắn đã kính như chú bác, gã thanh niên họ Trương chột thở dài :

- Được rồi, Ba quản sự, tôi vào.

Ba quản sự quay lại nhìn cô gái áo hồng nghiêm giọng :

- Minh Châu, cha cô có làm chuyện không phải, giang hồ công luận sẽ phán đoán, bốn phận là con, trong một trường hợp quá gay go này, cô không có quyền làm cho chuyện rối thêm, biết chưa?

Lạc Minh Châu cúi mặt làm thinh...

Ba quản sự nhìn cô ta bằng đôi mắt trách móc nhưng chan chứa tình thương của người trưởng thượng, ông ta thở dài và vẫy tay cho gã thanh niên họ Trương đi thẳng vào trong.

Hà Cửu Như chắc lưỡi bước theo sau, dáng cách của ông ta thật là chán nản.

Lạc Minh Châu đi theo sau rốt, nàng đi mà cúi gằm mặt xuống, có lẽ nàng vừa buồn mà cũng vừa ăn năn về thái độ của mình đối với cha.

* * * * *

Bất cứ một vị quan nào cũng thường có nhiều bộ mặt.

Bất cứ quan to quan nhỏ hay những “bậc” sai nha, bộ mặt của họ cũng thường thay đổi vô chừng.

Có thể nói đối với vợ con, họ có bộ mặt khác, bộ mặt của chồng cha, như bao nhiêu người khác, nhưng cứ hễ bước ra đường, cứ hễ có “hơi hám” nhiệm vụ là bộ mặt của họ biến ngay.

Lúc đó, họ trông vào bộ mặt... nhà quan.

Chỉ trừ một trường hợp nghịch thường, là giữa lúc đang ở trong dinh thự, giữa lúc đang làm việc quan mà bộ mặt lại không... quan, đó là trường hợp quan nhỏ gặp quan to, cho dầu vị “quan to” đó chỉ là Đội trưởng.

Bởi vì, dưới Đội trưởng hầy còn có Sai Nha.

Những lúc như thế, vị quan nhỏ trông thật là thảm hại, họ còn muồn thấp hơn...

tôi tớ, vì tôi tớ đôi khi còn dám cãi lại chủ nhà, chớ quan nhỏ thì chỉ thuần một cách cúi đầu tuân lệnh.

Vì thế, đã làm quan là phải có một trình độ học tập, người ta gọi đó là lối học làm... quan.

Không phải học sách vở, chữ nghĩa, mà là tập về thân thể.

Nghĩa là cần phải dẻo dai, phải quen thuộc, khi cần khom lưng thì tiếng phải dịu, khi cần ưỡn ngực thì xương sống phải giãn ra, chuyển cứng chùng nào, càng đúng cách... quan chùng ấy.

Trong phòng khách của Dục Ký Thương Hàng hiện có “nhị vị” đang ngồi trong tư thế... ễnh lưng.

Vì họ là người thuộc Thị Vệ Dinh “Hành Cung” Thừa Đức.

Không muốn ễnh, hay vì mỏi quá, họ cũng vẫn phải ễnh, không ễnh thì không phải quan, không làm được việc quan.

Nhứt là ngồi trong nhà dân, họ càng phải thận trọng, không khéo thiên hạ lại lầm quan là khách. Đó là điều tối kỵ.

* * * * *

Nhờ thế mặc dầu chưa biết mặt, nhưng khi vừa bước vào, gã thanh niên họ Trương biết ngay hai vị đó là quan.

Hai người cùng trạc ngoài ba mươi tuổi.

Tuổi đáng con cháu của Lạc hàng chủ, nhưng họ ngồi ngoài, là quan.

Ba quản sự chỉ người có ria mép, nói với Trương Khoái Mã :

- Hãy ra mắt Cam gia.

Gã thanh niên họ Trương vừa khẽ nghiêng mình thì ông ta nói tiếp :

- Còn đây là Triệu gia.

Bốn tia mắt nhà quan quét vào người của Trương Khoái Mã như muốn soi thủng áo quần và người họ Cam hắt mặt :

- Trương Khoái Mã đây phải không?

Hỏi thì cũng bình thường, ai hỏi chắc cũng như thế, chỉ có điều vì là quan hỏi cho nên kèm theo câu hỏi phải có bộ mặt “lạnh băng băng”.

Trương Khoái Mã cũng... băng băng :

- Đúng, tôi là Trương Khoái Mã.

- Tên gì?

- Tên Khoái Mã.

- Khoái Mã không phải là tên.

- Biệt hiệu nhưng gọi riết thành tên, vì thế bỏ luôn tên thật.

Người họ Cam nhìn gã thanh niên họ Trương bằng đôi mắt dò xét của nhà quan và hấn gật gù, không biết gật gù vì câu nói phải, hay gật gù để thay cho câu nói: “Cứng đầu đây, được rồi, để đó!”

Ba quản sự vội nói :

- Thương thế của hấn hơi nhiều.

Người họ Cam lại gật gù :

- Được, nhắc ghế cho hấn ngồi.

Ba quản sự kéo ghế vào bên trong và đưa mắt ra hiệu cho họ Trương.

Thường thường, và kính chủ nhân, vì trọng tuổi tác, những anh em trong đoàn vận tải rất ít ngồi chung bàn, nếu cần họ kéo ghế đặt ra xa, nhưng bữa nay gã họ Trương không làm thế.

Hắn không kém theo ra như mọi bữa, hắn ung dung ngồi xuống không nói một tiếng nào.

Người họ Cam hỏi :

- Người từ đâu về và sào huyệt của bọn cướp ở đâu?

Trương Khoái Mã đáp :

- Tôi từ Thanh Long Ba về và sào huyệt chúng tại đó.

Bình thường, gã thanh niên được tiếng là người nói năng gãy gọn, nhưng hôm nay thì lại quá mức đó, hình như hắn tiến từng tiếng một, hắn không muốn một tiếng nào dư.

Người họ Cam quay qua nói với Lạc Hoàng Thâm :

- Biết được sào huyệt của chúng rồi thì càng dễ, Lạc hàng chủ hãy yên lòng, chuyện này ta sẽ giao cho Nha môn hữu quan, vì chắc Lạc hàng chủ cũng biết, những chuyện nhỏ nhen lật vặt như thế, Thị Vệ Dinh không cần phải nhúng tay vào.

Lạc Hoàng Thâm lật đặt cười... để lấy lòng :

- Vâng, vâng... xin nhị vị chiếu cố cho.

Người họ Cam nhíp nhíp chân :

- Cũng không có gì... Chỉ vì chuyện bầm báo của Lạc hàng chủ về Phí Mộ Thư là ta sẽ chú ý nhiều hơn, hắn là tên cướp khét tiếng, đã bị hạ ngục mà bỗng có mặt tại thành Thừa Đức này, chứng tỏ hắn đã vượt ngục, một tên cướp vượt ngục là chuyện lớn, Thị Vệ Dinh nhất định phải lo.

Gã thanh niên họ Trương gật gật đầu :

- Phải, chuyện bọn cướp ở Thanh Long Ba không phải nhọc công đến quan gia, vì Phí Mộ Thư đã dọn dẹp hang ổ của chúng rồi.

Người họ Cam cau mặt :

- Tại sao người biết Phí Mộ Thư... người đã gặp hắn?

Trương Khoái Mã đáp :

- Nếu Phí Mộ Thư không dẹp bọn cướp ở Thanh Long Ba thì tôi làm sao về được.

Người họ Triệu nhướng mắt :

- Cứ theo khẩu khí của người thì chắc người nghĩ Phí Mộ Thư là một tên “hành hiệp trượng nghĩa”?

Trương Khoái Mã đáp :

- Câu nói đó tôi không dám nói, chỉ có điều Phí Mộ Thư quả đã dọn sạch giùm đường cho đoàn vận tải và quan gia đỡ phải phiền hà.

Người họ Triệu trừng mắt chòm mình tới, nhưng người họ Cam đã đưa tay ngăn :

- Khoan, để ta hỏi cho rõ...

Hắn hất mặt về phía gã họ Trương :

- Làm sao người biết người dẹp tan sào huyệt bọn cướp Thanh Long Ba là Phí Mộ Thư?

Trương Khoái Mã đáp :

- Tại Thanh Long Ba tôi nghe hắn họ Phí, về đây nghe người can thiệp lúc Mã Thất đến tổng tiền là Phí Mộ Thư, như vậy, nếu không phải hắn thì ai?

Người họ cam gật đầu :

- Như vậy thì có lẽ đúng là Phí Mộ Thư rồi.

Người họ Triệu hỏi :

- Phí Mộ Thư đi về hướng nào và hiện tại ở đâu?

Trương Khoái Mã ném tia mắt bất bình :

- Sao ông lại hỏi như thế? Tôi làm sao biết được?

Người họ Triệu cười mãi :

- Người không biết thì ai biết?

Gã thanh niên họ Trương bắt đầu “sùng” :

- Phí Mộ Thư biết, có lẽ ông nên tìm hỏi hắn.

Đập bàn tay lên mặt bàn, mấy chén trà văng tung tóe, người họ Triệu hét lớn :

- Người muốn nói cái gì?

Lạc Hoằng Thâm lật đật đứng lên cười giọng... cầu hòa :

- Triệu gia, xin Triệu gia đừng để ý, tên giúp việc này vốn ngu muội, xin Triệu gia nghĩ tình mà bỏ qua cho.

Ông ta quay qua phía Trương Khoái Mã, gắt luôn :

- Khoái Mã, nói chuyện với Triệu đại gia phải đàng hoàng nghe chưa?

Trương Khoái Mã thản nhiên :

- Lạc hàng chủ, tôi không giỏi về lời ăn tiếng nói, nhưng tôi nói đàng hoàng, tôi nói thật tình.

Lạc hàng chủ trừng mắt :

- Người nói...

Người họ Triệu đứng lên cười nhạt :

- Đừng có nói tại không biết lời ăn tiếng nói, chính nó là đồng đảng của Phí Mộ Thư. Lạc hàng chủ, ta đem tên này đi.

Lạc Hoằng Thâm hoảng hốt kêu lên :

- Triệu gia...

Trương Khoái Mã thản nhiên đứng dậy :

- Chuyện này không phải tầm thường, không phải muốn gán tội lên đầu ai cũng được.

Người họ Triệu cất giọng nhà quan... âm ỉ :

- Ta gán tội đó, được không? Đi, theo ta!

Hắn vung tay chụp tới, không phải chụp tay mà chụp vào giữa ngực gã họ Trương.

Ba quân sự bước lên, cánh tay ông ta đưa ra đỡ ngang đà tay của họ Triệu.

“Đỡ” chứ không phải “hắt”, nhưng cổ tay của người họ Triệu lại trúng ngay vào cườm tay của ông, hắn buông xuôi xuống và nghe nửa thân mình tê điếng.

Tuy có hơi ngán, nhưng giọng nhà quan vẫn ào ào :

- Giỏi, không ngờ tại Dục Ký Thương Hàng này toàn là bằng hữu của Phí Mộ Thư, hèn gì vừa vượt ngục là hắn đi thẳng vào thành Thừa Đức và chờ cho hắn đi rồi làm bộ báo quan, đúng là bè đảng...

Người họ Cam đứng lên đưa tay ngăn :

- Lão Triệu, sao lại quơ cả nắm như thế? Người này tỏ lời bênh vực Phí Mộ Thư thì tính chuyện người đó, bỏ giận đi, để tôi lo cho.

Và quay qua Lạc Hoàng Thâm, hần nhếch nhếch môi :

- Lạc hàng chủ, Phí Mộ Thư là một đại cường đạo, bây giờ thêm tội vượt ngục, ai dính liếu tới hần là mang lấy tội gì chắc Lạc hàng chủ thừa biết, bây giờ chuyện này Lạc hàng chủ tính sao?

Lạc Hoàng Thâm vội đáp :

- Cam gia, hiểu lầm mà, toàn là chuyện hiểu lầm mà...

Người họ Cam cười nhẹ :

- Lạc hàng chủ vốn là người lương thiện, chân thật làm ăn, lại có gia đình cơ nghiệp, ta nghĩ chắc không khi nào Lạc hàng chủ lại làm chuyện có hại, phải không?

Lạc hàng chủ lật đật đáp :

- Vâng, vâng... Cam đại gia nói phải, chúng tôi đều là kẻ mong kiếm bát cơm...

Người họ Cam đưa tay chặn ngang :

- Đừng dùng tiếng “chúng ta”, ta có thể tin Lạc hàng chủ, nhưng vị Trương Khoái Mã này thì cần hỏi lại, ta định “mời” vị này về Dinh nói chuyện thêm, chắc Lạc hàng chủ không phải đối điều đó chứ?

Lạc hàng chủ tái mặt :

- Cam đại gia...

Người họ Cam lại đưa tay :

- Lạc hàng chủ, Thừa Đức là chỗ nào chắc Lạc hàng chủ đã thừa biết, nếu bọn này đã biết có đồng đảng của Phí Mộ Thư mà lại làm lơ thì trách nhiệm không làm sao gánh nổi, chắc Lạc hàng chủ cũng thừa biết cách chức là chuyện nhỏ, nhưng cái đầu thì...

Lạc hàng chủ đâm quỳnh, ông ta quên cả tội chặn lời quan :

- Cam đại gia, có chuyện chi xin Cam đại gia và Triệu đại gia cùng ngồi lại mình thương lượng...

Vừa nói, ông ta vừa kéo gã họ Cam ngồi xuống ghế.

“Thương lượng”, một tiếng nói nhưng có rất nhiều nghĩa.

Tuy là người hay sợ sệt, nhưng dầu gì cũng là tay lão luyện giang hồ nhứt định Lạc Hoàng Thâm phải hiểu giá trị của từng tiếng nói trong từng trường hợp một.

Đụng chuyện vợ nhà quan, nhứt là chuyện có tính cách sanh tử như thế này, mỗi một tiếng nói đều có tính cách... sanh tử.

Ông ta đã dùng tiếng đúng lúc.

Vì đúng lúc cho nên giọng của người họ Cam hơi dịu :

- Lạc hàng chủ chuyện gì thì có thể thương lượng được nhưng chuyện này thì khó lắm, nó là chuyện đứt đầu.

Nói khó, nhưng hần vẫn ngồi xuống.

Ngồi xuống có nghĩa là đã bằng lòng... thương lượng.

* * * * *

Đã nói là “thương lượng” thì không thể đông người.

Đã đề xướng, thì tự nhiên phải... thông suốt, Lạc Hoàng Thâm đưa mắt ngăm ra hiệu cho Ba quân sự :

- Lão ca, hãy cùng với lão Cửu đưa Khoái Mã ra ngoài một chút, đừng để nhị vị Đại gia buồn nhiều.

Thương thế tuy không vào nội phủ, nhưng bên ngoài quá nhiều nên gã thanh niên họ Trương đứng lên hơi lạng cọng, Ba quân sự phải nhường vịn hẳn đi.

Hà Cửu Như cúi mặt đi theo, ông ta có vẻ buồn phiền vô hạn.

Người bằng lòng làm một chuyện gì thì khác, nhưng nếu đã khó chịu mà bị buộc phải chấp nhận, sự khó chịu đó bộc lộ rất rõ ràng, hình như vị chỉ huy đoàn vận tải Trương Gia Khẩu cố dần dần mới có thể làm thình như thế ấy.

Tuy Lạc Hoằng Thâm không nói tới, nhưng một mình trong góc phòng, Lạc Minh Châu bỗng cảm thấy khó chịu ngang, cô ta cũng đứng lên đi theo ra phía trước.

Tự nhiên đã quá bất mãn thì không làm sao giữ được, cô ta đứng lên đi ra bằng tất cả thái độ vùng vằng.

Người họ Cam nhìn theo bằng cái liếc dài :

- Lão Triệu, xem chừng những người trong Dục Ký Thương Hàng đối với chúng ta hoàn toàn không có chút gì thiện cảm, thật không hiểu tại sao, buồn thật...

Gã họ Triệu hừ hừ :

- Còn gì nữa, ghét ra mặt đó chứ, cứ như cách này thì có lẽ chúng ta cũng nên đi cho sớm, không khéo lại bị lôi thôi đó nghe.

Vừa bước lại đóng cửa, Lạc Hoằng Thâm vừa nói :

- Đâu có... đâu có...

Quay trở lại ngồi xuống ghế, ông ta lại cười cười :

- Nhị vị nói đùa như thế thật là tội nghiệp chúng tôi, thử hỏi khắp thành Thừa Đức này đâu có ai dám có ý nghĩ vô lễ với nhị vị như thế ấy?

Gã họ Triệu nhún nhún vai :

- Người khác thì thật không dám, nhưng riêng Dục Ký Thương Hàng của Lạc hàng chủ ẩn tàng quá nhiều cao thủ, thì có chi mà không dám?

Lạc Hoằng Thâm cười hề hề :

- Triệu đại gia, thôi mà, nói chi những lời như thế?

Vừa nói ông ta vừa cho tay vào lưng lấy ra một phong bì mỏng mỏng, hạ tay xuống thấp nhét vào tay của gã họ Cam :

- Cam đại gia, Triệu đại gia, đây là tám ngàn phiếu một ngàn lượng, tại hạ thành ý kính dâng...

Y như đựng phải than lửa, gã họ Cam né né mình :

- Lạc hàng chủ, không được, Lạc hàng chủ đã lắm rồi, trong Thị Vệ Dinh đâu có một ai dám nhận lấy chuyện này.

Lạc hàng chủ nài nỉ :

- Cam đại gia, tại hạ đâu dám có ý nghĩ đây là hối lộ, chẳng qua mong ơn nhị vị nói tay cho nên xin có chút ít gọi là...

Gã họ Cam đứng phắt lên :

- Lạc hàng chủ, ông gián tiếp tự nhận là đã có liên hệ với Phí Mộ Thư rồi phải không?

Lạc Hoằng Thâm lật đật đứng lên :

- Đâu có... đâu có, Cam đại gia, vì quá mang ơn và kính nể nhị vị chứ tại hạ đâu có...

Gã họ Cam cười lạt :

- Đâu có được, đừng có bày trò đó, họ Cam này biết quá nhiều rồi, Lạc hàng chủ, ông nên nhớ Phí Mộ Thư vốn là tên cướp nguy hiểm, là một tên tử tù vượt ngục, đừng nói một ngàn lượng, mà cho dầu một vạn lượng tôi cũng không dám nhận, đây là chuyện trọng hệ không riêng của thành Thừa Đức, nó là việc lớn của triều đình, không một ai dám tự tư.

Lạc Hoàng Thâm đưa ra cũng lờ, mà thâu về cũng không xong, ông ta đứng không yên mà nói thêm thì không dám.

Gã họ Cam nói tiếp :

- Chuyện đã đến mức này thì không thể... thương lượng gì cả. Lạc hàng chủ hãy dẫn tên Quân sự và gã họ Trương theo bọn này về Thị Vệ Dinh ngay.

Hắn xô ghế dợm bước ra nhưng ánh mắt thì lại ném về phía gã họ Triệu...

Lạc Hoàng Thâm lúnh quýnh định nói nhưng gã họ Triệu đã đưa tay cản :

- Lão Cam, thôi, ngồi xuống đi, chuyện đâu còn có đó, Lạc hàng chủ đã lờ lời, mình thông thả nói chuyện lại, ngồi xuống đi.

Gã họ Cam xê dít xuống ghế, nhưng vẫn vùng vằng :

- Sao, bộ anh nghe hơi bạc là động tâm rồi đấy à? Lấy đi, anh chó tôi thì không.

Không lấy nhưng lại... ngồi xuống, tự nhiên vấn đề rắc rối hơn một chút ở chỗ này.

Gã họ Triệu đã “giải vây” thì phải mở đường... so giá.

Đã cần phải có vấn đề mới thì phải có phương thức mới thay đổi một lớp tuồng thì phải thêm nhân vật, cũng như hồi này Lạc Hoàng Thâm đã làm.

Nhưng bây giờ vai chính là chỉ có gã Triệu và Lạc hàng chủ, nhưng lại không lẽ “mời” gã họ Cam đi chỗ khác, vì làm như thế chẳng hóa ra giảm mất uy phong của hắn hay sao?

Không dời hắn đi thì hai người kia phải... dời, không sao, vì phía trong hãy còn một phòng dành cho khách nghỉ.

Gã họ Cam lăm bằm... quay mặt, như không thèm nói chuyện để cho hai người “len lén” đi vào gian phòng đó “nói chuyện riêng”...

14. Gậy Ông Đập Lưng Ông

Mở đầu câu chuyện “có hậu” của nha quan luôn luôn là cực kỳ khủng khiếp, gã họ Triệu dít chưa đụng ghế là đã chắc lưỡi lắc đầu :

- Lạc hàng chủ thật hồ đồ, làm cái chuyện chết như không?

Lạc Hoàng Thâm lúng túng :

- Triệu đại gia...

Gã họ Triệu cứ thở dài :

- Tại làm sao Lạc hàng chủ lại không cho tôi biết trước? Nhờ lão Cam mà đụng vào thì coi như hết gỡ?

Lạc Hoàng Thâm thấp giọng :

- Thật tình thì tôi không có ý gì khác, chẳng qua là muốn... đôi bên có lợi.

Gã họ Triệu gắt nhỏ :

- Biết rồi, nhưng lão Cam không thích chuyện đó, cái hắn không thích mà làm là hắn không dung đâu. Câu chuyện có lẽ giàn xếp được, Lạc hàng chủ bỗng làm rối rắm, tình hình này tôi sợ không còn cứu vãn nổi rồi.

Cứu vẫn không nổi mà vẫn có chuyện “nói riêng” thì nhứt định không phải là bít lỗi, Lạc Hoằng Thâm kiểm ngay lỗi đó, ông ta gật đầu nhẹ :

- Thì tôi biết, đó là một cái lỗi, nhưng tôi cũng biết nếu Triệu đại gia cố giúp cho thì chắc chắn câu chuyện sẽ giàn xếp được...

Gã họ Triệu kéo ghế xích lại gần thêm, giọng hần cũng thấp hơn :

- Lạc hàng chủ không biết lão Cam là con người rất ghét chuyện tiền bạc, phải nói “thù” mới đúng, Lạc hàng chủ nhè cái chỗ thù của hần mà đi vào, thế có chết không?

Hần ngưng một chút để dò xem phản ứng và nói tiếp ngay :

- Nói cho thật tình, tôi thấy hoàn cảnh của Lạc hàng chủ quá khốn đốn, nên không nỡ thẳng tay, riêng tôi, Lạc hàng chủ nghĩ xem, lương bổng đâu có là bao, vì thế cũng rất cần có thêm chút ít, chỉ có điều chuyện này đã quá lớn, nói thuộc về chuyện... tử hình, Lạc hàng chủ lại làm cho lão Cam giận dữ, thành ra tôi không biết phải làm sao!

Chuyện lớn không biết phải làm sao, nhưng lại dẫn đi “bỏ nhỏ”, là tay lão giang hồ, Lạc hàng chủ biết dư chuyện đó, ông ta cố làm bộ van nài :

- Triệu đại gia, đã quen biết nhau thì... tình nghĩa này còn dài xin Đại gia cố giúp cho.

Gã họ Triệu nói :

- Tôi đã nói, tôi thì sao cũng được, không giúp thì tôi thẳng tay ghê lắm, nhưng một khi đã nghĩ đến chuyện giúp thì tôi đâu có so đo, miễn Lạc hàng chủ biết điều với anh em là được...

Đã thấp giọng rồi, bây giờ hần còn thấp thêm chút nữa, có lẽ không phải để dấu ai mà là để tăng phần... quan trọng :

- Lạc hàng chủ biết không, tôi còn có cấp trên nữa chớ thôi sao, tỷ dụ tôi nhận ở Hàng chủ mười thì tôi cũng phải còn xuất bớt năm để dâng chút lễ rồi mới làm cho câu chuyện phát lần được chớ.

Lạc Hoằng Thâm gật gật đầu :

- Tôi biết, tôi biết anh em đã thương thì tôi cũng nói thật, chỗ nào cũng vậy mà, tôi sẽ cố không để thiệt cho Triệu đại gia đâu.

Gã họ Triệu cau mặt :

- Nhưng còn cái lão Cam?

Lạc hàng chủ đáp :

- Thì xin Triệu đại gia cố nói giúp cho luôn.

Gã họ Triệu chắc lưỡi :

- Cái gì thì nói được, chớ cái vụ bạc này thì khó lắm, hần kỹ mà!

Lạc Hoằng Thâm chưa biết nói sao thì gã họ Triệu lại kéo ghế xích lại gần thêm chút nữa :

- Tôi cũng cố thử xem, nhưng kết quả hay không thì không dám hứa, bị câu chuyện Lạc hàng chủ làm lở dờ, chớ phải ban đầu thì có lẽ dễ hơn...

Hần ngưng lại để cho “thân chủ” kịp lấy hơi mừng, chỉ ngưng cho đủ mức “hồi tỉnh” thôi rồi hần tiếp ngay :

- Bây giờ thì coi như kẹt cứng rồi, chỉ còn một cách...

Lạc hàng chủ hỏi dồn :

- Cách chi, Triệu đại gia?

Gã họ Triệu trầm ngâm :

- Tôi cũng cần nói trước, đây là tôi chỉ cố giúp cho Lạc hàng chủ thôi chứ không có lợi gì cho tôi cả, Lạc hàng chủ thấy được thì làm, không thì thôi chứ tôi không ép nghe.

Lạc Hoằng Thâm vội đáp :

- Vâng, vâng, tôi biết, xin Triệu đại gia cố giúp cho, ngàn đời tôi cũng không dám quên ơn...

Gã họ Triệu nói :

- Hắn không thích rượu thích vàng bạc gì cả, chỉ có... người đẹp là họa may còn cạy gỡ cái vụ này thôi.

Lạc hàng chủ nhún mình lên :

- Được rồi, tôi sẽ chọn ngày, nhiều không có, chứ vài ba cô hạng nhứt trong thành này tôi kiếm được...

Gã họ Triệu trừng mắt :

- Lạc hàng chủ không hiểu gì cả, muốn kiếm thứ trong thành là hắn dư sức kiếm, bộ Lạc hàng chủ nghĩ hắn không tiền chắc?

Lạc hàng chủ lại ngồi thụng xuống trong tư thế... lép :

- Thì Triệu đại gia vừa mới nói...

Gã họ Triệu gắt nhỏ :

- Tôi nói là nói thứ khác, chứ cái hạng... nát bét ở mấy ngõ hẻm trong thành có cho không hắn cũng đuổi đi.

Lạc Hoằng Thâm cau mặt :

- Như vậy Triệu gia muốn nói...

Gã họ Triệu cau mày như đang gặp một vấn đề quá “khổ tâm” và cuối cùng hắn thở ra :

- Thật sự thì tôi không muốn nói, nhưng nghĩ tình Lạc hàng chủ, nghĩ rằng ít nhiều gì tôi cũng đã có nhận xét của Lạc hàng chủ, không lẽ làm thỉnh để cho tai họa làm cho tiêu tan cơ nghiệp mà tánh mạng của Lạc hàng chủ cũng không thể bảo toàn...

Lạc hàng chủ nôn nóng :

- Vâng, tôi biết ý tốt của Triệu đại gia...

Gã họ Triệu đắn đo thêm một chút nữa và hắn lại chắc lưỡi :

- Tôi cũng xin nói trước, tôi chỉ vì sản nghiệp mồ hôi nước mắt và sanh mạng của Lạc hàng chủ, ngoài ra tôi không hề có chút sơ mối nào về vụ này, nghe hay không là do Lạc hàng chủ...

Lạc Hoằng Thâm gật lia :

- Tôi biết, tôi rất mang ơn Triệu đại gia...

Gã họ Triệu bây giờ mới chịu... vô đề :

- Sao Lạc hàng chủ lại không chịu nghĩ, chẳng phải Lạc hàng chủ có một viên ngọc cứu mạng là đứa con gái trên tay đó sao...

Lạc Hoằng Thâm tái mặt đứng phắt lên :

- Triệu đại gia...

Gã họ Triệu cũng đứng lên :

- Tôi đã nói hết đầu, tôi chỉ nói là nếu Lạc cô nương khôn ngoan, biết nắm cơ hội, biết tận dụng thủ đoạn của mình thì lo gì không cứu được cha, mà cũng đâu có thiệt gì.

Lạc hàng chủ cười nhạt, giọng ông ta lạnh băng băng :

- Cám ơn Triệu đại gia, chuyện đó tôi không làm được.

Giọng của gã họ Triệu lạnh ngang :

- Tôi đã nói trước rồi, tôi chỉ vì sự an nguy của Lạc hàng chủ mà thôi, nghe hay không là tùy, đáng lý tôi không cần phải nói thêm, nhưng nghĩ vì tình cảnh khốn khổ của Lạc hàng chủ nên tôi cố nói một tiếng cuối cùng, Lạc hàng chủ cứ tự tiện mà hành động, chỉ cố gắng một chút xíu chứ chẳng chết chóc gì, còn không thì cả sản nghiệp này, cả tính mạng của toàn thể những người trong Dục Ký Thương Hàng, nhớ nghe, tất cả đều là “bè đảng” của Tướng cướp Liêu Đông, của tên tử tù vượt ngục, lúc đó trước khi chết, cô con gái cưng của Lạc hàng chủ cũng nát bấy như tương.

Hắn chấm câu bằng cách đi thẳng ra ngoài.

Lạc Hoàng Thâm hoảng hốt đưa tay kéo lại :

- Triệu gia, chuyện đâu còn có đó, xin Triệu gia đừng giận, xin ngồi lại...

Gã họ Triệu ngồi lại, hắn ngồi thật nặng và nói mà không thềm ngó :

- Tôi có thể ép Lạc hàng chủ đưa thêm cho tôi một mớ bạc, chứ cái thứ đó thì tôi không hề ép, tôi có liếm láp cái con mẹ gì đâu!

Lạc Hoàng Thâm xuống giọng năn nỉ :

- Triệu gia, xin cho tôi được một khoảng thời gian đêm nay để tôi tính kỹ lại.

Gã họ Triệu nhếch nhếch môi :

- Chuyện dễ quá mà còn tính toán cái gì? Mất hết, kể cả tính mạng hay là còn đủ mà thêm lợi, chỉ có thể thôi.

Lạc Hoàng Thâm gật gật lấy lòng :

- Đã đành là vậy, nhưng dầu sao cũng phải phân trần cho tiểu nữ, cần phải giải thích như Triệu gia đã nói mà có lẽ còn phải nhiều thì giờ hơn, nếu được thì tốt, bằng không sau này có khổ có nạn tai, nó không trách móc.

Gã họ Triệu trầm ngâm thật lâu, hắn làm như “ráng hết sức mình” để gật đầu :

- Được rồi, tôi sẽ cố sức, nhưng khi ra nhớ đừng nói trước việc gì cả, coi chừng hắn lại không chịu thì bí lối, chỉ còn có con đường chót này thôi, hắn phản đối lần nữa thì vô phương giải cứu. Tất cả mọi việc Lạc hàng chủ cứ để cho tôi lo, về sau, anh em có nghĩ tình tôi cũng tốt, không nghĩ thì thôi, tôi coi như... làm phúc để “đức” cho con cháu sau này.

Hai người cùng đứng lên, gã họ Triệu bồi thêm :

- Nhưng tôi cũng cần nói trước, thành hay không là do Lạc hàng chủ, thành thì bọn tôi làm theo chuyện thành, bằng không bọn này làm theo chuyện không, tôi không đòi hỏi gì thì Lạc hàng chủ cũng đừng nên trách móc nghe.

Không chờ cho Lạc Hoàng Thâm trả lời, nói xong là hắn vén rèm bước thẳng ra ngoài.

Gã họ Cam “phủ đầu” ngay :

- Sao? Bàn định mưu kế làm thật tôi kỹ chưa?

Lạc Hoàng Thâm cười cười, giọng cười của ông ta nghe giống y như tiếng khóc.

Gã họ Triệu thấp giọng :

- Thôi, bữa nay tối quá, mình cũng nên rộng lòng cho họ nghĩ một đêm, ngày mai rồi tính.

Gã họ Cam nhướng mắt :

- Giỡn sao chứ? Chuyện quan hệ bằng trời mà để lại ngày mai? Phải thức suốt đêm nay để hoàn tất vụ án để... đệ trình thì cũng cứ làm.

Gã họ Triệu chắc lưỡi :

- Kỳ quá, tôi bảo đảm mà!

Gã họ Cam lừ lừ mắt :

- Chuyện đứt đầu chứ không phải chơi đầu, anh không muốn sống với vợ con nữa à?

Gã họ Triệu kéo tay hắn :

- Được rồi, anh có nói tôi tự tư cách nào tôi cũng không cãi, bạn bè là phải hy sinh với nhau trong những cơn nguy khốn, xin anh nể tình cho tôi được trọn... tình trọn nghĩa với anh em một lần này đi...

Một tay đẩy gã họ Cam, một tay ngoặc ra sau nhón lấy phong bì đang sở sỏ nơi tay của Lạc Hoằng Thâm, tự nhiên phong bì này phải dày gấp ba phong bì trước.

* * * * *

Đã nói “quan” thì phải có nhiều bộ mặt, ra khỏi Dục Ký Thương Hàng thì bộ mặt “hầm hầm” của hắn giãn ra ngay, miệng hắn chằng chằng, mắt hắn nháy nháy :

- Ê, nói lại nghe coi? Mẹ, thấy cái dáng của “em” thiếu điều chảy nước giải.

Gã họ Triệu làm mặt nghiêm :

- Thấy anh thêm quá tôi mới ráng chớ làm cái chuyện này... tổn đức lắm nghe cha. Mẹ họ, cứ y như là trứng gà bóc vỏ, thơm phưng phức, phen này thì kể như anh lên tiên.

Gã họ Cam nuốt bước bọt khan :

- Mà có chắc không đó cha?

Gã họ Triệu bĩu môi :

- Ông nội nó cũng không dám cưỡng lại, mẹ, tôi phủ đầu cho mấy búa là xanh máu mặt.

Gã họ Cam chồm tới :

- Sao? Lão hẹn chừng nào?

Gã họ Triệu lườm lườm :

- Mẹ họ, có nôn tới óc rồi thì ghé cha nó vào xóm Liễu làm đi, làm gì dữ vậy?

Gã họ Cam cười hề hề :

- Hồng ghé chịu sao nổi, nhưng cũng lai rai vài bầu lấy hứng đã chớ.

Gã họ Triệu em ém sợi dây đai như sợi cái phong bì vọt ra ngoài :

- Đúng là thứ tham lam, đã giao rồi, tôi được bạc, anh được “em”, bây giờ còn muốn móc của người ta nữa à?

Hắn đưa tay bộp lên đầu gã họ Cam một cái rồi nói tiếp :

- Mẹ họ, lo về chuẩn bị “sức khỏe” đi, cái tướng của “em” không phải lôi thôi đâu nghe, ạch oại ”em cười cho mà mất mặt.

Gã họ Cam cười hề hề và quẹo vô đầu hẻm.

* * * * *

Ba quân sự, Hà Cửu Như và Lạc Minh Châu hồi hả vào phòng khách.

Lạc Hoằng Thâm ngồi một chỗ như tàu lá héo, da mặt trắng phờ.

Vừa vào khỏi cửa là Ba quân sự lên tiếng trước :

- Lão chủ đã cho chúng nuốt hết bao nhiêu?

Lạc Hoằng Thâm không trả lời, ông ta khoát tay bảo Lạc Minh Châu :

- Đi vào trong để cho cha nói chuyện với Ba lão bá và Hà Cửu thúc.

Lạc Minh Châu nhăn mặt :

- Cho con nghe không được sao?

Lạc Hoằng Thâm nhíu mày, nhưng rồi ông ta dịu giọng :

- Nghe lời cha, chờ cha và Ba lão bá với Hà Cửu thúc thương lượng rồi sẽ cho con biết.

Đối với mọi người, Lạc Hoằng Thâm luôn luôn hòa nhã, chỉ riêng với con gái là hay gắt gỏng la rầy ngoài miệng nhưng mọi việc lại thường chịu ý, lần này ngoại lệ. Lạc Minh Châu có vẻ ngạc nhiên, nhưng nàng biết tình hình nghiêm trọng nên không dám cãi.

* * * * *

Tình hình quả nhiên nghiêm trọng hơn nàng tưởng tượng, vẻ mặt của Lạc Hoằng Thâm trầm trầm, giọng nói cũng trầm trầm :

- Lão Cửu, tôi không thể cầm cọng nữa, hãy đưa đoàn vận tải đi đi.

Hà Cửu Như sững sốt :

- Sao vậy? Hoằng Thâm, anh em...

Lạc Hoằng Thâm thở ra :

- Không có gì, ở tại Thừa Đức thành này lâu quá rồi đâm chán, đoàn vận tải của Hà lão đệ lên đường thì tôi cũng thu xếp đi ngay. Thương Hàng đóng cửa.

Hà Cửu Như biến sắc :

- Anh đuổi hai tên chó săn đó đi phải không?

Lạc Hoằng Thâm lắc đầu :

- Tự nhiên là phải tốn bạc, nhưng số bạc đó chỉ có tánh cách tạm thời, hậu quả còn nhiều nguy hiểm lắm.

Hà Cửu Như nhượng mắt :

- Làm sao lại có chuyện như thế, nếu cần thì mình phải hành động chứ, không lẽ không còn Vương pháp gì cả hay sao?

Lạc Hoằng Thâm nhếch môi :

- Vương pháp! Thôi, không có gì để nói nữa đâu, lão Cửu, cho anh em lên đường đi, tôi cũng thu xếp rời khỏi nơi này nội đêm nay.

Ba quân sự lên tiếng :

- Lão chủ, chuyện ra làm sao?

Lạc Hoằng Thâm lắc đầu :

- Thông thả, để cho lão Cửu thu xếp lên đường đi, mình vừa thu xếp rồi vừa nói chuyện. Đừng để chậm trễ, lão Cửu...

Hà Cửu Như thấp giọng :

- Hoằng Thâm, chúng ta tuy bạn nhưng tình đồng thủ túc, cho dầu nước sôi, lửa bỏng, cần xông lên thì anh em cùng chết với nhau. Anh muốn tôi đi thì tôi đi, nhưng anh cũng phải cho tôi biết tình hình.

Lạc Hoằng Thâm thở ra :

- Lão Cửu, có gì mà phải như thế, vả lại chúng ta cũng đi cả kia mà...

Ba quân sự nói :

- Lão chủ, Cửu gia nói đúng, cho dầu chuyện quan hệ bằng trời, lão chủ cũng nên cho biết.

Lạc Hoằng Thâm chắc lưỡi :

- Lão ca, tại sao lại cứ...

Ba quản sự chận nói :

- Cửu gia vốn là bằng hữu lâu năm của lão chủ, không nên xem như kẻ bên ngoài.

Lạc Hoằng Thâm cau mặt :

- Tôi chưa bao giờ xem như thế.

Hà Cửu Như nói :

- Nếu thế thì xin Lạc huynh hãy nói cho tôi biết.

Trầm ngâm một lúc, Lạc Hoằng Thâm nhẹ gật đầu :

- Được rồi, tôi nói...

Có lẽ Lạc Hoằng Thâm đã nghĩ qua nhiều, quá hiểu câu chuyện nói ra là không làm sao giải quyết êm thấm được, nhứt định hai người bạn một già một trẻ này không khi nào chịu giải quyết như cách của ông ta.

Và ông ta kể lại.

Câu chuyện kể lại vừa kết thúc là Ba quản sự đã đập mạnh tay xuống mặt bàn :

- Giải, câu chuyện người lớn lại đổ lên đầu đứa trẻ, lão chủ, lão già họ Ba này chết, chừng đó chúng mới có thể động tới Minh Châu.

Lạc Hoằng Thâm nói bằng một giọng thật bình tĩnh :

- Lão ca, tôi đã cố dấu kín lời lẽ đó trong lòng, đáng lý tôi phải nói ngay vào mặt họ như thế, nhưng cái thể của chúng ta bây giờ chưa cho phép, người hào kiệt dám chết nhưng không phải nhắm mắt đâm đầu vào biển lửa, tôi định tìm chỗ an toàn cho Minh Châu rồi chúng ta trở lại..

Ba quản sự đập mạnh tay lên thành ghế, thanh gỗ lim sụm xuống theo cơn tức của ông ta, thế nhưng khi ngẩng nhìn vào gương mặt khổ sở của Hoằng Thâm, giọng ông ta bỗng nhiên dịu lại :

- Lão chủ, thật không phải thì giờ nhắc lại, nhưng chính lão chủ đã tự mình gây ra phiền toái, lão chủ muốn an toàn thế mà vô tình rước cọp vào nhà.

Lạc hàng chủ chắc lưỡi :

- Lão ca, chuyện đến mức này còn nói lại làm chi, chính tôi đã biết mình bước sai đường, thế nhưng...

Ông ta thở dài và không nói tiếp.

Hà Cửu Như hỏi :

- Hoằng Thâm, anh định đi ngay sao?

Lạc Hoằng Thâm đáp :

- Lão đệ, đâu còn cách nào khác hơn được nữa.

Hà Cửu Như trầm ngâm :

- Tôi không phải ép anh ở lại, cũng không khuyên liều mạng với họ, cũng như anh đã nói, không ai đại gì mang trứng ra chọi đá, bây giờ dùng xe thì để lộ lắm, để tôi bảo chúng chuẩn bị lạc đà, chúng ta cùng rời Thừa Đức phủ, khi có chỗ an ổn rồi sẽ tính lại sau.

Hắn đứng lên ngay, nhưng Ba quản sự đưa tay cản lại :

- Khoan, lão Cửu, hãy cho người ra ngoài xem xét hàng hóa, nhớ bảo họ chú ý chung quanh.

Lạc Hoằng Thâm cau mặt :

- Đại ca...

Ba quản sự khoát tay :

- Cứ cho người ra ngoài xem xét rồi sẽ định.

Hà Cửu Như đi ra và Lạc Hoàng Thâm đứng dậy nghiêng rằng :

- Lão ca, nếu quả đúng như dự liệu thì tôi sẽ liều với họ.

Ba quản sự ngồi trân trân, vẻ mặt thật lạnh lùng.

Cho đến khi Hà Cửu Như trở về ông ta mới ngẩng mặt lên :

- Kết quả?

Hà Cửu Như đáp :

- Gã họ Triệu đang có mặt dưới mái hiên phía bên kia đường đối diện.

Lạc Hoàng Thâm quắc mắt bước ra :

- Tôi thanh toán hẳn.

Ba quản sự cản lại và hỏi :

- Lão Cửu, chỉ có mỗi một mình hẳn hay có thêm người?

Hà Cửu Như đáp :

- Chỉ thấy hẳn, nhưng nếu có nữa mình cùng khó nhận ra.

Ba quản sự nhìn ra phía cửa, mặt ông ta đành lại trông dễ sợ :

- Có lẽ phải hành động, lão chủ, xin hãy tìm Minh Châu, đừng nói gì cả, cứ điếm vào Thùỵ huyết rồi giao cho lão Cửu đưa theo đội lạc đà, phải cho kín, có thể bỏ vào túi vải như một bao hàng, cứ thông thả cho đội vận tải lên đường, tôi và lão chủ sẽ tính về họ, chúng ta gặp lại nhau ngoài thành Lăng Nam, nhưng cũng không nên đợi lâu, trong vòng một tiếng đồng hồ, nếu không có mặt thì không ai nên chờ ai cả.

Ông ta đứng lên và ngó Lạc Hoàng Thâm :

- Không cho một tên nào lọt lưới!

15. Lệnh Tầm Nã Từ Kinh Sư

Từ vùng quan ngoại đến Trương Gia Khẩu thẳng tới Kinh sư phải qua thành Thừa Đức.

Không những đó là một cái “trục” giao thương quan trọng, mà khoảng cách của lộ trình, Thừa Đức nghiêm nhiên là một chỗ nghỉ trưa, chỗ trao đổi hàng hóa cực kỳ thiết yếu.

Là một cái “trạm” lớn, tự nhiên là rất phồn thịnh, thêm vào đó, trong thành còn có “Hành Cung”, vì thế Thừa Đức càng náo nhiệt hơn lên.

Bất cứ một địa phương nào, không có sự làm ăn phồn thịnh là không có sự náo nhiệt, sơ nghiệp làm ăn có phồn thịnh hay không, dễ thấy hơn hết là nhìn vào trà quán, tửu lâu.

Phía bắc thành có một tửu lâu.

Mặt ngoài, bên dưới hơn hai mươi bàn, chưa kể bên trong là lầu thượng.

Bên trong, quán rượu lại chia ra từng phòng trang nhã.

Tửu lâu, nhưng không phải là nơi khách chỉ vào ăn uống cho no say rồi trả tiền là hết, quán rượu này còn là chỗ giải trí cho đủ hạng người.

Sát về phía ngoài đường, bàn nào cũng để sẵn một hoặc nhiều bàn cờ, những phòng bên trong, cách tám rèm thưa tiếng ca tiếng hát, tiêu thiêu canh yển.

Ngoài ra còn có một cách “giải trí” khác nữa là... ngủ.

Cố nhiên, đã là quán rượu thì bên ngoài không có giường chõng, nhưng khách hay ngủ đến đây cũng không cần điều ấy, vì họ khoái ngủ... ngồi.

Nhiều người ngủ gà ngủ gật và đám tiểu nhị cũng như quả lý không bao giờ làm chuyện quấy rầy, miễn trước khi trả tiền sòng phẳng, trong khi ngồi... ngủ, đừng làm phiền người khác.

Ban nhạc ở đây do quán rượu thuê bao, nhưng ngoài ra lại còn có những đoàn hát dạo.

Nói “đoàn” cho có vẻ, chớ thật sự có khi một đoàn chỉ có hai người, cũng có những “đoàn” mà chủ gánh, công nhân, nhạc công và ca sĩ chỉ vọn vẹn có... một người quán xuyến.

Vì là quán rượu quá rộng, thực khách không tội gì chen chúc, có phòng bàn ghế còn trống nhưng chỉ nằm bảy người ngồi, hoặc bất chợt có những vị “tai to mặt lớn” của địa phương, thì phòng của họ vào rất ít người bên mãng.

Vì thế gian phòng sang trọng bên trái bây giờ chỉ có một người.

Không, phải nói ba người mới đúng.

Vì tuy có một người ngồi nhưng lại thêm hai người đứng.

Người ngồi là một đại hán trung niên, da mặt trắng xanh, thứ nước da của những người không biết gì sương gió.

Hắn là con người có những nét khá đặc biệt, mắt híp mũi quặp, môi dày, chỉ cần nhìn qua một lần là rất khó quên.

Hắn ăn vận rất sang.

Hai người đứng là một lão già và một cô gái.

Cô gái không đẹp lắm, nhưng hát thật hay, giọng ấm và ngọt lịm.

Lão già đàn hồ cầm, tiếng đàn xoắn với lời ca lão luyện, rành nghề.

Chưa dứt một bài hát, người trung niên sang trọng đang gật gù thưởng thức thì từ bên ngoài một tên tiểu nhị vén rèm còm ròm bước vào, hắn đến bên bàn khom lưng đứng tư thế của một tên... tiểu nhị :

- Tất Đại gia, có người bên ngoài trao danh thiếp xin cầu kiến.

Nhìn phớt qua tấm danh thiếp trên tay gã tiểu nhị, vị “Tất gia” khê cau mày :

- Người này ta không biết...

Và hắn ngẩng mặt lên :

- Ở đâu?

Tên tiểu nhị lại khóm róm thêm chút nữa :

- Bẩm, đang ở phòng ngoài.

“Tất gia” khoát tay :

- Ra đi rồi ta sẽ theo ngay.

Tên tiểu nhị cúi đầu, nhưng dường như chưa “diễn” đúng mức cung kính, hắn lùi ra sau mấy bước, cúi đầu lần nữa rồi mới chịu ra luôn.

“Tất gia” vẫy tay nói với hai người ca hát :

- Ngồi đó đi rồi ta sẽ trở vào.

Khi “Tất gia” tới phòng ngoài, tên tiểu nhị đã chực sẵn, vén cao tấm rèm lên.

Trong phòng chỉ có một người.

Một thanh niên mặc áo đen đang ngồi ngay bàn giữa, trước mặt bàn có hai chén trà, bên trái đặt cái nón rộng vành, bên phải là chiếc roi ngựa.

Dáng cách đứng là con người của đường xa.

“Tất gia” vừa vào, người áo đen đứng dậy :

- Có phải tôi đang diện kiến Tất huynh chăng?

Thái độ của hắn không kém lễ mạo, nhưng là thứ lễ mạo của người trên.

“Tất gia” hơi ngạc nhiên :

- Không dám, Tất mỗ vốn chưa...

Người áo đen đưa tay :

- Ngồi, ngồi rồi nói chuyện sau.

Không một chút do dự, “Tất gia” ngồi xuống, hắn ngồi đối diện với gã áo đen.

Người áo đen đẩy chén trà tới trước mặt “khách”, bằng một cách nửa vô tình, nửa cố ý, người áo đen đẩy chén trà là đẩy luôn theo một tấm lệnh bài, tấm lệnh bài bằng bạc, trên mặt có khắc một con rồng.

“Tất gia” sửng sốt, nhưng hắn lại cười ngay :

- À... à... như vậy là cũng anh em một nhà, ở đâu đến đây?

Dâng hai ngón tay kẹp tấm lệnh bài nhét vào lưng, người áo đen nói :

- Kinh sư “Trung Đường” phái tôi đến đây để gặp Tất huynh, có một chuyện nhờ Tất huynh giúp một tay.

“Tất gia” gật gật :

- Sao lại nói chuyện “giúp” trong đó? Minh là một nhà với nhau, chuyện sai phái của “Trung Đường” là lệnh dụ, có phải phó thân đáp hỏa hỏa huynh đệ cũng đâu có từ nan.

Người áo đen vòng tay :

- Huynh đệ xin đa tạ, dám hỏi Tất huynh tại Thị Vệ Dinh ở “Hành Cung” có người nào họ này hay không?

Hắn chấm tay vào chén trà viết một chữ “Cam” trên mặt bàn và ngo người họ Tất.

Không cần suy nghĩ lâu, người họ Tất gật đầu :

- Có.

Người áo đen hỏi :

- Có mấy người?

Người họ Tất đáp :

- Chỉ có một người.

Người áo đen gật gù :

- Như vậy chính là hắn rồi...

Ngưng một chút, hắn thấp giọng nói với họ Tất :

- Trong Kinh được mật báo rằng gã họ Cam tại “Hành Cung” Thừa Đức là tâm phúc của...

Hắn lại dùng tay chấm vào chén trà viết hai chữ “Ngẫu Đạm”

Người họ Tất tái mặt :

- Thật thế à?

Người áo đen đáp :

- Hắn “cậy” người vào chỗ này thì dụng tâm thấy đã quá rõ ràng, vì thế Trung Đường mới phái huynh đệ đến đây...

Hắn úm bàn tay chà lên mặt bàn để xóa bỏ những chữ mà hắn vừa viết chưa khô.

Người họ Tất cau mày ngồi nín lặng.

Người áo đen hỏi :

- Tất huynh có điều gì cố kỵ lắm phải không?

Người họ Tất lật đật lắc đầu :

- Không, không... không có điều gì cố kỵ, đã là chỉ dụ của Trung Đường thì cho dầu anh em ruột cũng không thiên vị được, huống chi hắn là người đứng, chỉ có điều hắn đang là Đường Sai của Thị Vệ Dinh...

Người áo đen mỉm cười :

- Tất huynh cũng là Đường Sai của Thị Vệ Dinh, nhưng nếu để cho đến khi hắn biết cái tẩy của Tất huynh rồi thì chắc hắn sẽ không do dự, hắn sẽ không bao giờ nghĩ như Tất huynh đã nghĩ.

Người họ Tất tái mặt :

- Như vậy bây giờ... tôi giúp được chuyện chi?

Người áo đen đáp :

- Chuyện đó rất dễ, Tất huynh tìm cách dẫn dụ hắn đến đây và chỉ hắn cho tôi biết, ngoài ra những chuyện gì khác cứ để tôi lo liệu.

Người họ Tất trầm ngâm :

- Nhưng tôi lại không quen nhiều với hắn...

Người áo đen nói :

- Ít nhất Tất huynh cũng có một người bạn quen với hắn chứ? Chỉ có cách đó, chứ nếu hắn cứ lẩn quẩn cận “Hành Cung” thì mình rất khó mà hành động.

Người họ Tất gật đầu :

- Phải rồi, chuyện đó không khó, nhưng đến bao giờ?

Người áo đen đáp :

- Càng sớm càng tốt.

Người họ Tất hỏi :

- Chúng ta sẽ gặp nhau ở đâu?

Người áo đen hỏi lại :

- Tất huynh có quen với chủ quán này nhiều không?

Người họ Tất gật đầu :

- Rất quen, có thể nói là thân.

Người áo đen nói :

- Như thế là được rồi. Tất huynh cũng đừng nên gặp mặt tôi thường, cứ đến cho lão quản lý biết là tôi sẽ được tin, vì bắt đầu từ giờ này, tôi sẽ thường lui tới nơi này.

Người họ Tất gật đầu :

- Hay lắm, như thế thì lại càng rất dễ dàng, bây giờ đường xa mới đến xin lão huynh cho tôi làm chủ một bữa đi nghe.

Người áo đen khoát tay :

- Không cần lăm đầu, Tất huynh, anh em mình còn nhiều gặp gỡ, bây giờ đang có việc cần, xin hẹn cho lúc khác.

Người họ Tất gật đầu :

- Vâng, cung kính bất như tòng mạng, huynh đệ tạm cáo từ và xin thỉnh giáo...

Người áo đen đáp :

- Tôi họ Giả.

Người họ Tất đứng lên :

- Xin cáo biệt Giả huynh.

Người áo đen cũng đứng lên, nhưng khi gần tới cửa, người họ Tất vùng quay lại hỏi :

- May không quên, Tâm gia mạnh giỏi chứ, Giả huynh!

Người áo đen cười cười :

- Tất huynh cứ yên lòng, tôi tuy họ Giả, nhưng con người mang lệnh bài không thể “giả” đâu.

Người họ Tất cũng bật cười và vén rèm đi thẳng ra ngoài.

Họ quả xứng danh những con người thừa hành chuyện “mật”, câu hỏi của người họ Tất đã hay, mà câu đáp của người áo đen lại quá hay.

Có thật có vị “Tâm gia” hay không, câu trả lời của người áo đen không làm sao “định” được.

Sự đời không thể vịn vào cái may mà được, cần phải thật khôn ngoan nhưng nếu khôn ngoan mà gặp vận may nữa thì chuyện khó cũng dễ dàng thành tựu.

Vận may đã đến với người áo đen.

Người họ Tất vừa ra khỏi cửa là hồi hã quay trở lại, hã nói :

- Giả huynh, hã kia, dòm qua khe cửa chứ đừng có đi ra.

Người áo đen dòm ra thấy một người dong dỏng cao, da trắng có chừa râu mép, dáng đi khá khoan thai.

Hã đang chậm chậm đi ngang trước quán.

Người áo đen gật gật đầu :

- Thật là hồng phúc của “Trung Đường”, xin Tất huynh cứ đi ra.

Hã quay trở lại lấy nón và cây roi ngựa, trước khi đi ra không quên đặt lại một ít bạc vụn lên bàn.

* * * * *

Con người khi đã có một việc vui trong lòng thường hay bộc lộ.

Dáng đi của gã họ Cam đúng là người đang có được chuyện vui.

Hã đi rất khoan thai, đầu hã hơi ngước lên, phong tư của hã thật đầy đủ đối với một người đang đắc ý.

Thành Thừa Đức rất nhiều ngõ hẻm, gần phân nửa những ngõ hẻm đó là phía sau hai dãy nhà, thành thử luôn luôn rất vắng.

Người họ Cam đi gần tới một đầu hẻm thì chợt nghe phía sau có tiếng kêu :

- Cam gia!

Gã họ Cam dừng bước quay đầu nhìn lại.

Hã hơi cau mặt.

Người áo đen cười cười :

- Tôi họ Phí, chắc Cam gia đã quên rồi!

Gã họ Cam hé miệng, không phải để nói mà là để cho tim khỏi bị nghẹt và bằng một phản ứng thần tốc, hấn lao mình tống một cú thật mạnh vào giữa tam tinh của gã áo đen.

Nhưng hấn chậm hơn, nắm tay của hấn còn cách mặt người áo đen non nửa gang tay thì “Kiên tĩnh huyết” của hấn chợt nghe tê điếng, hấn dội ra phía sau mấy bước, cánh tay mặt xụi luôn.

Tuy không ai nhìn vào đầu hẻm, vì chỗ đó khuất một mái hiên, nhưng người qua lại ngoài đường khá nhiều, chỉ cần la lên là sẽ có người can thiệp, gã họ Cam biết rõ như thế vậy mà hấn không la.

Không phải hấn anh hùng cũng không phải hấn không dám, hấn đã há miệng ra rồi, nhưng bàn tay của người áo đen lại nhanh hơn, hấn chỉ há miệng mà không nghe phát tiếng.

“Á huyết” của hấn đã bị ngón tay trở của người áo đen chạm nhẹ.

Người áo đen cười cười :

- Cam gia lâu quá không gặp, tụi mình đi tìm một chỗ nào vắng vắng tâm sự một bữa chơi nhe.

Hấn choàng tay qua vai gã họ Cam y như hai người bạn thân thiết và hai người song song đi vào ngõ hẻm. Ngõ hẻm vắng tanh.

Vô sâu vài trượng, người áo đen cặp sát vào tường và đứng lại hất hàm :

- Cam gia đến đây định đi uống rượu hay uống trà?

Vừa hỏi, hấn vừa đưa tay giải “á huyết” cho đối phương.

Gã họ Cam lên tiếng, nhưng giọng hấn hầy còn khàn khàn :

- Các hạ hình như... nhận lầm người...

Người áo đen mỉm cười :

- Không đâu, làm gì lại có chuyện lầm? Nếu tôi lầm thì sao vừa nghe xưng họ Phí là Cam gia lại khởi thể công?

Gã họ Cam ấp úng :

- Tại vì... vì tôi có nghe Phí Mộ Thư vượt ngục, vừa rồi lại nghe các hạ xưng họ Phí, tôi... tôi... à đó là phản ứng tự nhiên mà...

Người áo đen gật gù :

- Người nghĩ đúng, ta chính là Phí Mộ Thư, nhưng người nghe ai nói rằng ta đã vượt ngục và đến Thừa Đức phủ?

Gã họ Cam đáp :

- Chuyện đó trong thành Thừa Đức ai ai cũng đều biết...

Phí Mộ Thư mỉm cười :

- Ai cũng nghe thì có lẽ đúng, nhưng đối với người thì không thể nghe được, nhất định phải có người đến Thị Vệ Dinh mật báo, có phải thế không?

Là một tay chuyên làm những công việc “mật” của Thị Vệ Dinh, gã họ cam nghe Phí Mộ Thư hỏi, là mưu kế vụt dồn lên óc, hấn đáp :

- Đúng rồi, nhưng... nhưng Phí gia làm sao biết?

Phí Mộ Thư cười :

- Tự nhiên là phải biết chứ, nhưng xin Cam gia đừng gọi tôi là Phí gia, cái tiếng “gia” tôn xưng đó phải dành cho những bậc Đường Sai như Cam gia chẳng hạn, còn tôi là một tướng cướp, là một tử tù, dùng tiếng đó e rằng phí phạm.

Như không thấy sự mỉa mai trong câu nói, gã họ Cam cứ hỏi :

- Nhưng Phí gia có biết người đến Nha môn mật báo đó là ai không?

Phí Mộ Thư gật đầu :

- Biết chứ, Lạc hàng chủ của Dục Ký Thương Hàng phải không?

Gã họ Cam gật đầu lia :

- Đúng rồi, Lạc Hoảng Thâm là một tên gian thương, hấn chẳng ra gì cả... Phí gia không biết chứ tôi là người hưởng bổng lộc Nha môn, ăn cơm chùa phải múa tối ngày, cũng như thiên lôi sai đâu đánh đó, ngoài miệng thật tình luôn tỏ ra căm hận... Tướng Cướp Liêu Đông, nhưng thật trong đáy lòng tôi ngưỡng mộ Phí gia hết sức!

Phí Mộ Thư à một tiếng thật dài :

- Ngưỡng mộ hết sức cho nên vừa gặp mặt là đã “chào mừng” bằng một cú đấm thôi sơn.

Gã họ Cam khựng ngang nhưng chỉ thoáng qua, giọng cười “nặng” của hấn bật ra một cách cực kỳ... điều luyện :

- Phí gia, xin... xin đừng chấp nhứt, thật ra đó chỉ là một phản ứng theo thói quen... nghề nghiệp.

Phí Mộ Thư cười :

- Hay quá, đúng rồi, thật không đáng trách, cũng như... chó săn, nếu không làm cái chuyện đánh hơi rượt đuổi thì làm sao hoàn thành nghề nghiệp “thiên liêng” của trời giao phó, phải không?

Gã họ Cam cười hề hề :

- Thật mà, Phí gia, tôi nói bằng tất cả chân tình, bọn chúng tôi cứ bô bô cái miệng là quyết thu bắt đại đạo cường đồ, nhưng thật thì đó chỉ là chuyện bất đắc dĩ, chứ thật trong lòng bọn tôi không một ai không ngưỡng mộ Phí gia. Cứ đem cái chuyện mật báo của Lạc Hoảng Thâm ra thí dụ là đủ thấy, vì thượng ty giao phó cho vụ ấy, nhưng chúng tôi đâu có làm y, chúng tôi phải sửa trị hấn chứ...

Phí Mộ Thư lại à à :

- Thế sao? Nhưng các vị sửa trị họ Lạc bằng cách nào?

Con người đã đến lúc sợ chết điếng hồn là bỗng dưng ra ngu muội, gã họ Cam cứ nghĩ “tổ” Lạc Hoảng Thâm như thế là sẽ quay mũi nhọn vào ông ta, là sẽ làm cho Phí Mộ Thư bớt giận đối với hấn, vì nghĩ thế cho nên hấn không ngần ngại “kể công”, tuy nhiên hấn chỉ thuật lại chuyện chụp gã thanh niên họ Trương, chuyện chụp ấy bằng cớ về cái đánh của Ba quân sự để moi tiền họ Lạc, tuyệt nhiên hấn không đá động đến chuyện cưỡng ép Lạc Hoảng Thâm giao cô con gái cho hấn...

Hấn kể thật nhiều, hấn còn nói :

- Thế nào tôi cũng bắt bọn họ về Dinh “dượt” cho nhừ tử rồi đuổi quách không cho làm ăn tại Thừa Đức phủ này nữa, cái thù đồ bếp xép.

Đứng lặng thinh nghe hấn “báo công” một hồi, Phí Mộ Thư bật cười :

- Cứ như thế này thì có lẽ tôi cảm tạ Cam gia...

Gã họ Cam nở mũi cười bồi :

- Có chi, có chi, chỉ cần được Phí gia biết tấm lòng thành của chúng tôi là quý hóa lắm rồi.

Phí Mộ Thư gật gù :

- Thật tình tôi vốn không biết, bây giờ nghe Cam gia nói một hồi mới biết.

Gã họ Cam mừng quýnh :

- Đa tạ Phí gia, đa tạ Phí gia...

Phí Mộ Thư lắc đầu :

- Không cần chuyện đó đâu, tánh tôi không thích nghe người khác tạ ơn mình, nếu thật tình Cam gia muốn tạ ơn thì cứ cho tôi biết chỗ nàang là quá đủ.

Gã họ Cam lựng khựng :

- Nàang? Ai? Phí gia...

Phí Mộ Thư đáp :

- Tôi muốn hỏi người đàn bà đó.

Gã họ Cam tái mặt :

- Đâu? Người đàn bà nào đâu?

Phí Mộ Thư cười :

- Thôi mà, Cam gia, bọn mình mà làm bộ với nhau chi? Vị đầu đẳng tại Thanh Long Ba đã nói cho tôi rõ cả rồi.

Gã họ Cam có vẻ run :

- Đầu đẳng Thanh Long Ba? Phí gia muốn nói...

Phí Mộ Thư cười :

- Chư vị đã cẩn thận, đã làm chuyện sát nhân diệt khẩu, chỉ có điều chư vị đã bị lừa, người đó chưa có chết.

Gã họ Cam tái mặt :

- Hắn... hắn không chết? Hắn đến Thanh Long Ba...

Phí Mộ Thư cười :

- Không ngờ được à? Phải, ngờ sao được, kế hoạch đã chu đáo, mà người quả thật cũng đã nhuộm máu đầy mình, nhưng Cam gia không biết, hắn có cái gối gòn tẩm chu sa.

Thấy gã họ Cam phát run, Phí Mộ Thư cười :

- Ở đời lắm lúc khôn quá thành ngu, bảo người ta độn gối sau lưng rồi đâm trước ngực, nhưng thiên hạ ai cũng cẩn thận, sống chết mà, đã độn sau lưng, nhưng muốn chắc ăn, người ta độn luôn trước ngực nữa không được hay sao.

Gã họ Cam lú lờ :
:

- Phí... Phí gia, nếu tôi chỉ chỗ Lục Vân thì xin Phí gia tha mạng cho tôi, vì chuyện ngày xưa chỉ do Lục Vân chớ tôi không có gì dính liếu...

Phí Mộ Thư thản nhiên :

- Đừng nói những chuyện khác, ta đang hỏi Lục Vân ở đâu, trả lời ngay câu hỏi đó?

Gã họ Cam xanh mặt :

- Phí gia...

Phí Mộ Thư lắc đầu :

- Ta là người không thích chuyện lừa gạt, ta không hứa trước, hãy nói cho ta biết Lục Vân ở đâu rồi sau đó sẽ nói về người...

Gã họ Cam vụt nghiêng rằg :

- Phí gia, tôi không thể như thế, tôi phải lấy chuyện cho biết chỗ ở của Lục Vân để đổi lấy sự bảo toàn sinh mạng...

Phí Mộ Thư gật đầu :

- Hay, ta cũng có thể hứa với người tất cả rồi sau đó giết người cũng được, nhưng ta không làm như thế, chuyện đó, hành động đó chỉ có hạng người như bọn người mới dùng, nếu người có sức chịu đựng thì ta không ép...

Bàn tay từ nãy giờ vẫn đặt lên vai gã họ Cam, Phí Mộ Thư vừa nói vừa nhích năm ngón tay thêm chút nữa...

Năm ngón tay của Phí Mộ Thư giống như năm cái móc sắt, chỉ cần bầu vào là da có dai đến như da trâu cũng phải bắn máu ra.

Da của gã họ Cam vốn không phải da trâu, nên hắn nghe như xương vai muốn gãy, hắn lật đặt kêu lên :

- Phí gia, tôi đã vì Phí gia mà trả thù... tôi đã hành hạ Lạc Hoàng Thâm...

Phí Mộ Thư cười nhạt :

- Ta không nhận tình đó, người làm cho người chó không phải vì ai cả, bây giờ ta hỏi chỗ của Lục Vân?

Năm ngón tay của hắn lại tăng thêm ba phần nữa, không thấy hắn chuyển gân, nhưng đầu ngón tay vẫn đi ngon vào da thịt như thường...

Gã họ Cam gập người lại, mồ hôi trên trán hắn bật ra, hắn la không thành tiếng :

- Phí gia... nói tay, tôi nói, tôi nói...

Một tay nói ra, nhưng tay khác lại chạm vào cuống họng gã họ Cam, Phí Mộ Thư gần giọng :

- Nói đi, Lục Vân hiện ở đâu?

Một tay ôm chỗ vai bị bầu, một tay đặt vào cánh tay của Phí Mộ Thư đang đặt ngay vào cổ của mình, nhưng sức lực của gã họ Cam bây giờ còn tệ hơn bún thiêu, hắn muốn nói tay của đối phương ra nhưng tay hắn như rờ vào khối đá...

Phí Mộ Thư nghiêng rằng :

- Ta không từng hành hạ người nào, nhưng kẻ trượng phu dám làm dám chịu, ta không thể nương tay với hạng người như người được, nói hay không?

Vừa hỏi, bàn tay nơi bả vai của gã họ Cam lại được siết vô, bây giờ thì gã họ Cam quả không còn gượng nổi, hắn quy xuống và từ nơi bả vai hắn vụt có tiếng khua...

- Phí gia.. tôi... tôi nói.

Phí Mộ Thư nói bàn tay và gần giọng :

- Ta đang nghe đây.

Gã họ Cam lập cập :

- Nàng... nàng đang ở tại Trương Gia Khẩu... đang làm việc cho kỹ viện, nhà trong hẻm “Móng Ngựa”, cứ đến Trương Gia Khẩu hỏi ai cũng biết...

Phí Mộ Thư gật đầu :

- Ta không sợ người lừa, cho dầu ta có mất công vô ích đến Trương Gia Khẩu, ngày khác ta cũng kiếm ra nàng.

Gã họ Cam bây giờ y như một đồng bùn, mồ hôi đã chảy xuống tới mắt cá hắn, hắn nói như lú lờ :

- Tôi không có lừa... Phí gia, con đàn bà đó ác lắm, tôi thù nó như thù giặc...

Phí Mộ Thư lắc đầu :

- Người đã cùng chia sót ngọt bùi với người mà người cũng bảo là thù, trên đời này chắc người không có ai là bạn.

Ngưng một chút, hắn nói tiếp, giọng hắn thật ôn tồn :

- Những kẻ muốn hại ta, nhưng ta cũng chưa có hành động trả thù, nhưng với hạng người như người, nếu sống sẽ hại rất nhiều người khác, trong khi những người khác đó là lương dân...

Gã họ Cam há miệng định kêu, nhưng hắn há ra mà không nghe tiếng và hắn cũng không ngậm lại.

Bàn tay của Phí Mộ Thư nơi cổ hắn siết mạnh, có tiếng răng rắc của xương.

Gã họ Cam co quắp mình, nghèo đầu tắt thở.

Hắn không còn thở được, nhưng trong đầu hểm đó lại còn tiếng thở, tiếng thở của người khác chứ không phải tiếng thở của Phí Mộ Thư...

16. Hẻm Móng Ngựa

Phí Mộ Thư quay nhanh về chỗ góc tường, chỗ có tiếng thở mà hắn vừa nghe.

Hắn mỉm cười :

- Tất huynh, bây giờ thì có thể ra mặt được rồi.

Gã họ Tất lộ ra và chậm chậm đi cào, hắn nói có phần vồn vã :

- Cung hỉ Giả huynh đã thành công, cung hỉ...

Phí Mộ Thư cười :

- Tất huynh đã nghe hết rồi, sao còn gọi tôi là “Giả huynh”?

Gã họ Tất không trả lời, hắn quay mình cầm đầu tuông ra ngõ hẻm.

Nhưng hắn chạy không xa, hắn chỉ phóng được hai bước là quỵ xuống.

Ngón tay của Phí Mộ Thư điểm ngay vào hậu não của hắn.

Bằng tất cả sự nhanh nhẹn, Phí Mộ Thư kéo thân của gã họ Tất lại gần thân gã họ Cam, hắn đặt bàn tay của hai người vào tâm huyết của nhau, mới nhìn qua giống y như cả hai đã dùng thế “Lưỡng bại câu thương” để giải quyết cuối cùng đối với hai địch thủ mà võ công không ai hơn ai kém...

Như vậy là hắn đã loại được hai tên nguy hiểm nhất cho vùng nội thành Thừa Đức.

Hắn đã từng nói không hay giết người, hắn đã buông tha cho bọn Thanh Long Ba, nhưng đối với những kẻ luôn gieo rắc khủng khiếp cho dân lành đã được hắn đặt ra ngoài thông lệ.

Hắn đã trừ xong gã họ Tất, gã họ Cam, chắc chắn hắn có nghĩ đến gã họ Triệu...

* * * * *

Gã họ Triệu vẫn còn đứng dưới hiên nhà đối diện với Dục Ký Thương Hàng.

Quả hắn rất cố công.

Cách nhau bởi một con đường rộng, nhưng đứng từ bên này nhìn sang bên kia, nếu đã có chú ý thì thấy sự động tịnh rất dễ dàng.

Hắn đứng nhìn không nhúc nhích và bắt đầu thấy mỗi chân, đáng lý đã đến giờ gã họ Cam đến thay cho hắn, nhưng ngóng mãi cũng không thấy tâm dạng.

Hắn bắt đầu bực dọc.

Nhưng hắn khỏi bực lâu, vì ngay khi đó, từ ngõ hẻm trên đó một chút, có một người áo đen đội nón rộng vành lộ đầu ra.

Người áo đen chấp tay sau đít thông dong như kẻ nhàn du.

Chỉ có điều hấn lại “nhàn du” về phía gã họ Triệu.

Gã họ Triệu thấy một người áo đen đội nón rộng vành đi về phía mình nhưng hấn lại không chú ý.

Ngoài đường cái, thiên hạ dập dìu, kẻ tới người lui, vốn không phải chuyện đáng cho ai chú ý, nhứt là một người như “Triệu gia” ở giữa thị trấn sát với Thị Vệ Dinh này lại càng đâu có gì phải bận tâm.

Những kẻ đi đường, nếu có người nào nhận ra thì cũng đến lột nón xá xá chớ có gì trở ngại?

Quả thật đừng nói tại chỗ này, mà gần như toàn thành những kẻ chỉ biết lo “tay làm hàm nhai” kể luôn những tên đóng cửa rút cầu, những tên móc túi, gặp “Triệu gia” là cấp tốc lột nón.

Vậy mà tên mặc áo đen này không lột nón.

Hấn đi đến sát bên gã họ Triệu, hấn để y cái nón “vô phép” trên đầu.

Hấn không lột nón nhưng hấn hỏi :

- Xin lỗi, có phải Triệu gia đây không?

Gã họ Triệu cau mặt :

- Người là...

Người áo đen nói :

- Cam gia có chuyện cần, sai tôi đến thỉnh Triệu gia.

Gã họ Triệu hất mặt :

- Hấn ở đâu?

Người áo đen đáp :

- Ở trong một quán trà cách đây không xa mấy.

Gã họ Triệu văng tục :

- Mẹ họ, giam rịt người ta ở đây, một mình đi uống trà sương chưa?

Người áo đen đáp :

- Tôi đã nói với Triệu gia rồi, lúc sắp sửa đến đây thì lại có chuyện xảy ra, vì thế nên mới không đến được.

Gã họ Triệu vùng vằng :

- Đi thì đi, mẹ họ, cho chúng chạy mất rồi hồng giò hồng cẳng.

Người áo đen nói :

- Xin Triệu gia yên lòng, chúng không chạy mất đâu.

Vừa nói hấn vừa quay mặt dẫn đường.

Gã họ Triệu bước lên đi song song, hấn hỏi :

- Chúng không chạy? Người biết...

Người áo đen đáp :

- Cam gia cho tôi biết.

Gã họ Triệu hỏi :

- Tại làm sao người biết chúng không chạy?

Nói mấy câu là hai người đã tới một đầu hẻm nhỏ, con hẻm vắng tanh.

Người áo đen đáp :

- Triệu gia nghĩ coi, chó săn đã bị đập rồi, bây giờ sợ ai mà phải chạy?

Gã họ Triệu trở mắt :

- Cái gì... chó săn bị đập, người muốn...

Người áo đen đáp :

- Vừa rồi tôi mới đập một con, bây giờ đang tìm con nữa.

Gã họ Triệu chụp tay người áo đen :

- Con gì?

Người áo đen cười :

- Tôi đã nói, chó săn, thứ chó chuyên môn săn thú ấy mà.

Gã họ Triệu hoảng hốt, hấn nắm canh tay của người áo đen quay mạnh lại nhưng người áo đen đã nhấc chân lên.

Gã họ Triệu vắng luôn vô hém.

* * * * *

Gã họ Triệu đã “đi” rồi, trước cửa Dục Ký Thương Hàng cũng không còn người đứng giữ, họ thụt vào bên trong, hình như có một chuyện quyết định sau cùng.

Trước sân chỉ còn có một gã đại hán đang xem xét những bao hàng lớn.

Một con ngựa màu đen cao lớn từ xa phóng tới, trên yên có gã áo đen.

Vừa thấy dạng người áo đen đội nói, gã đại hán đứng trong sân Dục Ký Thương Hàng buông xui bao hàng trở mắt kêu lên nho nhỏ :

- Phí...

Người áo đen cười :

- Tiểu ca, tuy mắt công nhưng không có “phí” chút gì đâu, đừng có lo lắng chi cả, hãy vào báo cho Lạc hàng chủ biết, tiền thuê nhà đã có người mang tới trả đây, khỏi cần phải dọn đi đâu cho mệt.

Hắn vung tay ném thẳng vào gã đại hán một phong bì, thứ phong bì mà Lạc Hoàng Thâm đã trao cho tên họ Triệu.

Gã đại hán há miệng nhưng người áo đen đã nói :

- Mình là người lương thiện làm ăn, thứ đồ chó săn chim mồi hơi sức đâu mà sợ, chúng làm dữ là trời hại chúng, nghe đâu bọn “thăm viếng” nơi đây đã trúng gió lẫn quay rồi...

Vó ngựa đã khua xa mà gã đại hán vẫn đứng ngẩn ngơ mãi đến khi con ngựa đen chở người áo đen khuất bóng, hắn mới giật mình cầm phong bì chạy thẳng vào trong.

Chỉ một thoáng sau, từ trong cửa Dục Ký Thương Hàng túa ra một đám người, Ba quản sự, Hà Cửu Như, đám anh em trong đoàn vận tải Trương Gia Khẩu và đám đại hán của Dục Ký Thương Hàng, có cả Lạc Hoàng Thâm.

Trong tay Lạc hàng chủ vẫn còn cầm phong bì dày cộm, tay ông ta hơi run nhưng đôi mắt sáng ngời.

Không ai nói với ai một tiếng nào.

Thật lâu, phía sau lưng chợt có người lên tiếng, giọng nói tuy thô bỉ, nhưng hơi hám thật chân thành :

- Từ rày về sau, ai mà nói “Tướng Cướp Liêu Đông” là kẻ chỉ biết hại người thì hãy trám vô miệng người ấy cái gì dơ nhất.

Mọi người quay lại, thấy người nói câu đó là một gã đại hán vận tải Trương Gia Khẩu.

* * * * *

Trương Gia Khẩu.

Là một thị trấn điển hình cho sự phồn thịnh của miền cực bắc, tiếp giáp với quan ngoại mệnh mông sa mạc.

Nơi náo nhiệt nhất của Trương Gia Khẩu là Mã Thị.

Không có cái “Chợ ngựa” này thì coi như không có Trương Gia Khẩu.

Mã Thị là một thứ “chợ trời”, cách Đại Cảnh Môn của Trương Gia Khẩu hơn nửa dặm.

Ngựa thuộc từ những vùng Triệu Nam, Thanh Tân, cũng có giống ngựa tốt, thứ những vùng xa đưa tới, không lo không có ngựa cho vừa ý, người đến đây mua ngựa chỉ cần trong lưng nặng nặng là sẽ được như ý muốn.

Ở đây có mặt đủ hạng người.

Giang hồ nhân vật coi ngựa như bằng hữu, họ đến Mã Thị.

Nhà giàu cần có ngựa tốt, thắng yên cương lông lấy để khoe khoang “về” phú hộ của mình thì đến Mã Thị.

Nhà quan cần “cống hiến” với thượng ty, để bộc lộ “tất lòng thành” họ cũng cần đến Mã Thị.

Ngoài ba hạng trên, còn lại đủ... nam phụ lão ấu cũng đều có mặt, họ đến Mã Thị để mua ngựa mà là để nhìn xem sự ồn ào náo nhiệt của nó là chỗ “mua vui”.

Như vậy, Mã Thị không phiên nào thừa thớt.

Suốt cả thời gian họp chợ, lúc nào cũng đông nghẹt, gần như chen chân không lọt.

Có buôn bán là có quán ăn, quán ăn hầu hết là quán nhậu, có quán nhậu là có người say, là tự nhiên có ồn ào.

Nếu không chọc gãi cũng là gây sự, không thì cũng vì mua bán cạnh tranh, không phiên chợ nào là không có đánh nhau, nhẹ nhất cũng phải u đầu lọi cằm.

Có mua bán, có tiền ra vô là có cờ bạc, có cờ bạc là phải có trộm cắp, những màn “móc túi” gần như cơm bữa.

Vừa khuất mình, tất cả những người có mặt tại Mã Thị quay về Trương Gia Khẩu.

Ban ngày Mã Thị, ban đêm Trương Gia Khẩu, họ phải có cách làm cho đồng tiền luân chuyển, vì thế trong ba tháng họp Mã Thị, Trương Gia Khẩu lại phồn thịnh về đêm.

Mặt tiền chỉ là chỗ “khoa trương”, sinh hoạt thật về đêm tại Trương Gia Khẩu là trong những hẻm tối, càng tối càng có nhiều hoạt động.

* * * * *

Một trong người hẻm “làm ăn” hạn nhất là hẻm “Móng Ngựa”.

Không ai truy nguyên tại sao có tên “Móng Ngựa”, thỉnh thoảng có người đề cập thì lập luận lại khác nhau.

Có người bảo tại vì ở đây, trước kia, xa lắm nơi đó có chỗ đóng móng ngựa, nhưng có người lại nói vì hẻm quanh co giống hình móng ngựa nên người ta lấy nó làm tên.

Cũng có nhiều cách giải thích khác nhau nữa, nhưng hình như không ai “tha thiết” lắm trong vấn đề đó, vì khi nói đến hẻm “Móng Ngựa” là người ta nghĩ ngay đến cái sinh hoạt của nó chứ không buồn “nghiên cứu” xuất xứ của cái tên.

Sinh hoạt của hẻm “Móng Ngựa” có hai thứ: gái điếm và cờ bạc.

Ngoài hai giới đó, không ai lui tới hẻm “Móng Ngựa” làm gì.

Hầu hết những người khách đến hẻm này đều có vẻ thô bỉ, tuy nhiên những “gia chủ” ở đây rất dễ dãi, chỉ cần khách thật ngon, hay ít ra cũng rất sòng phẳng thì vẫn nhả hay thô bỉ cũng được tiếp đãi như nhau.

Vì khách không cần chọn lựa, gia chủ rất dễ dãi như thế nên hẻm “Móng Ngựa” lúc nào cũng tưng bừng.

Ngoài đầu hẻm được trưng hoa kết tuôi, bên trong đèn đuốc sáng ngời, tiếng cười tiếng nói ồn ào không dứt.

Đặc biệt có một nhà nổi bật hơn tất cả, vì khách đã đông mà lại ra vào không ngớt, luôn có người túc trực ngoài cửa, trong nhà “bông hồng” thấp thoáng tới lui.

Người đứng canh cửa là một người đàn ông rất khó đoán tuổi, mặt trắng không râu, nhưng lại không phải trẻ, đặc biệt là đối với bất cứ người nào hẳn cũng tươi cười niềm nở y như là quen thân mấy mươi đời, hẳn tiếp khách thật là chu đáo. Không ai biết tên hẳn, chỉ nghe các cô gái gọi hẳn là “Nhị gia”.

Mấy dãy ghế dài trước hiên nhà, trong phòng khách luôn luôn không khi nào trống, toàn là những tay áo xấn tận khuỷu tay, cổ áo không khi nào cài nút, những người ra vào cũng thế, nếu không phải dây đai to bằng, khệnh khạng đại đao, thì dưới ống giày cũng có lộ cán chủy thủ, không nữa thì cũng đội nón lệch mang tai vành váo, y như sẵn sàng “ứng chiến” bất cứ lúc nào.

Vậy mà tại đây lại không hay xảy ra chuyện “đánh nhau” như ngoài “Mã Thị”, kẻ nào vào đây hình như cũng mang sẵn theo sự dễ dãi... cảm thông, họ chỉ đến mua vui chứ không phải đến để mong gây sự.

Cũng không phải là ở đây không có bóng dáng những người văn nhã, thư sinh, nhưng số người đó ít quá, họ bị lẫn khuất trong đám “hàm râu quai nón, cặp mắt ngầu ngầu”.

Đêm nay thì hơi khác, không phải vì số văn nhã chiếm nhiều, không chỉ có một người, nhưng một người nổi bật.

Hắn là một thanh niên vận áo đen, da hắn cũng hơi đen, nhưng không phải đen sạm mà là đen “mơn mớn”, màu da của phong sương chứ không phải vì lao lực ngược xuôi như đám lái ngựa biên thùy.

Ngoài ra, hắn có bộ mặt khá tuần tú chứ không thô bạo như những người chiếm số đông.

Bất cứ một ai, nhìn qua hắn một lần không khỏi phải nhìn thêm nữa, có lẽ hắn thu hút người khác bởi cặp mắt như hai ánh sao đêm của hắn, chỉ bằng đôi mắt đó hắn rất dễ phân biệt dầu phải chen chúc trong đám người luôn miêng ồn ã.

Có một người nhìn thấy hắn dễ dàng và trước hết.

Người đó là “Nhị gia”.

Bằng vào con mắt tiếp khách “chuyên môn”, hắn vừa thấy người áo đen là đã vội bước tới nhiều bước và lưng hắn cũng cong hơn, nụ cười trên môi hắn cũng “đậu” lâu hơn.

Hắn vừa cười vừa nói :

- Đại gia, xin thỉnh Đại gia vào trong dùng chén trà thơm.

Cánh cửa này, bất cứ ai lọt vào cũng đều có thể thành “Đại gia” ráo trội, cho dầu chỉ là một tên lừa ngựa, nhưng nếu hắn có tiền thì hắn cũng là “Đại gia”

Loại thứ hai, không phải căn cứ vào tiền mà căn cứ bằng khí thế, tiền là cuộc sống, khí thế là chỗ dựa, cuộc sống đầy đủ nhưng không có chỗ dựa là kể như... lêu bêu.

Vì thế, có nhiều khi người ta phải bớt đi phần nào cơm gạo của mình để cho chỗ dựa được vững chắc.

Có khi “chỗ dựa” đã vững rồi, nhưng nếu có một khí thế nào “hùng” hơn, người ta cũng còn phải đề phòng chỗ dựa hiện có bị “búng” thành lình.

Như vậy, khí thế vẫn là điều quan trọng.

Người áo đen nằm trong hàng quan trọng đó.

Hắn bước vào cửa là “khí thế” ủa theo.

Người canh cửa phải là kẻ khôn ngoan, phải biết “nhìn” người.

Bất cứ nhà nào làm ăn cái nghề này, cũng phải chọn người canh cửa thật sành, nhiệm vụ của hần vô cùng quan trọng.

Đối với người áo đen vừa mới vô, hần cung kính thật đúng mức.

Nhưng người áo đen, ngoài cái “khí thế” đáng lưu ý, hầy còn là bậc “hào hoa”, hần đút vào tay của gã “Nhị gia” canh cửa một vật sang sáng nặng nặng thơm mùi...

bạc, và hần cười :

- Chọn cho ta một chỗ thanh tịnh.

Hơi bạc đã tăng thêm phần cung kính, gã “Nhị gia” lưng được cong thêm và giọng hần như dài ra :

- Vâng vâng, Đại gia mới đến một lần đầu mà... như thế này thì thật chúng tôi vô cùng áy náy, nhưng “cung kính bất như tòng mạng”, xin thỉnh, tiểu nhân xin đích thân tự dẫn đường.

Hai tiếng “thân tự” của hần quả đầy đủ nghĩa, thông thường hần chỉ chào hỏi rồi vào trong sẽ có “em” khác tiếp, nhưng đặc biệt người khách áo đen này, hần vốn đã nể vì khí thế, bây giờ thân người hần lại “nặng” thêm chút... nghĩa nhân, hần phải “thân tự” dẫn đường.

Hần vừa đi trước mà lại vừa nghiêng nghiêng người nhìn lại phía sau để tỏ ra mình biết “lễ”, hần hơi lúnh quýnh vì hần biết chắc đêm nay hần “nắm chắc” dịp may...

* * * * *

Bất cứ dịp may nào cũng coi chừng có kèm theo cái rủi.

Gã canh cửa “Nhị gia” lại không chịu coi chừng.

Vì quá “biết lễ” nên hần không đi theo người thường, bên sau có khách quý mà cứ cắm đầu đi trước dẫn đường là vô lễ, vì sợ vô lễ nên hần phải đi theo lối cua bò.

Hần bước ngang ngang.

Và chính vì lối đi “thủ lễ” cho đáng... đồng tiền bát gạo đó nên “Nhị gia” bị ngã, hần ngã một cú cũng thật xúng.

Không phải hần vấp mà vì có người vấp hần.

Người vấp hần là một gã có vóc dáng nhỏ thó ốm, không biết mắc mớ gì, từ trong hần chạy ào ra, hần đụng “Nhị gia” làm cho “Nhị gia” té lăn cù, ngon trớn tung luôn vô mình người áo đen, nhưng người áo đen giống như hòn núi, hần dội lại và hần cũng lăn cù.

Hần lăn xa hơn cả “Nhị gia”.

Mãi đến bây giờ “Nhị gia” mới lóp ngóp bò dậy, chống tay lên đầu gối, cà thọt cà thọt và nhăn nhăn như mắc phong :

- Mẹ cha nó, chắc con mắt nó đã lợt tròng...

Có ai chứng kiến cái màn vòng tai nghiêng mình với nụ cười luôn nở trên môi của “Nhị gia”, bây giờ mới thấy hần hoàn toàn “lột xác”, hần vừa rên vừa chửi thề ồm tỏi.

Nhưng rồi “Nhị gia” cũng không vắng tục lâu được nữa, vì ngay lúc ấy từ phía trong ba tên đại hán ào ra, họ rượt gã thiếu niên ốm tong nhưng người áo đen đã đứng chặn ngang, hần không tỏ vẻ gì, hần chỉ đứng nhìn ba tên đại hán.

Gã thiếu niên ốm tong thừa dịp bò lên định chạy...

Người áo đen đưa tay :

- Khoan.

Tên thiếu niên khựng lại, hết nhìn lăm la lăm lét ba tên đại hán, rồi lại nhìn người áo đen như cầu cứu.

Người áo đen hỏi :

- Chuyện gì đã xảy ra?

Một trong ba tên đại hán hậm hực :

- Cái tên tiểu quỷ khốn nạn...

Người áo đen chận nói :

- Có chuyện chi xin ba vị hãy thông thả mà nói, không nên mắng người như thế.

Hình như đôi mắt của người áo đen đã làm cho ba tên đại hán e dè, một tên khác trong bọn lên tiếng :

- Hắn móc túi chúng tôi.

Người áo đen quay lại :

- Có phải đúng như thế hay không?

Gã thiếu niên cúi đầu không dám ngẩng lên...

Người áo đen vẫn ôn tồn, nhưng vẻ mặt hắn thật nghiêm :

- Tiền bạc do mồ hôi nước mắt của người ta làm ra chứ không phải khi không mà có, còn trẻ quá tại sao...

Gã thiếu niên ngẩng mặt lên, giọng gã như muốn khóc :

- Cha tôi bệnh ngặt, không tiền uống thuốc...

Người áo đen hơi khựng lại.

Cuộc đời đã không cho phép hắn tin chắc lời của gã thiếu niên, hắn đã từng gặp một người đàn bà xanh xanh mét mét, luôn miệng kêu chồng vừa chết mà lại vừa mới sanh không tiền ăn, xin nhờ bà con giúp đỡ, thế nhưng đã hơn ba chỗ khác nhau, khoảng cách gần cả hai năm, người đàn bà đó cũng vẫn đi xin và cũng với một “nguyên do” như thế.

Chính ngay trong “kỹ viện” này và nhiều nơi khác nữa, một trăm “chị em ta” thì có đến chín mươi chín người rưởi có những hoàn cảnh gia đình thật đáng thương, họ đều nói một giọng như nhau, nhưng sự việc khác nhau, khác nhau nhưng đại loại như nhau, ai cũng có một hoàn cảnh thật là thê thảm.

Nhưng đồng thời hắn cũng biết có rất nhiều người, bản thân họ có thể cắn răng chịu khổ, họ có thể chịu đau bệnh, chịu đói khát cho đến chết, nhưng họ không làm sao chịu đựng nổi khi nhìn người thân của mình khốn khổ, họ có thể vì người thân của mình mà làm bất cứ việc gì, kể cả chuyện cướp của giết người.

Hắn nói với gã thiếu niên :

- Cho dầu có chuyện gì quan trọng đến thế mấy, của người cũng không có quyền xâm phạm, hãy trả lại cho người ta.

Gã thiếu niên do dự một chút rồi cho tay vào lưng lấy cái túi nhỏ trao cho người áo đen.

Nhìn bàn tay “lão luyện” của gã thiếu niên, người áo đen mỉm cười ném cái túi cho tên đại hán :

- Hãy đếm lại xem có đủ không và tha cho người ta một lần.

Tên đại hán chụp lấy cái túi lắc lắc rồi khoát tay, cả ba quay phắt vào trong.

Người áo đen lấy ra một đỉnh bạc trao cho gã thiếu niên :

- Người hãy cầm lấy, nhớ đừng làm như thế nữa.

Gã thiếu niên hơi sững sốt, nhưng rồi hắn vùng đỏ mặt cầm đầu chạy thẳng ra ngoài, thân pháp của gã thật nhanh nện y như một luồng gió thốc.

Người áo đen nhìn theo nhếch miệng cười.

Ở đời có nhiều người kỳ cục, khi họ chưa bị chuyện gì thì dáng cách của họ rất hiên ngang, nhìn qua xem chừng họ giống như một trụ sắt không ai xô nổi, nhưng nếu một khi họ đã bị ngã rồi thì họ xuổng nước luôn.

Gã “Nhị gia” tuy lễ phép nhún nhường với khách, nhưng hắn vẫn có cái “tư thế” của hắn, giá như bình thường, tên thiếu niên khi nãy lạng quạng, hắn sẽ sững sờ và không chừng còn tống cho mấy tát nên thân, trường hợp đó nhứt định là hắn oai vệ lắm.

Thế nhưng bây giờ thì hắn giống y như con gà chết, hắn ôm bụng đi cong cong cái mình, mặt nhăn nhó như sắp chết đến nơi.

Hắn nói gần không ra tiếng :

- Cái thứ gì y như là... sắt nguội, đã va người ta một cái gần nín thở, lại còn dậm càn lên một cái muốn đứt hơi luôn.

Hắn châm câu bằng mấy tiếng “ư ư” nho nhỏ nghe thật thảm não.

Người áo đen mỉm cười, thuận tay nhét vào tay hắn một vật trắng trắng nặng nằng :

- Thôi, kệ nó, con nít mà. Cầm chỗ này uống trà chơi, giận hắn làm gì.

Gã “Nhị gia” lại nhăn nhó, lần này không phải nhăn đau mà là nhăn... cười, hắn đẩy đưa :

- Làm vậy kỳ quá... Đại gia tốt quá...

Hắn nói kỳ, nhưng chắc hắn nghĩ “người trên” đã chiếu cố mà mình từ chối là vô lễ, hắn là con người có thể chết được chứ nhứt định không chịu “vô lễ” với ai, vì thế cho nên hắn chộp thỏi bạc cho vào túi bằng đúng cách “cung kính bất như tông mạng”.

Và một khi đã “tòng mạng” rồi thì không nên nói nữa, nói nhiều hóa ra bất kính, gã “Nhị gia” lại ôm bụng dẫn đường, nhưng bây giờ thì dáng đi của hắn đã mạnh hơn, có lẽ hơi bạc đã làm cho gân cốt hắn thêm phần phần chấn.

Gã dẫn người áo đen đi thẳng vào trong.

Phía bên ngoài cũng như phía bên trong, nhiều con mắt ném theo, có người tỏ ra thán phục về thái độ của người áo đen, có người vừa thán phục mà cũng vừa kinh khiếp.

Nhưng đồng thời cũng có người có tia mắt lạ kỳ.

Đó là một đại hán trung niên, hắn nhìn theo cho đến khi hai người đi khuất rồi mới dời tia mắt nhìn lại một lão già kề bên hắn, lão này ăn mặc khá sang trọng, lão có vóc người ồm ồm cao cao, lão có bộ mặt thật thâm trầm, lão đón tiếp cái nhìn của gã trung niên đại hán bằng cái gật đầu nhẹ nhàng.

17. Cô Gái Lầu Xanh

Gã “Nhị gia” đưa người áo đen vào một gian phòng khá rộng.

Nói gian phòng thì quá rộng, nhưng nếu nói gian nhà thì lại hơi hẹp, vì gian phòng này cách biệt hắn với dãy nhà phía trước, chung quanh có hoa có kiểng, có những tảng cây che bớt ánh trăng, khiến cho khung cảnh khá là thơ mộng.

Có lẽ chỗ này dành tiếp người khách sang.

Gã “Nhị gia” đưa mắt khắp gian phòng và nở nụ cười... tấn công.

Người áo đen nhìn theo tia mắt dẫn dắt của gã và gật gù :

- Khá lắm, ở đây mà được một chỗ như thế này thì thật là quý hóa vô cùng.

Gã “Nhị gia” khiêm tốn :

- Không dám, Đại gia quá khen, được Đại gia không chê cho là đã quý quá rồi. Xin Đại gia hãy ngồi, tiểu nhân cố hết sức tuyển chọn để khỏi phụ lòng rộng rãi của Đại gia.

Câu nói thật... chuyên môn.

Vừa tạ ơn vừa nhắc nhở, “đã có lòng rộng rãi thì nhứt định sẽ rộng rãi... dài dài”.

Đưa tay bưng chén trà hương thơm ngun ngút, người áo đen nhìn quanh và lại gật gù...

Gã “Nhị gia” lại khúm núm :

- Dạ, dám thưa, chẳng hay Đại gia thích loại nào? Ôm ồm, vừa vừa, hay là... có da có thịt...

Hắn kéo dài những tiếng sau cùng như để che bớt sự sống sượng đối với một vị khách sang, đồng thời cũng chờ vị “Đại gia” chận đáp.

Người áo đen mỉm cười :

- Nhị gia, tôi là kẻ vì nghe danh nên mới đến...

Gã “Nhị gia” cười hề hề :

- Vâng, vâng, mang ơn Đại gia chiếu cố...

Người áo đen hỏi :

- Nghe nói ở đây có một vị cô nương tên Lục Vân?

Gã “Nhị gia” hơi sững sốt, nhưng rồi gã lại cười ngay :

- Dạ thưa... Chắc Đại gia nghe lộn, ở đây không có “em” nào tên Lục Vân cả.

Người áo đen à à :

- Có lẽ ta lầm, chắc người ta gọi đây là xóm Lục Vân.

Gã “Nhị gia” nhìn người đối diện một lần nữa và nói nhanh :

- Chắc Đại gia lại nghe lầm nữa, ở đây gọi là xóm Phù Dung.

Người áo đen gật gật đầu :

- Cũng được, đó cũng chẳng qua là một cái tên, bây giờ Nhị gia cứ chọn cho ta một nàng đi, cứ Nhị gia xem được là ta xem được. Cặp mắt đã từng nhìn nhiều, chắc chắn Nhị gia chọn thì phải là hạng nhất.

Gã “Nhị gia” nở mũi :

- Vâng, vâng, khỏi nói, tiểu nhân nhất định sẽ chọn vừa ý Đại gia, nếu có chỗ không hài lòng, xin Đại gia cứ tát ba tát vào mặt tiểu nhân là đủ.

Hắn lại vòng tay và lòm thòm lui ra.

Chỉ còn lại một mình, nhưng người áo đen bỗng bật cười :

- Thôi, không có ai cả thì mình cứ nói chuyện với nhau đi chớ.

Không có tiếng trả lời, nhưng có bóng người lướt nhẹ và trước ngọn đèn vừa đủ sáng một gã thiếu niên đứng vòng tay.

Gã thiếu niên móc túi vừa bị người bắt gặp phía ngoài.

Hắn chớp chớp đôi mắt tinh ranh :

- Đại gia có thánh giác cực kỳ nhạy bén.

Người áo đen cười :

- Cũng không có chi, cũng không phải hoàn toàn nhờ vào lỗ tai mà còn nhờ vào đôi mắt, vừa vào đây là ta thấy bằng hữu có sẵn trên mái ngói.

Gã thiếu niên nói :

- Cũng may là tiểu sinh không phải đến trộm đồ, nếu không thì chuyện này lại cũng bị “tổ trác” luôn!

Hắn nói thật đúng giọng nhà nghề, chắc vụ “cha bệnh không tiền thuốc” không còn nữa.

Người áo đen mỉm cười về ý nghĩ đó, nhưng gã thiếu niên thì lại đang đóng một bộ mặt trang nghiêm và hẩn vùng thụt xuống lạy luôn mấy lạy.

Người áo đen chụp lấy tay hẩn đỡ lên :

- Tiểu huynh đệ, làm gì lạ thế?

Gã thiếu niên đỏ mặt :

- Đại gia đã trọng nghĩa khinh tài, Đại gia đã cứu tiểu sinh, vừa rồi, tiểu sinh không nói một tiếng tạ ơn, bây giờ nếu Đại gia không cho tiểu sinh lạy tạ thì gia sư sẽ làm tội tiểu sinh.

Người áo đen cười :

- Tiểu huynh đệ, chúng ta là kẻ giang hồ, không cần phải làm chuyện đó, xin tiểu huynh đệ thừa lại với lệnh sư rằng tôi không giám nhận.

Gã thiếu niên vội nói :

- Không được đâu, dầu gì Đại gia cũng phải cho tiểu sinh bái tạ, vì tiểu sinh còn có chuyện muốn thưa.

Người áo đen hỏi :

- Tiểu huynh đệ còn có chuyện chi?

Gã thiếu niên nói :

- Xin Đại gia cho tiểu sinh bái tạ...

Người áo đen nhìn thẳng vào mặt hẩn :

- Tiểu huynh đệ, đây đâu phải là tiểu huynh đệ không lạy, mà tại vì ta không cho, tại ta cự tuyệt, lệnh sư sẽ hiểu về chuyện ấy.

Gã thiếu niên lựng khựng...

Nhưng ngay khi đó, một giọng nói khàn khàn từ bên ngoài vọng vào :

- Vốn biết không làm sao ẩn mặt được, lão phu xin phép được diện kiến cao nhân...

Một bóng người nhỏ thó từ ngoài cửa thoáng vào, thật đúng là thầy nào trò nấy, gã thiếu niên loắt choắt y như một con khỉ, nhưng hẩn chỉ là khỉ con, lão sư phụ của hẩn mới đúng là khỉ già.

Lão vừa thấp vừa nhỏ người, áo lão rách tơi, cái nón đội trên đầu cũng lòi tóc ra nhiều chỗ, thế nhưng mặt mày lão rất sạch sẽ, không “cát bụi” như đám Cái Bang.

Vừa vào tới chỗ, lão đã quét tia mắt ngời ngời vào mặt người môn đệ :

- Hầu nhị, Đại gia đã không nhận thì không nên cãi lệnh.

“Hầu Nhi”, thầy trò cũng y như... khỉ, lại đặt cho trò cái tên “Hầu Nhi” thì không biết thầy có tên gì?

Dáng điệu hai thầy trò cộng với cái tên thật đáng tức cười, nhưng người áo đen không cười, hẩn đứng dậy vòng tay nghiêm giọng :

- Nhị vị sư đồ đã bố trí để gặp tại hạ, thì tại hạ làm sao dám nhận đó là ơn.

Lão già sừng sốt :

- Đại gia đã biết trước rồi?

Người áo đen lắc đầu :

- Không phải biết trước, tại hạ chỉ mới biết đây thôi, vì tại hạ nghĩ rằng bằng vào thân pháp của vị tiểu huynh đệ đây làm gì lại có chuyện để cho người ta bắt được?

Lão già thở ra :

- Lão Tôn đã đúng rồi, bằng vào nhãn lực của Đại gia, nhứt định lão Tôn này đã không lầm.

“Lão Tôn”

Cái tên của lão già đã làm cho người áo đen không còn thắc mắc.

Hai thầy trò cũng như khi, không phải chỉ bằng tướng mạo mà còn giống về thân pháp. Họ thật nhanh, nhanh đúng y như khi.

Thế nhưng trò đã gọi là “Hầu nhi” thì thầy không thể có cái tên nào khác và “Lão Tôn” thật quả danh phù kỳ thực, nhưng không biết lão họ Tôn hay là chiếm đoạt danh hiệu “Tôn Ngộ Không”?

Nhưng bây giờ không phải là lúc “nghiên cứu” về chuyện đó, vì người áo đen đang ngạc nhiên, hẩn hoi :

- Sao? Lão già đã có quen biết với tại hạ?

Lão Tôn lắc đầu :

- Chỉ mới gặp qua có một lần, nhưng lần đó Đại gia lại bị người hãm hại, lúc Đại gia bị bọn chó săn giải đi thì lão có mặt tại Liêu Đông.

Người áo đen cười :

- Có lẽ lão già đã nhận lầm người, tại hạ chưa bao giờ có ở Liêu Đông, và cũng chưa bao giờ bị ai hãm hại cả.

Lão Tôn lắc đầu :

- Xin Đại gia đừng nói như thế, thầy trò lão tuy là hạng bần cùng, nhưng có chết cũng không hề chịu là chó săn chim mồi cho đám quan nha, nhứt là không bao giờ hồ đồ không phân phải trái...

Người áo đen vẫn cười :

- Tại hạ không dám nghĩ thế, nhưng thật thì tại hạ là người Giang Nam, vừa từ Giang Nam đến nơi này.

Lão Tôn nhướng mắt :

- Giang Nam. Thế còn giọng nói...

Người áo đen đáp :

- Tại hạ vốn là người ở phương bắc, nhưng thiên cư đến Giang Nam đã lâu rồi.

Lão Tôn chớp chớp mắt :

- Thật như thế hay sao?

Người áo đen cười :

- Tại hạ gạt lão già làm chi. Mà đâu có gì cần phải dối?

Lão Tôn lại chớp chớp :

- Như vậy... Đại gia không phải là họ Phí?

Người áo đen đáp nhanh :

- Không, tôi họ Phí, điều đó thì lão già đã nói đúng rồi.

Lão Tôn ngơ ngác :

- Là quá he, sao lại trùng như thế vậy cà.

Người áo đen hỏi :

- Cái người mà lão già biết đó cũng là họ Phí?

Lão Tôn gật gật :

- Đúng rồi, hẳn cũng họ Phí, hẳn là Phí Mộ Thư.

Người áo đen “à” một tiếng thật dài và hẩn bật cười :

- Thì ra lại là hần, thật cái tên đó hại tôi không biết bao nhiêu bận... Không dấu chi lão gia, từ Giang Nam đến đây đã có quá nhiều người cứ nhận tôi là Phí Mộ Thư, báo hại chỗ nào tôi cũng bị thiên hạ quấy rầy, có lúc gần mất mạng.

Lão Tôn lắc đầu :

- Nhưng lần này thì Đại gia hãy yên lòng, thầy trò lão phu không phải mang chuyện phiền hà đến cho Đại gia, bởi vì không phải chó săn của nha môn, thầy trò lão phu lại còn là người biết đâu là phải trái nữa chứ.

Người áo đen thở phào :

- Như vậy thì tôi yên lòng, nếu không thì chắc chắn tôi rất khó mà yên ổn được trong những ngày lưu tại Trương Gia Khẩu.

Lão Tôn vùng ngó thẳng vào mặt người áo đen :

- Nhưng... nhưng chắc chắn Đại gia không phải là Phí Mộ Thư?

Người áo đen gật đầu :

- Không phải đâu lão gia, chúng tôi vốn là bình thủy tương phù, tại hạ đâu có gì cần phải dấu lão gia.

Lão Tôn hấp háy đôi mắt :

- Có lẽ lão phu quả thật đã già rồi, mắt đã kém nhiều hơn trước...

Lão chợt hơi thấp giọng, lầm bầm làm như mình nói với mình :

- Nhưng nếu Phí Mộ Thư mà không nhận Phí Mộ Thư thì cũng không đáng trách, cũng không phải không có lý do, chỉ có điều nếu trước mặt thầy trò lão thì lão cho rằng hần sẽ chẳng cần gì phải dấu.

Người áo đen hỏi :

- Lão gia, tôi nghe nói Phí Mộ Thư là một tên đại đạo, người ta gọi hần là “Tướng Cướp Liêu Đông”?

Lão Tôn thở ra :

- Người ta đều nói như thế cả...

Người áo đen cau mày :

- Như vậy thì từ đây về sau tôi chắc chắn sẽ còn bị rất nhiều phiền phức, nếu sớm biết như thế này thì tôi cũng không thèm đi xa làm chi.

Ngưng một chút, hần lại hỏi :

- Lão gia, tại hạ giống Phí Mộ Thư lắm hay sao?

Ánh mắt như hai luồng điện của “Lão Tôn” chiếu thẳng vào mặt hần và gật đầu :

- Giống lắm, chỉ có điều Đại gia có vẻ đen hơn.

Người áo đen cười không nói.

Lão Tôn lại nhìn hần một cái thật sâu :

- Xin Đại gia hãy yên lòng, tuy Phí Mộ Thư có khá nhiều thù địch, tuy nhiều người rất thèm cái mạng hần nhưng trong giang hồ, bằng hữu của hần cũng không ít lắm đâu.

Người áo đen nói :

- Thế nhưng lão gia, cho đến bây giờ hình như tôi chỉ mới gặp có hai người có thể nói là bằng hữu của Phí Mộ Thư.

Lão Tôn cười :

- Như thế là đủ rồi, chân chính là bằng hữu đã không cần phải quen biết mà cũng không cần phải có nhiều, có người bằng hữu gần như đặc trong thiên hạ, thế nhưng cái mạng của người đó cuối cùng lại rơi vào tay của những “bằng hữu” đó như thường.

Người áo đen vòng tay :

- Đa tạ lời chỉ giáo của lão gia, tôi đã hiểu được câu nói đó.

Lão Tôn lắc đầu :

- Không cần, giữa chúng ta, hai tiếng tạ ơn đã trở thành khách sáo, tuy Đại gia không phải là Phí Mộ Thư, nhưng lão phu vẫn thích tính tình của Đại gia, bội phục sở học của Đại gia, có thể nói là chúng ta có nhiều duyên phận, đáng làm bằng hữu với nhau lắm lắm.

Người áo đen lại vòng tay :

- Lão gia chiếu cố, thật tại hạ lấy làm vinh hạnh.

Lão Tôn cười nhăn nhăn cái miệng... chân tình :

- Sao lại nói đến “chiếu cố”? Đại gia nhìn xem, thầy trò lão phu sống như thế ấy, chỉ cần có được chén cơm đạm bạc...

Người áo đen đáp :

- Lão nhân gia, chân chính bằng hữu không cần nhận thứ ấy, cứ đem chuyện Phí Mộ Thư mà lão gia vừa mới nói ra để làm thí dụ, hẳn chính là một tên đại đạo, ít nhất thiên hạ cũng đồn đãi như thế, nhưng hẳn cũng vẫn có rất nhiều bằng hữu, lão gia nghĩ có phải thế không?

Lão Tôn gật gật đầu :

- Đúng rồi, chỉ bằng vào câu nói đó, lão phu thấy đã quá thừa điều kiện để cùng Đại gia kết giao bằng hữu...

Ngưng một chút, lão nhìn người áo đen chăm chăm :

- Lão phu đã nhìn lầm, cứ tưởng Đại gia là Phí Mộ Thư, lão phu định báo cho biết hai chuyện, nhưng bây giờ biết ra không phải, lão phu cũng vẫn có thể nói cho Đại gia biết một chuyện...

Người áo đen hỏi :

- Lão gia, chẳng hay đó là chuyện gì?

Lão Tôn đáp :

- Có người muốn lôi kéo Đại gia về làm vây cánh.

Người áo đen nhướng mắt :

- Kéo tôi về vây cánh? Nhưng người đó là ai?

Lão Tôn đáp :

- Nha trảo của Hòa Khôn.

Người áo đen trở mắt ngạc nhiên :

- Nha trảo của Hòa Khôn?

Lão Tôn gật đầu :

- Chính hẳn, chính cái tên trên khinh lờn Thiên Tử, dưới đàn áp bá tánh, trong Triều tàn hại trung lương, cái tên đã thiết lập “Hòa Trung đường”, cái tên hại nước hại dân...

Người áo đen hỏi :

- Đã là người của Hòa Trung đường thì tại sao lại muốn lôi kéo tôi làm vây cánh?

Lão Tôn cười :

- Đó là chuyện của họ, nhưng chỉ cần biết là một khi họ nhắm vào ai thì họ sẽ nhứt định lôi kéo cho bằng được, dầu phải trả bằng một giá nào và con người mà đã bị họ nhắm thì cũng đừng mong gì thoát khỏi.

Người áo đen cười :

- Nhưng làm sao lão gia lại biết chuyện ấy?

Lão Tôn đáp :

- Vừa rồi, lúc Đại gia ra tay cứu tiểu đồ, tuy chưa có hành động gì đối với ba tên đại hán kia, nhưng qua thái độ, cử chỉ, có người của họ đã âm thầm theo dõi chuyện đó, có thể Đại gia không thấy, nhưng là kẻ đứng ngoài, lão phu không bỏ sót một cử chỉ nào của họ. Vì thế, lão phu mong Đại gia hãy đề phòng.

Người áo đen gật gù :

- Đa tạ lão gia, tại hạ sẽ hết sức cẩn thận, nhưng chẳng hay còn chuyện nữa là chuyện chi?

Lão Tôn lắc đầu :

- Chuyện kia chỉ quan hệ với Phí Mộ Thư chứ không quan hệ đến Đại gia...

Người áo đen cười cười, hình như hẩn định trả lời với lão già, nhưng hẩn vụt cau mày nói trống không :

- Thật là lạ, sớm không đến, muộn không đến mà lại đến ngay trong lúc này...

Hai thầy trò của lão Tôn tung mình tràn ngang vào góc tối, ngọn đèn vùng như muốn tắt, đến lúc tỏ lại thì cả hai thầy trò đều... biến mất.

Đúng là hai tay “chuyên nghiệp” sống trong bóng tối.

Người áo đen mỉm cười ngồi xuống.

* * * * *

Người áo đen vừa ngồi xuống thì bên ngoài có tiếng bước chân.

Tiếng gõ cửa tiếp theo và sau đó, hai người hiện diện ra tại cửa.

Người thứ nhứt là “Nhị gia”.

Hắn bước vào thật nhẹ trong tư thế sẵn sàng... khúm núm, có lẽ vì thế cho nên ánh đèn trong phòng không máy động.

Người thứ hai bước vào dáng đi thật êm, thật dịu, nhẹ nhàng đến mức người ta có thể có cảm tưởng như đám mây là đà trong gió.

Nếu so sánh người thứ hai đi còn nhẹ gấp mấy lần đối với gã “Nhị gia”, thế nhưng không biết tại sao, ánh đèn cũng vẫn không chao mà bỗng đứng u ám.

Bao nhiêu ánh sáng trong phòng như dồn ra ngoài cửa, dồn ra và bao vòng chung quanh con người đó: một người con gái.

Nàng hơi ốm - không, nàng có một mớ dáng mảnh mai, hai bím tóc đen mịn chạy dài trước ngực, mặt nàng rạng rỡ mà e ấp, trên đó, khóe mắt, vành môi, chót mũi, khí chất thanh tú của một con người chưa bao giờ dính bụi trần gian!

Ngõ hẻm “Móng Ngựa” của Trương Gia Khẩu lại có một người con gái như thế hay sao?

Người áo đen sững sốt, nhưng vội đứng lên ngay.

Chân trước chưa tới đất, chân sau đã nhấc lên, gã “Nhị gia” cúi mọp mình cười...

nịnh :

- Xin lỗi, vị cô nương đây trang điểm quá lâu, làm Đại gia phải nhọc lòng chờ đợi!

Người áo đen nhếch môi nhưng không cười :

- Không sao, các cô thường thường phải cần có những thời gian như thế, xin mời ngồi.

Gã “Nhị gia” quay lại dặn dò cô gái :

- Đại gia đây là người trang nhã, cô nương hãy cố phục thị người để đền ơn chiếu cố.

Hắn quay lại cúi đầu với người áo đen và không quên điểm nụ cười “câu bạc” :

- Xin Đại gia cứ tự nhiên, chúng tôi lấy làm vinh hạnh được phục dịch cho Đại gia.

Hắn lùi ra cửa và khép nhẹ hai cánh cửa lại bằng thái độ vừa cung kính vừa...

điệu nghệ.

Người áo đen rót một chén trà và đẩy nhẹ đến trước mặt người con gái.

Cô gái nghiêng mình trang trọng, môi nàng nở nửa nụ cười :

- Đa tạ, tôi phải có bốn phần phục thị cho Đại gia.

Nụ cười chỉ chớm lên phần nửa như ngọt lịm, giọng nói của nàng vừa trong vừa mát như tiếng suối em đêm...

Người áo đen cũng mỉm cười :

- Không nên khách sáo, mà tôi cũng không quen để cho người phục thị.

Y như một lượn sóng ngầm dưới mặt hồ thu, ánh mắt cô gái chớp lên lóng lánh :

- Chính Đại gia đã khách sáo đó, nhưng không biết tiểu nữ có thỉnh giáo...

Người áo đen chận đáp :

- Tôi tên Phí Độc Hành.

Người con gái lại nghiêng mình, dáng dấp nửa phần ngây thơ, nửa phần quý phái :

- A... Phí gia...

Rồi nàng gật gù :

- Phí gia quả đúng là một cao nhân, một vị mang trong người công phu võ học phi thường.

Phí Độc Hành mỉm cười :

- Cô nương quá khen, đi ra đường cũng phải biết đôi chút để phòng thân, thế thôi.

Cô gái nghiêng mặt :

- Phí gia lại khách sáo nữa rồi đó, nếu như thế mà gọi là “đôi chút phòng thân” thì trên đời này chắc không có võ công.

Phí Độc Hành cười :

- Chắc cô nương cũng am hiểu võ công?

Cô gái mỉm cười hỏi lại :

- Phí gia xem tôi có giống người biết võ công không?

Phí Độc Hành đáp :

- Một người có được nền công phu võ học chân chính thì rất khó cho người thấy được, đó là cái mà người ta gọi là “thâm tàng bất lộ”.

Cô gái lại cười :

- Như thế thì quá đúng rồi, như Phí gia vừa rồi, nếu không can thiệp chuyện người thì chắc không ai nhìn nổi đây là một cao nhân.

Phí Độc Hành cũng cười :

- Cô nương nói chuyện khéo quá!

Cô gái nói :

- Thật mà, tôi không dám mong được một công phu võ học như Phí gia, tôi chỉ cần biết được cái mà Phí gia gọi là “đôi chút để phòng thân” thì chắc chắn tôi sẽ không bao giờ luân lạc đến mức này.

Phí Độc Hành ném tia mắt thật sắc vào mặt cô gái...

Hắn làm một bài toán thật nhanh.

18. Giang Hồ Và Kỹ Nữ

Nàng đang sửa soạn kể về sự tình khốn khổ, hay nàng muốn làm cho thân nàng mang lớp yên hoa?

Phí Độc Hành dịu giọng nhưng trang nghiêm :

- Câu nói của cô nương làm tôi nhớ đóa hoa sen, một đóa hoa ở giữa ao tù nước đọng... Không, thanh là thanh, trọc là trọc, giữa phong trần từ cổ chí kim, đã có biết bao nhiêu là hiệp nữ!

Cô gái nhìn hắn thật sâu :

- Đa tạ Phí gia, người con gái đã bước vào ngưỡng cửa thanh lâu, không có quyền buộc thiên hạ dừng xem nhẹ, nhưng được Phí gia ban cho câu nói đó, tiện nữ cũng đã thấy đủ lắm rồi!

Phí Độc Hành hỏi :

- Bây giờ tôi còn chưa thỉnh giáo?

Cô gái đáp :

- Không dám, tiện nữ tên gọi Tố Quân, cái tên thô tục quá, mong Phí gia không vì thế mà cười.

Phí Độc Hành đáp :

- Cô nương thật quá khiêm cung, con người của cô nương đã nhã mà cho đến cái tên thật là thanh.

Tố Quân cúi mặt thẹn thù :

- Phí gia cứ đùa...

Ngưng một giây, nàng lại hỏi :

- Chẳng hay Phí gia từ đâu đến và còn định đi đâu?

Phí Độc Hành đáp :

- Tôi từ Giang Nam đến và tôi muốn đến Kinh sư, nghe nói Trương Gia Khẩu, Mã Thị đang nhóm nên ghé qua để xem cho biết.

Tố Quân hỏi :

- Thế Phí gia đã có đến Mã Thị chưa? Phí gia thấy nó như thế nào?

Phí Độc Hành đáp :

- Thật là nhiệt náo, đúng là chuyến đi này tôi được chiêm ngưỡng địa phương, mà từ lâu chỉ nghe chớ chưa từng thấy. Tôi vốn là người phương bắc, lúc còn ở quê nhà không có dịp đến Trương Gia Khẩu, không ngờ sau khi thiên cư đến Giang Nam rồi lại có dịp đến đây, thật là chuyến bất ngờ.

Tố Quân cười cười :

- Trong đời cũng có nhiều chuyện bất ngờ như thế, có lúc mong một chuyện gì đó, nhưng mãi mãi cứ không khi nào thỏa nguyện, trái lại, lúc không nghĩ tới thì nó lại đến không hay. Cứ như tiện nữ mà nói, tiện nữ vốn là con gái thiện lương, thế mà dùng một cái lại dẫn thân vào cuộc đời hồng trần...

Phí Độc Hành dợm nói, nhưng Tố Quân lại tiếp ngay, nàng tiếp nói bằng nụ cười cay đắng :

- Thôi, Phí gia, mình đừng nói về chuyện đó nữa, nói một hồi chắc tôi sẽ làm cho Phí gia mất vui... Chẳng hay Phí gia định đến Kinh sư...

Phí Độc Hành cười :

- Nói ra thật đáng cho cô nương tức cười, hồi nhỏ theo văn học, nhưng bầm tánh u êm, chuyện bất thành, sang qua học võ, học cùng lem nhem, gia trưởng quở trách và cho rằng cuộc đời tôi chắc không còn mong gì làm rạng rỡ được tông môn, gần đây, huynh phụ khuyên nên đến Kinh sư, người bảo nơi đó có thể có nhiều cơ hội, biết đâu nếu gặp vận may là có thể bái tổ vinh qui...

Tổ Quân nhoẻn miệng cười...

Phí Độc Hành vội nói :

- Cao vọng của tôi đã làm cho cô nương bật cười rồi đó!

Tổ Quân lắc đầu :

- Phí gia đã hiểu lầm, chính các vị lão nhân mới là có mắt tinh đời, biết xa thấy rộng, bằng vào nhân phẩm và sở học của Phí gia, tôi nghĩ ngày bái tổ vinh qui không phải là ngày khó khăn chi lắm... Thế nhưng, không biết Phí gia định tìm con đường nào?

Phí Độc Hành như không hiểu :

- Chẳng hay cô nương muốn hỏi...

Tổ Quân chận đáp :

- Ở đây thường có khách từ Kinh sư tới, những người ấy tôi quen biết cũng khá nhiều, nhưt là lúc này, Mã Thị đang nhóm, người từ Kinh sư đến càng nhiều hơn nữa, nếu tôi biết được ý định của Phí gia, không chừng tôi cũng có thể giúp được đôi phần.

Phí Độc Hành nhướng mắt :

- Nếu cô nương có thể giúp cho, thì hay biết bao nhiêu và tại hạ vô cùng cảm kích, còn như việc tiến thân thì thật tình không dám chọn, vì con người như tôi chỉ được người ta chọn chứ tự mình đâu dám...

Ném tia mắt như dò xét vào mặt hắn, Tổ Quân mỉm cười :

- Phí gia khiêm cung thái quá, bằng vào con người như Phí gia, nhiều người cần mà không được, hiện đang có một vị tai mắt tại Kinh sư đến đây, thật là may ông ta cũng rất cần người, chỉ có điều hơi kén chọn tài năng và yêu cầu cũng có phần nghiêm cẩn, để tôi đến hỏi nhóng thử xem, xin Phí gia ngồi đây, chỉ nữa tiếng sau là tôi trở lại.

Vừa nói, nàng vừa rời khỏi ghế.

Phí Độc Hành cũng lật đật đứng dậy vòng tay :

- Đa tạ cô nương, mong cô nương cố giúp cho.

Tổ Quân nghiêng mặt mỉm cười :

- Đừng vội, chưa chắc có thành công hay không đó...

Chờ cho nàng khuất khỏi cửa, Phí Độc Hành lại vòng tay :

- Xin thỉnh lão gia.

Một bóng nhỏ thó thoáng vào: Lão Tôn.

Về mặt khô đét của lão bây giờ càng lạnh băng băng :

- Đại gia làm như thế là ý nghĩa làm sao?

Phí Độc Hành lại hỏi :

- Lão gia định nói về chuyện chi?

Lão Tôn đáp :

- Tôi muốn nói về chuyện Đại gia nhờ cô gái đó đi tìm việc...

Phí Độc Hành hơi ngạc nhiên :

- Lão gia, nhờ nàng đi tìm dùm việc làm cho tôi là chuyện sai lầm hay sao?

Chính như lão gia đã thấy, chính nàng đã tình nguyện giúp đỡ cho tôi, chứ tôi đâu có yêu cầu và một khi gặp được con người tốt như thế, tôi nghĩ không nên phụ lòng...

Lão Tôn liếc hắt bằng tia mắt sắc như đao :

- Đại gia đã được lão phu thông báo rằng có người đang định đòi lôi kéo Đại gia về làm vây cánh, rồi bây giờ lại kiếm chuyện nói muốn tìm việc làm với cô gái đó làm chi?

Phí Độc Hành lắc đầu :

- Không, lão gia đã hiểu lầm, tôi vốn muốn đến Kinh sư tìm việc, tôi làm chuyện thật tình chứ không phải như ý lão gia đã nghĩ đâu, không phải vì nghe lão gia nói có người muốn lôi kéo tôi rồi mới có ý nhờ cô gái này giúp đỡ, và nhứt là tôi đâu có ngờ nàng lại có thể giúp được tôi!

Lão Tôn cười lạt :

- Lão có đúng hay không, trong lòng hai chúng mình tự biết, chỉ có điều lão biết Đại gia có thể hiểu nàng là kẻ “có lòng”.

Phí Độc Hành nhướng mắt :

- Lão gia, nàng là kẻ có lòng? Như thế là lão gia định ám chỉ việc chi?

Lão Tôn hừ hừ trong miệng :

- Giỏi quá, Đại gia đóng kịch khéo quá, được rồi, tôi nói thẳng cho Đại gia biết, nàng là người vâng mạng kẻ khác đến đây để dò xét Đại gia đó, biết chưa?

Phí Độc Hành mở tròn đôi mắt nhìn trân trối lão Tôn :

- Lão gia, quả thật tôi đã muốn điên đầu, nàng vâng mạng của ai?

Lão Tôn nhếch nhếch môi :

- Không biết? Đúng là... mà vừa rồi tôi đã nói chuyện với Đại gia về ai?

Ngẫm nghĩ một hồi rồi Phí Độc Hành đập nhẹ tay lên mặt bàn như mới vừa “khám phá” :

- Thôi, tôi biết rồi, có phải lão gia muốn chỉ Hòa Khôn...

Lão Tôn lại bĩu môi :

- Mới biết đây à? Chuyện khó quá he?

Phí Độc Hành mỉm cười :

- Quả thật là chuyện đã quá sự hiểu biết của tôi... Họ làm sao đến đây mau quá vậy cà...

Lão Tôn lừ mắt :

- Bây giờ mới biết à?

Phí Độc Hành gật gật :

- Đúng rồi, lão gia, bây giờ thì chuyện đã rõ ràng.

Lão Tôn nhìn xói vào mặt hắt :

- Thế thì bây giờ còn định nhờ nàng tìm dùm việc nữa hay không?

Phí Độc Hành cau mày ngẫm nghĩ, thật lâu hắt gượng cười :

- Lão gia, chắc chắn lão gia không hiểu được, cha tôi đã làm cho tôi muốn điên luôn đó, người đã cho tôi là một thanh niên không ra gì, bây giờ đến Bắc Kinh, bất cứ ai trả tôi nhiều tiền là tôi bằng lòng làm cho người ấy, bất cứ ai có thể làm cho tôi “áo gấm về làng” là tôi sẽ nguyện vì người đó mà liều mạng...

Lão Tôn nhếch môi, nhưng Phí Độc Hành chận nói luôn :

- Lão gia, cha tôi đã cho tôi là kẻ không ra gì, chòm xóm dân cư cũng cho tôi là tên không ra gì, không ai thêm nói chuyện với tôi, có những đứa bé bằng lòng chơi với tôi thế nhưng khi cha của chúng thấy là lập tức gọi ngay về “răn dạy”... Lão gia thấy có xấu hổ cho tôi không? Bây giờ có người đã bằng lòng đối với tài sức của tôi, thử hỏi làm sao tôi lại không vì ơn tri ngộ mà bán cái mạng của mình?

Lão Tôn cười khẩy :

- Nếu Đại gia mà có ý nghĩ đó thì nhất định sẽ không làm sao rạng rỡ tông môn, không làm sao mang được sự vinh dự về với gia đình...

Phí Độc Hành đáp :

- Đã đành như thế, nhưng lão gia cùng biết rằng hiện tại “áo gấm về làng” là danh dự chứ?

Mặt lão Tôn bỗng dịu lại, giọng nói của lão chợt cũng ôn hòa :

- Ta không cần biết Đại gia tính toán như thế nào trong bụng, ta chỉ cần muốn cho Đại gia biết người sinh ra trong đời, tuyệt đối không nên bước một bước sai lầm, bằng vào sở học, nhân phẩm, ta nghĩ không lo gì không tìm được chỗ để mình phục vụ cho vừa ý, nếu quả Đại gia muốn được “bái tổ vinh qui” thì chuyện cũng không phải là không được, nhưng cần phải quang minh chính đại, cần phải rạng rỡ, chứ không thể...

Phí Độc Hành chận nói :

- Lão gia, tôi đã nói rồi, ai trả tôi nhiều tiền, tôi sẽ vì người ấy mà làm bán mạng, nếu bây giờ lão gia có thể hứa với tôi sẽ làm cho tôi được như thế thì tôi tình nguyện đi theo ngay.

Lão Tôn cau mặt :

- Sao Đại gia lại nói như thế? Chính Đại gia cũng thừa biết ta không thể có được khả năng như thế, Đại gia cũng thừa biết thầy trò ta làm sao để kiếm cơm mà...

Phí Độc Hành gật đầu :

- Thế thì...

Hắn cười gượng gạo và nín luôn không nói tiếp.

Đôi mắt của Lão Tôn nhìn xói vào mặt hắn, tia mắt như muốn xoi thủng bí mật trong lòng hắn :

- Có lẽ đôi mắt của ta đã quá già rồi, ban đầu ta cứ tưởng các hạ là Phí Mộ Thư, về sau lại cho các hạ là một kẻ sĩ, không ngờ... hừ hừ, ta cho các hạ biết, họ dùng người nhắm vào khả năng độc ác chứ không phải vì tài đâu, nhứt là con người từ Kinh sư đến Trương Gia Khẩu để theo dõi các hạ vốn là con người cơ trí, thâm độc, kiếm các hạ là một việc, các hạ có làm được với hắn không lại là một việc, ta chắc chắn khi cô gái đến nói chuyện với hắn, hắn sẽ có sự nghi ngờ ngay, các hạ có thành công hay không vẫn là... khó lắm.

Phí Độc Hành nói chậm rãi :

- Lão gia, thành thì vốn là cái vận mạng của tôi, không thành cũng là cái vận mạng của tôi...

Lão Tôn lạnh lùng :

- Mạng của các hạ tốt hay xấu là chuyện của các hạ, nhưng cái mạng của người khác thì nhất định không được xem như heo chó, không thể để cho bọn tham quan ô lại xé thịt banh da, ta xin báo trước, khi đặt chân vào thêm nhà của Hòa Khôn rồi thì các hạ là kẻ thù của những kẻ sĩ giang hồ, kẻ thù của lương dân, bất cứ lúc nào cũng sẽ có người thanh toán sinh mạng của các hạ...

Phí Độc Hành nhượng mắt :

- Nếu lão gia sợ tôi sẽ trở thành kẻ đắc lực cho Hòa Khôn, thì tại sao bây giờ không chịu giết sớm đi?

Lão Tôn biến sắc, ánh sáng từ đôi mắt bắn ra dữ dội :

- Các hạ cho rằng ta không thể giết các hạ tại đây sao?

Bàn tay của ông ta theo câu hỏi nhấc lên, nhưng Phí Độc Hành đã nói :

- Lão gia, trừ phi một nửa chiêu đầu mà lão gia có thể giết được, còn không thì sẽ lâm vào thế muợn màng...

Bàn tay hắn không nhấc lên, nhưng những ngón tay của hắn máy động, hắn nhìn cánh tay vừa nhấc lên của Lão Tôn và nhẹ lắc đầu.

Lão Tôn chậm chậm buông tay xuống, giọng lão trầm trầm :

- Mạng của các hạ lớn lắm, thế nhưng ta báo trước, cơ hội có nhiều và kẻ sĩ cũng có nhiều, một khi mà các hạ đặt chân vào ngưỡng cửa của Hòa Khôn, thì bất cứ lúc nào, sanh mạng của các hạ coi như không có gì bảo đảm.

Không đợi cho Phí Độc Hành trả lời, vừa chấm câu là bóng của lão già họ Tôn đã khuất vào bóng tối.

* * * * *

Phí Độc Hành ngồi xuống và nụ cười trên môi của hắn cũng tắt theo ngay.

Có tiếng bước chân bên ngoài.

Tiếng động thật nhẹ, tiếng bước chân của người con gái.

Tổ Quân bước vào mang theo nụ cười thật dịu :

- Để Phí gia chờ lâu quá...

Phí Độc Hành đứng dậy chìa tay :

- Không sao, xin thỉnh cô nương ngồi, chính tại hạ phải cảm ơn vì đã làm cho cô nương vất vả.

Tổ Quân nhìn thẳng vào mặt Phí Độc Hành, thái độ của nàng có vẻ bất an :

- Phí gia, thật tôi lấy làm khó chịu, đáng lý tôi không còn trở lại đây...

Phí Độc Hành cười :

- Sao vậy? Chuyện đã bất thành rồi phải không?

Tổ Quân cúi mặt :

- Xin lỗi Phí gia, vị khách nhân tại Kinh sư bảo rằng công việc đã đủ người...

Phí Độc Hành nhướn cười :

- Cô nương, đâu có chi mà cô nương lại phải như thế? Chính hồi nãy cô nương cũng đã có nói rồi, chuyện thành hay bại, đâu phải do quyết định của cô nương? Huống chi, cô nương, thật ra thì tôi cũng không có chi gấp lắm. Kinh sư là chỗ ngọa hổ tàng long, hạng người nào cũng có, lo chi không có kẻ dùng tôi? Dầu sao, lòng tốt của cô nương, tôi cũng phải ghi nhớ, xin thỉnh cô nương ngồi lại dùng trà.

Hai người v'ừa ngồi xuống thì Tổ Quân lại nhồm lên, dáng cách của nàng quả có vẻ bất an...

Nàng nói :

- Phí gia, ở đây thật... không hay.

Phí Độc Hành cười :

- Cô nương, thì giờ hãy còn nhiều, chúng ta hãy còn nhiều...

Tổ Quân chận nói :

- Phí gia, nếu thật chưa đi thì tôi xin Phí gia hãy yên tâm, tôi sẽ hết sức vì Phí gia mà lưu ý, may ra có thể...

Phí Độc Hành cười :

- Cô nương quả đúng là con người nhân ái, không ngờ chuyện đi Bắc Kinh này tôi lại gặp được một người quá tốt, cho dầu chuyện thành hay không, tôi hy vọng từ đây tôi sẽ được thêm một người tri kỷ.

Tổ Quân ngẩng mặt lên :

- Đa tạ Phí gia, người đã không ty hiềm đối với gái phong trần, tiện nữ vô cùng vinh hạnh.

Phí Độc Hành nói :

- Tôi vốn nhìn ra cô nương là một kỳ nữ tử, nếu có được một hồng phần tri kỷ như cô nương, chắc không một ai không lấy đó làm điều tự mãn...

Tổ Quân nhìn thẳng vào mặt Phí Độc Hành :

- Phí gia, hình như Phí gia đã đánh giá tôi quá cao, cứ như thế chắc sau này Phí gia sẽ vô cùng tuyệt vọng.

Phí Độc Hành lắc đầu :

- Tôi tin tưởng vào cái nhìn của tôi không làm sao sai được.

Haán vụt nín ngang, cả hai cùng nghe tiếng trống đầu canh đã điểm hai dùi.

Phí Độc Hành gật gù :

- Mau quá, mới đây mà đã canh hai.

Do dự một chút, Tổ Quân nói :

- Phí gia, có một chuyện mà tôi quá ngại ngùng khi phải nói trước với Phí gia...

Phí Độc Hành nhìn cô gái :

- Không có chi, xin cô nương cứ nói.

Tổ Quân cúi mặt :

- Xin Phí gia lượng thứ, khi tôi đến làm việc nơi này, tôi đã có giao hẹn với chủ khách điểm rằng tôi chỉ có thể ngồi suốt đêm hầu rượu cho khách, nhưng tuyệt nhiên tôi không làm chuyện bán mình.

Phí Độc Hành thản nhiên :

- Đó là chuyện tốt và có lẽ cô nương cũng đã hiểu lắm, tôi đến đây để mong tìm bằng hữu chứ không phải thuần về chuyện đó.

Tổ Quân cúi mặt :

- Đáng lý tôi không nên nói như thế, nhưng thật tình chuyện không thể không nói trước...

Phí Độc Hành nói :

- Mới gặp nhau lần thứ nhất, chuyện đó phải được nói ra trước hết chứ, cô nương, không những không khó chịu mà trái lại tôi vô cùng hứng thú vì không đến nỗi nhìn lầm, cô nương đúng là một kỳ nữ tử.

Tổ Quân ngẩng mặt lên :

- Phí gia lại dửng dề cao mãi, tiện nữ thật quá cảm kích và tình nguyện hầu rượu Phí gia suốt sáng.

Phí Độc Hành mỉm cười :

- Đa tạ cô nương, có lẽ phải chờ lúc khác vì ngay bây giờ tôi đang có chuyện phải đi ngay.

Tổ Quân nhướng mắt :

- Thế sao Phí gia lại vào đây...

Phí Độc Hành cười :

- Tôi chỉ rảnh từ đầu hôm đến giờ, vì thế nên vào đây tìm bạn.

Tổ Quân nhoẻn miệng cười :

- Có phải Phí gia đã giận tiện nữ rồi chẳng?

Phí Độc Hành nhìn vào mặt nàng và lắc đầu cười :

- Cô nương hãy yên lòng, tôi không phải hạng người như thế ấy.

Tổ Quân hỏi :

- Thế tại sao Phí gia lại ra đi đột ngột như thế?

Phí Độc Hành đáp :

- Xin cô nương yên lòng, vì quả tình tôi đang bận việc.

Tổ Quân nhìn hẩn chăm chăm :

- Nhưng, nếu giá như vừa rồi tiện nữ lo được chuyện cho Phí gia thì chắc Phí gia không có gặp như thế ấy...

Phí Độc Hành cười :

- Cô nương xem nhẹ tôi rồi đó, nơi này không được thì còn nơi khác, cả dãy đất mệnh mệnh như thế này, không lẽ không có chỗ dung thân hay sao? Đại trượng phu khi đã quyết tâm là phải vẫy vùng, huống chi cô nương cũng thấy, Phí mỗ đâu phải người vô dụng.

Tổ Quân gật đầu :

- Đúng rồi, Phí gia, nếu Phí gia có được ý nghĩ như thế thì tiện nữ hết sức yên lòng, bây giờ, quả thật Phí gia có chuyện thì tiện nữ cũng không ép.

Phí Độc Hành đứng lên :

- Được làm quen với cô nương kể như đến Trương Gia Khẩu lần này không bị uống công, nếu chúng ta có duyên, chắc sẽ có ngày gặp lại, bây giờ xin tạm cáo từ.

Hắn đặt nhẹ lên bàn một nén bạc, rồi đi thẳng ra ngoài cửa.

Tổ Quân cũng đứng lên, nàng cũng ra cửa nhưng lại rẽ vào hậu viện.

Phí Độc Hành vừa bước ra phía trước là gặp ngay gã “Nhị gia”, hắn cúi mọp vòng tay :

- Phí gia, không nghỉ lại sao?

Phí Độc Hành vẫy tay :

- Đang bận chuyện bên mình không ở lâu được, xin cáo từ.

Vừa nói hắn vừa đi luôn ra cửa.

Gã “Nhị gia” kêu với :

- Phí gia, có điều chi không vừa ý chẳng?

Phí Độc Hành chỉ vẫy tay chớ không quay mặt lại :

- Không có chi, vì bận chuyện.

Không để cho hắn lấy nhây, họ Phí bước thật nhanh khuất dạng ngoài cửa quán.

Từ trong bước ra ngoài, trong bóng tối có nhiều cặp mắt ngời ngời theo dõi nhưng Phí Độc Hành lại không kể đến, cũng không biết hắn có thấy chuyện đó hay không.

Hắn lầm lủi bước đi, môi hắn phớt điểm nụ cười, không biết vì thích khung cảnh nơi này hay vì thích cô gái Tổ Quân...

* * * * *

Tổ Quân ra ngõ vườn hoa.

Đối diện có một người đàn ông đi lại.

Người đàn ông cao ốm có vẻ mặt trầm trầm, mình vận áo đen, vừa tới bên nàng là hấn vội vàng thấp giọng :

- Sao?

Tổ Quân đáp :

- Không làm sao biết rõ, mò không nổi.

Người áo đen vẫy tay ra phía ngoài nhiều bóng đen trong bóng tối lao ra.

Họ tung mình về hướng mà Phí Độc Hành vừa khuất.

Ngõ hẻm “Móng Ngựa” khá rộng, trong đó còn có nhiều đường nhỏ xắc ngang xắc dọc, một gã đại hán vừa bám theo Phí Độc Hành trở ra tới một ngã ba, hấn vùng khựng lại.

Phí Độc Hành đã mất tiêu.

Trước mặt hấn, con đường không thẳng, cả hai ngõ rẽ đều chênh chếch, hấn không biết Phí Độc Hành đi về hướng nào.

Gã đại hán tần ngần một chút rồi rẽ sang bên phải.

Vừa bước đi mấy bước, vụt nghe bên sau có tiếng tăng hắng, gã đại hán giật mình quay lại, vừa thấy người đứng sau lưng là hấn sững sờ...

Hấn đang bám theo Phí Độc Hành, bây giờ Phí Độc Hành lại đứng phía sau lưng.

Phí Độc Hành toét miệng cười :

- Tìm tôi phải không, ông bạn?

Gã đại hán hơi hoảng hốt, nhưng hấn lập tức đứng nghiêm ngay :

- Ta vốn không quen biết thì đâu có kiếm làm chi.

Phí Độc Hành cười :

- Bình sinh của ta thích đối diện, có chuyện cứ nói thẳng hoàng, chớ cứ gặp cái bọn thập thò là sẽ đánh đòn ngay.

Vừa nói, hấn vừa quay mình trở lại.

Gã đại hán vụt kêu lên :

- Đứng lại!

Phí Độc Hành quay mình nhướng mắt :

- Chi đó ông bạn?

Gã đại hán hỏi :

- Người vừa bảo sẽ đánh đòn ai?

Phí Độc Hành đáp :

- Bất cứ ai muốn rình mò theo dõi ta thì người đó nhứt định phải được đánh đòn.

Nhưng nếu các hạ không làm chuyện đó thì cứ yên lòng.

Gã đại hán cười nhạt :

- Ta thấy hình như người đã có vẩy cá trong con mắt, người có biết ở đây là đâu không? Có biết đây là địa bàn hoạt động của ai không chớ?

Phí Độc Hành đáp :

- Của ai cũng thế thôi, cứ hễ có kẻ muốn lỏ mò theo dõi ta, là kẻ đó phải được đánh đòn.

Gã đại hán xạm mặt, giọng gã gần gần :

- Được lắm, để rồi xem ai đánh được ai...

Hắn không nói nữa, vì chỉ tới đó là thân hình của hắn đã nhóng lên, nắm tay hộ pháp của hắn đã bay vào giữa ngực Phí Độc Hành, hắn đánh đúng thế “Hắc Hồ Du Tâm”, thế chuyên đánh lén và cũng là thế hiểm nghèo đối với người bị tấn công.

Phí Độc Hành cười lạt :

- Bằng hữu, cái lối đánh đó yếu lắm...

Hắn đưa tay nắm ngay cổ tay của gã đại hán vặn téo một vòng, gã đại hán nhăn mặt khom mình chạy theo đà tay vặn của đối phương, hắn vừa chạy vừa khom mình trông vô cùng thảm hại...

Phí Độc Hành vùng được hai vòng rồi thành linh chân phải bắn ngay ra, gã đại hán lộn ngược một vòng, hai cái răng rớt ra ngoài, máu và cát lầy nhầy đầy miệng.

19. Gặp Nhau Trong Sông Bạc

Gã đại hán đưa tay áo quẹt quẹt máu nơi miệng, hắn nhìn trừng trừng Phí Độc Hành rồi thỉnh thoảng cho tay xuống ông giầy rút ra một ngọn tiểu đao...

Phí Độc Hành nhướng mắt :

- Sao đó, chơi nhau bằng binh khí nữa à?

Gã đại hán không trả lời, hắn đang lom khom dưới đất vọt tung thẳng mình lên vùng lia ngọn tiểu đao vào mặt vào ngực Phí Độc Hành.

Hai chân vẫn đứng một chỗ, Phí Độc Hành chỉ né tránh bằng thân trên, vừa tránh hắn vừa cười :

- Sao vậy ông bạn, dồn người ta quá như thế thì ai lại có thể nhịn nhường được nữa?

Tay trái hắn nhấc lên, ngọn tiểu đao từ trong tay gã đại hán bỗng chuyển sang tay hắn, đồng thời tay phải hắn đưa theo, gã đại hán hứng một tát tay nẩy lửa và té ngổ xuống đất.

Phí Độc Hành cười :

- Bằng hữu có nghe rõ rồi chớ? Ai bị ai đánh vậy hè?

Gã đại hán đứng lên, hắn thụt lui lần vào trong và nói :

- Có bản lĩnh thì hãy vào đây, thằng nào chạy là... cứt chó.

Hắn vừa bắn lùi vừa hất mặt chữ y như con nít mà chỉ thoáng cái hắn đã mất trong bóng tối.

Phí Độc Hành đứng yên một chỗ mỉm cười...

Chờ cho gã đại hán khuất hẳn rồi, Phí Độc Hành quay lại nhìn lên một mái nhà kế cận, hắn cười :

- Lão gia, màn này toàn là chuyện đánh nhau, đối thoại ít lắm, lão gia có măn nhãn chưa?

Từ trên mái nhà, một bóng đen nhỏ thó tung xuống thật nhanh: Lão Tôn!

Lão nhìn Phí Độc Hành bằng cái chớp mắt lạnh lùng :

- Màn đó tuy có khá, chỉ tiếc vì vai chánh lại hát không trúng lợp.

Phí Độc Hành nhướng mắt :

- Sao vậy? Lão gia, có phải...

Lão Tôn đáp :

- Họ là vi cánh của Hòa Khôn, tay cầm đầu cũng đã có mặt ở đây rồi, các hạ làm cho họ nghi ngờ không dám thâm nhập, bây giờ càng làm cho họ xa thêm, màn này không xài được.

Phí Độc Hành chớp mắt :

- Thật thế sao?

Lão Tôn đáp :

- Ta không có thì giờ đâu để đến đây nói chuyện đùa, thật hay không thật cứ đợi ở đây là biết.

Lão không đợi Phí Độc Hành nói gì thêm, vừa dứt lời là lão phi thân lên mái ngói và mất dạng.

Phí Độc Hành không nhìn theo vì ngay khi ấy hắn đã nghe thấy nhiều tiếng chân bước loạn từ phía trong hẻm cũng như ngoài đầu hẻm.

Phí Độc Hành đứng yên một chỗ mỉm cười.

Con hẻm bây giờ giống cái ống trúm, hắn tự nhiên đã biến thành một con lươn.

Cả hai đầu đều có đông người, “con lươn” muốn nhui, muốn lùi cũng không làm sao kịp nữa.

Bên ngoài có năm người, bên trong có sáu người, cả mười một người trên tay đều có vật sáng choáng.

Thước sắt có, đoản đao có, roi ngựa cũng có, Phí Độc Hành nhận ra những người mà hắn đã vừa gặp trước cửa thanh lâu.

Có một tên lên tiếng :

- Khá lắm, hắn cũng thuộc hạng lý, hắn cũng không chịu chạy.

Một người khác gắt :

- Khỏi cần phải nói nhiều, hắn dám chạm vào bọn ta là hắn phải chết, hạ hắn cho ta.

Mười một người trước sau tràn tới, những ánh thép sáng lên.

Kể ra thì đám mười một người này cũng không phải hạng vô danh tiểu tốt, những món binh khí trên tay họ nhắm toàn vào nơi yếu hại của đối phương.

Thế nhưng đối với Phí Độc Hành thì chuyện đó không ăn nhằm gì cả, hắn cười cười :

- Đông quá mà nhắm đánh một người, như vậy làm sao người ta gọi được là anh hùng hảo hán, đúng là thứ vô loại giang hồ, các ngươi chưa biết qui củ tối thiểu nữa sao?

Ngon tiểu đao của gã đại hán khi nãy hãy còn trong tay, Phí Độc Hành vừa nói vừa hất tay lên.

Bọn đại hán đang tràn tới bỗng đội ngựa ra, trong đó có bốn tên đổ máu.

Ngon tiểu đao trong tay của Phí Độc Hành đều trúng vào cổ tay phải, binh khí trong tay chúng rơi luôn.

Chỉ mới có bốn tên mang thương, nhưng cả mười một tên đều đứng lại, họ nhìn ngon tiểu đao trên tay của Phí Độc Hành bằng tia mắt lăm lăm lét.

Đưa ngon tiểu đao lên chút nữa, Phí Độc Hành cười cười :

- Sao đây? Chư vị, đánh nữa hay thôi?

Con đường hẻm vụt im phăng phắt, thật lâu, thỉnh thoảng có tiếng thét lên :

- Mẹ cha nó, tất cả xông lên...

Bảy tên chưa bị thương cùng hô nhau một lượt, họ quyết liều.

Nhưng cũng ngay lúc đó, từ bên ngoài đầu hẻm vụt có tiếng lạnh băng băng :

- Dừng lại, khôn khiếp, các ngươi làm gì thế?

Câu hỏi phát ra một lượt với bóng người xam xúi đi vào.

Một người đàn ông ôm ồm cao cao, vẻ mặt thâm trầm, người vừa gặp Tổ Quân trong vườn hoa kỹ viện.

Người áo đen đi thẳng đến trước mặt Phí Độc Hành, hắn hất mặt hỏi đám đại hán :

- Diên hay cầm, tại sao ta hỏi lại chẳng trả lời?

Gã đại hán bị đánh đầu tiên lên tiếng :

- Đồ gia, đó là tên vừa gọi Tổ Quân hầu rượu...

Bốp!!!

Người họ Đỗ nhấc tay lên, gã đại hán bị một tát tay xiển niễn.

Hắn đứng không vững nên thối lui luôn ba bốn bước.

Người họ Đỗ hất hàm :

- Cầm cái mồm người lại, lâu xanh vốn dành cho bất cứ ai, cứ có tiền là muốn gọi ai cũng được, người ghen à? Cút đi khỏi mặt ta.

Vừa rồi bị Phí Độc Hành đánh mấy bận, gã đại hán mặt đã vốn đỏ rồi, bây giờ được chủ nhân tặng thêm màu đỏ bỗng biến sang màu tím.

Hắn không dám nói mà cũng không dám tỏ vẻ giận hờn, chỉ biết cúi đầu dõng tuốt vào trong ngõ tối.

Hắn dõng là mười tên kia cũng rút theo, ngõ hẻm bây giờ mới hoàn toàn yên tĩnh, người họ Đỗ vòng tay :

- Đây là chuyện hiểu lầm, bọn chúng có mắt không trông, không biết tôn giá là bậc giang hồ cao nhân, dám mong huynh đài nghĩ chút thể diện của tại hạ mà tha cho chúng.

Phí Độc Hành vòng tay đáp lễ :

- Không dám, tôi cũng có phần, tại tôi trong cơn tức tối, huynh đài không nên nhắc đến tội đó cũng đã là may.

Người họ Đỗ nói :

- Tôn giá nói như thế thật tình huynh đệ không dám nhận, trong giang hồ huynh đệ cũng đã có mặt khá lâu nên không đến nỗi hồ đồ, vừa rồi nếu tôn giá không nương tay thì bọn chúng làm sao thoát chết, tại hạ xin trang trọng xin lỗi và tạ ơn.

Ngừng một chút, hắn lại vòng tay :

- Tại hạ tên Đỗ Nghị, chẳng hay có nên thỉnh giáo?

Phí Độc Hành cũng vòng tay :

- Không dám, tại hạ là Phí Độc Hành, nhân muốn tham quan vùng Mã Thị nên ngang qua quý địa, đã chẳng kịp đến ra mắt chư vị mà lại còn sinh chuyện, thật quả là chuyện không phải...

Đỗ Nghị mỉm cười :

- Phí huynh đã hiểu lầm nữa rồi, huynh đệ cũng là người từ ngoài đến, đối với anh em tại địa phương này cũng chỉ quen biết thế thôi.

Phí Độc Hành gật đầu :

- Cũng thế thôi, Đỗ huynh đã vì nghĩa mà ra mặt, tại hạ phải có lời cảm tạ.

Đỗ Nghị mỉm cười :

- Phí huynh khách sáo quá... Chẳng hay Phí huynh nghĩ tại khách sạn nào? Nếu được Phí huynh cho phép, sáng mai tại hạ sẽ cùng với anh em địa phương đây đến viếng an.

Phí Độc Hành đáp :

- Thật không dám dấu chi Đỗ huynh, đêm nay tại hạ phải đi rồi...

Đỗ Nghị hơi sững sốt :

- Sao Phí huynh không lưu lại vài hôm nữa? Mã Thị đang lúc thịnh hành...

Phí Độc Hành đáp :

- Đa tạ Đỗ huynh, vì có chút việc gấp, tại hạ phải đi ngay.

Đỗ Nghị gật đầu :

- Đã thế thì huynh đệ không dám làm trễ chuyện của Phí huynh, ngày sau hy vọng sẽ còn có nhiều cơ hội, tại hạ cáo từ.

Đứng nhìn theo cho đến khi Đỗ Nghị khuất qua một khúc quanh, Phí Độc Hành ngẩng mặt bật cười :

- Lão gia, có nghe rõ rồi chưa? Họ bám theo tôi đấy...

Một bóng đen nhoáng ra, Lão Tôn lên tiếng :

- Thật ta không mò nổi, ta đã cho biết chúng có hang ổ tại đây, thế tại sao lại còn làm cho chúng mang thương tích?

Không quay mình lại, cũng không nghiêng đầu lại, Phí Độc Hành cứ cười cười :

- Người ta thường nói “có so cựa rồi mới có thể quen nhau”, có rất nhiều trường hợp họ đánh nhau xiển nhẫn rồi mới nghĩ chuyện giao tình.

Nói xong, hất đầu ngọn tiểu đao vào tay áo rộng và đi thẳng ra đầu hẻm.

Lão Tôn đứng nhìn theo ngơ ngác, thật tình ông ta không hiểu con người ấy làm sao...

Thình lình từ trong tối, Hầu nhi lộ ra kêu nhỏ :

- Sư phụ!

Lão Tôn nói :

- Càng xem, ta càng thấy hắn giống Phí Mộ Thư, thế mà hắn vẫn cứ... Thật không hiểu ra làm sao cả. Hầu Nhi, đi, ta phải theo hắn tới cùng.

Hai thầy trò nhoáng mình lên một cái là mất luôn vào bóng tối.

* * * * *

Hẻm Móng Ngựa vốn đã phứt tạp, ồn ào, chỗ này lại còn ồn ào hơn nữa.

Trương Gia Khẩu quả có nhiều nơi giải trí.

Chỗ này là một tòa nhà khá rộng, vòng sân mênh mông, trong sân, từ trước đến sau, có rất nhiều trụ cây, đầu trụ là những ngọn đèn lồng sắc sỡ, khiến cho sân tuy có rộng nhưng không chỗ nào là tối.

Trừ phi ở những góc tường không có đặc bàn, còn thì chỗ nào một cây kim rơi cũng thấy rất dễ dàng.

Những cái bàn đặt khít vào nhau, trên đó đủ các lối chơi, đánh bài cửu có, đánh xúc xắc có, tiếng hò, tiếng cười pha vào nhau, không khí ồn ào.

Tòa nhà kiến trúc hơi lạ, không có phòng khách, không có bậc thềm, sát tường ngoài có cánh cửa, có lẽ cửa ra vào, nhưng bây giờ thì đóng khít rim, chung quanh hiên có nhiều tên đại hán khoanh tay đứng sờ rờ như người hóng mát, nhưng nếu có mắt tinh hơn một chút, ai cũng có thể biết đó là những tay canh gác cho sóng bạc, nhất là quanh hông họ nổi u u, càng chứng tỏ trong đó có cái thứ mà không dễ chọc.

Ngay chính giữa nhà có một cái bàn đông nhứt, bàn này ngoài số người ngồi, số người đứng chung quanh cũng rất nhiều.

Cũng đánh bài thôi chứ không có gì mới lạ, nhưng không hiểu tại sao thiên hạ lại bu quanh quá đông như thế, nhiều người ở bàn khác nhìn sang, nhìn mãi một hồi họ mới hiểu ra.

Những bàn khác, cũng có lúc đông người ngồi, người đứng cũng có nhiều, nhưng họ ra vô thay đổi liên hồi, chứ không dán chết một chỗ như thế ấy, ở bàn này có chuyện lạ, không phải lạ về cờ bạc mà lạ vì bàn đó có hai cô gái.

Hai cô gái này không đánh bạc, họ chỉ ngồi ở phía sau một người không biết họ thuộc vào loại gởi hứng hay chỉ huy.

Người bên trái ngồi sao một lão mập thù lù, trắng bạch, cái bụng bầu ra y như thùng nước, ăn mặc rất sang trọng.

Người bên phải ngồi sau một gã đại hán râu bò cắm, ngực áo bạch ra tay xoắn vào khố cùi chỏ, vóc dáng có vẻ không hiền.

Cô gái ngồi sau lưng lão mập có phần đẹp hơn cô gái bên kia, trên mặt cô ta, cạnh khóe môi bên trái có một nốt ruồi duyên, người ta bảo đó là thứ nốt ruồi “ăn hàng”, không biết có đúng như thế hay không, chỉ thấy nhờ vào nốt ruồi đó, cộng với vẻ thanh lâu, nàng rất dễ nhìn.

Cô gái ngồi sau lưng gã đại hán râu ria, tuy không xấu nhưng không có gì nổi bật, nhưng không phải vì thế mà không có những tia mắt ném qua ném lại.

Lão trắng mập không nhìn đến một ai, bộ mặt thịt non choẹt của lão không lộ một chút gì để có thể dựa vào mà phán đoán, mắt lão him híp nhìn vào những cây bài, làm như đời lão ngoài cây bài ra, không còn có điều gì quan trọng.

Tay lão cầm bài, hai ngón tay mập tròn “nặn” mấy lá bài thiếu điều ra nước, y như là cái lỏi “nặn” lãn như thế, lão có quyền lực cho bài biến ra đúng theo ý muốn của mình.

Lão trắng mập này có cái tên “Kim Bá Vạn”, không biết cha mẹ sinh ra vì muốn cầu cho con mình giàu có mà đặt cho cái tên như thế, hay là sau khi dựng nghiệp rồi lão mới tự đặt cho mình.

Không chừng có người gọi “tưng” như thế rồi lão lấy luôn để làm tên.

Lão Kim Bá Vạn ngồi trước “nặn” bài, người đẹp có nốt ruồi duyên ngồi sau mở tròn mắt ra theo dõi, nàng nhìn vào bài, cái miệng nho nhỏ của nàng “hoạt động” không ngừng, hết chu mỏ đến nhếch môi, giá như một người đàn bà xấu mà làm như thế thì chắc trông buồn cười lắm, riêng nàng thì không, cho dầu cái miệng có nhếch có chu, người nhìn vẫn tìm ra cái đẹp.

“Nặn” tới “nặn” lui một hồi lão Kim Bá Vạn ụp bài xuống bàn dần cứng.

Nhìn bộ mặt không lộ cảm tình của lão, không ai đoán nổi bài lão đang có những cây gì...

Có gái vuốt vuốt vai áo lão Kim Bá Vạn, nàng nhoẻn miệng cười :

- Lão gia, đừng có bủn xỉn nghe, lão gia bủn xỉn thì chắc cầm thế tôi ở lại lắm đó nghe.

Tay cầm cái có bộ mặt thịt “dê” can hồng nổi, hân cười hề hề :

- Có sao, có sao... Kim nhị nương mà ở lại đây thì nhứt định có nhiều người quét nhà lau giường tắm tắt.

Tiếng cười rộ lên theo câu nói đó, nhưng có người lại lườm tay cái và nhìn lại Kim nhị nương :

- Mẹ họ, ở đó mà nói vậy, cái miệng ăn mắm ăn muối nói không nhìn trước nhìn sau, da thịt thơm phưng phứt như Kim nhị nương mà lại để cho cái đám rệp khốn nạn này... chà lết à?

Tiếng cười lại nổi lên hô hô.

Kim Bá Vạn làm như không nghe thấy, lão cứ cúi mặt “nặn” mấy cây bài.

Kim nhị nương lườm người vừa nói câu đó một cái thật dài, không phải cái nhìn giận dữ mà cái nhìn “trách nhẹ”, lối nhìn của người người đàn bà hay nũng nịu.

Cái nhìn “nửa cự nự, nửa bằng lòng” của người đẹp làm cho gã đại hán vừa thốt câu nói... nhìn đàn bà ấy, cảm nghe như bao nhiêu máu nóng trong người dồn cả lên mặt, đầu óc hân bồng choáng váng...

Gã râu ria ngồi ở đầu bàn rụt cười rề :

- Kim nhị nương, thiếu mấy nút, cái thua, chung đi.

Cô gái ngồi sau lưng gã râu ria chắc lưỡi hít hà hai ba cái rồi mới chung tiền.

Kim nhị nương vụt nhướng mắt, đôi mắt của nàng thật long lanh.

Không phải vì nàng thấy chung tiền, đôi mắt nàng sáng lên một cách khác thường, và nhứt là nàng không hề nhìn vào đồng tiền mà lại nhìn phớt qua vai của gã đại hán râu ria, phóng tia mắt ra phía sau lưng của hắn.

Phía sau lưng của gã đại hán râu ria làm cái, có một người.

Không biết người đó đến bao giờ, cũng không biết vào bằng ngã nào, vì khi Kim nhị nương ngẩng lên là bắt gặp.

Và cũng chỉ vừa chạm mắt là tim nàng vụt rộn lên.

Đó là một người đàn ông, người đàn ông mà từ khi “biết nhìn người” đến bây giờ, nàng chưa từng thấy người nào có một sức hút lạ thường như thế.

Người đàn ông có sức “thu hút” phái nữ mà từ khi bắt đầu “nằm mộng” đến bây giờ, nàng chưa được gặp.

Một người đàn ông lý tưởng của nàng.

Mắt của Kim nhị nương như đứng y một chỗ, giống hệt cây kim cắm vào đá “nam châm”.

Người trong mộng từ thuở “lòng chớm biết đời”, nàng chưa gặp được thì lại gặp Kim Bá Vạn.

Nàng gặp một đại phú hào.

Một người thuộc hạng “có máu mặt” vùng Trương Gia Khẩu.

Nàng gặp con người đó, sau khi cha mẹ nàng kể tục lìa đời, trong lúc bơ vơ trơ trọi, không ăn cơm, không chỗ ngụ nàng bị bọn Ma Cô bắt bán vào ngô hẻm “Móng Ngựa”, họ chỉ bán nàng có hơn trăm lượng và món tiền đó, món tiền chúng có được bằng cách bán đứng một người con gái thiện lương, họ cũng “trả” hết vào một nửa đêm, cũng tại sòng bạc trong hẻm “Móng Ngựa” này.

Căn mạng của nàng có khổ, nhưng cũng chưa đến bước đường cùng, có lẽ “cao xanh” hãy còn có thì giờ dòm xuống, nên nhập vào ngô hẻm “bình Khang” này chưa đến ba năm là nàng gặp được Kim Bá Vạn.

Vào chơi xóm yêu hoa này trong một buổi “trà dư tửu hậu”, Kim Bá Vạn gặp nàng và hắn bỗng tưởng tượng mình giống như Từ Hải, có thể nàng cũng có lời lẽ và cử chỉ chứng tỏ được đôi mắt “phong trần đoán giữa trần ai”, nên chỉ một đêm là hắn đã ra tay... tiền bạc để “thân củi xỏ lồng” cho con chim xanh chui vào tổ ấm.

Từ đó, nàng được thiên hạ đổi tên.

Người ta gọi nàng là Kim nhị nương vì nàng về với Kim Bá Vạn trong tư thế “phòng nhị”.

Đời sống của Kim nhị nương cũng theo cái tên mà thay đổi.

Mặc thì lụa là, ăn là sơn trân hải vị, tất cả phương tiện cho cuộc sống, lớn như nhà cửa cơm áo, nhỏ như sơn phần xe cộ, một tay “nghĩa hiệp” của lão Kim.

Nhưng đó là đời sống về vật chất.

Nàng vẫn bị thiếu thốn, vì Kim Bá Vạn vẫn không phải là người trong mộng tưởng của nàng.

Thiếu thốn là ước mơ.

Bây giờ, nỗi ước mơ từ khi mới biết đời, bỗng dưng nàng bắt gặp.

Đôi mắt của Kim nhị nương sáng lên một cách lạ thường.

Y như bãi cát khô nóng lâu ngày chợt hứng được cơn mưa.

Cái loại người đàn ông trong mộng tưởng của nàng đang có mặt sau lưng tên râu ria cầm cái.

Người con gái ngồi phía sau lưng gã râu ria, người đàn ông mộng tưởng của nàng đứng sau lưng cô gái.

Đôi mắt Kim nhị nương xuyên lướt qua vai gã râu ria, lướt luôn qua mái tóc cô gái, chiếu thẳng vào mặt gã đàn ông vừa mới đến.

Kim nhị nương bỗng có một sự so sánh, nàng cảm thấy người đàn ông đó đứng vào một nơi không xứng đáng.

Cho dầu cái hạng chà lết theo những kẻ có tiền trong sòng bạc như cô gái ngồi sau lưng gã râu ria chưa hề chọc ghẹo đến nàng, chưa hề làm điều gì cho nàng có thể thấy là vô lễ, nhưng nàng vẫn cảm thấy họ là loại con gái bần tiện - mặc dầu nàng đã từng được thiên hạ xem là một cô gái điểm, đã từng được thiên hạ bỏ tiền ra để mua vui, nhưng nàng chưa hề làm cái chuyện bần tiện như những cô gái đó, nàng lấy tiền thiên hạ rất sòng phẳng bằng tất cả “sức lao động” của nàng, vì thế nàng nghĩ, nàng có quyền coi thường những cô gái kiếm tiền bằng những lối đó mà không đủ can đảm “vỗ ngực xưng tên”.

Chính vì khinh những cô gái như thế, nàng cảm thấy người đàn ông “trong mộng” của nàng đứng sau lưng cô ta là không xứng đáng.

Và cũng chính vì thế nên nàng bỗng thấy ghét cay ghét đắng cái cô gái đang ngồi phía sau lưng gã râu ria.

Nàng đâm bực tức, nàng nổi giận dưng dưng rằng tại sao cô gái đó dám ngồi trước mặt người đàn ông “đáng trọng” của nàng như thế.

Tự nhiên là nàng không cần nhớ lại rằng cô gái ngồi chỗ đó lâu rồi và người đàn ông chỉ mới đến đây thôi.

Mắt nàng đang trân trân vào gương mặt “đáng kính, đáng mến” của người đàn ông, lòng nàng đang tức tối về cô gái, mặt nàng chợt nóng ran, khi tia mắt của người đàn ông “mộng tưởng” quét từ dưới lên trên và ngừng ngay vào mắt của nàng.

Kim nhị nương có cảm tưởng như trái tim của nàng không chịu ở trong lồng ngực, trái tim nhồi lên nhồi xuống và chực vọt ra ngoài.

Tư thế nghiêm trang của Kim nhị nương từ khi ngồi vào sòng bạc vẫn không thay đổi, nhưng bỗng nhiên nàng thấy như bất ổn, xốn xang bức rức..

Nàng đã hoàn toàn mất tự nhiên.

Từ ngày nhập vào động “Móng Ngựa” nàng đã gặp rất nhiều người, từ ngày về với Kim Bá Vạn, nàng cũng gặp rất nhiều người, quá nhiều người đã theo đuổi nàng, vì nàng chỉ là “phòng hai” của lão Kim nên ông bươm vẫn chấp chờn trước mắt, vậy mà nàng chưa gặp được người đàn ông nào như thế.

Nàng chợt nhớ một câu thơ cổ, “tương phùng hà tất tăng tương thức”, nàng bỗng đâm phục lẫn cái lão thi bá Bạch Cư Dị, những người có thể cảm thông nhau bằng ánh mắt một lần, những người có chỗ “chịu” nhau chỉ cần một lần gặp gỡ chớ không cần phải quen biết trước.

Và nàng càng đâm phục con người của mình, nàng tự thấy mình có được một giác quan cực kỳ bén nhạy.

Trời ơi! Kim nhị nương thiếu chút nữa đã kêu thành tiếng.

Người đàn ông “mộng tưởng” của nàng đang đi vòng về phía nàng, mắt hắn vẫn không rời mặt nàng đến nửa giây.

Kim Bá Vạn thua luôn hai ván.

Mồ hôi trên trán lão rịn ra, mồ hôi trong lòng bàn tay của Kim nhị nương cũng rịn ra.

Kim Bá Vạn rịn mồ hôi vì lão đang thua xiển niễn, Kim nhị nương rịn mồ hôi vì người đàn ông “mộng tưởng” đã bước đến gần.

Hắn đi vòng qua và đứng sát bên nàng.

Bây giờ thì Kim nhị nương không còn thấy ai nữa hết, mắt nàng y như nhìn vào một màn sương trắng đục, nàng chỉ thấy lơ mơ những người trước mắt, thấy lơ mơ những lá bài lật qua lật lại, chỉ có một việc nàng không nhìn thấy nhưng nàng một lúc lại thấy rõ ràng, đó là tia mắt sáng quắc của người đàn ông, tia mắt như đang tìm cách soi thủng vào đáy mắt của nàng.

Kim nhị nương đỏ mặt cúi gằm, gần như muốn tìm một khe hở nào dưới đất để mà... động thổ, nhưng giá bây giờ Kim Bá Vạn đứng dậy kéo nàng đi về thì chắc chắn nàng sẽ không sợ gì để đạp hấn một đạp cho chết luôn.

Nàng cảm thấy trong mình nàng chỗ nào cũng nhột nhạt như có bầy kiến đang từ từ di chuyển, nàng phập phồng, thẹn thùa, lo sợ một cách vô căn cứ.

Phải chi nàng là con gái nhà lành, từ trước đến nay chưa từng đụng tới đàn ông thì chẳng nói chi, dẫu này không phải thế những con mắt... vô giáo dục của bọn đàn ông đã từng muốn mọc tay để lột trần truồng thiên hạ không chừa một khoản nào trên thân thể của nàng, những cái đụng chạm tham lam đã từng khiến cho da thịt nàng chai cứng từ hồi mới nhập “động” đến giờ, đâu phải là chuyện là đối với nàng? Vậy mà khi bắt gặp người đàn ông này, khi len lén chạm vào mắt hấn, nàng chợt nghe như điện chạy khắp mình.

Thật là chết được, ánh mắt hấn đã làm cho nàng không biết đặt tay chân vào đâu cho phải, đã làm cho nàng muốn kiếm cái vỏ ốc để chun vào. Chuyện đã làm cho nàng bay hồn hoảng vía đó như còn chưa đủ, hấn lại lên tiếng nữa.

Hấn nói :

- Xem chừng sòng này Kim lão gia không được hên tay.

Giọng nói của hấn không lớn, nhưng thật ấm, lọt vào tai nàng lỏng lẻo, nàng không thấy khó chịu, mà trái lại chợt cảm nghe thích thú vô cùng.

Kim Bá Vạn không có một phản ứng nào, hai mắt của lão cứ nhìn dán vào bàn, nhìn dán vào lá bài, làm như trên đời này không còn cái gì cho lão tha thiết đưa mắt vào nữa cả.

Lão cũng không còn nghe thấy tiếng gì khác ngoài tiếng chia bài, tiếng nặn bài nghe đến kèn kẹt và nhất là lão chỉ nghe thấy tiếng bạc khua.

Không hiểu sao, cái đó không phải mới có đây, nhưng bây giờ Kim nhị nương bỗng thấy đáng cách của Kim Bá Vạn ngu dần hết sức, thô鄙 hết sức, nàng có cảm tưởng lão không phải là người mà là một con... heo mập ú.

Mà thật, cái lão Kim Bá Vạn sao lại giống... Trư Bát Giới hết chỗ chê.

Lão không mập lắm, nhưng cũng có lẽ hơn một tạ, mặt lão triệu mỡ, hai gò má lão phình ra, xệ xuống, mắt lão hí hí trông thật giống mắt... heo.

Không còn được nữa, Kim nhị nương đẩy mạnh vào đùi lão, bình thường nàng cũng có đẩy như thế, nhưng bàn tayng xóc ra, cái đẩy thật mềm, nhưng bữa nay thì khác, tay nàng nắm lại và nàng đẩy gần như thoi, nàng không có ý muốn làm cho lão gãy chân, nhưng lỡ có gãy, chắc nàng cũng không mấy tiếc.

Vừa đẩy, nàng vừa nói :

- Lão gia, vị... khách nhân này nói với lão gia đó.

Và, bây giờ Kim Bá Vạn mới có phản ứng, phản ứng của lão lại giống hết cơn thức giấc của một... chú heo.

20. Những Lá Bài Linh

Đáng cách “chợt tỉnh” của lão Kim Bá Vạn tuy không ưa nổi, nhưng cái đáng ghét nhất đối với Kim nhị nương là câu trả lời của lão.

Lão hấp háy nhúu đôi mắt híp thịt và nhừa nhựa :

- À... ừa, nói chuyện.

Kim nhị nương tức đến mức muốn đâm cho lão một đấm gãy xương sống luôn, nhưng nàng lại cố dần, nàng nuốt nước bọt khan mấy lần, vẫn không làm sao tìm được một câu nào để gỡ gạc cái lỗi ngốc như... con heo của lão.

Cũng may là người đàn ông đứng sau đã nói tiếp luôn :

- Nhiều người thường hay phụ vớ tay hên, nhưng tôi thì khác, tôi chỉ thích hòa vào với những tay xui...

Hắn cười cười nói tiếp :

- Nói ra thật cũng lạ, hình như tôi có số giúp những tay xui gỡ vốn, cứ hễ có tôi phụ vào thì cho dầu người xui cháy túi cũng gỡ được như thường, chẳng hay Kim lão gia có vui lòng cho tôi thử một vài cây?

Bây giờ thì Kim Bá Vạn mới ngẩng lên.

Kim nhị nương cũng dựa đà ngẩng lên theo.

Ngẩng lên rồi cúi đầu xuống thật lẹ, tim nàng lại đập thình thình.

Bây giờ nàng mới có dịp quan sát toàn bộ người đàn ông đứng sau lưng.

Hắn có vóc người tầm thước, hắn vận áo đen.

Nhưng Kim nhị nương cũng không kịp phân biệt được hắn mặc áo đen mà bằng lụa hay bằng vải, vì nàng bị thứ khác làm mờ.

Đôi mày hơi rậm và dài, vàng trắng rộng và cao, hàm răng thật trắng và đều, nhứt là ánh mắt như hai ánh sao đêm của hắn làm cho nàng... hồi hộp.

Nàng cúi mặt xuống rồi lại đâm ra tức, nàng muốn nhìn thêm cái nữa, nhưng bây giờ thì lại không dám ngẩng mặt lên.

Nàng biết nếu nàng nhìn vào cái miệng luôn cười, nhìn vào đôi mắt thật sáng, mà nhìn ai như hút luôn hồn người đó của hắn, chắc chắn nàng sẽ không làm sao ngó sang chỗ khác.

Mà không ngó sang chỗ không được, nghĩa là dính cứng vào mắt hắn thì chắc nàng sẽ ngã luôn.

Không phải ngã vào lòng Kim Bá Vạn như mọi khi, mà nàng sẽ bật nghiêng ngã vào lòng hắn.

Kim Bá Vạn cũng chợt lúng túng, lão nói ngập ngừng :

- A... a... cái đó... cái đó...

Kim nhị nương là con người rất biết nhu thuận, cái gì nàng cũng có thể bằng lòng, chỉ có mỗi một việc không thể bằng lòng là cái lối nói không ra dáng cách đàn ông của lão Kim Bá Vạn.

Nàng nghĩ đàn ông là phải ngồi thẳng người, nói chừng chặc, không hiểu tại sao cái lão Kim này lại cứ co ro ấp úng giống hệt đàn bà...

Người áo đen như đã thấy được cái chỗ ấp úng của lão Kim, nên hắn nói nhanh :

- Thôi, như thế này, nếu thua thì cứ kể như tôi chịu trọn một cây, còn như ăn thì chúng ta lấy đó làm vốn chung đánh tiếp, Kim lão gia nghĩ có được không?

Kim nhị nương lập tức “đẩy” Kim Bá Vạn :

- Lão gia, vị... khách nhân đây thấy mình thua nhiều, nên có lòng tốt thay tay như thế là hay lắm đó, thử đi.

Cái tên đại hán đứng ngoài, vừa rồi đã được Kim nhị nương ban cho một cái lườm sáng giá, nhân cơ hội muốn kiếm thêm, hắn chen vào :

- Đúng đó, Kim lão, thời buổi bây giờ mà kiếm được một người có lòng tốt thật khó lắm nghe, thua thì người ta chịu, ăn thì lại chia hai, cái chuyện đó kiếm ở đâu ra được chứ? Chính Nhị nương cũng đã thấy được chỗ tốt rõ ràng của người ta, chẳng lẽ Kim lão lại không thấy hay sao?

Kim nhị nương lại nghe nóng mặt, nàng đâm lo, không biết cái lối nói có “ẩn ý” của con người đó có đắc tội với người áo đen không, vì theo chủ quan thì hắn ám chỉ cảm tình của nàng nghiêng về người đàn ông lạ đó quá rõ ràng...

Nàng đâm tức tối, giá như có thể, nàng sẽ đứng lại tát cho hắn mấy cái để tạ tội với... người.

Thế nhưng người áo đen lại không để ý, hắn cứ cười cười.

Con người thật độ lượng làm sao!

Kim nhị nương lại len lén liếc lên một cái, đã len vậy mà vẫn chạm ngay ánh mắt của “con người đó”, nàng có cảm tưởng y như hẳn đến đây là đôi mắt cứ đợi chờ nàng.

Hai gò má của Kim nhị nương vụt nóng ran.

Nàng lật đặt cúi mặt xuống ngay.

Cúi xuống thật nhanh, nhưng cũng vẫn không quên gởi lại một nụ cười cảm thông trọn vẹn.

Người áo đen xòe nửa bàn tay, một hột ngọc nho nhỏ nhưng ánh sáng gần làm hoa mắt những người trong sòng bạc, hẳn cười cười đưa về phía nhà cái :

- Làm ơn định dùm giá hột Kim Cương này thử coi đáng được bao nhiêu?

Bao nhiêu cặp mắt trong sòng gần như đứng lại, hầu hết không một ai nhìn thấy hột kim cương lớn đến như thế bao giờ.

Chẳng những nước chiếu tím xanh mà hột kim cương lại quá nặng, hột ngọc hình tròn gần bằng ngón tay cái, người áo đen vừa xòe tay ra là gã cầm cái đã phải thẳng người lên.

Đôi mắt đẹp của Kim nhị nương như bị hút bởi viên ngọc, quả thật nàng chưa từng thấy.

Một dáng người đứng vào “mộng tưởng” mà lại “đông bạc” như thế, có lẽ trên đời này không làm sao tìm được đến hai người.

Nhà cái râu ria chưa “điều chỉnh” được quai hàm thì người đẹp ngồi sau lưng hẳn đã lên tiếng, giọng nàng mang theo đầy kinh ngạc pha thích thú :

- Trời ơi, đẹp quá, cả đời tôi chưa thấy viên ngọc nào vừa to mà lại vừa quý như thế bao giờ, Nhị Hải, coi đi, mua đi.

Nàng thúc thúc gã râu ria như gọi một kẻ ngủ mê.

Nhị Hải lắc đầu :

- Mẹ cha ơi, bán hết một ngàn con ngựa tốt của tôi cũng mua không nổi viên ngọc đó... Nhưng vị khách quan đây định cầm chớ đã bán đâu.

Trong đời đã có nhiều dịp vui thích, nhưng chưa lần nào Kim nhị nương thấy được hoàn toàn vui thích như bây giờ, viên ngọc của “người trong mộng” của mình đã quý, mà câu nói của gã Nhị Hải lại càng làm tăng giá trị chứng minh, hẳn đã công nhiên xác nhận rằng bọn lái buôn ngựa ở đây, kể cả tay giàu nứt như hẳn, dầu có bán hết sản nghiệp cũng không làm sao có được một hột ngọc như thế đó.

Gã nhà cái Nhị Hải dùng tất cả cử chỉ thận trọng nhất trong đời để cầm viên ngọc, hẳn cân cân trong tay rồi đặt xuống bàn gật gật :

- Cái món này tại hạ không chuyên, xin cho đưa đến quầy tiền để hỏi ông quản lý.

Y như trong tay có quá nhiều viên ngọc như thế, y như xem viên ngọc cũng không hơn một nén bạc tầm thường, người áo đen gật đầu ngay :

- Được, được, cứ tự nhiên, lão huynh cứ đem lại đàng ấy hỏi đi.

Nhị Hải cầm viên ngọc trao lại cho tên đại hán đứng sau lưng cứ hất mặt vào trong.

Gã đại hán hai tay đón lấy viên ngọc đi thẳng vào bản viện.

Kim nhị nương đứng dậy đẩy chiếc ghế của mình nhích tới tới và dòn hết nụ cười lên ánh mắt :

- Xin thỉnh quan nhân.

Người áo đen mỉm cười :

- Đa tạ Nhị nương, xin người cứ ngồi, tôi đứng đã quen.

“Tôi đứng đã quen”, câu nói có nghĩa là sợ “người” mỗi chân còn tôi thì không ngại. Trời ơi, con người hào hoa phong nhã biết bao!

Dáng cách ngang tàng, đặt thông lễ giáo mà lại sang giàu, cả một đời son phấn, Kim nhị nương chưa từng thấy một con người “đầy đủ” như thế bao giờ!

Nàng nghiêng mình thật dịu, nụ cười của nàng càng nồng, giọng nói của nàng thật trọng :

- Không dám... người không ngồi thì tiện nữ làm sao lại dám ngồi.

Sòng bạc bỗng biến thành chỗ vô cùng trang trọng, những con người vào đây, mười tay đã hết mười một tay vắng tục vậy mà bây giờ họ đâm ra lễ phép hết mình, nếu có ai đứng ngoài vách lắng nghe, có thể tưởng tượng đó là một nơi tiếp tân của hàng thượng lưu trí thức chứ không phải là sòng bạc.

Nhưng ở đời lại quá ít người “hiểu biết”, cái tên đại hán đứng ngoài đã từng “bộ” Kim nhị nương này giờ vụt nói đâm hơi :

- Kim nhị nương thật thì thôi, cần gì sai người đi lấy ghế khác, chứ người như Nhị nương mà đứng thì chân căng nó tê đi làm sao chịu nổi.

Kim nhị nương nổi nóng ngang.

Bây giờ giá như có thể, nàng nhứt định sẽ chụp lấy cái tên mất dạy đó cắn hấn cho nát thây...

Mà cũng không được, hấn là kẻ phàm phu tục tử, cái miệng thơm tho của nàng nếu có cắn thì cũng phải là cắn ai kia mới xứng.

Mắt nàng lại chớp lên, chớp ngay vào mặt người áo đen và hai má nàng vụt ửng hồng.

Quả là con người độ lượng, người áo đen như không nghe thấy lời nói vô lễ của tên đại hán, hấn cười cười nói với Kim nhị nương :

- Xin Nhị nương cứ ngồi, tôi đứng một chút không sao.

Kim nhị nương ném tia mắt “hữu tình” vào mặt người đối diện, giọng nàng thấp xuống :

- Không đâu... người không ngồi thì tiện nữ cũng không ngồi.

Nói xong câu đó, mặt nàng lại nóng ran, cũng may là nàng nói thật nhỏ, đến mức chỉ có hai người nghe được: nàng và hấn.

Kim Bá Vạn ngồi sát một bên, lão cũng có thể nghe, nhưng không sao, lão là con người chỉ thông minh về sử dụng cái bàn toán và thông minh về cách làm cho có nhiều tiền, lão không thông minh về khoa ăn nói, nhứt là người câu nói có “ẩn tình” thì lão càng mù tịt.

Và cũng may là gã đại hán đem viên ngọc đi vào trong khi này đã trở ra.

Hấn trao viên ngọc lại cho Nhị Hải và nói :

- Hồ lão bảo tám trăm.

Nhà cái Nhị Hải ngẩng mặt lên :

- Tám trăm lượng, khách quan có bằng lòng không?

Người áo đen gật đầu :

- Tám trăm cũng được, vậy xin để viên ngọc đó sang bên Kim lão.

Nhị Hải cầm viên ngọc đặt qua trước mặt Kim Bá Vạn và hỏi luôn :

- Khách quan tính đặt bao nhiêu?

Người áo đen hỏi lại :

- Không biết ở đây đánh bạc có hạn chế số bạc của mỗi cây không?

Nhị Hải đáp :

- Không có, ai muốn đặt bao nhiêu tùy ý...

Người áo đen nói ngay :

- Như thế thì cây này tôi đặt tám trăm lượng.

Nhị Hải khựng người, hai mắt vốn đã tròn của hắn bây giờ càng tròn hơn nữa.

Người áo đen hỏi gặng :

- Sao? Có nhiều quá hay không?

Nhị Hải hít một hơi dài để lấy lại bình tĩnh, hắn lắc đầu đáp nhanh :

- Không không, tùy ý, tùy ý...

Vừa đáp hắn vừa chụp lấy bộ bài.

Người áo đen nhích tới gần tay hắn lại :

- Khoan, cho hỏi, tiền đã đặt rồi, bây giờ cái chia bài phải không?

Nhị Hải gạt đầu :

- Chớ sao nữa? Khách nhân ít hay chơi bài lắm sao?

Người áo đen cười :

- Quả có như vậy, tại hạ vốn không thường có dịp, thỉnh thoảng mới gặp được một sòng.

Hắn đưa tay của Nhị Hải ra và cầm lấy bộ bài.

Nhị Hải không nói, nhưng đôi mắt hắn nhìn chăm chú.

Người áo đen cầm giữa bộ bài, dùng ngón tay trở và ngón tay cái nặn ngược một cái, những lá bài nghe rền rẹt.

Nhị Hải vừa thấy cách rẹt bài của người áo đen là hơi tái mặt, nhưng hình như hắn cố không cho lộ vẻ ra ngoài.

Rẹt bài xong, người áo đen động động đầu bài xuống mặt bàn khá mạnh, và bây giờ Nhị Hải kêu lên :

- Khách quan, coi chừng hư bài hết...

Vừa nói hắn vừa đưa tay chụp lấy bộ bài.

Người áo đen rút tay lại, đôi mắt xối thẳng vào mặt gã Nhị Hải nhưng không hỏi tiếng nào.

Nhị Hải xua tay :

- Không được, khách quan không biết chơi bài, làm như thế không được đâu.

Người áo đen hỏi :

- Tại sao không được?

Nhị Hải đáp :

- Làm như thế hư cả bộ bài.

Người áo đen hỏi :

- Bộ bài này mua hết bao nhiêu?

Nhị Hải ấp úng :

- Bài này tốt lắm, phải mất ba quan mới có.

Người áo đen cho tay vào lưng móc ra một nén bạc đặt lên bàn và đẩy thẳng về phía Nhị Hải :

- Cứ cầm nén bạc này sai người mua luôn một chục bộ, tôi biểu không cho chủ chứa đó.

Nhị Hải lững khựng làm thinh.

Kim nhị nương kịp trấn tĩnh, vì chỉ một chút nữa là nàng đã quì thụp xuống để ôm chân con người tốt độ hào hoa đó, bây giờ nàng càng xác định chắc chắn rằng hẳn đúng là con người “mộng tưởng” của nàng.

Người áo đen tung sấp bộ bài xuống mặt bàn và xòe bàn tay xoa mạnh.

Bộ bài chơi có lẽ hơi lâu, mồ hôi tay làm cho lưng bài màu xám thâm xỉ, nhưng bây giờ qua cái xoa của người áo đen, lưng bài vụt sáng lên, trông như bài mới.

Nhiều người vỗ tay tán thưởng, nhưng trán của nhà cái Nhị Hải lại rịn mồ hôi.

Người áo đen đặt bộ bài ngay ngắn lại và bây giờ thì Nhị Hải mới trấn tĩnh, hẳn với tay cầm lấy bộ bài.

Người áo đen dần lại :

- Để yên, tôi xóc bài rồi, hãy để cho người khác kinh, ai kinh cũng được, nhưng mà cái không được phép cầm lên tay nữa.

Nhị Hải trở mắt :

- Chơi cái gì kỳ lạ vậy? Ở đây không có cái lệ đó, khách quan không chơi thì thôi.

Hắn vùng vằng phúi phúi tay như muốn sèn sòng.

Người áo đen mỉm cười :

- Tiền bạc đã đặt rồi đâu phải chuyện chơi, nhớ rằng nơi đây hãy còn có đông người đó nghe.

Hắn nhắc tay khỏi bộ bài và hỏi tiếp :

- Vị nào kinh?

Gã đại hán từng “bưng bợ” Kim nhị nương khi nãy đưa tay kinh một cái thật ngon, hình như hắn cũng là tay khá sành bài.

Nhà cái Nhị Hải do dự một giây rồi mới đưa tay ra, nhưng người áo đen lại dần lấy bộ bài :

- Không, cứ để dưới bàn từng cây một, không được phép cầm lên.

Vừa nói, hắn vừa nhích mấy ngón tay, Nhị Hải rút tay về nhẩn nhó...

Mồ hôi trên trán hắn chảy xuống ròng ròng...

Người áo đen quắc mắt :

- Kéo ngay.

Lại do dự một lúc nữa, Nhị Hải đưa tay kéo bài, hắn kéo cho hắn ba lá và người áo đen ba lá.

Quân bài này chỉ có một mình người áo đen đặt, thành ra họ đánh tay đôi.

Người áo đen bảo :

- Lật lên từng cây một, không được cầm hết lên tay.

Vừa nói, hắn vừa gõ gõ đầu ngón tay lên mặt bàn, những chỗ hắn gõ lún xuống như đục khoét.

Nhị Hải riu riu làm theo.

Bài hắn có ba cây, một lá chín, một lá bảy và một lá sáu.

Có người bật kêu :

- Cái chỉ có hai nút, chết rồi!

Người áo đen lật bài mình.

Một lá tám, một lá năm, và một lá hai : năm nút.

Lại có tiếng người kêu :

- Cái thua rồi, coi chừng đứt vốn.

Tám trắng lượng đầu phải là ít, cái bàn tuy có rộng nhưng cũng không làm sao chất hết, nhà cái chung bằng ngân phiếu.

Hắn vừa đếm ngân phiếu đẩy ra vừa đưa mắt ngòm cho tên đại hán đứng sau lưng, tên này lẳng lẳng rút im.

Người áo đen trao xấp ngân phiếu cho Kim nhị nương và nói :

- Nhị nương hãy giữ lấy.

Kim nhị nương tiếp lấy xấp ngân phiếu, mắt nàng chớp ngời ngời :

- Bây giờ chưa tiện đổi bạc...

Người áo đen chận nói :

- Kim nhị nương cứ giữ lấy, khi nào rỗi rảnh tôi sẽ đến quý phủ viếng thăm, nếu cần thì hân tính sau.

Nhị nương chụp ngay cơ hội :

- Vâng, tiện nữ xin tuân lời, nhưng với điều kiện là... người phải đến.

Người áo đen như không chú ý đến cái tiếng “người” nhiều ý nghĩa của nàng, hân cười :

- Nhứt định rồi, đến Trương Gia Khẩu mua ngựa thì nhứt định phải đến thăm Kim phủ chứ.

Nhị nương mấy máy đôi môi định nói, nhưng gã đại hán khi nãy đã trở ra, hân bước lại kề bên người áo đen thấp giọng :

- Xin lỗi, chẳng hay có thể cho vời đi nói chuyện riêng một chút hay không?

Người áo đen mỉm cười :

- Chuyện chi đó, ông bạn?

Gã đại hán cười cười :

- Chuyện đó có quan hệ về hột kim cương, chủ nhân của tôi có ý...

Người áo đen à à hai ba tiếng, hân cầm viên ngọc lặn vào lưng rồi vòng tay nói với mọi người :

- Xin lỗi.

Hân bước nhanh theo gã đại hán, hân đi, mang theo cả trái tim của Nhị nương...

Ánh mắt của nàng dán chặt vào lưng của hân, nàng nhận thức rõ ràng, nàng không được phép đi theo hân, nàng ngậm ngùi len lén thở dài và đành để cho trái tim của mình đi theo hân, còn nàng thì đứng lại với lão Kim Bá Vạn.

* * * * *

Hậu viện khá rộng, khá dài.

Nhiều gian phòng khen khít từ trước tới sau chia thành hai dãy, chính giữa là hành lang thẳng tắp xa xa.

Gã đại hán quay lại hỏi :

- Dám xin thỉnh giáo quý danh.

Người áo đen đáp :

- Không dám, tôi họ Phí.

Gã đại hán không hỏi nữa, hân đưa người áo đen vào một gian phòng gần cuối, trong phòng chỉ có một thếp đèn.

Chỉ có một thếp đèn còn thì gian phòng trống rỗng.

Vừa bước vào phòng, phía sau, theo liền vào ba tên đại hán, người áo đen nhìn biết đó là những tên lực lưỡng đứng ngoài sông bạc Bốn tên đại hán vây người áo đen vào giữa, tên đứng sau cùng với tay giải cửa lại.

Người áo đen làm như không thấy lạ, hần nhìn tên dẫn đường hỏi :

- Sao đây ông bạn?

Gã đại hán hỏi lại :

- Bằng hữu thuộc cánh nào?

Người áo đen cười :

- Cánh nào? Ông bạn nói như thế có nghĩa là sao?

Gã đại hán gần gần :

- Đừng có làm bộ ngơ ngơ, đã dám tới Trương Gia Khẩu gặp bọn này thì tự nhiên cũng phải thuộc vào hạng khá chớ Người áo đen gật gù :

- À à... như vậy là ta đã hiểu rồi, tên cầm cái sòng bài đã giở trò lưu manh, dùng bài điểm để hốt bạc của lão Kim, gặp ta phá chuyện đó nên gây sự phải không hề?

Gã đại hán quắc mắt :

- Không cần phải nói nhiều, bọn ta gần trăm nhân khẩu, kiếm cơm là nhờ vào sòng bạc này, nếu không loại trừ cái thứ gánh bán dọc mườn như ngươi thì chẳng lẽ bọn ta ra đường hốt cát mà ăn à?

Người áo đen lại gật gật :

- Như thế thì mình lại gặp nhau, chính ta cũng nhờ vào cái nghề này để kiếm cơm đây, các người ăn no quá rồi, chia ta chút ít không được hay sao?

Gã đại hán cười lạt :

- Được, bây giờ cứ trao trả cho ta rồi nói chuyện.

Hần xòe ngựa bàn tay và hát hàm :

- Đưa đây.

Người áo đen cười :

- Ta chỉ kiếm chút ít mà ngươi lại bắt trao ra, còn các người ăn tặc ái quần của thiên hạ thì phải làm sao?

Gã đại hán xám mặt :

- Không có nói lời thôi, ta hỏi có trao ra hay không thì bảo?

Người áo đen cười :

- Chính ngươi cũng đã thấy rồi, mà tám trăm lượng bằng ngân phiếu ta đã trao cả cho Kim nhị nương chớ đâu còn nữa?

Gã đại hán gật đầu :

- Đúng, chính ta đã thấy, nhưng trong mình ngươi hãy còn một hột kim cương.

Người áo đen cười :

- Vậy mà không nói quách cái cho rồi còn lòng vòng cho mất thì giờ, các người muốn cướp hột ngọc của ta phải không? Tốt, liệu lấy được thì cứ tự nhiên...

Gã đại hán trầm mặt xuống, chân hần nhích lên...

21. Cánh Hồng Bay Bổng

Người áo đen họ Phí mỉm cười.

Gã đại hán quyền cước cũng khá lắm, hắn vừa nhích lên là nắm tay đã bay thẳng vào tâm khẩu đối phương. Rất tiếc là hắn chỉ khá với kẻ ngang hàng kia, gặp người áo đen này thì đường quyền nổi tiếng của hắn trở thành trò múa may của trẻ con.

Người áo đen không tránh né, cũng không đỡ gạt, hắn nhẹ nhấc tay lên và bằng một cách chậm chạp bắt vào uyển mạch của tên đại hán.

Bây giờ thì mới thấy cái tài của tên đại hán, hắn đánh thật mạnh, nhưng chỉ là đánh dứt, đó chỉ là đòn làm cho hoa mắt, lúc người áo đen nhấc tay lên, là hắn biến thế ngay.

Chân phải hắn hơi co lại, tay trái và chân trái hắn cùng tung ra một lượt, đầu gối trái của hắn nhắm ngay vào bụng của người áo đen, trong khi nắm tay trái móc một cú vào cằm.

Thế đánh thật là hiểm ác, hắn đánh và tiến cả thân mình đúng theo thế nhập nội, chỉ cần trúng phải một trong hai cú đó là đối phương sẽ gục xuống như tàu chuối héo.

Quả thật, đã có người gục xuống và có tiếng rú lên.

Nhưng không phải là người áo đen mà là tên đại hán.

Thường thường gặp phải cú đánh ác liệt như thế, đối phương phải tháo vòng bằng cách nhích chân ra sau, lách nghiêng mình tránh đòn dưới cánh tay phải bắt từ trên gạt xuống để phá thế đánh móc cằm, bất cứ ai cũng phải hóa giải bằng cách đó, tự nhiên, người đánh cũng đã thừa biết như thế, vì nó được xem là “bài tổ”, không ai có thể khác hơn, vì thế cái làm cho mạng đối phương kết liễu chính là ngọn đòn kế tiếp, ngọn đòn thứ ba mới giải quyết chiến trường.

Thế nhưng người áo đen lại không áp dụng theo “bài tổ”, hắn không chịu nhích chân ra sau mà lại tiến lên, vừa tiến vừa nghiêng mình, cái đầu gối của đối phương trượt sát vào hông hắn, đồng thời hắn lắc đầu sang bên trái cho cú móc cằm bị vuột và chân phải hắn co lên.

Vì đã sát vào nhau, chonên khi hắn co chân lên là đầu gối hắn đụng ngay vào dạ dưới của tên đại hán.

Trận chiến kết thúc tại chỗ đó chứ không phải chờ đến cú thứ ba như “bài tổ” đã dự liệu.

Và tên đại hán thay vì tung cú đánh thứ ba, thế đánh cuối cùng, hắn lại gập mình cắm đầu luôn xuống đất.

Người áo đen chỉ co chân lên chứ không thấy dùng sức, nhưng chắc chắn bao nhiêu máu trong ruột của tên đại hán đã ứ căng nơi bụng dưới, vì hắn vừa gập mình, vừa cắm đầu xuống là mặt hắn mét xanh, mồ hôi từ trên trán hắn đổ ra có hột.

Hắn không la được tiếng nào.

Hắn không còn cự cự.

Hắn hết cự nhưng đồng bọn của hắn còn cự được.

Ba tên tuy cùng tái mặt, nhưng lại cùng hè một lượt tiến lên.

Hai tên có hai thanh thước sắt trong tay, một tên có con dao ngắn.

Và bây giờ người áo đen mới thi triển khinh công.

Hắn tràn tới như một cơn gió thốc, hắn nắm cứng cổ tay cầm dao của tên đại hán và chỉ một cái vung tay, thân hình cao lớn của tên đại hán quay ra phía trước.

Hai tiếng dội khô khốc y như người ta bỏ vào trái dừa khô, cũng không kịp có tiếng la, gã đại hán bị hai đồng bọn “khô” thước sắt trúng ngay đỉnh đầu và người áo đen buông tay, thân hình cao lớn của gã đại hán cầm đao rú xuống theo.

Hai cây thước sắt đánh lằm, lún luôn xuống đất.

Không phải vì trốn đánh quá mạnh mà vì bàn chân của người áo đen gài cứng, hai cây thước sắt bây giờ bỗng giống như hai cây trụ chôn tận đất đen, hai tên đại hán tái mặt buông tay, co giò áp dụng thế “Lăng ba... tháo chạy”.

Người áo đen nhích theo cười :

- Không lấy viên kim cương nữa sao, bây giờ...

Tay hắn đưa lên cùng một lượt với câu nói, vì thế câu nói bị bỏ ngang.

Hai gã đại hán ngã chúi tới trước.

Có lẽ chỉ dọa chơi thôi, nên hai tên đại hán tuy ngã chúi nhưng vẫn còn bò được, cả hai bò càn ra tới mái hiên.

Người áo đen không đuổi nữa, hắn đứng lại ngay vì hắn thấy có người “bạn” mới.

Người đó là một tên cao ốm, có nốt ruồi, có một chùm lông thật dài, đen mượt như lông heo.

Hắn từ từ tiến ra đứng chắn trước hai tên cầm thước sắt, giọng hắn hát gừng :

- Cái gì?

Hình như có mặt tên có nốt ruồi làm cho gan của hai tên cầm thước sắt vụt lớn lên, chúng chỗi tay đứng dậy chỉ mặt người áo đen nói lớn :

- Cổ gia, tên này phá sông bạc.

Gã họ Cổ quát mắt :

- Bằng hữu là người ở đâu, tên gì?

Người áo đen đáp :

- Tôi họ Phí, đến từ vùng quan ngoại, những người này dùng bài “điểm” ăn gian thiên hạ, lại còn gạt tôi đến đây để hành hung, mong tôn giá phán xét cho mình.

Gã họ Cổ trầm giọng :

- Trong thiên hạ sông bạc nào cũng thế, bằng hữu đã biết coi bài, chắc cũng là đồng đạo, tại sao bằng hữu không biết đó là “chân lý”?

Người áo đen cười :

- Các hạ cho tôi là con nít hay sao? Sông bạc nào cũng lấy chuyện hên xui để hơn thua, những sông bạc ăn gian là phải cho đẹp, tôi không đẹp kể đã nường tay rồi đó.

Gã họ Cổ cười gằn :

- Các hạ có biết như thế nào là lời nói của những kẻ biết điều không?

Người áo đen đáp :

- Như thế là biết điều và từ trước đến nay tôi luôn biết điều như thế.

Gã họ Cổ cau mặt, nhưng hắn vùng đổi giọng :

- Các hạ nên biết chỗ này là chỗ nào chứ?

Người áo đen gật đầu :

- Rất biết, đây là một sông bạc ăn gian.

Gã họ Cổ không nói nữa, chân hắn bước lên và nắm ngón tay như nắm cái móc khoa khoa trước mặt...

Người áo đen cười :

- Kê Trảo công là một môn công phụ lợi hại, nhưng nó còn tùy ở người sử dụng xem có luyện được tới mức hay không...

Hắn nói chưa dứt thì bàn tay của gã họ Cổ đã xé gió bay tới.

Đà tới của bàn tay ngang tầm ngực, nhưng khi gần sát thì vụt vươn lên, năm ngón tay cầu thẳng vào người áo đen...

Cũng như mấy lần trước, người áo đen không né, hắn chậm chậm đưa tay lên bắt vào cổ tay tên họ Cổ.

Hình như cũng trúng vào miếng ruột, gã họ Cổ nhếch môi cười khẩy, thân hình cao nhồng của hắn vùng thun xuống, bàn tay của hắn cũng thun theo, hắn kéo một đường từ chân thủy đối phương xuống dưới.

Kê Trảo công quả là lợi hại như người áo đen vừa nói, cái chụp đầu tiên dễ tránh, nhưng nếu ý y, để cho đối phương biến thế, từ chụp đến kéo thì bàn tay trở thành năm lưỡi câu liềm, bất cứ gạt đỡ cách nào cũng không làm sao phá được.

Nhưng người áo đen thì tránh được.

Hắn vụt cong mình ra sau như con tôm lột, hai chân hắn vẫn đứng y, yên một chỗ, tay phải hắn tung một cú móc vào cằm của đối phương.

Gã họ Cổ điếng hồn, hắn không ngờ đối phương không lui mà lại phản công nhanh như thế, hắn lật đật nhón mình lên, nhưng lần này hắn hổ.

Nắm tay phải của người áo đen vụt xòe ra và thay vì đánh móc cằm, hắn lại gạt nhanh trở xuống.

Gã họ Cổ phản ứng cũng thật nhanh, bàn tay sử dụng Kê Trảo công của hắn đang đà đi xuống, vụt lật ngược và móc mạnh trở lên.

Bây giờ thì người áo đen mới sử dụng bàn tay trái, hắn chờ cho “năm cái móc” của gã họ Cổ gần đụng vào bàn tay phải của hắn, bàn tay trái của hắn mới phóng ra.

Gã họ Cổ không thấy bàn tay đó, hắn chỉ “biết” khi cổ tay haán dính vào, dính cứng như bị kẹp bởi cái kềm bằng sắt.

Cũng may, người áo đen chỉ bắt rồi buông ra ngay, nhưng gã họ Cổ vẫn nghe như cổ tay gãy đoạn, hắn ôm tay nhăn mặt bắn lùi.

Người áo đen cười :

- Ta đã nói rồi, Kê Trảo công mà luyện không đúng mức thì mang hại vào thân.

Gã họ Cổ cắn răng ráng nói :

- Bằng hữu...

Người áo đen gằn giọng :

- Ta vốn định chỉ cho các người thấy, không nên làm chuyện cờ bạc gian lận, rồi đi, nhưng những tên kia đã ép ta vào đây, bây giờ chuyện đã khác rồi.

Ngay lúc đó từ trong bóng tối ở góc nhà chột có tiếng vang lên :

- Bằng hữu, mình là kẻ biết điều với nhau, chỉ cần cho biết là bằng hữu đang cần chi, chúng tôi nguyện không bao giờ để bằng hữu thất vọng.

Người áo đen ngẩng mặt lên cười :

- Được vậy là tốt, xin mời ra mặt.

Có người trong góc tối bước ra, không phải là một mà là ba.

Hai người đi đầu một cao một lùn, cả hai đều vận y phục màu xanh, ống tay áo xoắn cao, mang giày bó ống.

Người cao lớn mặt đỏ chần, tay hắn cầm hai cục sắt tròn tròn, hắn vừa đi vừa nhồi碌碌.

Người lùn có chòm râu thưa thưa dưới cằm, đặc biệt dễ nhìn là cái đầu sỏ sọ lảng bóng, giả như con ruồi nào đậu ngay chỗ đó, nhứt định cũng phải trợt chân.

Người đi sau cùng cũng là một lão già, lưng hơi cong nhưng đôi mắt chớp chớp ngời lảo liêng, chỉ thấy là đủ biết con người gian hoạt.

Lúc ba người bước đến gần, gã họ Cổ cúi đầu cung kính :

- Đại gia, người này..

Tên mặt rỗ khoát tay :

- Ta biết.

Hắn quay qua phía người áo đen và hất mặt :

- Bành hữu cứ nói, Triệu mỗ nguyện làm thỏa mãn.

Người áo đen đáp :

- Tôi đến đây để hỏi thăm một người, chỉ cần chư vị cho biết người đó ở đâu là tôi sẽ đi ngay.

Gã họ Triệu hỏi :

- Chẳng hay bằng hữu muốn hỏi thăm ai?

Người áo đen đáp :

- Một cô gái tên Giải Tú Cô.

Gã họ Triệu hơi khựng lại, hai lão đứng sau cũng hơi biến sắc...

Nhưng gã họ Triệu lấy lại bình tĩnh cũng khá nhanh, hắn tỏ vẻ trầm ngâm :

- Giải Tú Cô? Một cô gái? Lạ he, tại sao tôi lại không nghe thấy bao giờ cả...

Người áo đen gặng lại :

- Các hạ họ Triệu?

Gã họ Triệu gật đầu, nhưng chưa kịp nói thì người áo đen đã chỉ lão trán sói :

- Còn vị này họ Đinh?

Lão họ Đinh đằng hắng hai ba tiếng :

- Các hạ có biết anh em chúng tôi?

Người áo đen hỏi lại :

- Hai người trước đây có đoàn vận tải lạc đà làm ăn trên con đường Trương Gia Khẩu đến Liêu Đông?

Lão họ Đinh gật đầu :

- Đúng, trước đây chúng tôi quả có nhờ vào đoàn vận tải kiếm cơm trên đường đó, thế nhưng chúng tôi chưa hề nghe nói đến vị cô nương họ Giải.

Người áo đen cười :

- Có một chuyến từ Hồ Lô Cầu ở Liêu Đông trở về Trương Gia Khẩu, các vị có mang theo một cô gái, người đó là Giải Tú Cô, có phải thế hay không?

Gã họ Triệu vội nói :

- Chẳng hay bằng hữu nghe ai nói...

Lão họ Đinh chận nói luôn :

- Không bao giờ có chuyện đó, chắc các hạ đã nghe thiên hạ nói bậy nói càn, chúng tôi là những kẻ độc thân, rất không thích có đàn bà con gái đeo theo, nhứt là công cuộc làm ăn lại quá khó khăn, chiều cổ cho chính mình còn không muốn nổi thì làm sao lại có chuyện chiều cổ cho người khác.

Người áo đen nhướng mắt :

- Chắc chắn như thế?

Lão họ Đinh gật đầu :

- Chắc chắn, có nói có, không nói không, đâu có gì mà phải dối.

Người áo đen mỉm cười :

- Tôi đã nói rồi, chỉ cần chú vị cho biết vị cô nương đó hiện ở tại đâu là tôi sẽ đi ngay, thế nhưng chú vị lại cố tình không nói, chuyện đó thật phiền...

Hắn nhích bước về phía bọn họ Triệu, mắt hắn bắn đầy sát khí.

Lão họ Đinh vội hỏi :

- Các hạ muốn gì?

Người áo đen không nói nữa, hắn nói bằng chân, hắn cứ lừ lừ tiến tới.

Hai tên cầm thước sắt, từ lâu đứng yên theo dõi, bây giờ chúng cùng nhau lao mình tới sau lưng của người áo đen, hai cây thước sắt vung lên.

Không quay mình lại, tay phải của người áo đen vung ra, chân trái cùng hất lên một lượt.

Hai tiếng hự rập vào nhau, hai thân hình đổ xuống.

Hai cây thước sắt văng bắn vào góc tường và đến bây giờ hai gã đại hán mới chịu nằm im.

Người áo đen lạnh lùng :

- Kẻ nào tự tin rằng có thể cản được ta thì cứ xông vào.

Gã họ Triệu quát mắt :

- Bằng hữu...

Người áo đen chận nói :

- Ta sẽ giết một số rồi phóng hỏa, người cháy thiêu, sông bạc cũng rụi luôn.

Gã họ Triệu xạm mặt, hắn vụt hất tay lên...

Hai khối sắt tròn tròn trong tay hắn y như hai quả cầu vút ra một lượt.

Cũng chỉ bằng một tay, người áo đen giơ lên bắt trọn, hắn cười :

- “Phi Tinh Thiết Đám” cũng là lợi hại, nhưng người luyện chưa đúng mức cũng sẽ mang họa vào thân.

Vừa nói hắn vừa vung tay và kêu lớn :

- Giữ lại đi, ta không xài nó.

Dám đem ra nhưng không dám bắt, gã họ Triệu đã thấm thía câu nói “vô khí lợi hại nhưng nếu dùng không đúng mức”... hắn biết qua cái bắt của người áo đen, chứng tỏ đối phương sử dụng môn vô khí này thuần lắm, đưa tay ra bắt là “mang họa vào thân”.

Hắn chạy.

Nhưng hai cục “Phi Tinh Thiết Đám” của hắn từ trong tay của người áo đen đã bay ra.

Hai cục “sắt nguội” đó bất cứ trúng vào chỗ nào, từ đầu chạy dài xuống xương mông, không chết liền nhứt định cũng gãy đứt, nhưng cũng may, bàn tay người áo đen hơi hạ xuống, hai cục sắt trúng ngay gót chân của gã họ Triệu.

Thân hình cao lớn của hắn sụm ngang.

Nhờ sức gượng của hắn, nên thân hình không đổ sập, hai chân hắn sụm, thân trên của hắn bật ngửa ra sau.

Một chân chận giữa ngực, người áo đen cúi lượm cục sắt trên tay và hất mặt :

- Đâu, còn vị nào muốn thử món này?

Gã đại hán họ Cổ vẫn đứng ôm tay, lão họ Đinh và lão lưng còng cũng khựng một chỗ, cả ba chột rung thân.

Thật lâu, lão họ Đinh lập cập :

- Bằng hữu, chúng tôi thật không biết vị cô nương họ Giải, xin bằng hữu đừng nghe lời những kẻ muốn hãm hại...

Người áo đen cười :

- Cũng có thể...

Hắn nhìn xuống gã họ Triệu và ấn mạnh bàn chân.

Da mặt của gã họ Triệu bị dồn máu đỏ bầm, hắn gồng mình một lúc, nhưng cúi cùng rồi cũng phải bật la :

- Đinh Sói, nói giúp một câu, có người muốn hãm hại...

Người áo đen ấn mạnh thêm chút nữa, con mắt của gã họ Triệu muốn lòi ra, hắn nói như nghẹt họng :

- Tôi nói... tôi nói, xin nói cho một chút...

Người áo đen nhấc bớt chân và lắc đầu :

- Thật ta nghĩ không ra nổi, tại làm sao có người nói tử tế lại không chịu, cứ chờ đến lúc phải đau mới nói, bây giờ chịu nói chưa?

Gã họ Triệu nói :

- Ban đầu thật tình Giải cô nương quả có theo chúng tôi, nhưng bây giờ thì thật tình chúng tôi không biết..

Bàn chân của người áo đen nhích xuống :

- Nói chơi sao ông bạn?

Hai tay của gã họ Triệu quơ lia, hắn la lạc giọng :

- Nói nói... như thế này, giữa đường chúng tôi gặp một đoàn lạc đà vận tải, Giải cô nương bèn bỏ theo đội lạc đà đó... ối cha... thật tôi nói thật.

Bàn chân của người áo đen lại ấn xuống.

Hắn ấn giữa ngực của gã họ Triệu mà lão họ Đinh lại rịn mồ hôi...

Gã họ Triệu rặn ề ề.

Người áo đen hỏi :

- Người nói giữa đường gặp đội lạc đà, Giải cô nương theo đội vận tải đó phải không?

Gã họ Triệu đáp nhanh :

- Vâng vâng... quả như thế đó.

Người áo đen gằn giọng :

- Chỗ ta biết thì lại không giống như lời người nói, ta biết Giải cô nương theo các người đến tận Trương Gia Khẩu.

Gã họ Triệu lật đật nói :

- Không, không có, thật không có, ối cha... ối cha, có có, Giải cô nương có theo chúng tôi đến Trương Gia Khẩu.

Người áo đen hỏi :

- Như vậy các người không thể không biết Giải cô nương hiện tại ở đâu?

Mồ hôi của gã họ Triệu lại đầm ướt áo quần, hắn không dấy dựa nữa mà lại bắt đầu run rẩy :

- Chúng tôi thật tình không biết, vì đến Trương Gia Khẩu không mấy ngày thì vị Giải cô nương đó bỏ đi.

Lão lưng còng bây giờ mới lên tiếng :

- Thật, tôi cũng...

Lão ta nói mới mấy tiếng thì cục sắt trong tay của người áo đen vút bay ra, lão khụy xuống hai tay ôm chân nhăn nhó, mồ hôi trên trán lão cũng đổ ròng ròng.

Gã họ Triệu nín thinh.

Người áo đen nhìn xuống :

- Nói, nếu không ta sẽ bẻ gãy cả cặp giò của ngươi ngay.

Gã họ Triệu hoảng hốt kêu lớn :

- Tôi...tôi biết Giải cô nương đi rồi...

Người áo đen nghiêng răng :

- Đúng là cái lối nói lòng vòng, đó là tại ngươi chứ không phải ta độc ác...

Bàn chân hần ấn xuống một cái thật mạnh, gã họ Triệu hự một tiếng trợn trừng đôi mắt, hần thở khi khi :

- Nói, tôi nói...

Lão họ Đinh vụt la :

- Triệu Hổ, ngươi đừng có đổ thừa cho ta, chính là chủ trương của một mình ngươi.

Gã họ Triệu hừ hừ :

- Đinh sói, nếu ngươi là một người bạn tốt, thấy ta bị khổ như thế này, ngươi phải đem câu chuyện thật để cứu nguy, đằng này ngươi lại đổ cho một mình ta, ta hỏi, vậy chứ ai đưa Giải cô nương đi và thằng chó nào lấy bạc mang về? Thằng khốn nào, thằng chó đẻ nào?

Đinh sói trắng bệch da mặt, giọng hần run run :

- Triệu rồi, ngươi đừng có ngậm máu...

Cốp!

Cục sắt thứ hai trúng ngay đầu gối, Đinh Sói quỵ xuống, hai tay ôm chân rên hừ hự...

Người áo đen ấn mạnh bàn chân :

- Giải cô nương bị các ngươi đưa đến đâu?

Gã họ Triệu đáp :

- Đinh Sói đưa đến hẻm “Móng Ngựa”.

Người áo đen ấn mạnh một cái nữa, Triệu Rồi nẩy mình lên và ngất lịm luôn.

Người áo đen bước lại gần Đinh Sói :

- Đưa Giải cô nương vào xóm nào?

Đinh Sói lập cập :

- Vào “xóm” Lục Vân.

Người áo đen vung trái bàn tay, Đinh Sói ngã nằm dưới đất, hần van xin :

- Phí gia, xin dung mạng, chuyện đó toàn là...

Người áo đen gặt lại :

- Vừa rồi ngươi bảo đưa Giải cô nương đến “xóm” nào?

Đinh Sói đáp :

- Xóm Lục Vân.

Người áo đen hỏi :

- Xóm chị em đó bây giờ còn trong hẻm Móng Ngựa hay không?

Đinh Sói đáp :

- Không không, hai năm trước “Xóm Lục Vân” ở tại Thâm Xuân Viện trong hẻm Móng Ngựa, bây giờ thì đã rả rồi.

Người áo đen hỏi :

- Họ rả đi đâu?

Đinh Sói đáp :

- Cái đó... À, tôi nhớ rồi, có người vợ lẽ của Kim Bá Vạn vốn là một chị em trong “Xóm Lục Vân” trước kia, Phí gia hỏi người ấy họa may biết được.

Người áo đen chợt nghe uất khí nghẹn lên tận cổ, hần nghiến răng :

- Các người đưa Giải cô nương đến đó, nhưng chắc chắn Giải cô nương không thể bằng lòng, có phải thế không?

Đinh Sói phát run :

- Phí gia... cái đó tôi... tôi vốn không có ý...

Người áo đen trầm giọng :

- Giải cô nương không bằng lòng đó là lẽ tự nhiên, các người là đàn ông, thứ đàn ông hạ tiện lưu manh, các người đã tận dụng thủ đoạn, Giải cô nương chỉ có hai con đường, một là chết để bảo toàn tiết hạnh, hai là cam tâm chịu nhục để cầu sống qua ngày, nhưng chắc chắn các người chưa biết, nàng là người khôn khổ nhất trong đời, cha chết, không nơi nương tựa, các người lại thừa cơ dụ dỗ bán đứng, các người còn có phải là con người nữa hay không?

Đinh Sói chưa kịp nói thì chân của người áo đen đã tung ra, hần đã ôm bụng lăn một vòng rồi im bật.

Người áo đen quay qua phía Triệu Rỗ bồi thêm một đá, gã họ Triệu hự lên một tiếng im luôn.

Người áo đen quay lại nhìn hai tên đang quỵ dưới đất bằng tia mắt lạnh lùng.

Gã họ Cổ run giọng :

- Phí gia, sự việc toàn do Đinh Sói và Triệu Rỗ quyết định, chúng tôi chỉ là tay sai, xin Phí gia dung mạng.

Người áo đen hất mặt :

- Đúng lên, ta không giết bọn người, hãy cho ta biết tài sản, vàng bạc do máu người lành bị Đinh Sói và Triệu Rỗ thu góp mấy năm nay cất dấu tại đâu?

Gã họ Cổ đáp :

- Tôi biết, chúng chôn dấu dưới hầm bí mật trong phòng của chúng.

Người áo đen vẫy tay :

- Hãy dẫn ta đi.

Gã họ Cổ ôm tay đứng dậy lồm thồm đi vòng ngã phía sau.

Hần đưa người áo đen vào một gian phòng...

22. Má Hồng Phận Bạc

Từ phía sau, người áo đen mang một cái túi lớn đi thẳng ra phía trước.

Tiền viện là sông bạc.

Trong sông, gã Nhị Hải râu ria và người con gái “phù hoa” vẫn còn ngồi ở đó.

Thế nhưng Kim Bá Vạn và Kim nhị nương thì vắng bóng.

Tình hình sông bạc vẫn như lúc mới vào, có lẽ phía sau có chuyện lớn xảy ra, phía trước không một ai hay biết.

Như vô sự, người áo đen nhóm nhóm cái cúi trên vai, cười hì hì :

- Xứng đáng, họ toàn là người biết xem giá trị của viên ngọc, một viên ngọc đổi lấy túi vàng quá lớn, xứng đáng... Ủa, vợ chồng của lão Kim đâu rồi.

Nhị Hải đáp :

- Đi rồi, vừa mới đi ra một chút, nhưng họ đi xe, sợ theo không kịp.

Người áo đen cười :

- Không sao, ta đến nhà họ để lấy bốn mươi lượng bạc chứ cũng không có chuyện gì phải gấp.

Hắn gật đầu và quảy túi đi ra.

Nhị Hải nhìn theo người áo đen, con mắt hắn dán cứng vào cái túi nặng trĩu phía sau lưng và hắn vụt nhíp nhíp bàn ra hiệu cho một tên đại hán.

Tên này gật đầu và lỏn qua phía cửa hông, cánh cửa ăn thông phía trước, nhưng khi ra tới sân thì bên cạnh hắn có thêm một tên nữa, cả hai len theo bóng tối nép mình vào ngõ ngoắc phía cổng ngoài.

Người áo đen chậm chậm đi ra.

Hai bàn tay vụt thò ra từ trong bóng tối và có người lên tiếng :

- Bằng hữu, có cơm chia cơm, có bạc chia bạc, anh em đang kiệt quá mức đây, in ít thôi.

Câu nói không đầu không đuôi, nhưng lại thật rõ ràng.

Người áo đen bất động.

Không, tối quá, không thấy rõ hắn có động hay không và động bằng cách nào, chỉ thấy sau đó là hai bóng đen ngã xuống.

Y như hai đồng đất, hai tên đại hán ngã xuống rồi bất động.

Lần này chúng hoàn toàn bất động.

Người áo đen lại thông thả bước đi.

Chỉ mấy phút sau, trước cửa và phía sau sông bạc thoang thoảng nhiều bóng người, họ có vẻ hối hả như lửa cháy, tất cả, kẻ ôm người mang, những túi lớn có nhỏ có và cũng băng mình vào bóng tối, cố nhiên họ đi theo ngõ tắt chứ không theo những đường mòn.

Chỉ trong thoáng mắt, sông bạc trở lại êm ru, không có tiếng người, cũng không còn thấy bóng.

Cũng không đầy một tiếng đồng hồ sau, chuyện xảy ra tại sông bạc lớn của Đình Sói và Triệu Rỗ đã lan khắp Trương Gia Khẩu.

* * * * *

Người đẹp ở trong một gian phòng thật đẹp.

Không những đẹp mà còn thơm.

Vì thế, tuy trang viện của “phú hộ” Kim Bá Vạn rộng lớn, nhưng chuyện tìm gian phòng của Nhị nương cũng không khó mấy.

Bây giờ trong phòng không có Kim Bá Vạn, chỉ có một mình Nhị nương.

Bức màn bằng lụa mỏng hồng buông xuống nửa chừng, bên trong chiếc giường hiện rõ.

Một cô gái thanh xuân còn đượm đang nằm nghiêng nghiêng một tay duỗi thẳng, một tay gát ngang bụng, hai mắt nàng khép hờ nhưng chốc chốc lại hé ra.

Một lần hé ra là mang theo tiếng thở dài.

Một người con gái trong phòng vắng với đêm xuân khác khoải, đáng lý bên gối nàng còn phải có một mái đầu, thế nhưng bây giờ thì vẫn trống không.

Kim Bá Vạn bận lo đếm bạc sau một ngày dài thu góp.

Nhưng giả như có lão, chắc nàng cũng vẫn cứ thở ra.

Công việc đếm bạc, ctả bạc đã làm cho lão mệt, có lão qua vài câu nhạ nhèo rồi lão cũng ngủ khò.

Nhưng phần nhiều những đêm dài nàng chỉ ngủ có mỗi một mình, một tháng, đã mất hết hai mươi đêm lão Kim ngủ luôn bên đống bạc.

Đúng là trời xanh ghen ghét má hồng.

Được chuộc khỏi lầu xanh để trở thành gần như cô gái!

Nhiều lúc nàng cảm thấy cô gái còn thê thảm hơn một cô gái lầu xanh.

Bình thường, từ ngày ở hẻm Móng Ngựa về đây, Nhị nương đã ê chề thăm cảnh trong “Xóm chị em”, về với Kim Bá Vạn lại càng thảm hơn nhiều nữa, nhưng đêm nay mới thấm thía làm sao.

Làm thân con gái, ai lại không mơ được tấm chồng xứng đáng, nàng cũng thế, nàng mơ từ lúc lớn lên, mang giấc mơ đen để vô làm thân con gái điếm, thật quá chán chường.

Nhưng nàng vẫn ước mơ.

Gần như con người sống nhờ vào hy vọng.

Đêm nay, trong sòng bạc, nàng đã phát hiện ra mẫu người mà nàng mơ ước, nhưng bây giờ thì còn đâu nữa?

Ước mơ cho lắm, cũng chỉ để nằm mộng một mình.

Nàng nhớ đến gương mặt người áo đen, nhớ đến cặp mắt thu hồn, nhớ đến phong độ hào hoa...

Biết “người ta” có đến để lấy lại bốn trăm lượng bạc hay không?

Bằng vào trực giác, nàng cảm thấy con người đó không phải hạng thích tiền.

Nàng mang máng thấy hắn có dụng tâm làm việc nghĩa...

Nàng nhắm mắt thở dài sườn sượt, nàng cảm nghe trong người bủn rủn như con bịnh lâu ngày - thứ bịnh tương tự.

Không hiểu bằng vào thứ trực giác nào, hay lại vì nàng quá thiết tha mong đợi, nàng tin chắc hắn sẽ tìm đến nơi đây, tìm đến phòng nàng...

Và nàng nghe hắn nói :

- Nhị nương, xin thứ cho chuyện viếng thăm đường đột!

Thấy không! Nàng biết chắc mà.

Nàng nhắm mắt lại để tận hưởng phút giây huyền ảo.

Nàng biết nàng không nằm mộng, nhưng nàng cũng biết đó chỉ là ảo giác.

Nàng nhớ có nghe người kể lại, có người đi trong sa mạc, khát quá đến kiệt sức, bỗng thấy phía trước có lâu đài, có vườn tược xanh tươi, nhưng đó chỉ là ảo giác, thấy đó rồi tan biến đó.

Nàng bây giờ đang bị cơn khát của tình xuân uất nghẹn làm cho kiệt sức, nàng cũng đang bị ảo giác...

Nhưng nàng rất bằng lòng, có ảo giác còn hơn không.

Nhị nương vụt mở tròn đôi mắt...

Nàng cảm thấy... hình như... không phải là ảo giác.

Nàng ngồi phất dậy, nàng thấy bóng người ngoài cửa sổ và nàng nghe tiếng lập lại :

- Nhị nương, xin thứ tội đường đột.

Nhị nương nhảy ngay xuống đất, nàng quên cả việc xỏ vào chân đôi hài hoa, nàng muốn nói nhưng cổ nàng cứng lại.

Không phải vì quá sợ mà vì quá mừng.

Mừng đến nỗi nàng muốn nói mà không biết phải nói gì.

Hắn mỉm cười :

- Xin Nhị nương đừng trách sao tôi quá ư đường đột...

- Không...

Cuối cùng rồi nàng vẫn phải nói, nhưng cũng chỉ có một tiếng “không” rồi cổ họng lại nghẹn ngang.

Nàng nghẹn vì cảm động.

Thật nàng không thể ngờ hắn lại đến với nàng.

Cửa được mở ra và hắn chậm chậm bước vào.

Hắn bước vào với nụ cười “xin lỗi” trên môi.

Nàng vẫn chưa tìm được một câu nói nào cho thật ổn.

Nàng nhìn hắn bằng đôi mắt biết ơn, sự biết ơn đó tuy có phần quá đáng, nhưng nàng không hối hận.

Nỗi vui mừng đến với nàng thật đã quá với ước mơ trong tưởng tượng, thì làm sao nàng lại có thể hối hận với thái độ mà nàng biết những ai rộng lượng không thể trách nàng.

Có thể có những kẻ trách cứ, những kẻ đó là những con người mang quan niệm hẹp hòi, những kẻ ấy không đáng làm cho nàng phải bận tâm.

Nhị nương lại đâm ra tức tối, tại làm sao người mình mong gặp mà bây giờ được gặp lại không biết nói gì, để đến nỗi đứng đờ ra như thế?

Và nàng vội nói :

- Xin lỗi, xin mời ngồi.

Cho đến bây giờ nàng vẫn chưa biết xưng hô như thế nào cho phải, nàng chỉ còn biết tận dụng câu nói trống không, nhưng nàng biết, nàng đã tính toán, câu nói như thế, cho dầu ai khó tánh cũng không nở nào bắt lỗi.

Nhút là đối với “con người đó”, nàng càng tin chắc hắn không nở bắt lỗi nàng.

Quả đúng như nàng đã nghĩ, vì hắn không trách, hắn mỉm cười.

Trời ơi, nụ cười của hắn không hiểu tại sao lại có thể làm cho nàng mê mẩn như thế!

Một nụ cười mà nếu không tự trọng, nhút định nàng sẽ chồm tới ngã vào vòng tay của hắn.

Hắn vẫn cười, hắn nói :

- Đa tạ Nhị nương.

Hắn nói thật lễ phép, nhưng không khách sáo, vì nói câu đó, mình hẳn hơi nghiêng và hẳn bước lại ngồi ngay xuống ghế.

Trước khi đặt đít xuống ghế, hắn nói thêm :

- Xin mời Nhị nương ngồi!

Không khách sáo mà vẫn giữ được cung cách đầy đủ lễ, con người thật dễ mến làm sao!

Nhưng nàng không dám khen bằng lời nói, nàng chỉ nói câu đó, một câu khen tặng chân tình bằng một nụ cười.

Khi ngồi xuống xong, nàng lấy lại bình tĩnh phần nào và nàng cũng đã tìm ra lối xưng hô thỏa đáng, nàng nhớ hẳn họ Phí, nàng nói :

- Xin Phí gia tạm ngồi để tôi đi cho người đếm bạc...

Hắn cười :

- Nhị nương đã lầm rồi, tôi không phải vì mấy trăm lượng bạc nhỏ đó mà đến đây.

Nhị nương vừa mới tỉnh, bây giờ lại bỗng nghe choáng váng.

Không vì số bạc đó mà đến đây để làm gì?

Thật quá rõ ràng, hắn đến thăm nàng.

Trời ơi, giá như có thể, chắc chắn nàng sẽ quì phục xuống ôm lấy chân hắn để cho nước mắt nàng ướt đầu gối hắn, nàng muốn cho hắn thấy lòng tha thiết của nàng.

Thế nhưng nàng không thể làm như thế.

Không phải nàng tự trọng, đối với hắn, đối với con người đã mang đến cho nàng tia sáng chói nhứt trong đời, đã đem lại cho nàng sinh thú mà từ lâu đánh mất, nàng còn có gì nữa để mà tự trọng?

Nhưng nàng vẫn không làm được.

Không hiểu tại sao, trước mặt hắn, nàng chợt cảm thấy nỗi vui mừng pha lẫn nỗi lo âu gần như sợ sệt.

Trong ánh mắt của hắn đầy vẻ cảm thông, nhưng cũng nghiêm nghị, ánh mắt nói lên cả một tâm tính đoan chính, ánh mắt đó đã ngăn cản, đã giúp nàng có một nghị lực để tránh một cử chỉ có thể không nên có.

Không, còn cả cử chỉ, nhưng nhưng ánh mắt nàng không dừng được, nàng lại nhìn hắn bằng tia mắt thêm một lần nữa biết ơn.

Hắn điềm nhiên nói tiếp :

- Tôi đến đây để xin hỏi thăm Nhị nương về một người...

Nhị nương hơi khựng lại, nàng hỏi :

- Chẳng hay Phí gia muốn hỏi thăm ai?

Hắn đáp :

- Rất mong Nhị nương hoan hỉ giúp cho.

Nhị nương có phần thất vọng, nhưng nàng vẫn nở nụ cười :

- Vâng, nhưng không biết Phí gia muốn hỏi thăm ai?

Hắn hỏi lại :

- Chắc Nhị nương có biết Triệu Rõ và Đinh Sói?

Nhị nương gật đầu :

- Vâng, có biết, biết khá nhiều, mà Phí gia muốn hỏi thăm ai trong ba người đó?

Người áo đen lắc đầu :

- Không, tôi muốn hỏi thăm một người đã bị chúng bắt bán vào xóm Lục Vân.

Nhị nương à nhỏ nhỏ :

- Chắc Phí gia muốn hỏi một cô gái đã bị họ bắt bán vào xóm Lục Vân? Nhưng chẳng hay người ấy là ai?

Người áo đen nhìn thẳng vào mặt Nhị nương :

- Cứ theo cách hỏi của Nhị nương thì chắc chắn chúng thường hay bắt gái nhà lành bán vào nơi đó?

Nhị nương ấp úng :

- A, điều đó... vâng, nhưng tại sao Phí gia lại không đến hỏi ngay hai người đó?

Hắn đáp :

- Tôi đã có hỏi rồi, hai người ấy cũng thừa nhận có bắt cô gái mà tôi tìm hỏi bán vào xóm Lục Vân, chỉ có điều xóm đó bây giờ đã tan rồi, vì vậy cho nên họ không biết cô gái đó hiện tại ở đâu.

Nhị nương hỏi :

- Thế sao Phí gia lại đến hỏi tôi?

Người áo đen đáp :

- Hai người ấy nói rằng ngày trước Nhị nương cũng có ở tại xóm Lục Vân.

Nhị nương vùng cúi mặt, nàng nói bằng một giọng gần như không ra tiếng :

- Vâng, trước kia tôi có ở trong xóm Lục Vân... tôi xuất thân từ nơi đó...

Làm sao người áo đen lại không thấy thái độ khốn đốn của nàng, hắn vội nói :

- Nhị nương, nhìn người cần phải nhìn phân nửa phần sau, từ nơi đó hay từ chỗ tồi tàn nào khác xuất thân cũng không phải là hạng người đáng xem thường.

Nhị nương ngẩng mặt lên, đôi mắt nàng chớp chớp, nàng cảm động :

- Đa tạ Phí gia đã không xem tôi bằng con mắt khinh bạc...

Hắn lắc đầu :

- Làm sao lại có thể như thế, tôi biết có nhiều hiệp nữ đã từng xuất thân từ chốn phong trần, chính trong chỗ bần tiện đó lại thường xuất hiện những kỳ nữ tử.

Nhị nương lại chớp mắt nhìn vào mặt hắn :

- Đa tạ Phí gia, chẳng hay Phí gia muốn hỏi thăm ai?

Người áo đen đáp :

- Một cô gái họ Giải, chẳng hay Nhị nương...

Nhị nương có vẻ ngạc nhiên :

- Ủa, như vậy là Phí gia muốn hỏi Tú Cô?

Hắn vội đáp :

- Vâng, chính là Giải Tú Cô, chắc Nhị nương có biết?

Nhị nương gật đầu :

- Không những biết mà lại còn rất thân, từ ngày bước vào ngưỡng cửa của Lục Vân là chúng tôi đã kết tình em chị. Phí gia không biết chứ Tú Cô đáng thương lắm, nàng...

Nàng vụt nhìn thẳng vào mặt hắn và gặng hỏi :

- Đúng rồi, tôi quên hỏi, chẳng hay Phí gia là chi của nàng và kiếm nàng có chuyện chi?

Hắn đáp :

- Thật không dám dấu Nhị nương, tôi và nàng vốn là chỗ xóm giềng, chúng tôi đã gần gũi nhau từ nhỏ, nơi đó, tôi vốn là một cô nhi, cha nàng thương nên xem như con đẻ...

Nhị nương vùng cau mặt :

- Như vậy đây là Phí...

Người áo đen gật đầu :

- Vâng, thì tôi họ Phí như Nhị nương đã biết...

Nhị nương chận nói :

- Không, tôi muốn hỏi phải là Phí...

Nàng vụt nín ngang, nàng nhìn hắn bằng tia mắt dị kỳ.

Mặt nàng đổi sắc, cái đổi sắc cũng dị kỳ, không ai có thể nhìn sự biến chuyển trên gương mặt nàng mà có thể phán đoán được tâm trạng của nàng trong lúc đó.

Người áo đen hỏi :

- Chắc Tú Cô có nói về tôi...

Nhị nương gật đầu :

- Có, nàng đã có nói với tôi, nàng bảo... anh là một cô nhi...

Không hiểu tại sao nàng bỗng gọi hắn bằng anh, có lẽ giữa nàng và Tú Cô quả tình thân lắm và chính sự thân đó đã từ lâu, khi còn gần gũi với Tú Cô, hai người đã nói nhiều về hắn và đã cùng gọi hắn bằng anh.

Nàng trầm ngâm một chút rồi nói tiếp :

- Nàng bảo cha nàng xem anh như con đẻ, nhưng anh lại là một con người không có lương tâm, nếu không vì anh thì nàng không bao giờ lìa bỏ quê hương dần bước lạc lối để đến nỗi phải vào chỗ bùn nhơ như thế.

Người áo đen chặc lưỡi :

- Nhị nương, đây chẳng qua là một chuyện hiểu lầm.

Nhị nương cau mặt :

- Thật thế à? Tú Cô quả đã nói oan cho anh à? Là trong lời lẽ của nàng, tôi đã đoán biết được cảm tình của nàng đối với anh sâu đậm lắm...

Nhị nương lại thở dài :

- Một người con gái mà luân lạc đến mức đó thì thật đáng thương hết sức, mà nếu vì một người đàn ông khiến cho người con gái phải như thế thì lại còn đáng thương hơn nữa, tôi là đàn bà, tôi hiểu rõ nỗi khổ sở trong vấn đề đó lắm...

Vành môi của người áo đen giật giật, hắn đang xúc động mãnh liệt, phải một lúc khá lâu hắn mới nói ra thành tiếng :

- Nhị nương, tôi là một đứa con côi, từ nhỏ đã được cha của Tú Cô dưỡng nuôi đến lớn, người đã xem tôi như con đẻ, cảm tình giữa chúng tôi như máu thịt, tôi cũng biết rõ ý người, người muốn đem gia nghiệp và luôn cả đứa con gái duy nhất của người ký thác cho tôi, tôi biết, nhưng tôi không bằng lòng chôn cả cuộc đời của mình tại Hồ Lô Cầu, tôi không thể làm mãi một nông phu, làm mãi một người thợ săn đến suốt cuộc đời, tôi đã phải cần rằng rời chỗ đó, rời những người thân yêu nhứt trong đời để phiêu bạt giang hồ, tôi biết họ đã thất vọng quá nhiều về tôi. Thế nhưng không ai nói một lời, Tú Cô cũng không nói một lời

cùng tôi, từ nhỏ tôi đã xem nàng như một đứa em gái nhỏ, đã bỏ quên không chú ý đến sự thay đổi tình cảm của nàng...

Nhị nương chận ngang :

- Chính vì thế cho nên nàng mới bảo anh là một con người không có lương tâm.

Người áo đen thở ra :

- Nàng nói có khi cũng đúng, vì trong suốt thời gian tôi xông xáo giang hồ, chẳng những tôi không làm nên danh phận gì để rạng rỡ cho những kẻ thân yêu, còn tạo cho họ mang tiếng nhục...

Nhị nương cau mặt :

- Anh đã làm gì?

Người áo đen cúi mặt, Nhị nương chợt nghe có tiếng thở náo nề và hần nói bằng một giọng thật là xa vắng :

- Chính tôi cũng không thể nói tôi đã làm gì, nhưng dưới mắt thiên hạ, hay đúng hơn là dưới mắt quan lại triều đình, tôi được xem là một tướng cướp...

Nhị nương buột miệng :

- Tướng Cướp Liêu Đông.

Người áo đen nhếch môi, hần cười như thách đố :

- Đúng rồi, Tướng Cướp Liêu Đông, trong giang hồ có khá nhiều người muốn giết tôi, quan nha ban lệnh nã tróc tôi, họ đã treo giải thưởng về cái đầu của tôi rất đáng giá, chính vì thế cho nên tôi không trở về Hồ Lô Cầu, tôi sợ liên lụy cho gia đình nàng, tôi không về nhưng tin tức lại bay về, tin tức phũ phàng đó đã làm cho nàng và phụ thân nàng thất vọng...

Nhị nương chắc lưỡi nhưng nàng chưa mở miệng thì hần đã nói luôn :

- Năm đó, tôi cứu một cô gái, nàng thì là một con người cơ khổ linh đình, cứu người không thể để cho người thêm một lần thọ hại, tôi phải bảo bọc cho nàng, nhưng thật là chua chát, tôi đã bị nàng phản bội, nàng đã âm mưu cùng kẻ khác gài tôi vào tội sát nhân...

Nhị nương nhướng mắt :

- Nhưng tại sao lại không thể biện...

Người áo đen lắc đầu, giọng hần vô cùng ngao ngán :

- Nhị nương thử nghĩ, tôi đã bị chụp cái án với tội danh “Tướng Cướp Liêu Đông”, thêm vào đó, ngọn tiểu đao của tôi ghim vào tâm khảm của nạn nhân thì còn miệng nào đâu để biện minh, mà dầu tôi có biện minh cũng không ai buồn nghe tôi, vì không có án sát nhân đó, cái danh “Tướng Cướp Liêu Đông” cũng đủ cho họ có món tiền thưởng quá to rồi.

Nhị nương cau mặt :

- Nhưng khi anh bị bắt, bị mang án tử hình, người đàn bà đó không nghĩ một chút tình vì ân cứu mạng của anh cả hay sao?

Người áo đen cười nửa miệng :

- Tình nghĩa có trong lúc đó được hay sao? Nếu còn có nghĩ đến thì làm sao lại có chuyện âm mưu như thế...

Không còn giữ được bình tĩnh nữa, Nhị nương đập mạnh tay xuống mặt bàn :

- Anh đã cứu mạng, đã bảo bọc cho nàng, thế mà nàng lại hãm hại anh...

Người áo đen nhìn thẳng vào mặt Nhị nương, hình như hần cố nghĩ đến bộ mặt thiện lương nào đó, hần nói :

- Nhị nương, ân oán giang hồ là như thế, Nhị nương không thể hiểu được đâu.

Đâu có gì gọi là ân nghĩa, câu chuyện xảy ra từ đầu vốn đã là một âm mưu, họ không làm gì được tôi, chỉ trừ cách đó, chỉ cần tôi bị bắt, chỉ cần tôi mang bản án tử hình là họ coi như đã hoàn thành kế hoạch, ân nghĩa đâu có ở đây.

Nhị nương gặng lại :

- Cho dầu đó là một âm mưu, nhưng lòng thương người của anh suốt cả thời gian cứu nàng, bảo bọc cho nàng, không cảm hóa nàng được chút nào cả hay sao?

Người áo đen bật cười thành tiếng :

- Nhị nương bảo tình thương cảm hóa à? Họ đâu có thấy đó là tình thương, họ thấy đó là sự ngu ngốc của tôi chứ. Mà bất cứ một kẻ ngu nào, dưới mắt họ cũng đều đáng chết.

Nhị nương hỏi :

- Sau đó là anh bị đám Bồ đầu dẫn đi.

Người áo đen gạt đầu :

- Tự nhiên là như thế, tôi cúi mặt đi theo họ, tôi không buồn nói một tiếng nào.

Nhị nương có vẻ tức tối :

- Tại sao anh lại cam chịu như thế? Chính anh cũng thừa biết đó là âm mưu đưa anh vào chỗ chết, tại sao anh không phản ứng lại, tại sao anh ngu...

Tức tối vì người ngay bị hãm hại, người ơn bị trả oán, nhưng khi nói đến tiếng “ngu”, nàng vụt thấy lỗ lờ.

Mặt nàng vụt ửng hồng, nàng nghĩ đến một câu trách mắng tương tự của một người vợ đối với chồng khi thấy chồng mình bị người lừa gạt.

Người áo đen điềm đạm mỉm cười :

- Nhị nương, người ta đã nắm tôi trong tay, ngọn đao của tôi lại đang còn cắm vào tâm khẩu nạn nhân, có cố biện minh cũng chỉ làm thêm trò cười cho thiên hạ, mà cho dầu những Bồ đầu có mặt hôm đó tin tôi, họ cũng không có quyền buông thả, vì không cần tội đó, nội cái tên “Tướng Cướp Liêu Đông”, tôi cũng đã dư tội tử hình, huống chi, những kẻ nọ trước đó đã chung một âm mưu.

Nhị nương hỏi :

- Làm sao anh biết người đàn bà ấy đã có cầu kết với bọn Bồ đầu quan phủ?

Người áo đen đáp :

- Nếu không thế thì tại làm sao chuyện vừa xảy ra là đã có mặt phủ quan? Trong đời đâu có chuyện trùng hợp quá lý kỳ như thế? Khi tôi vừa bước chân vào nhà, nơi xảy ra án mạng thì họ cũng bước theo sau.

Nhị nương nhăn mặt :

- Nhưng khi anh đã biết đó là âm mưu hãm hại, thì tại sao anh lại ngoan ngoãn đi theo họ? Anh biết võ, sở học lại cao, họ làm gì anh được?

Người áo đen mỉm cười :

- Nhị nương, có nhiều chuyện không thể nói ra...

Nhị nương gặng lại :

- Chẳng hạn như những chuyện nào?

Người áo đen lại mỉm cười, hần nhìn Nhị nương chăm chăm và hần làm thinh...

23. Niềm Thương Xin Gối Trong Lòng

Thật lâu, như không muốn đi sâu vào vấn đề đó nữa, người áo đen lảng sang chuyện khác :

- Tin đó truyền về Hồ Lô Cầu, thêm một lần thứ hai khiến cho Tú Cô và phụ thân nàng thất vọng, có thể nói đây là lần thất vọng quá lớn lao, phụ thân nàng buồn rầu sanh bệnh và chỉ một thời gian ngắn là người từ giã cõi đời, thương hại nhất là Tú Cô, thương lòng chưa kịp lành là lại thêm một lần tan nát, nàng không còn chịu đựng nổi nữa, nàng bỏ quê hương đi theo đoàn Lạc Đà vận tải của Triệu Rõ và Đinh Sói và chính vì chuyện đó, nàng đã bảo tôi là con người không có lương tâm...

Nhị nương cau mặt :

- Chuyện quả như thế hay sao?

Người áo đen mỉm cười :

- Đây là những lời nói của tôi, tin hay không là còn phải do người đối thoại.

Nhị nương chớp mắt nhìn vào mặt hắn, nàng có vẻ trầm ngâm :

- Nếu quả như thế thì nàng thật đã hiểu lầm, anh không phải là người đáng trách.

Người áo đen thở ra :

- Đa tạ Nhị nương.

Nhị nương hỏi :

- Như vậy bây giờ anh tìm Tú Cô để...

Người áo đen chận nói :

- Tôi thọ ơn nhà họ Giải quá nặng, nếu Tú Cô có được một đời sống yên vui thì có lẽ cũng không cần đến tôi lo lắng, nhưng trong hoàn cảnh hiện tại, tôi không thể ngồi yên.

Nhị nương gật đầu :

- Đúng, tìm được nàng rồi có thể cùng nàng giải nỗi oan tình...

Người áo đen lắc đầu :

- Tôi tìm nàng không phải với ý đó, nhà họ Giải lâm vào hoàn cảnh bây giờ, trách nhiệm của tôi nhiều lắm, bởi vì giá như năm xưa tôi đừng ly khai Hồ Lô Cầu thì có thể chuyện thảm đó không có xảy ra, bất luận như thế nào, còn tôi thì phải tìm nàng cho được, rất mong Nhị nương thương tình mà giúp đỡ cho.

Nhị nương trầm ngâm :

- Tôi chỉ biết trong lúc xóm Lục Vân giải tán, tôi thì theo lão Kim, còn Tú Cô thì theo những người còn lại trong đám Lục Vân...

Người áo đen nhòm mình lên :

- Sao? Tú Cô vẫn theo đám Lục Vân? Nhưng họ đi về đâu?

Nhị nương lắc đầu :

- Tôi nhớ có người nói họ đến Kinh sư, nhưng có quả thật đi về đó hay không thì thật tình tôi không biết rõ.

Người áo đen biến sắc :

- Tại làm sao nàng lại theo đám Lục Vân? Chẳng lẽ Lục Vân đã biết...

Nhị nương chận hỏi :

- Sao? Anh bảo sao? Lục Vân biết cái gì?

Người áo đen mỉm cười :

- Nhị nương, Lục Vân chính là người đàn bà năm xưa đã âm mưu hãm hại tôi.

Nhị nương sững sốt, nàng khựng đi một lúc không nói ra lời...

Thật lâu nàng hỏi :

- Anh bảo Lục Vân là người đàn bà năm xưa đã âm mưu hãm hại anh? Thật là chuyện ngẫu nhiên trùng hợp đến lạ thường, như vậy người thứ hai mà anh tìm kiếm chính là con người đó?

Người áo đen gật đầu :

- Đúng rồi, Nhị nương, chính là con người đó.

Nhị nương lại ngồi sững lặng thinh...

Hình như nàng có một vấn đề đang làm cho nàng băng khuân suy tính.

Người áo đen không nhìn ngay nàng, hắn chỉ dò xét bằng trực giác và hồi lâu hắn đứng dậy vòng tay :

- Nhị nương, tôi xin phép cáo từ và có lời xin lỗi đã khuấy rầy thì giờ của Nhị nương đã quá lâu, riêng về bốn trăm lượng bạc, mong Nhị nương nhận cho chút lòng thành thật, hãy xem như món quà diện kiến sơ giao, đã đành so với sản nghiệp của Kim lão, số bạc này như cỏ rác, nhưng với tôi nó vẫn thể hiện được sự quý mến đối với Nhị nương, ngày sau khi gặp được Tú Cô rồi, chúng tôi sẽ cố hết sức để đến đây viếng tạ.

Hắn vòng tay nghiêng mình lần nữa và quay bước ra ngoài.

Như người mê sức tĩnh, Nhị nương vụt kêu lên :

- Khoan, Phí gia...

Người áo đen quay lại :

- Nhị nương còn có điều chi dạy bảo.

Da mặt của Nhị nương chợt ửng hồng, nàng nhìn hắn trân trân :

- Tôi đã giúp cho Phí gia ít nhiều, không biết Phí gia có thể vui lòng giúp đỡ cho tôi chăng?

Người áo đen có vẻ ngạc nhiên :

- Xin Nhị nương cứ nói, chỉ cần có thể cố gắng là tôi nguyện hết sức mình.

Nhị nương cúi mặt, vành tai nàng ửng đỏ, nàng nói qua hơi thở ngấp ngừng :

- Phí gia... tôi... tôi muốn Phí gia ra ơn đưa... dùm tôi đi khỏi chỗ này...

Người áo đen sững sốt :

- Sao? Nhị nương bảo...

Nhị nương càng cúi đầu thật thấp, giọng nói của nàng cũng thật thấp :

- Phí gia... hãy đưa dùm tôi đi...

Người áo đen bàng hoàng :

- Nhị nương... người muốn đi đâu?

Nhị nương thu hết can đảm nói thật rõ ràng :

- Phí gia đi đâu xin cho theo đó, tôi tình nguyện...

Bây giờ mới thật hoàn toàn rung động, người áo đen mở tròn đôi mắt :

- Nhị nương, như thế có nghĩa là sao?

Nhị nương lắc đầu :

- Phí gia đừng hỏi, mà có gì phải hỏi nữa đâu... tôi tình nguyện đi theo Phí gia, chỉ sợ Phí gia ghê tởm...

Lặng đi một lúc, người áo đen dịu giọng :

- Nhị nương, xin Nhị nương nên nhớ người đang là gái có chồng...

Nhị nương nhẹ gật đầu :

- Tôi biết, nhưng thật ra đó chỉ là danh nghĩa, tôi biết Phí gia không làm sao hiểu được bọn phú hộ là những cái máy làm ra bạc và chỉ biết có bạc mà thôi, đàn bà, đối với họ chỉ là chuyện “giải buồn”...

Nàng rướm rướm nước mắt nói tiếp :

- Bắt đầu vào tuổi trưởng thành, tôi đã biết tưởng tượng đến một người chồng, tôi đã hình dung một người chồng là như thế nào, nhưng thật là cay nghiệt, người chồng đó tôi không làm sao có được. Cho mãi đến ngày nay, khi gặp Phí gia, tôi chợt nhận ra nỗi ước mơ của tôi không phải toàn mộng ảo, trên đời vẫn có con người bằng da bằng thịt mà từ tuổi cập kê tôi mong đến bây giờ...

Người áo đen đã lấy lại bình tĩnh, hắn nói bằng một giọng ôn tồn :

- Nhị nương, Kim lão đã được tôn xưng là “Ba Vạn”, dựa vào con người như thế, đời của Nhị nương sẽ được vô cùng đảm bảo, trong khi tôi đang mang trong mình cái tên “Tướng cướp Liêu Đông”, cái án tử hình chập chờn trước mắt...

Nhị nương đưa tay chặn nói :

- Tôi biết, tôi còn biết đến ngày mai nguy hiểm như thế nào, nhưng xin Phí gia cũng hiểu cho rằng nếu tôi chỉ chọn cái vinh hoa phú quý, chỉ muốn được ăn ngon mặc ấm, thì nhất định tôi không bao giờ mặt dãi mày dạn để xin theo Phí gia, chắc Phí gia cũng thừa biết nói ra chuyện này là một điều cực kỳ sỉ nhục đối với một người đàn bà, tôi nói như thế, tôi nghĩ Phí gia sẽ không có gì khó hiểu.

Người áo đen cau mày và nhìn ngay nàng nghiêm giọng :

- Nhị nương đã xem trọng tôi như thế thật không còn sự cảm kích nào bằng, thế nhưng tôi không thể... đưa Nhị nương đi được...

Nhị nương ngẩng mặt lên, mắt nàng ửng đỏ :

- Phí gia, người không thể...

Người áo đen điềm đạm, giọng hắn thật nhẹ nhàng, hắn cố tránh không cho xúc động :

- Nhị nương, không phải tôi không bằng lòng nhưng không thể được Nhị nương, vì đây là nhà của Kim Bá Vạn. Nhị nương đã là người của Kim Bá Vạn, xin Nhị nương nhớ cho điều đó. Giá như trước kia Nhị nương được người ta mang tiền đến chuộc, đừng hứa nghĩa vợ chồng... Nhị nương đừng để nhứt thời xúc động mà sau này mang hối hận, không phải hối hận vì lương tâm, chỉ cần Nhị nương đem cả lòng thành đối với Kim Bá Vạn, nhứt định có ngày nào đó người ta sẽ thấy và người ta không còn lạnh nhạt, mong Nhị nương hãy nghe lời của một người bạn tuy mới quen mà nhiều thông cảm như tôi.

Nhị nương cúi đầu thật thấp, da mặt nàng tái nhợt.

Người áo đen ôn tồn nói tiếp :

- Nhị nương, nếu hôm nay tôi đưa người đi, sau này nhứt định người sẽ trách tôi, sẽ thấy tôi không phải là bạn tốt, tôi mong Nhị nương hãy xem tôi là một người bạn, hãy nghe lời bạn, một người bạn đã đem cả chân tình ra đối xử với nhau...

Hắn dùng tiếng “người” thật thiết tha, êm dịu, nội một tiếng “người” mà hắn dùng gọi Nhị nương trong câu nói đã làm cho nước mắt nàng tuông rơi, giọng nước mắt cảm động chứ không phải là oán trách.

Hắn lại nghiêng mình :

- Nhị nương hãy nghe lời tôi và cho tôi được cáo từ, tin rằng tình bạn của chúng ta sẽ miên trường và phải có ngày tái hội.

Không đợi Nhị nương ngẩng mặt lên, hắn tung mình ra cửa sổ, hắn phi thân một cách thật nhẹ nhưng cũng thật nhanh, hắn không dám lưu luyến mà cũng không dám làm kinh động.

Nhị nương ngẩng mặt nhìn theo, bóng người áo đen khuất hẳn vào bóng tối, nước mắt nàng vụt trào ra, nàng kêu qua hơi thở :

- Phí gia, anh...

* * * * *

Sòng bạc của Triệu Rỗ và Đinh Sói mở trong một ngõ hẻm. Bây giờ ngay đầu hẻm có hai tên Sai Nha mang đao đứng canh phòng.

Ánh đèn vàng vọt mập mờ, ngõ hẻm hầm hập mùi tử khí.

Bên kia đường, đối diện với ngõ hẻm, thiên hạ đứng đông nghẹt, họ xôn xao bàn tán, người này ghé tai với người kia, mỗi người có một lập luận khác nhau.

Sự việc xảy ra cách đó không đầy mười trượng, vậy mà không một người nào kể lại giống người nào, nhiều người đâm ra tức tối, họ muốn xông vào xem thử, nhưng nhìn vào bộ mặt lạnh như tiền của hai “ông” Sai Dịch quan phủ là thiên hạ “teo” luôn.

Trong đám người đứng lố nhố, có một người loắt choắt giống y khi đối, đặc biệt hơn nữa là hắn đứng giữa đám đông nhưng không nói với ai một tiếng nào, đôi mắt tròn xoe sáng quắc của hắn lảo liêng, vành tai dao đảo của hắn vanh vanh lên, dáng cách nghe ngóng chó không hề mở miệng.

Một lúc sau, bên cạnh hắn lại thêm một người, một lão già giống y như hắn, cũng ốm tong teo như khi.

Hắn liếc nhẹ về phía lão già, cả hai làm thinh.

Một lúc sau lão già chợt lắc đầu và gã thanh niên chậm chậm bước đi.

Lão già đưa tay cản lại và đưa mắt về bên phải.

Cái liếc mắt làm hiệu.

Gã thanh niên quay mặt nhìn theo.

Cách hắn không xa, hắn thấy một cô gái vận áo hồng, bên ngoài choàng một chiếc áo rộng màu đen, bao đầu bằng cái khăn lụa cũng đen, làn da trắng của nàng nổi bật, người nhìn qua có cảm tưởng cô gái đó là một đóa hoa lạ đầy hương sắc giữa rừng.

Gã thanh niên gãi gãi đầu và dời ánh mắt trở lại phía lão già.

Lão già lặng thinh, cũng không tỏ vẻ gì với hắn.

Một lúc sau, cô gái choàng áo choàng đen vụt cúi đầu bước thẳng ra ngoài.

Lão già vội bỏ ra đám đông, gã thanh niên bươm bả đi theo hỏi nhỏ :

- Sư phụ, không có dấu vết gì sao?

Lão già đáp :

- Có, chắc là hắn, bằng vào thủ pháp ấy, ngoài hắn ra không ai vào đây đâu.

Gã thanh niên gật gật :

- Khá quá, hạ hết, lấy hết không chừa một dấu vết nào, khá quá.

Lão già nói :

- Cần tiền là không cần mạng, muốn giải quyết về sinh mạng thì không phải cần tiền, cái này lại khác, vụ này thanh toán cả hai, chuyện rất tiếc là mình theo chậm quá, nếu không sẽ chứng kiến một chuyện hay, ta nhứt định bên trong còn có nhiều ẩn khuất chó không thuần là chuyện cướp của hại người như thiên hạ đã bàn tán, cũng như không phải như lập luận của bọn sai nha.

Gã thanh niên hỏi :

- Không lộ nhiều, nhưng vẫn có để lại một chút xúu vết tích, cứ theo sư phụ thấy thì có phải hấn cố tình lưu lại cho bọn chó săn chim mồi của nha môn theo hấn hay không?

Lão già lắc đầu :

- Không đâu, ta chỉ đoán chó không làm sao chắc được, vì không có dấu vết nào bảo đảm.

Gã thanh niên toét miệng cười :

- Sư phụ, xin sư phụ đừng nóng, đệ tử có được món này...

Hấn cho tay vào mình lấy ra một cái túi da...

Lão già nhìn sững :

- Thứ đó ở đâu?

Gã thanh niên đáp :

- Đứng trong đám người ào ào quá không chịu nổi, đệ tử bỏ ra ngoài nhờ đó tìm ra được thứ này...

Lão già chụp lấy cái túi nhìn qua rồi vụt kêu lên :

- Hầu nhi, hãy đi mau...

Gã thanh niên loáng thoáng hai ba lượt là mất hút, lão già không thấy nhóng lên, nhưng sau đó là cũng mất luôn.

Thật khó mà ước lượng họ đi đâu, vì trên con đường rộng như thế này, ẩn mặt thì có thể đứng len vào đám đông, chó tách ra thì nhút định sẽ bị người dễ dàng phát hiện.

Hai thầy trò của Hầu Nhi và Lão Tôn không thấy ra ngoài, như vậy chỉ còn cách là họ đi vào trong hẻm.

* * * * *

Trong hẻm có tiếng động.

Đang đêm, hẻm là ngõ vắng hơn ở ngoài đường, nhưng nhút định có nhiều ngõ hẻm lại hoạt động nhiều.

Ngõ này là một.

Chẳng những có tiếng động mà lại còn có tiếng nói tiếng cười, tiếng cười của đàn ông :

- Cô nương, hãy chịu xuôi tay cái cho rồi, lời nói xuôi của cô nương chỉ có thể có hiệu lực trong phòng kín mà thôi!

Lão Tôn vỗ nhẹ lên vai Hầu Nhi và đẩy mạnh vào trong hẻm.

Hầu Nhi vừa nhào vào vừa nói :

- Coi chừng nép qua bên đi vào, đừng chết người bồi thường đó nghe.

Hấn nói giọng nhừa nhựa như người say rượu...

Trong ngõ hẻm tối, giữa bàn tay không thấy, hiện có đúng ba người, một chính giữa, hai người hai đầu, họ đang nói chuyện với nhau.

Người đứng ngoài bị Hầu Nhi đâm sầm đi vào đụng một cái thật mạnh, hấn đụng người mà lại còn cự nự, hấn nói :

- Thấy chưa đã nói rồi, bảo nép bên đây... nói rõ vậy mà không chịu làm ơn nghe, để cho tới đụng!

Chỉ nghe một tiếng “hự” rồi mất luôn chó không nghe tiếng nói.

Gã thanh niên lại la lên :

- Mẹ ơi, cái ông già tía của tôi rượt tới hoài ta!

Hấn chạy tới và kêu :

- Cúi chầm nghe, chạy nữa đó, tránh vô, đừng hết...

Cái tên thật lạ, nếu bảo vì trời tối không thấy đường thì tại sao người đứng giữa lại không đừng, hẳn chạy ngang và lách một cái là qua luôn, vậy mà khi tới người cuối cùng hẳn lại đâm ngay vào mình, hẳn va một cái thật mạnh, người đứng đầu trong có lẽ đã đề phòng, nhưng vẫn té ngã.

Cũng như tên đứng đầu ngoài, tên này cũng chỉ nghe “hư hư” nho nhỏ rồi nằm bất động.

Người đứng giữa sững sốt, câu chuyện bắt đầu hơi lạ.

Từ bên ngoài lại có hơi gió thốc vào, giọng nói khàn khàn của một người già cả cất lên :

- Cô nương, chẳng hay cô nương có thấy một thành bé loét choắt chạy vào đây không hề?

Người già cả, kém mắt, trời tối đen như mực mà vẫn phân biệt được người đứng giữa là cô nương, lại thêm một chuyện lạ thứ hai.

Bằng phản ứng tự nhiên của một đứa con bị cha rầy, cô gái đáp nhanh :

- Không, tôi không thấy.

Chợt nghe từ trên mái ngói của gian nhà gần nhất có tiếng vang lên :

- Khá quá, cô nương đó thật quả có lương tâm, thấy không lão gia đừng có làm dữ nữa.

Bóng người nhoáng lên, gã thanh niên khi nãy từ trên mái ngói rơi xuống cạnh cô gái một cách nhẹ nhàng.

Vừa xuống tới là hẳn hỏi ngay :

- Lão gia, hai cái “chướng ngại vật” này bây giờ phải làm sao?

Lão gia đáp :

- Nhớ y như là phía trong này có một cái mương sâu lắm mà?

Gã thanh niên gật gật :

- Hay quá, lão gia già rồi mà vẫn nhớ dai, đúng rồi, trong đó có cái mương vừa sâu vừa có lùm bụi um tùm, để nhệ vị “đại nhân” ấy nằm nghỉ chắc là khoái lắm.

Hắn khom mình xuống, một bên cặp một tên, không thể ngờ được, hai gã đại hán vóc dáng dinh dàng, vậy mà gã thanh niên nhỏ thó đó cặp cả hai tên y như cặp hai chú thỏ.

Cô gái đứng nhìn kinh ngạc.

Chỉ một giây sau, hẳn trở lại, lão gia hỏi ngay :

- Hài Nhi, có sửa áo quần ngay ngắn lại cho người ta không?

Gã thanh niên đáp :

- Lão gia yên lòng, trong người họ không có gì lo ngại, chỉ có một ít bạc vụn vừa đủ hai thầy trò mình lai rai một bữa vậy thôi.

Lão gia hừ hừ :

- Giỏi, giỏi lắm.

Bây giờ cô gái đã hiểu được câu chuyện của họ rồi, nàng vội nghiêng mình :

- Đa tạ nhệ vị đã cố tình giúp đỡ.

Lão gia đáp :

- Không có chi... Thật ra từ trong đám đông, thầy trò tôi cứ tưởng cô nương là nhân vật giang hồ, không ngờ lại không thể ứng phó với hai tên chó đẻ đó.

Cô gái có vẻ ngập ngừng :

- Lão gia, tiểu nữ chỉ là phân nửa giang hồ thôi.

Lão già cười :

- “Phân nửa giang hồ”, cha, cái danh xưng này nghe mới quá, nhưng chắc phải có một sự giải thích mới thông?

Cô gái đáp :

- Vì gia đình tiểu nữ làm nghề buôn bán, thường hay tiếp xúc với những nhân vật giang hồ.

Lão già gật :

- À à... như vậy gia đình cô nương có công việc buôn bán tại Trương Gia Khẩu?

Cô gái đáp :

- Không đâu, lão gia, gia đình chúng tôi ở tại Thừa Đức phủ.

Lão già lại à à :

- Tại Thừa Đức, lão phu có một người bạn giúp cho một thương hàng, nhưng lâu quá rồi không gặp lại nhau.

Cô gái hỏi :

- Lão gia, chẳng hay vị lão gia đó làm việc tại thương hàng nào ở Thừa Đức?

Lão già đáp :

- Lâu quá, vả lại chỉ nghe nói chứ chưa tới lần nào thành ra không nhớ rõ, để coi...

à, đúng rồi, cái gì Dục Ký he... À à, đúng rồi, Dục Ký Thương Hàng, cô nương có biết cái thương hàng đó không nè?

Cô gái không trả lời mà lại hỏi :

- Lão gia, chẳng hay vị lão gia đó danh tánh...

Lão già đáp :

- Hẩn họ Ba...

Cô gái buông miệng :

- “Trại Uất Trì”?

Lão già gật gật :

- Đúng rồi, hẳn đấy, cô nương biết?

Cô gái đáp :

- Dục Ký Thương Hàng là thương nghiệp của cha tôi, vị họ Ba làm Quản sự nơi đó, tôi thường gọi là lão gia.

Lão già hỏi :

- Chắc cô nương họ Lạc?

Cô gái gật đầu :

- Vâng tiểu nữ tên Lạc Minh Châu.

Lão già vỗ tay :

- À... như vậy thì không phải xa lạ. Lạc lão đệ thường gọi ta bằng lão ca đó.

Lạc Minh Châu nói :

- Như vậy cháu xin gọi Đại gia là lão bá.

Lão già gật gật :

- Đúng đúng, cứ như vậy, tốt lắm.

Gã thanh niên chen vô :

- Sư phụ, nếu con gái của Lạc lão gia thì đệ tử phải gọi bằng thư thư?

Lão già lại gật gật :

- Đúng đúng, Hầu Nhi, nhớ đây là cũng nhớ Ba thúc thúc của người đó nghe, nếu không thì ta cũng không có quen được với Lạc lão đệ đâu, ta không quen với Lạc lão đệ thì người đừng hòng có được một vị thư thư như thế.

Gã thanh niên vỗ tay :

- Vậy mà từ lâu sư phụ không cho đến Thừa Đức, đệ tử cứ tưởng theo sư phụ suốt đời sẽ không bao giờ có được một vị thư thư.

Lạc Minh Châu cười, nàng tuy mới gặp, nhưng rất dễ có cảm tình với hai thầy trò của gã thanh niên trực tính, có lẽ cũng có một phần ảnh hưởng cái tốt của Ba quản sự.

Nàng nghĩ tới một người như thế nhứt định bằng hữu cũng phải là hạng tốt, nàng nói :

- Bằng hữu, đừng khách sáo như thế, cứ xem chúng ta là chị em gần gũi lâu ngày.

Gã thanh niên nói :

- Đa tạ thư thư. Nhưng thư thư nè, nhận thầy trò tiểu đệ là người thân, sau này nếu có chuyện phiền hà mong thư thư đừng trách nghe.

Lạc Minh Châu cau mặt, câu nói của hắn có vẻ lạ lùng.

Nàng biết, hai thầy trò này là bậc lão giang hồ, họ lại thẳng thắn, chính vì thế nàng đâm ra thắc mắc câu nói của gã thanh niên...

24. Những Kẻ Quyết Tìm Nhau

Thấy cô gái con của người bạn mình có vẻ nghi ngờ, lão già nói ngay :

- Cô bé, lão họ Tôn, Tôn Chất Thiên, cháu có nghe Ba lão đệ nói đến lần nào không?

Lạc Minh Châu mở tròn đôi mắt :

- Như vậy là... “Đại Thánh” Tôn lão gia, người cầm đầu của Nghĩa Binh đoàn năm xưa...

Tôn Chất Thiên lắc đầu cười :

- Không thể gọi là cầm đầu, vì trên ta còn có người khác nữa, chỉ có thể nói lão phu là một người cao tuổi nhứt trong số nghĩa sĩ nhà Minh còn lại mà thôi.

Ông ta chỉ gã thanh niên vào nói tiếp :

- Hắn là Tôn Thừa Kế, nhưng ta quen gọi là Hầu Nhi.

Tôn Thừa Kế cười :

- Đệ tử của “Đại Thánh” nếu không gọi là Hầu Nhi thì chắc không còn tên gì xứng đáng.

Tôn Chất Thiên co tay cú lên đầu tên đồ đệ một cái cốc, hắn thụt cổ lùi lại phía sau, ông ta quay qua hỏi Lạc Minh Châu :

- Cháu đến Trương Gia Khẩu có một mình à?

Lạc Minh Châu gật đầu :

- Vâng, cháu đến một mình.

Tôn Chất Thiên hỏi :

- Cháu đến làm gì? Cha cháu sai đi à?

Lạc Minh Châu lắc đầu :

- Không phải.

Là một con người nhiều kinh nghiệm, Tôn Chất Thiên biết ngay Thừa Đức đã có chuyện xảy ra, ông ta vội hỏi :

- Sao vậy cháu? Thừa Đức đã có gì chẳng?

Lạc Minh Châu cúi mặt hồi lâu rồi đem chuyện xảy ra thuật lại, nàng kể rõ chuyện Phi Mộ Thư can thiệp và luôn cả chuyện làm không khéo của cha mình, cuối cùng nàng lại nói thêm :

- Chính vì không thể nào chịu nổi thái độ kỳ cục của cha cháu, nên cháu bỏ đi.

Tôn Chất Thiên cau mặt :

- Người ta thường bảo Phi Mộ Thư là một đại đạo, một tướng cướp, nhưng riêng ta, ta thấy trong giang hồ hiện nay chỉ có mỗi một mình hấn mới xứng đáng mang cái chữ “hiệp” trong mình, xứng đáng với danh vị anh hùng. Cha của cháu vì chuyện rối rắm nên hành động thiếu suy nghĩ, thế nhưng đáng lý Ba lão đệ phải sáng suốt chớ tại sao lại cũng cứ để như vậy. Thật là vậy, lúc nào gặp ta phải hạch hấn mới được.

Lạc Minh Châu nói :

- Chuyện này không thể trách Ba lão bá, chính Ba lão bá đã hết sức cản ngăn, thế nhưng tại vì cha cháu không chịu nghe, cứ bảo đó là chuyện riêng của nhà họ Lạc, thành ra Ba lão bá cũng không biết phải làm sao.

Tôn Chất Thiên cự nự :

- Không thể như thế được, cha của cháu vì rối rắm, hành động quá sai cũng còn có chỗ dung chế, nhưng lão Ba thì không được. Có lão ở đó làm gì? Bằng hữu sai đường thì những người bạn thiết chung quanh phải có trách nhiệm, bằng mọi cách phải ngăn cho kỳ được, kể cả cách đánh ngã để ngăn, vậy quá, lão Ba vậy thật.

Tôn Thừa Kế nói :

- Lão gia, xin lão gia bớt nóng, sau này có gặp lại Ba thúc thúc rồi sẽ nói cũng chẳng muộn chi, bây giờ phải lo chuyện khác, nhất là mình đã biết hấn thật rồi thì phải có thái độ..

Tôn Chất Thiên chận nói :

- Người hãy yên lòng, nếu hấn chính là Phi Mộ Thư thì nhất định không khi nào hấn lại chịu chui đầu vào ổ giặc, mà quả hấn chui vào thì chắc chắn phải có dụng tâm.

Tôn Thừa Kế hỏi :

- Nếu thế thì chuyện tiêu diệt bọn Đinh Sói rồi vợ vết hết của cải là nghĩa làm sao?

Tôn Chất Thiên lườm lườm :

- Đồ ngu, không nghe Lạc thư thư của người vừa nói đó sao? Tại Thừa Đức, hấn đã hỏi thăm vụ Giải Tú Cô, vì thế cho nên hấn mới phăng lần đến Trương Gia Khẩu, cứ theo ta nghĩ, hai cái tên chó chết đó đã làm hại Giải cô nương, bởi vì không như thế khi nào họ Phí lại chịu giết bọn hạ lưu như thế ấy.

Lạc Minh Châu hỏi nhanh :

- Lão gia, đã có gặp hấn rồi sao?

Tôn Chất Thiên đáp :

- Đâu phải chỉ gặp không thôi mà còn nhiều lần giúp hấn nữa đó.

Kể lại cho Lạc Minh Châu nghe đầu đuôi câu chuyện từ lúc gặp Phi Mộ Thư, ông ta lại nói thêm :

- Hắn đến hẻm Móng Ngựa vốn không phải tìm Đinh Sói và Triệu Rỗ, hắn kiếm người đàn bà đã hãm hại hắn năm xưa vì hắn được tin người đàn bà đó đến Trương Gia Khẩu thành lập xóm điểm lấy tên là “Xóm Lục Vân”, chuyện đó ta biết, nhưng tại vì hắn không thừa nhận thành ra ta cũng chưa tiện nói ra...

Lạc Minh Châu hỏi :

- Đại gia, bây giờ Đại gia có biết hắn ở đâu không?

Tôn Chất Thiên lắc đầu :

- Không biết, ta đã định bám ai thì cho dầu người đó thành con ruồi ta cũng bám theo tới đó, chỉ riêng có hắn là ta phải chịu thua, rõ ràng thấy hắn đến đó, vậy mà khi rình theo tới thì thành ra trống rỗng, hắn là con người ứng biến nhanh quá, ta không làm gì được hắn. Nhưng mà không sao, cháu bé định kiếm hắn có chuyện gì sao?

Lạc Minh Châu đỏ mặt ấp úng :

- Không, cháu chỉ nghe nói mà hỏi thế thôi.

Nàng nghĩ mình có thể dấu được, không ngờ lão Tôn này có con mắt quá tinh vi, khi vừa nghe chuyện là ông ta đoán biết ngay, nếu không vì Phi Mộ Thư thì nhất định nàng không đến Trương Gia Khẩu.

Ông ta cười cười :

- Cô bé, cứ theo ta biết, người đàn bà hại hắn năm xưa, hiện tại dời đám em út vào Kinh sư, vị cô nương tên Giải Tú Cô cũng có thể đã bị chúng mang theo, bây giờ muốn kiếm cho được vị cô nương đó là phải kiếm Lục Vân, bây giờ cháu định trở về Thừa Đức, hay muốn theo thầy trò ta đến Kinh sư. Vì nhứt định ta phải theo giúp hắn.

Lạc Minh Châu lắc đầu :

- Không, cháu không về Thừa Đức đâu.

Tôn Chất Thiên cười :

- Không về Thừa Đức nghĩa là theo ta đến Kinh sư giúp hắn phải không?

Lạc Minh Châu e thẹn gật đầu không nói...

Tôn Chất Thiên trầm ngâm :

- Cũng hay, vậy bây giờ cháu hãy theo ta đến Kinh sư, tiện đây có thể tìm người quen báo tin về Thừa Đức cho cha cháu biết, chuyện đó hãy giao cho Hầu nhi, nghe chưa. Đi đi.

Tôn Thừa Kế không lên tiếng nhưng khi Minh Châu quay lại thì hắn đã mất tiêu.

Lạc Minh Châu quay lại, trầm ngâm :

- Lão gia, không biết hắn có biết chuyện Lục Vân đến Kinh sư không?

Tôn Chất Thiên cười :

- Hắn không đến thì mình đến làm chi. Chẳng lẽ ta đưa cô đi đến một chỗ để rồi không gặp hắn hay sao?

Lạc Minh Châu đỏ mặt cúi đầu...

* * * * *

Đêm đã về khuya.

Trương Gia Khẩu là một chỗ có nhiều hoạt động về đêm, nhưng bây giờ vì khuya quá rồi nên đã có nhiều nơi đóng cửa, ánh sáng bắt đầu thưa thớt.

Cả đến hẻm Móng Ngựa cũng không còn huyền ảo nữa.

Chỗ có thể gọi là đèn khuya nhứt là xóm “Thám Xuân Viện”. Hai chữ “Thám Xuân” đủ cho người ta hình dung chỗ đó là đâu rồi.

Nhưng bây giờ thì trong Thám Xuân Viện cũng không còn đèn nữa, phía sau, chỗ ngôi lầu nhỏ là chỗ còn ánh đèn duy nhất.

Gian phòng còn có đèn đó là một gian phòng không lớn lắm, nhưng thật ra trang nhã, chỉ nghe hơi hương trong gió, ai cũng có thể biết đó là gian phòng của giai nhân.

Màn đã buông rồi, không thấy rõ bên trong, nhưng bằng nhìn vào đôi giày thêu dưới giường thì cũng biết người nằm trên đó là ai.

Tổ Quân.

Người con gái làm nghề tiếp khách, nhưng chỉ bằng lòng hầu rượu chứ không chịu “ngoài bốn phận”, người con gái đã tiếp Phi Mộ Thư hôm nào, cũng là người đã tìm việc làm cho hấn mà không được thành công.

Nàng đã vào màn, nhưng hầy còn chưa ngủ, hình như nàng còn đợi.

Người đẹp đang giữa đêm khuya thanh vắng ngồi trong phòng trông đợi, cho dầu đợi ai đi nữa, không khí đó cũng quả thật nên thơ...

* * * * *

Khung cửa sổ được mở banh ra.

Một làn gió thốc vào.

Người nàng đợi đã đến.

Hấn là một gã đại hán có đôi mày thật rậm, có đôi mắt như sao, vóc dáng của hấn thật hiên ngang.

Hấn vào và hấn hỏi ngay :

- Tiểu muội, chưa ngủ à?

Tổ Quân đáp :

- Đợi anh đó? Có thấy hấn động tĩnh gì không?

Gã đại hán mày rậm kéo một cái ghế ngồi sát bên giường, thấp giọng :

- Chỉ biết hấn xô sập luôn sòng bạc của Đinh Sói và Triệu Rõ, ngoài ra không biết gì nữa.

Tổ Quân quay mặt lại :

- Tại sao vậy, như thế nghĩa là sao?

Gã đại hán mày rậm đáp :

- Hấn đã chẳng hỏi thăm về cô Lục Vân sao? Bọn Đinh Sói cấu kết với Lục Vân, tôi nghĩ hấn đang theo chuyện đó.

Tổ Quân cau mày :

- Nhưng không biết hấn tìm Lục Vân để làm gì?

Gã đại hán mày rậm nói :

- Năm trước tôi đã nói rồi, con người của Lục Vân có chuyện nguy hiểm chứ không đơn giản...

Tổ Quân nói :

- Tôi biết, chỉ có điều lúc chúng ta đến đây thì đám Lục Vân lại dời đi, làm sao có cơ hội cho mình theo dõi, cho đến chuyện đám đó dời về đâu mình cũng không biết nữa...

Trầm ngâm một chút, gã đại hán mày rậm nói :

- Tiểu muội xem y thị có phải cũng là người trong “ổ” đó hay không, vì khi y thị đi là họ điều động tiểu muội đến đây ngay.

Tổ Quân lắc đầu :

- Không thể đâu, những người trong đó tôi đều biết cả, họ đâu làm sao đâu tôi được.

Gã đại hán mày rậm nói :

- Cũng mong rằng cô ta không phải, chớ nếu không thì mình không thể ngồi yên...

Ngưng một giây, hần hỏi :

- Nhưng con người đó thì sao? Tiểu muội xem hần có thật là Phi Mộ Thư không?

Tổ Quân đáp :

- Có thể đúng hết chín phần mười, Phi Mộ Thư vượt ngục tại Liêu Đông, tại Trương Gia Khẩu lại xuất hiện một tay võ công trác tuyệt, rất có thể hần đã từ Liêu Đông vượt đường đến tận nơi đây, chỉ có một việc tôi không biết nổi, nếu đúng là hần, thì tại sao hần lại cố chui vào cái “ổ” này chi vậy.

Gã đại hán mày rậm nói :

- Bất luận như thế nào, chỉ cần hần đúng là Phi Mộ Thư thì chúng ta quyết không để hần chui vào cái “ổ” này.

Tổ Quân gật đầu :

- Đúng rồi, nếu hần là Phi Mộ Thư thì nhứt định không cho hần dính liếu vào đây...

Gã đại hán mày rậm cau mặt :

- Nhưng giải quyết làm sao? Có phải tiểu muội...

Tổ Quân đáp :

- Anh yên lòng, tôi đã có cách.

Gã đại hán mày rậm có vẻ thận trọng :

- Tiểu muội, không phải là chuyện chơi đâu nghe, võ công của hần đã cao, con người lại nhiều cơ trí, hiện tại hần là nhân vật số một trong giang hồ, đối phó với hần không phải là chuyện dễ...

Tổ Quân gật đầu :

- Tôi biết, và anh có thấy tôi làm hư chuyện bao giờ không?

Gã đại hán mày rậm nói :

- Thế nhưng, tiểu muội, đến bây giờ chúng ta cũng không biết hần ở đâu.

Tổ Quân đáp :

- Anh cứ yên lòng, nếu hần đúng là Phi Mộ Thư thì nhứt định họ không bao giờ lại chịu buông tha hần, vả lại nếu hần quả muốn chui vào cái ổ này, hần cũng không bao giờ chịu bỏ đi xa, tôi sẽ cảnh cáo cho hần biết, nếu hần cãi, tôi sẽ loại hần, tôi không tin chúng ta không thể khống chế hần được.

Gã đại hán mày rậm gật gật đầu :

- Tiểu muội, bây giờ xin trông cậy vào tiểu muội, thật cũng xứng đáng, thảo nào chư vị lão nhân gia lại chẳng giao trọng trách này cho tiểu muội...

Tổ Quân háy mắt :

- Bỏ đại công của bảy vị sư ca à?

Gã đại hán mày rậm cười cười :

- Tiểu muội, cái miệng của tiểu muội hay lắm, nhưng cái lão dịch vật đó có đến làm phiền tiểu muội nữa không?

Tổ Quân bĩu môi :

- Dám, địa vị trong cái ổ này, tôi đâu có phải là kém lão.

Gã đại hán mày rậm hỏi :

- Nhưng không biết lão bao giờ về nhỉ?

Tổ Quân đáp :

- Sáng sớm ngày mai.

Gã đại hán mày rậm hỏi :

- Công chuyện đã ổn thỏa rồi à?

Tổ Quân đáp :

- Ngựa đã vào hàng và cũng đã lên đường, người thì cùng đi với lão.

Gã đại hán mày rậm hỏi :

- Lần này tiểu muội đã kéo về cho họ được nhiều người không?

Tổ Quân đáp :

- Không nhiều, chỉ có năm, nhưng toàn là tay có hạng trong giang hồ hiện tại.

Gã đại hán mày rậm có vẻ khó chịu :

- Thêm nha trảo cho chúng, kẻ cha nó, cho chúng tạo thêm nhiều tội ác, càng nhiều càng tốt, bây giờ tiểu muội đi đi, sáng sớm hôm sau tôi sẽ bám theo.

Hắn đứng lên và chỉ một cái nhún chân, chẳng những không nghe tiếng động mà bóng hắn cũng mất luôn.

Tổ Quân ngồi trên bất động, mắt nàng nhìn sững vào tấm gương trước mặt, mắt nàng đắm chiều, không hiểu trong lòng đang tính toán người gì...

Tiếng cú ăn đêm khắc khoải xa xa...

25. Đoàn Xe Ngược Bắc

Trời chưa sáng hẳn, sương hãy còn.

Thị trấn Trương Gia Khẩu hãy còn đang ngái ngủ.

Trong giờ này, chỉ có một hạng người bận rộn, đó là số người chuyên hốt phân ngựa, phân bò.

Họ đi rất sớm, họ lặn xăn khắp nẻo đường, nhứt là những ngõ đổ về Mã Thị, những ngõ thuộc về phương Bắc, các ngõ này thường có những đoàn xe, những đoàn kỵ mã vào thị trấn quá khuya, rồi thị trấn khá sớm, vì thế họ phải hoạt động thật đúng giờ, sớm quá sẽ trước những đoàn lừa thị trấn, muộn quá đồng nghiệp khác sẽ “hốt” tay trên.

Phân ngựa, phân bò không phải chỉ tiêu thụ vào các nơi thu thập ở Trương Gia Khẩu, vì có nhiều địa phương dùng phân ngựa phân bò làm phân bón, nhưng lại thiếu phân.

Những người “hốt phân” này cũng chỉ hoạt động rầm rộ vào sáng sớm, khi còn mây ngang, sau đó không lâu, vẫn như thường lệ, họ làm xong công việc là rút về ngay.

Tất cả lại chìm vào vắng lặng.

Đó là đặc điểm của Trương Gia Khẩu.

Ở nơi này, người ta thức khá khuya và dậy rất trễ, chỉ có những đoàn xe ngựa lừa thị trấn đi xa mới dậy sớm mà thôi.

Và bây giờ đang có đoàn xe ngựa chuẩn bị lên đường.

Cuối con đường phía nam, có một khách sạn khá lớn, trong khách sạn có một cỗ xe nhẹ và sáu con kiện mã.

Cỗ xe đã có người ngồi chấp sẵn dây cương, xe hãy vén rèm, trong xe trống rỗng.

Sáu con ngựa có đủ yên cương, nhưng cũng vẫn không yên.

Kỵ sĩ chắc còn uống chén trà cho ấm.

Đoàn xe ngựa đã chuẩn bị sẵn sàng.

Trừ trong khách sạn có bảy người một dọc đi ra.

Dẫn đầu là một lão già cao ốm, cách ăn bận khá sang nếu không phải là nhà quan thì chắc cũng thương gia hào phú.

Bên cạnh lão ta là một người bận áo đen, cũng ốm ốm cao cao.

Theo sau có năm người.

Cao có, lùn có, ốm có, mập có, vóc dáng của họ không giống nhau, họ chỉ giống nhau một điểm: Cả năm người sắc mặt âm trầm hung ác.

Năm người đi sau, mỗi người một tay cầm binh khí, tay kia xách bọc hành lý và họ cùng đi thẳng lại phóng mình lên ngựa.

Người áo đen bước lại hạ tấm bưng xe, lão già bước lên ngồi vào chiếc ghế thấp bọc nệm giữa xe, vẫy ta ra hiệu.

Quay mình trở lại phóng lên yên ngựa, người áo đen khoát tay ra lệnh :

- Đi!

Hai con kiện mã chở hai tên đại hán chồm lên phía trước, cỗ xe chao nhẹ và lướt theo.

Phía sau, còn lại ba tên đại hán và người áo đen, bốn con kiện mã rẽ làm đôi, hai ngựa chạy ngang, hai ngựa sục ra sau một khoảng.

Không cần biết người ngồi trong xe là ai, chỉ trông vào cách chỉ huy hộ tống của người áo đen là đủ biết nhân vật đó không phải tầm thường.

Nhứt định không phải là một thương gia hào phú, chắc chắn phải là tay thế lực khác mạnh trong giang hồ, hoặc tại Kinh sư.

Cỗ xe vừa lặn bánh, từ trong ngõ hẻm đối diện, cách một con đường lớn bỗng có một con ngựa đen cao lớn phóng ra, trên yên một người đàn ông khá cao lớn, đầu đội nón rộng vành sụp xuống đến mang tai, hấn phi ngựa chặn cỗ xe và vẫy tay như chào người áo đen hộ vệ.

Bị chặn thình lình, con ngựa chồm lên, cỗ xe lại chao qua và dừng lại.

- Đỗ huynh, sớm thế?

Người áo đen cau mặt :

- Xin lỗi, Đỗ Nghị này chưa hân hạnh...

Hắn nói chưa hết câu, vành nón của người khách lạ chột hé lên để lộ cái miệng cười bày hàm răng thật đều thật trắng.

Đỗ Nghị nướng mắt kêu lên :

- Phí huynh đó à? Bậy bạ hết sức, trời hãy còn tối nên nhìn không kịp, mong Phí huynh thứ lỗi cho.

Người đội nón cười :

- Đỗ huynh hôm nay khách sáo quá.

Đỗ Nghị hỏi :

- Hồi hôm này Phí huynh không có lên đường sao?

Người đội nón đáp :

- Có chút việc chưa làm xong, thành ra đi không kịp, chẳng hay Đỗ huynh đi về đâu về sớm thế?

Đỗ Nghị đáp :

- Tại hạ hộ tống lão chủ nhân thượng Kinh.

Người đội nón à à nhỏ nhỏ :

- Thật là may hết sức, huynh đệ cũng đang định đến Kinh sư, chẳng hay Đỗ huynh thấy chúng ta vậy đoàn có tiện không à?

Đỗ Nghị ấp úng nói :

- Về chuyện đó... thì...

Lão già từ trong xe vụt nói vọng ra :

- Thêm một người là có lợi một phần trên quãng đường xa, không sao cả. Đỗ Nghị, hãy thỉnh vị bằng hữu ấy đi cùng với cho vui.

Đỗ Nghị chưa kịp đáp thì người đội nón đã vòng tay :

- Đa tạ chủ nhân.

Đỗ Nghị dù muốn hay không cũng vẫn phải tuân theo mệnh lệnh, hần nhìn người đội nón cười cười và vẫy tay ra lệnh :

- Đi!

Hai kỵ sĩ phía trước thúc mạnh chân vào mông ngựa, họ luôn luôn có nhiệm vụ mở đường.

Từ trước hiên xe, ngọn roi da vút mạnh vào không khí, con ngựa lại chồm lên, cỗ xe lại chao qua và lần này thì ngon trơn.

Đỗ Nghị, người đội nón và đám kỵ sĩ bên sau cùng một lúc giật cương.

Hai ngựa dẫn đầu, cỗ xe đi giữa, phía sau năm kỵ sĩ lướt tới thật nhanh, bên sau từng búng bụi cuốn mù.

Thông thường khi gặp một đoàn xe ngựa đi như thế, kẻ nào đi trước thì cố vượt lên xa, kẻ nào đi sau thì cố trì hoãn lại.

Họ phải tránh xa đám bụi đang phủ đầy bên sau, không một kẻ đại khờ nào bằng lòng bám theo để đút đầu vào từng cuộn bụi làm nghẹt thở.

Thế nhưng bây giờ lại khác.

Bây giờ có kẻ bám theo đoàn xe ngựa.

Khi cỗ xe và đám kỵ sĩ vừa lao về hướng bắc thì từ trong hông của khách sạn lại có một kẻ ló ra.

Đó là gã đại hán mắt tròn mày rậm, người đã vào phòng Tổ Quân bằng ngả cửa sổ hồi hôm.

Hắn ló ra nhìn đoàn xe rồi thụt vào ngay, nhưng sau đó một giây, hắn lại chễm chệ trên lưng con tuần mã và thúc mạnh hai đầu gối cho con ngựa bám riết theo đám bụi mù.

Hiện tại trời hãy còn chưa sáng, bụi có làm cho khó thở nhưng cũng chưa đến mức nguy hiểm, lúc sáng ra, lúc nắng lên, chắc chắn không một người nào có thể lẩn vào trong đó.

* * * * *

Bây giờ thì mặt trời đã tới đỉnh đầu.

Ánh sáng từ trên đổ xuống, hơi nóng từ dưới bốc lên, gió không có, mà thỉnh thoảng có một ngọn gió “thất lạc” nào thốc tới, ngọn gió đó cũng chỉ mang thêm hơi nóng từ xa chứ không mát được chút nào.

Thân ngựa đầm mồ hôi, thân người đầm mồ hôi, bụi cát bám vào thành một thứ rin rít nhầy nhầy khó chịu.

Người phi ngựa ngoài ánh nắng nhứt định là không dễ chịu chút nào, nhưng người ngồi trong xe lại càng khó chịu hơn.

Nếu nói người phi ngựa đi ở ngoài như vượt ngang đám lửa, thì người ngồi trong xe giống giống như người ngồi giữa lò than.

Chỉ có người đội nón là có phần đỡ hơn, bọn Đỗ Nghị không có nón, mồ hôi từ trán tuông đầy mặt, bụi quần vào làm cho về mặt hì hà dị hợm vô cùng.

Giá như bình thường, người này nhìn bộ mặt “thượng Kinh” của người kia như thế, nhứt định họ sẽ ôm bụng cười lẫn, nhưng bây giờ không có, không một ai còn cười nổi nữa.

Cũng may, con đường này cặp theo giòng sông lớn, thỉnh thoảng cũng có chỗ tạm nghỉ chân đôi phút, chớ nếu không thì chắc đã phải có kẻ nằm đường.

Người đội nón lên tiếng, hình như hấn muốn cho mọi người nói chuyện cho đỡ mệt :

- Đỗ huynh, nóng dữ he.

Đỗ Nghị nhần nhó :

- Còn gì nữa, cả một khoảng đường dài không có lấy một bóng cây, chán thật.

Người đội nón nói :

- Đường ngược bắc thường thường là như thế, chúng ta đã qua khỏi Tuyên Hòa, tới trước đây là Tân Trang Tử, tại đó có nhiều nơi mát mẻ, đến chỗ đó là có thể nghỉ ngơi.

Lão già ngồi trong xe hỏi vọng ra :

- Đã gần tới Tân Trang Tử hay chưa?

Đỗ Nghị đáp :

- Bẩm lão gia, đã sắp tới rồi.

Trả lời cho chủ nhân xong, hấn quay qua nói nhỏ với người đội nón :

- Đào lão gia cũng mong tới chỗ thuận tiện cho anh em ngồi nghỉ.

Người đội nón gật gù, hấn không để ý đến câu nói “quảng cáo” về độ lượng của chủ nhân của Đỗ Nghị, hấn chỉ nhớ lão chủ nhân ấy họ Đào.

Một chi tiết cần thiết riêng cho hấn.

Lão họ Đào nói như ra lệnh, thứ lệnh ân cần chiếu cố :

- Dọc dãy Tân Trang Tử nơi nào cũng có bóng cây, hãy cho nghỉ lại nơi đó, nếu không người cũng như ngựa sẽ không còn đi nổi.

Người đánh xe vút ngọn roi vào không khí, con ngựa lại chồm lên.

Đường dài tuy mệt nhưng cứ gần đến chỗ nghỉ là người cũng như ngựa đều có một sức mạnh hơn hấn bình thường.

Bao nhiêu cặp đầu gối cùng một lượt thúc vào hông ngựa, cỗ xe lăn mau, ngựa cũng phi mau.

Trong khoảng thời gian chưa nguội hấn một chén trà, phía trước đã thấy rặng cây xanh.

Giống y như đi giữa vùng sa mạc nhìn thấy đồng bằng, đoàn người ngựa như bay lướt trên mặt đất, khoảng cách càng thu ngắn thật nhanh.

* * * * *

Đoàn xe ngựa tấp vô rừng.

Rèm xe được vén lên hồi hã, lão họ Đào từ trên xe bước xuống, ông ta mở bớt nút khuy áo ra thở phào khoan khoái.

Chủ nhân vừa ngồi xuống một gốc cây rợp mát thì đám thuộc hạ cũng đã xuống ngựa theo ngay.

Đã có bóng cây rừng, lại thêm ngọn gió lao rao, con người bỗng tươi tỉnh lại.

Đám thuộc hạ cho ngựa lùi vô rừng, từng người lo tìm chỗ mát.

Bây giờ dựa vào gốc cây mà vẫn cảm thấy hơn cả những chiếc ghế nệm bông, những cơn gió nhẹ đưa qua mát rượi.

Trong đám có một tên cao lớn, có hàm râu quai nón, hằn cửi banh cả áo trong, văng tục :

- Mẹ họ, chỗ này mà có một suối nước nữa thì hạng nhứt, uống được một bụng no rồi có giảm ký năm bảy năm cũng đếch cần.

Một gã da mặt vàng bệt bữu môi :

- Phải biết “trí túc” chứ, mẹ họ, đi ngoài nắng thở không ra hơi, bây giờ được hóng mát là cha rồi, còn ở đó mà đòi nước.

Chỉ có hai tên nói chuyện, mà mỗi tên chỉ có một câu, còn lại bao nhiêu hình như không buồn mở miệng.

Đang cơn nắng cháy, gặp được bóng mát là họ dựa ngựa, nằm dài, họ tiếc hơi ngậm miệng.

Người đội nón lột nón xuống làm cây quạt, có lẽ hần mát hơn người khác.

Gã mặt vàng ngồi làm thỉnh, nhưng mắt luôn quét về phía người đội nón và hần vụt ngồi bật lên, tia mắt hần lóe lên một cách khác thường.

Hình như hần giật mình.

Mặt hần đã sẫm vàng, bây giờ càng thêm mét.

Người đội nón nhắm mắt dưỡng thần, cái nón trong tay thông dong lên xuống, hần hình như không hề lưu ý đến một ai.

Gã mặt vàng liếc lên một hồi rồi nhẹ nhàng đứng lên đi về phía Đỗ Nghị đang ngồi, hần hạ giọng thật thấp :

- Đỗ gia...

Đỗ Nghị nhường nhường mắt làm thỉnh không động đậy.

Gã mặt vàng liếc về phía người đội nón và giọng hần thấp hơn chút nữa :

- Người bằng hữu của Đỗ gia là ai vậy?

Đỗ Nghị đáp :

- Tôi chỉ biết họ Phí.

Gã mặt vàng hỏi tiếp :

- Đỗ gia quen với hần lâu chưa?

Đỗ Nghị quắc mắt :

- Đã là bằng hữu thì lâu hay mau cũng thể thôi, có gì mà phải hỏi?

Gã mặt vàng cười :

- Không, tôi muốn hỏi Đỗ gia có biết rõ lai lịch của hần không vậy mà.

Đỗ Nghị đáp :

- Hần tên Phi Độc Hành, đó là một nhân vật võ công giỏi lắm.

Gã mặt vàng khom mình xuống và hần nói thật nhỏ :

- Đỗ gia, không phải đâu, hần không phải Phi Độc Hành, haán tên là Phi Mộ Thư.

Đỗ Nghị không tỏ vẻ ngạc nhiên, hần chỉ à à nho nhỏ :

- Thế à?

Nhưng sau câu hỏi là hắn vụt đứng lên, hắn nhìn thẳng vào gã mặt vàng, giọng hắn bắt đầu thay đổi :

- Sao? Hắn là ai?

Gã áo vàng đưa tay ra hiệu cho Đỗ Nghị như ngầm bảo nhỏ tiếng, và gã bước tới gần một chút, giọng thì thầm :

- Phi Mộ Thư, “Tướng Cướp Liêu Đông” Phi Mộ Thư, tên tử tội vừa vượt ngục mấy ngày...

Bây giờ da mặt Đỗ Nghị mới bắt đầu tái ngắt :

- Thật thế không? Có nhìn lầm không?

Gã mặt vàng đáp :

- Năm xưa tôi đã từng có gặp hắn, không nhiều nhưng con người đó chỉ cần nhìn qua một lần là ngàn đời không quên được. Hắn chỉ một mình, một thanh kiếm mà cũng chỉ cần một chiêu đầu là “Yến Sơn Thất Lang” đã khiến người nằm bất động, còn hắn không rách một chéo áo, không trầy một chút da. Con người đó, có chết thành than tôi cũng không bao giờ có thể nhận lầm.

Đỗ Nghị gần như sững sốt, hắn mím môi thật lâu rồi bật nói :

- Thật không ngờ... Thật ta không làm sao ngờ được. Cứ như thế này thì sinh mạng và sự nghiệp của Triệu Rỗ và Đinh Sói đã bị hủy diệt vào tay của hắn...

Ngưng một giây, Đỗ Nghị nhích tới kề tai nói nhỏ với tên thuộc hạ :

- Người có dám tản bộ đến gần con ngựa của hắn không? Đến xem cho kỹ thẻ trong túi da của hắn có những gì, cứ làm như đi hóng mát, dám không?

Gã mặt vàng hơi sợ :

- Cái đó...

Đỗ Nghị không muốn ép, hắn đổi giọng :

- Được rồi, có phải hắn đã giết Triệu Rỗ và Đinh Sói hay không, có phải hắn là tên cướp Liêu Đông hay không bây giờ cũng chưa dám xác nhận, người cứ ngồi yên ở đây để ta đến bắt cho lão gia.

Hắn quay mình và với tay bứt mấy lá non ở bụi cây gần bên đưa lên mũi ngửi, hắn làm như luồn quanh hóng mát và khi khuất bụi cây là hắn đi ngay lại chỗ lão họ Đào.

Khi đến sát bên, hắn ngồi thụp xuống và kêu nho nhỏ :

- Lão gia...

Lão họ Đào làm thình, hình như lão đang ngon giấc.

Đỗ Nghị không lạ, vì đường nắng xa xôi mệt nhọc, dựa được vào gốc cây gió mát lao rao, bất cứ ai cũng có thể ngủ ngon.

Đỗ Nghị đưa tay kéo vạt áo lão và gọi nhỏ :

- Lão gia... Lão gia...

Lão họ Đào hé mắt ra, giọng lão hơi nhừ nhựt :

- Cho anh em nghỉ một chút nữa, cho họ hoàn toàn khỏe lại đã...

Đỗ Nghị đáp :

- Không phải, lão gia, thuộc hạ xin bẩm báo.

Lão họ Đào cau mày :

- Chuyện gì?

Đỗ Nghị thận trọng :

- Bẩm lão gia, chuyện vô cùng quan trọng...

Lão già nhướng mắt :

- Nhưng là chuyện gì?

Đỗ Nghị hạ thấp giọng :

- Xin lão gia nhỏ tiếng một chút, sau khi thuộc hạ báo cáo, lão gia hãy cố hết sức trấn tĩnh nếu không bao nhiêu sinh mạng của chúng ta sẽ khó lòng đảm bảo...

Lão họ Đào nhìn sững Đỗ Nghị, tự nhiên ông ta cũng phải hạ thấp giọng theo :

- Nhưng chuyện gì đã xảy ra?

Đỗ Nghị hỏi lại :

- Cái con người họ Phí mà chúng ta nửa muốn lôi kéo nửa muốn không đó, lão gia có biết hắn là ai không?

Lão họ Đào liếc nhanh về phía người đội nón và gặng lại :

- Hắn là ai?

Đỗ Nghị đáp thật nhỏ :

- “Tướng Cướp Liêu Đông” Phi Mộ Thư.

Da mặt của lão họ Đào đang hồng vì trời nắng bỗng xuống màu, đôi mắt của lão ta mở tròn xoe, lão nắm tay Đỗ Nghị kéo lại gần hơn, mặc dầu hai người đã ngồi gần đưng :

- Sao... sao lại không chịu báo cho biết sớm...

Đỗ Nghị đáp :

- Thuộc hạ vừa mới phát giác ra do “Lãnh Diện Ương Thần” Kỷ Tử Tinh báo cáo.

Lão già họ Đào cau mặt :

- Làm sao hắn biết người đó là Phi Mộ Thư?

Đỗ Nghị đáp :

- Năm xưa hắn có gặp biết Phi Mộ Thư...

Lão già họ Đào gặng lại :

- Nhưng hắn có nhìn lầm hay không?

Đỗ Nghị lắc đầu :

- Bẩm không, nhứt định là không, Kỷ Tử Tinh đã quả quyết rằng cho dầu Phi Mộ Thư có thành than, hắn cũng không lầm.

Lão già họ Đào phát run khan :

- Như thế thì chắc tên tử tội đó rồi... Nhưng lại làm sao tại Trương Gia Khẩu hắn ngỏ lời muốn xin việc với ta, rồi bây giờ lại cùng cứ bám theo ta?

Đỗ Nghị lắc đầu :

- Lão gia, hắn đã nói tên giả thì chuyện hắn muốn xin việc nhứt định cũng không thể là thật được.

Lão già họ Đào chớp lia đôi mắt :

- Hay là... hay là hắn đã mò biết được gốc của mình?

Đỗ Nghị lắc đầu :

- Không thể, bao nhiêu năm nay tại Trương Gia Khẩu không một ai biết Tổ Quân là người của ta, chúng ta mới đến Trương Gia Khẩu lần này, làm sao biết được?

Câu nói của Đỗ Nghị không phải là câu phủ định mà là câu nói để tự trấn tĩnh mình, bây giờ thì tay hãn cũng đã phát run.

Đúng là tâm lý con người quá lạ lùng, trước mặt Kỷ Tử Tinh khi nghe phát giác, Đỗ Nghị vẫn còn trầm tĩnh, nhưng trước mặt lão họ Đào hãn không còn giữ nổi nữa, giờ hãn không còn trên cương vị chỉ huy.

Lão họ Đào lặng đi một lúc, lão hỏi :

- Như vậy thì người... người đoán hãn theo bọn ta để làm gì?

Đỗ Nghị áp ứng :

- Điều đó... không thể... Đúng rồi, lão gia, hãn là một tướng cướp, lại là tên tù vượt ngục, hiện tại hãn đã bị tập nã, hãn theo mình để không có người chú ý, đó là kế an toàn. Không làm sao ai có thể nghi ngờ “Tướng Cướp Liêu Đông” lại thân cận với người lãnh đạo “Hòa Trung đường”, hãn đã xuống một nước cao.

Lão già họ Đào cau mặt :

- Như vậy mục đích của hãn không phải thượng Kinh?

Đỗ Nghị trầm ngâm :

- Chuyện đó cũng khó nói, cũng có thể hãn muốn đến Kinh sư mà nếu quả như thế thì không theo bọn ta, nhứt định hãn không làm sao mà qua màn lưới tra xét dọc đường.

Lão già họ Đào gật gật :

- Đúng, đúng rồi...

Nhưng lão lại cau mày :

- Hồng, như thế là hồng, nếu biết hãn là Phi Mộ Thư thì tại Trương Gia Khẩu ta không thể dung cho hãn, cứ theo cách này thì nhiều lúc vì cẩn thận quá cũng trở thành hư việc.

Đỗ Nghị ngạc nhiên :

- Sao? Lão gia định... lôi kéo hãn?

Lão họ Đào đáp :

- Tại sao lại không được? Một Phi Mộ Thư là hơn cả bọn Kỷ Tử Tinh thập bội, tại sao lại không thể tìm cách lôi kéo để dùng?

Đỗ Nghị hơi đổi sắc :

- Lão gia, hãn là một tướng cướp, hơn nữa là tên tử tù vượt ngục...

Lão già họ Đào nhún vai :

- Đám Kỷ Tử Tinh có tên nào không phải là bọn Hắc đạo giang hồ? Mà chúng ta cũng chỉ cần những tên như thế chứ? Phải không? Và bằng vào tiêu chuẩn đó, Phi Mộ Thư hơn hãn đám kia rồi!

Đỗ Nghị xị mặt trầm ngâm :

- Điều đó... lão gia, muốn lôi kéo hãn sợ e rằng... không phải dễ như bọn Kỷ Tử Tinh đâu.

Lão già họ Đào nhếch môi cười bí hiểm :

- Ta biết, nhưng ta có biện pháp, người đã quên rồi à? Bao nhiêu năm nay, bất cứ chuyện nào, một khi ta đã vừa mất rồi thì có thể thoát khỏi tay ta sao?

Đỗ Nghị cau mặt :

- Nếu thế thì... thì làm sao hành động?

Lão già họ Đào lắc đầu :

- Không vội, chờ sau khi về đến Kinh sư sẽ hay.

Trầm ngâm một chút, lão nói tiếp :

- Kinh sư là địa bàn vững chắc trong tay của ta, đến lúc đó nếu quả không lôi kéo được thì cho hấn... mất luôn cũng tiện.

Vốn đã ngán quá rồi, tránh được chuyện chạm với Phi Mộ Thư, bây giờ là chuyện mà Đỗ Nghị rất bằng lòng, vì thế chưa nghe hết câu hấn đã vội gật đầu :

- Vâng, vâng, lão già nói rất phải.

Lão già họ Đào nói :

- Trong số này chỉ có người là quen với hấn, cần phải lợi dụng trên đường đi để giao tình với hấn, lợi dụng sự giao tình đó, thăm dò thái độ của hấn ra sao?

Lão liếc về phía bọn Kỷ Tử Tinh và nói tiếp :

- Đi đi, nhớ dặn đám đó đừng bộc lộ cử chỉ hay lời lẽ gì làm cho hấn nghi ngờ, hay hơn hết là đừng cho người nào biết thêm về chuyện này nữa, biết chưa?

Đỗ Nghị đứng lên “dạ dạ” và chậm chậm vòng trở về chỗ cũ.

Thầy trò Đỗ Nghị thì thầm to nhỏ với nhau, họ có liếc về phía Phi Mộ Thư, nhưng lúc đó hấn đã đội cái nón trở lên, không ai nhìn thấy được nụ cười đắc ý trên vành môi của hấn...

26. Thả Miếng Mồi Ngon

Đoàn xe ngựa lại bắt đầu rời khỏi ven rừng.

Bây giờ, ngựa khỏe, người cũng không còn mệt nữa, nhưng vẫn còn có những kẻ hầy còn nghe mệt nhọc.

Nhiều hơn hết phải kể Đỗ Nghị và Kỷ Tử Tinh.

Chuyện có mặt của Phí Mộ Thư trong đám đã làm cho họ nơm nớp không yên.

Kỷ Tử Tinh, với ngoại hiệu “Lãnh Diện Ương Thần”, từ khi chưa đầu nhập quan trường, hấn đã nổi tiếng nhứt nhì trong giới hắc đạo giang hồ, hấn nổi tiếng nhờ vào thủ đoạn giết người không chớp mắt của hấn.

“Lãnh Diện Ương Thần”, một ác thần mà còn “mặt lạnh như tiền”, bao nhiêu đó đủ biết con người của hấn không như một thuộc hạ thường như người ta đã thấy.

Thế nhưng trong trường hợp này, trong trường hợp có “Tướng Cướp Liêu Đông” có mặt trong đoàn, hấn lại rất biết nghe lời Đỗ Nghị để tránh lằng ra xa, không xáp lại gần tên... tù vượt ngục.

Nhưng Đỗ Nghị thì lại khác, hấn đã “lỡ” quen với Phí Mộ Thư, thêm vào đó, nhiệm vụ cầu thân mang nặng trong mình, hấn phải là kẻ sát một bên, đầu hấn có ngàn cách đi nữa, hấn cũng không làm sao tránh được.

Cố nhiên, đi sát bên mình của người bạn “chí thân” nhưng tâm thần hấn không làm sao có thể ung dung tự tại.

Khi đoàn người vừa qua khỏi Trại “Gà Gáy” thì Đỗ Nghị cho ngựa kẻ sát lại và thấp giọng :

- Phí huynh nè, chẳng hay chuyện thượng Kinh này...

Phí Độc Hành chận đáp :

- Tôi vốn ngưỡng mộ sự náo nhiệt ở Kinh sư, nhưng không có dịp, nay muốn đến dạo chơi một chuyến.

Đỗ Nghị sốt sắng :

- A... tưởng gì chứ chuyện đó thì có khó chi, huynh đệ đây vốn là thổ địa tại Bắc Kinh, chuyến này xin Phí huynh cho đệ được cái vinh hạnh là làm hướng đạo cho Phí huynh một chuyến. Đệ làm hướng đạo thì nhất định Phí huynh sẽ hoàn toàn thỏa mãn...

Ngưng một chút hần bồi thêm :

- Chắc Phí huynh có nghe cái hẻm danh tiếng của Bắc Kinh thành rồi chứ, so với hẻm “Móng Ngựa” của Trương Gia Khẩu thì hơn thập bội. Vào đó rồi thì khỏi chỗ chê.

Phí Độc Hành cười :

- Tôi mong mỗi đã lâu, chỉ nghe không mà đã ngứa ngáy tay chân, chuyến này không nể cho hết là nhất định không về. Thật không dám dấu gì Đỗ huynh, chuyến đi này hơn phân nửa là vì chuyện đó.

Đỗ Nghị gật đầu :

- Đúng rồi, bây giờ đệ chỉ nói có một phần thôi, đến lúc đó Phí huynh sẽ thấy, đến Bắc Kinh mà không đến cái hẻm đó thì coi như chưa từng đến Bắc Kinh đó nghe.

Phí huynh có biết tên cái hẻm danh tiếng đó rồi chứ? Hồi trước người ta gọi là “Bát Đại Hồ Đông”, nhưng sau này cách nay không bao lâu, gần ăn chơi ở đó gọi là hẻm “Thần Tiên”, tự nhiên trong hẻm còn có nhiều “xóm”, phải là thổ địa thì mới có thể đi trúng ổ ngon.

Phí Độc Hành cười :

- Còn một đoạn đường dài mới đến Kinh sư mà Đỗ huynh cho “hửi” hơi trước như thế là ác đó nghe.

Đỗ Nghị cười ha hả :

- Không sao, không lâu lắm đâu, cố nhịn một một lúc nữa là sẽ thỏa thuê mà!

Gã râu ria đi cách đó vội chen vào :

- Đỗ gia, xin Đỗ gia đừng quên tôi nghe, lúc đến rồi cho tôi ké theo với, mê quá!

Đỗ Nghị mỉm cười :

- Tự nhiên, anh em cả mà...

Gã râu quai nón cười theo :

- Đỗ gia nè, cái hàm râu mọc “hoang” của tôi vậy mà hữu dụng lắm đó nghe, đừng tới các em là mọc ốc lên liền.

Đỗ Nghị đâu có thì giờ nghe những lời thô tục của hắn, vì tâm trí đang bận lo về...

Tướng Cướp Liêu Đông :

- Chẳng hay chuyến này Phí huynh định ở lại Kinh sư bao lâu hè?

Phí Độc Hành đáp :

- Chắc cũng không lâu lắm, chỉ độ năm ba ngày thôi.

Đỗ Nghị nhướng mắt :

- Năm ba ngày! Năm ba ngày thì làm cái giống gì? Lăn đi thì khó, phải lâu lâu mới đã chứ.

Phí Độc Hành cười :

- Chơi thì biết bao nhiêu ngày mới gọi là đã, chỉ tiếc vì tại Liêu Đông đang có việc cần, nó là chén cơm của tôi không thể làm bể được.

Đỗ Nghị hỏi :

- Chuyện gì tại Liêu Đông?

Phí Độc Hành cười :

- Nói ra Đỗ huynh đừng cười, cỡ này tìm việc khó khăn quá, có một phú hộ tại Liêu Đông muốn mượn đệ làm hộ vệ.

Đỗ Nghị “à” một tiếng khá dài :

- Tưởng gì chứ chuyện đó thì... À, Phí huynh nè, loại của mình mà chỉ làm hộ vệ viên cho một phú hào thì “yếu” quá! Cái gì thì không biết chứ tài sức của Phí huynh mà đi làm hộ vệ cho một phú hào tầm thường thì quả là đáng tiếc. Bằng vào con người như Phí huynh, tại Bắc Kinh này kiếm việc đâu phải là chuyện khó? Ở đây đất rộng người đông, công việc gì không biết chứ nhứt định phải là hơn chuyện hộ vệ viên của Phí huynh rất nhiều...

Phí Độc Hành mỉm cười :

- Đa tạ Đỗ huynh, công việc ở Liêu Đông cũng nhờ bằng hữu giới thiệu, cho nên đệ rất khó mà từ chối.

Đỗ Nghị cau mặt :

- Sao lại phải có chuyện giới thiệu?

Phí Độc Hành đáp :

- Vì người đó cũng là bằng hữu của người bạn tôi, chuyện giới thiệu nhằm làm lợi cho cả hai, vì thế từ chối là chuyện mất lòng.

Đỗ Nghị trầm ngâm :

- Lại có chuyện lằng nhằng như thế nữa sao?

Phí Độc Hành đáp :

- Quả thật chuyện có phần phức tạp, đệ đâu có dối Đỗ huynh làm chi.

Đỗ Nghị làm thinh một chút rồi nói :

- Thật ra thì đệ không phải nhiều chuyện, nhưng cái vị bằng hữu của Phí huynh cũng... thật thì thôi, tại làm sao lại giới thiệu bạn mình đi làm một chuyện hạ mình như thế?

Phí Độc Hành cười :

- Đỗ huynh thương mà nói thế chứ thật ra thì đệ tài sức cũng chẳng có gì, công việc đó kể cũng là vừa, vả lại mình làm mượn kiếm cơm thì đâu lại đi chọn cho đắc ý được.

Đỗ Nghị lắc đầu :

- Phí huynh khách sáo với đệ đó, làm như đệ chưa thấy thân thủ của Phí huynh hay sao?

Phí Độc Hành mỉm cười :

- Thân thủ chi đâu, đệ đã nói với Đỗ huynh rồi, tay chân của đệ đúng ra chỉ để dùng làm ruộng thôi.

Gã đại hán có bộ râu ria thúc ngựa lướt tới chen hỏi :

- Chẳng hay trước đây Phí huynh xuất thân từ cánh nào he?

Phí Độc Hành đáp :

- Thật thì đâu có cánh nào? Ở nhà buôn bán lỗ lã, học hành cũng không xong, thêm nỗi không muốn ôm bàn toán ngồi ở quầy tiền, cũng không muốn ở không nhờ vả thiên hạ thành ra lang bang cùng khắp, nhưng rốt cuộc cũng không có được chỗ đứng vững vàng.

Gã râu ria cười, giọng cười của hắn hàm ẩn miệt khinh :

- Thảo nào mà trên nẻo giang hồ ta lại không hề biết qua ông bạn.

Đúng là thứ ếch nằm đáy giếng.

Hắn nghĩ tên này chắc là hạng vô danh tiểu tốt, những chỗ mà hắn đến nhứt định không thể có mấy hạng tầm thường như thế.

Phí Độc Hành không biết có chú ý đến câu nói của hắc hay không nhưng riêng Đỗ Nghị thì đâm hoảng, hắc lừ mắt cho gã có râu quai nón, nhưng tên này lại không hội ý, cứ nói oang oang :

- Ta mà như ông bạn thì chẳng thà cứ rút đầu trong nhà chớ không thể ló ra, ông bạn chưa xông xáo nhiều nên chưa biết chuyện giang hồ, chén cơm trong giang hồ đâu phải là thứ dễ ăn, chỉ cần dẫm chân lên mảnh đất giang hồ là nhứt định phải có chuyện phiền hà, không rủ xương nơi thảo dã thì cũng sút tay lợi cẳng, nếu không có bản lãnh phòng thân thì tốt hơn hết là đi phát cỏ vườn cho thiên hạ là ổn nhứt.

Phí Độc Hành hỏi giọng lơ đãng :

- Trong giang hồ khó khăn đến thế hay sao?

Gã có râu ria cười :

- Bọn ta có mặt tại đây đều là những kẻ mòn gót giang hồ, người cứ hỏi thử xem, đâu phải dễ mà ham?

Phí Độc Hành hỏi :

- Nhưng nếu tôi không chọc ghẹo ai thì thôi chớ?

Gã râu ria cười ha hả :

- Giỡn hoài, đâu phải không chọc ai mà được yên thân? Trừ phi giới nhện dơi nằm khoanh như chó ngoài đường thì họa may, chớ còn ăn cơm là còn khó, cơm trong giang hồ là máu mà bạn, không giết nổi người thì người cắn cổ mình, đâu có phải chuyện đùa mà dè chừng cho uống mạng.

Phí Độc Hành nhướng mắt :

- Nếu như thế thì còn gì là đạo nghĩa?

Gã râu ria nhún vai :

- Giang hồ là như thế đó, khôn sống mông chết, mạnh được yếu thua. Đạo nghĩa hả? Cái con khỉ, kẻ nào mạnh, thế lực đông, lời chửi của họ cũng là “đạo nghĩa”, biết chưa bạn?

Phí Độc Hành thở ra :

- Giá như sớm biết giang hồ là chỗ mạnh hiếp yếu, không công bằng, không đạo nghĩa, nếu biết họ là kẻ sát nhân tàn độc như thế thì tôi cam phận ở nhà buôn bán làm ăn cho được yên thân!

Gã râu ria lại nhún vai :

- Bây giờ muốn quay về cũng đâu phải là muộn? Chưa mất miếng da nào mà.

Phí Độc Hành nói :

- Thôi thì cũng cứ đến Kinh sư một bận rồi hắc hay, chẳng lẽ đi không rồi lại trở về không, phải viếng hèm “Thần Tiên” một bận cho đã rồi hắc quay về.

Bây giờ thì Đỗ Nghị đã toát mồ hôi.

Cho đến lúc nghe giọng điệu đùa cợt của Phí Độc Hành hắc mới tạm yên lòng.

Hắc nhìn gã râu ria, nhìn thái độ vênh vênh tự đắc củ hắc, Đỗ Nghị bắt tức cười nhưng hắc cố nín làm như không nghe thấy.

Là con người biết người biết ta, không dám ghẹo chọc Phí Độc Hành, nhưng đồng thời Đỗ Nghị cũng không dám ghẹo tới dám hắc đạo liều mạng như Kỷ Tử Tinh và những bạn bè của chúng.

Bây giờ, trên thực tế hắc vẫn là “Đỗ gia”, vẫn là cấp trên của chúng, nhưng chẳng qua đó là vì chúng nhắm vào cái lợi, chớ thật sự thì chúng cũng không xem hắc vào đâu.

Tất cả đã vì cái lợi nên phải nương nhau, dựa vào nhau để sống thế thôi.

Hắc liếc nhẹ gã râu ria và bỗng thót ruột, vì hắc nghe câu nói của Phí Độc Hành :

- Đại huynh nè, đã từng ngang dọc giang hồ bao nhiêu năm nay, chắc sở học của huynh cao lắm?

Không biết gã râu ria nghe được cái hậu ý trong câu hỏi hay không, hoặc giả hắn cũng có biết nhưng hắn coi thường, hắn nghiêng đầu qua phía Phí Độc Hành, cặp chân mày rậm của hắn nhướng lên hạ xuống :

- Tự nhiên, nếu không thể thì làm sao sống đến ngày nay được.

Đỗ Nghị lại thêm lên ruột, hắn nhìn lên Phí Độc Hành, nhưng hắn không thấy phản ứng nào cả. Dưới vành nón rộng những gì bí ẩn chưa chịu lộ ra ngoài.

Câu chuyện “thăm dò” Phí Độc Hành coi như không kết quả, bây giờ gã râu ria xía vô cũng không thêm được ánh sáng nào.

Nỗi lo lắng của Đỗ Nghị lại gia tăng.

* * * * *

Mặt trời ngã về tây.

Bây giờ trên đầu không còn nóng nữa, những ngọn gió thoảng qua đã nghe hơi lạnh.

Không khí ảnh hưởng quả thật nhiều, người bây giờ không còn mệt nhọc mà vó ngựa nghe cũng đã nhẹ nhàng hơn.

Kỷ Tử Tinh vẫn lảng xa, không dám len chân gần Phí Độc Hành, chỉ một mình hắn, nếu không vượt lên phía trước thì cũng tụt lại đằng sau chớ nhất định không chịu đi chung trong bọn.

Lão già họ Đào đã ra lệnh, nhân cơ hội trời mát phải cố đi luôn, tất cả đều dùng lương khô và bầu nước trên yên, phải đến Cư Dung Quan mới được dừng lại nghỉ.

Và cũng phải đến canh hai mới thấy ánh đèn, nhưng đến tận Cư Dung Quan thì trống canh đã điểm sang ba.

Sắp sửa vào thành, thành linh gã đánh xe ghì cương lại, hắn vùng vằng tục :

- Mẹ, hết chỗ rồi sao, lại chôn cha nó giữa đường như thế này, may mà mắt sáng nếu không là đã càn mẹ nó lên rồi.

Hắn nhảy xuống xe đi bộ về phía trước, mấy tên kỵ sĩ cũng lướt theo lên.

Cách đó một khoảng, ngay giữa đường có một đồng đen như cái mả.

Nhờ vào ánh sao mập mờ, họ thấy rõ đó là một đồng đá, trên đồng đá có cắm một nhánh cây, đầu cây có mảnh vải trắng phất phơ giống như một lá cờ.

Gã đánh xe bước nhanh tới đưa tay...

Đỗ Nghị quát lớn :

- Khoan!

Gã đánh xe hết hồn thu tay lại.

Đỗ Nghị thúc ngựa tới gần bên kéo vai gã đánh xe và gắt :

- Vợ con đang đợi ở nhà, bộ ngươi không muốn sống nữa chắc.

Gã đánh xe dáo dác :

- Đỗ gia, chuyện gì thế?

Đỗ Nghị quay lại trước xe, giọng hắn có vẻ trầm trọng :

- Lão gia, đây là dấu hiệu chạm mặt cừu nhân của giới hắc đạo giang hồ.

Lão họ Đào gặng lại :

- Nếu quả có chuyện của họ thì ăn thua gì đến mình?

Gã đánh xe nghe tiếng “chạm mặt cừu nhân” của hắc đạo là tái mặt thối lui, mắt hấn lảo liêng y như chuẩn bị sẵn đường để rút!

Lão họ Đào hỏi tiếp :

- Có biết bọn nào không?

Đỗ Nghị đáp :

- Chưa rõ, xin để thuộcạ xem kỹ lại.

Hắn quay qua bọn Kỷ Tử Tinh căn dặn :

- Các vị chắc đã thừa biết chuyện này rồi, chưa biết tại sao nhưng tốt hơn hết là nên chuẩn bị.

Không ai lên tiếng, chỉ có gã râu ria thình lình thúc ngựa trở tới trước, với tay nhỏ nhánh cây có tấm vải trắng bẻ làm hai đoạn.

Từ trong lùm bụi um tùm cách vệ đường chừng năm sáu trượng vụt có giọng nói lạnh băng băng :

- Khá lắm, đúng là hảo hán, bằng hữu, sẽ gặp lại nhau phía trong thành.

Một bóng đen bắn lên sau câu nói, bắn thẳng vào cửa thành và mất hút.

Gã đánh xe phải run khan.

Gã râu ria quay ngựa lại :

- Lão gia, chúng không gọi đích danh Triển Sâm, nhưng lời lẽ rõ ràng nhắm vào thuộc hạ, chuyện này xin để thuộc hạ tự lo, nhứt định chúng không động đến người nào khác nữa đâu.

Đỗ Nghị cau mặt :

- Sao lại nói như thế, lão Triển. Giá như chúng kiếm trong trường hợp khách thì có thể không ai can thiệp, chứ hiện tại thì không được, hiện tại chúng ta là người của Đào lão gia, chúng kiếm ai là tất cả phải có phần.

Triển Sâm trừng mắt nhìn vào cửa thành, nhưng hấn làm thình.

Đỗ Nghị khoác tay :

- Lão Triển cứ lui lại đằng sau, lão Lưu đánh xe đi tới, nhớ vòng qua một bên để tránh đồng đá đó, mọi việc có ta lo liệu.

Gã họ Lưu lập cập bò lên xe, tay cương của hấn bắt đầu thận trọng.

Cỗ xe vòng qua đồng đá và chậm chậm tiến vào cửa thành.

Đỗ Nghị bám sát một bên Triển Sâm, hấn cho ba tên nữa dàn hình cánh cung hộ vệ.

Phí Độc Hành coi như vô sự, hấn thông dong thúc ngựa đi theo.

Triển Sâm lên tiếng :

- Đỗ gia, làm phiền Đỗ gia như thế này thật...

Đỗ Nghị chận nói :

- Không riêng một ai, bọn ta cùng theo Đào lão gia là phải lo chung như thế.

Kỷ Tử Tinh vụt nói :

- Lão Triển hãy ít lời một chút, nếu không phải cùng theo hầu hạ Đào lão gia thì ta cũng không thêm can thiệp.

Triển Sâm xạm mặt :

- Tử Tinh, ta không phải là kẻ khiếp nhược đâu, chuyện này đối với ta tầm thường lắm, ta nhứt định không để người động móng tay đâu.

Kỷ Tử Tinh chận tay lên yên ngựa, giọng hần trầm trầm :

- Triển Sâm, chắc ngươi đã biết như thế nào là lợi hại chứ?

Triển Sâm cự lại :

- Không cần biết, sao?

Đỗ Nghị thúc ngựa tới giữa hai người, quát lớn :

- Các ngươi định làm gì thế? Địch đang chờ trước mặt, cùng bọn bay muốn đánh nhau, nên nhớ tất cả đang theo Đào lão gia, cái tật ẩu đả đó phải chữa, nghe chưa?

Một tên mặc áo xanh trong bọn chen vào :

- Đã sắp vào cửa thành, hãy cẩn thận.

Đỗ Nghị thúc ngựa lại gần Phí Độc Hành và thấp giọng :

- Phí huynh, chẳng hay có thể giúp cho việc chiếu cố chủ nhân?

Phí Độc Hành đáp :

- Tay cày cuốc của đệ sợ chẳng ra chi, vạn nhất có chuyện không hay xảy ra cho chủ nhân thì trách nhiệm đệ thật tình đảm đương không nổi, xin Đỗ huynh giao chuyện ấy cho người khác.

Kỷ Tử Tinh chận nói :

- Được rồi, để tôi đi trước, nếu chuyện đáng chết tôi cũng không hề sợ.

Không đợi Đỗ Nghị trả lời, hần thúc ngựa trở lên phía trước xe.

Mấy phút sau, đoàn xe ngựa đến cửa thành.

Con đường lớn dẫn vào thành, hai bên đường nhà nhà đóng cửa im lìm, nhưng dưới mái hiên tối om, nếu chú ý sẽ thấy có một bóng người lảng vảng cách phía trước chừng mười trượng.

Phía bên trái cũng cách chừng mười trượng còn có một nhà hầy để đèn, cửa khép hờ, nhiều vệt sáng vệt ra sân.

Giữa đường, dưới ánh đèn từ bên trong quét ra, có ba tên đại hán áo đen đứng kề vai nhau, tay họ đều cầm binh khí.

Xe ngựa đến gần, Đỗ Nghị quát lên :

- Tại hạ tên Đỗ Nghị, dám hỏi chẳng hay bằng hữu nào đứng cản đường?

Vừa hỏi, hần vừa khoát tay cho ngựa xe cùng dừng lại.

Gã áo đen cao ốm có hàm râu thưa đứng giữa, đưa cao bộ bánh xe răng cưa ra trước mặt :

- Ta đây!

Đỗ Nghị gặng lại :

- Xin cho biết đại danh?

Tên có râu chưa nói thì Kỷ Tử Tinh đã lên tiếng :

- Đó là người lãnh tụ Sơn Đông, người kết nghĩa của Triển Sâm, “Đoạt Mạng Phi Luân” Quan Thái Cực.

Đỗ Nghị “à à” nho nhỏ và vòng tay :

- Hân hạnh, vốn đã nghe danh “Đoạt Mạng Phi Luân” Quan Đại gia đã lâu, mãi đến hôm nay mới có cơ hội diện kiến.

“Đoạt Mạng Phi Luân” Quan Thái Cực ngó Kỷ Tử Tinh cười lạt :

- Chưa hân hạnh biết đại danh?

Kỷ Tử Tinh đáp :

- Tại hạ thuộc kẻ vô danh trong chốn giang hồ tên gọi Kỷ Tử Tinh.

Quan Thái Cực đổi sắc :

- A... “Lãnh Diện Ương Thần”, đúng là Quan mỗ có mắt không trông!

Kỷ Tử Tinh cười nhẹ :

- Không dám, Quan Đại gia hùng cứ nhứt phương, thế lực trùm cõi Sơn Đông, làm sao có thể biết được kẻ vô danh họ Kỷ!

Gã lùn tịt cầm song đao bên trái Quan Thái Cực lên tiếng :

- Kỷ Tử Tinh, đừng có dàn giá trước mặt bọn ta, nổi danh ở đâu thì không biết chứ cõi Sơn Đông của ta không có tên người.

Kỷ Tử Tinh quắc mắt :

- Quan Đại gia, người anh em của Quan Đại gia nói chuyện hay quá, chỉ hiềm vì Kỷ mỗ mù mờ nên chưa biết mặt, mong nhờ giới thiệu để... làm quen.

Gã lùn rút nói :

- Lôi Thanh, có nghe rồi chứ bạn?

Kỷ Tử Tinh mỉm cười :

- Chỉ nội cái tên không cũng đủ như... sấm nổ rồi, nhưng lại tiếc vì tai ta hơi lảng nên vẫn không nghe thấy, họ Lôi, chúng ta có thể “nói chuyện” được chưa?

Hai tiếng “nói chuyện” của hắn ai cũng có thể hiểu ngay.

Và càng nhận rõ hơn nữa là sau câu nói, hắn thúc ngựa chồm tới trước.

Đỗ Nghị đưa tay cản lại và nói với Quan Thái Cực :

- Quan Đại gia, chúng ta hãy nói thẳng chuyện chính, những gì lật vặt hãy tạm để lại sau, chẳng hay chư vị bằng hữu đến chặn đường có điều chi dạy bảo?

Quan Thái Cực đáp :

- Tại hạ cần nói chuyện với Triển Sâm, hãy gọi hắn đến đây.

Triển Sâm thúc ngựa một cái thật mạnh và nói như thét :

- Họ Quan, Triển Sâm có mặt tại đây, muốn lột da gì thì cứ việc.

Đỗ Nghị đưa tay lên quát lớn :

- Đứng lại!

Lôi Thanh cất giọng lạnh lùng :

- Họ Đỗ, chuyện không quan hệ đến, thế mà muốn gây sự phải không?

Đỗ Nghị ôn tồn :

- Bất cứ chuyện gì cũng phải có lý lẽ của nó, họ Triển hiện là thuộc hạ của chủ nhân của bọn ta, tại làm sao lại không thể can thiệp?

Quan Thái Cực hỏi :

- Can thiệp bằng cách nào?

Đỗ Nghị đáp :

- Ít nhứt cũng phải hỏi cho biết nguyên nhân.

Quan Thái Cực vắn lại :

- Hỏi cho biết rồi sao?

Đỗ Nghị trầm giọng :

- Nước có phép nước, nhà có luật nhà, chỉ cần biết nếu Triễn Sâm có lỗi, tại hạ sẽ thay mặt chủ nhân nói chuyện công bằng.

Quan Thái Cực gật đầu :

- Tốt lắm, bằng vào thể diện của các hạ, ta bằng lòng.

Hắn đưa tay lên nói tiếp :

- Gọi lão Thất đến đây.

Cánh cửa trong nhà có đèn bật ra, mọi người nhìn vào nhận ra đó là một quán rượu nhỏ và từ trong đó đang có mười mấy tên đại hán ngồi vây bên bàn chén rượu ngổn ngang.

Trong số đó đứng lên một tên da mặt mét chệt, sát khí hầm hầm, hắn xắn xái bước ra.

Quan Thái Cực chỉ Đỗ Nghị và nói :

- Lão Thất, hãy nói rõ chuyện Triễn Sâm cho vị Đỗ Đại gia nghe.

Gã “lão Thất” chỉ thẳng vào mặt Triễn Sâm thét lớn :

- Họ Triễn vốn là vị Ngũ ca của tôi, nửa năm trước đây nhân cơ hội tôi vắng nhà, hắn đã phá hại trinh tiết của vợ tôi, bao nhiêu đó đủ chưa?

Kỷ Tử Tinh ném tia mắt lạnh lùng về phía Triễn Sâm nhưng không nói.

Triễn Sâm rống lên :

- Mẹ cha người chó, chính người đã đẩy con đi chó đó vào lòng ta, bây giờ người muốn đổ vạ phải không?

Quan Thái Cực cười lạt :

- Triễn Sâm, trong giang hồ bằng hữu, đại kỳ nhứt là chuyện đó, vợ bạn là không có quyền đùa cợt chó đùng nói gian dâm, huống chi đây lại là vợ của người em kết nghĩa? Cho dầu người đàn bà đó có lang tâm tình nguyện, người cũng không có quyền đụng vào người y thị, đã như thế thì người còn lớn tiếng nữa à?

Triễn Sâm trừng mắt :

- Ta nói, chính ta đã làm chuyện đó, bọn người làm gì ta chó?

- Khốn khiếp, phanh thây nó ra!

Trong đám không biết ai đã thốt ra câu đó, hình như tiếng phát ra từ trong hiên nhà và cũng ngay lúc ấy đã có những bóng ào ra.

Quan Thái Cực đưa tay cản lại :

- Vị bằng hữu họ Đỗ, đã nghe rồi chó?

Đỗ Nghị gật đầu :

- Có nghe.

Quan Thái Cực gặt lại :

- Nghe rồi sao?

Đỗ Nghị thở ra :

- Vừa rồi tại hạ đã có nói, nước có phép nước, nhà có luật nhà, Triễn Sâm hiện tại là người của chủ nhân ta, luật nhà của bọn ta sẽ có cách trừng phạt hắn.

Lôi Thanh cười ha hả :

- Con khỉ mốc, đại ca nói chuyện với hần làm gì, chặt đầu thằng họ Triển cho rảnh mắt.

Đám người vây quanh rập thét lên :

- Đúng, chặt đầu hần!

- Phanh thầy loài phản bạn!

- Xẻ thịt hần cho chó ăn!

- Chặt đầu hết cái đám chó ấy!

- Đừng cho thoát một tên nào!

Tiếng người không lớn lắm nhưng lại rập lên thành ra vang cả một vùng.

Quan Thái Cực nhìn Đỗ Nghị cười gằn :

- Họ Đỗ, có nghe thấy không! Hãy tuốt binh khí ra đi!

Hai tay hần tung lên, hai cái bánh xe răng cưa lấp loáng ngời ngời!

Hần không tấn công ai mà là ra lệnh.

Lão Thất lao vào phía Triển Sâm.

Lôi Thanh lao vào Đỗ Nghị.

Một tên đại hán cầm đao hàm hập phóng thẳng vào phía Kỷ Tử Tinh.

Như một cánh én chớp nhanh, chân trái của Kỷ Tử Tinh tung lên ngay giữa ngực tên đại hán.

Không một tiếng la, tên đại hán hự lên một tiếng, bật ngửa ra sau nằm sải tay, máu từ trong miệng hần tuông ra ồ ạt.

27. Ngọn Roi Họ Phí

Sau cái đá bật tên đại hán, Kỷ Tử Tinh với tay ra phía sau yên rút phất thanh trường kiếm.

Bóng người lố nhố nhoáng lên, Quan Thái Cực vung hai cái bánh xe răng cưa xả thẳng vào người Kỷ Tử Tinh.

Phía Đỗ Nghị toàn là những tay hắc đạo thành danh, nhưng bên nhóm hắc đạo Sơn Đông cũng không phải tay vừa, thêm vào đó họ lại đông hơn thành ra thế trận vừa diễn ra, mặc dầu đã có một người ngã xuống, nhưng bên họ vẫn chiếm thượng phong.

Ngay khi đó, một bóng đen lao vút tới bên xe, hần hành động âm thầm nhưng lão già họ Đào trong xe đã la thật lớn :

- Bay đâu!

Ông ta có la lớn, có nhanh, nhưng tình thế bây giờ không còn một ai rảnh tay để chiếu cố, chính đám thuộc hạ cũng đã thở không kịp ra hơi.

Phí Độc Hành vụt vung ngọn roi ngựa qua bên trái và trầm giọng :

- Trở lại!

Ngọn roi trúng ngay vào mặt gã đại hán áo đen, hần rú lên một tiếng, bụm mặt, lão đảo thối lui, nhưng chỉ mấy bước là té ngời xuống đất.

Phí Độc Hành quay mặt vào đám đông đang lẫn xả vào nhau thét lớn :

- Dừng tay lại!

Tiếng thét của hấn không lớn lắm, nhưng như được dồn nội lực, tất cả những người tham chiến đều choáng váng, mấy con ngựa chồm lên hí những tràng dài.

Thế trận lộn xộn ngay và dừng hẳn lại.

Bao nhiêu cặp mắt kinh nghi đổ dồn về phía Phí Độc Hành.

Tung mình nhảy xuống yên, Phí Độc Hành bước chầm chậm tới trước mặt Quan Thái Cực :

- Người bạn Sơn Đông, dọc đường, Triễn Sâm có cho ta biết là trong giang hồ mạnh lẫn yếu, chúng hiệp cô, bây giờ ta không cần biết phải trái gì cả, các người có thể ào vào một lượt, chỉ cần đánh ngã được ta, thì Triễn Sâm sẽ thuộc về của các người, bằng không các người tốt hơn hết dạt ra tránh đường, rồi thông thả rút về Sơn Đông, ta hứa sẽ không một ai theo đuổi.

Đỗ Nghị và đám Kỷ Tử Tinh tròn tròn mắt, họ không biết Phí Độc Hành nói thật hay nói chơi.

Triễn Sâm càng kinh nghi hơn nữa, hấn kêu lên :

- Họ Phí...

Phí Độc Hành nhếch môi nhìn hấn :

- Tôi cần cho anh thấy, thử xem cánh tay của tôi có thể kiếm cơm ở trong giang hồ được hay không.

Và hấn vung vung cái roi ngựa về phía Quan Thái Cực và hất hàm :

- Đến đi chó bạn.

Lôi Thanh lướt tới cười khẩy :

- Thằng chó, ngươi là người gì mà lớn lối dữ như thế?

Ngọn roi của Phí Độc Hành vút tới.

Hai tiếng “bốc bốc” vang lên, Lôi Thanh quăng đao bùm mặt rú lên như heo bị chọc tiết, hấn chỉ lui lại được hai bước, rồi té sổng soài trên mặt đất, máu từ mấy khe hở ngón tay chảy xối ra ngoài.

Phí Độc Hành trầm giọng :

- Về sau, bất cứ đối với ai cũng không được hỗn láo nghe chưa?

Tất cả đám Sơn Đông hắc đạo sững sờ trở mắt.

Trừ Quan Thái Cực ra, trong bọn họ, Lôi Thanh là cao thủ nhất nhì, thế mà chưa đánh được chiêu nào đã phải ôm mặt nằm dài không ngóc đầu dậy nổi.

Một việc mà từ lúc nhóm hắc đạo Sơn Đông nổi lên đến giờ chưa bao giờ có xảy ra.

Quan Thái Cực tái mặt, hai cái bánh xe răng cưa ngồi trong tay hấn nhoáng lên.

Chỉ thấy ánh thép nhoáng lên chói không thấy hấn bước tới, nhưng thân ảnh hấn đã cùng với hai cái bánh xe trên tay đã cuốn thẳng vào mặt Phí Độc Hành.

Cánh tay của Phí Độc Hành lại nhấc lên.

Ngọn roi ngựa trong tay hấn lần này cuốn từ từ, bất cứ ai cũng có thể thấy rõ ngọn roi đang cuốn về phía bánh xe bên tay trái của Quan Thái Cực.

Bất cứ ai dùng môn binh khí song đôi, như song đao, song kiếm hoặc song chùy chẳng hạn, không bao giờ họ sử dụng đơn độc mà hai binh khí trong tay họ luôn như tiếp ứng vào nhau, cho dầu trí chưa nghĩ ra nhưng với nguyên tắc sử dụng đã thành một thói quen, cứ hễ tay phải bị tấn công thì tay trái của họ giải thể của địch nhân bằng một phản ứng vô cùng nhanh nhẹn.

Quan Thái Cực sử dụng “Song luân” cũng không ngoài thông lệ đó.

Ngọn roi của Phí Độc Hành vừa cuốn về phía tay trái thì bánh xe bên tay phải của hấn đã loáng qua.

Không phải tay phải đỡ cho tay trái mà bánh xe lại loáng tới, theo thế tấn công giải phá.

Bánh xe răng cưa ánh thép ngời ngời, cách sử dụng của Quan Thái Cực lại quá nhanh, không ai thấy bánh xe xấn tới hay cuốn tròn, chỉ thấy một vùng bóng bạc bay tới cổ tay cầm roi của họ Phí.

Phí Độc Hành nghiêng mình qua bên trái, nhưng không hiểu hấn sử dụng thân pháp ra sao, mình hấn nghiêng qua bên trái, nhưng khi thấy rõ thì người hấn đã có ngay bên phải.

Một bên thân phía phải của Quan Thái Cực hoàn toàn trống rỗng.

Một bên hông của Quan Thái Cực như bày ra mời khách.

Nhưng Phí Độc Hành lại không tấn công vào đó, cái roi ngựa của hấn cũng không rút về mà lại cuốn lên, cây roi cuốn tròn, nhưng đầu vót của roi lại “mổ” đúng vào mạch môn nơi cổ tay phải của Quan Thái Cực.

Soảng!

Cánh bánh xe bên tay phải của Quan Thái Cực vùng tắt hào quang, tiếp theo tiếng khua là bánh xe đã rơi xuống đất.

Hai bánh xe vốn rất hòa nhịp với nhau, bánh xe bên tay phải vừa rơi thì bánh xe bên tay trái đã nhoáng lên và Quan Thái Cực vụt hạ mình, bánh xe thay vì từ dưới xẹt lên, lại bắt từ bên trái phát qua, tầm xẹt ngang của bánh xe kéo ngang giữa bụng của Phí Độc Hành.

Bằng vào trốn đi khi thân mình hạ xuống như thế, cho dầu lạnh lẽ cách mấy cũng khó tránh ra sau và cho dầu một cại trụ sắt, nhưng với bánh xe bằng thép và trốn đi như thế, nhứt định trụ sắt cũng dễ dàng bị tiện.

Hấn sử dụng chiêu thế trong bộ tấn, lại thêm vì cận quá nên vừa chính xác lại vừa ổn định, bên ngoài những kẻ có nhãn quang tinh nhuệ thấy đều nhẩn mặt trán mình.

Họ cũng là những kẻ đã từng vào sanh ra tử chốn giang hồ, từng chứng kiến không biết bao nhiêu cái chết thảm khốc, nhưng khi tưởng tượng cái bánh xe thép răng cưa “đi” ngang giữa bụng là họ rùng mình.

Nhứt định là họ sẽ thấy ruột gan đổ ra trước khi thấy máu.

Vì trốn bánh xe đi quá mạnh, quá mau.

Nhưng cái ác hại vẫn là ngọn roi, ngọn roi vừa “mổ” vào uyển mạch của Quan Thái Cực, không chịu đứt đuôi khi dắc thủ, mà lại cuốn tròn và tung thẳng vào giữa bụng của họ Quan.

Bánh xe bên tay trái của hấn vừa cuốn tới chưa đúng tầm và Phí Độc Hành cũng chưa vội nhích chân ra sau thì ánh thép của bánh xe cũng tắt ngấm.

Quan Thái Cực bỗng gập mình tới trước và cánh tay trái xui theo.

Ngọn roi như có mắt, ngọn roi đã “mổ” trúng chỗ nhược nơi bụng của họ Quan và bằng vào cái “nhìn thấy trước” đó, sức “mổ” của ngọn roi khá mạnh.

Vừa chính xác vừa nặng đòn, đó là lối đánh của Phí Độc Hành.

Quan Thái Cực ôm bụng, thụt lùi, mặt hấn xám ngắt cắt không còn chút máu.

Mồ hôi trên trán hấn nhỏ xuống ròng ròng...

Cơn đau đã làm cho hấn không còn vận công nổi nữa.

Chủ tướng vừa ôm bụng thối lui thì mười mấy tên đại hán cùng một lượt ào tới.

Họ vây quanh Phí Độc Hành.

Kể ra chiến thuật vây công cứu chủ của họ cũng có phần tinh nhuệ.

Phí Độc Hành tràn qua bên trái nhưng lại có mặt bên phải, ngọn roi trong tay hấn y như con rắn vừa cuốn vừa mồn tròn một vòng.

Nhiều tiếng rú rập lên, bảy tám tên đại hán bỏ càn dưới đất.

Chỉ mới một đường roi.

Quan Thái Cực hai tay ôm bụng nhưng mắt lại nhìn ngược vào vòng chiến, đôi mắt hắn gần như muốn đứng tròng.

Bọn lão già họ Đào cũng không hơn.

Họ đứng như trời trồng và bao nhiêu cặp mắt dán vào mặt Phí Độc Hành, như nhìn một quái vật trên trời rớt xuống.

Nhứt là Triển Sâm, hắn ngơ ngơ thộn mặt, cái con người mà hắn đã khuyên hãy về nhà cuốc đất, bây giờ bỗng biến thành một tuyệt thủ võ lâm.

Còn lại số đại hán hắc đạo Sơn Đông vẫn vây quanh, nhưng chân họ không dám nhích lên, tay đao của họ bắt đầu run rẩy.

Quan Thái Cực vùng thét lớn :

- Dừng lại!

Y như chết đuối dựa bờ, tất cả đám còn lại thối lui.

Khi xóc đao ào tới thì bộ pháp của họ thật vững, thật nhanh, bây giờ lúc được lệnh thối lui, họ không dám quay đầu, hai chân dính cứng vào nhau trông thật là thảm hại.

Phí Độc Hành không nói thêm một tiếng, hắn chậm chậm quay mình đi lại phía con ngựa đang gặm cỏ bên xe.

Quan Thái Cực vùng quát lớn :

- Đứng lại!

Phí Độc Hành dừng lại, nhưng không quay đầu, hắn hỏi trống không :

- Sao? Còn muốn nói chuyện thêm à?

Quan Thái Cực tuy vẫn còn ôm bụng, nhưng cũng đã đứng thẳng người, hắn cất giọng hơi nặng nhọc :

- Triển Sâm thông gian với vợ bạn là chuyện đại kỵ trong giang hồ, hắn gần như là cầm thú...

Phí Độc Hành chận nói :

- Ta biết, giang hồ là một thế giới người ăn thịt người, vì thế chẳng nên trách hắn mà có lẽ phải trách các người mù mắt.

Hắn nói xong câu đó là đã bước đến sát bên con ngựa.

Quan Thái Cực giận run :

- Bằng hữu, hãy cho biết tôn danh.

Phí Độc Hành ôn tồn :

- Ta họ Phí, gọi là Phí Độc Hành.

Nói xong, hắn nhảy lên lưng ngựa và nói với Đỗ Nghị :

- Đỗ huynh, chúng ta đi.

Y như nằm mộng vừa mới tỉnh, Đỗ Nghị quát lên :

- Lão Lưu, đánh xe!

Gã họ Lưu lật đặt cát roi lên.

Xe vừa lăn bánh, ngựa vừa chồm lên, gã “lão Thắt” vùng la lớn :

- Triển Sâm, ta sẽ sống chết với ngươi.

Hắn nắm chặt thanh đao phóng tới.

Phí Độc Hành vùng trái ngọn roi, thanh đao trên tay gã “lão Thất” rơi xoảng xuống và hấn bật ngựa ra sau...

Triển Sâm nhắc tay lên.

Một vệt sáng trắng từ trong tay hấn bay xẹt xuống.

Một ngọn tiểu diệp phi đao.

Ngọn roi đánh rơi đao của “Lão Thất” chưa thu lại đã vội cuốn ngay vào cổ tay của Triển Sâm, ngọn phi đao lại rơi xuống đất.

Đầu roi vừa nhả ra thì cán roi đã trở ngược, Phí Độc Hành dang tay giáng vào đít ngựa của Triển Sâm, con ngựa nhảy dựng lên và lao nhanh về hướng trước.

Triển Sâm bật ngựa ra sau, nhưng cũng may là hấn chột kịp gò yên, thiếu chút nữa đã bật luôn xuống đất.

Thúc luôn đầu gối vào hông ngựa, hấn không dám kháng lệnh của tên “vô danh tiểu tốt” mà hấn vừa dọa bảo trở về nhà.

Thật ra thì cũng không phải một mình Triển Sâm, bây giờ cả bọn, kể luôn Đỗ Nghị cũng không một ai dám nói thêm nửa tiếng.

Còn gì nữa mà nói chuyện, chỉ một ngọn roi ngựa, người ta đã hạ tên đầu lãnh hắc đạo Sơn Đông, hạ luôn hơn phân nửa đám “xưng hùng một cõi”, đáng lý trận này là bọn Đỗ Nghị đã tới bờ, làm sao lại dám có điều trái “lệnh”?

Xe ngựa đã đi rồi, đám “hảo hán” Sơn Đông kẻ đứng người nằm đưa mắt nhìn nhau ủ rũ.

Quan Thái Cực mím môi cảm lạnh, hấn không biết phải nói làm sao đối với đám anh em mà khi đi đã cùng nhau quyết lấy mạng của Triển Sâm.

Khi đi thì hùng hùng hổ hổ, bây giờ đã không dám đuổi mà đi trở về cũng chưa đi nổi, cả nhóm hắc đạo Sơn Đông lần thứ nhất mang mối nhục ngàn đời!

Khi đoàn xe đã cách chỗ bọn Hắc đạo Sơn Đông xa xa, Đỗ Nghị thúc ngựa lại gần, hấn cố tạo một nụ cười thân thiện :

- Phí huynh, thay mặt chủ nhân và anh em, đệ xin đa tạ, nếu không có Phí huynh thì hôm nay chắc chuyện sẽ hết sức khó khăn.

Phí Độc Hành lắc đầu :

- Gặp chuyện phải can thiệp, có chi mà gọi là ơn, nếu trường hợp Đỗ huynh cũng thế thôi.

Đỗ Nghị ném tia mắt về phía Triển Sâm, tia mắt ngầm ra lệnh.

Bây giờ thì ánh mắt “đằng đằng” của hấn không còn nữa, hấn thúc ngựa đến bên Phí Độc Hành và cũng làm y theo :

- Xin đa tạ Phí gia.

Phí Độc Hành lắc đầu :

- Không phải tôi bảo vệ cho các hạ mà là vì cần bảo hộ cho đoàn xe ngựa được yên.

Triển Sâm khựng ngang, hấn cúi mặt làm thinh, đừng phải Phí Độc Hành, nhớ lại những lời lẽ nói trước đây của mình hấn càng ghen cứng.

Lão già họ Đào ngồi trong xe cà rử như con mèo ướm, bây giờ mới hoàn hồn lộ mặt vòng tay :

- Đa tạ Phí gia, đa tạ Phí gia...

Phí Độc Hành cười :

- Xin Đào lão gia không nên khách sáo như thế, chính tại hạ còn phải cảm tạ Đào lão gia nữa là khác, vì tại Trương Gia Khẩu nếu không có lời của Đào lão thì làm sao tại hạ được vầy đoàn và làm sao có được chực vị bằng hữu đây chiếu cố.

Đỗ Nghị biết hần chửi xéo mình, nhưng chỉ đành cười trừ chớ không biết làm sao biện bạch.

Lão họ Đào cười mơn.

- Xin thỉnh Phí gia vào trong xe ngồi nghỉ một chút.

Phí Độc Hành đáp :

- Đa tạ Đào lão, tại hạ đi ngựa vốn đã quen.

Bị từ chối nhưng vốn là con người đã từng lăn lộn, chịu đựng nặng nhẹ, lão họ Đào không tỏ vẻ khó chịu, lão chỉ cười cười và thụt đầu vô.

Đỗ Nghị kiếm cách nói lảng sang chuyện khác :

- Cứ như thế này thì đêm nay bọn mình không còn nghỉ ngơi gì được nữa rồi.

Phí Độc Hành đáp :

- Đi một hồi nữa, khi sang Nam Khẩu vẫn có thể nghỉ được một lúc lâu lâu rồi trời mới sáng.

Bắt được câu nói đó, Đỗ Nghị làm vẻ “tâng” luôn :

- Lão Lưu, có nghe Phí gia nói không, hãy cho ngựa đi nhanh một chút sang Nam Khẩu còn nghỉ được nhiều giờ.

Gã đánh xe ứng tiếng tuân lệnh và ra roi cho ngựa lao nhanh về hướng trước.

* * * * *

Đến Nam Khẩu, qua Xương Bình, Sa Hà Trấn rồi còn phải qua Thanh Hà huyện thì mới đến Kinh sư.

Đến Kinh sư thì trời đã tối và có lẽ phải đến vào giờ này mới thấy hết cái hùng vĩ của Bắc Kinh.

Đền đài lầu các mọc trời, đường xá thênh thang, ánh đèn khắp chỗ giăng giăng.

Nhưng không hiểu vì duyên cớ nào, tất cả các cửa thành quân binh được tăng viện, việc tra xét ra vào cũng rất nghiêm ngặt kỹ càng.

Đỗ Nghị giục ngựa lên trước vẫy tay về phía viên võ quan đang điều khiển toán quân tra xét, tên võ quan này lật đặt hô binh lính vệt ra hai bên và chính hần cũng đứng nép vào theo, dáng cách của hần cực kỳ cung kính.

Đoàn xe ngựa đi qua.

Đám thuộc hạ của Đào lão người nào cũng uốn ngực vênh váo, được quân binh “dàn chào” như thế, tuy biết mình chỉ dựa hơi vào chủ, nhưng nhứt định trong bụng họ được một bữa mở cờ.

Qua khỏi cửa thành Đỗ Nghị nhìn vào phía đèn sáng nhứt cười nói với Phí Độc Hành :

- Bắc Kinh Thành như thế đó đó, Phí huynh thấy có đẹp không?

Phí Độc Hành gật đầu :

- Kinh đô của Thiên Tử, nơi gần ánh sáng mặt trời, khí tượng tự nhiên phải khác.

Như không muốn khen nhiều hần quay lại nói luôn :

- Đỗ huynh, đã đến Kinh sư rồi, chúng ta xin tạm chia tay.

Đỗ Nghị ngạc nhiên, hần lật đặt quay mặt gọi vào xe :

- Lão gia, Phí gia đang định cáo từ.

Lão già họ Đào vội ló đầu ra quát bảo xe dừng lại và quay lại hỏi Phí Độc Hành :

- Phí gia, tại sao vừa mới nhập thành mà Phí gia lại định đi?

Phí Độc Hành đáp :

- Đã tối rồi, mà mấy ngày nay ai cũng đều mệt mỏi, tại hạ cũng cần tìm chỗ tắm rửa nghỉ ngơi.

Lão họ Đào lộ vẻ thành khẩn thỉnh mời :

- Phí gia, nơi ngủ của lão tuy không được thơm mát nhưng mong rằng Phí gia không chê để đến đó nghỉ vài hôm.

Phí Độc Hành đáp :

- Đa tạ Đào lão, xin cho hẹn lại ngày khác tại hạ sẽ đến viếng an Đào lão, bây giờ xin được phép cáo từ.

Nói xong hắt gật đầu với Đỗ Nghị rồi thúc ngựa đi luôn.

Lão già họ Đào vội đưa tay :

- Phí gia, xin chờ một chút.

Phí Độc Hành dừng lại, nhưng chưa hỏi thì ông ta lại khoát tay cho Đỗ Nghị :

- Phí gia mới đến Kinh sư nên chưa được quen nhiều, người hãy đưa người đến một khách sạn sạch sẽ nhứt của Bắc Kinh lo cho xong nơi ăn chỗ nghỉ cho Phí gia rồi hãy trở về.

Phí Độc Hành vội nói :

- Đào lão, không cần lắm đâu...

Nhưng Đỗ Nghị đã đưa tay làm hiệu ngăn lại :

- Phí huynh đã đến đây rồi, xin Phí gia niệm tình cho chúng tôi được làm nhiệm vụ gia chủ một lần, cho dầu lâm cảnh Phí huynh, chắc chắn cũng phải giải quyết như thế, mong Phí huynh cũng nên cho anh em được chút xinh dự thù tiếp Phí huynh Phí Độc Hành làm thỉnh, hẩn biết như thế đã đủ rồi. Nếu cứ khăng khăng từ chối là hỏng việc.

Lão già họ Đào hé nụ cười bí hiểm :

- Phí gia, xin phép nghe, nhứt định vào ngày sau đây lão phu sẽ được cùng Phí gia hội diện.

Lão nói phía sau lưng của Phí Độc Hành và không nghe hẩn trả lời, có lẽ hẩn thấy câu chuyện đến đó đã vừa đúng mức.

* * * * *

Khách sạn Hoa Kính.

Một khách sạn lớn vào bậc nhứt tại Bắc Kinh.

Tại khách sạn này chẳng những đủ tiện nghi về ăn uống nghỉ ngơi, tắm rửa mà “người đẹp” cũng không bao giờ thiếu.

Đỗ Nghị đưa Phí Độc Hành đến đó.

Đúng là “Thổ Địa” tại Bắc Kinh, bất cứ đến nơi nào, vị Đỗ gia này cũng được tiếp đón niềm nở, luôn cả những tên tiểu nhị trong khách sạn Hoa Kính này, vừa thấy dạng hẩn ngoài cửa cũng đã ba chân bốn cẳng chạy ra mọp mình gần sát đất.

Tự nhiên là Phí Độc Hành nhìn chuyện đó rất rõ ràng.

Hẩn nhìn Đỗ Nghị cười cười :

- Xem chừng chẳng những tại Trương Gia Khẩu Đỗ huynh đã được coi là “thượng khách” mà tại Bắc Kinh này cũng không phải tầm thường.

Đỗ Nghị nghiêng đầu nói nhỏ :

- Nếu Phí huynh mà bằng lòng ở lại Bắc Kinh, gì nữa thì không biết, chớ nội chuyện ăn nghỉ và vui chơi thỏa thích.

Phí Độc Hành nhướng mắt :

- Như thế là tôi đã biết rồi, vị Đào lão gia này nhứt định phải là hàng quý thượng tại Kinh sư?

Đỗ Nghị cười, nụ cười của hắn cố tỏ ra bí mật :

- Tự nhiên, Phí huynh, trên chủ nhân tôi còn có một vị nữa, người đó là nhân vật nhứt nhì tại Bắc Kinh này.

Phí Độc Hành cười :

- Thảo nào khi đi ra ngoài, Đào lão đã đầy đủ tiền hô hậu ủng như thế.

Đỗ Nghị nói :

- Đám Kỷ Tử Tinh và Triển Sâm đều là người mà Đào lão gia mới chiêu nạp, nếu Phí huynh mà có ý muốn thì nhứt định Đào lão gia sẽ xem Phí huynh như cánh tay mặt, chẳng những hơn cái chức vụ “Hộ Vệ Viên” của người bạn nào đó giới thiệu cho Phí huynh, mà tương lai của Phí huynh lại có nhiều hứa hẹn.

Phí Độc Hành gật gù :

- Chắc chắn Đào lão gia cũng thuộc hàng quý tộc...

Đỗ Nghị chận nói :

- Không phải là quý tộc, nhưng quý tộc cũng không có được thế lực như ông ta đâu, vì nhân vật trên Đào lão gia chỉ dưới có mỗi một người.

Phí Độc Hành nhướng mắt :

- Như vậy Đào lão gia và Đỗ huynh đều là người của quan trường?

Đỗ Nghị hỏi lại :

- Chẳng hay Phí huynh có bằng lòng chung việc với chúng tôi không?

Phí Độc Hành lắc đầu :

- Chỉ sợ về phương diện quan nha người ta không dung nạp tôi đó chớ!

Tim của Đỗ Nghị bắt đầu đập mạnh, hắn hỏi :

- Phí huynh nói như thế có nghĩa là...

Phí Độc Hành mím miệng thở ra :

- Đỗ huynh, chuyện thật quả khó cạ lời.

Hai người ngưng ngang, vì tên tiểu nhị đã đưa đến tận phòng.

28. Tên Đúng Mà Người Không Đúng

Khách sạn vừa lớn vừa trang nhã, trong phòng cũng khá rộng và rất sang.

Khi hai người vào phòng ngồi xuống thì đã có ngay một tên tiểu nhị cung kính đứng hầu để nghe sai khiến.

Đỗ Nghị khoát tay :

- Hãy ra ngoài mang trà vào cho Phí gia dùng.

Tên tiểu nhị bước ra rồi quay trở vào ngay, trên tay hắn đã có một mâm trà.

Thật không còn chu đáo nào hơn nữa, chưa sai bảo mà chúng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Đỗ Nghị khoát tay, tên tiểu nhị khúm núm bước ra, và hắn khép cửa gài then cẩn thận.

Thấy Đỗ Nghị muốn nói chuyện, Phí Độc Hành lên tiếng trước :

- Xin Đỗ huynh cho phép đệ rửa mặt...

Đỗ Nghị cười đứng dậy.

Cho dầu trong bụng có nôn nóng cách mấy, hấn biết cũng phải làm cho đối phương khoan khoái, một khi trong lòng khoan khoái rồi thì câu chuyện hơi khó cũng có thể lọt lỗ tai.

Hấn đưa Phí Độc Hành vào phòng rửa mặt rồi nhẹ tay khép cửa và trở ra ngồi xuống đợi chờ.

Không ai hiểu cha bằng con, không ai biết ruột gan chủ nhân bằng... đây tớ. Đỗ Nghị đang nhìn thấy tim đen của lão họ Đào.

Tại Trương Gia Khẩu, qua sự giới thiệu của Tổ Quân, lão đã vì quá cẩn thận mà buông lơ cơ hội, trong bụng lão đang tiếc hùi hụi, cho nên nếu nói được Phí Độc Hành bằng lòng theo về với lão thì đó là một đại công.

Vì thế, cho dầu Phí Độc Hành không hé môi, hấn cũng phải cố tìm cách gợi ý, hướng chi bây giờ họ Phí đã “ra về” rồi, tự nhiên họ Đỗ càng dễ xông vô.

Như đang biết có kẻ đang đợi mình vì cái lợi của họ, Phí Độc Hành cố tình rửa mặt một cách thật là... kiểu cách, hấn soi gương kỹ cọ, lau xong lại nặn thêm một vài mụn mụn, đầu mụn hầy còn non, hấn cũng cứ tần mẩn.

Cho mãi đến lục độ chừng Đỗ Nghị ngồi đã quá mỏi rồi, hấn mới ném cái khăn vào bồn và chậm chậm bước ra.

Vừa làm bộ hồi hã, hấn vừa cười nói :

- Quá cát bụi bám cứng mặt mày, xin lỗi, chắc Đỗ huynh đợi quá lâu.

Đỗ Nghị vừa châm trà vừa đáp :

- Đâu có, đâu có... chỉ sợ trà hơi nguội là mất ngon...

Nhắm một ngụm trà, Phí Độc Hành phe phẩy quạt :

- Hình như trời nổi giông mưa hay sao mà nóng nực quá, Đỗ huynh có nghe thấy như thế hay không?

Không ngực giông, Đỗ Nghị cũng đã nóng rồi, hấn không trả lời mà hỏi lại :

- Phí huynh, bây giờ chúng ta có thể nói chuyện được rồi chứ?

Phí Độc Hành vẫn bằng một dáng điệu ung dung, hấn đưa tay xoa xoa cằm và nói :

- Đỗ huynh thấy bộ râu của tôi có rậm lắm không, chắc phải cạo bộ râu nguy hiểm này mới được...

Hiểu được phần nào trong câu nói đó của Phí Độc Hành, Đỗ Nghị cười cười :

- Không cần lăm đầu Phí huynh, ở đây chỉ có hai người chúng ta chớ có ai đâu.

Phí Độc Hành nhìn trôn trôn ngoài cửa sổ hồi lâu mới quay lại nói :

- Đỗ huynh, lòng tốt của Đỗ huynh tôi biết và tôi nguyện ghi nhớ vào lòng, chỉ có điều tôi không thể ở lại Kinh sư lâu hơn, mà cũng sợ không thích hợp với quan trường.

Đỗ Nghị cau mặt :

- Sao vậy, Phí huynh? Ít nhứt cũng phải có nguyên nhân...

Phí Độc Hành trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Tôi đã có nói với Đỗ huynh rồi, tôi không thể thất tín cùng bằng hữu.

Đỗ Nghị lắc đầu :

- Điều đó thì tôi đã biết, nhưng vừa rồi Phí huynh bảo không thích hợp với quan trường thì...

Phí Độc Hành vụt đứng lên vỗ vỗ vào vai Đỗ Nghị :

- Đỗ huynh, tôi biết Đỗ huynh vốn là kẻ có lòng, thế nhưng... mấy ngày nay trên khoảng đường xa mệt nhọc quá rồi, anh nên về nghỉ, vả lại tôi hãy còn ở đây mấy ngày nữa, hôm khách thông dong rồi mình nói chuyện với nhau.

Đỗ Nghị cũng đứng lên theo, nhưng hấn vẫn còn chưa thỏa mãn :

- Phí huynh...

Phí Độc Hành khoát khoát tay :

- Đỗ huynh, hôm khác đi, xin cho gửi lời đa tạ Đào lão gia đã có lòng chiếu cố.

Biết không thể nói chuyện được với Phí Độc Hành bữa hôm nay, thái độ của hấn quá rõ ràng và một khi đã hẹn thì vẫn còn cơ hội, nghĩ thế nên Đỗ Nghị đành phải cáo từ.

Hấn biết làm thế nào Phí Độc Hành cũng phải thổ lộ tâm tình với hấn, vì nếu không thì không khi nào họ Phí lại “xì hơi” như thế.

Nhưng bất cứ một việc gì, càng có tánh cách quan trọng nhiều chừng nào, càng phải hết sức e dè. Phí Độc Hành nhứt định cũng phải giữ gìn, chớ không thể nói ngay ra được.

Trước khi đi, Đỗ Nghị hãy còn cố tỏ vẻ quan tâm, hấn ân cần căn dặn thế nào ngày mai hấn cũng sẽ đến thăm.

Phí Độc Hành nhìn theo dáng hấp tấp đi ra cửa của Đỗ Nghị và mỉm cười, nụ cười khó hiểu...

Đỗ Nghị khuất ngoài cửa thì Phí Độc Hành lại dời tia mắt qua dãy hành lang bên trái, tại đây có một người trung niên mặc áo xanh đang đứng một mình.

Đôi mắt người trung niên áo xanh vốn nhìn chăm về phía Phí Độc Hành, nhưng khi Phí Độc Hành quay lại thì hấn lật đật nhìn sang hướng khác.

Chuyện đó không thể qua được tia mắt sắc bén của người đối diện, Phí Độc Hành làm như không chú ý, hấn chậm chậm bước vào phòng.

Vào phòng nhưng không khép cửa, vì chỉ một thoáng sau hấn lại bước ra, hấn chỉ tắt đèn chớ không thay y phục.

Y như một kẻ nhàn hạ, Phí Độc Hành chấp tay sau đít đi dọc theo dãy hành lang và đi thẳng ra ngoài.

Phí Độc Hành vừa bước hết dãy hành lang thì người trung niên áo xanh khi nãy quay mặt lại, hấn đưa tay lên vẫy vẫy, lập tức phía bên kia phòng có một gã đại hán áo đen ló ra gật đầu và bám sát theo Phí Độc Hành.

Ra khỏi hậu viện, Phí Độc Hành đi thẳng lại quầy tiền, chỗ viên quản lý, hấn căn dặn hãy để cửa phòng vì hấn chỉ đi dạo mát một chút chớ không phải đi xa.

Gã đại hán áo đen khựng lại một chút, nhưng khi Phí Độc Hành đi ra cửa thì hấn lại bám riết theo.

Không biết người trung niên áo xanh và gã đại hán áo đen này thuộc phe phái nào, nhưng bằng vào thái độ đó, chắc hẳn họ không phải đồng bọn cùng Đỗ Nghị.

Phí Độc Hành ra khỏi khách sạn, đi được chừng năm trượng, bỗng từ bên hiên nhà phía trái có một gã thanh niên ốm nhỏ thoáng ra bám sát theo.

Gã đại hán áo đen nổi đuôi Phí Độc Hành từ khách sạn vừa chạm mặt gã thanh niên ốm nhỏ, hấn bỗng khựng ngang, chân hấn trù trù chậm lại...

* * * * *

Tại Bất Kinh, nơi nào cũng có thể là chỗ ăn chơi, nhưng nổi tiếng nhứt có lẽ chỉ có hai chỗ: Thiên Kiều và hẻm “Thần Tiên”.

Đúng như Đỗ Nghị nói với Phí Độc Hành, cái ngõ hẻm này nổi tiếng đã lâu, nó có một cái tên khác, nếu tính hơn, trước kia nói còn có nhiều tên, nhưng bây giờ thì cái tên xem chừng hợp nhất, vì thế, thiên hạ chắc chắn sẽ không bao giờ thay đổi.

Không ai có thể chối cãi rằng khi nhập vào cái hẻm này, không cần tu luyện, bất cứ người nào cũng đều có thể thành... tiên, vì những người có mặt sẵn trong đó, tự nhiên là người đẹp, vốn đã là tiên và đã được liên tiếp rước khách nhất định không thể là... phạm tục.

Bất cứ địa phương nào, gần như là thông lệ, gần như là qui tắc, cứ hễ có “chị em ta” là phải có thêm sòng bạc, có sòng bạc là phải có những tay “anh chị”, mà một khi đã có những cuộc giải trí ồn ào như thế thì nhất định phải có những nhân vật “lăn” vào gây thế lực, người ta thường gọi những chỗ như thế là “ngọa hổ tàng long”.

Những “con rồng, con cọp” của võ lâm mà chịu khó nằm nghỉ như thế thì hãy coi chừng.

Con cọp một khi trương nanh múa vuốt, con rồng khi chờn vờn uốn lộn khoe mình, trường hợp đó quả thật không một ai muốn thấy gần, thế nhưng con cọp chịu nằm yên, con rồng bằng lòng dấu mặt thì lại là chuyện đáng e dè hơn nữa.

Hẻm “Thần Tiên” là một trong những chỗ “ngọa hổ tàng long”.

Hẻm “Thần Tiên” là chỗ đèn nhiều nhất Bắc Kinh, đèn đã nhiều mà lại nhiều đèn đẹp, kiểu đã đẹp mà màu sắc cũng thật huy hoàng.

Có người đã nói một câu mới nghe qua tưởng chừng như quá đáng, nhưng có quan sát tại chỗ mới thấy thật không ngoa. Họ bảo rằng trên đời có bao nhiêu màu sắc, có bao nhiêu ánh sáng, đã gom hết lại, chia cho hẻm “Thần Tiên” bốn phần, Thiên Kiều ba phần, còn lại ba phần rải cho khắp cùng thiên hạ.

Câu nói đó nhất định là phải có phần “khuếch đại”, nhưng công bình mà xét, hẻm “Thần Tiên” quả cũng cần cho “khuếch đại” lên như thế.

Bất cứ về phương diện nào, hẻm “Thần Tiên” cũng hơn tất cả.

Ngựa xe tuy không dám nói là như nước, nhưng người thì quả thật phải xen vào nhau, có hạng uốn ngược, ngẩng đầu, có hạng đội nón sùm sụp, mà dầu sang dầu hèn, khi đã đặt chân vào hẻm “Thần Tiên” thì có nhiều điểm “được” giống và nhiều điểm được ngang hàng.

Ngắm ngẫm, có thể có những lối tiếp rước qua cái nhìn đáng dấp, thế nhưng bên ngoài vẫn y một cách, nếu không sành đời thì rất khó thấy sự phân biệt đối xử rõ ràng.

Nhất là khi đặt chân vào xóm “Chị em ta” Xóm “chị em ta” cũng được gọi là Kỹ Viện.

Nhưng những kẻ đến đây đều là bậc hào hoa phong nhã, vì thế người ta đã bôi chữ “Kỹ” để thay vào đó một hoặc nhiều chữ khác, chẳng hạn như chữ “Nghinh Xuân”, “Trường Dạ”...

Cái “Viện” mà Phí Độc Hành vào là viện “Vạn Hoa” “Vạn Hoa viện”.

“Muôn hoa”, nghe đến hai tiếng đó là ai cũng có thể hình dung chỗ đó là chỗ nào, chắc chắn không phải thứ “hoa” bằng cành, mà đó là... người đẹp.

Bất cứ một cái “Viện” nào cũng phải có người tiếp đón, thường thường đó là một gã đàn ông, phải vừa biết “lễ” mà cũng phải biết võ, ít nhất cũng phải có ba miếng phòng thân và dưới tay nhất định phải có nhiều tay em hộ vệ.

Con người đó, thường được gọi là “Nhị gia”, trong giới đó cứ nói đến “Nhị gia” là người ta biết ngay phải có cung cách như thế nào, từ những “chị em ta” đến khách tìm hoa cũng đều phải biết.

Phí Độc Hành đã gặp một “Nhị gia” trong hẻm Móng Ngựa ở Trương Gia Khẩu, cho nên khi vào đến “Vạn Hoa viện” là hẳn trở thành... quen thuộc.

Gã “Nhị gia” vừa dọn bộ mặt cầu tài ra nghinh tiếp thì hẳn đã dúi vào tay y một vật dèm dẹt, cứng cứng và sáng choang như... bạc.

Đã sẵn có nụ cười “thường trực”, gã “Nhị gia” chớp được vật sáng ấy là mắt hắn đã sáng lên và hắn bỗng đâm tức vì cái miệng của hắn đã có chứng, giá như có thể banh ra thêm, chắc hắn cũng không hề tiếc để cười với vị khách hào hoa này một cái cho đáng đồng tiền bát gạo.

Vừa khom mình mời khách ngồi, thì lập tức trên tay hắn đã có ngay một khay trà, thân mình hắn cong thêm một chút, hắn nói :

- Đại gia mới đến lần đầu, chẳng hay có cần...

Hắn chưa nói hết câu, thì bên phòng kế bỗng có tiếng đàn bà the thé :

- Lục Vân đâu, tiếp khách nghe.

Phí Độc Hành sững sốt...

Sao lại “Lục Vân”?

Người đàn bà mà hắn muốn tìm lại ở đây sao?

Hắn quay lại nói với “Nhị gia” :

- Ta muốn người đó tiếp.

Gã “Nhị gia” ngạc nhiên :

- Đại gia bảo...

Phí Độc Hành đáp nhanh :

- Lục Vân.

Gã “Nhị gia” nhìn khách thật sâu và toét miệng cười :

- Lục Vân đang có khách, ở đây còn nhiều “em” khá lắm, không kém Lục Vân...

Phí Độc Hành cho tay vào lưng và lấy ra một vật đẩy tới trước mặt “Nhị gia”.

Hắn không nói nhưng vật ấy đã nói thay, nói có hiệu lực hơn, vì nó là vật sáng lấp lánh, không phải màu trắng như vật hồi nãy mà là màu vàng, vàng hực.

Gã “Nhị gia” mở tròn đôi mắt và hắn vụt khom mình sâu hơn, giọng hắn càng cung kính như đang đứng trước... tổ tiên :

- Làm... làm sao... mà được, ai không được chứ đại gia thì được, xin đại gia đợi một chút, tiểu nhân vào trong đưa người đẹp ra ngay.

Hắn lùi lại và quay vào trong, nhưng mặc dầu có gấp, hắn cũng vẫn không quên cầm nhanh thỏi vàng đang đặt trên bàn.

Phí Độc Hành đứng nhìn theo, mắt hắn ngời ngời, khoảng giữa chân mày hắn như sâu thêm với những đường nhăn khốn khổ.

Không biết có phải người đàn bà ấy hay không, nhưng hắn nghĩ không thể có sự trùng tên trùng nghề như thế.

* * * * *

Bất cứ một cô gái nào khi đã “vào nghề” là đều có những ngón sở trường.

Trước khi tiếp một người khách nào, họ cũng đã được báo cho biết tánh tình và mức độ “hào hoa” của người khách đó.

Tự nhiên, những gì thuộc về người khách họ sắp tiếp cũng đều đã được “Nhị gia” thông báo vì tên này đã có “giảo nghiệm” trước rồi.

Cô gái có tên Lục Vân, nếu không thể nói là đẹp thì cũng không chê vào đâu được, nàng khoảng chừng mười tám mười chín tuổi, ngoài thân hình nở nang cân đối, nàng còn được một nét khả ái trời ban là đôi mắt. Đôi mắt không to lắm nhưng đen lay láy và sáng long lanh.

Trước khi hé miệng cười và lên tiếng, nàng đã vận đủ “nội ngoại công phu” để ném vào mặt khách một cái nhìn, moi cạn túi.

Chắc chắn nàng đã được “Nhị gia” thì thầm cho biết trước nên nàng đã áp dụng ngay ba “chữ” trong bảy “chữ” nhà nghề, vừa liếc mắt vừa uốn mình cho bộ ngực vốn đã cao, thêm cao chút nữa và tự nhiên là phải có nụ cười “diên đảo” theo luôn.

Phí Độc Hành bỗng nghe thất vọng.

Không phải cái uốn mình của nàng quá vụng về, cũng không phải tia mắt và nụ cười của cô gái thiếu phần quyến rũ, vì hẳn đâu có thì giờ để thưởng thức về những món đó, hẳn đang tìm bộ mặt của người quen.

Hắn thất vọng vì chuyện đó.

Nhưng hắn chưa kịp nói thì từ gian phòng bên vụt nhảy ra một gã đại hán áo đen.

Con người này không cao lớn lắm, nhưng thân hình khá chắc, hai tay áo hắn xắn lên cao, khuy nút banh ra lõi bộ ngực lực lưỡng, hắn trừng trừng đôi mắt lửa vào mặt “Nhị gia” :

- Khốn kiếp, người dẫn nàng đi đâu đó, bộ ta không có bạc thồn vào họng ngươi à?

Gã “Nhị gia” có phần sợ sệt, hắn nói :

- Bành gia, xin bớt giận, thật tình tôi không biết Lục Vân đã được Bành gia gọi trước.

Gã họ Bành giận dữ :

- Đừng có giả làm, ông vờ cho rớt răng ra bây giờ, mẹ họ, hơi có bạc là trở mặt khốn kiếp, bạc có cứng hơn sắt không nè?

Tiếng “nè” của hắn có kéo nhần ra nhưng không dài lắm, vì tay chân hắn đã nhấc lên...

Một tát tai nhoáng lửa, thêm một cú đá ngang hông, tội nghiệp cho gã “Nhị gia” bò càn dưới đất.

Cô gái Lục Vân hoảng hốt co rút vào góc tường.

Phí Độc Hành ôn tồn :

- Vị bằng hữu xin đừng giận, nếu Lục Vân cô nương do bằng hữu gọi thì xin cứ tự tiện đưa đi.

Gã họ Bành trừng mắt :

- Đưa đi? Mẹ họ, ngon quá vậy? Muốn thì ngươi kéo vào mình, khi không muốn thì xô cho người khác. Mẹ, tên này mà lại đi hốt của thừa của thiên hạ đấy à?

Hắn hầm hầm bước tới và đưa nắm tay lên :

- Đừng có tưởng muốn sao là được vậy, ông cho người ném thử quả đấm này cho chừa cái tội trịch thượng về sau...

Hắn nói một lượt với cánh tay, khi nói chưa dứt câu thì nắm tay đã tới.

Chiêu thế thì chỉ hơn kẻ “tay ngang” một chút, nhưng phải công nhận gã họ Bành này có sức lực hơn người, nắm tay hắn đánh tới cũng khá nhanh và tiếng gió nghe thật dữ.

Phí Độc Hành cười :

- Người ta đã nhin rồi mà vẫn còn làm dữ, đó là chuyện đại...

Bàn tay của Phí Độc Hành đưa lên khi câu nói chưa dứt và gã họ Bành như chạm vào cột sắt, cánh tay của hắn dội ngược ra sau, thân hình phịch phịch của hắn văng tuốt ra ngoài, đụng ngay vào cánh cửa, ngã ập về phía trước.

Phí Độc Hành đứng nhìn hẩn làm tỉnh.

Tuy bị một vết quá đau, nhưng cũng vốn là kẻ gan lì, gã họ Bành kéo ống quần lên, rút ngọn chủy thủ gài trong ống giày, nhảy dựng lên lao thẳng vào Phí Độc Hành.

Cô gái Lục Vân vừa thấy ánh thép là xanh mặt, hai tay cô ta che lấy mắt la lên một tiếng thất thanh...

Và cũng liền theo đó, một tiếng rú tiếp theo, gã họ Bành văng tuốt ra ngoài cửa, ngọn chủy thủ đã về tay Phí Độc Hành.

Lần này thì phải một lúc khá lâu, gã họ Bành mới bò dậy nổi, Phí Độc Hành móc một nén bạc đặt lên bàn và đi thẳng ra ngoài.

Gã họ Bành hãy còn hậm hực :

- Khốn kiếp, có giỏi thì cứ ở lại đây...

Phí Độc Hành quay lại mỉm cười :

- Trong vòng hai tiếng đồng hồ, ta chưa rời khỏi ngõ hẻm này, nếu cần người cứ đến tìm ta.

Bên ngoài bây giờ đã có khá đông người, hình như chuyện đụng chạm bên trong đã làm kinh động...

Phí Độc Hành vừa bước ra khỏi cửa thì thấy gần cuối dãy hành lang có hai tên đại hán đang đứng chắn ngang, bên sau hai tên có râu có mấy tên đang xoắn áo hằm hằm.

Gã “Nhị gia” chạy theo kéo áo Phí Độc Hành :

- Đại gia, không được rồi, không nên ghẹo hẩn...

Phí Độc Hành quay lại cau mày :

- Sao vậy?

Gã “Nhị gia” đứng run khan :

- Không được, hẩn là người hộ vệ của Hồ tam nương...

Phí Độc Hành gật gù :

- À... như vậy thì ta sẽ trốn hẩn, cảm ơn.

Hẩn bỏ đi ra phía trước, bên sau hai gã đại hán bám theo.

Hình như cố không buông, nhưng sự thảm bại của gã họ Bành cũng đã làm cho chúng đâm ngán, tuy vẫn theo sau nhưng không dám xấp lại gần.

Đám người hiếu kỳ cũng sợ vạ lây nên tản mác bỏ đi, gã “Nhị gia” và cô gái tên Lục Vân lấp ló nhìn theo nhưng cũng không dám bước ra ngoài.

Phí Độc Hành thong dong bước đi ra khỏi Vạn Hoa viện, hẩn ra tới ngoài đường hẻm không thấy đám đại hán đó theo nữa, có lẽ chúng rút đi hướng khác.

* * * * *

Kiểm nát hết các xóm trong hẻm “Thần Tiên”, Phí Độc Hành vẫn không tìm ra người mà hẩn kiếm.

Hẩn đâm thắc mắc không hiểu tại sao cô gái trong Vạn Hoa viện lại lấy tên là Lục Vân.

Cũng có thể trước kia vì có Lục Vân ở đây, nhưng bây giờ không có, hoặc có nhưng lại không còn lấy tên đó nữa.

Thế nhưng, có một điều lạ là hẩn đã hỏi thật kỹ, hẩn hỏi cô gái tên Lục Vân từ Trương Gia Khẩu đến đây, nhưng bất cứ ai cũng đều lắc đầu không biết.

Tại chung quanh Vạn Hoa viện, có nhiều người biết, nhưng họ cũng chỉ Lục Vân là cô gái do gã “Nhị gia” dẫn ra cho hẩn khi nãy, chứ không còn có người nào khác nữa.

Lúc từ trong một xóm cuối cùng đi ra, Phí Độc Hành chợt thấy có khá đông người chặn ngay trước mặt. Cầm đầu cũng vẫn là gã họ Bành.

Dấu máu vì va vào khung cửa trên mặt hắn vẫn chưa khô.

Theo sau hắn còn có bảy tám tên, tên nào cũng sát khí đằng đằng.

Gã họ Bành nhìn thẳng vào mặt Phí Độc Hành giọng hằn gằn gằn :

- Giỏi lắm, tiểu tử, ngươi quả đúng là tên không sợ chết.

Phí Độc Hành cười :

- Nếu sợ chết thì ta đâu có đụng vào ngươi? Nhưng cũng đừng có làm cho thiên hạ hoảng sợ, ở đây là chỗ làm ăn của đông người, chúng ta có thể tìm một nơi vắng hơn mà nói chuyện.

Vừa nói, hắn vừa quay mặt bỏ đi dọc theo ngõ hẻm.

Đám đại hán bám theo và gã họ Bành lên tiếng :

- Tiểu tử, ngươi đã chọc vào bọn ta thì cho dầu có chấp cánh cũng không bay được nữa đâu?

Phí Độc Hành cười :

Sao lại có chuyện bay? Nếu ta muốn “bay” thì các ngươi làm sao tìm được?

Hắn quẹo qua một hẻm nhỏ, con đường này tương đối vắng và hắn nói luôn :

- Khoảng này xem chừng yên tĩnh đó, cứ đi vào chút nữa xem sao.

Hắn quay mình đi trước, đám họ Bành xông tới và thỉnh linh từ trong một con đường hẻm nhỏ vắt ngang chợt lộ ra một tên đại hán ốm tong teo.

Gã đại hán đó đi ngang lại trước mặt gã họ Bành đưa bàn tay khoa khoa trước mặt.

Đám họ Bành không biết thấy vật gì, nhưng cả bọn cùng khựng lại...

Tên đại hán ốm cao hất mặt :

- Hãy lui trở ra.

Gã họ Bành ấp úng :

- Tôn giá...

Tên đại hán ốm cao đáp :

- Đây là vị bằng hữu của lão gia ta, các ngươi không được xâm phạm, nếu có gì lão gia ta sẽ nói chuyện với Hồ tam nương sau.

Về mặt hằm hằm của đám họ Bành chợt tan đi mất hết, chúng lật đật vòng tay cúi mình và dẫn nhau tháo trở ra.

Tên đại hán ốm cao bước tới trước mặt Phí Độc Hành thi lễ :

- Phí gia, tại Kinh sư, con người phức tạp lắm, Đồ gia sợ Phí gia gặp chuyện phiền lòng nên phái tiểu nhân âm thầm theo để hộ vệ.

Phí Độc Hành cười :

- Thật là phiền nhọc chư vị vô cùng, xin cho tại hạ gởi lời đa tạ Đồ gia.

Nói xong, hắn quay mình bỏ đi dọc theo ngõ hẻm.

Tên đại hán nhìn theo một lúc rồi cũng rẽ sang ngõ khác.

Phí Độc Hành về đến khách sạn thì thiên hạ đã tắt đèn.

Giờ này không còn có một người ra ngoài, kể cả số kỹ nữ đến đây đón khách cũng không thấy dạng.

Phí Độc Hành vào phòng đốt đèn, hần thấy ngay một mảnh giấy dán dưới bình hoa, trong giấy không xưng hô, cũng không ký tên, chỉ viết hai hàng :

“Gian nịnh chuyên quyền tàn ác, gần họ là mang họa”.

Nét chữ mềm mại và thật đẹp.

Phí Độc Hành đứng lặng một lúc rồi vò nát mảnh giấy ném vào giỏ rác...

29. Ngoài Bạ Trong Thù

Đỗ Nghị quả là con người thủ tín.

Vừa tảng sáng hần đã gõ cửa Phí Độc Hành.

Khoát vội chiếc áo ngoài vào, Phí Độc Hành vừa ngáp vừa cười :

- Đỗ huynh, anh tốt với tôi quá!

Đỗ Nghị cười ha hả :

- Cũng cần phải tùy người mới được chớ, nếu là hạng lời thôi bậy bạ thì đệ cũng không thể tốt được đâu.

Phí Độc Hành gật gật :

- Nhưng vừa tảng sáng...

Đỗ Nghị chặn ngang :

- Đệ đã nói trước rồi mà, nhứt định sáng nay là đến viếng Phí huynh.

Phí Độc Hành kéo ghế mời ngồi và nói :

- Đệ muốn nói chuyện hồi tối, nếu không nhờ Đỗ huynh chiếu cố thì đệ đã bị lời thôi.

Đỗ Nghị ngạc nhiên :

- Tối hồi hôm? Chuyện chi? Coi, sao Phí huynh lại nói như thế? Đã bảo là “thổ địa” thì đệ phải lo cho Phí huynh yên nghỉ cho thông thả chớ, đâu có chi, chuyện mướn khách sạn là chuyện nhỏ mà!

Phí Độc Hành nhìn hần thật nhanh :

- Đỗ huynh, không phải chuyện đó, đệ muốn nói đến việc Đỗ huynh chiếu cố ngoài đường...

Đỗ Nghị cười :

- À... cũng đâu có chi, Phí huynh đến đây chỗ lạ, người lạ, đệ sợ có chuyện không hay, mà cũng quả đúng như dự liệu.

Phí Độc Hành cũng cười :

- Hay quá, một công hai ba việc, đã giúp đỡ được tại hạ mà còn kiểm soát được nhứt cử nhứt động của tại hạ, nếu không phải là Đỗ huynh thì chắc không có người làm được việc lớn như thế đâu nghe.

Đỗ Nghị bị xoi đúng tim đen, hần hơi đỏ mặt :

- Đâu có, đâu có... đệ làm gì lại có ý như thế? Phí huynh đâu phải người phạm pháp, mà cho đâu có gì đi nữa, đệ cũng đâu dám cho người “coi chừng” như thế? Nói có thiên địa chứng tri, đệ tuyệt đối không hề nghi kỵ Phí huynh gì cả.

Phí Độc Hành vỗ vỗ vai Đỗ Nghị :

- Đa tạ, đa tạ Đỗ huynh, bây giờ chúng ta có thể nói chuyện thẳng với nhau nghe...

Đỗ Nghị vụt cười :

- Đúng rồi, không nói chuyện hồi hôm là đệ đã quên rồi, Phí huynh thật cũng nôn lắm đó nghe, đệ đã nói rồi mà, đệ sẽ đưa Phí huynh đi dạo hẻm “Thần Tiên”, thế mà Phí huynh không chờ lại đến đó một mình!

Và hấn chợt thấp giọng như muốn câu chuyện “kín” được kín hơn :

- Sao? Thỏa mãn chứ? Ngon không, đệ đã nói mà, Bắc Kinh là phải hơn Trương Gia Khẩu.

Phí Độc Hành cười :

- Chuyện hồi hôm vị bằng hữu đó chưa bẩm báo lại cho Đỗ huynh sao? Bao nhiêu đó cũng đủ chứng tỏ Đỗ huynh đối với bằng hữu không được thực tình rồi đó nghe.

Đỗ Nghị lúng túng :

- Đâu có, Phí huynh, đệ muốn hỏi cho rõ vậy mà...

Phí Độc Hành nghiêm mặt :

- Đỗ huynh, nói đùa là nói mà khi cần nói thật thì chúng ta cũng phải đặt vấn đề cho minh bạch.

Trầm ngâm một chút, hấn nói tiếp :

- Chuyện đã đến mức này, đệ cũng không dám dấu Đỗ huynh, thật sự thì chuyến đi Bắc Kinh lần này mục đích của đệ là để tìm một người, đó là một người đàn bà tên Lục Vân, nguyên trước đây ở xóm Lục Vân tại hẻm “Móng Ngựa”, Trương Gia Khẩu, trước đây trong một chuyến hàng, bọn Đinh Sói và Triệu Rỗ có đưa về xóm Lục Vân một cô gái ở Liêu Đông, cô gái đó vốn là em gái nuôi của đệ, cho nên khi đến Trương Gia Khẩu đệ dốc hết công đi kiếm Lục Vân đã không gặp mà lại nghe nói Lục Vân đã đưa cô gái đó đến Kinh sư...

Đỗ Nghị đưa tay ngăn lại :

- Khoan, xin Phí huynh cho đệ hỏi một câu, chắc bọn Đinh Sói và Triệu Rỗ bị hủy về tay của Phí huynh?

Phí Độc Hành gật đầu :

- Đúng rồi.

Đỗ Nghị mím miệng gật đầu :

- Giết là đáng, hai tên đó đáng lý phải chết lâu rồi, chết đến ba lần cũng chưa hết tội.

Ngừng một chút, hấn hỏi :

- Chắc có lẽ Phí huynh định nhờ đệ kiếm đám người đàn bà có tên Lục Vân?

Phí Độc Hành gật đầu :

- Đúng, chính tôi cũng có ý như thế, tôi đến Kinh sư hoàn toàn không quen biết một ai, Đỗ huynh ở đây vốn giao thiệp rộng rãi...

Đỗ Nghị đưa tay chặn lại và gật đầu :

- Được rồi, Phí huynh, một câu thôi, Phí huynh khỏi phải lo gì cả, chuyện này xin cứ để cho đệ, chỉ cần có người đàn bà tên Lục Vân ở tại Bắc Kinh này thì cho dầu trốn trong bảy lần cửa sắt đệ cũng vẫn moi ra.

Ngần ngừng một chút, hấn nói tiếp bằng một giọng quả quyết :

- Phí huynh, trong vòng nửa tháng, nếu quả có Lục Vân tại Bắc Kinh, đệ sẽ đưa đến giao thẳng cho Phí huynh, được không?

Phí Độc Hành chụp cánh tay của Đỗ Nghị :

- Đỗ huynh, như vậy thì còn gì tốt bằng...

Đỗ Nghị hỏi :

- Nhưng không biết người đàn bà đó tên thật là gì?

Phí Độc Hành đáp :

- Bây giờ cái tên Lục Vân chắc đã trở thành tên thật.

Đỗ Nghị nói :

- Cũng không sao, nếu cô ta từ hẻm “Móng Ngựa” Trương Gia Khẩu đến đây thì cho dầu có đổi một vạn cái tên, đệ cũng biết rõ như thường.

Phí Độc Hành hỏi :

- May không quên, Đỗ huynh, chẳng hay Hồ tam nương là người như thế nào vậy?

Đỗ Nghị vỗ lên đùi một cái thật mạnh :

- Đúng rồi, Phí huynh không hỏi là đệ đã quên, người đó là vợ góa của một tay có máu mặt tại Bắc Kinh này. Thuở sinh tiền Hồ Tam có rất nhiều sản nghiệp, nhà dệt tơ lụa, ngân hàng, tiệm ăn, ngoài ra lại còn có nhiều nhà chứa cờ bạc, chỗ nào cũng lớn nhứt tại Bắc Kinh. Bây giờ cơ nghiệp đó trọn vào tay Hồ tam nương, người đàn bà này tuổi hảy còn nhỏ, có được một sắc đẹp trời ban và những ngón nghề xuất chúng, không phải chỉ có người thường kiên nhẫn mà cả đến những Vương Tôn, Các Các trong Hoàng Tộc nội cung cũng tôn trọng, phải nói đó là người đàn bà số một trong thành Bắc Kinh này...

Phí Độc Hành gật gù :

- Thật không ngờ tại Bắc Kinh lại có một người đàn bà như thế, cứ như Đỗ huynh đã nói thì người đó cũng đáng gọi là một “kỳ nữ tử”!

Đỗ Nghị vùng thấp giọng và háy háy mắt :

- Người ta đồn rằng cái lão Hồ Tam cũng vì nàng mà “ngủm” đó, nghe họ đồn không phải là vô lý, bất cứ một người đàn bà nào có sắc đẹp mê hồn và ngón nghề cao như thế thì đều là những tay lợi hại vô cùng. Cho đến bây giờ trong thành Bắc Kinh này đã không biết bao nhiêu Vương Tôn công tử, nhiều kẻ tai to mặt lớn, cũng phải quì dưới chân nàng đó nghe.

Phí Độc Hành nhướng mắt :

- Dữ đến thế à?

Đỗ Nghị cười :

- Thật đó, Phí huynh coi chừng nghe, người đẹp nguy hiểm lắm, chưa một ai được nàng thật tình ngó đến, nhưng nếu một khi đã được để vào mắt xanh rồi thì trời gầm cũng không nhả, người đẹp sẽ nuốt sống luôn đó.

Phí Độc Hành cười :

- Đỗ huynh đừng có lo, bao nhiêu quyền quý mà nếu người đẹp còn coi không ra gì thì đệ mà thắm vào đâu.

Đỗ Nghị cũng cười :

- Chưa biết chừng, “anh hùng đoán giữa trần ai” mà, nghe nói Hồ tam nương là con người muốn gì được nấy, nhưng chính bản thân nàng cũng vẫn bị thiếu, nàng chưa hề gặp được kẻ tri âm, mà Phí huynh thì biết đâu...

Phí Độc Hành vỗ mạnh vào vai Đỗ Nghị :

- Thôi, cho xin, bây giờ Đỗ huynh đưa đệ một vòng nghe.

Đỗ Nghị vẫy tay, hai người đứng dậy sánh vai bước thẳng ra ngoài.

* * * * *

Luôn cả ba ngày đêm, Đỗ Nghị đã chứng minh đầy khả năng “thổ địa” của mình.

Trừ Cẩm Thành và một vài chỗ thuộc nội cung, còn thì bất cứ một góc xó nào trong Bắc Kinh thành, hần cũng đều đưa Phí Độc Hành đi qua không bỏ sót.

Đúng như hần đã nói, đến Bắc Kinh mà không có người dẫn đạo thì không làm sao biết hết được những cái hay.

Và nếu nói đến dẫn đạo thì chắc chắn không ai hơn họ Đỗ.

Chẳng những hần biết nhiều mà bất cứ đến nơi nào, từ những chỗ có tánh chất hào hoa phong nhã, đến những nơi khí thế đàng đàng, chỗ nào hần cũng được tiếp đón một cách kiêu dè trọng hậu.

Chỗ làm cho người phải nể hơn hết là đối với bạn bè, vị “Đỗ gia” này quả là chu đáo, suốt ba ngày đêm cùng đi với Phí Độc Hành, tất cả chi phí đều do một mình hần đảm đương và để chứng tỏ mình cũng là kẻ biết điều, Phí Độc Hành không hề từ chối.

Chính vì thế, sau ba ngày tình thân của hai người càng được thân thêm, họ đối xử với nhau như hai người bạn lâu ngày.

Trong vòng ba ngày đêm qua, đối với Bắc Kinh, nhờ vào sự hướng dẫn tận tình của Đỗ Nghị, không một chỗ nào Phí Độc Hành không biết và hần cũng đã bắt đầu “hiểu” khá nhiều về mặt trái của Kinh đô...

Nhưng ấn tượng sâu đậm nhất trong óc của Phí Độc Hành vẫn chỉ có một chỗ, đó là cái sinh hoạt về đêm ở Thiên Kiều...

Và nói đến Thiên Kiều, hần nhớ rõ hơn hết là cái lều của “Nhà kể chuyện” Nhạc Chính Quang.

Cũng như bao nhiêu người làm nghề “Kể chuyện” khác, Nhạc Chính Quang có lẽ cũng là một lão “Đồ nho” thất vận, lão đến Thiên Kiều chọn cái nghề phong nhã đó để làm kế sinh nhai.

Người ta bu đến thật đông, đêm nào cũng thế, một phần vì lối kể chuyện của ông ta hay quá, nhưng nhất định cũng có một phần vì... người đẹp.

Nhạc Chính Quang có một cô con gái, nàng theo phụ giúp cho cha trong nhiệm vụ châm trà đãi khách và cuối cùng là để thu tiền.

Bất cứ một ai, chỉ cần gặp người con gái họ Nhạc đó một lần, là có lẽ khó lòng quên được.

Nếu bảo nàng là bậc “quốc sắc thiên hương” thì e rằng quá đáng, nhưng với sóng mũi dọc dừa, với hàng mi cong vút, luôn được chớm chớp bởi đôi mắt to đen, có người đã ví đôi mắt của nàng là hai hạt “huyền ngọc” từ trên trời sa xuống, và nhất là hai bím tóc chảy dài trước ngực của nàng, đã có nhiều “nhà thơ” bập bẹ “đôi mắt em là nguồn sâu thăm thẳm, tạo thành suối tóc đen huyền chảy ngược đỉnh bông lai”!

Ai nói gì thì nói, tự nhiên, đến một chỗ ngồi nghe kể chuyện, khung cảnh đã sẵn bày tao nhã, chủ khách, dầu cho khách có là thô鄙 tục tằn, vào đó rồi cũng phải văn nhã vài phần, vì thế cho nên cô gái vẫn không bị sổ sàng, mỗi nàng vẫn đặn một nụ cười để vui lòng khách.

Nàng luôn luôn có mặt, nhiệm vụ thu tiền đối với cha con nàng có lẽ là nhiệm vụ chính, nhưng đối với khách thì ai cũng mong ở nàng cái công việc châm trà.

Hình như bất cứ ai cũng thấy rằng chuyện bỏ tiền ra vốn là “nghĩa vụ” phải làm của họ, còn công việc châm trà là sự chiếu cố đặc biệt của nàng.

Có lẽ đã “quen nghề”, cô gái họ Nhạc làm việc một cách hết sức tự nhiên, nhưng không hiểu tại sao khi châm trà cho Phí Độc Hành, hai mắt nàng vụt hơi ửng đỏ.

Đỗ Nghị ngất nhỏ với Phí Độc Hành : “Mắt xanh này đã dành một chỗ cho khách hào hoa”!

Phí Độc Hành chỉ cười cười không nói.

* * * * *

Sang ngày thứ tư.

Đỗ Nghị lại đến, lần này hần cũng đến thật sớm.

Nhưng lại khác hơn ba ngày trước, lần này vừa bước vào cửa là hần đã lộ vẻ hơi khác, hần có dáng điệu trù trừ.

Thật lâu, hắn mới lên tiếng, giọng hắn ập ứng không tự nhiên như ba ngày trước.

Phí Độc Hành ngạc nhiên :

- Sao hôm nay Đỗ huynh có vẻ lạ lùng như thế?

Đỗ Nghị lại do dự một chút nữa, rồi mới ngập ngừng :

- Chúng ta đã là bằng hữu, tôi có một việc muốn hỏi mong Phí huynh đừng trách...

Phí Độc Hành nhướng mắt :

- Chuyện gì thế, Đỗ huynh?

Đỗ Nghị hỏi :

- Anh có phải tên thật là Phí Độc Hành không?

Phí Độc Hành nhìn thẳng vào mặt hắn :

- Tại sao Đỗ huynh lại hỏi như thế?

Đỗ Nghị trầm ngâm :

- Chuyện như thế này, tối hôm qua tôi gặp một người bạn trong Ngũ Thành Tuần Bổ, nhân lúc nói chuyện, hắn có cho tôi biết hiện giờ có một tên tử tù Liêu Đông vượt ngục, con người đó là một tướng cướp lừng danh, hắn bảo con người đó đã vượt qua vùng quan ngoại, vì thế trong hai ngày nay tại Kinh sư có một cuộc truy lùng rất gắt, hắn có đưa cho tôi xem một đồ hình, hắn bảo người đó tên là Phí Mộ Thư, nhưng hình thì lại giống hệt Phí huynh, vì lẽ đó cho nên hôm nay tôi đến đây hỏi lại.

Phí Độc Hành gặng lại :

- Đỗ huynh hỏi chuyện ấy làm chi?

Đỗ Nghị ngập ngừng :

- Cũng không có chi, chỉ muốn hỏi Phí huynh cho biết thế thôi...

Phí Độc Hành vùng đứng dậy, hắn bước lại đóng cửa và trầm giọng :

- Bắt Phí Mộ Thư sẽ được thăng thưởng to lắm phải không?

Đỗ Nghị lật đật đứng lên :

- Phí huynh...

Phí Độc Hành chặn ngang :

- Hãy trả lời câu hỏi của tôi.

Đỗ Nghị hơi đổi sắc :

- Có thì cũng có...

Phí Độc Hành lại chặn ngang :

- Thưởng được bao nhiêu?

Đỗ Nghị đáp :

- Điều đó thì tôi không biết rõ, vấn đề tập nã vốn không phải là công việc của tôi, tôi vốn không phải ăn lương bổng để làm chuyện ấy.

Phí Độc Hành gằn gằn :

- Nhứt định anh sẽ có được thăng thưởng lớn, anh hãy đi cáo giác đi, tôi chính là Phí Mộ Thư.

Đỗ Nghị tái mặt, nhưng hắn gượng cười :

- Phí huynh nói đùa làm chi thế...

Phí Độc Hành nhích lên một bước :

- Tôi không nói đùa và chính anh, anh cũng đã biết tôi là Phí Mộ Thư.

Đỗ Nghị nói :

- Cho dầu Phí huynh có thật là Phí Mộ Thư thì tôi cũng không bao giờ làm chuyện đi cáo giác, họ Đỗ này không phải hạng người như thế.

Phí Độc Hành quắc mắt :

- Thật thế à?

Đỗ Nghị hình như hơi sợ, hần nói :

- Phí huynh, xin anh đừng đánh giá Đỗ Nghị này quá thấp, nếu tôi là hạng người như thế thì nhứt định không thể nào có được nhiều người bạn tốt và nếu tôi đã có lòng cáo giác thì đâu lại đến hỏi Phí huynh làm gì?

Phí Độc Hành nói :

- Đâu có gì khó hiểu, chính anh sợ bắt lầm người rồi có tội với cấp trên, nên phải hỏi dọ cho kỹ lưỡng.

Đỗ Nghị lắc đầu :

- Phí huynh, quả anh đã đánh giá Đỗ Nghị này quá thấp hèn.

Phí Độc Hành vụt chop ngang cổ Đỗ Nghị, giọng hần lạnh băng băng :

- Xin lỗi, tôi không thể để cho ai biết rằng tôi là Phí Mộ Thư, người nào biết, người đó phải chết.

Đỗ Nghị tái mặt :

- Phí huynh muốn giết tại hạ thì cứ tự do, vì tại hạ không phải là đối thủ của Phí huynh, cũng không thể chạy thoát và nếu được chết dưới tay của bằng hữu thì âu cũng là danh dự.

Phí Độc Hành cau mặt :

- Đừng có đem chuyện bằng hữu ra đây để mà xuyên tạc. Phí Độc Hành có thể là bằng hữu của anh, nhưng Phí Mộ Thư thì tuyệt đối không!

Đỗ Nghị nhắm hai mắt lại, giọng hần thật bình tĩnh :

- Nếu thế thì xin Phí huynh cứ ra tay.

Hần nói như thế, nhưng hai tay hần đã ngậm vận đầy công lực, tuy nhiên trước khi Phí Độc Hành hạ thủ, hần nhứt định không lộ một chút gì chống trả, hần vẫn còn một tia hy vọng.

Lão họ Đào đã bảo hần phải mạo hiểm, nếu không đến phút có thể lâm nguy thì tuyệt đối không nên làm cho hổng chuyện.

Chỉ khi nào không còn một chút gì hy vọng thì hần mới tri hô, chỉ cần hần la một tiếng thì quân phục chung quanh sẽ tràn vào.

Chính vì muốn được việc, vì có sự vững tâm nên hần không hoảng hốt.

Đào lão cũng đã quyết định, nếu không lôi kéo được Phí Mộ Thư thì nhứt định phải giết chó không để họa, ông ta cũng thừa biết bằng vào sức người là không thể làm gì được Phí Mộ Thư, vì thế nên ông ta đã cho người sang “Hỏa Khí Dinh” mượn được một số “Hỏa Khí”, ông ta đã chuẩn bị thật chu đáo, được hoặc giết, hai việc đó phải giải quyết trong tức khắc, không thể chần chờ.

Phí Độc Hành nhích năm ngón tay, hần chỉ dùng sức đôi phần.

Cánh tay phải của Đỗ Nghị cũng bắt đầu máy động...

Phí Độc Hành nhích thêm chút nữa, Đỗ Nghị cảm nghe nghẹt thở, cả hai tay hần vung lên.

Nhưng cũng ngay trong lúc đó, Phí Độc Hành vụt buông tay.

Đỗ Nghị lùi ra một bước, hai mắt hấn trừng trừng nhìn Phí Độc Hành, hấn ngạc nhiên vì hành động kỳ lạ của đối phương.

Phí Độc Hành đứng y một chỗ, nhưng giọng hấn vẫn lạnh băng :

- Nghĩ vì chút tình bằng hữu trong mấy ngày nay tôi không nỡ xuống tay, anh hãy đi đi...

Thấy Đỗ Nghị đứng làm thinh, Phí Độc Hành nói tiếp :

- Tôi chỉ mong anh đừng nói với bất cứ một ai rằng đã gặp Phí Mộ Thư, nếu anh biết rằng không một ai có thể làm gì tôi được. Tôi còn phải ở lại đây vài ngày nữa để tìm cho được người đàn bà ấy, hãy chờ cho tôi đi khỏi nơi này rồi anh muốn nói với ai cũng được. Anh cũng còn phải biết rằng tôi không hề sợ cái đám chó săn của Nha môn, tôi chỉ không muốn cái tin tôi đến Kinh sư đến tai con người đàn bà đó. Anh hãy đi đi.

Đỗ Nghị vẫn đứng yên một chỗ, hấn mím miệng thở dài.

Phí Độc Hành hỏi :

- Tại sao anh chưa chịu đi, không lẽ anh lại chờ tôi đổi ý?

Đỗ Nghị nói :

- Phí huynh đã cho tôi một cơ hội tốt, tôi muốn nói thêm đôi lời...

Phí Độc Hành hỏi :

- Anh muốn nói những gì?

Đỗ Nghị đáp :

- Đệ muốn Phí huynh ở lại đây để cùng với đệ kết giao bằng hữu lâu dài...

Phí Độc Hành nhìn sâu vào mắt hấn :

- Có phải anh đã sợ?

Đỗ Nghị gặng lại :

- Sợ? Đệ chưa hiểu ý của Phí huynh muốn nói?

Phí Độc Hành cau mặt :

- Nếu không sợ thì tại sao anh lại có ý nghĩ hồ đồ như thế?

Đỗ Nghị gật gật đầu :

- Đệ hiểu rồi, ý Phí huynh muốn hỏi tại sao đã biết rõ Phí huynh mà đệ lại muốn kết giao bằng hữu, phải không?

Phí Độc Hành gật đầu :

- Đúng rồi, tôi muốn hỏi như thế.

Đỗ Nghị mỉm cười :

- Đệ nói câu này, xin Phí huynh nên hiểu cho lòng dạ của đệ, những người mà đệ mong được kết giao chính là những người mà quan quân không dung nạp.

Phí Độc Hành cau mày :

- Câu nói đó có nghĩa là sao?

Đỗ Nghị hỏi lại :

- Phí huynh không tin lời của đệ là thật sao?

Phí Độc Hành gật đầu :

- Thật khó mà tin được, vì anh đang là người của Nha môn.

Đỗ Nghị hỏi :

- Phí huynh nghĩ bọn Triển Sâm và Kỷ Tử Tinh là hạng người nào?

Phí Độc Hành trầm ngâm :

- Như vậy các anh có dụng ý như thế nào khi đầu nhập vào Nha môn?

Đỗ Nghị mỉm cười :

- Đó chính là chỗ cao minh của Đào lão gia, ông ta cho rằng, thông thường những người mà quan gia không thể dung nạp đó chính là Hắc đạo giang hồ, mà Hắc đạo giang hồ thì cũng không thể sống chung với Bạch đạo, họ chính là những người bốn phía đều hiểm tỵ, cừ địch lại quá nhiều, nếu cho họ một mảnh đất dung thân thì làm sao họ không thỏa mãn?

Phí Độc Hành gật gù :

- Với quan niệm như thế, Đào lão quả là bậc cao minh.

Đỗ Nghị nở nụ cười đắc ý :

- Tự nhiên, nếu không thì ông ta làm sao ngồi ở địa vị quân sư của một nhân vật quan trọng như tại Bắc Kinh này?

Phí Độc Hành hỏi :

- Quân sư của ai?

Đỗ Nghị cười :

- Khoan, chuyện đó cũng không có gì phải giấu, nếu một khi Phí huynh bằng lòng làm anh em với bọn này, bằng lòng vào chung một mái nhà với bọn này thì tự nhiên là Phí huynh phải biết.

Phí Độc Hành nói :

- Anh cũng cần nên biết xử cảnh của tôi khác xa với bọn Kỷ Tử Tinh, họ là hạng hung bạo trong Hắc đạo giang hồ, bị đồng bọn đổ kỵ, căm hận, quan quân tuy cũng không dung nhưng đối với bọn này, họ lại mắt nhắm mắt mở làm ngơ, vì đối với họ, bọn này cũng chưa phải là nguy hiểm, phần tôi thì khác, trước khi vào ngục, đã bị Nha môn xem là một tướng cướp nguy hiểm, tập nã khắp nơi, bây giờ lại thêm bản án sát nhân vượt ngục, tội chết lại được chồng thêm, quan quân như định không dung được.

Đỗ Nghị gật đầu :

- Điều đó thì đệ đã biết rồi, chính Đào lão gia cũng đã biết rõ, nhưng đệ nói câu này không biết Phí huynh có tin không, chỉ cần Phí huynh đừng bao giờ thừa nhận mình là Phí Mộ Thư thì cho dầu quan quân có biết chất Phí huynh là “Tướng Cướp Liêu Đông” đi nữa cũng chẳng dám làm gì.

Phí Độc Hành nhướng mắt :

- Thật như thế sao?

Đỗ Nghị nghiêm mặt :

- Đệ làm sao lại dám nói dối Phí huynh, chính vì biết rõ Phí huynh là con người như thế nào cho nên không nắm chắc vấn đề thì tuyệt đối đệ không dám chuốc lấy chuyện phiền hà.

Phí Độc Hành trầm ngâm không nói.

Đỗ Nghị nói tiếp :

- Hành vi của Phí huynh vốn có nhiều người thù oán và Nhà môn cũng rất khó dung, vì thế, ngày này qua tháng khác Phí huynh phải dời đổi trốn tránh tai mắt, không dám ở một chỗ quá lâu, trong vòng một ngày không chừng lại còn phải thay đổi chỗ ở mấy lần, như vậy trong bao nhiêu năm nay, cuộc sống của Phí huynh chịu đựng biết bao nhiêu khổ sở. Chẳng lẽ Phí huynh lại không thấy chuyện phiền phức như thế hay sao? Và nếu cứ như thế thì cuộc sống của Phí huynh đâu còn có gì là ý nghĩa? Bây giờ, chỉ cần Phí huynh gật đầu, chẳng những chuyện phiền phức sẽ tiêu ngay, mà ngày mai, thành gia thành thất, hương lửa tổ

tông cũng sẽ hoàn toàn đảm bảo, đó là chuyện mà có nhiều người mong được, tại làm sao Phí huynh lại chẳng vui lòng?

Phí Độc Hành lại làm thinh.

Không biết trong bụng hắn ra sao, nhưng nhìn bên ngoài quả tình đang có một sự đắn đo cân nhắc vô cùng thận trọng.

30. Tướng Cướp Và Quan Nha

Đôi mắt Đỗ Nghị nhìn lom lom vào mặt Phí Độc Hành, hắn theo dõi từng diễn biến trong sắc thái.

Hắn biết có lẽ “Tướng Cướp Liêu Đông” đã xiêu lòng, hắn vội bồi thêm :

- Phí huynh, cớ đã đến tay, bậc anh hùng phải nên phát cho đúng lúc...

Phí Độc Hành nhìn sững vào mặt hắn :

- Anh có đảm bảo được rằng từ đây về sau tôi sẽ tránh được phiền hà hay không?

Là một con người minh mẫn, làm sao Đỗ Nghị không thấy rõ câu hỏi đó đồng nghĩa với cái gạt đầu?

Hắn vội vỗ tay vào ngực :

- Phí huynh, đệ xin đem cái mạng này đảm bảo với Phí huynh về việc đó.

Phí Độc Hành cau mặt, nhưng hắn lại cười :

- Đỗ huynh, câu nói đó là do anh nói đó nghe, nếu từ đây về sau có chuyện gì phiền phức xảy đến cho tôi thì tôi nín áo anh...

Tuy biết chuyện khó khăn, nhưng vì đã có gốc chắc rồi nên Đỗ Nghị gạt đầu ngay :

- Phí huynh, chúng ta chỉ một lời thôi.

Phí Độc Hành hỏi :

- Đỗ huynh, bây giờ anh cho tôi biết xem Đào lão gia là vị quân sư của người nào?

Đỗ Nghị gặng lại :

- Nhưng Phí huynh đã có bằng lòng theo ý kiến của đệ hay chưa?

Phí Độc Hành nghiêm giọng :

- Gạt đầu thì không khó, nhưng tôi cũng cần biết trước xem tôi được vì ai mà ra sức chớ? Đỗ huynh nghĩ có phải thế không?

Đỗ Nghị do dự :

- Thế nhưng...

Phí Độc Hành chận nói :

- Chuyện này tôi cũng không dám ép, nếu Đỗ huynh thấy nói ra bất tiện thì thôi.

Đỗ Nghị trầm ngâm :

- Thật ra thì đệ thấy cũng không cần phải nhứt định biết đó là ai, được ăn sang mặc sướng có quyền có thế, được sống bằng chuối ngày yên ổn là đã đủ rồi.

Phí Độc Hành cười :

- Mỗi người có một quan niệm khác nhau, theo tôi, một khi Phí Mộ Thư đã giao trọn cuộc đời cho ai thì phải là một đối tượng xứng đáng, và cũng chỉ cần người xứng đáng, chỗ xứng đáng là đủ, ngoài ra tôi không yêu cầu chuyện gì khác nữa.

Đỗ Nghị cau mày thật sâu và chắc lưỡi :

- Phí huynh thật làm đệ vô cùng khó xử.

Phí Độc Hành lắc đầu :

- Đâu có gì khó xử, nói hay không là thuộc toàn quyền của Đỗ huynh, tại hạ làm sao ép được?

Đỗ Nghị bắt đầu bực dọc, thế nhưng hắn cố làm vẻ lo ra, phải qua một lúc khá lâu hắn mới lấy được giọng bình thường :

- Được rồi, Phí huynh, chúng ta tuy mới quen nhau nhưng tình đã là bằng hữu, đệ không có lý do gì để dấu Phí huynh cả, chỗ mà chúng ta nương tựa chính là “Hòa Trung đường”, được không? Phí huynh?

Phí Độc Hành gặng lại, nhưng giọng hắn thật bình thường :

- Tổ chức mật của Hòa Khôn?

Đỗ Nghị tái mặt, hắn chỉ chỉ vào miệng, và thấp giọng :

- Phí huynh nhỏ nhỏ một chút!

Đỗ Nghị tỏ vẻ quan trọng bao nhiêu, Phí Độc Hành lại làm vẻ thản nhiên bấy nhiêu, hắn mỉm cười :

- Đúng lắm, con người đó quả thật là một nhân vật ở trên muôn vạn mà chỉ dưới có một người, từ một chức quan “Giám Y Vệ”, hắn bò lèn đến bây giờ quả là con người không phải tầm thường.

Đỗ Nghị cau mày :

- Phí huynh muốn nói...

Không trả lời mà Phí Độc Hành lại lắc đầu :

- Không xứng đáng!

Đỗ Nghị vùng tái mặt :

- Phí huynh...

Phí Độc Hành chận nói :

- Không xứng đáng là không xứng đáng chứ chẳng có gì giải thích, tuy nhiên như Đỗ huynh đã nói, để được ăn no mặc ấm, để được tránh khỏi chuyện phiền hà, để được sống trong yên ổn, tại hạ bằng lòng.

Đỗ Nghị lại sững sốt, nhưng mặt hắn tươi ngay, hắn chụp lấy cánh tay Phí Độc Hành, giọng hắn y như một đứa bé vừa được kẹo :

- Phí huynh, anh thật đã làm cho bạn bè lo muốn chết, được rồi, bắt đầu từ đây, chúng ta đã là anh em một nhà, đệ xin về báo hỉ cho Đào lão gia.

Phí Độc Hành nhướng mắt :

- Sao? Như vậy chuyện này Đỗ huynh phụng mạng hành sự đây sao?

Đỗ Nghị đỏ mặt, hắn cười ngượng ngập :

- Thật ra bây giờ thì cũng không còn có gì phải dấu Phí huynh nữa cả, chính tại Trương Gia Khẩu, Đào lão gia đã chú ý Phí huynh rồi, nhưng cho mãi đến bây giờ mới tạo ra cơ hội.

Hắn buông tay Phí Độc Hành, vừa quay ra vừa nói :

- Phí huynh tạm ở chờ đây, đệ đi báo ngay cho Đào lão gia biết tin mừng.

Phí Độc Hành kéo hắn lại chỉ chỉ vào chiếc ghế :

- Không vội, Đỗ huynh hãy ngồi nán lại, chúng ta hãy còn có chuyện cần bàn.

Nhìn thẳng vào mặt Phí Độc Hành, Đỗ Nghị hơi do dự :

- Chẳng hay Phí huynh muốn nói về chuyện chi?

Phí Độc Hành đáp :

- Đỗ huynh cứ ngồi xuống đi rồi mình sẽ nói chuyện sau.

Đỗ Nghị bắt đầu lo ngại...

Nắm được con người này đối với “cấp trên” của hắn, đó là một đại kỳ công, đối với bản thân hắn cũng là một cái lợi lớn, vì bên trong có thể nào đi nữa, hai người vẫn có cái vỏ là “bằng hữu”, hắn sẽ có một chỗ dựa mà thiên hạ phải kiên đề.

Bao nhiêu lâu nay người ta sợ hắn chỉ vì hắn là người của “Hòa Trung đường”, một tổ chức thay thế cho “Đông Xưởng” của triều nhà Minh, đối với dân chúng, đó chỉ là một cuộc thay thầy đổi chủ, sự khùng bố tàn sát có hơn chớ không kém.

Một số người ngây thơ đại độ, bất mãn nhà Minh mục nát, bọn “Đông Xưởng” chuyên quyền, người ta chỉ mong cho toàn bộ guồng máy cai trị đó đổ xuống, chỉ cần thoát được sự kềm kẹp của đám hung thần đó là người ta thỏa mãn, người ta không ước lượng được rằng khi đã lật đổ được một chế độ tàn ác rồi cái gì sẽ thay vào.

“Cơ Mật viện” của nhà Minh, đáng lý phải làm những công việc cơ mật quốc gia, lo chế ngự ngoại xâm nổi loạn, nhưng đám người của tổ chức “Cơ Mật Vụ” Đông Xưởng lại dùng cái nhãn hiệu đó để sách nhiễu lương dân, những ngày cuối cùng của nhà Minh, trong dân chúng bất cứ nhà nào có con gái đẹp, có nhiều sản nghiệp, nhà đó sẽ được đám “Đông Xưởng” chiếu cố kỹ càng, bao nhiêu gia đình tan nhà nát cửa cũng chỉ vì bao nhiêu đó.

Chỉ cần một lời kết tội vu vơ, lương dân cũng trở thành phản loạn, mà đã là “phản loạn” thì người bị bắt bị giết, tài sản bị tịch thu, trai tráng, già cả, trẻ con vốn là những thành phần “ngoan cố”, những người đó bị giết ngay tức khắc, chỉ có những cô gái đẹp thì vì có nhiều vấn đề dính líu, cần phải được lưu lại để... “điều tra”, rồi thì vóc ngọc mình vàng tan nát dưới những bàn tay lông lá.

Người ta đã sợ “Đông Xưởng” như sợ thần ôn dịch, người ta chỉ mong nhà Minh được sớm cáo chung, để đem được ngủ yên, để khỏi thấy những cặp mắt vô nhân của đám người thuộc “Cơ Mật Vụ”, nhưng người ta không ngờ lớp mỏng nào cũng thế, hết “Đông Xưởng” của triều Minh thì lại đến “Hòa Trung đường” của nhà Thanh.

Tổ chức sau này, mục đích vẫn y như tổ chức trước kia, họ lại có phần hơn, vì họ đã có nhiều kinh nghiệm, vì thế hành động sách nhiễu, giết người của họ rất tinh vi.

Có không thể làm heo được, cho nên khi nhà Minh cáo chung, tổ chức “Đông Xưởng” ngầm theo thì những con người trung thành nhứt trong “nghề nghiệp” đã từ “Đông Xưởng” nhảy tốt vào “Hòa Trung đường” và vì thế họ trở thành... cao thủ.

Bọn Đỗ Nghị là những con người đó.

Vì thế cho nên họ quyết tâm kéo cho được Tướng Cướp Liêu Đông.

Quyền thế đã có thừa, bây giờ họ rất cần đến “nhân tài”.

* * * * *

Đỗ Nghị mừng vì đã nắm được con người mà cấp trên của hắn đang mong muốn, nhưng hắn cũng bắt đầu hơi ngán, khi hắn thấy thái độ và lời lẽ của Phí Độc Hành :

- Đỗ huynh, tôi giao cuộc đời của tôi cho Hòa Khôn thì thật là không xứng đáng, nhưng vì cuộc sống, vì sự an toàn, nên tôi phải nhận. Tuy nhiên, nhận việc là nhận việc, tôi vẫn có điều kiện của tôi, xin phiền Đỗ huynh chuyển lại cho Đào lão gia.

Đỗ Nghị hỏi :

- Sao? Phí huynh có những điều kiện chi?

Phí Độc Hành mỉm cười :

- Trước tiểu nhân sau quân tử, về chuyện này phải minh bạch, cần phải có cả đôi bên thỏa thuận, tình nguyện mới thành. Nếu Đào lão gia nhận thấy là cần thiết thì cứ gặt đầu, bằng không ông ta có quyền từ chối, giữa chúng ta không ai ép uống gì ai.

Đỗ Nghị do dự :

- Thế nhưng... chẳng hay những điều kiện của Phí huynh...

Phí Độc Hành chận nói :

- Thứ nhất, tôi là Phí Độc Hành chứ không phải Phí Mộ Thư, từ đây về sau, không ai có quyền đá động đến cái tên Phí Mộ Thư và cũng không được mượn lấy cái tên đó để gây ra chuyện phiền hà.

Đỗ Nghị gặt đầu ngay :

- Tự nhiên, đó là chuyện nhất định rồi, đệ đã đem cái mạng ra bảo đảm mà Phí huynh còn chưa tin được hay sao?

Phí Độc Hành nói :

- Chỉ có hai người, một là Đỗ huynh, hai là Đào lão biết tôi là Phí Mộ Thư, tôi không bằng lòng có người thứ ba nào biết nữa.

Đỗ Nghị do dự :

- Phí huynh, đáng lẽ phải nói không có người thứ tư mới được, vì Kỷ Tử Tinh đã biết trước rồi.

Phí Mộ Thư cau mặt, nhưng rồi hấn lại gặt đầu :

- Cũng được, ba thì ba, bất luận là mấy người, nhưng bắt đầu từ đây trở đi, không được thêm một người nào nữa.

Đỗ Nghị đáp nhanh :

- Như thế thì dễ rồi, để đệ về báo cho Đào lão...

Phí Độc Hành đưa tay :

- Khoan, còn chuyện thứ hai. Trong phủ của Hòa Khôn cố nhiên là rất nhiều người, tôi vừa đầu nhập, chức vị tự nhiên là không thể cao, nhưng tôi không bằng lòng ở dưới bất cứ một ai, tôi chỉ chịu sự sai sử của mỗi một mình Đào lão, không một ai được nói đến tôi.

Đỗ Nghị cười :

- Cái đó thì quá dễ rồi, nhất định Đào lão gia sẽ bằng lòng.

Phí Độc Hành gặt đầu :

- Như thế là tốt lắm, thứ ba, tôi vẫn phải có cái sinh hoạt tự do của tôi, muốn đi bao giờ, muốn về bao giờ là tùy khi cần thiết, không một ai có thể can thiệp vào chuyện đó.

Đỗ Nghị hơi lạng khựng :

- Cái đó...

Phí Độc Hành chận nói :

- Đỗ huynh không phải là Đào lão gia, điều kiện tôi đặt ra cho Đào lão gia chứ không phải nói với Đỗ huynh, nếu quả thật không thể chấp nhận thì cũng phải chính Đào lão gia nói ra chuyện ấy.

Đỗ Nghị gặt lia :

- Đúng đúng... Phí huynh nói rất phải, có thể chuyện này đối với Đào lão gia cũng không có chi, có thể ông ta sẽ đặt vấn đề ngoại lệ đối với Phí huynh, nhưng cho dầu ông ta không thuận ý thì còn đệ đây chi, nhất định đệ sẽ cố nói cho kỳ được.

Nhưng chắc Phí huynh chỉ cần bấy nhiêu điều kiện đó?

Phí Độc Hành đáp :

- Hãy còn, chẳng hay lương bổng mỗi tháng của chúng ta là bao nhiêu, chắc Đỗ huynh biết rõ?

Đỗ Nghị đáp :

- Đệ thì hai trăm lượng, bọn Kỷ Tử Tinh vào sau nên chỉ hưởng một trăm năm mươi lượng.

Phí Độc Hành nói :

- Tôi cần bốn trăm lượng.

Đỗ Nghị trố mắt :

- Phí huynh cần bốn trăm lượng?

Phí Độc Hành đáp :

- Tôi chỉ nói một lời, anh không phải là Đào lão gia, nhưng anh cũng biết, tôi nghĩ Đào lão càng biết rõ hơn, họ Phí này là một Tướng cướp, một ngón tay đưa ra đâu phải chỉ bốn trăm lượng mà thôi.

Đỗ Nghị gật gù :

- Đúng, Phí huynh quả là người thấy vấn đề thật sâu xa. Được rồi, đệ sẽ đem những lời của Phí huynh về báo cho Đào lão gia, nhứt định không để sót mất một tiếng nào, tuy nhiên, bằng lòng hay không còn phải do ông ấy, nhưng dầu thế nào, đệ tin rằng Đào lão gia cũng sẽ bằng lòng.

Hắn nói xong lời cuối là hắn đứng lên ngay.

Phí Độc Hành cũng đứng lên :

- Họ Phí này tuy mang danh là tướng cướp, nhưng chắc Đỗ huynh cũng biết, nhiều khi lời của một tướng cướp có nhiều bảo đảm hơn một bậc “đại nhân” và bây giờ thì Đỗ huynh có thể mang tất cả phục binh bên ngoài về một lượt.

Đỗ Nghị đỏ mặt, hắn không ngờ Phí Độc Hành ngồi một chỗ mà lại nhìn thấy không sót việc nào như thế, hắn ngượng mím cười :

- Thật Phí huynh quả là bậc cao minh!

Hắn vòng tay và quay mình bước luôn ra cửa, sự khám phá phục binh của Phí Độc Hành làm cho hắn nhột nhột vô cùng.

Phí Độc Hành bước theo, khép cửa lại và để nguyên quần áo nằm bật ngửa trên giường, mắt hắn nhìn thẳng lên trần nhà, môi hắn điểm nụ cười khó hiểu...

Hắn đã tiễn khách, nhưng quần áo hắn vẫn không thay, hình như hắn định tiễn khách thêm.

Hắn chỉ khép cửa chớ không gài then, ở đây, dầu hạng người nào muốn vào, thông lệ là phải gõ cửa.

* * * * *

Có tiếng gõ cửa.

Phí Độc Hành vẫn nằm ngửa lim dim đôi mắt.

- Cứ vào, cửa không có đóng.

Cửa mở, bên ngoài bước vào hai người, một người trung niên và một gã thanh niên.

Bốn tia mắt như bốn ngọn đèn đêm chiếu thẳng vào người của Phí Độc Hành.

Nghe tiếng bước chân, nhưng Phí Độc Hành vẫn lim dim :

- Để trà trên bàn đó, bao giờ cần thì ta sẽ gọi.

Hắn nói chuyện với đám tiểu nhị hầu phòng.

Nhưng hai người này không phải là tiểu nhị, gã trung niên gần giọng :

- Ngồi dậy mà mở mắt ra nói chuyện.

Phí Độc Hành hé mắt mỉm cười :

- Vậy mà cứ tưởng mấy tên tiểu nhị, chẳng hay nhị vị...

Hắn hỏi mà vẫn nằm ngửa trên giường, hình như hắn nghĩ đây không phải “khách”.

Người trung niên lạnh lùng :

- Có mảnh giấy bỏ trong phòng khi này, các hạ đã xem chưa?

Phí Độc Hành à à :

- Như vậy là mảnh giấy của nhị vị đó sao? Xem rồi, thế nào?

Người trung niên vắn lại :

- Các hạ thấy trên mảnh giấy đó viết những gì rồi chứ?

Phí Độc Hành bật cười :

- Thật thì thôi, mảnh giấy đó của nhị vị viết, thế sao bây giờ nhị vị lại hỏi tôi?

Người trung niên cau mặt :

- Đừng có dài dòng, hãy ngồi lên nói chuyện.

Như không thấy dáng hằn học của đối phương, Phí Độc Hành nhượng nhượng mắt :

- Sao? Tại hạ dài dòng à? Đâu có...

Người trung niên trầm giọng :

- Bọn ta cảnh cáo các hạ, không nên gần kẻ nịnh thần ác độc, nếu không sẽ mang họa vào thân.

Phí Độc Hành cười :

- Thấy chưa, tại hạ nói có sai đâu, đã viết thì phải nhớ thuộc lòng mới được chứ?

Gã thanh niên hình như đã nổi nóng trước thái độ khinh khỉnh của Phí Độc Hành, hắn quắc mắt nhích lên...

Nhưng người trung niên vội đưa tay cản lại và nói với Phí Độc Hành :

- Chính như ngươi vừa nói, chữ vốn là của ta viết, tự nhiên là ta phải nhớ, nhưng ta cần phải hỏi ngươi có nhớ hay không?

Phí Độc Hành đáp :

- Nhớ chứ, nhưng rồi sao?

Người trung niên gặng lại :

- Đã nhớ thì tại sao các hạ lại không nghe?

Phí Độc Hành không đáp mà lại hỏi :

- Tại làm sao tôi lại chẳng nghe? Nhị vị muốn chỉ về chuyện gì mới được chứ?

Người trung niên cười gằn :

- Ta muốn chỉ việc các hạ cấu kết với bọn nha trảo của Hòa Khôn.

Phí Độc Hành lại à à :

- Như vậy là các hạ muốn nói về chuyện đó? Lạ quá he, tại làm sao tại hạ lại phải tuân theo lời của các hạ?

Người trung niên đáp ngay :

- Tại vì để bảo đảm sinh mạng cho ngươi.

Phí Độc Hành nói :

- Như vậy thì các hạ đã không phải rồi, tôi đem mồ hôi nước mắt của tôi để kiểm lấy bát cơm thì tại làm sao lại có chuyện không phải? Chuyện đó có can hệ gì đến các hạ đâu.

Người trung niên quắc mắt :

- Ta hỏi, Hòa Khôn là trung lương hay gian nịnh, là người tốt hay kẻ ác?

Phí Độc Hành mỉm cười :

- Vấn đề đó không quan hệ đến chén cơm manh áo của tôi, trung hay nịnh, lương thiện hay ác nhân không cần biết, chỉ cần khi tôi muốn cái gì, hẳn trao cho tôi cái ấy là đủ.

Người trung niên cười nhạt :

- Như vậy là tự người mong hủy hoại thanh danh của người, tự người đã hủy diệt sở học của người, người phải biết hành động đó là trợ trụ vi bạo, giúp cạp thêm vầy, người có biết Hòa Khôn đã thủ hại bao nhiêu trung lương, đã nạo tủy lột da bao nhiêu bá tánh?

Phí Độc Hành đáp :

- Điều đó tôi biết, nhưng ít nhất bây giờ tôi cần cái gì hẳn trao cho tôi cái ấy, cho đến bây giờ, chưa có một người nào đối xử với tôi như thế ấy.

Người thanh niên bây giờ mới lên tiếng, giọng hẳn như lên án :

- Các hạ chỉ nghĩ đến những cái lợi cho mình, không nhớ đến bao nhiêu sinh mạng của lương dân, các hạ có biết những thứ mà Hòa Khôn ban cho các hạ đã nhuộm nhiều máu rồi không?

Phí Độc Hành mỉm cười :

- Các hạ chỉ biết có mỗi mình Hòa Khôn, nhưng các hạ có biết trên đời này kẻ uống máu người đâu phải chỉ có hắn mà thôi!

- Đã đành như thế, nhưng chắc các hạ cũng biết kẻ hung ác nhất, nguy hiểm nhất là Hòa Khôn chứ?

Phí Độc Hành chưa trả lời thì người thanh niên rước nói :

- Tam sư ca, không cần phải nói nhiều, tiểu đệ đã nói trước rồi, Phí Mộ Thư là con người như thế ấy...

Phí Độc Hành quắc mắt :

- Ai là Phí Mộ Thư? Các hạ đã nhận lầm người rồi, tại hạ là Phí Độc Hành.

Người thanh niên cười nhạt :

- Đừng có giả cái ngôn hạ đẳng đó trước mặt bọn ta, bọn này ở cách có một phòng, những lời lẽ của người nói với tên chó săn của Hòa Khôn khi nãy, đã lọt cả vào tai rồi, nếu không có Tam sư ca của ta ngăn cản để khuyên người, thì ta đã tính chuyện lâu rồi.

Phí Độc Hành cười :

- Tùy người muốn nói thế nào thì nói, ta không phải Phí Mộ Thư là không phải, không thể vì một lời nói của các hạ mà tên con người lại được sửa đổi nhanh như thế.

Hắn nhìn thẳng vào gã thanh niên và hất mặt :

- Bây giờ cũng đâu có muộn, người tính chuyện gì đó thì cứ “tính” thử xem!

Tiếng “tính” cuối cùng hắn nhấn mạnh bằng một thái độ khiêu khích và người thanh niên biến sắc nhích lên...

Người trung niên vội đưa tay cản lại và ngó Phí Độc Hành :

- Các hạ có thừa nhận hay không cũng không có gì quan hệ, bọn ta chỉ tiếc cho sở học của các hạ, nên cố tình khuyên giải, đồng thời cũng vì kẻ trung lương, vì bá tánh mà mong ngăn họa gây ra, ta hy vọng các hạ hãy nhận thấy vấn đề thiết yếu cho mình, cho người mà quay đầu trở lại.

Phí Độc Hành lắc đầu :

- Muốn ta như thế cũng không khó lắm, nhưng ta cũng cần hỏi xem chư vị có đủ những thứ mà ta đang cần yếu hay không?

Người thanh niên hỏi :

- Người cần những gì?

Phí Độc Hành đáp :

- Ăn, mặc, ở và những chi phí khác, mỗi tháng độ hơn ngàn lượng.

Người thanh niên giận dữ :

- Khốn nạn, người xứng đáng lắm hay sao?

Phí Độc Hành đưa tay diềm đấm :

- Nếu như thế thì chúng ta kể như không còn chuyện nói, chắc các vị cũng đã thấy như thế chứ?

Nói xong câu đó, hắn vụt quay mình, nằm nghiêng mặt vào trong vách.

Người thanh niên tái mặt, lừ mắt như ngằm hỏi ý vị sư ca.

Người trung niên trầm giọng :

- Chuông sớm kệ chiều cũng không nhứt thiết giác ngộ được kẻ chấp mê, đã thế thì vì những bậc trung lương, vì sinh mạng và tài sản của bá tánh, bọn ta đành phải đau lòng mà hủy diệt các hạ...

Người thanh niên nhích tới :

- Tam sư ca, hãy để hắn cho tiểu đệ...

Hắn không nói hết câu, cơn giận dữ làm cho hành động nhanh hơn lời nói, hai tiếng “tiểu đệ” chưa thoát ra khỏi miệng thì chân hắn đã bước lên và ngón tay hắn đã nhắm ngay vào trọng huyệt phía sau lưng của Phí Độc Hành...

Nhìn vào dáng sắc và vóc người, gã thanh niên trông cũng không có gì đáng chú ý, nhưng khi hắn vung tay lên mới thấy nội lực của hắn không phải tầm thường và nhứt là thể tấn công của hắn thật là kỳ quặc...

Lúc hắn nhích tới, lúc tay hắn mới nhấc lên thì rõ ràng hắn dùng chỉ lực, nhưng khi tay hắn gần tới sát đối phương thì ngón tay đưa ra vùng co lại và cả bàn tay lại bung ra, chưởng phong cuốn ới thật nhanh.

Hắn đánh theo cách đánh sau lưng.

Khi đưa tay tới, chỉ lực làm cho gió không chao động, khiến cho đối phương không thể biết đòn nhắm vào đâu, nhưng đến khi chưởng thể hắn tung ra thì đã sát một bên rồi, cho dầu có biết cũng không làm sao đỡ kịp.

Thế đánh không biến hóa nhiều nhưng hiểm ác.

Phí Độc Hành lại đang nằm, mặt đang quay vào vách.

Trong tư thế đó, gặp phải tay kinh địch thì quả thật quá nhiều nguy hiểm...

31. Thâm Nhập Quan Trường

Gặp phải tay kinh địch, lối nằm của Phí Độc Hành coi như gởi mạng cho đối phương, thế nhưng hiểm vì gã thanh niên không phải là... kinh địch.

Chưởng phong của gã thanh niên chưa kịp phát thì Phí Độc Hành đã lăn một vòng và bật dậy.

Thế đánh hung hãn của gã thanh niên bị vượt luôn.

Không phải là kinh địch, nhưng kinh nghiệm ứng phó đã có thừa, khi Phí Độc Hành vừa tung mình ngồi lên thì gã thanh niên đã thụt ra sau một bước và tay trái hất tung theo năm ngón tay như năm cái móc chụp thẳng vào tâm mạch của Phí Độc Hành.

Đúng là tuổi trẻ nhưng già kinh nghiệm.

Bị một cú vượt vào khoảng trống vì khi Phí Độc Hành ngồi lên là người thanh niên biết lâm vào thế hạ phong, mặc dầu mình tấn công trước, vì thế đánh không trúng địch mà đối phương đã quay mặt về mình, còn tay chưa thu kịp coi như thảm bại.

Cái bước lui của hắn giữ đúng tư thế phòng vệ, đồng thời tay trái tung lên khi tay phải chưa thu về, từ thế bị động đã biến thành chủ động.

Phí Độc Hành nhếch môi cười :

- Hay!

Hắn khen bằng một giọng thật tình, nhưng tiếng khen của hắn vẫn đi sau, vì khi ngồi dậy thì tay phải của hắn đã vung ra trước.

Đến lúc tiếng nói của hắn vang lên thì bàn tay cũng đã tới sát vào giữa bụng gã thanh niên.

Từ thế tấn công chủ động đến bị đối phương phản công và lâm vào bị động, chỉ qua ba cái vung tay trong nháy mắt, gã thanh niên tuy có bình tĩnh nhưng cũng không làm sao tránh nổi, hắn cố cong mình lại phía sau vậy mà bàn tay của Phí Độc Hành cũng vẫn không bị trượt.

Bàn tay không bị trượt tức là đã trúng, tuy sức dùng không mạnh lắm, nhưng khi đã chạm vào thì cũng không thể như cái phôi tầm thường.

Gã thanh niên gập mình xuống ôm bụng nhăn nhó.

Người trung niên lướt tới thật nhanh, nhưng tay của Phí Độc Hành lại nhanh hơn, hắn vừa chạm vào bụng gã thanh niên thì thay vì rút lại, hắn đã quặt ngang để bắt đúng vào uyển mạch.

Sư đệ đã bị khống chế trong bàn tay của đối phương, vị sư ca có can đảm đến đâu cũng không làm sao dám hành động, người trung niên khựng lại quắc mắt trừng trừng.

Quặt tay gã thanh niên ra phía sau, Phí Độc Hành nhìn người trung niên bằng tia mắt ranh mãnh, nhưng giọng nói của hắn vẫn ôn tồn :

- Dừng lại, các hạ, trừ phi các hạ không kể đến sinh mạng của người sư đệ!

Người trung niên xạm mặt, nhưng không còn cách nào hơn, hắn đành đứng yên một chỗ, cơn giận dữ làm cho giọng nói hơi run :

- Họ Phí, nếu là bậc anh hùng như người ta đã đồn đãi thì người hãy buông vị sư đệ của ta ra, rồi ta và người phân tranh cao hạ.

Phí Độc Hành cười :

- Trong đời cái gì ta cũng có thể sợ, chỉ có chuyện nói khích là ta không hề sợ, vì thế câu nói của các hạ kể như dư.

Gã thanh niên nổi nóng la lên :

- Tam sư ca, cứ hạ hắn đi, đừng có lo sợ cho tiểu đệ...

Phí Độc Hành bật cười :

- Các hạ xứng đáng là anh hùng, nhưng tiếc vì vị sư ca của các hạ không thể làm như thế.

Gã thanh niên vùng mạnh, cái vùng của hắn chỉ để bộc lộ sự bức tức chứ không phải nhằm vào việc thoát thân, vì bàn tay của Phí Độc Hành đối với hắn coi như kẽm sắt.

Hắn vừa vùng vừa thét :

- Họ Phí hãy giết ta đi!

Phí Độc Hành cười :

- Nếu cần giết các hạ thì ta không phải tốn sức nhiều đâu, chỉ tiếc rằng con người như các hạ thật không đáng để cho ta giết.

Và hắn vụt quắc mắt nhìn người trung niên, giọng hắn đánh lại :

- Hãy cho ta biết, các người thuộc đệ tử của môn phái nào?

Người thanh niên rước nói :

- Người không xứng hỏi bọn ta câu đó.

Phí Độc Hành nhướng mắt :

- Thật thế à?

Nắm ngón tay hắn bóp mạnh vào, gã thanh niên khom mình xuống...

Cái bóp của Phí Độc Hành không phải là nặng lắm nhưng mồ hôi của gã thanh niên cũng đã tươm ra, hắn vội nghiêng rằng chịu đựng nhưng tay hắn phát run.

Thế nhưng, quả đúng như Phí Độc Hành vừa nói, con người này đáng gọi là anh hùng, cơn đau vì cái bóp siết nơi uyển mạch đã làm cho da mặt hắn đổi khác, nhưng hắn vẫn mím chặt đôi môi không thét không rên.

Hắn không nói nhưng người Tam sư ca của hắn phải nói, trước tình cảnh của người sư đệ, bất cứ ai đứng trên cương vị sư ca cũng không thể làm thinh :

- Không sao cả, ta cứ cho người biết, bọn ta là môn đệ của “Thần Châu thất hiệp”.

Phí Độc Hành gật gù :

- À... như vậy thì đây là cao đệ của vị Cố Đại tiên sinh, nhưng tại hạ lấy làm lạ tại sao chư vị ấy lại giáo huấn môn đệ như thế ấy...

Người trung niên muốn nói nhưng Phí Độc Hành đã tiếp luôn :

- Bằng vào thể diện của Cố Đại tiên sinh và chư vị trong “Thần Châu thất hiệp”, ta không làm khó dễ nhị vị cả, xin phiền về bẩm báo cùng Cố Đại tiên sinh rằng, trước mắt bây giờ rất nhiều người đáng giết, đừng nên chia mũi nhọn vào một mình họ Phí này, chẳng những làm một chuyện vô ích mà sau đó lại phải nhiều hối hận. Đi đi.

Hắn đẩy tay tới trước, gã thanh niên nhủ tới, nhủ thẳng vào người của vị trung niên...

Là một con người thân thủ thuộ vào hạng khá, gã thanh niên chỗi chân giữ được thăng bằng và trong một thoáng, hắn quay lại thật nhanh, trong tay hắn đã có ngay một ngọn chủy thủ sáng ngời.

Phí Độc Hành trầm giọng :

- Chưa thấy quan tài là chưa biết mình sắp chết, ta cần nói thật cho hai người biết, nếu không vì nể mặt Cố Đại tiên sinh thì ta không để cho hai người ra đi dễ dãi như thế ấy đâu, đi đi.

Người trung niên đưa tay cản vị sư đệ của mình và gật đầu nói với Phí Độc Hành, giọng nói của hắn thật chậm rãi :

- Họ Phí, không nên tự cao quá sớm, bọn ta không thể làm gì được các hạ, nhưng không vì thế mà các hạ có thể tự tung tự tác, các hạ hãy chờ, nhớ nghe, chúng ta còn thì giờ đến ba ngày nữa.

Nói xong, hắn kéo tay người sư đệ đi thẳng ra ngoài, cả hai người bước đi không gấp mà cũng không hề ngoái lại.

Đúng như người trung niên vừa nói, họ không thể làm gì được đối phương, nhưng quả thật họ không hề sợ.

Phí Độc Hành nói với theo :

- Nhị vị bình yên lên đường, tại hạ xin vô lễ vì không đưa tiễn.

Lời lẽ tuy có phần khách sáo, nhưng giọng điệu của hắn khá ôn hòa, hình như hắn không có chút gì phiền hà về hành động của hai con người đó.

Không biết vì uy danh của “Thần Châu thất hiệp”, hay vì hành động của họ không thể làm cho hắn giận, hắn đứng nhìn theo và nhẹ nhẹ lắc đầu.

Vành môi hơi nhếch lên với một nụ cười khó hiểu, không một ai có thể đoán ra là “Tướng Cướp Liêu Đông” đang suy nghĩ những gì...

* * * * *

Đỗ Nghị đến.

Hắn đến lúc gần đúng Ngọ, khách điểm đã sửa soạn cơm nước cho những người khách trú phòng.

Vừa bước chân vào cửa là hắn đã cười ngay :

- Phí huynh quả thật là con người thủ tín mà cũng rất tin người.

Phí Độc Hành cười :

- Đỗ huynh khéo nói thì thôi, tại khách sạn này không biết có người của Đỗ huynh hay không thì không biết, nhưng chung quanh thiên hạ thì đông vậy, tại hạ có muốn trốn đi cũng đâu phải là chuyện dễ.

Đỗ Nghị lúng túng :

- Đâu có, sao Phí huynh lại nghi oan như thế, thật tình mà nói đệ làm sao lại dám đối xử với Phí huynh như thế? Vả lại, chúng ta bây giờ đã là một nhà rồi kia mà.

Phí Độc Hành cũng cười :

- Có oan uống cho Đỗ huynh hay không thì chỉ có lương tâm của Đỗ huynh biết lấy chớ có ai biết được.

Đỗ Nghị hơi đỏ mặt, hắn đằng hắng và đánh trống lảng :

- Đệ đến để đem cho Phí huynh một tin mừng, cung hỉ Phí huynh, những điều kiện của Phí huynh nêu ra, Đào lão gia vui lòng chấp nhận.

Phí Độc Hành nhướng mắt :

- Thật thế à?

Đỗ Nghị cười :

- Tự nhiên, không thật thì đệ làm sao dám phát ngôn? Kể cũng may nếu không phải là Phí huynh thì chưa chắc đã được như thế, tiểu đệ sống bao nhiêu lâu tại Hòa Trung đường, chưa thấy một ai xin việc mà dám đưa điều kiện và cũng chưa từng thấy khi nào lại được sự dễ dãi của cấp trên như thế!

Phí Độc Hành mỉm cười :

- Đỗ huynh hãy yên tâm, kẻ sĩ vì tri kỷ mà liều mình, đã có người lấy lòng thật mà đối xử với tại hạ, tại hạ cũng quyết trả lại bằng chân tình đó.

Đỗ Nghị nói :

- Như thế là tốt rồi, Phí huynh đã là con người thẳng thắn thì không cần tiểu đệ nói gì thêm, tuy nhiên, tiền tiểu nhân, hậu quân tử, đệ xin nói trước với Phí huynh một điều là con đường tiến lên của Phí huynh gần lắm, dễ lắm, chỉ cần Phí huynh không có hai lòng...

Tia mắt của Phí Độc Hành vụt lóe lên, làm cho câu nói của Đỗ Nghị bị ngắt nửa chừng, hắn áp ứng một hồi rồi vội nói lảng sang hướng khác.

- Phí huynh, anh em mình bây giờ là chỗ thân tình, vì thế nên tiểu đệ mới dám dùng câu “tiền tiểu nhân hậu quân tử”...

Phí Độc Hành hơi dịu ánh mắt, giọng hần cũng ôn tồn :

- Không sao, Đỗ huynh cứ yên lòng, thật sự nếu quả có một ngày như thế thì tại hạ sẽ bằng lòng sự xử trí của chư vị, và đến lúc mà có chuyện không hay như thế thì chắc tại hạ cũng không còn có được sự tự do!

Đỗ Nghị nói :

- Đã đem mình vào cho việc công rồi thì đệ không thể không nói thẳng, tuy nhiên đệ cũng cầu nguyện rằng cái ngày có chuyện không hay như thế sẽ không bao giờ có thể xảy ra.

Phí Độc Hành gật gù :

- Nhưng dầu sao đi nữa thì hãy còn có Đỗ huynh, tại hạ làm sao lại có thể có hành động làm liên lụy đến bằng hữu cho được?

Câu nói của Phí Độc Hành làm cho Đỗ Nghị đâm hoảng, vì câu nói chí tình mà gần như ngấm cảnh cáo, hần vội cười mỉm :

- Đúng rồi, Phí huynh vốn là một bậc trượng phu, làm sao có thể đối với bằng hữu như thế, đệ dám quả quyết là không khi nào có chuyện bất lợi xảy ra đâu.

Phí Độc Hành nhếch môi, thái độ của hần nửa đùa nửa thật :

- Câu nói của Đỗ huynh làm cho tại hạ đâm thẹn nếu quả là bậc trượng phu thì chắc tại hạ không bao giờ chịu ăn chén cơm của Hòa Khôn đâu.

Đỗ Nghị chợt nghe trái tim như nặng xuống.

Hần có biết qua về Phí Mộ Thư, tiếng tăm của “Tướng Cướp Liêu Đông”, thì hần không còn lạ gì nữa, nhưng hần không thể ngờ lại có thể có một câu nẩy lửa trước mặt hần như thế, hần đành nhìn con người của Phí Mộ Thư cũng như bao nhiêu Hắc đạo giang hồ khác, cũng có lúc kỳ cục nhưng cũng có lúc hơi vàng làm mất lương tâm, nhưng bây giờ trước một câu nói thẳng thừng như thế khiến hần càng đâm hoảng.

Nói xong câu đó, Phí Độc Hành ngồi xuống giường và bật nằm luôn, vừa nằm hần vừa vươn vai uể oải.

Đỗ Nghị hỏi :

- Sao Phí huynh coi bộ mệt nhọc như thế, đêm bị mất ngủ à?

Phí Độc Hành ngáp dài :

- Mệt lắm thì không, nhưng hình như không được thoải...

Đỗ Nghị nói nhanh :

- Không, bây giờ mình đi chớ, để đến chỗ rồi Phí huynh mặc tình nghỉ ngơi thong thả.

Phí Độc Hành nhướng mắt :

- Đi à? Đi đâu?

Đỗ Nghị đáp :

- Phí huynh thật thì thôi, bây giờ thì Phí huynh coi như đã có chỗ rồi, đâu lại cứ ở khách sạn mãi thế sao? Mình đã gia nhập vào tổ chức rồi mà!

Phí Độc Hành gặng lại :

- Sao? Gia nhập vào tổ chức này rồi không thể ở khách sạn được nữa hay sao?

Trừ lương à?

Đỗ Nghị cười :

- Không phải, đệ muốn nói bây giờ Phí huynh đã vào tổ chức, nếu để ở tại khách sạn thì coi làm sao được? Vì bây giờ Phí huynh đã được cấp cho chỗ ở hẳn hoi, chỗ đâu phải lôi thôi như khách sạn vậy?

Phí Độc Hành gật đầu :

- A... thì ra là như thế, vậy thì đi!

Hắn nhìn quanh và nói tiếp :

- Đỡ huynh ngồi chờ một chút, để tôi thu xếp hành trang...

Nói là “hành trang” chứ thật thì chỉ có một cái túi da nho nhỏ, trong đó chỉ có vài bộ quần áo, thêm một cái nón và cái roi ngựa nữa là đầy đủ.

Cầm những thứ ấy lên tay, Phí Độc Hành trầm ngâm :

- Tại hạ có nhờ Đỡ huynh về chuyện hôm đó, chẳng hay kết quả đến đâu rồi?

Đỡ Nghị đáp :

- Phí huynh đừng lo, đệ đã cho người đi dò hỏi, chắc nay mai sẽ có tin, khi nhận được là đệ sẽ báo ngay.

Phí Độc Hành gật đầu, hắn bước ra cửa, hắn không hỏi nữa, có lẽ hắn đang nghĩ về chỗ mà họ dành cho hắn, hắn nghĩ đến một tòa nhà.

* * * * *

Tòa nhà có hơi sâu vào trong những tàng liễu xanh rờn.

Chỉ có hai cánh cửa là nổi bật.

Hai cánh cửa sơn màu đỏ chót.

Hai người hai ngựa, họ song song phi nước kiệu đến tận ngạch “Thập Sát Hải” là dừng lại.

Tòa nhà có hai cánh cửa màu đỏ tọa lạc ngay nơi đó.

Đúng như lời của Đỡ Nghị nói dọc đường, ngôi nhà ở vào một nơi chẳng những thanh tịnh mà lại cực kỳ trang nhã.

Phí Độc Hành cười một mình.

Nơi này đáng lý dành để cho văn nhân tài tử đêm về ngồi dưới táng liễu nhìn sông nước... làm thơ, vậy mà bây giờ lại chứa một tướng cướp từng can án giết người vượt ngục và nhứt là bây giờ lại thêm một chức vô cùng vinh dự: Chó săn.

Hắn nhìn quanh và nói thật chậm :

- Tôi cứ tưởng phủ đường của Hòa Khôn tọa lạc ở nội thành, không dè lại ở đây.

Đỡ Nghị lắc đầu :

- Không, đây chỉ là một trong những “bất động sản” của Hòa Trung đường, ở đây được coi là một biệt nghiệp quan trọng, chính vì Đào lão gia xem trọng Phí huynh nên cho đưa đến nơi này, chứ nếu người khác thì không bao giờ được bén mảng đến đâu.

Phí Độc Hành mỉm cười :

- Thật là vinh hạnh cho tại hạ vô cùng.

Đỡ Nghị cười nhưng không được tự nhiên, hắn nhảy xuống ngựa và bước lại gõ cửa.

Cánh cửa sịch mở, bên trong một tên đại hán cúi mọp mình :

- Kính chào Đỡ gia!

Đỡ Nghị hất mặt :

- Đây là Phí gia, hãy đưa hành lý của người vào trong cho cẩn thận.

Gã đại hán bước tới, hai tay tiếp lấy hành lý và cung kính cúi đầu.

Không hất mặt như Đỗ Nghị, Phí Độc Hành nhìn gã đại hán với nụ cười thân thiện :

- Đa tạ, xin phiền.

Gã đại hán liếc nhanh vào mặt Phí Độc Hành và ôm hành lý quay vào trước, Đỗ Nghị đưa tay mời Phí Độc Hành theo sau.

Gian nhà khá lớn mà chung quanh sân cũng rộng.

Ngôi nhà kiến trúc quy mô, tiền viện, trung đường, hậu viện, sân lộ thiên, ao cá và non bộ, tất cả không thiếu một món nào.

Có lẽ phải gọi đây là một “tràng viện” thì mới đúng, nếu chỉ gọi là một ngôi nhà thì rất khó hình dung.

Phí Độc Hành thở ra :

- Trên trời có Thần tiên phủ, dưới thế có nhà bạc Vương hầu, người ta đã nói, như thế quả không sai, chỉ là “biệt nghiệp” mà như thế này thì đủ biết dinh thự ra sao nữa.

Đỗ Nghị nói :

- Phí huynh được ở tại đây, như vừa rồi đệ đã nói chính vì có sự biệt đãi của Đào lão gia, chỗ trong anh em chúng ta không một ai có thể như thế ấy.

Qua khỏi tiền viện, đến phòng khách lại đến một gian nửa như thư phòng, nửa như phòng ngủ, bên ngoài có bàn, ghế bọc nhung đỏ và cách một tấm rèm bên trong có giường nằm.

Giường rộng, nệm cao, chăn màn hoàn toàn mới, có lẽ đúng như lời Đỗ Nghị, họ khá biệt đãi với Phí Độc Hành.

Nhìn quanh một hồi, Phí Độc Hành gật gù :

- Thật là sang, bao nhiêu năm nay xông xáo giang hồ thật là phí uống, nơi này chẳng những tôi chưa từng được ở mà đến thấy cũng không?

Đỗ Nghị phớt nụ cười đắc ý :

- Sao? Phí huynh thấy vừa lòng chớ?

Phí Độc Hành lắc đầu.

Không phải cái lắc đầu không bằng lòng mà là một cử chỉ như không bao giờ tưởng tượng mình sẽ được như thế.

Hắn nói :

- Là người trong giang hồ mà ra, chắc Đỗ huynh không lạ gì cái sinh hoạt của chúng ta, dầm mưa dãi nắng, ăn quán ngủ đình, thiên lao vạn khổ không làm sao kể hết, ở được trong một chỗ sang cả như thế này, chắc chần hùnh khí của tại hạ sẽ bay đi mất và nhứt định không còn ý chí nào để trở lại giang hồ!

Đỗ Nghị cười :

- Chớ không lẽ Phí huynh nghĩ còn có ngày trở lại giang hồ nữa hay sao?

Phí Độc Hành đáp :

- Ai dám nói chén cơm ngày nay có lâu dài hay tạm bợ? Vì thế không làm sao tại hạ lại không có ý nghĩ thối thân.

Đỗ Nghị cười :

- Chén cơm ngày nay có lâu dài hay không đều do ở Phí huynh, nếu Phí huynh bằng lòng an hưởng lâu dài thì không một ai làm sao phá được, nhưng nếu Phí huynh muốn bỏ đi thì cũng chắc không ai ngăn nổi.

Phí Độc Hành nhìn thẳng vào mặt hắn :

- Đỗ huynh ở tại Hòa Trung đường đã bao lâu rồi?

Đỗ Nghị đáp :

- Bảy tám năm rồi, nhưng sao?

Phí Độc Hành hỏi tiếp :

- Có bao giờ Đỗ huynh định bỏ đi không?

Đỗ Nghị lắc đầu :

- Không có chuyện đó bao giờ, nơi đây chẳng những ăn no mặc ấm, có quyền có thế mà lại còn là chỗ an toàn nhất trong đời, danh dự cũng không thua khanh tướng, cứ mỗi bước chân ra là có kẻ vòng tay cung kính, mỗi một lời nói ra là trăm miệng tuân theo, thử hỏi trong giang hồ, phải tạo bao nhiêu lâu, phải đổ bao nhiêu máu mới có được một chỗ ngồi như thế? Huống chi, cho dầu tài ba xuất chúng đi nữa, cũng chưa chắc được yên thân. Chính vì thế cho nên bảy tám năm nay, đệ chưa hề có ý nghĩ rời bỏ, chưa bao giờ có ý nghĩ trở lại giang hồ.

Phí Độc Hành gật đầu :

- Như thế là đúng và Đỗ huynh cũng đừng nghĩ tại hạ là một thằng điên.

Đỗ Nghị cười :

- Xin Phí huynh hãy yên lòng, bất tài như đệ mà còn được bảy tám năm chưa bị trua6?t, thì con người đệ nhất anh hùng như Phí huynh làm sao lại không có thể trường cửu ở đây để mà hưởng thụ.

Phí Độc Hành không nói, hần bước lại ngồi lên mép giường, hần ngồi thật nhẹ, hần nhìn nhìn bộ quần áo của mình rồi nhìn tấm nệm trắng phau như cảm thấy e dè.

Vành môi của Đỗ Nghị lại phớt một nụ cười đắc ý.

Có lẽ trong bụng hần đã nghĩ đến một con cạp suốt ngày được người dưng thịt, con cạp đó nhất định sẽ không có chuyện... nhớ rừng.

Chuyện khơi mào này quả thật là đúng mức, chỉ có hạng thần thánh hoặc những thằng điên mới đành lòng từ chối không chịu an hưởng sự sung sướng dễ dàng đem đến cho mình.

“Tướng Cướp Liêu Đông” tuy có ngang tàng, nhưng nhất định không điên, và đã là “tướng cướp” thì chắc hẳn không phải là thần thánh.

Nhất định hần hết sức bằng lòng.

Công đầu này tự nhiên về tay Đỗ Nghị.

Bằng vào con mắt quá nhiều kinh nghiệm, Đỗ Nghị biết ngay là con cá đã cắn câu.

Miếng mồi thơm tho như thế này thì cá nào mà không cắn?

Và một khi cá đã cắn câu rồi, cho dầu thứ cá kình cũng khó lòng vùng vẫy.

Con cá kình họ Phí bây giờ đã lọt vào quỹ đạo của phú quý xa hoa, cái tên “Tướng Cướp Liêu Đông” từ nay có thể tự nhiên tan biến trong bộ đời chó không cần phải xóa.

Con người dầu nguy hiểm đến đâu, dầu lợi hại đến đâu, nhưng nếu một khi đã bị lọt xác thì nguy hiểm hay lợi hại bằng trời cũng kể như không có.

“Tướng Cướp Liêu Đông” dưới con mắt của Đỗ Nghị bây giờ đã đi vào con đường lọt xác, mà lọt xác là coi như đã chết.

Hần muốn la lên thật lớn để tự khen cái tài thao túng của mình, nhưng hần không dám, đôi mắt còn ít nhiều sát khí của Phí Độc Hành làm cho hần còn chút e dè, hần cố nuốt trôi vào bụng những gì mà hần đang muốn nói.

Phải một chút khá lâu, như cố để cho cái lưỡi câu có mang miếng mồi thơm chạy lọt vào bụng cá, lão “ngư ông” Đỗ Nghị mới chịu giả từ.

Trước khi ra đi, hắn cẩn thận, thân thiết báo cho Phí Độc Hành biết tại đây có sẵn người phục thị, hắn bảo muốn gì chỉ cần lên tiếng là sẽ có sự cung ứng thật hoàn toàn.

Khi đặt chân ra cửa, hắn còn nháy nhó nói thêm: “Sự cung ứng phục thị tại đây không có giới hạn, muốn gì có nấy, kể luôn chuyện cần... người đẹp”

Thật đúng là một tay “già dặn”, đã trưng bày tất cả những gì cần thiết cho một cuộc sống đế vương, gã họ Đỗ vẫn không quên cái chuyện tối cần thiết cho cuộc sống đế vương đó là những đóa hoa biết nói.

Con người ở đời, khi phải lặn lội gian nan, những cái cần thiết cho cuộc sống đôi khi người ta dễ dàng quên lãng, nhưng một khi đã “an cư” thì “lạc nghiệp” phải nổi theo luôn.

Đã có nhà tốt, giường êm, món ngon vật lạ, và nhất là khi đã có rượu quý là phải có gái tơ.

Tất cả những thứ ấy như hình với bóng, nhất định không thể phân ly.

Đã bằng lòng hưởng thụ là phải hưởng tận cùng, những bãi cát khô nóng luôn luôn hút nước nhiều hơn nơi ẩm thấp, con người đã gian lao cực nhọc, khi bắt đầu nếm mùi phú quý, chịu nếm mùi phú quý thì nhất định cào cào ngấu ngiến quên thôi.

Đỗ Nghị ra đi, trong lòng hắn phơi phới vì hắn tự nghĩ chính hắn đã bằng vào kinh nghiệm bản thân mà “xoi thấu lòng người” một cách tài tình như thế.

Sự thành công này chưa chắc có một ai thực hiện nổi, ngoại trừ hắn ra, chỉ có hắn, chỉ có con người chán chê sự cực khổ trong giang hồ, đã “khôn ngoan” chọn sự hưởng thụ mới có thể thành công như thế.

Hắn phóng mình lên ngựa, mang theo một nụ cười.

Bốn vó ngựa sải nhanh, môi hắn vẫn chưa khép lại, hắn vẫn giữ nụ cười.

Một nụ cười khoan khoái của con người đắc ý...

32. Những Kẻ Bán Thân

Đỗ Nghị ra đi mang theo một nụ cười.

Phí Độc Hành ở lại cũng nở một nụ cười.

Nụ cười của Đỗ Nghị là nụ cười đắc ý của kẻ thành công, nụ cười của Phí Độc Hành không ai biết được.

Hắn lơ lững đi vào thư phòng nhìn lên kệ sách và với tay lấy một quyển cầm xem.

Hắn chưa kịp lật ra thì chợt nghe bên ngoài tiếng bước chân thật nhẹ.

Tiếng bước nhẹ nhưng không phải lối rình rập của kẻ bất chính, tiếng bước chân của đàn bà.

Thính giác của hắn thật tinh tế, vì sau đó là hắn nghe có tiếng gọi, tự nhiên giọng người con gái :

- Phí gia, người đang ở nơi nào?

Phí Độc Hành vốn đã biết trước tiếng bước chân của người con gái, nhưng khi nghe tiếng gọi, hắn vẫn có phần nào sửng sốt.

Thứ nhất là lối gọi đích danh.

Hắn đến đây hãy còn chưa quen biết với bất cứ người nào, chỉ có tên đại hán giữ cửa, nhưng cũng chỉ mới một lần thấy mặt.

Nhưng điều đó vẫn chưa lạ lắm, cái làm cho hắn bàng hoàng là giọng nói người này.

Thông thường những người con gái luôn có giọng nói trong trẻo, hơn một chút nữa là dịu dàng, nhưng ngoài hai thứ thường có đó ra, giọng nói của người con gái này khá lạ.

Cái lạ làm cho Phí Độc Hành hơi sững sốt đó là giọng nói hơi thấp mà lại cực kỳ quyến rũ.

Nếu có người hỏi giọng nói đó quyến rũ ở chỗ nào? Chắc chắn hẳn không làm sao đáp được.

Có nhiều việc trên đời thật khó mà giải thích, có lẽ ngôn ngữ của con người đối với cái quyến rũ của đàn bà hãy còn quá nghèo nàn. Đẹp hay xấu, điều đó có thể rất dễ dàng phân biệt, tự nhiên, cũng rất dễ dàng giải thích, chỉ có sự quyến rũ của người đàn bà trong giọng nói, tiếng cười, khóe mắt, viền mi... thì nhà ngôn ngữ học tài ba cách mấy cũng phải... chào thua.

Phí Độc Hành đang bị bàng hoàng vì giọng nói của người con gái ấy.

Sau tiếng hỏi “ai đó” của hắn thì tấm rèm thưa lay động.

Một người con gái độ mười tám mười chín tuổi.

Nàng mặc một bộ quần áo không sang lắm, nhưng cắt may rất vừa vặn với vóc người, bất cứ thứ vải nào, chỉ cần cắt may thật vừa thì bộ đồ phải đẹp. Nhất là đối với cô gái này có một vóc mình thật cân đối, eo lưng thật nhỏ, và gò ngực rất cao.

Trên gò ngực đó có hai bím tóc buông lơ một cách hững hờ, nhưng lại giúp cho những thứ “nổi” trên người thêm lộ lộ.

Tất cả những thứ đó rất dễ đập vào mắt người đối diện, nhưng Phí Độc Hành không thấy - nói cho đúng hơn là hắn thấy những thứ đó sau thấy chậm hơn.

Cái đập ngay vào mắt hắn là gương mặt của cô gái.

Tự nhiên, một bộ mặt đẹp, cần phải có những thứ “phụ tùng” cần thiết, chẳng hạn như đôi mắt to to, đen trong phân minh, trông mắt thật trong và trơn ướt, kể đến là chân mày, không đậm lắm nhưng phải dài và không thừa thớt, đường cong xuống lắm, nhưng cũng đừng xéch ngược lên trên, sau cùng là chót mũi, phải nhỏ nhưng không nhọn và vành môi phải đượm thắm, nhất là không quá mỏng.

Tất cả những thứ đó, cô gái này đều có, nhưng không phải vì thế mà làm cho Phí Độc Hành nhìn ra trước nhất, cái đập vào mắt hắn toàn bộ gương mặt sáng rõ của nàng.

Người ta thường nói đến một đoá hoa hồng thắm giữa cành lá xanh um, người ta đã gọi đó là “vạn lực tùng trung nhứt điểm hồng” để nói lên sự nổi bật của đoá hoa tươi đẹp, với gương mặt cô gái này không thể giải thích bằng vẻ rực rỡ của màu sắc, nhưng con mắt của Phí Độc Hành vẫn thấy rực lên, cái sáng lóe đó hẳn chịu thua không làm sao phân tách được.

Chỉ có thể nói một câu thật vắn tắt mà thật đầy đủ nghĩa là khi nàng xuất hiện sau tấm rèm, hắn chợt thấy thư phòng vốn lơ mờ bỗng sáng hẳn lên.

Kể đến là hắn nghe mùi hương sực nức và giọng nói đầy quyến rũ của nàng :

- Tỳ nữ xin tham kiến Phí gia...

“Tỳ nữ” là người con gái như thế hay sao?

Phí Độc Hành không dám nhận như thế, hắn nhẹ gật đầu :

- Không dám, xin chào cô nương, chẳng hay cô nương đây là...

Cô gái nhoẻn miệng cười, đôi mắt nàng chơm chớp :

- Sao vậy? Đồ gia chưa nói với Phí gia sao?

Phí Độc Hành lắc đầu :

- Không, không nghe nói điều chi cả.

Cô gái cắn môi :

- Đồ gia thật thì thôi... Tỳ nữ tên Tuệ Hương, Chính lão sư gia cất đặt đến đây để phục thị Phí gia.

Điều đó Phí Độc Hành có biết.

Chính trước khi đi Đỗ Nghị cũng đã có nói rồi. Thế nhưng hắn không ngờ người “phục thị” cho mình lại là một cô gái quá nhỏ, quá đẹp và liếng thoắng như thế ấy.

Hắn có vẻ ngần ngại :

- Đào lão gia đãi tôi quá hậu, thật khiến tôi không dám nhận.

Cô gái có tên Tuệ Hương liếc vào mặt hắn một cái thật nhanh và nàng hỏi nhỏ :

- Phí gia chắc có dùng trà?

Đúng như Đỗ Nghị đã nói, một khi bước chân vào cái “ngõ” này rồi thì một tiếng gọi đã có nhiều thừa bầm, kẻ hầu người hạ chu đáo vô cùng...

Phí Độc Hành gật đầu, cái gật đầu thật là vô nghĩa vì hắn nói liền theo :

- Đa tạ, tôi không hay uống trà, không, tôi chưa khát, khi nào thấy khát tôi sẽ tự đi lấy...

Tuệ Hương chận nói :

- Thế thì Phí gia rửa mặt nghe, tiểu tỳ sẽ mang nước đến cho Phí gia.

Phí Độc Hành lật đật khoát tay :

- Đa tạ, cô nương, xin đừng làm phiền lắm, để chút nữa rồi tôi sẽ đi rửa.

Cô gái Tuệ Hương lại nhoẻn mồm cười cười, cô ta có nụ cười thật mê hồn :

- Nếu cần thứ chi Phí gia cũng tự đi làm lấy thì... thì tỳ nữ có mặt để làm chi?

Nàng không để cho Phí Độc Hành “đa tạ” nữa, nói xing câu đó là vội quay lưng.

Chỉ một phút sau, nàng bưng vào một bồn nước, bên cánh tay có một cái khăn thật mịn thật trắng, hình như những thứ đó đã được sửa soạn sẵn sàng.

Nàng đặt cái bồn xuống ghế và nói nhanh :

- Xin Phí gia hãy rửa mặt cho mát.

Trước khi đặt quyển sách đang cầm nơi tay xuống bàn để rửa mặt, Phí Độc Hành vẫn phải thêm hai tiếng “đa tạ”, nhưng lần này thì hắn nói hơi nhỏ, có lẽ thói quen buột hắn nói như thế nhưng khi vừa thoát ra cửa miệng, hắn kịp nhận ra tiếng đó bây giờ đã trở thành quá khách sáo, nên hắn thấp giọng cho đỡ ngượng.

Rửa mặt vừa xong, chợt nghe tiếng của Tuệ Hương sát ở phía sau lưng :

- Phí gia đang xem sách phải không?

Phí Độc Hành quay lại, hắn thấy nàng đang đứng dựa vào bàn, và tay đang cầm quyển sách hắn vừa đặt lên khi nãy.

Hắn vội đáp :

- Không, tôi vừa cầm xuống xem thử đó thôi.

Tuệ Hương lại hỏi :

- Có nghe Đỗ gia nói Phí gia có một trình độ võ công không người sánh kịp, có phải thế không?

Phí Độc Hành lắc đầu :

- Đừng có nghe ông ta nói, tôi chỉ biết võ vể vài ba chiêu thế, so với giang hồ thì chẳng có nghĩa lý gì đâu.

Tuệ Hương cười :

- Phí gia cũng là người giang hồ à? Vậy mà tiểu tỳ cứ tưởng Phí gia từ nha môn phái tới. Tiểu tỳ cũng có biết tại nha phủ có khá nhiều người từ giang hồ đầu nhập, nhưng họ lại không giống Phí gia...

Phí Độc Hành cười :

- Sao lại không giống? Tôi khác với họ lắm sao? Chỗ nào, đến ba con mắt chắc?

Tuệ Hương sặc cười, nàng lại liếc vào mặt hắn thật nhanh :

- Phí gia nói chuyện vui quá, chỉ nội bao nhiêu đó cũng đã khác với những người trong giang hồ đầu nhập quan nha trước đây, họ toàn là hạng người thô lỗ, vóc dáng đã kịch cỡm mà nói năng cũng hết sức tục tằn, không một người nào ham đọc sách.

Phí Độc Hành nói :

- Tôi cũng chỉ thuận tay với lấy một cuốn cầm nơi tay chớ cũng đã có xem đâu...

Tuệ Hương nói :

- Không phải, không phải chờ thấy cầm sách đọc mới nhận ra người văn nhã, con người thô bỉ, có đọc vạn quyển cũng thô bỉ mà thôi.

Phí Độc Hành cười :

- Như thế có thể do tánh tình và thói quen của mỗi con người.

Tuệ Hương gật đầu :

- Nhưng những người biết đọc sách rất ít có hạng phùng mang trộn mắt như muốn ăn tươi nuốt sống người ta như họ.

Phí Độc Hành cười :

- Cô nương, võ phu và văn sĩ vốn đã khác nhau.

Tuệ Hương nói :

- Phí gia cũng từ chốn giang hồ thâm nhập quan nha, nhưng lại không giống họ.

Phí gia văn nhã nhiều hơn, có thể đó là chỗ để nhận ra sự khác biệt đối với hạng người kia.

Phí Độc Hành cười :

- Cô nương nói chuyện khéo quá.

Tuệ Hương cúi mặt :

- Tiểu tỳ nói thật tình...

Nàng vụt ngẩng lên và thẳng thốt :

- Trời ơi, sao Phí gia lại đứng mà nói chuyện như thế? Xin thỉnh Phí gia ngồi.

Nàng vội đứng nép một bên, tránh cái ghế mà từ nãy giờ đứng dựa.

Phí Độc Hành vẫn đứng y một chỗ :

- Không sao, đừng nói chuyện cũng được, người trong giang hồ, ngày này sang ngày khác phải đông xộng, tây đội để kiếm ăn, đứng một chút mà có sợ gì! Chớ cô nương cũng đứng đó thì sao?

Tuệ Hương đáp :

- Chúng tôi khác, còn Phí gia khác, không thể so sánh được vì chúng tôi là kẻ hạ nhân.

Phí Độc Hành cười :

- Chớ tôi là thượng nhân sao? Đối với Hòa Trung đường tôi cũng là hạ nhân vậy.

Tuệ Hương nói :

- Dầu vậy, nhưng mỗi cương vị mỗi khác, ở đây tôi là kẻ phục thị Phí gia, xin Phí gia hãy ngồi, nếu không thì có người thúc mách đến lão sư gia thì nguy hiểm cho tiểu tỳ.

Phí Độc Hành hỏi :

- Đào lão lợi hại lắm hay sao?

Tuệ Hương đáp :

- Không phải, nhưng vì đây là lễ phép qui cũ phải như thế, cần phải giữ cho đúng.

Phí Độc Hành cười :

- Bây giờ không có ai, lúc nào có người đến rồi tôi sẽ ngồi.

Tuệ Hương lắc đầu :

- Nếu Phí gia không ngồi thì tiểu tỳ không dám ở đây đâu, Phí gia không biết chớ quy củ, phép tắc ở đây nghiêm ngặt lắm, không một ai dám sơ suất cả...

Phí Độc Hành nhìn cô gái mỉm cười :

- Thôi, được rồi, nếu đã gò buộc như thế thì tôi ngồi...

Hắn ngồi xuống ghế và lắc đầu nói tiếp :

- Lạ quá, tại làm sao không để cho mọi người tự do mà lại bày đặt lễ phép, quy củ làm chi cho rối chuyện?

Tuệ Hương bước lại gần chỗ Phí Độc Hành đang ngồi, nàng nói :

- Như thế mới được, phải có tôn ty thượng hạ chớ, Phí gia, bây giờ thì tiểu tỳ mới dám nói chuyện với Phí gia đôi câu...

Nàng ngưng một chút rồi áp ứng :

- Phí gia, tôi có nghe những người giang hồ dè dặt lắm có những tiếng hỏi nhau ngộ quá, không hiểu ý nghĩa ra làm sao...

Phí Độc Hành hỏi :

- Họ nói như thế nào?

Tuệ Hương đáp :

- Chẳng hạn như họ gặp nhau, họ nói “Tôn giá là bá phương cao nhân”, “Bằng hữu thuộc lộ nào”... câu đầu tuy không hoàn toàn hiểu rõ, nhưng câu sau mới là khó hiểu, vì tiếng “lộ” nhiều nghĩa quá.

Phí Độc Hành cười :

- Trong giang hồ người ta hay dùng tiếng lóng, nhưng vì cô nương hỏi đó không phải là tiếng lóng, họ dùng chữ đó để bớt phần đường đột, họ hỏi thuộc “lộ” nào cũng giống như hỏi thuộc “cánh” nào, “phe” nào vậy thôi.

Tuệ Hương nở nụ cười e ấp :

- Như vậy Phí gia thuộc... “lộ” nào?

Phí Độc Hành lắc đầu :

- Tôi không có chỗ ở nhứt định, cũng không có vây cánh gì cả, có thể nói nơi nào tôi cũng đi, bất cứ ai tôi cũng quen, nhưng phe phái thì không có.

Tuệ Hương nghiêng mặt :

- Tôi không nghe ai tới đây nói như Phí gia cả, những người từ trong giang hồ gia nhập vào dinh phủ, họ đều có “lộ” của họ chứ không như Phí gia đâu.

Phí Độc Hành gật đầu :

- Chính cô nương khi nãy đã nói tôi khác với những người đã đến đây, việc đó kể như một điểm khác chớ có chi mà lạ.

Tuệ Hương hỏi :

- Tôi nghe ai tới đây gặp nhau cũng đều gọi ngoại hiệu, còn Phí gia ngoại hiệu là gì?

Phí Độc Hành lắc đầu :

- Tôi không có ngoại hiệu.

Tuệ Hương nhìn hắn trân trân :

- Lạ ghê... đúng là Phí gia không giống họ chút nào cả.

Cô gái này hay nói chuyện và nói chuyện rất có duyên, cô ta hỏi hết chuyện này đến chuyện kia, Phí Độc Hành cũng vui vẻ hầu đáp, chỉ có điều tuyệt nhiên hắn không hề hỏi về nội tình của tổ chức Hòa Khôn.

Ngôi nhà mênh mông có đủ tiện nghi của một tư phủ, vậy mà người thì quá ít, Phí Độc Hành không hỏi kỹ nhưng hình như chỉ có một mình Tuệ Hương và tên đại hán giữ cửa khi nãy, ngoài hai người đó ra, không hề thấy có tiếng hay có bóng nào khác.

Sau khi Tuệ Hương trở ra ngoài, Phí Độc Hành lấy cớ đi dạo để xem qua khắp chỗ, bên trong nhiều gian phòng trang nhã, bên ngoài vườn hoa, nhà thủy tạ, ao sen, non bộ rộng rãi, nhưng hoàn toàn không thấy một người nào.

Hắn nghĩ có lẽ ngoài Tuệ Hương tới lui, chuyện trò với hắn, chắc chắn không còn người nào khác nữa, tên giữ cửa chừng như cũng chẳng vào đây.

Hắn ngẫm nghĩ và bật cười, hắn hình dung lại bộ mặt đẹp mà láu lỉnh của cô gái Tuệ Hương...

* * * * *

Nàng lại trở vào.

Đây là lần thứ hai từ sau bữa cơm tối.

Sau bữa cơm, Phí Độc Hành ngồi lại thư phòng thì cô gái bước vào.

Phí Độc Hành không nhìn cô ta nhiều lắm, nhưng chỉ cần một cái liếc nhanh, hắn cũng thấy cô gái có phần thay đổi, hình như cô ta có chú ý đến chuyện trang điểm.

Bây giờ dưới ánh đèn không tỏ lắm, gương mặt cô gái ửng hồng, mặt nàng vốn luôn ửng hồng, nhưng bây giờ thì Phí Độc Hành thấy ửng nhiều hơn và cũng đẹp nhiều hơn.

Nàng rót cho Phí Độc Hành một chén trà vừa mới châm, nàng đưa đến trước mặt hắn và thấp giọng :

- Cơm nước ở đây do chính tay tiểu tỳ nấu lấy, chẳng hay Phí gia dùng có vừa miệng không?

Phí Độc Hành đáp ngay :

- Ngon lắm, từ nhỏ đến giờ tôi chưa được bữa ăn nào như thế này cả.

Tuệ Hương cúi mặt, má nàng ửng thêm và mắt nàng hây hây :

- Phí gia đó! Vì thương tình nên Phí gia khen cho đó thôi, chớ tiểu tỳ vụng lắm.

Xin Phí gia chú ý và bảo dùm cho, nếu có thức nào ăn không vừa miệng để tiểu tỳ sửa lại.

Phí Độc Hành gật đầu :

- Tôi biết, đâu phải chuyện một hai ngày gì mà khách sáo, chỉ có điều thật tình cô nương nấu ăn vừa miệng lắm.

Tuệ Hương chớp chớp mắt :

- Thật thế à Phí gia?

Phí Độc Hành cười :

- Chuyện thiết thực của mình thì không nói thật làm sao được, nếu có món nào quá mặn mà không nói thì bữa khác làm sao ăn nổi.

Tuệ Hương cười :

- Phí gia, ở đây Phí gia thấy có khó chịu lắm không?

Phí Độc Hành lắc đầu :

- Phải nói là quá dễ chịu, quá thư thái, nhà cửa rộng rãi thoải mái, giường màn có sẵn, cơm nước có người lo, lúc buồn lại có người đẹp nói chuyện, cho dầu đem cả bông lai tiên cảnh ra mà đổi, tôi cũng không, chớ đừng nói là khó chịu.

Tuệ Hương nhìn hẩn thật sâu :

- Tôi không tin một nhân vật giang hồ từng quen xông xáo như Phí gia mà lại chịu nghỉ yên một chỗ như thế này.

Phí Độc Hành lắc đầu :

- Cô nương lầm rồi, chính người trong giang hồ mới là hạng người biết tùy thời tùy lúc mà tìm chỗ an thân, trong giang hồ hoàn cảnh phức tạp lắm, người trong giang hồ cũng thế, không ai giống ai, tuy nhiên bất cứ người nào cũng đều tập cho mình một lối sống thích ứng với mọi hoàn cảnh, cực khổ cũng chịu đựng nổi, mà khi gặp sung sướng cũng biết hưởng thụ, huống chi cô nương nghĩ xem, cứ phải vất vả rày đây mai đó trong giang hồ riết rồi cũng chùn chân, cũng thêm một chỗ an toàn chớ.

Tuệ Hương nhướng mắt :

- Thật như thế à, Phí gia?

Phí Độc Hành gật đầu :

- Thật thế, cô nương.

Tuệ Hương nói :

- Cứ theo tôi biết thì những người phiêu bạt đó đây thường lại không thể quen được với cuộc sống như thế này...

Phí Độc Hành chận nói :

- Cái nhận xét đầu tiên của cô nương là tôi không giống với những người khác, đó là một cảm giác bén nhạy, chính tôi không giống với phần đông những kẻ ưa lang bạt thế đâu. Huống chi, chắc gì tôi được sống mãi trong hoàn cảnh “thần tiên” này đâu?

Đào lão cần tôi cũng đâu phải để cho tôi ngồi không hưởng thụ, nếu chỉ có một mục đích là... nuôi cho mập thì thiếu gì người khác, chọn tôi làm gì cho mệt.

Tuệ Hương sặc cười.

Có lẽ Phí Độc Hành đang muốn nói chuyện “nuôi heo” và nàng cũng vừa nghĩ ra chuyện đó.

* * * * *

Câu chuyện giữa Phí Độc Hành và cô tỳ nữ Tuệ Hương thường thường không có đầu mà cũng không kết luận.

Bất chợt, nàng đến, câu chuyện cũng theo cái không thường đó mà bắt đầu.

Đến một lúc nào đó, nàng chợt nhớ ra cần phải nấu nước pha trà, hay gần đến giờ cơm thì nàng lại vụt chạy ra, câu chuyện cũng theo đó mà chấm dứt.

Nói chấm dứt, chớ không thêm hai tiếng “tạm thời”, vì hình như có nhiều câu chuyện lỡ dở, rồi sau đó bị bỏ luôn, không nghe thấy người nào đề cập lại.

Có lẽ là có quá nhiều chuyện mới, nên chuyện cũ không cần nhắc đến làm chi, cũng có thể vì những câu chuyện có tính cách “băng quơ” qua rồi thì thôi, cũng có thể có những câu chuyện đã mất “thời gian tính”.

Nhờ vào sự gần gũi bất chợt đó, hai người càng ngày càng thân thiện hơn nhiều, gần như ngoài những lúc nàng phải đi lo cơm nước, còn lại thì giờ bao nhiêu, nàng nói chuyện với hắn bấy nhiêu.

Không thấy nàng đi vắng lúc nào.

Nàng nói chuyện bằng dáng cách thật tình thân thiết, nhưng lại không lời lẽ, không những thế, hình như nàng có ý giữ gìn, có nhiều lúc nàng đã phải cố dừng lại một vấn đề nhứt định, một chỗ nhứt định chớ không để buông thả qua giới hạn cần thiết của một người con gái.

Điều đó, không lọt qua đôi mắt sắc bén của Phí Độc Hành.

Không biết nàng có tìm hiểu hắn hay không, chớ hắn thì lại “thấy” nàng khá đẹp.

Người con gái này nói chuyện khá nhiều, nói chuyện rất khéo, lối hỏi và lối trả lời từng câu chuyện của nàng nhiều lúc đã làm cho Phí Độc Hành phải giật mình khâm phục.

Nhiều lúc khi trả lời cho nàng một câu rồi, hắn mới thấy dụng ý trong câu hỏi đó.

Người con gái này vừa vui tánh, vừa lanh lợi khôn ngoan, nàng có những phản ứng sắc bén, thật thông minh, không những thế, cử chỉ, dáng cách nhanh nhẹn, gọn gàng của nàng, Phí Độc Hành thấy được thêm rằng cô gái này là người biết võ.

Hắn vẫn đối xử với nàng như lúc mới vào, hắn vẫn vui đùa bằng lời lẽ và cử chỉ trang nhã, nhiều lúc hắn cũng cố tình cho đi lối một chút, chỉ một chút thôi rồi dừng lại, hắn nghiền ngẫm về thái độ của nàng và hắn sẵn sàng đề phòng.

Hắn không sợ có điều bất trắc, hắn chỉ thận trọng trong lời lẽ.

Cô gái này biết võ, nhưng có lẽ cô ta đang có một nhiệm vụ khác hơn là để đánh nhau...

33. Những Màn Lưới Vô Hình

Phí Độc Hành đến Thập Sát Hải đã ba ngày.

Cả ba ngày qua, không giờ nào không có mặt Tuệ Hương, chỉ có nàng là người duy nhứt tiếp xúc với hắn.

Bộ mặt xinh xinh láu lỉnh, giọng nói tiếng cười đượm vẻ ngây thơ mà cũng đầy dẫy khôn ngoan của nàng đã trở thành quen thuộc. Tuy chỉ ba ngày nhưng vì không còn ai khác nữa và sự gần gũi đã biến hai người thân thiết với nhau.

Đỗ Nghị không thấy tầm hơi gì cả.

Phí Độc Hành giữ chặt sự im lặng, hắn có đầy đủ nhẫn nại, hắn biết không bao giờ người của Hòa Khôn lại để cho hắn an nhiên hưởng thụ mà không đem lại cho họ một món lợi nào.

Họ là hạng người xài tiền như nước, nhưng hắn biết tuyệt đối không bao giờ họ chịu lỗ vốn không công.

Hắn ngồi yên dưới ngọn đèn tại thư phòng, hắn không có ý chờ đợi vì hắn biết chắc khi chuyện đến là phải đến.

Hai đêm rồi, Tuệ Hương có mặt đến khuya, nhưng đêm nay lại khác.

Sau bữa cơm là nàng bật hắn ở bên ngoài.

Cũng có thể nàng đang bận việc ở ngoài bếp, cũng có thể nàng đang bận một chuyện gì đó bên ngoài, hắn không có ý đợi nàng.

Người con gái đó tuy có điểm đặc biệt, nhưng hắn thấy không quan trọng.

Hắn biết cô gái này nhứt định cũng phải có việc riêng không chắc chỉ lo mỗi một chuyện cắm đầu trong nhà bếp...

* * * * *

Tuệ Hương quả thật không có trong nhà bếp.

Nàng đang có mặt dưới những tàng liễu rậm rạp ở góc tường phía tây trang viện.

Quả thật không lâu, bên ngoài có một kẻ đi vào.

Một người thanh niên tuấn tú mặc áo đen.

Tuệ Hương quay lại nghiêng mình :

- Tứ gia!

Người thanh niên áo đen cau mày :

- Sao lâu vậy?

Tuệ Hương đáp :

- Tỳ nữ biết Tứ gia nóng đọi bên ngoài, nhưng chắc Tứ gia cũng biết tỳ nữ con phải lo cơm tối cho hần.

Gã thanh niên ném tia mắt vào trang viện, giọng hần hơi khó chịu :

- Hần sung sướng quá.

Tuệ Hương vội nói :

- Tứ gia, tỳ nữ đâu có muợn phục thị cho hần, nhưng đây là lệnh của cô nương. Tứ gia cũng biết chỉ vì đại cuộc.

Gã thanh niên nhìn thẳng vào mặt cô gái :

- Đã đành là có lệnh, nhưng nếu cô không cần chu đáo quá thì hần lại làm gì chứ?

Tuệ Hương đỏ mặt, nàng nhìn gã thanh niên bằng tia mắt trách móc :

- Tứ gia nghĩ cái gì thế? Hần không phải thế đâu, con người của hần luôn luôn trang nhã, hần không hề có một thái độ sỗ sàng...

Gã thanh niên hừ hừ :

- Cái thứ cọp đội lột dê, hần không đóng kịch được lâu đâu, Tuệ Hương...

Hần vùng dõ giọng dịu dàng, ánh mắt của hần cũng tỏ ra thân thiết :

- Tuệ Hương, phải hết sức đề phòng, chắc Tuệ Hương thừa biết tôi...

Những tiếng sau cùng thấp hần xuống và tắt ngang.

Tuệ Hương cúi đầu thật thấp, bàn tay ngọc vân vê tà áo, giọng nàng như không thoát ra khỏi cổ :

- Tứ gia, tỳ nữ có biết, tỳ nữ hiểu rất rõ lòng tốt của Tứ gia.

Gã thanh niên thở phào, hình như hần muốn thở hắt những gì khó nói để chuyển sang chuyện khác :

- Tuệ Hương, mình hãy nói về công việc đi. Sao, hai ngày nay như thế nào?

Tuệ Hương ngẩng mặt, má nàng ửng hồng :

- Không tạo được cơ hội, hần làm như không chú ý đến chuyện gì, nhưng hần tinh tế lắm, tỳ nữ đã nhiều lần gợi chuyện, nhưng hần thật là kín đáo.

Gã thanh niên cau mày :

- Tuệ Hương, cô cũng biết chuyện đã gấp lắm rồi, bọn giặc hiện tại cũng đang dò xét hần, nếu để thì giờ trôi qua khi hần được sự tín nhiệm của chúng và khi chúng dời về đây thì mình muốn động đến hần cũng không còn được nữa.

Tuệ Hương đáp :

- Tỳ nữ đã biết, chính đêm nay Tứ gia đến đây thật là đúng lúc, theo tỳ nữ biết thì ngày mai đúng là cơ hội, vì ngày mai cái tên lão tặc đó sẽ đưa người ái thiếp là Cửu Di Thái đến đây, Tứ gia biết chứ, “Cửu Di Thái” là lối tôn xưng người ái thiếp thứ chín của lão, người ái thiếp được lão nưng như trứng...

Cô gái lại thêm một lần ửng mặt và nàng nói luôn một hơi như để khóa lấp :

- Chưa đến đây mà đã có lệnh trước rồi, lão đã hạ truyền đặt tiệc cho hàng cơm lớn bên tả ngạn mang qua, hình như lão còn có thết đãi mấy nhân vật quan trọng nào nữa đó.

Nàng nhích lên một bước và giọng nàng thấp xuống :

- Tiểu tỳ định hành động ngay trong bữa tiệc ấy...

Gã thanh niên khoát tay :

- Không được, nếu làm như thế thì sẽ liên lụy đến quán ăn, vì thức ăn chính họ cung cấp. Người ta có sản nghiệp và gia đình, họ không làm chuyện gì không phải thì mình không để họa lây cho họ.

Tuệ Hương suy nghĩ một giây rồi nói :

- Hay là như thế này, mình cứ bắt cóc cái mục Cửu Di Thái đó đi, tự nhiên là hắn phải ra tay, vì đã vào cái cửa đó rồi, hắn không thể không lo bảo vệ cho chủ nhân, hơn nữa lão tặc bình thời đã xem người ái thiếp đó như sinh mạng của lão, bắt con mẹ đó là mình làm được một công hai việc.

Gã thanh niên trầm ngâm :

- Cũng được, mình cứ thử xem, nhưng mục đó bao giờ thì đến?

Tuệ Hương đáp :

- Cái lũ đó không khi nào dậy sớm, họ đến đây chắc cũng phải gần đúng Ngọ.

Gã thanh niên hỏi :

- Chúng mang những ai đến, cô có biết không?

Tuệ Hương đáp :

- Thì cùng đám hộ vệ a hoàn, mình đâu có sợ gì thứ đó?

Gã thanh niên lắc đầu :

- Không phải sợ, tôi chỉ muốn chắc coi con mục ấy đưa những ai đến đây để định trước xem mình cần đến bao nhiêu, cần phải cho đúng mức, nhiều quá sẽ dễ dàng bại lộ, nhưng nếu ít quá thì không ứng phó được với chúng.

Tuệ Hương nói :

- Nhân số chắc chắn thì tỳ nữ không biết rõ, nhưng phỏng chừng cả hộ vệ đám a hoàn chắc cũng chỉ khoảng mười người, hay hơn chút ít thế thôi.

Gã thanh niên trầm ngâm :

- Được rồi, tôi đi, còn phải chuẩn bị cho chu đáo...

Hắn nhìn thẳng vào mặt Tuệ Hương, và thấp giọng :

- Tuệ Hương, phải hết sức cẩn thận, không nên xem con cộp đó là dễ nghe chưa.

Tuệ Hương gật đầu, nàng ném nhanh ánh mắt “đền đáp thanh tình” vào mặt hắn và cố dùng giọng điệu cương nghị để hắn yên lòng :

- Không sao đâu, xin Tứ gia hãy yên lòng, tỳ nữ sẽ hết sức giữ mình.

Gã thanh niên nhìn nàng thật lâu và thở ra nhẹ nhẹ :

- Thôi, tôi đi. Tuệ Hương cũng cần phải vào, không khéo hắn lại đâm ra nghi là hồng việc.

Hắn quay mình thật nhanh và nhún chân vọt thẳng lên đầu tường.

Hắn quay nhanh nhưng đôi mắt của Tuệ Hương cũng thật nhanh, nàng bắt gặp tia mắt lo âu tha thiết của hắn đối với nàng, trong khoảng khắc người con gái vụt thở dài, nàng quay mình đi trở vào trang viện.

Nàng bước đi hơi nặng nhọc và cúi đầu thật thấp.

Nhưng gian phòng khách không người, vì thế không có ánh đèn.

Chỉ có thơ phòng của Phí Độc Hành thì gần như ánh sáng có suốt đêm.

Đã quen quá rồi, giữa Tuệ Hương và Phí Độc Hành tuy vẫn giữ lễ nhưng cũng không nặng phần câu thúc, nhứt là Phí Độc Hành, hắn vốn không bao giờ xem cô ta là tỳ nữ như lối tự xưng.

Nàng không lên tiếng, cũng không gõ cửa, đã quen như thế hơn một ngày rồi, nàng vén rèm bước thẳng vào trong.

Nàng khựng lại sững sờ.

Trong phòng, đèn vẫn sáng choang, quyển sách vẫn lật trên bàn, nhưng Phí Độc Hành thì không có.

Khựng đi một giây, Tuệ Hương định thần quay đầu chạy bay ra ngoài cửa.

Ánh mắt nàng bắn ra bốn phía và nàng bắt gặp bóng người.

Chỉ cần liếc qua, nàng nhận ngay ra bóng đó là Phí Độc Hành.

Nàng hít một hơi dài và thở ra nhẹ nhẹ, tự trách mình vô ý, vừa rồi đi vào lại không nhìn thấy.

Như một cơn gió thoảng, Tuệ Hương lướt tới bên nhà thủy tạ.

Phí Độc Hành đang đứng quay lưng về phía của nàng.

Nhưng hắn quay lại ngay, khi Tuệ Hương vừa lướt tới, hắn cười :

- Xong việc rồi à?

Tuệ Hương bước vào nhoẽn miệng cười :

- Trời ơi, bữa nay thật là xui, cả một hủ mở đầy ngã đổ vào mình, ứt hết phải giặt giũ cả buổi trời.

Phí Độc Hành gật đầu :

- Tôi đoán trúng y, nhà bếp đâu còn chuyện gì đến giờ này, nếu không có chuyện... đổ bể xảy ra thì chắc chắn cô không đến trễ như thế ấy.

Tuệ Hương chớp mắt :

- Sao? Phí gia đang đợi tỳ nữ đó à?

Phí Độc Hành cười :

- Mỗi hôm, cứ sau giờ cơm tối là cô đến đây trò chuyện vì thế trễ một bữa là tôi nôn nóng.

Tuệ Hương quay qua hướng khác, lời lẽ cũng cố đổi chiều :

- Sao hôm nay Phí gia lại ra ngồi ở đây?

Phí Độc Hành đáp :

- Ở trong phòng buồn quá, suốt ngày ở trong đó, cũng phải hít khí trời cho đỡ nặng nề. Ngồi, cô nương ngồi nói chuyện chơi.

Tuệ Hương cười :

- Nếu Phí gia tha thứ, hôm nay khó có thì giờ, có lẽ tỳ nữ phải bận đến nửa đêm.

Phí Độc Hành nhượng mắt :

- Sao? Có chuyện gì mà phải bận cả về đêm?

Tuệ Hương đáp :

- Phí gia cũng không phải người ngoài, cũng không có gì phải giấu, hôm nay tỳ nữ phải lo quét dọn trong ngoài cho sạch sẽ vì Cửu phu nhân vốn không thích lòi thối, nếu thấy chỗ này không vừa ý là tỳ nữ bị mắng, không chừng còn bị tội.

Phí Độc Hành cau mặt :

- Cửu phu nhân? Cửu phu nhân là ai?

Tuệ Hương nhìn sâu vào mắt hắn như dò xét :

- Sao cả người đó mà Phí gia cũng không biết? Cửu phu nhân tức là vị Cửu Di Thái của Hòa Trung đường chứ còn ai nữa?

Phí Độc Hành nhướng mắt :

- Sao? Hòa Trung đường có đến chín vị phu nhân?

Tuệ Hương chu miệng :

- Chớ sao, Phí gia không biết à?

Phí Độc Hành lắc đầu cười :

- Chuyện đó thật tình tôi không hề biết, một thê một thiếp là kể như đại phúc rồi, Hòa Trung đường đến chín vị phu nhân thì quả là trên tiên, ai nghe cũng phải thèm thuồng.

Tuệ Hương nghiêng mặt :

- Sao? Phí gia cũng thèm thuồng nữa à?

Phí Độc Hành cười :

- Cô nương không nghe nói sao, trên đời chỉ có hai vấn đề quan trọng, hai vấn đề sống chết, đó là tiền và... vợ.

Tuệ Hương sắc cười, nàng nhìn hắn như háy :

- Phí gia cứ nói đùa hoài, đây là Hòa Trung đường, chớ nếu nhà khác thì làm sao mà nuôi nổi.

Phí Độc Hành làm như hơi khựng :

- À... cô nương nhắc để cảnh cáo tôi đó phải không? Đúng rồi, bọn mình lương tháng mà có bao nhiêu, làm sao có thể nuôi nổi đến hai chớ đừng nói chín.

Tuệ Hương lắc đầu :

- Làm sao biết được, chức vụ lớn, tiền bạc nhiều, cứ theo tôi biết thì trừ vị Cửu phu nhân này, tám vị kia mỗi người đều có trang viện riêng, cách sống của họ hào hoa bạc nhứt.

Phí Độc Hành cau mặt :

- Mỗi người một trang viện ư? Như thế kẻ ăn người ở nhứt định phải đông, mỗi tháng phí tổn chắc là cao lắm!

Tuệ Hương cười :

- Đó là chuyện của người ta, hạng tôi đòi như tôi, chỉ cần cơm đủ ăn, áo đủ mặc, có thêm chút ít tiền lẻ chi dùng là quá đủ lắm rồi.

Phí Độc Hành hỏi :

- Chẳng hay chủ nhân của Hòa Trung đường độ bao nhiêu tuổi. Chuyện đó cô nương có biết không?

Tuệ Hương lắc đầu :

- Chuyện đó tỳ nữ không được rõ, nhưng chắc chắn cùng khoảng sáu mươi.

Phí Độc Hành gật gù :

- Thật là khó có, một người đã đến sáu mươi mà vẫn còn trắng kiện thì quả là ít có.

Tuệ Hương cười :

- Đâu có gì là lạ, ngày chỉ tối toàn là sâm nhung, ăn thì sơn trân hải vị, con người có lớn tuổi cũng vẫn trắng kiện như thường. Phí gia không biết, chứ những gì trong nội cung có là Hòa Trung đường đều có cả, nhiều khi còn hơn nữa là khác.

Phí Độc Hành nhướng mắt ngạc nhiên :

- Phủ Hòa Trung đường còn hơn đại nội, làm sao lại có chuyện như thế được?

Tuệ Hương cười :

- Sao lại không? Tỳ nữ không có ý khoa trương cho ai cả, nhưng sau này rồi Phí gia sẽ thấy chuyện thật là như thế đó.

Phí Độc Hành hỏi :

- Cứ như thế thì chắc chủ nhân Hòa Trung đường còn có phước hơn Hoàng Thượng nữa à?

Tuệ Hương vội đưa tay :

- Suyt, Phí gia đừng nói như thế, nếu lời đó lan vào đại nội thì không phải chuyện chơi đâu nghe!

Phí Độc Hành cười :

- Coi kìa, cô tưởng tôi sẽ đem lời lẽ đi bán rao cùng thiên hạ hay sao?

Tuệ Hương nói :

- Không phải như thế, nhứt định Phí gia không làm như thế, mà cho dầu những lời của Phí gia có lan vào đại nội thì cũng chưa chắc đã có sao, vì bên ngoài Hoàng Thượng và chủ nhân Hòa Trung đường là nghĩa quân thần, nhưng bên trong lại có tình huynh đệ, vì thế cho nên phạm những gì trong đại nội có là Hòa Trung đường có, nhưng dầu sao cũng không nên để cho dư luận lan vào đại nội.

Phí Độc Hành cười :

- Có lý, dầu gì mình cũng phải giữ mồm giữ miệng, phải không? Cũng còn phải e dè người khác nữa chứ...

Ngưng một giây, hắt lại tiếp :

- Mà thật ra đã có chỗ dựa là Hoàng Thượng thì Hòa Trung đường của chúng ta cũng không phải sợ một ai.

Tuệ Hương lắc đầu :

- Sợ thì không sợ, nhưng dầu gì Hòa Trung đường cũng vẫn là thần tử của Hòa Thượng, Phí gia có nghĩ thế không?

Phí Độc Hành gật đầu :

- Tự nhiên quốc gia là phải có thể chế của quốc gia, bậc thần tử dầu có cao đến cách mấy đi nữa cũng không thể qua Hòa Thượng. Nếu không thì sẽ loạn còn chi!

Tuệ Hương vụt kêu lên :

- Trời ơi, cứ mê nói chuyện với Phí gia mà bao nhiêu công chuyện của tỳ nữ vẫn chưa động đây, không được đâu, xin lỗi, tỳ nữ phải đi làm mới được.

Nàng quay mình lại và dậm bước ra, nhưng Phí Độc Hành đã đưa tay :

- Khoan, Tuệ Hương.

Tuệ Hương quay lại :

- Phí gia có chuyện chi?

Phí Độc Hành hỏi :

- Cũng không có gì, tôi muốn hỏi chẳng hay vị Cửu phu nhân độ bao nhiêu tuổi, Tuệ Hương chắc biết chứ?

Tuệ Hương cau mày :

- Phí gia hỏi làm chi vậy?

Phí Độc Hành đáp :

- Cui kìa, Cửu phu nhân của Hòa Trung đường của chúng ta mà không thể hỏi cho biết được sao?

Tuệ Hương ném tia mắt thăm dò :

- Tôi chỉ có thể nói cho Phí gia biết vị Cửu phu nhân của chúng ta là một người được sủng ái nhất, chủ nhân Hòa Trung đường đã xem nàng như sinh mạng, thể thối, ngoài ra những gì khác thì tự Phí gia tìm hiểu lấy, ngày mai là có thể biết được rồi.

Nàng quay mặt đi ra, Phí Độc Hành cũng bước ra theo :

- Tôi sẽ theo giúp cô một tay.

Tuệ Hương lật đật quay lại :

- Trời ơi, đây lại kỳ như thế? Làm sao tỳ nữ lại dám như thế? Vả lại ở đây quét dọn thường xuyên, cũng không có bận rộn lắm đâu, Phí gia cứ ngồi đây chơi rồi đi ngủ, đừng có đi theo.

Nàng bước mau ra, nhưng rồi quay lại cũng nhanh :

- Đúng rồi, Phí gia, quên nói để Phí gia thông cảm, Cửu phu nhân có lẽ sẽ ở lại đây mấy ngày, trong mấy ngày đó người hầu hạ cũng nhiều, sợ Phí gia ở bên sau không tiện lắm...

Phí Độc Hành gật đầu :

- Tôi biết, không có chi đâu, cô nương, đây là chuyện thường tình, chuyện lẽ đối với chủ nhân, tôi cũng có biết, cô nương cứ thu xếp, cần đặt tôi nơi nào là tôi ở yên nơi đó, không có chi đâu.

Tuệ Hương nói :

- Đa tạ Phí gia, tỳ nữ sẽ thu xếp cho Phí gia.

Phí Độc Hành đứng nhìn theo dáng bước của cô gái, hần vụt mỉm cười.

Cũng như con người của hần, nụ cười thật là khó hiểu...

* * * * *

Tuệ Hương đưa Phí Độc Hành đến ở một gian phòng phía tây tiền viện.

Ở đây, bất cứ phòng nào cũng đầy đủ tiện nghi.

Tuy không bằng chỗ ở cũ phía sau, nhưng có lẽ không một phú gia nào có được một gian phòng sang như thế.

Gần đúng Ngọ, Phí Độc Hành đang nằm trong phòng, chợt nghe có vó ngựa nện ran, càng lúc càng gần, hần biết ngay rằng đoàn người của Cửu phu nhân đã tới.

Hần biết, nhưng hần không ngồi dậy.

Vó ngựa bay vào đông viện.

Bên đó có sân rộng có hoa viên.

Một lúc sau, có tiếng bước chân gấp rút đi về phía tây viện, hình như đi về hướng phòng của Phí Độc Hành.

Tiếng bước chân ngưng ngay trước cửa phòng, và sau đó là cửa bị bật tung.

Phí Độc Hành vẫn nằm yên bất động.

Thật là “hòa nhã”, đã không lên tiếng mà cũng không gõ cửa, đúng hơn gõ cửa bằng chân.

Một gã đại hán mang thanh đao xệ bên hông, mặt hần gân nổi từng vòng, quai hàm bạnh ra với hàm râu chổi xuể.

Phí Độc Hành nhìn hần bằng tia mắt lạnh lùng, không động mà cũng không lên tiếng.

Gã râu ria quắc mắt :

- Làm cái gì? Đứng dậy.

Phí Độc Hành vẫn nằm yên :

- Tôi ở đây, anh hỏi làm gì?

Gã đại hán râu ria sùng sộ :

- Khốn nạn, ta bảo đứng dậy, có nghe không?

Phí Độc Hành chống tay ngồi dậy :

- Anh mắng ai?

Gã đại hán râu ria trừng mắt :

- Mắng người, được không? Hừ, như vậy là còn tử tế đó, lộn xộn ông đập chết mẹ bây giờ. Hãy đứng dậy trả lời.

Phí Độc Hành đứng dậy vẩy tay :

- Vào đi.

Gã đại hán bước vô bằng những bước chân rầm rập :

- Muốn gì?

Phí Độc Hành đáp :

- Muốn cho anh biết rằng về sau đừng có mắng người, nếu muốn mắng ai thì phải mở con mắt thật lớn để nhìn người đó.

Hần nói thật chậm, nhưng tay hần không chậm, một tiếng “bốp” vang lên, gò má của gã đại hán hần lên năm đường máu.

Gã đại hán râu ria chúi nhủi luôn mấy cái, cuối cùng hần gượng được quay phắt lại rút đao.

- Tần Bưu, dừng lại!

Giọng trầm trầm phát ra từ góc trái bên sân và năm bóng người lướt tới.

Năm gã đại hán áo đen, dẫn đầu là một người trung niên có bộ mặt cực kỳ thâm hiểm.

- Chuyện gì đã xảy ra?

Người trung niên gằn giọng, tia mắt hần ném nhanh về phía phòng Phí Độc Hành.

Một tay cầm đao, một tay chỉ vào phòng :

- Thuộc hạ tra hỏi, hần muốn hành hung...

Hần nói tránh bằng hai tiếng hành hung, nhưng không nói rõ, vì thật ra cũng không cần nói rõ, vì bản mặt rướm máu của hần đã nói trước rồi.

Người trung niên quay mặt vào phòng gằn giọng :

- Đi ra!

Phí Độc Hành chậm chậm bước ra đứng dựa vào thành cửa :

- Chuyện gì đó?

Người trung niên hất mặt :

- Người làm gì ở đây?

Phí Độc Hành đáp :

- Tôi đã nói rồi, tôi ở đây, các vị muốn gì?

Người trung niên quắc mắt :

- Ta bảo người coi.

Phí Độc Hành xòe giữa bàn tay :

- Thật thì tôi cũng không biết àm gì, Đỗ Nghị đưa tôi đến đây, hần bảo Đào lão gia dặn như thế.

Người trung niên nhìn sững :

- Các hạ là người... họ Phí?

Phí Độc Hành gật đầu :

- Đúng y như thế, tại hạ họ Phí, chư vị đã biết...

Người trung niên chận nói :

- Bọn ta biết, làm sao bọn ta không biết? Người là một “đại nhân vật”, là cao thủ giang hồ, vừa bước vào ngưỡng cửa là đã lãnh mỗi tháng bốn trăm lượng và chỉ chịu sự điều khiển của Đào lão...

Phí Độc Hành cười cười :

- Các vị biết như thế cũng khá nhiều, đúng rồi, lương tháng của tôi quả bốn trăm lượng và chỉ chịu dưới quyền của mỗi một mình Đào lão, điều kiện đó Đào lão đã thấy là xứng đáng cho nên ông ta bằng lòng chấp nhận, nếu chư vị thấy như thế là hay thì cứ đưa yêu sách đòi như thế, có ai can đáng gì đâu...

Gã thanh niên tên Tần Bư la lớn :

- Lãnh ban, tên đó đã điên rồi...

Người trung niên đưa tay chận lại :

- Trong giang hồ, ta cũng không có tiếng tăm gì hết, nhưng từ ngày đầu nhập Hòa Trung đường đến nay chưa một ai dám vô lễ trước mặt ta như thế, ta hỏi, tại làm sao người dám hành hung thuộc hạ của ta?

Phí Độc Hành đáp :

- Không nên hỏi tại hạ vì sao, các hạ nên hỏi người anh em đó tại sao lại chịu đòn như thế.

Người trung niên chớp mắt cười gằn :

- Khá lắm, quả thật người đã muốn gây sự, nhưng người có biết bọn ta đến đây để làm chuyện gì không? Cửu phu nhân đã sắp đến rồi, chúng ta phụng mạng đi trước dọn dẹp những gì được xem là khả nghi, để bảo đảm an toàn, mà người là người đã làm mất sự an toàn, đúng như tên thuộc hạ ta đã nói, người cần phải được dạy dỗ cho biết qui củ ở đây.

Hần quay lại vẫy tay :

- Bắt hần cho ta!

Mấy tên áo đen xốc tới.

Nhưng ngay lúc đó, tiếng ngựa tiếng xe từ bên ngoài cổng ủa vào.

Người trung niên tái mặt hô lên :

- Cửu phu nhân đã tới!

Hần vừa hô vừa quay lại trừng mắt ngó Phí Độc Hành :

- Họ Phí, chỉ cần người ở tại đây giờ nào, bọn ta sẽ dạy giờ đó!

Hắn lại vẫy tay.

Mấy tên thuộc hạ cùng với hắn chạy như bay ra cửa...

Phí Độc Hành đứng nhìn theo, môi hắn lại điểm nụ cười khó hiểu.

34. Gặp Lại Người Xưa

Bốn tên hộ vệ mang đại đao và bốn con kiện mã dẫn đầu, theo sau là bốn người thiếu phụ khiêng mấy cái rương thật lớn.

Bốn người thiếu phụ tuổi trạc trung niên, người nào ăn vận cũng chỉnh tề sang trọng.

Sau cùng, một người thiếu phụ tuổi độ quá hai mươi, được tám cô a hoàn vây quanh chậm chậm vào sân.

Người thiếu phụ trẻ tuổi mặt lạnh như tiền, đôi mắt thật sắc và luôn nhìn thẳng, nàng đi dưới đất nhưng phong tư của nàng khiến cho người ta có cảm tưởng như nàng đang lững lờ giữa không trung, vẻ đẹp không sắc xảo mà cực kỳ cao quý.

Vẻ đẹp của nàng không một ai có thể nhìn qua một bận mà có thể không nhìn lại, nhưng thần sắc nghiêm cách của nàng, bất cứ ai cũng không dám nhìn thẳng đến hai lần.

Một con người có hai phong thái thật là trái ngược Đẹp náo nùng và lạnh băng băng.

- Tú Cô!

Từ trong mái hiên của gian phòng phía tây, Phí Độc Hành buột miệng kêu lên thẳng thốt.

Hắn chỉ kêu được một tiếng rồi đứng sững như trời.

Tiếng kêu của hắn không lớn nhưng thật rõ ràng, thêm vào đó, khi người thiếu phụ trẻ tuổi và đám a hoàn đi vào, tòa trang viện vốn đã vắng lặng càng im phăng phắc.

Chính vì quá im lặng cho nên tiếng kêu của Phí Độc Hành dần có nhỏ, tất cả, từ mấy tên hộ vệ, đám người trung niên áo đen, cho đến mấy ả a hoàn cũng đều nghe thấy.

Tất cả đều dừng lại, bao nhiêu con mắt dòm quanh.

Người thiếu phụ cũng thoáng ngạc nhiên, nàng đưa mắt về phía Phí Độc Hành.

Vừa thấy mặt hắn, nàng hơi biến sắc, nhưng chỉ một thoáng thôi, mặt nàng lại lạnh băng băng như cũ, nàng gọi tên trung niên tối gần gần nhỏ mấy câu rồi tiếp tục đi vào.

Đoàn người đi thật nhanh khuất vào hậu viện.

Giải Tú Cô!

Người bạn gái, người em nuôi từ nhỏ, người âm thầm yêu hắn và vì bị tang cha phải bỏ Hồ Lô Cầu ra đi, người mà hắn cố công tìm kiếm bao nhiêu lâu nay lại là vị Cửu phu nhân của Hòa Khôn hay sao?

Nhưng mắt hắn chưa mờ, trí khôn của hắn hãy còn đầy đủ hắn không thể nhìn lầm.

Hắn nhìn thật rõ và vì thế hắn rung động và buột miệng kêu thành tiếng và chính nàng cũng đã dừng chân nhìn lại, nhứt định người đó là nàng.

Giải Tú Cô.

Thế nhưng nàng lại làm mặt lạnh, nàng có nhận hắn? Hay nhận không ra hắn?

Không nhứt định nàng có nhận ra, nhưng nàng không nhìn hắn.

Người bạn cũ tại Hồ Lô Cầu đã cho hắn biết, nàng căm hận hắn, nàng đã cho rằng hắn bắt nạt bắt nể cho nên nàng không nhìn hắn? Hay người đó không phải là nàng?

Bao nhiêu câu hỏi dồn dập lập đi lập lại trong óc hắn, hắn như người không còn hồn vía.

Hắn biết mình không nằm mộng, hắn đang tỉnh táo hơn bao giờ hết...

* * * * *

- Họ Phí, hãy đến đây.

Một gã hộ vệ áo đen mang đại đao vẫy tay chào hắn.

Phí Mộ Thư định thần nhìn lại, hắn nghĩ bọn này bây giờ định tìm đến gây sự nữa đây.

Hắn ngằm chuẩn bị.

Gã hộ vệ áo đen gất lớn :

- Họ Phí, điếc rồi à? Cứu phu nhân cho gọi.

Cứu phu nhân gọi hắn?

Nhút định là nàng rồi.

Và nhút định nàng đã nhìn ra hắn.

Nếu không phải là nàng và nếu nhìn không ra hắn thì gọi hắn làm chi?

Đúng là nàng, đúng là Giải Tú Cô.

Bao nhiêu ý nghĩ xoay thật nhanh vào óc Phí Độc Hành, lần thứ nhút hắn nghe tim mình đập mạnh, hắn bước nhanh tới trước mặt gã hộ vệ và gặng lại :

- Có phải Cứu phu nhân gọi tôi hay không?

Gã hộ vệ áo đen ném tia mắt lạnh lùng :

- Cứ đến rồi sẽ biết. Theo ta!

Hắn quay mình đi thẳng ra hậu viện thật nhanh.

Phí Độc Hành vội bước theo sau.

Vừa đi, hắn vừa tính toán.

Tại làm sao Giải Tú Cô lại gọi mình cho tên Tể tướng Hòa Khôn?

Tại làm sao nàng có thể thâm nhập Hòa Trung đường?

Có người tiến dẫn hay tình cờ Hòa Khôn bắt gặp rồi vừa ý?

Như muôn ngàn mũi kim châm vào óc hắn, trí tuệ hắn lần thứ nhút bị hoang mang.

Tinh thần hắn lơ đãng và hắn chợt thấy mình đang đứng trước bốn tên đại hán, bốn gã hộ vệ mang đao.

Hắn đã đến hậu viện lúc nào hắn cũng không hay biết.

Tên hộ vệ gọi hắn đã đưa tay ra hiệu cho hắn dừng lại và bước lên bậc thềm cúi mọp mình nói vọng vào trong :

- Bẩm Cứu phu nhân, họ Phí đã đến.

Từ bên trong một giọng nói trong như tiếng ngọc khua mà cũng lạnh như băng giá :

- Cho vào.

Tên hộ vệ áo đen vẫy tay về phía Phí Độc Hành :

- Vào ngay!

“Lệnh ban ra” thật bề bàng, nhưng trong lòng chỉ mong được gặp Giải Tú Cô, Phí Độc Hành không đắn đo suy nghĩ, hắn bước thẳng vào trong.

Tên hộ vệ thét lớn :

- Khoanh tay và cúi mình xuống.

Y như bị một ngọn roi da quất ngay vào mặt, Phí Độc Hành khựng lại.

Nhưng hắn là con người vốn đã từng thích nghi trước một hoàn cảnh, hắn biết đây là qui củ, vả lại bọn hộ vệ này làm sao hiểu được mối liên hệ giữa hắn và Giải Tú Cô?

Phí Độc Hành không cách nào hơn, đành phải tuân theo lời chúng.

Hắn vòng tay và cúi đầu bước vào, hắn bước đi thật chậm.

Cúi đầu, vòng tay, thái độ thật là khốn đốn, Phí Độc Hành vốn không quen với cung cách ấy, thế nhưng hắn biết từ đây về sau, cung cách này có lẽ thường xuyên đến với hắn, ngay bây giờ phải tập cho quen.

Thật là chua chát.

Nhưng hắn vẫn làm.

Phải tận dụng cơ hội để học... khom lưng.

Hắn cúi đầu, vì thế hắn không thấy phía trên, hắn chỉ thấy những vuông đá hoa và thấy hai bên có những chiếc giày da đế mỏng.

Những chiếc giày sắp hàng thẳng hai bên từ ngoài thềm dẫn tới bên trong.

Hắn biết hai hàng người hầu cận.

- Dừng lại!

Một tiếng quát không lớn, giọng trầm trầm :

- Bước lên một bước, quì xuống.

Phí Độc Hành khựng lại.

Hắn cũng biết đây là qui củ, là phép tắc, bất cứ tên thuộc hạ nào diện kiến một vị “phu nhân” cũng đều phải như thế.

Nhưng xử cảnh của hắn không phải thế.

Nghi cách này đối với hắn hơi quá đi chăng?

Và phải chăng vị “Cửu phu nhân” đã quyết ý làm nhục hắn?

Hắn bỗng nhớ ra rằng vị phu nhân thứ chín của Hòa Khôn đã từng nguyên rửa hắn là kẻ bất nhân bất nghĩa, khi nàng còn ở tại Hồ Lô Cầu, cho nên bây giờ nàng quyết tâm hạ nhục hắn, mà một khi nàng đã quyết tâm thì phải làm cho đến nơi đến chốn, nhứt định nàng không chừa cho hắn một mảnh đất thối lui.

Hắn biết chỉ cần một kháng lệnh, tuy không làm gì hắn được, nhưng nàng có thẩm quyền đuổi hắn ra khỏi chỗ này, và một khi đã như thế rồi thì dầu “Đào lão sư gia” có nói cũng không còn hiệu nghiệm.

Mất cơ hội này, có lẽ không còn cơ hội nào khác nữa, bao nhiêu công trình của hắn sẽ tiêu ma.

Hắn nghiêng rằng quì xuống.

Hắn nghe tiếng cười.

Tiếng cười ngay trước mặt hắn không xa, tự nhiên là phía trên đầu hắn, giọng cười ẩn chứa đầy thỏa mãn và hàm xúc lạnh lùng.

Giọng cười của vị Cửu phu nhân và tiếp theo là câu nói thật êm :

- Người giang hồ mà thuận phục như thế thật là ít có, hãy cho hắn quì tới trước.

Lập tức có tiếng trầm trầm ra lệnh :

- Hãy quì xê tới trước!

Phí Độc Hành làm đúng theo lệnh, tự nhiên hấn “xê tới trước” bằng đầu gối.

Giọng ra lệnh trầm trầm lại tiếp theo :

- Cúi đầu!

Phí Độc Hành đã cúi đầu, bây giờ phải cúi đầu thêm.

Con người của hấn bây giờ đúng y như cục bột.

Cửu phu nhân lên tiếng :

- Thôi được, người họ Phí phải không?

Phí Độc Hành đáp nhỏ :

- Vâng, họ Phí.

Cửu phu nhân gắt :

- Vẫn giọng điệu phường thảo khấu giang hồ, hãy dạy cho hấn.

Giọng nói trầm trầm tiếp liền theo :

- Hãy nói theo ta: “Bẩm phu nhân, thảo dân họ Phí”.

Phí Độc Hành cũng hiểu, đây là qui củ, mà cũng là hình phạt.

Hấn cố nuốt bọt dần lòng :

- Bẩm phu nhân, thảo dân họ Phí.

Cửu phu nhân cười nhẹ :

- Như thế phải có phép tắc hơn không? Người tên gì?

Phí Độc Hành đáp :

- Bẩm phu nhân, thảo dân tên Phí Độc Hành.

Cửu phu nhân “hừ” thật nhỏ :

- Từ đâu đến? Trước làm nghề gì?

Phí Độc Hành đáp :

- Bẩm phu nhân, thảo dân sống trong giang hồ vùng quan ngoại.

Cửu phu nhân hơi gằn giọng :

- Phí Độc Hành, là người quan ngoại giang hồ, hừ, thật to gan.

Phí Độc Hành thấp giọng :

- Bẩm phu nhân, thảo dân ngu muội, xin phu nhân minh thị.

Cửu phu nhân lại “hừ hừ” nho nhỏ :

- Người còn lấp lững với ta à? Người đã hành hung tên thị vệ của ta phải không?

Câu chuyện quá rõ rồi, đây là một lối trả thù chồng chất.

Phí Độc Hành lại cố ản nhẫn thêm lên :

- Bẩm phu nhân, quả có như thế, nhưng không phải do thảo dân.

Cửu phu nhân nói :

- Ta không phải là người không biết lẽ phải, người chỉ thừa nhận là đủ rồi. Hừ, người to gan lắm, người cứ hỏi khắp Bắc Kinh này, kể cả bọn quan viên lớn nhỏ thử xem có kẻ nào dám hành hung thị vệ của ta không?

Tiếp theo giọng nàng vùng đánh lại :

- Bấy đâu, trối tay hấn lại cho ta.

Phí Độc Hành ngẩng mặt.

Cửu phu nhân ngồi trên chiếc ghế rộng và cao, gương mặt đẹp của nàng phớt một màn sương lạnh.

Người trung niên mà gã hộ vệ Tần Bư gọi là “Lãnh ban” đang đứng hằm hằm bên cạnh.

Hấn nói :

- Cửu phu nhân, thảo dân vừa mới nói, lỗi không phải do ở thảo dân.

Như không nghe thấy, Cửu phu nhân ra lệnh :

- Trối chặt hấn lại cho ta.

Người trung niên ném tia mắt về phía Phí Độc Hành và cúi đầu thấp giọng :

- Bẩm phu nhân, xin cho nô tài có một lời.

Đôi mày của phu nhân hơi nhếch lên, giọng nàng có vẻ ôn tồn :

- Nói đi.

Người trung niên nói :

- Bẩm phu nhân, nghe đâu tên này do Đào lão sư thâu dụng, dám xin phu nhân nghĩ đến thể diện...

Cửu phu nhân chận nói :

- Nghĩ thể diện cho Đào lão thì ai nghĩ đến thể diện của ta? Cứ trị tội hấn, xem có ai dám kháng lệnh ta không cho biết.

Những tiếng nói sau cùng của Cửu phu nhân vừa dứt thì Phí Độc Hành bị trối gô, vẻ mặt lạnh băng băng của nàng không hề thay đổi.

Và Cửu phu nhân xuống lệnh :

- Đánh hấn cho ta!

Người trung niên quay mặt ra ngoài :

- Tần Bư!

Hấn chộn thật đúng người.

Một tát tai của Phí Độc Hành, năm lần rướm máu hầy còn in rành rạnh, những đòn thù vẫn còn hấn năm ngón tay.

Bàn tay như nải chuối của Tần Bư bây giờ tới tấp bay vào hai bên má Phí Độc Hành.

Cửu phu nhân lên tiếng :

- Không được đánh trả thù, hầy dùng roi.

Đánh vả vào miệng đúng là lối đánh trả thù, nhưng dùng đến roi, cái roi ngựa còn gấp trăm ngàn lần đau đòn!

Tần Bư tuân lệnh, hấn cho tay ra sau lưng rút ngọn roi.

Hấn đã chuẩn bị sẵn rồi.

Phí Độc Hành nghiêng răng không kêu la một tiếng.

Những đường roi tron trót, tiếng quần áo rách siết vào da nghe đến lạnh người.

Từ lưng đến hai chân của Phí Độc Hành, đầu roi vất ngang vất dọc.

Sức của Tần Bưu cũng không phải yếu, bao nhiêu đường roi vào da thịt là máu lập tức tươm ra.

Phí Độc Hành quì thẳng mình, hắn không hé môi, chân mày hắn không hề động đậy.

Người trung niên cười lạt :

- Khá, kể ra hắn cũng nhiều nghị lực.

Cửu phu nhân vụt đưa tay :

- Thôi đủ rồi.

Và nàng xuống lệnh luôn :

- Mở trói cho hắn và đuổi hắn ra khỏi nơi này.

Bị đánh đến rách da đổ máu, Phí Độc Hành không hề cau mày, nhưng bây giờ câu nói của Cửu phu nhân làm cho hắn biến sắc, hắn vội nói :

- Bẩm phu nhân, đánh đã đành rồi, tội cũng đã đền rồi, giả sử thảo dân có tội thì bao nhiêu đó nghĩ cũng đã đủ đền, mong phu nhân ban ơn cho thảo dân ở lại.

Người trung niên cười gằn :

- Muốn ở lại.

Cửu phu nhân đưa tay cản tên trung niên và ném tia mắt về phía Phí Độc Hành :

- Người muốn ở lại làm việc trong Hòa Trung đường?

Phí Độc Hành đáp :

- Bẩm phu nhân đúng như thế.

Cửu phu nhân cau mặt :

- Tại làm sao muốn ở lại? Vì số lương cao? Vì được sung sướng? Vì có quyền thế, phải không?

Phí Độc Hành đáp :

- Bẩm phu nhân, đúng như thế.

Cửu phu nhân nhìn hắn một cái thật sâu :

- Thật không ngờ người lại thẳng thắn như thế, được rồi ta chiếu cố cho người, nhưng ta cần nói trước cho người biết, bất cứ một Đường sai nào của Hòa Trung đường cũng không phải dễ làm, huống chi vừa bước vào là đã gặp đến ta, sau này hãy còn nhiều khó khăn lắm đó.

Phí Độc Hành nói :

- Bẩm phu nhân, thảo dân biết điều đó, nhưng thảo dân tình nguyện, cho dầu nước sôi lửa bỏng, cho dầu nát thịt banh thây, thảo dân cũng vui lòng.

Ánh mắt của Cửu phu nhân vụt như hai mũi dao xói vào mặt Phí Độc Hành, giọng nàng như băng giá :

- Nhớ nghe, những lời đó là do chính miệng người thốt ra chớ không ai ép buộc.

Phí Độc Hành đáp :

- Bẩm phu nhân, chính thảo dân tình nguyện, chừ vị có mặt ở đây có thể chứng cho điều đó.

Cửu phu nhân lại nhìn hắn và gật gù :

- Tốt, tốt, hãy mở trói cho và cho hắn ra ngoài.

Hai tên hộ vệ áo đen xông tới mở trói. Chúng mở trói thật nặng tay, hình như những ngọn roi đổ máu rách da trên mình của Phí Độc Hành chưa làm cho chúng người giận.

Phí Độc Hành vẫn thản nhiên, mặt hắn trơ trơ, chân mày không hề nhúc nhích.

Khi nuốt giấy cuối cùng trên mình rơi xuống đất, hắn vội cúi đầu :

- Đa tạ ân điển của phu nhân.

Hắn đứng lên và cúi mình lần nữa cho đủ lễ rồi quay bước trở ra, dáng đi của hắn thật vững vàng, y như những đường roi tẩm máu không có trên da thịt hắn.

Hắn đã bằng lòng và không hề oán trách, hắn không muốn mất số lương to, hắn không muốn đánh rơi quyền thế, ai gọi là chó săn mặc kệ, hắn chỉ thấy vận may đưa tới cho hắn quá nhiều.

Nhìn theo dáng dấp ngang nhiên của Phí Độc Hành, ánh mắt của Cửu phu nhân vùng tối lại, nàng nói thật nhanh :

- Liễu Vũ Dương, mọi việc ta cho người được trọn quyền, ta cần ngơi nghỉ.

Tên trung niên cúi rạp mình, đám vệ sĩ áo đen cúi rạp theo.

Xương sống là của từng người, nhưng có lẽ họ được chui một lò cho nên khi họ uốn cong lại giống hệt như nhau, nếu đứng xa, người ta có cảm giác như những con người máy được chế tạo theo một kiểu.

35. Bàn Tay Xoa Dịu Vết Thương

Phí Độc Hành đi thẳng ra tiền viện.

Những đường roi tẩm máu không làm cho hắn nghe đau, vì lòng hắn đang đau hơn thập bội.

Người gặp hắn trước nhất là Tuệ Hương, nàng vừa thấy thân xác tả tơi của hắn là nàng kêu thẳng thốt :

- Phí gia, sao... sao đến nỗi này?

Vừa nói, nàng vừa chạy ra lại run rẩy rờ vào người hắn.

Phí Độc Hành mỉm cười :

- Không có sao, chỉ là chuyện trầy da.

Tuệ Hương dậm chân :

- Như thế này mà không sao, bộ Phí gia chờ cho nát từng mảnh thịt... Nhưng tại làm sao...

Phí Độc Hành vẫn cười :

- Tôi vô ý làm cho Cửu phu nhân giận nên bị đánh đòn.

Tuệ Hương lại dậm chân :

- Trời ơi, tại làm sao Phí gia lại vô ý như thế...

Và nàng vội kéo tay Phí Độc Hành :

- Vào đây, vào phòng tôi để tôi lau rửa vết thương và rịt thuốc, để như thế này chịu làm sao cho nổi!

Phí Độc Hành lắc đầu :

- Không sao đâu, cô cứ để mặc tôi.

Tuệ Hương cau mặt :

- Sao được, tôi đã được lệnh phục thị cho Phí gia, tôi không sẵn sóc cho Phí gia thì ai vào đây làm việc ấy!

Nàng không để hắn nói thêm, cứ kéo tay hắn về phòng.

Thật là lạ.

Giá như Phí Độc Hành mà biết chắc hắn cũng phải ngăn ngại.

Người con gái này vâng lệnh ám hại Phí Độc Hành, vậy mà bây giờ thấy hắn mang thương lại lo đi rịt thuốc.

Chẳng những thế mà nhìn hấn, cô nàng bỗng nghe thấy đau lòng như nhìn một người thân của mình bị đánh.

Thật không thể hiểu nổi sự thể làm sao.

Chỗ ở của nàng là phần cuối cùng hậu viện, một gian phòng nhỏ dưới những tàng cây cổ thụ rợp bóng âm u.

Con gái vẫn là con gái, vừa bước vào cửa là đã nghe thấy mùi hương.

Phí Độc Hành hít mạnh :

- Mùi hương thật dịu.

Bây giờ Tuệ Hương đâu còn tâm trí nữa, nàng kêu hấn ngồi xuống và lo sửa soạn nước pha, nàng hỏi :

- Phí gia bảo làm sao?

Phí Độc Hành cười :

- Cái phòng của cô nương.

Tuệ Hương đỏ mặt, nàng nguýt một cái thật dài :

- Bị đánh rách mình như thế này mà cũng vẫn như thế, tôi không lo cho đâu.

Phí Độc Hành cười cười :

- Bị đánh là đáng đời phải không? Không phải vậy đâu, tôi nói thật tình mà, mùi hương thật dịu.

Tuệ Hương vùng vằng :

- Thôi đi...

Nàng vào trong buồng ra một bồn nước ấm và hai cái khăn tay thật mới, nàng kéo tay hấn nhẹ nhàng :

- Ngồi yên đi, tôi lau cho sạch đã...

Nói thì dễ, nhưng khi chạm vào mình hấn, mặt nàng bỗng ửng hồng, nàng không dám ngẩng mặt lên cứ cắm đầu thấm nước lau nhẹ nhàng.

Vừa lau, nàng vừa hỏi :

- Có đau không?

Nàng thấm nước và chậm rãi vết thương thật thận trọng, bàn tay nàng e dè từng chút một, mỗi lần lau một vết là nàng mím miệng như chính vết thương đã làm cho nàng đau thấy ruột gan.

Đừng kể là vết roi, mà cho dầu bị trăm vết đao, dưới bàn tay săn sóc của nàng, người bị thương có lẽ cũng không còn đau nữa.

Vừa thấm nước vừa lau, chỉ trong nháy mắt bồn nước đã đỏ hồng, nàng chắc lưỡi và nhăn mặt...

Phí Độc Hành cười :

- Tuệ Hương, tôi nhớ một câu chuyện vui lắm, cô có muốn nghe không?

Tuệ Hương ngẩng mặt :

- Chuyện chi đó, Phí gia?

Phí Độc Hành đáp :

- Hồi trước có một người cà lăm, vào bác thợ cạo, cạo râu, cạo râu xong thì bảo rảy tai, người thợ cạo bảo khi nào nghe đau thì nói để ngưng lại, khi người thợ cạo ngoáy ngoáy quá đau, người cà lăm kêu lên: “Cái... cái mà... cái mà...”, cứ “cái mà” như thế cho đến khi nói được tiếng “đau” thì lỗ tai đã chảy máu ròng ròng.

Tuệ Hương buông tay ôm bụng cười lăn chiêng, đến lúc nín được, nàng háy hấn một cái thật dài :

- Phí gia kỳ quá hè, đau thì nói chớ làm sao tôi biết được.

Phí Độc Hành cười :

- Nhưng nếu có người biết được thì tôi đã không còn đau nữa.

Tuệ Hương lại háy :

- Phí gia kỳ ghê, bữa nay sao mà... kỳ cục vậy!

Phí Độc Hành hỏi :

- Chớ không phải thế sao, Tuệ Hương?

Tuệ Hương cau mặt :

- Phí gia, tôi là tỳ nữ...

Phí Độc Hành bật cười :

- Nói đùa mà, Tuệ Hương đừng để ý, mình quen với nhau, nói đùa mà không có hại thì có gì phải sợ, có phải thế không, Tuệ Hương?

Tuệ Hương làm thinh.

Phí Độc Hành nói tiếp :

- Tuệ Hương, bây giờ nói thật, tôi nghĩ Tuệ Hương đừng nên rịt thuốc cho tôi.

Tuệ Hương ngẩng mặt ngạc nhiên :

- Tại sao lại không nên rịt thuốc? Tại sao vậy?

Phí Độc Hành đáp :

- Tôi bị Cửu phu nhân đánh, cô nương lại rịt thuốc, như thế chẳng hóa ra chống đối với Cửu phu nhân hay sao? Vô hình trung cô nương cũng như tôi, coi chừng cũng phạm vào tội vô lễ với người đó.

Tuệ Hương lắc đầu :

- Nói lý thì như thế, nhưng đánh thì đã đánh rồi, không lẽ để cho vết thương hành đến chết hay sao?

Phí Độc Hành nói :

- Tuệ Hương, đa tạ lòng tốt của cô, từ lúc tôi vào đây đến bây giờ, gặp người khá nhiều, nhưng chỉ có một mình cô là kẻ không dùng lối “ma cũ ăn hiếp ma mới” mà thôi.

Tuệ Hương nhăn mặt :

- Tôi đâu có thể như thế ấy, ai lại tránh khỏi buổi ban đầu? Vả lại như Phí gia đã biết, tôi chỉ là tỳ nữ thì làm sao có chuyện hiếp đáp người nào khác!

Vừa nói, nàng vừa thấm nước tiếp tục lau vết thương cho Phí Độc Hành.

Nhìn bàn tay dịu mềm của người con gái, Phí Độc Hành cau mặt :

- Bỏ cái lối mỗi câu là mỗi “tỳ nữ” đi, có được không Tuệ Hương?

Tuệ Hương cứ cúi mặt :

- Tôi nói thật tình, trời sinh ra đã là tôi tớ thì làm sao khác được.

Phí Độc Hành lắc đầu :

- Tôi không thể xem cô là tỳ nữ, ai cũng là người, ai cũng có tư cách con người, huống chi, tôi thấy cô nương cũng không phải hạng người đáng gọi là “tỳ nữ”, mà sở dĩ phải vào đây nhứt định cũng vì một chuyện bất đắc dĩ thể thôi.

Tuệ Hương thở ra :

- Thôi, đừng nói chuyện đó nữa, tất cả đều do số mạng.

Nói chuyện là nói chuyện, nàng vẫn lau cẩn thận những vết thương, lau khô xong lại thoa thuốc và dùng vải sạch rịt những chỗ máu ra nhiều nhứt cho hẳn.

Nàng nói :

- Không có thuốc gì hay, tôi chỉ dùng tạm thứ dầu này cho vết thương không làm độc.

Phí Độc Hành nói :

- Như thế được rồi, bây giờ thì dễ chịu lắm, hồi nãy trên ngực nghe rất quá.

Tuệ Hương háy bằng một cách dịu dàng :

- Cũng may mà có nghe rất, chớ nếu không thì chắc Phí gia tưởng đâu muối cần chắc!

Phí Độc Hành cười, hẳn gài nút áo lại và nói :

- Tuệ Hương, thật tôi không biết dùng lời gì để tạ ơn...

Tuệ Hương lắc đầu :

- Không cần việc đó, tôi vốn là người phục thị cho Phí gia mà.

Phí Độc Hành cau mặt :

- Nữa, cũng như thế hoài...

Tuệ Hương nói :

- Chớ sao, chẳng lẽ không đáng à?

Phí Độc Hành thở ra :

- Tuệ Hương, chuyện chi mà phải như thế ấy!

Tuệ Hương cúi đầu thật thấp, giọng nàng cũng nhỏ theo :

- Phí gia không xem tôi là kẻ ăn người ở, tôi hết sức cảm kích, nhưng cuộc đời của tôi như đã an bày rồi, không làm sao có thể cải biến được đâu.

Phí Độc Hành lắc đầu :

- Không hẳn là như thế.

Tuệ Hương vụt ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào mắt hắn :

- Không hẳn là như vậy? Phí gia, câu nói đó có nghĩa là sao?

Phí Độc Hành nghiêm giọng :

- Tuệ Hương, tôi xin có lời nói trước, tôi không có ý gì khác cả, nhưng nếu cô bằng lòng, trước mặt Đào lão, tôi có thể nói cho cô khỏi phải cảnh này.

Tuệ Hương như hoảng hốt :

- Không, Phí gia.

Phí Độc Hành nhìn xối vào nàng :

- Sao vậy? Tuệ Hương, cô không muốn thế, phải không?

Tuệ Hương không dám nhìn vào mắt hắn, nàng quay chỗ khác lắc đầu :

- Cũng không phải như thế, tôi bây giờ tứ cố vô thân, cái gì cũng đều không có, lìa khỏi nơi đây tôi biết đi đâu và làm cách nào để sống?

Phí Độc Hành nói :

- Tuệ Hương, tôi xin nói thẳng, người như cô làm gì lại không tìm được nơi nương tựa? Nói cho cùng, gửi thân cho một nông phu cũng còn vẫn hơn là chỗ này.

Tuệ Hương trầm ngâm một lúc thật lâu, mặt nàng vụt ửng hồng :

- Thật không dấu chi Phí gia, tôi cũng đã có đính hôn rồi, người đó chính tôi lựa chọn, hẳn cũng như tôi, cũng không còn thân thích, hiện tại đang lo buôn bán ở miền nam, chúng tôi chỉ chờ có chút ít vốn là có thể gây dựng gia đình.

Phí Độc Hành gật gù :

- À... vậy mà cô không chịu nói sớm, làm cho tôi lo ngại hết sức, như thế thì có gì phải sợ, vợ chồng còn nhỏ, chỉ cần biết tiện tặng thì lo chi không dựng nổi gia đình.

Tuệ Hương đỏ mặt ấp úng :

- Phí gia, coi kìa, người ta chưa thành thân kia mà!

Phí Độc Hành cười :

- Thì cũng thế thôi, có gì mà thẹn đỏ cả tai lên thế!

Tuệ Hương cúi đầu, mặt nàng mỗi lúc một ửng thêm lên.

Phí Độc Hành đứng lên :

- Đa tạ Tuệ Hương, thật làm phiền hết sức, bây giờ tôi xin kiếu về phòng.

Hắn vừa quay ra thì Tuệ Hương vụt kêu lên :

- Phí gia, may không quên, tối nay Cửu phu nhân có thiết tiệc đãi những bà mạng phu, tốt hơn hết Phí gia nên ở trong phòng, chớ đừng ra ngoài, không khéo ghẹo vào phu nhân nữa là nguy hiểm.

Phí Độc Hành gật đầu :

- Như vậy đêm nay vui lắm, không sao, xin cô nương yên lòng, người ta đã không mời, tôi đi ra để làm chi? Nhưng cũng may, đa tạ Tuệ Hương, nếu không biết không chừng lại phải thêm một bữa đòn nữa!

Hắn bước ra và đi thẳng.

Tuệ Hương đứng một mình tại cửa phòng trông theo, mặt nàng tư lự...

Bằng vào vẻ mặt của nàng, cho dầu có người quan sát cũng không làm sao biết nàng đang nghĩ những gì, không biết nàng đang nghĩ đến những âm mưu hãm hại Phí Độc Hành, hay nàng đang nghĩ về thái độ lạ lùng của con người ấy.

* * * * *

Đêm đã sập màu.

Chung quanh tòa trang viện “Thập Sát Hải” đã được đèn treo kết tui.

Ánh sáng và màu sắc có khả năng làm thay đổi quang cảnh ở đây, quanh năm chìm trong vắng lặng, nhưng bây giờ thì chói lọi huy hoàng.

Ngựa xe đã kéo dài ngoài cổng, tiếng nói ồn ào như mở hội, chủ nhân, tân khách hể hả vui cười.

Thức ăn được mang từ “Hội Hiền Lâu”, nhà hàng lớn nhất vùng Thập Sát Hải, rượu thì toàn thứ Bồ Đào hảo hạng, mùi rượu, mùi thức ăn, mùi son phấn và tiếng cười rang như pháp, không một ai tìm ra một chút gì buồn phiền trên bất cứ gương mặt của ai.

Những kẻ có mặt hôm nay, gần như hạng thần tiên, bụi phận lụy chưa từng bay ngang mặt họ.

Bằng vào thái độ, bằng vào giọng cười hớn hở của họ, người ta có quyền đoán chắc là như thế.

Quả thật, họ là mạng phụ phu nhân, họ là kẻ được tung tin như trứng mỏng, trước mặt họ chỉ có vàng son rực rỡ, làm sao họ lại có chuyện buồn phiền?

Vậy mà có kẻ nụ cười hầy còn đọng ở vành môi là đã gát tay lên trán thở dài thườn thượt.

Người đó là vị Cửu phu nhân.

Ngót hai tiếng đồng hồ tan tiệc, khách đã hể hả ra về, chủ cũng tiễn đưa với nụ cười cõi mở, nhưng khi trở vào phòng, khi đã buông tay nằm xuống nệm cao, người ta bỗng nghe tiếng thở dài ảo não.

Thức ăn không làm cho khách ngon miệng, hay rượu đặt chưa đúng hương vị đàn bà?

Thuộc hạ đã có người nào vô ý làm cho chủ nhân xấu hổ với khách? Hay chính chủ nhân đã có lúc lo ra làm cho bữa tiệc kém vui?

Không, bữa tiệc thật là chu đáo, có hơn ý muốn, chủ khách đều hả lòng hả dạ, đám thuộc hạ cũng đã hết mình phục thị, không hề có một sơ sót cởn con.

Chính đám thuộc hạ bây giờ cũng được khen và ban thưởng.

Họ đang quây quần vào những cái bàn tròn hậu viện, những món sơn hào hải vị bày ra trước mặt, rượu âm ập đầy bầu.

Cố nhiên họ rất vui mừng được hưởng thức ngon, nhưng cái làm cho họ vui mừng chính là lời vừa ban khen của chủ.

Chỉ có mỗi một người trong phòng vắng là đượm vẻ ưu tư.

Nụ cười thỏa mãn để an khen cho tôi tớ mới rành rành đây, vậy mà bây giờ cũng vành môi đó, bỗng héo xeo.

Tất cả a hoàn đều được phép ra ngoài dự tiệc, chỉ còn mỗi một mình Cửu phu nhân nằm vật trên giường.

Trong phòng vắng lặng như tờ, một cây kim rơi cũng có thể còn nghe thấy.

Thế nhưng, ngay phía ngoài cửa sổ đằng sau, có một tiếng “hừ” căm tức mà nàng không hay biết.

Nhưng cho dầu có hay cũng không ngồi dậy kịp, vì sau tiếng “hừ” trong cổ đó thì phía dưới chân giường của Cửu phu nhân đã có một người.

Một người áo đen, mặt bao giải lụa đen.

Cửu phu nhân hoảng hốt chỗi tay ngồi dậy nhìn thẳng vào người bao mặt :

- Người là ai?

Người bao mặt lạnh lùng :

- Nói cho nàng biết cũng không có hại gì, ta là một trong những nghĩa sĩ “phản Thanh phục Minh”.

Cửu phu nhân tái mặt :

- Nghĩa sĩ “phản Thanh phục Minh”? Nhưng đến đây có chuyện gì?

Người bao mặt đáp :

- Ta đến để mời nàng đi với ta đến một nơi.

Cửu phu nhân càng tái mặt, nàng nghiêng mình qua và há miệng định la...

Nhưng ngọn chủy thủ sáng hoắc từ trong tay người bao mặt đã làm cho nàng ngậm miệng.

Người bao mặt nhích tới lạnh lùng :

- Bọn ta đối phó không phải là nàng, trừ phi nàng không muốn sống, bằng không thì hãy ngoan ngoãn vâng lời.

Cửu phu nhân bắt đầu run :

- Các người thật to gan, toàn trang viện này đều là người của ta, các người dám chắc bắt ta đi được...

Người bao mặt cười lạt :

- Nếu không nắm chắc thì ta đâu có vào đây, bây giờ cứ thử xem, cứ cho đám hộ vệ của nàng hay, thử xem ta có đưa nàng đi được hay không? Hãy đứng lên.

Cửu phu nhân nhìn trừng trừng ngọn chủy thủ và chậm chậm đứng lên.

Người bao mặt nhích sát tới bên nàng, giọng hần gần gần :

- Bọn ta là người chân chính, là không bao giờ làm chuyện mờ ám, nàng hãy đi ra cửa chính và sau đó là có thể gọi hộ vệ của nàng.

Cửu phu nhân gạt lại :

- Có thật như thế không?

Người bao mặt đáp :

- Tự nhiên là thật, ta cần cho nàng thấy tận mắt, coi cái bọn mà nàng mang theo đó làm được cái trò gì, hay chỉ là bọn túi cơm hủ rượu, đi ra.

Cửu phu nhân bước thẳng ra phía cửa, mắt nàng đảo nhìn bốn phía...

Người bao mặt bước sát theo sau, ngọn chủy thủ hờm cách hậu tâm của nàng không quá một gang tay.

Cửu phu nhân bước lần tới cửa.

Người bao mặt nói :

- Mở cửa ra.

Cửu phu nhân đưa tay mở chốt và khi cánh cửa vừa bung ra, nàng bỗng khựng ngang.

Phía bên ngoài cửa có một người đang đứng.

Một người mặc áo đen tằm thướt, nhưng không bao mặt.

Người mà hồi sáng nàng đã ra lệnh đánh tét da rướm máu.

Cửu phu nhân đứng lặng nói không ra tiếng.

Người bao mặt cũng thấy ngay sau đó, hần buột miệng kêu lên :

- Phí Mộ Thư!

Người đứng ngoài cười khẩy :

- Các hạ đã lầm, ta là Phí Độc Hành.

Người bao mặt nghiêng răng :

- Cho dầu ngươi có thành tro ta cũng nhận ra, nhưng ta hỏi ngươi tới đây để làm gì? Hừ, đúng là thứ quên tông quên tổ, đúng là quân bất hiếu bất trung, đúng là phường chỉ nghĩ đến an thân, chỉ nghĩ đến ăn sung mặc sướng mà quên nòi quên giống, họ Phí, hôm nay ta không có thì giờ, ngày khác ta sẽ cho ngươi biết như thế nào là phản dân hại nước, cút ngay!

Phí Độc Hành điềm đạm :

- Muốn ta đi à? Cũng có thể, nhưng các hạ hãy trả tự do cho Cửu phu nhân rồi ta sẽ để các hạ ra đi thông thả.

Ánh mắt Cửu phu nhân chiếu vào mặt Phí Độc Hành, thần sắc nàng thay đổi thật nhanh.

Người bao mặt cười lạt :

- Sao ngươi nói nghe quá dễ như thế? Là kẻ từng xông xáo giang hồ, trong hoàn cảnh như thế này mà ngươi còn muốn cứu người đàn bà lấy giặc làm chồng này hay sao, đúng là nằm mộng!

Phí Độc Hành lắc đầu :

- Không, ta đang thật tỉnh, các hạ nên nhớ đằng sau bức tường này hãy còn có một người, ta có thể dùng người đó để đổi lấy Cửu phu nhân.

Vì bao mặt nên không thấy sắc diện, nhưng thân hình người đó bỗng lay động, hần lắc đầu :

- Không, ta không tin người đã làm chuyện đó.

Phí Độc Hành chưa đáp, ở phòng bên vụt ló ra một ả a hoàn, cô ta vừa thấy sự tình là vụt rú lên.

Tiếp liền theo, nhiều tiếng la thất thanh và có tiếng chân người rầm rập.

Đám a hoàn, đám hộ vệ, có cả Liễu Vũ Dương cùng ào tới.

Người bao mặt quát lớn :

- Đứng lại, kẻ nào nhích tới, mạng nàng sẽ kết liễu ngay.

Hần đưa ngọn chủy thủ tới sát hậu tâm của Cửu phu nhân.

Bọn Liễu Vũ Dương khựng lại.

Nhưng hần vốn là một tay lão luyện giang hồ, hần khựng lại nhưng đưa mắt ngằm ra hiệu cho hai tên thuộc hạ đứng bên trái, hai tên này len lén nhích lần qua cửa sổ.

Nơi này nhắm phía giường của Cửu phu nhân và bây giờ là ở phía sau lưng người bao mặt.

Phí Độc Hành lên tiếng :

- Binh khí đã sát vào người, bất cứ ai vọng động là phải chịu trách nhiệm về sinh mạng của Cửu phu nhân.

Hai tên hộ vệ cùng khựng lại.

Liễu Vũ Dương trừng mắt :

- Quân phá rối, người có dám chắc là cứu nổi Cửu phu nhân hay không?

Phí Độc Hành thản nhiên :

- Ít nhất ta cũng là người phát hiện Cửu phu nhân lâm nguy trước hơn chư vị.

Và hần quay qua nói với người bao mặt :

- Bao giờ chuyện đã kinh động nhiều người, chắc chắn người bạn ngoài tường của các hạ nghe thấy chứ?

Bọn Liễu Vũ Dương đưa mắt nhìn về phía tường, nhưng không thấy có người hành động.

Người bao mặt nghiêng răng :

- Phí Mộ Thư, người... không, ta không thể tin lời người được.

Phí Độc Hành đáp :

- Con người của ta không có cái hay gì cả, chỉ có chuyện nói dối thì tuyệt không.

Hần ngó Cửu phu nhân và nói tiếp :

- Bẩm phu nhân, xin người ra lệnh, cấm không cho một ai gần cận vị này.

Do dự một giây, Cửu phu nhân lên tiếng :

- Liễu Vũ Dương, các người có nghe chưa?

Liễu Vũ Dương cúi mình :

- Bẩm phu nhân, thuộc hạ đã nghe.

Cửu phu nhân nói tiếp :

- Ta bảo các người phải tuân theo lời họ Phí, kẻ nào cãi lệnh, tử hình!

Phí Độc Hành ngó người bao mặt :

- Các hạ nghe rồi chứ?

Người bao mặt hỏi :

- Làm sao ta có thể tin rằng đồng bạn của ta đang có mặt sau tường?

Phí Độc Hành đáp :

- Rất dễ...

Hắn quay qua phía đám hộ về trầm giọng :

- Liễu Vũ Dương, hãy nhảy ra sau đưa một người bị điểm huyết lên đầu tường.

Vốn không chịu nghe theo cái tên mà mình đang căm tức, nhưng cũng không dám trái lệnh Cửu phu nhân, Liễu Vũ Dương mím môi phóng vọt qua tường.

Chỉ một thoáng sau, hắn xốc một người áo đen đặt nằm trên đầu tường và nhảy trở về chỗ cũ.

Tuy trời tối, nhưng vì không xa nên nhìn vẫn rõ, một người áo đen bị điểm huyết nằm bất động trên đầu tường.

Người bao mặt không nói một câu, hắn thu ngọn chủy thủ về và tung mình phóng lên đầu tường ôm xốc đồng bạn lao đi.

Trước khi mất hút vào màn đêm, tiếng hắn vừa vọng lại :

- Phí Mộ Thư, hãy nhớ lấy ngày này!

Phí Độc Hành như có thêm con mắt đằng sau ót, hắn không quay lại mà chỉ vẫy tay lên.

Trong tay hắn nắm chắc ngọn chủy thủ của người bao mặt vừa phóng đến.

Hắn cười và nói với theo :

- Cái trò này các hạ không thể hơn được ta đâu!

Vừa nói, hắn vừa bước lên một bước cúi mình :

- Để cho Cửu phu nhân kinh động, thật đáng tội, xin thỉnh phu nhân vào an nghỉ.

Liễu Vũ Dương xông lên gắt lớn :

- Tự ý buông tha cho phản loạn, tội ngươi coi như đồng lõa.

Phí Độc Hành ném tia mắt vào mặt hắn, nhưng lại làm thinh.

Cửu phu nhân quắc mắt nhìn Liễu Vũ Dương giọng nàng giận dữ :

- Khốn kiếp, ngươi vẫn còn mang mặt để trách người à? Đồ vô dụng, hãy rút đi cho rảnh mắt ta.

Liễu Vũ Dương xuống nước :

- Cửu phu nhân...

Cửu phu nhân quắc mắt :

- Chưa rút ngay còn chờ ta nổi giận phải không?

Liễu Vũ Dương bây giờ đã hoàn toàn như tàu lá héo, hắn đưa mắt cho đám thuộc hạ và cúi rạp xuống rút lui...

Đám vệ sĩ áo đen còm ròm theo sau.

Họ hùng hăng hổ hổ bao nhiêu thì bây giờ ủ rũ bấy nhiêu, họ kéo nhau đi giống y như... binh Tào thất trận.

Giá như bình thường, có lẽ Phí Độc Hành không thể nín cười, nhưng bây giờ hắn cố nhịn, nhưng nhìn theo họ hắn không làm sao nén được tiếng thở dài.

Hắn đã nghe người ta nói về cách “thượng đội hạ đạp”, nhưng mãi đến khi đặt chân vào ngưỡng cửa Trung Đường phủ, khi đặt chân vào cõi quan trường, câu nói đó hắn mới thấy thật là thấm thía!

Cửu phu nhân bước tới, nhưng Phí Độc Hành đã vội cúi mình :

- Bẩm phu nhân, thảo dân xin bái thối.

Cửu phu nhân vẫy tay :

- Khoan, hãy vào đây.

Nàng quay mình trở vào phòng.

Phí Độc Hành do dự..

Hắn nhìn theo dáng đi uyển chuyển của Cửu phu nhân và hắn bỗng thở dài...

Hắn đứng lặng một lúc khá lâu, đến khi Cửu phu nhân ngồi xuống rồi hắn mới nhớ ra và lật đật đi vào.

Đáng lý hắn bước nhanh, nhưng lại nhớ ra, hắn vội cúi mình đi chậm chậm.

36. Đối Diện Mà Nghìn Trùng Diệu Vợ

Phòng ngủ vẫn có phòng khách nhỏ bên ngoài.

Cửu phu nhân chỉ tay :

- Hãy ngồi.

Phí Độc Hành cúi mình :

- Bẩm Cửu phu nhân, thảo dân không dám.

Cửu phu nhân cau mặt, nhưng giọng nàng không gắt gỏng :

- Ta bảo ngồi, có nghe không!

Phí Độc Hành tự nhiên là phải tuân lệnh, nhưng trước khi ngồi, hắn vẫn cúi mình :

- Đa tạ ân điển của phu nhân.

Hắn ngồi thật nhẹ và cũng không ngồi thẳng.

Hắn nhủ lòng, cái xương sống dầu có cứng bởi trời sanh, một khi đã bước vào ngưỡng cửa nhà quan thì phải tập cho mềm lại.

Những kẻ nào không biết điều “tâm niệm” đó thì hãy... đi chơi chỗ khác.

Cửu phu nhân kéo chiếc ghế đối diện, mắt nàng nhìn thẳng vào mặt Phí Độc Hành :

- Chuyện vừa rồi, ngươi có thể giả đồ không nghe thấy, thế tại sao ngươi lại cứu ta?

Phí Độc Hành đáp :

- Bẩm phu nhân, thảo dân đã là người của Trung Đường phủ, thảo dân tự thấy hộ vệ Cửu phu nhân là trách vụ của mình.

Cửu phu nhân hỏi :

- Ta vừa xuống lệnh đánh ngươi hồi sáng, ngươi không căm hận ta sao?

Phí Độc Hành đáp :

- Bẩm Cửu phu nhân, phu nhân phạt tội là phải có lý của phu nhân, làm sao thảo dân dám hận.

Cửu phu nhân gặt lại :

- Không dám hay không thể?

Phí Độc Hành đáp :

- Bẩm phu nhân, không thể.

Cửu phu nhân nghiêng mặt :

- Thật đấy à?

Phí Độc Hành đáp :

- Bẩm phu nhân, một người có lỗi, cần phải được khiển trách quở phạt.

Cửu phu nhân nhìn sâu vào mắt hắn và dời xuống ngực hắn, nàng hỏi :

- Những vết roi trong mình có còn đau lắm hay không?

Phí Độc Hành đáp :

- Bẩm phu nhân, đa tạ ơn chiếu cố của phu nhân, chút đau đó vẫn chưa đến được nỗi lắm.

Cửu phu nhân lại nhìn chăm vào mặt hắn, giọng nàng thấp xuống :

- Người muốn ta đáp tạ như thế nào?

Phí Độc Hành đáp :

- Bẩm phu nhân, thảo dân đảm nhận Đường Sai của Trung Đường phủ, xin phu nhân đừng nói đến tạ ơn, mà thảo dân cũng không dám nhận, nhưng nếu phu nhân quyết ban ân huệ thì thảo dân mạo muội xin phu nhân giúp cho một việc...

Cửu phu nhân nói :

- ta cho phép người nói chuyện khỏi phải “Bẩm” và được phép xưng “tôi”.

Phí Độc Hành cúi đầu :

- Đa tạ phu nhân.

Cửu phu nhân nói tiếp :

- Và khi nói chuyện, hay bất cứ lúc nào cũng được nhìn thẳng vào mặt người đối diện.

Thật là khéo.

Không bảo “nhìn thẳng vào mặt ta”, mà lại bảo “nhìn thẳng vào mặt người đối diện”!

Phí Độc Hành ngẩng mặt lên :

- Đa tạ... phu nhân.

Cửu phu nhân chớp mắt :

- Người muốn nhờ ta giúp chuyện gì?

Phí Độc Hành đáp :

- Thảo... tôi muốn nhờ phu nhân giúp tìm kiếm một người.

Cửu phu nhân vẫn thản nhiên, nhưng ánh mắt vụt sáng ngời :

- Muốn tìm một người? Người đó là ai?

Phí Độc Hành mím môi một lúc rồi bật nói, hắn nói thật chậm :

- Phu nhân, tôi là một đứa trẻ mồ côi, tôi đã nhờ một vị bô lão hàng xóm tại Liêu Đông thương tình nuôi dưỡng đến trưởng thành. Vị lão nhân gia đó rất thương tôi, mến tôi, người đã có ý muốn sau sẽ gả người con gái độc nhất cho tôi, người muốn chúng tôi sẽ sống hạnh phúc bên nhau bằng nghề ruộng rẫy, hiền lành chất phát cho trọn cuộc đời, chuyện đó tôi không được biết...

Cửu phu nhân ngồi yên, nàng không có một phản ứng nào, nhưng hắn cứ đưa tay như ngăn chặn :

- Xin phu nhân cho tôi nói hết lời.

Cửu phu nhân đưa ánh mắt vào mặt hắn để thay lời ưng thuận và hắn nói tiếp ngay :

- Sau khi trưởng thành, tôi theo người học võ, tôi đã phụ lòng hoài vọng của lão nhân gia, tôi đã làm thương tổn tình thương vô bờ bến của người và cũng làm thương tổn mối tình trong trắng của cô con gái mà tôi rất mực thương yêu như em ruột. Tôi học thành tài, tôi dần bước giang hồ, tôi đã lấy của cường hào để giúp người nghèo khổ, tôi đã làm những việc không thẹn với lương tâm. Tôi đã...

Cửu phu nhân nhìn hắn thật nhanh, nhưng hắn điềm nhiên nói tiếp :

- Tôi đã đụng chạm đám cường hào, gián tiếp tôi đụng chạm đến tham quan, tôi đã bị họ gán cho tội danh ghê gớm: “Tướng Cướp Liêu Đông”, một lần nữa khi hai tiếng “Tướng Cướp” lọt vào tai lão nhân gia và người con gái ấy, cả hai lại vì tôi mà thất vọng.

Hắn kể chuyện vì cứu một người con gái nên lọt vào âm mưu và cuối cùng bị án tử hình, hắn nói thêm :

- Sau khi tôi bị bắt về Phụng Thiên Thành, vị lão nhân gia vì thương, vì giận nên lâm trọng bệnh qua đời, người con gái vì đau thương, vì tuyệt vọng bỏ Hồ Lô Cầu ra đi...

Tôi đã đến Thừa Đức phủ, rồi Trương Gia Khẩu và bây giờ lại đến Kinh sư hy vọng tìm nàng.

Cửu phu nhân vụt nói :

- Ta biết rồi, người muốn nhờ ta để tìm vị cô nương đó phải không?

Phí Độc Hành gật đầu :

- Đúng như thế, phu nhân.

Cửu phu nhân hỏi :

- Người kiếm người ấy để làm gì?

Phí Độc Hành hỏi lại :

- Phu nhân nghĩ rằng tôi không nên kiếm nàng chăng?

Cửu phu nhân lắc đầu :

- Cũng không phải là như thế, ta muốn hỏi mục đích trong việc kiếm nàng như thế nào thôi.

Vành môi của Phí Độc Hành hơi run, hắn thở ra và nói :

- Ngày xưa, khi cần chiếu cố nàng, tôi đã không làm được, bây giờ tôi càng phải chiếu cố nàng để đền bù lại lỗi lầm, đồng thời tôi cũng muốn cho nàng biết, tôi không phải là hạng người mà người ta đồn đãi...

Cửu phu nhân chận hỏi :

- Nhưng nếu nàng không chịu thông cảm thì sao?

Phí Độc Hành đáp :

- Chuyện đó không quan hệ, nàng không lượng giải, đó là chuyện của nàng, cho dầu nàng có hận tôi đến suốt đời cũng không sao, tôi chỉ mong được thấy nàng yên sống là tôi đã được vui lòng.

Cửu phu nhân hỏi :

- Nhưng nếu nàng đã có chồng?

Phí Độc Hành đáp :

- Như tôi đã nói, chỉ cần thấy nàng hạnh phúc là tôi thỏa nguyện.

Cửu phu nhân hỏi :

- Làm sao người tin chắc rằng nàng đó tại Kinh sư?

Phí Độc Hành đáp :

- Có một chuyện thật may mà chắc Cửu phu nhân không làm sao tin được, người bạn lân cư cho tôi biết nàng đi theo đoàn vận tải hàng hóa thường đến buôn bán, tôi theo hỏi tới Thừa Đức phủ, được biết đoàn đó xuất phát từ Trương Gia Khẩu, tôi tìm đến họ, uy hiếp họ, buộc họ phải nói thật là đã bán nàng vào một xóm yêu hoa, đó là “xóm” Lục Vân, thật là chuyện ngẫu nhiên, người đàn bà tên Lục Vân đó lại là người hãm hại tôi ngày trước...

Cửu phu nhân kêu lên :

- Thật là trùng hợp lạ lùng.

Phí Độc Hành nói tiếp :

- Trong cơn giận dữ, tôi đã giết hai tên chuyên nghề buôn gái ấy và xâm nhập vào hẻm “Móng Ngựa” để kiếm Lục Vân, không ngờ Lục Vân không còn ở đó, nghe nói xóm đó giải tán. Lục Vân chỉ đưa có mỗi một mình nàng đến Kinh sư.

Cửu phu nhân mở tròn đôi mắt :

- Thật là chuyện trùng hợp quá lạ lùng, như vậy người đến Kinh sư quả để tìm nàng?

Phí Độc Hành gật đầu :

- Có thể nói như thế.

Cửu phu nhân hỏi :

- Người có tìm đến chỗ ở của Lục Vân chưa?

Phí Độc Hành lắc đầu :

- Chưa, nhưng tôi tin sớm muộn gì rồi tôi cũng tìm ra.

Cửu phu nhân hỏi :

- Như thế thì người vào làm Đường Sai cho Trung Đường phủ là như thế nào?

Phí Độc Hành đáp :

- Lúc ở Trương Gia Khẩu tôi gặp Đào lão sư và Đỗ Nghị có lẽ Đào lão chuộng võ công của tôi, khi đến Kinh sư bèn cho Đỗ Nghị theo lôi kéo...

Cửu phu nhân gặng lại :

- Người bằng lòng làm Đường Sai cho Trung Đường phủ?

Phí Độc Hành đáp :

- Thật không dám dấn phu nhân, trong bao nhiêu năm nay, dấn thân vào chốn giang hồ, tôi cũng đã chán ngán lắm rồi nhưng một phần muốn lưu lại Kinh sư một cách an nhàn để tìm kiếm cho được nàng, vì thế đã được Đào lão thương tình là tôi chấp ngay cơ hội.

Cửu phu nhân hỏi :

- Người cho rằng việc làm của Trung Đường phủ thích hợp với người sao?

Phí Độc Hành đáp :

- Phu nhân, ngoài chút ít võ nghệ ra, tôi không còn có tài gì khác, vì thế, tôi nghĩ, chỉ có công việc chọn tôi chớ tôi không xứng để chọn công việc, cho dầu đó là một công việc hết sức nhỏ nhoi.

Nhìn sâu vào mắt Phí Độc Hành như để tìm kiếm người gì còn khuất lấp, thật lâu Cửu phu nhân thấp giọng :

- Người quả thật tình nguyện làm việc cho Trung Đường phủ hay sao?

Phí Độc Hành đáp :

- Nếu không tình nguyện thì tôi đâu lại đến đây.

Cửu phu nhân trầm ngâm, ánh mắt nàng không rời mắt hắn hình như cũng không tránh né.

Người ta đã “cho phép” nhìn thẳng hơn lên là người ta đang kiểm con mắt của mình, không có một lý do nào, không có một mặc cảm nào buộc hắn phải tránh.

Đôi mắt của hắn, có một quá trình đăng đăng, chưa bao giờ phạm tội.

Cửu phu nhân nói :

- Điều tốt hơn hết là người nên làm đúng với lòng mình. Có lẽ ta cũng nên cho người biết, mỗi khi họ chọn người đều phải có một thời gian dài quan sát, cho đến bao giờ thấy có thể tin được thì họ mới thu dụng. Đào lão sư đã kéo người vào, rất có thể đã có thời gian quan sát và nắm chắc, chớ không thể hồ đồ...

Nàng ngưng một chút để nhìn hắn rồi nói :

- Tuy nhiên người cũng cần nên nhận cho thiệt rõ, Trung Đường phủ này không giống như những chỗ khác, giả như không phải bằng với lòng thành thật, thì tốt hơn hết là đi đi, bây giờ cũng hãy còn đủ thì giờ, bằng không, cho dầu người có một trình độ võ công cao hơn nữa, tương lai cũng không tránh khỏi họa diệt vong.

Phí Độc Hành thản nhiên :

- Đa tạ phu nhân, tôi biết là tôi xin ghi nhớ.

Cửu phu nhân gật đầu nhẹ nhàng :

- Như thế là tốt lắm... À, người nhờ ta tìm kiếm dùm cô gái, nhưng người ấy tên gì.

Cần biết rõ để sau này, nếu có cơ hội, ta sẽ giúp người.

Phí Độc Hành mím miệng...

Ánh mắt chợt như tối lại, thật lâu hắn mới lên tiếng :

- Đa tạ phu nhân, nên tên Giải Tú Cô.

Ba tiếng “Giải Tú Cô”, hắn nói thật chậm, chậm như gần từng tiếng một và Cửu phu nhân lập lại :

- Giải Tú Cô.

Phí Độc Hành gật đầu :

- Vâng, Giải Tú Cô.

Cửu phu nhân gật đầu :

- Thảo nào hồi sáng, khi ta mới bước vào khỏi cổng, ta có nghe người gọi hai tiếng “Tú Cô” nhưng tại làm sao thế.

Phí Độc Hành đáp bằng một giọng như uất nghẹn :

- Tại vì tôi nhìn phu nhân mà cứ tưởng là nàng.

Cửu phu nhân lại gật gật :

- À à... Sao? Ta giống nàng lắm phải không?

Phí Độc Hành thở một hơi dài :

- Đúng như thế, phu nhân.

Cửu phu nhân cười, nàng cười không thành tiếng, nhưng nụ cười quá đẹp, vẻ lạnh lùng cổ hữu trên mặt nàng hình như có giảm đi.

Nàng nói :

- Thật không ngờ trên đời lại có người lại giống người như thế, cũng hay, ta cứ bảo họ tìm một cô gái nào cho thật giống ta thì nhất định trúng ngay nàng, có phải thế không?

Hỏi mà không đợi trả lời, vì nàng đã nói luôn :

- Thôi, đã khuya quá rồi, người hãy về phòng mà nghỉ.

Phí Độc Hành đứng lên, cử động của hắn thật là chậm chạp.

Hắn nhìn người thiếu phụ trước mặt hắn và bỗng nghe tận trong đáy lòng có một sự xúc động dị thường, nhưng cuối cùng, hắn vẫn còn đủ nghị lực để ngăn chặn lại.

Môi hắn mấp máy một lúc rồi mới bật thành tiếng :

- Xin phu nhân gia ơn hiểu dụ cho đám Liễu Vũ Dương biết, tôi là Phí Độc Hành chứ không phải Phí... Mộ Thư.

Cửu phu nhân không đáp.

Đôi mắt nàng nhìn thẳng, nhưng không phải nhìn hắn, hình như nàng nhìn vào khoảng trống xa xa.

Phí Độc Hành chậm chậm vòng tay cúi mình và chậm chậm quay mình.

Cửu phu nhân vẫn ngồi yên.

Phí Độc Hành ra khỏi cửa, từ khi đứng dậy cho đến bây giờ, dáng cách hắn không hề thay đổi.

Nhưng Cửu phu nhân đã nhận ra, nàng thấy sức nặng của đôi chân hắn.

Nàng nhìn chậm chạp vào dáng đi của hắn và mắt nàng vui sáng lên.

Sáng một cách lạ thường.

Không biết đôi chân của Phí Độc Hành có nặng như Cửu phu nhân đã thấy hay không, chứ lòng hắn quả là nặng trĩu.

Về đến phòng, hắn đưa tay xô cửa, nhưng vụt buông thõng xuống.

Hắn cảm thấy toàn thân như bất lực, hắn tự biết tâm tình đã đến sức khôn đốn tận cùng.

Thật hắn không làm sao hiểu nổi vị Cửu phu nhân, rõ ràng là Giải Tú Cô, hắn đã nói hết cho nàng nghe những gì cần phải nói, nhưng tại làm sao nàng lại không thừa nhận. Tại làm sao nàng không nhìn hắn.

Tại làm sao? Tại làm sao nàng lại thành thứ thiếp cho Hòa Khôn.

Phí Độc Hành thở dài, hắn đưa tay xô cửa.

Hắn vùng khựng lại.

Tuệ Hương.

Cô gái có hai bím tóc đen huyền đang lui cui sửa lại chần màn cho hắn.

Trong phòng bây giờ thật sạch sẽ, ngăn nắp, những thứ vật vãnh của hắn, nàng thu xếp gọn gàng.

Phí Độc Hành định thần chắc lưỡi :

- Tuệ Hương, thật cô đã làm cho tôi cảm thấy bất an.

Tuệ Hương không ngẩng mặt, giọng nàng khô khốc :

- Có gì mà bất an, tôi làm bốn phận của tôi đòi.

Phí Độc Hành sửng sốt, hắn nhìn nghiêng cô gái :

- Tuệ Hương, sao vậy, có ai gây lầm lỗi gì với cô sao, Tuệ Hương?

Tuệ Hương lắc đầu :

- Không ai lầm lỗi cả, chỉ tại tôi đang lo, đang sợ, lo sợ cho người khác, khó chịu cho người khác, đã bị người ta đánh mà cứ lao đầu vào lo cứu người ta.

Phí Độc Hành gật gù :

- Thì ra chuyện ấy... Tuệ Hương, sao cô không nghĩ dùng cho tôi, vào Trung Đường phủ là tôi đã thành một đường sai, người ta cần tôi, bằng lòng cung phụng cho tôi cũng vì để dùng tôi trong những việc cần, họ đã nhìn vào chút võ nghệ của tôi để định lương, đêm nay chuyện xảy ra tôi biết, như vậy phải làm sao, không lẽ làm ngơ không ngó tới.

Tuệ Hương, nếu tôi tự thị bằng quang, thì liệu tôi có thể còn ở được trong Trung Đường phủ này không?

Tuệ Hương hỏi :

- Tại sao Phí gia lại không thể nằm lì trong phòng này, lấy cớ là mình không hay biết.

Phí Độc Hành lắc đầu :

- Không được, Tuệ Hương, tôi không thể làm như thế. Là một người học võ, tôi đâu có làm bộ hồ đồ như thế được, nếu theo Tuệ Hương, rất có thể tôi sẽ bị nghi ngờ là đồng bọn với họ ngay.

Tuệ Hương chớp mắt :

- Nói chuyện thì bao giờ Phí gia cũng đầy đủ lý do.

Phí Độc Hành lắc đầu :

- Không phải như thế đâu, thực tế thì...

Tuệ Hương vụt ngừng mặt lên lắc đầu nguầy nguậy :

- Thôi thôi, Phí gia đừng nói gì nữa cả, cũng không phải chính tôi bị đánh, da thịt cũng không phải của tôi thì tôi lo làm chi cho mệt. Đó, giường màn đã xong rồi Phí gia hãy ngủ đi, ngủ cho khỏe, để bớt đau mình.

Nàng không để cho Phí Độc Hành nói thêm tiếng nào nữa cả, nàng ngoe nguẩy bỏ đi một nước.

Phí Độc Hành đưa tay định gọi, nhưng nàng đã đi xa.

Hắn đứng nhìn theo, chắc lưỡi lắc đầu...

Dính vào tình cảm của đàn bà, nhứt là của những cô gái nhỏ tuổi là y như có một cuốn tơ vướng cả hai chân, lảng cháng cũng dám ngã luôn với họ.

* * * * *

Cửa đã đóng lâu rồi, đèn cũng đã tắt lâu rồi, Phí Độc Hành vẫn còn trần trở.

Đêm nay có phải đã quá dài.

Xa xa, trống lầu đã điểm ba dùi, hắn vẫn nằm mở mắt.

Thình lình Phí Độc Hành ngồi nhồm dậy.

Hắn nghe có tiếng bước chân thật nhẹ.

Tiếng bước chân từ hậu viện đến lần về phòng hắn.

Không lẽ Tuệ Hương.

Cô nàng đang giận, nhưng giờ này nhứt định không khi nào tới.

Hôm nay có nhiều người, chắc chắn nàng không thể đến đây nói chuyện như mọi bữa, huống chi đã quá canh ba.

Nhưng nếu không phải Tuệ Hương thì là ai.

Hắn biết chắc không phải bước chân của đàn ông.

Thính giác của hắn không bao giờ lầm lẫn.

Cộp... Cộp...

Phí Độc Hành bước xuống giường thật lẹ.

Tiếng gõ cửa thật nhẹ và thật gấp.

Hắn hỏi :

- Ai?

tiếng đáp của đàn bà :

- Tôi, mở cửa mau.

Trái tim của Phí Độc Hành gần muốn vọt ra ngoài, hắn cử động như một cái máy, hắn đưa tay mở cửa...

Một mùi hương đập vào mũi hắn, mùi hương ngào ngạt, một thân người ập vào mình hắn, vóc người nhỏ nhỏ run run...

Phí Độc Hành nhích ra sau một bước, hắn kêu thẳng thốt :

- Cửu...

Tai hắn đã thính mà mắt hắn cũng tinh, bóng tối ngẫu mà lại bất thành linh, nhưng bằng vào hơi hướng, bằng vào vóc người, rất dễ dàng nhận ngay ra Cửu phu nhân.

Phí Độc Hành chợt nghe choáng váng...

37. Bên Gối Còn Hương

Tiếng khóc nghẹn ngào...

Phí Độc Hành luyến quýnh :

- Phu nhân, đừng...

Cửu phu nhân tức tưởi :

- Anh...

Phí Độc Hành rung động, tiếng anh thốt ra từ cửa miệng của nàng làm cho hắn bàng hoàng...

Cửu phu nhân lay vai hắn :

- Anh có biết không? Lòng tôi như bị vò xé, biết không anh? Bắt đầu từ giờ phút đó, tôi đã như cái xác không hồn.

Phí Độc Hành đã bắt đầu ý thức được vấn đề trước mắt, hắn hơi lo lắng :

- Cửu phu nhân...

Cửu phu nhân dúi mặt vào ngực hắn, lắc đầu :

- Đừng gọi là Cửu phu nhân, hãy gọi là...

Phí Độc Hành buộc miệng tiếp theo :

- Tú Cô!

Cửu phu nhân nhích lên cho mặt nàng gần mũi hắn :

- Cứ coi tôi là Tú Cô đi, bây giờ chính là lúc tôi cần đến sự chiếu cố của anh...

Phí Độc Hành gọi nhỏ :

- Tú Cô, tại sao đến bây giờ nàng vẫn không chịu nhận, có phải nàng không lượng giải cho tôi...

Cửu phu nhân lắc đầu, nước mắt nàng đầm trên má hắn.

Phí Độc Hành phát run khan, hắn đẩy nhẹ nàng ra :

- Tú Cô, làm sao... đừng...

Cửu phu nhân lại cúi mặt trở vào lòng hấn, giọng nàng cũng run run :

- Sao lại không được? Tôi đã không tiếc gì tấm thân này để giao cho lão Hòa Khôn thì tại làm sao tôi lại ngăn chặn đối với người mà tôi đã gởi trọn thuở ban đầu!

Phí Độc Hành cắn răng bật nói :

- Tú Cô, không được, bây giờ nàng đã là gái có chồng, mà cho dầu là chưa phải đi nữa, thì cũng không nên làm như thế.

- Đã là gái có chồng!

Cửu phu nhân lập lại bằng một giọng cực kỳ chua xót :

- Quả thật là Hòa Khôn có sủng ái tôi hết mực, nhưng không phải hấn nghĩ đến hồn tôi mà hấn chỉ nghĩ đến thân xác của tôi, chỉ nghĩ đến tuổi thanh xuân của người con gái, hướng chi, ngày nay với người con gái này, ngày mai với người con gái khác, đối với hạng đàn ông như thế không thể gọi là chồng.

Năm tiếng “không thể gọi là chồng” nàng nói bằng một giọng thật nặng và ánh mắt nàng lóe lên một cách dữ dội, nhưng cũng liền sau đó, khi nhìn vào mắt hấn, tia mắt ấy vụt dịu xuống ngay.

Hấn bỗng rùng mình, giọng hấn cũng run theo :

- Tú Cô... đừng, đừng nên nói như thế, Tú Cô... trước kia nàng đâu phải...

Cửu phu nhân nhếch môi, nhưng rồi nàng vụt thở ra :

- Con người đều có thể biến cải, có phải thế không?

Phí Độc Hành gật đầu :

- Đúng, con người đều có thể cải biến, thế nhưng...

Cửu phu nhân chồm tới, mặt nàng sát vào mặt hấn :

- Thế nhưng sao? Anh tìm tôi, không phải anh còn thấy rằng tôi đáng phải tìm, có lẽ bây giờ anh bỗng thấy không cần nữa?

Phí Độc Hành lặng đi một lúc rồi mím miệng thở dài :

- Đúng, tôi tìm cô là vì thấy cần phải tìm, nếu cô chưa có chồng thì ý nghĩa của việc tìm kiếm ấy phải có thủy chung, thế nhưng bây giờ...

Hấn lại thở dài và nói tiếp bằng một giọng thật thấp :

- Bây giờ Tú Cô đã có chồng, tôi chỉ cần cho Tú Cô được yên vui!

Cửu phu nhân cười.

Phí Độc Hành bỗng nghe giọng cười của nàng như tiếng khóc, nàng nói :

- Trước đây, khi còn theo Lục Vân, bất cứ ai có tiền, người đó đều có thể là chồng của tôi, bao nhiêu năm nay, đã có không biết bao nhiêu người đã làm chồng tôi rồi, bây giờ thêm một Hòa Khôn nữa, nếu nói như anh, nếu nghĩ về một người “chồng” như anh đã nghĩ thì tôi đúng là một con... dâm phụ!

Bằng phản ứng tự nhiên của cảm tình, Phí Độc Hành vội đưa tay bịt miệng nàng :

- Tú Cô... đừng nói như thế, tôi đã... hại nàng quá nhiều rồi, từ nay trở đi tôi phải đền bù, tôi không thể làm hại thêm nữa được.

Giọng nàng càng lúc càng ray rứt :

- Mộ Thư, tôi đã trao trọn linh hồn của tôi cho anh, hồi thuở tôi còn trinh trắng, hồi thuở chúng mình còn ở tại xóm nghèo của Hồ Lô Cầu và cho tới bây giờ, nó cũng chỉ thuộc về anh.

Hấn nói :

- Tú Cô...

Nhưng nàng đã chặn ngang :

- Tôi làm sao? Tôi đã ê chề nhor nhóp phải không? Mộ Thư, bây giờ, mặc dầu không chiếm được linh hồn của tôi, vậy mà khi tôi đưa tay ra là hàng vạn cái lưng của bọn đàn ông mọp xuống, họ van tôi, họ lạy tôi...

Phí Độc Hành lắc đầu :

- Tôi không phải là họ, tôi cũng không dám nói tôi có gì hơn họ, nhưng tôi biết xét từng hành động một, tôi biết việc nào nên làm và việc nào không nên làm.

Cửu phu nhân vặn lại :

- Chuyện nào nên làm và chuyện nào không nên làm? Một con người như anh, tại làm sao chun vào làm tay sai của Hòa Khôn? Bất cứ người nào cũng biết Hòa Khôn là người gì, ai ai cũng muốn ăn thịt hắn, moi gan hắn, vậy thì làm nhục hắn trên mình của người đàn bà mà hắn sủng ái nhưt là việc không nên hay sao?

Phí Độc Hành thở ra :

- Tú Cô, người nào khác rất có thể làm chuyện đó, như quá khứ của tôi, như cô đã biết, trong thế giới giang hồ đã không còn có đất dung thân, tôi phải tìm nơi ẩn náu, chỉ cần nơi nào cần tôi, chỉ cần nơi đó đảm bảo cho tôi là tôi đến. Bây giờ, Trung Đường phủ đối với tôi chỉ có ân mà không có oán, tôi làm sao lại có thể làm như thế được?

Cửu phu nhân cười.

Bây giờ nghe nàng có giọng cười mai mỉa :

- Hòa Khôn lại có ân đối với anh? Thật là một câu nói vô cùng mới mẻ! Có thể nói từ ngày nghe cái tên Hòa Khôn đến bây giờ, lần thứ nhưt tôi nghe một người nói đến cái tốt của hắn, Mộ Thư, có phải anh đang sợ sệt lắm phải không?

Phí Độc Hành gật đầu :

- Quả thật như thế, Tú Cô, quả tôi đang sợ sệt, nếu nơi này mà không dung thân được thì quả tôi đã đường cùng, mặt lộ rồi.

Cửu phu nhân cũng gật đầu :

- Như vậy thì tốt lắm, anh nên biết cái lão họ Đào còn sợ Hòa Khôn, nhưng trên đó Hòa Khôn lại còn phải sợ tôi, anh có thể dung thân được nơi này hay không, không phải do Đào lão, cũng không phải do Hòa Khôn mà là do ở nơi tôi, tôi không có quyền lực như họ, nhưng một tiếng của tôi mạnh hơn quyền lực đó vạn phần. Bây giờ, Mộ Thư, tôi hỏi anh một câu, anh có để tôi ở lại đêm nay không?

Phí Độc Hành chắc lưỡi :

- Tú Cô...

Cửu phu nhân chặn ngang :

- Đừng có nói gì nữa cả, tôi không cần nghe chuyện gì khác nữa đâu, anh có bằng lòng để tôi ở lại đây hay không thì nói?

Phí Độc Hành xuống giọng :

- Tú Cô, phải nhìn vào thực tế, cô phải biết trong tòa trang viện này, tai mắt của họ đầy rẫy khắp nơi, nếu họ biết...

Cửu phu nhân chặn lại :

- Điều đó tôi biết, tôi nói chắc anh không tin, những kẻ tôi mang đến đây đều là người tâm phúc của tôi, cho dầu họ có thấy tận mắt cũng không có gì đáng ngại...

Phí Độc Hành cau mặt :

- Tất cả ở đây đều là người của Tú Cô mang đến hay sao?

Cửu phu nhân đáp :

- Một thằng ngáo giữ cửa, một con a đầu miệng còn hôi sữa, anh muốn nói đến hai con nhái đó phải không? Hừ, đừng nói họ không làm sao biết được, mà cho dầu họ có biết thì cũng chỉ để biết khơi khơi thế thôi chứ không khi nào dám hé miệng ra. Tôi nói để anh yên lòng, không phải chỉ ở đây mà tại phủ của Hòa Khôn, tôi muốn làm gì cũng không ai dám nói.

Phí Độc Hành nhăn mặt :

- Tú Cô...

Cửu phu nhân chặn lại :

- Tôi bảo anh đừng nói gì nữa cả, anh có muốn có chỗ dung thân hay không? Anh có bằng lòng để tôi ở lại phòng anh đêm nay không?

Phí Độc Hành cắn răng thật chặt.

Sự tình quả đã dồn hấn vào ngõ cụt.

Tú Cô có lòng hăm hại hấn hay không, không cần phải biết, chỉ biết lời nói của nàng là thật.

Một tiếng của nàng, của một người đầy dẫy sắc hương này, nhưt định gấp trăm lần quyền lực, nếu bảo Hòa Khôn đáng sợ mười thì nàng phải đáng sợ vạn lần hơn.

Hấn nhìn sững cô gái trong tay hấn mà như nhìn vào sương mù.

Nếu nghĩ về phương diện xấu, thì Tú Cô quả đã hoàn toàn biến đổi, những gì nhân hậu, ngây thơ ở con người của nàng, giờ không sót lại một chút nào và nếu như thế nàng sẽ không ngại ngần gì để nói một tiếng “không” với Hòa Khôn, cần một tiếng đó, bao nhiêu công trình của hấn cố vào cho được cánh cửa này kể như hoàn toàn gãy đổ.

Nhưng nếu nghĩ về phương diện tốt, rất có thể nàng đang mang nặng tình xưa, nàng đã liều vì yêu hấn, huống chi vừa rồi những câu nói của nàng không một chút gì che giấu, nàng đã nói tách bạch chỗ xấu ác ca Hòa Khôn, nàng đã cho hấn biết đây không phải là đất tốt, nàng không muốn cho hấn ở đây để “trợ Trụ vi bạo”, để “giúp cọp thêm vầy”...

Nhưng bất cứ về phương diện nào đối với sự cương quyết “cho” hấn, của nàng cũng đều không nên từ chối.

Từ chối là gặp ngay phản ứng.

Tự nhiên đó là phản ứng bất lợi cho hấn.

Phí Độc Hành cắn răng bật nói :

- Được rồi, Tú Cô, tôi bằng lòng.

Cửu phu nhân cười.

Lần thứ nhưt từ khi gặp lại nàng, Phí Độc Hành mới bắt gặp nụ cười của ngày xưa.

Nụ cười thật ngây thơ, thật dễ thương, nụ cười của người con gái của lứa tuổi hoa niên trong Hồ Lô Cầu.

Cũng vẫn nụ cười như tự thuở nào mà hai người còn tung tăng bắt bướm trên bờ suối, nhưng Phí Độc Hành bỗng âm thầm thở hắt một hơi dài vì cũng với nụ cười vàng son đó, bây giờ có pha thêm màu sắc.

Nụ cười thật đẹp và thật ngọt ngào.

Nụ cười của nàng đã làm cho hấn băng khuâng vì gợi về dĩ vãng, nhưng đồng thời cũng khiến cho hấn nghe thương xót.

Thương xót cho hiện tại, thương xót cho ngày mai, không biết cho hấn hay cho nàng...

Vòng tay của hấn cũng theo tâm tư mà co lại nhưng hấn bỗng giật mình.

Biệt nghiệp của Hòa Khôn tại Thập Sát Hải cũng không còn, hai tâm hồn tan nát gom nhóm lại để xuôi theo dòng nước yêu đương chảy về Hồ Lô Cầu.

Thời gian tê cứng, đứng yên.

* * * * *

Thời gian chỉ đứng yên trong cảm giác của con người, vì mặt trời đã rục ở hướng đông.

Sáng sớm ngày thứ hai của Thập Sát Hải.

Cửu phu nhân và đoàn hộ vệ lên đường.

Cứ nghe nói thì người ái thiếp của “Trung Đường phủ” dự định ở lại biệt nghiệp đổi gió vài ba hôm, nhưng chỉ mới không đầy một ngày và đêm là vội trở về.

“Nghe nói” phu nhân không được khỏe.

Phí Độc Hành không có mặt trong số người đưa tiễn.

Hắn nằm biệt trong phòng, da mặt hắn hơi xanh, đôi mắt hắn thâm quầng hốc hác.

Hắn nằm mở mắt nhưng bất động, hồn hắn như gởi tận đâu đâu.

Hơi hương hây còn phảng phất trên mặt gối, nhưng hắn không nghe.

Mấy sợi tóc đen mượt vướng víu bên cổ hắn, nhưng hắn không nhìn thấy.

Nhưng chắc chắn hắn nghe tiếng xe, tiếng ngựa.

Tiếng xe, tiếng ngựa xa rồi, vắng lặng mà óc hắn còn rền...

Không biết hắn nghĩ những gì?

Không biết hắn đang nghĩ đến ai?

Tiếng xe ngựa sáng nay đã mất rồi, không biết hắn có nhớ đến bước chân nhẹ nhẹ đến gõ cửa hắn hồi đêm.

* * * * *

Hắn nghe tiếng bước chân, thật nhẹ.

Hắn vội nghiêng mình, hắn nghe nhịp tim hắn nhảy cao, đập mạnh, bâng hoàng.

Hắn biết ngay đó là tiếng bước chân của đàn bà.

Hắn nghe tiếng động từ xa và lần đến cửa phòng.

Không lẽ nàng trở lại?

Không, hắn biết Tuệ Hương.

Cánh cửa chỉ khép hờ, và Tuệ Hương bước nhanh vào, khựng lại.

Giọng nàng thẳng thốt :

- Phí gia... Làm sao... Phí gia làm sao thế?

Nàng không đợi Phí Độc Hành trả lời, nàng bước những bước thật dài và đặt bàn tay lên trán hắn.

Phí Độc Hành vẫn nằm yên.

Tuệ Hương cau mặt :

- Không nóng mà... Phí gia, làm sao thế?

Phí Độc Hành nghiêng mặt, lắc đầu :

- Không sao cả, Tuệ Hương, đêm rồi hơi mất ngủ.

Hắn mỉm cười, nụ cười có vẻ gượng gượng và nói tiếp :

- Có lẽ tối hôm qua ăn hơi nhiều nên hơi khó ngủ, trần trở mãi thành ra mệt mỏi.

Tuệ Hương chận tay lên ngực, nàng cũng nhoẻn miệng cười :

- Trời ơi, vậy mà làm hết hồn. Nhưng có phải tại ăn no không?

Phí Độc Hành gật đầu :

- Có thể như thế lắm, vì hình như thức ăn khó tiêu.

Tuệ Hương chớp mắt :

- Nhưng Phí gia là người luyện võ, chỉ mất ngủ một đêm mà... xơ xác đến thế sao?

Phí Độc Hành cười :

- Thức một đêm không sao đối với người luyện võ, nhưng nếu một đêm mà phải lần ra nhà cầu đến mấy lần thì gần cốt chắc cũng phải rã rời!

Tuệ Hương sặc cười :

- Như thế thì bao tử của Phí gia không được tốt, bữa nay phải ăn cháo, ăn cháo là sẽ đỡ ngay.

Phí Độc Hành nhìn nàng bằng tia mắt cảm động :

- Đa tạ cô nương, Tuệ Hương, cô tốt quá.

Tuệ Hương lắc đầu :

- Phí gia đừng nói như thế, vì đó là bổn phận của tôi, chỉ mong Phí gia đừng giận là đủ lắm rồi...

Phí Độc Hành ngạc nhiên :

- Giận? Sao lại giận, có gì mà tôi đến giận cô nương?

Tuệ Hương ấp úng :

- Chuyện hồi tối hôm qua...

Phí Độc Hành bật cười :

- Ôi chà, vậy mà tưởng chuyện gì, đâu có Tuệ Hương, chẳng qua đó là do lòng tốt của cô nương đối với tôi, làm sao tôi có thể giận?

Tuệ Hương chớp chớp mắt :

- Phí gia không giận thật à?

Phí Độc Hành lắc đầu :

- Không, tôi không lừa dối Tuệ Hương đâu, không đâu, cô nương muốn tôi thề rồi mới tin à?

Tuệ Hương nhoẻn miệng cười :

- Phí gia tốt với nừ tỳ quá!

Phí Độc Hành cũng cười :

- Trả nợ hay quá, mới khen cô nương tốt một tiếng là bây giờ cô nương đã trả lại ngay.

Tuệ Hương lắc đầu :

- Không đâu, Phí gia, tôi nói thật với lòng.

Phí Độc Hành vụt thở ra :

- Thật như thế sao, Tuệ Hương? Cũng mong cô mãi mãi bảo tôi là người tốt.

Tuệ Hương nghiêng mặt, dáng cách của nàng thật ngây thơ :

- Chớ còn không phải nữa à? Hiện tại Phí gia rất tốt, cho nên tôi nói tốt, bao giờ Phí gia xấu, thì tôi sẽ không nói nữa.

Phí Độc Hành cười nhưng không nói.

Tuệ Hương vụt nói :

- Phí gia, nàng đã đi rồi, Phí gia có hay không?

Y như người vừa tỉnh giấc, Phí Độc Hành nhồm mình lên :

- Ai? Ai đi?

Tuệ Hương đáp :

- Cứu phu nhân.

Đôi mắt ngây thơ của cô gái bây giờ vụt ngưng một chỗ, nàng nhìn hẩn chằm chằm như muốn soi thấu tâm tư của hẩn.

Phí Độc Hành nói xui xị :

- Tôi biết, sáng sớm đã nghe thấy tiếng ngựa xe.

Tuệ Hương hỏi :

- Tại sao Phí gia không ra đưa tiễn, không sợ người ta phiền à?

Phí Độc Hành lắc đầu :

- Ai phiền? Tôi chỉ sợ cô phiền thôi.

Tuệ Hương ửng mặt, hình như nàng muốn hảy nhưng kịp thời giữ lại :

- Thôi đi... tôi phải nấu cháo...

Nhìn theo dáng thon nhỏ của Tuệ Hương khuất sau cánh cửa, Phí Độc Hành vụt nhớ đến Tú Cô.

Ngày xưa, tại Hồ Lô Cầu, những lúc tung tăng ngắt hoa liêng cá lòng tong trên bờ sông chiều, dấp dấp của nàng cũng liếng xáo, cũng ngây thơ, cũng trong trắng vô tư như Tuệ Hương...

Thế nhưng bây giờ...

Phí Độc Hành vụt thở ra.

Thời gian thật vô cùng tàn nhẫn, năm tháng trôi qua, cuộc đời biến đổi, lòng người không còn đứng yên một chỗ, phong thái con người cũng biến theo.

Bây giờ thì Tú Cô đã không còn là Tú Cô của Hồ Lô Cầu nữa.

Hẩn nhắm mắt lại và úp mặt mình xuống gối trầm tư.

Tại làm sao nàng lại sa lầy như thế?

Tại làm sao nàng lại buông trôi như thế?

Là con của một nhà nho học uyên thâm, đã ôn nhuần đạo lý thánh hiền, hoàn cảnh nào đã đẩy nàng vào vực thẳm?

Nhưng cho dầu với lý do gì, nghĩ tới nàng là hẩn nghe tim mình đau nhói, tự dưng mắt hẩn cay cay, hẩn nằm lịm không ngóc dậy.

Không biết đến bao giờ, có lẽ đã gần đúng ngo, Phí Độc Hành chợt nghe tiếng bước chân, không cần ngồi dậy hẩn biết ngay đó là bước chân của Tuệ Hương.

Quả thật, nàng đã bước vào.

Vừa bước vào nàng đã nói ngay :

- Phí gia, Đỗ gia đã đến rồi.

Đỗ Nghị đã đến.

Mấy ngày nay hắt vẳng bóng, bây giờ lại đến thình lình, nhứt định không phải đến để thăm suông.

Tuệ Hương vừa nói dứt thì Đỗ Nghị đã ló vào, hắt cười thật tươi :

- Phí huynh, nghe nói bị ăn khó tiêu phải không, hiện tại đã khỏe rồi chứ?

Phí Độc Hành lướt tia mắt qua mặt Tuệ Hương và nhìn Đỗ Nghị :

- Đỗ huynh còn biết gì nữa không?

Đỗ Nghị cười :

- Còn nữa chứ, còn biết Phí huynh là một người rất trung thực...

Phí Độc Hành cũng cười :

- Trung thực cả trong lúc ngủ, vì khi đã ngủ nhứt định không mở mắt.

Tuệ Hương che miệng sặc cười, Đỗ Nghị cũng cười.

Phí Độc Hành đưa tay mời và hỏi :

- Máy ngày nay bật luôn, hôm nay chắc có gió lớn nên Đỗ huynh mới tạt qua...

Đỗ Nghị chận đáp :

- Hôm nay đệ đến để báo tin mừng và đồng thời cũng để tiếp nghinh Phí huynh về phủ.

Phí Độc Hành nhướng mắt :

- Sao đó Đỗ huynh? Có chuyện gì thế?

Đỗ Nghị cười :

- Phí huynh cứu được Cửu phu nhân, phải không?

Phí Độc Hành gật đầu :

- Có, nhưng cũng chỉ là chuyện tình cờ.

Đỗ Nghị nói :

- Tình cờ nhưng đó là vận may của Phí huynh, Cửu phu nhân vốn khó tánh lắm, nhưng lần này vừa về tới là đã ra lệnh cho Đào lão gia chuẩn bị tiếp anh về phủ ngay, nhứt là đã phong ngay Phí huynh làm Hiệu úy quân “Phòng vệ”...

Tuệ Hương đứng cúi đầu và mặt nàng vùng đanh lại, nhưng cũng chỉ một thoáng thôi, nàng tươi mặt vòng tay :

- Cung hỉ Phí gia!

Phí Độc Hành nhìn nàng rồi lại nhìn Đỗ Nghị :

- “Hiệu úy”? Đỗ huynh, “Hiệu úy” là làm công việc gì?

Đỗ Nghị đáp :

- Trong Trung Đường phủ, lực lượng đáng kể nhứt là quân “Phòng vệ”, cứ mỗi mười tên là có một “Đội trưởng”, cũng gọi là “Lãnh ban”, và mười Đội trưởng lại dưới sự điều khiển của quan “Hiệu úy”, thông thường cũng gọi là “Đại lãnh ban”, trong Trung Đường phủ, kể cả Phí huynh là vị Hiệu úy tân nhiệm nữa là có bốn người...

Phí Độc Hành mở tròn đôi mắt :

- Một dinh phủ mà có đến cả bốn trăm quân Phòng vệ?

Đỗ Nghị gật đầu :

- Đó là chưa kể đến một số đông thuộc thành phần khác như đánh xe, nhà bếp và sai vặt.

Phí Độc Hành còn ngạc nhiên hơn nữa :

- Như vậy trong Trung Đường phủ có đến bao nhiêu người?

Đỗ Nghị cười :

- Kể chắc không hết được, vì hãy còn những người lật vật quá đông, ngoài ra lại còn đám a hoàn.

Hắn đứng lên và nói tiếp :

- Hôm nay đệ đến đây để báo tin và để rước Phí huynh về phủ, vì Đào lão gia đang trông đợi, vậy chúng ta hãy đi ngay.

Phí Độc Hành đưa mắt nhìn Tuệ Hương, hắn chợt phát giác mặt cô gái có nhiều thay đổi...

38. Tân Quan Hiệu Úy

Phí Độc Hành theo Đỗ Nghị về Trung Đường phủ, tự nhiên là thiên hạ có nhiều việc biến.

Lành hay dữ thì chưa biết, đầu tiên hình như trong giang hồ, nhưt là đám Hắc đạo có phần nhẹ, vì họ chỉ gồm con người ấy, bây giờ một bước đã thăng quan, những vùng đất xa với kinh kỳ, họ được an nhiên tung hoành chỗ không còn sợ nữa.

Đỗ Nghị cỡi ngựa của Trung Đường phủ, Phí Độc Hành vẫn còn con ngựa đen cao lớn của mình, hai người song song ra khỏi cổng.

Tuệ Hương đưa ra tận ngoài đường cái, nàng không nói gì nhưng thái độ quyến luyến như đang đưa tiễn một người thân trong một chuyến đi xa.

Công việc còn lại của nàng là trở vào thu dọn gian phòng của Phí Độc Hành.

Vừa bước vào, chưa mớ tay vào đây là nàng khựng lại.

Nàng nghe hơi hương thoang thoảng hãy còn đọng lại trong phòng, nàng nhận ra ngay đó là hơi hương của Cửu phu nhân, thứ hương trầm quý giá mà bây giờ đã biến thành hơi hương từ da thịt của thiếu phụ nhà quan.

Càng làm cho nàng sửng sốt hơn nữa là mấy sợi tóc đen huyền buông lơ lửng trên gối...

Hơi hương của người còn đó, những sợi tóc này chắc chắn của con người đó.

Hơi hương ngưng đọng và tóc đến phải vương vịu trên mặt gối phải chăng người đẹp đã đặt mình trên giường này suốt cả đêm nay?

Tuệ Hương ửng mặt cúi đầu, nàng len lén nhìn quanh, mặc dầu chỉ có một mình nhưng cứ phập phồng như sợ ai bất gặp những gì sâu kín nhưt trong lòng nàng đang bùng cháy.

Nàng đưa mắt sục sạo khắp phòng như cố tìm dấu vết của “Phí gia”...

* * * * *

“Phí gia” đã cùng Đỗ Nghị tiến vào Trung Đường phủ.

Cách kiến trúc Trung Đường phủ thật là lạ, nó không giống một gia môn nào khác, chính giữa là tòa nhà vừa rộng vừa cao, có đủ tiền viện hậu viện, hai bên hông cũng vườn hoa nhưng lại có nhiều tầng cổ thụ.

Cái lạ là chung quanh tòa dinh phủ này lại có những gian nhà chen khít vào nhau, bao bọc tòa Trung Đường phủ kín mít.

Ngoài cổng chánh, ngoài vòng tường có nhiều chòi canh nghiêm ngặt, lọt vào được bên trong rồi, nếu không có người dẫn đường, nếu người ta không thêm hỏi tới cũng không biết ngõ đi.

Đúng là một chỗ cực kỳ phòng bị.

Vừa vào tới tiền viện, Phí Độc Hành thấy có mặt Liễu Vũ Dương, tên Đội trưởng của đội hộ vệ Cửu phu nhân đang đứng chờ bên ngoài.

Nếu không nhớ mặt thì không làm sao nhận ra con người của hắn, vì hắn hoàn toàn thay đổi, những nét hằm hằm hoạnh học không biết hắn “cắt” đi đâu mất, cái còn lại của con người hắn hiện tại tươi cười, cung kính, sự cung kính của hắn đã làm cho Phí Độc Hành nghe nhột nhột phía sau lưng.

Hai người tiến vào một gian phòng lớn, bên ngoài quân canh cẩn mật, cánh cửa chỉ khép hờ.

Đỗ Nghị lên tiếng :

- Bẩm sư gia, đã có mặt Phí huynh.

Tiếng của Đào sư gia bên trong đáp nhanh :

- Mở vào, xin mời vào...

Đỗ Nghị một tay mở cửa, một tay đưa ra mời Phí Độc Hành.

Vừa bước vào khỏi cửa thì Đào sư gia đã đứng dậy, vòng tay tươi cười, bên cạnh ông còn có một người trung niên nước da trắng hồng mập mạp.

Phí Độc Hành vòng tay thủ lễ :

- Xin bái kiến Sư gia.

Bây giờ thì hắn cũng đã đổi cách xưng hô.

Đào sư gia lật đật khoát tay :

- Lão đệ không nên thủ lễ quá như thế, xin mời ngồi, lão phu đã đợi lão đệ suốt buổi rồi đây.

Trên bàn đã sẵn tiệc, tự nhiên toàn là sơn hào hải vị, không thấy ai khác nữa, chỉ có bốn người mà bàn tiệc thật linh đình.

Phí Độc Hành tuy hơi biết đây là bữa tiệc khoản đãi mình nhưng hắn vẫn hỏi :

- Chắc lão sư gia có khách...

Bằng tất cả thái độ và cử chỉ lịch duyệt, Đào sư gia đưa tay nghiêng mặt :

- Đâu có, hôm nay dành trọn buổi để nghinh tiếp Phí lão đệ đây mà.

Lão đang cả hai tay nói tiếp luôn :

- Xin thỉnh, thỉnh Phí lão đệ ngồi rồi chúng ta sẽ hàn huyên.

Chủ khách ngồi vào xong là Đào sư gia đã giới thiệu ngay :

- Đây là Kim Tổng Quản của Trung Đường phủ, bắt đầu bây giờ và về sau này, giữa lão đệ và Kim Tổng Quản còn có nhiều liên hệ trong công việc, lão phu đặc biệt thỉnh đến để cho biết trước.

Cũng như Đào sư gia, vị Tổng Quản họ Kim bật thiệp không kém, hắn rót đầy một chén rượu, nâng cả hai tay :

- Phí lão đệ, chén này xin kính lão đệ để gọi là diện kiến và tẩy trần.

Xong chén của Kim Tổng Quản, lại đến chén của Đào sư gia và Đỗ Nghị, khiến cho đến khi tiệc rượu tan thì Phí Độc Hành nghe mặt đã run run.

Bằng vào sự tiếp đãi niềm nở và trọng hậu này, hắn ý thức ngay công việc của hắn bắt đầu đi vào con đường bằng phẳng, nếu không muốn nói là rất dễ dàng.

Đến tuần trà, Đào sư gia đứng lên ngỏ ý đưa Phí Độc Hành sang Đông viện.

Cùng tháp tùng còn có Kim Tổng Quản và Đỗ Nghị, họ sánh vai băng qua một sân rộng là đến dãy nhà ở phía đông.

Tại đây có một tòa nhà, bên ngoài không lớn lắm, nhưng bên trong trang trí có hơn chớ không kém tòa trang viên ở Thập Sát Hải, cùng có phòng khách, phòng ngủ, giường nệm mới nguyên.

Kim Tổng Quản lên tiếng trước :

- Đây là nhà riêng dành cho Phí lão đệ, cách vách còn có ba nhà dành cho ba vị Hiệu úy khác.

Đào sư gia tiếp :

- Hôm nay họ có công việc đi ra ngoài, lúc nào họ về, lão phu sẽ cho tham kiến Phí lão đệ.

Phí Độc Hành đưa mắt quan sát, thấy trên giường chăn mền được xếp thẳng, ngoài ra còn có một bộ đầy đủ y phục quan nha, bên cạnh có máng một sợi giây đai to bản nạm bạc và một tấm ngân phiếu sáu trăm lượng.

Hắn quay lại hỏi :

- Sư gia, đây là...

Đào sư gia chặn đáp :

- Đây là quan phục, bình thường bọn ta ở đây không khi nào dùng tới, tất cả quân Phòng vệ ở đây đều mặc thường phục, những khi cần thiết mới mặc đồ này, sợi giây đai nạm bạc để đó chỉ dành cho quan Hiệu úy, riêng tấm ngân phiếu sáu trăm lượng đó là lương tháng đầu của Phí lão đệ. Sao, như thế có đủ không?

Phí Độc Hành cười :

- Đâu có thể nói đủ không, mà phải nói là đã quá nhiều mới đúng?

Đỗ Nghị hay háy mắt :

- Không sao, nếu bao giờ mà Phí huynh thấy rằng quá dư thì cho đệ hay, gì thì dỡ chứ cái khoản giải quyết “món thừa” đó là đệ rất chuyên môn.

Mọi người đều bật cười và Đào sư gia đưa tất cả ra ngoài, lão hướng dẫn Phí Độc Hành qua các dãy nhà bao quanh đông viện.

Kim Tổng Quản cho biết vì còn có chuyện riêng nên xin phép cáo từ.

Bọn ba người của Phí Độc Hành sang bên đó và Đào sư gia cho biết tất cả ngoài trăm quân Phòng vệ phía đông này đều thuộc dưới quyền của hắn.

Đúng là đám quân có được nhiều huấn luyện, chỉ trong nháy mắt, qua lệnh của Đào sư gia, họ đã tập hợp thành mười hàng thẳng tắp.

Phí Độc Hành cau mày, hắn thấy bọn này quả đúng là quân được tuyển chọn, bất cứ tên Phòng vệ nào cũng có thể đương cự nổi với mười tên quân trong các nha phủ khác.

Trước hết, Đào lão giới thiệu mười tên Đội trưởng.

Trí nhớ của Phí Độc Hành thật đặc biệt, trong mười tên Đội trưởng, hắn nhận biết có đến tám tên thuộc Hắc đạo giang hồ miền Bắc, họ tuy không nổi danh lắm, nhưng toàn là tay hạng ác có tiếng của những năm về trước.

Chỉ nói qua một lượt, Phí Độc Hành nhớ ngay từng tên một.

Đào sư gia giới thiệu từng người và cho họ biết Phí Độc Hành là tân quan thượng nhiệm.

Không biết tám tên trong mười tên Đội trưởng này có nhận biết hắn hay không, riêng hắn biết rõ từng mặt, hắn biết bọn này có hơn chớ không kém bọn Kỷ Tử Tinh.

Hắn cũng biết có làm cho họ thuận phục hay không là ngay trong buổi hội kiến này, nó quyết định cho tương lai của hắn.

Hắn đứng thẳng trước đội ngũ và quét mắt thật nhanh từng hàng một, hắn thấy ngay có một đội thiếu mất mấy người, hắn hỏi :

- Còn có người đi đâu vắng mặt?

Những tên Đội trưởng làm thỉnh.

Phí Độc Hành bắt gặp những tia mắt lạnh lùng.

Hắn trầm giọng gặng lại :

- Ai là Đội trưởng của đội thiếu người?

Một gã đại hán râu ria, một trong tám tên hung dữ nhất của Hắc đạo giang hồ lên tiếng :

- Thuộc đội của tôi.

Phí Độc Hành gọi :

- Đến đây!

Tên Đội Trưởng đứng y một chỗ.

Phí Độc Hành gắt lớn :

- Ba Tứ Hải!

Gã Đội trưởng thiếu người tên Ba Tứ Hải chậm chậm bước lên, mặt hắn vẫn băng băng.

Phí Độc Hành hỏi :

- Người có nghe ta hỏi không?

Ba Tứ Hải đáp :

- Không.

Phí Độc Hành vụt nhấc tay.

Một cái tát bay vào mặt của Ba Tứ Hải.

Không ngờ vị Tân quan này lại có thái độ sớm như thế, Ba Tứ Hải không tránh kịp, hắn bật ngã ra sau té ngồi xuống đất.

Trong hàng, bọn quân Phòng vệ có tiếng rầm rì.

Đôi mắt của Ba Tứ Hải lóe lên dữ tợn, hắn nhảy dựng dậy và lao thẳng vào Phí Độc Hành.

Vẫn đứng yên một chỗ, Phí Độc Hành lại nhấc tay lên.

Không ai thấy bàn tay hắn kịp, nhưng Ba Tứ Hải lại bật ngã ra sau.

Lần này hắn té xa hơn và khoe miệng rỉ máu, cú đánh mạnh hơn.

Ba Tứ Hải lấy ống tay áo quẹt ngang và vụt cúi xuống rút ngón tiểu đao giắt trong ống gài hăm hăm nhảy tới.

Hắn đâm liên tiếp vào người của Phí Độc Hành.

Lần này thì họ Phí không nhấc tay lên.

Hắn chỉ hơi nghiêng thân trên để tránh những đường đao đâm tới, và đến ngón thứ tư, không hiểu hắn đưa tay ra bao giờ, chỉ thấy tay cầm đao của Ba Tứ Hải dính cứng vào tay hắn.

Và bằng vào một thủ pháp thật nhanh, ngón tiểu đao trong tay của Ba Tứ Hải đã về tay của Phí Độc Hành.

Ngón đao vừa vào tay Phí Độc Hành thì mũi đao đã sát vết hằn của Ba Tứ Hải.

Hắn ngửa mặt lên và toát mồ hôi.

Phí Độc Hành gằn giọng :

- Người có nghe ta hỏi hay không?

Ba Tứ Hải cắn răng không nói.

Đào sư gia và Đỗ Nghị thoáng hơi đổi sắc...

Phí Độc Hành nhích tay, mũi đao phạm vào da của Ba Tứ Hải, không sâu nhưng máu đã rịn ra.

Đào sư gia thẳng thốt :

- Phí lão đệ...

Phí Độc Hành nói nhưng không quay lại :

- Sư gia, nếu tôi không trừng trị được đám này thì chức vị Hiệu úy xin sư gia chọn cho người khác.

Đào sư gia nín lặng.

Phí Độc Hành hất mặt :

- Ba Tứ Hải, người có nghe ta hỏi hay không?

Mồ hôi trên trán chảy xuống ròng ròng, Ba Tứ Hải đổi giọng :

- Đã có nghe, có nghe.

Phí Độc Hành rút tay về, trở cán đao giao cho Ba Tứ Hải.

Vừa cầm lại ngọn đao trong tay, đôi mắt của Ba Tứ Hải lại long lên, nhưng hắn bỗng bắt gặp ánh mắt của Phí Độc Hành, tia mắt sáng quắc xói vào mắt hắn.

Bàn tay của Ba Tứ Hải chợt hơi run, hắn buông xuôi tay xuống và cúi mặt.

Hắn tránh tia mắt của Phí Độc Hành.

Bằng một giọng không lớn nhưng uy nghiêm, Phí Độc Hành hỏi lại :

- Hãy cho ta biết, tám người trong đội của người đi đâu?

Ba Tứ Hải đáp :

- Đã được phái ra ngoài.

Phí Độc Hành gặng lại :

- Phái đi đâu?

Ba Tứ Hải chưa mở miệng thì Đào sư gia đã rước trước :

- Lão đệ, bọn tám người đó do ta phái đi, xin cho chút nữa ta sẽ nói lại cùng lão đệ.

Phí Độc Hành khoác tay, Ba Tứ Hải lui về hàng ngũ.

Phí Độc Hành quét mắt qua một lượt và hỏi :

- Người có danh sách của đội ngũ hay không?

Ba Tứ Hải cúi mình :

- Bẩm có, thuộc hạ đang cất giữ.

Hắn đã chịu cúi mình, đã chịu xưng “thuộc hạ” và kèm theo tiếng “bẩm”.

Phí Độc Hành hất hàm :

- Đi lấy đến cho ta.

Ba Tứ Hải lại cúi mình đi vào trong, chỉ trong mấy giây sau, hắn mang ra một quyển sổ hai tay dâng cung kính.

Dán mắt qua một lượt, Phí Độc Hành thấy có nhiều tên được gạch bằng mực đỏ, bên cạnh điền vào những tên mới, hắn biết ngay sự việc như thế nào, hắn xếp sổ lại và hất tay.

Ba Tứ Hải lật đật bước đến hai tay tiếp lấy.

Chỉ trong khoảnh khắc, thái độ của hắn thay đổi thật nhanh.

Phí Độc Hành đưa mắt nhìn qua khắp mặt trong hàng và dịu giọng :

- Chư vị, ta tên là Phí Độc Hành, bắt đầu từ bây giờ ta cùng chư vị có chung một công việc, ta cần đến sự hợp tác của chư vị, chỉ cần công vụ đừng sai sẩy, chuyện tư của chư vị ta không để ý, mong chư vị nhớ cho điều đó. Bây giờ, đã làm mất buổi trưa của chư vị, xin chư vị hãy tan hàng và tự do đi nghỉ.

Hàng ngũ tan ngay, họ tan có trật tự và không nghe thấy tiếng xầm xì.

Chờ cho bọn Phòng vệ tan hàng vào nhà, Đỗ Nghị bước lên đưa ngón tay cái ra trước mặt :

- Hạng nhứt, Phí huynh, anh thật là hay, tôi chưa bao giờ thấy chúng phục tùng như thế.

Phí Độc Hành mỉm cười :

- Đó cũng nhờ vào uy đức của sư gia, chính uy đức đó đã giúp cho tôi được việc.

Đào sư gia cười khà :

- Đâu có, đâu có...

Lão đáp hai ba tiếng rồi nói tiếp :

- À quên, có điều này ta cũng cần nói để lão đệ biết qua, có một số quan lại địa phương không chịu tuân lệnh trên, ta đã sai tám tên Phòng vệ đến cảnh cáo họ, nhân tiện cũng nên cho lão đệ biết về công vụ, bọn mình ở đây chỉ chuyên lo đối phó bên ngoài, còn nội phủ không phải nhiệm vụ của ta, chắc lão đệ biết ý ta muốn nói đó chứ?

Phí Độc Hành vụt nghe lòng mình nặng xuống...

Lo đối phó bên ngoài còn chuyện nội phủ lại không có quyền động tới...

* * * * *

Không có công việc không có trách nhiệm ở nội phủ, như vậy nếu không được phái ra ngoài thì ở đây chỉ... ngồi chơi xơi nước.

Và chính vì thế mà thì giờ rỗi rảnh quá nhiều.

Buổi chiều, không có chuyện gì, Đỗ Nghị rủ Phí Độc Hành đến Thiên Kiều. Họ Đỗ nói đùa thêm rằng sẽ dẫn hắn tới gặp một người mà đã lâu rồi không thấy mặt.

Người đẹp họ Nhạc, cô con gái của lão thầy đồ “kể chuyện” Nhạc Kính Quang.

Bây giờ trong lưng đã có tấm ngân bài, đó là lệnh bài của Trung Đường phủ, lệnh bài thuộc hàng Hiệu úy, chẳng những ra vào quá dễ dàng mà con người lại lắm uy phong.

Hai người đến Thiên Kiều đúng vào lúc thiên hạ đã tắt nấp, trong rạp “kể chuyện” của Nhạc Kính Quang đã đông nghẹt, bình trà, chén trà đã bày ra đủ, những cái ghế dài sắp dọc theo rạp cũng gần choán hết người.

Chỉ có hai cha con của họ Nhạc thì chưa thấy.

Đỗ Nghị và Phí Độc Hành đi thẳng vào, cái ghế dài gần phía trước còn trống, hai người ngồi xuống.

Ngay lúc đó, từ bên sau, hai cha con họ Nhạc cũng bước ra.

Lão thầy đồ “Kể chuyện” hôm nay cũng như từ bao giờ, dáng người dong dong cao, gương mặt xương xẩu phong trần, đôi mày dài tận thái dương và ánh mắt ngời ngời sáng quắc.

Cô con gái cũng vẫn như lúc trước, cũng với bộ áo vải thô nhưng nhờ may vừa vặn, cũng với sống mũi dọc dừa, cũng với vành môi như đoá anh đào hé nở và cùng với hai bím tóc đen huyền buông dài trước ngực, mỗi bước đi của cô nàng hai bím tóc dong đưa trông thật ngây thơ.

Tiếng lào xào trong rạp bỗng bật ngay, giá như bây giờ có ai làm rớt một cây kim cũng còn nghe thấy.

Thình lình có tiếng kêu lên, họ kêu không lớn nhưng giọng điệu gần như thảng thốt :

- Ái chà, Nhạc cô nương càng lúc càng đẹp hơn lên!

Không biết trong đám đông, “Cây si” nào đã thốt lên câu đó, nhưng ánh mắt của Nhạc cô nương lại bắt trúng vào chỗ Phí Độc Hành.

Đỗ Nghị thúc nhẹ cùi chỏ vào hông hân :

- Thấy chưa, mới vắng không bao lâu mà người ta đã tiêu tụy rồi, thật không biết người ta đã nhớ ai?

Phí Độc Hành cũng đã nhận ra, vẻ đẹp của Nhạc cô nương quả thật ngày một tăng tiến, chỉ có điều nàng có vẻ hơi gầy.

Nhưng hân đâu có thể a tòng theo Đỗ Nghị, hân cự nự :

- Nói bậy nói bạ không, im đi.

Vừa thoáng thấy Đỗ Nghị cùng đi với Phí Độc Hành, ánh mắt của cô nàng vụt ngời sáng long lanh và cũng chỉ ném vào mặt hân một cái thật nhanh rồi cúi đầu lo đi châm nước sang bàn khác.

Đỗ Nghị lại thúc thúc :

- Thấy chưa, Phí huynh, tôi nói có sai đâu nè? Vừa thấy anh là người ta mừng quýnh, chuyện đó tôi bắt tạt nhạy lắm mà!

Phí Độc Hành trả đũa :

- Nhưng Đỗ huynh cũng đừng quên rằng chỗ này chúng ta ngồi đến hai người đó nghe.

Đỗ Nghị lừ mắt :

- Đừng có chạy tội, tôi biết trông tìm đen anh mà. Nè, có cần tôi đi nói sơi chỉ hồng không? Sơ sơ vài lần thôi, không ai đòi đầu heo đầu mà sợ.

Lão Nhạc Kính Quang vụt gõ mạnh lên bàn, chuyện kể bắt đầu và tiếng gõ của ông ta giống như lệnh của một vị tướng ban ra, hàng ngũ “ngồi nghe” vùng im bật.

Phí Độc Hành lợi dụng cơ hội thúc lại Đỗ Nghị :

- Im đi, hãy để nghe người ta kể chuyện chớ!

Nhạc Kính Quang đứng lên nói mấy lời rồi vào chuyện.

Ông ta kể tiếp đoạn hôm qua.

Bữa nay đến đoạn “Dương Dương Trường Bảng Triệu Tử Long Phò Á Đầu”

Kể chuyện có xen một vài động tác, lời nói ra bộ của họ Nhạc thật là hấp dẫn, người nghe có cảm giác như cây quạt trên tay ông ta là cây trường thương của Triệu Tử Long đang tung hoành giữa quân Tào.

Càng nghe người ta càng mơ hồ như thời gian thật lùi trở lại, họ có cảm giác như không phải đang ngồi tại Thiên Kiều mà là đang đứng trên vùng đất cao tại Cầu Trường Bảng và đang thấy... Triệu Tử Long.

Chính Đỗ Nghị và Phí Độc Hành cũng nghe đến xuất thần.

Lối kể chuyện như thế quả thật là hay.

Câu chuyện kết thúc.

Tiếng “hay” tiếp theo tiếng vỗ tay vang dội, tưởng chừng như cái rạp sắp sập đến nơi.

Cô gái họ Nhạc bắt đầu mang bình đi rót nước.

Chỗ đông người, bàn ghế lại cản trở, nhưng vì đã quen nên cô nàng vẫn làm tròn phận sự một cách nhanh nhẹn dễ dàng.

Châm hết mấy bàn bên phía Phí Độc Hành, nàng mang bình sang châm bàn bên trái.

Thình lình có tiếng kêu rú lên, mọi người quay lại thấy cô gái họ Nhạc lùi ra ngoài, mày cô ta đứng lên, đôi mắt tròn xoe ướt như sắp rơi nước mắt.

Đối diện trong bàn, một gã đại hán mặt áo xăn tay phanh ngực cũng trợn tròn đôi mắt, chân hấn nước trà hầy còn nhiều ròn ròn.

Nước trà nóng đổ vào chân người! Nhạc Kính Quang lật đặt đứng lên bước nhanh lại trước mặt gã đại hán vòng tay :

- Xin lỗi, xin lỗi vị đại gia, con a đầu nhà tôi bất ý...

Gã đại hán trừng đôi mắt :

- Xin lỗi rồi thôi à? Nước sôi đổ lên chân, có lẽ cả mười ngày ta còn chưa đi được.

Có tiếng xầm xì :

- Mẹ họ, ai biểu rờ tay con gái người ta!

- Đáng đời những cái tên hay rờ ầu.

Tiếng nói không lớn, nhưng Đỗ Nghị lắng nghe, hấn đứng lên bước lại chặn tay trước mặt lão già họ Nhạc :

- Nhạc lão bá, hãy để tôi nói đôi lời...

Hấn nhìn chăm chăm vào mặt đại hán :

- Nhạc cô nương làm nước đổ trúng chân ông bạn phải không?

Vốn không biết mặt Đỗ Nghị, gã đại hán trợn trừng :

- Chớ còn gì nữa? Bộ đui sao không thấy?

Đỗ Nghị cười cười :

- Ông bạn nói chuyện với người như thế hay sao? Được rồi, bây giờ ông bạn muốn gì đây?

Gã đại hán càng nổi nóng, hấn nói như thét :

- Muốn gì à? Muốn lão già kia phải bỏ tiền ra mua thuốc, còn cô gái đó phải săn sóc cái chân của ta cho đến khi nào lành hấn, được không?

Đỗ Nghị gật đầu :

- Được chớ sao không, chỉ có điều xin phiền ông bạn làm ơn cho biết coi tại sao Nhạc cô nương lại làm đổ nước lên chân ông bạn vậy?

Gã đại hán hơi khựng, nhưng rồi hấn quát tháo ngay :

- Mẹ họ, làm đổ là làm đổ chớ còn sao nữa, ngươi muốn hỏi cái gì? Mẹ họ, nhiều chuyện.

Đỗ Nghị nhướng nhướng mắt :

- Lạ he, Nhạc cô nương làm công việc này bao lâu rồi chưa hề sơ sẩy, thế tại làm sao hôm nay lại làm đổ nước vào chân ông bạn mà không đổ vào người khác?

Nhiều tiếng cười nổi rập lên.

Gã đại hán biến sắc, hấn chỉ tay gần đụng trán Đỗ Nghị :

- Ông đã bị phỏng chân mà ngươi còn muốn giỡn hảnh...

Một tát tai bay tấp vào mặt hấn làm cho hấn bất phòng bị bật ngửa ra sau, nếu không có cái bàn cản lại thì chắc hấn bị ngã luôn xuống đất.

39. Thứ Dữ Gặp Thứ Không Hiền

Trong rạp vụt loạn lên.

Nhiều người xô nhau tránh dạt qua một bên vì gã đại hán đã hầm hầm đứng dậy.

Ba bốn tên đồng bọn của hắn cũng tràn tới.

Phí Độc Hành vội bước lên trước Đỗ Nghị đưa tay chặn chúng :

- Ở đây là chỗ làm ăn của người ta, hãy để cho người ta sinh sống đừng làm hư hại.

Một tên trong bọn hắn học :

- Mẹ cha mi, muốn can thiệp hả? Làm ăn hả? Kiểm cơm hả? Mẹ họ từ rày sắp lên là hạ rạp, hai cha con cái thằng già đó cũng đừng hòng ở tại Thiên Kiều này, mẹ cha...

Phí Độc Hành nhấc tay lên.

Tiếng chửi của gã đại hán đành phải nuốt trở vô, vì cái tát của Phí Độc Hành đã làm cho hắn vắng bật ra sau, máu rỉ ra khước miệng.

Tên đứng ngoài rút ngọn chủy thủ dưới ống giày và lao tới.

Phí Độc Hành lại nhấc tay.

Gã đại hán bật lui và ngọn chủy thủ nằm gọn trong tay Phí Độc Hành.

Tay phải cầm ngọn chủy thủ nước thép xanh rờn, tay trái của Phí Độc Hành đưa lên, dùng ngón tay búng nhẹ.

Ngọn chủy thủ gãy làm đôi.

Phí Độc Hành ném khúc cán tới trước mắt mấy tên đại hán và hất mặt :

- Các người liệu có cứng bằng khúc thép này không?

Mấy tên đại hán đưa mắt nhìn nhau rồi thụt lần thụt lần ra ngoài rồi cầm đầu muốn chạy.

Đỗ Nghị gần giọng :

- Đứng lại!

Mấy tên đại hán hoảng hồn không dám nhấc chân.

Đỗ Nghị lạnh lùng :

- Từ rày về sau nếu có kẻ nào đến phá khuấy công chuyện làm ăn của Nhạc lão bá thì lấy ngọn chủy thủ bị búng gãy đó làm gương, đi đi!

Mấy tên đại hán cúi đầu lui mất.

Gã bị nước sôi cũng cà nhắc theo sau.

Những người háo kỳ còn lại vỗ tay hoan hô vang dội.

Nhạc Kính Quang bước tới vòng tay :

- Đa tạ nhị vị đại gia, mọi việc cũng tại con a đầu...

Đỗ Nghị khoát tay :

- Nhạc lão bá không nên trách cô nương, tại vì tên khốn đó vô lễ chạm vào tay cô nương nên mới đổ nước, không đổ vào mặt hắn là may rồi đó.

Nhạc Kính Quang nhượng mắt nhìn con :

- Có chuyện như thế sao người không cho biết?

Cô gái họ Nhạc đứng cúi đầu, đôi má ửng hồng.

Đỗ Nghị cười :

- Xin Nhạc lão bá đừng trách, dầu gì Nhạc cô nương cũng là con gái, đâu có thể tự nói ra điều đó.

Nhạc Kính Quang chưa kịp nói gì thì phía sau chợt có người lên tiếng :

- Xin lỗi, cho chúng tôi góp chuyện...

Bọn Đỗ Nghị quay lại.

Ba gã trung niên đại hán bước tới, một trước hai sau.

Người dẫn đầu là một tên mập mạp, cả ba ánh mắt ngời ngời, và huyết thái dương lồi cao lên chứng tỏ công phu luyện tập của họ cũng không phải tầm thường.

Người đi đầu trên tay đang cầm phân nửa ngọn chủy thủ mà Phí Độc Hành vừa bung gậy, hấn gặt gù :

- Chủ lực như thế này là cao lắm, chẳng hay bằng hữu có thể cho biết tính danh?

Là con người đã nhiều kinh nghiệm, vừa nhìn qua ba tên trung niên đại hán, Phí Độc Hành biết ngay họ là hạng nào, hấn điềm đậm trả lời :

- Tôi họ Phí.

Người trung niên đi đầu nhìn thẳng vào mặt hấn :

- Phí Mộ Thư?

Phí Độc Hành lắc đầu :

- Không, các hạ đã lầm, tôi tên Phí Độc Hành.

Người đại hán trung niên dẫn đầu cười nhạt :

- Cũng được, tên gì cũng được, chỉ có điều công văn từ Phụng Thiên phủ truyền đến Kinh sư mấy ngày nay, cho biết có tên tử tù vượt ngục, có kèm theo họa đồ hình.

Đỗ Nghị nhích tới hỏi :

- Chư vị thuộc Nha môn nào?

Người trung niên dẫn đầu cau mặt :

- Hỏi “giấy” lại à? Hừ, cái đó chắc là không được...

Đỗ Nghị cho tay vào lưng móc ra tấm ngân bài, nhướng mắt nhìn gã trung niên :

- Sao? Cái này có tư cách hỏi hay không?

Gã trung niên tái mặt, hấn thay đổi bộ điệu thật nhanh, hấn vòng tay và cười toe toét :

- Đúng rồi, chắc chắn đây là chư vị trong Trung Đường phủ, thật chúng tôi có mắt không trông... Dạ dám bẩm đại gia, chúng tôi thuộc Tuần Bổ Dinh thường phục.

Đỗ Nghị cất ngân bài trầm giọng :

- Câu nói đó đúng, có mắt không trông, Phí gia đây vốn là Hiệu úy của Trung Đường phủ, thế mà bọn người dám nói là Phí Mộ Thư.

Tự mình nói thì rất dễ dàng, nhưng nếu có người mắng là “có mắt không trông” thì quả quá nặng nề, những tên đại hán trung niên không hề đổi sắc, hấn vẫn một mực cười cười, y như một đứa con hiếu thảo khi nghe cha mẹ mắng.

Hấn vòng tay cúi mình trước Phí Độc Hành :

- Thật đáng chết, chúng tôi đáng chết, thật không ngờ đây là Phí hiệu úy, đúng là tiểu nhân đã lọt trông. Dạ, người trưởng thượng không chấp nhứt tiểu nhân, dám mong nhị vị bỏ lỗi cho.

Hắn vừa cười vừa xà thụt lui, cuối cùng hắn dẫn hai đồng bọn lủi tuốt ra ngoài.

“Tuần Bỏ Thường Phục” ngó vào ai là người đỏ xanh máu mặt, vậy mà gặp “Phòng vệ Trung Đường phủ” là hoảng hồn khiếp vía, đúng là thứ dữ lại gặp thứ dữ hơn.

Đỗ Nghị ngó Phí Độc Hành nở nụ cười đắc ý và quay lại phía sau.

Không biết cô gái họ Nhạc đã đi đâu mất tự bao giờ, chỉ còn mỗi một Nhạc Kính Quang đứng vòng tay cung kính.

Chừng thấy Đỗ Nghị và Phí Mộ Thư quay lại, ông ta vội nói :

- Đa tạ nhị vị, chúng tôi còn phải lo đi kiếm cơm, xin nhị vị thứ cho.

Nói xong câu đó, ông ta vội bước thẳng vào trong.

Phía trong rạp có một tấm rèm buông phủ.

Đỗ Nghị nhìn Phí Độc Hành, giọng hắn ngơ ngác :

- Như vậy là nghĩa lý làm sao?

Phí Độc Hành nhếch môi :

- Còn làm sao nữa? Nghe đến “Trung Đường phủ” là người ta sợ còn hơn sợ cọp.

Đỗ Nghị cau mày :

- Để tôi vào hỏi xem họ sợ cái gì?

Phí Mộ Thư cản lại :

- Thôi, cho xin, anh đã muốn “nổi sọc chỉ hồng” cho tôi mà anh còn muốn hỏi thì chết luôn, sau này tôi làm sao tới nữa?

Đỗ Nghị đứng sững sờ.

Phí Độc Hành lôi tay hắn :

- Đi, chúng mình tìm chỗ khác chơi.

Hai người dẫn ra phía trước nhưng Phí Độc Hành vẫn len lén liếc lại phía sau...

* * * * *

Phía sau rạp có một ngôi nhà nhỏ.

Trong nhà bày biện thật đơn sơ, nhưng dọn dẹp rất sạch sẽ rất khéo.

Nhìn vào nhà, bất cứ ai cũng có thể biết ngay nơi đó có đàn bà con gái, thứ phụ nữ giỏi dang quán xuyến.

Cô gái họ Nhạc đang ngồi ở bàn nhỏ, da mặt cô ta trắng bệch, đôi mắt đỏ ngầu, ngấn nước mắt hầy còn đọng dài trên má.

Nhạc Kính Quang bước vào, nàng lật đật lấy ống tay áo quệt ngang.

Nhìn dáng sắc của con, Nhạc Kính Quang lắc đầu :

- Thôi con, tại mình làm cái nghề này là phải có phiền phức như thế, cũng là chuyện thường, con buồn làm chi.

Cô gái họ Nhạc lắc đầu theo :

- Con biết và con không có khó chịu về chuyện đó.

Nhạc Kính Quang ngạc nhiên :

- Chớ tại sao, có chuyện gì...

Cô gái lắc đầu :

- Không có chi cả.

Nhạc Kính Quang cau mặt :

- Tổ Trinh...

Nhạc Tổ Trinh chắc lưỡi :

- Đã nói không có gì mà cha cứ hỏi hoài...

Nói không có gì nhưng nàng lại gục mặt xuống bàn ủ dột.

Nhạc Kính Quang nhìn con một lúc thật lâu, ông ta dịu giọng :

- Tổ Trinh, sao lại như vậy? Chỉ mới gặp mà...

Tổ Trinh nhăn mặt :

- Cha...

- Tổ Trinh giòng họ Nhạc chúng ta như thế nào chắc con đã biết, ngày nay tuy sa cơ thất thế phải làm cái nghề này nhưng ý chí vẫn không vì thế mà bị tiêu ma, hạng người đó chúng ta không nên giao tiếp.

Tổ Trinh cúi đầu :

- Con biết.

Nhạc Kính Quang lại thở ra :

- Thánh nhân nói không sai, “tri nhân tri diện bất tri tâm”, ai có ngờ một con người có nghị biểu đường hoàng như thế, lại thêm vang tiếng anh hùng mà bỗng nhiên lại...

- Lại làm sao? Lão huynh đệ?

Có tiếng hỏi bên ngoài và Nhạc Kính Quang giật mình quay lại.

Ông ta sững sốt kêu lên :

- Tôn lão ca...

Ba người bước ngay vào, họ gồm có một già hai trẻ.

Một lão già gầy đét, một cậu trai đen đúa ốm tong.

Hai người coi tương tự như nhau, chỉ có người thứ ba là khác hẳn.

Người thứ ba là một cô gái thật đẹp, thật tươi.

Chỉ nhìn vào hai người đàn ông, nhìn vào dáng điệu và sắc diện như “Tôn Ngô Không” của họ, ai cũng biết ngay đó là “Lão Tôn” Tôn Chất Thiên và tên đồ đệ mà cũng là con nuôi “Hầu Nhi” Tôn Thừa Kế.

Nhạc Kính Quang lộ vẻ vui mừng và cảm động :

- Tôn lão ca, nhớ anh gần muốn chết, tại làm sao mấy năm nay mất biệt đi đâu vậy?

Tôn Chất Thiên nhướng mắt :

- Mấy năm? Cứ đếm thử vết nhăn trên trán thằng già này xem, mấy đường là mấy năm không gặp.

Nhạc Kính Quang lắc đầu :

- Tôn lão ca, anh chưa già mà.

Tôn Chất Thiên chớp mắt :

- Chưa già? Tổ mẹ ơi, đất nó lấp gần tới cổ, càng cố nhảy lên nó càng lún xuống gần tới đầu đây. Hừ, chưa biết ngày nào, chỉ có chú là giỏi thuật dưỡng sinh!

Nhạc Kính Quang cười :

- Đâu có gì gọi là “thuật dưỡng sinh”? Chẳng qua ở trong mát hoài nên Tôn lão ca thấy thể thôi.

Ông ta thở dài và nói tiếp :

- Nghĩ cũng thật kỳ, lúc đi học trả bài, sư phụ bảo đệ giỏi khoa ngôn ngữ, không ngờ đến lúc xế chiều lại dùng cái “khoa ngôn ngữ” để kiếm cơm.

Tôn Chắt Thiên nhún vai :

- Nói cái giống gì mà nghe thê thảm vậy? Nghề nào chẳng là nghề? Kể chuyện xưa, dạy người ta biết đâu là lẽ phải, biết đâu là phong cách chính nhân quân tử, biết đâu là nẻo thẳng đường cong, như thế chẳng phải là việc “kiếm cơm” chính đáng hay sao?

Tổ Trinh nhẹ bước tới trước mặt hai người nghiêng mình thủ lễ :

- Diệt nữ xin ra mắt bá bá.

Tôn Chắt Thiên nhượng mắt :

- Ai đây, úi cha, phải Tổ Trinh không? Chà chà, bây giờ mặt mũi đã đỡ mà con cháu lại lớn quá chừng, thiếu chút nữa nhìn không ra!

Ông ta nghiêng mặt nhìn cô cháu gái và nói tiếp :

- Thật là có phúc, con gái mau lớn, còn cái thằng nhỏ này càng ngày càng nhỏ lại. Thừa Kế, không đến ra mắt thúc thúc và... và... Không được, nhỏ hơn, phải gọi Tổ Trinh bằng Thư Thư.

Tôn Thừa Kế bước tới gần tai :

- Cháu kính mừng Nhạc thúc thúc.

Hắn quay qua ngó Tổ Trinh :

- Đệ kính chào thư thư.

Tổ Trinh mỉm cười :

- Không dám, mừng đệ đệ.

Nhạc Kính Quang hỏi con gái :

- Tổ Trinh, bá bá con không uống trà, hãy vào trong mang rượu ra đây.

Tôn Chắt Thiên gật gật :

- Đa tạ lão đệ, hãy còn nhớ cái tật của thằng già này...

Liếc về phía cô gái đi với Tôn Chắt Thiên, Nhạc Kính Quang hỏi :

- Còn vị cô nương đây là...

Tôn Chắt Thiên đập tay vào vế :

- Quên quên, bấy bấy, Lạc Minh Châu, tôi vừa thu nhận nhập môn và cũng nhận làm dưỡng nữ, con gái cưng của Lạc Hàng Chủ đó.

Nhạc Kính Quang nghiêng mặt :

- Đúng là hạt minh châu rồi, tưởng ai chớ không ngờ lại là con gái của Lạc bằng hữu...

Ông ta vẫy tay nói tiếp :

- Tổ Trinh hãy chào mừng Lạc thư thư.

Bọn trẻ gặp nhau rất dễ thân, kể cả Thừa Kế, tuy con trai nhưng tánh vẫn còn con nít, cậu ta cũng xôm vô rất nhanh với hai vị thư thư.

Trẻ trò chuyện theo trẻ, già có chuyện của già. Nhạc Kính Quang hỏi :

- Tôn lão ca, hôm nay có gió nào thổi đến căn chòi này vậy?

Tôn Chất Thiên lắc đầu :

- Kể ra thì tại gánh bàn đọc mướn đến già cũng không bỏ mà ra...

Ông ta kể lại chuyện gặp Phí Độc Hành tại Trương Gia Khẩu, chuyện về hành động của hắn tại Thừa Đức phủ và cuối cùng nói thêm :

- Chính vì chuyện mập mờ như thế nên quyết tìm hiểu xem hắn có phải là Phí Mộ Thư hay không và để chứng minh về việc làm kỳ cục của hắn, thêm vào đó, Minh Châu lại cũng muốn gặp hắn, thế cho nên mấy già trẻ bọn này thẳng đến Kinh sư.

Nghe đến tên Phí Mộ Thư, Tổ Trình ngưng nói chuyện và quay nhanh lại.

Lạc Minh Châu cũng thế, nàng đến Kinh sư là để tìm cái con người tự xưng Phí Độc Hành, nhưng bây giờ câu chuyện lại khác đi, nàng có phần kinh ngạc, mặc dầu trước kia cũng có nghi ngờ...

Khi nghe Tôn Chất Thiên kể chuyện, nhứt là hành động có dính líu đến Dục Ký Thương Hàng, Tổ Trình ném mắt thật nhanh về phía Minh Châu, nhưng cô gái họ Lạc vì đang chú ý nghe nên không nhìn thấy.

Những cô gái thật là bén nhạy, họ có thể không lanh về chuyện khác, nhưng nhứt định chuyện tình cảm nam nữ, chỉ nghe câu chuyện, hoặc chỉ liếc qua là họ biết ngay.

Tổ Trình rất biết mục đích tìm Phí Độc Hành của Minh Châu, tự nhiên cô ta phải cố dấu thái độ của mình.

Lạc Minh Châu vừa nghe tin của Phí Độc Hành là vẻ mặt tươi ngay, môi nàng cử động, nhưng kịp thời ngăn lại, có lẽ e dè trước mặt đông người.

Tôn Chất Thiên nhướng mắt :

- Lão đệ, vừa rồi có mặt hắn ở đây sao?

Là một người từng trải giang hồ, đã từng gặp nhiều hoàn cảnh trái ngang, bằng vào thái độ của Tôn Chất Thiên, bằng vào ánh mắt của Lạc Minh Châu, Nhạc Kính Quang biết ngay họ đã có “vấn đề” với nhau, vì thế ông ta chỉ kể về hành động, về con người của Phí Độc Hành, còn chuyện có liên hệ đến Tổ Trình thì dấu biệt.

Nghe xong câu chuyện, Tôn Chất Thiên cau mày :

- Như thế bây giờ hắn đã là Hiệu úy trong phủ Hòa Khôn?

Nhạc Kính Quang gật :

- Đúng như thế, vì chính tai tôi đã nghe rõ đầu đuôi.

Tôn Chất Thiên chồm tới :

- Như vậy hắn đúng là Phí Mộ Thư?

Nhạc Kính Quang nói :

- Nghe tên Tuần Bổ Thường Phục nói thì trong công văn tập nã của Phụng Thiên Thành có họa đồ hình, hình đó giống hắn y như đúc.

Tôn Chất Thiên đã có chút hơi men, ông ta đập tay lên bàn gằn gằn :

- Tại Trương Gia Khẩu ta đã từng ngăn cản hắn, vậy mà hắn cứ nhào vô cái cửa đó, từ “Tướng Cướp” bỗng biến thành “chó săn”, hừ hừ... đúng là một bước biến “phụng hoàng”.

Ngưng một chút, ông ta hăm hừ nói tiếp :

- Thật là tức, bằng vào danh vọng của Phí Mộ Thư trong chốn giang hồ, bằng vào sở học của hắn mà lại chịu cúi đầu làm một viên Hiệu úy cho Hòa Khôn thì...

Nhạc Kính Quang mỉm cười :

- Bây giờ thì hẳn cũng có nhiều danh vị đó chờ đâu phải chơi, cho đến “Chủ Môn Đề Đốc”, “Ngũ Thành Tuần Bổ Dinh” biết rõ hẳn là ai rồi, vậy mà chẳng những không dám hó hé, khi gặp hẳn còn phải cúi đầu cười nịnh, như vậy hẳn đâu có cảm thấy là xấu hổ.

Tôn Chất Thiên cười gằn :

- Xem chừng miếng mồi vinh hoa phú quý thật khó có được nhiều người tránh khỏi bị cám dỗ, tuy nhiên, bằng vào dĩ vãng của hẳn, đáng lý hẳn không nên đi vào con đường đó.

Nhạc Kính Quang thở ra :

- Nhưng thực tế thì bây giờ hẳn đã đường đường là một Hiệu úy của Hòa Khôn rồi.

Tôn Chất Thiên trừng trừng đôi mắt, giọng ông ta thật nặng :

- Chúng chỉ là một đám tham quan ô lại, đối với bọn coi mạng người không hơn một nén bạc, đi vào con đường của chúng, chẳng những danh dự của hẳn bị hủy diệt, mà tạo nghiệp ác đó rồi hẳn cũng không thể trách oán được ai, chỉ có điều tai hại là làm cho cọp dữ thêm vi, từ đây về sau không biết bao nhiêu người sẽ vì Hòa Khôn mà khốn đốn, không biết sẽ có bao nhiêu trung lương phải táng thân... Lão đệ, ta không biết chuyện này thì thôi, ta đã biết thì nhất định không thể khoanh tay ngồi ngó, ta cần phải xem hẳn hay “Lão Tôn” này phải bỏ tay.

Lạc Minh Châu đâm hoảng, nàng vội kêu thốt :

- Dưỡng phụ!

Tôn Chất Thiên quay mặt :

- Cái gì đó, Minh Châu?

Do dự một chút, nàng thấp giọng :

- Dưỡng phụ, chúng ta có cần nên nghe đi nghe lại hay không?

Tôn Chất Thiên cau mặt :

- Chẳng lẽ những chuyện mà Nhạc thúc thúc của ngươi nghe đó không đủ hay sao?

Lạc Minh Châu cúi mặt :

- Không phải con có ý nói như thế, chỉ có điều... chắc Dưỡng phụ cũng đã biết hành động của hẳn tại Thừa Đức phủ...

Tôn Chất Thiên gật đầu nhẹ nhàng :

- Ta hiểu ý của con, ta cũng biết cho dầu cha con đã hiểu lầm, đã cư xử không phải, dẫn đến việc cáo giác hẳn, nhưng tại Thừa Đức phủ hẳn vẫn đứng ra ngang nhiên làm chuyện nghĩa, nhưng có điều con không biết rằng trước kia, khi chưa bị tám năm tù, việc làm nghĩa của hẳn còn gấp trăm ngàn lần thế nữa, đã có người nguyên rửa, đã có người bất bình, thế nhưng hẳn cũng không màng, thậm chí bị gán là “Tướng Cướp Sát Nhân”, hẳn cũng không nao núng. Nhưng đó là chuyện năm xưa, năm xưa con người của hẳn là như thế, bây giờ thì đã khác hẳn rồi, vì thế một chuyện con con nơi Thừa Đức phủ không đủ để xét đoán, vả lại chuyện Thừa Đức phủ lại là chuyện xảy ra trước khi hẳn đến Trương Gia Khẩu, đó là chuyện mà hẳn chưa thấy, chưa nghe hơi hóm hĩnh vinh hoa phú quý, chưa gặp bọn của Hòa Khôn, giả như hẳn đến Trương Gia Khẩu trước khi hẳn có ra tay làm nghĩa tại Thừa Đức hay không, quả là chuyện không làm sao biết được.

Tự nhiên, câu nói khá dài của Tôn Chất Thiên không phải là vô lý, điều đó đã làm cho Lạc Minh Châu cứng miệng, tình cảm của nàng có nặng về hẳn đến đâu bây giờ nàng cũng không còn có lời lẽ để biện minh.

Tổ Trinh vụt kéo tay nàng quay qua nói nhỏ...

Lạc Minh Châu tái mặt :

- Quả có chuyện như thế hay sao?

Biết con gái mình đã nói hết những chuyện mà mình không tiện nói, Nhạc Kính Quang đành phải kể rõ lại cho thầy trò Tôn Chấn Thiên về chuyện vừa mới xảy ra...

Tôn Chấn Thiên mở tròn đôi mắt :

- Vừa mới ở đây...

Nhạc Kính Quang đáp :

- Lúc lão ca đến chính là lúc mà cha con đệ đang bàn về chuyện đó.

Tôn Chấn Thiên quay lại ngó Lạc Minh Châu :

- Minh Châu, con đã có nghe không? Nếu như con người đó tốt thì Nhạc thúc thúc và Tổ Trinh đã...

Minh Châu cúi mặt rầu rầu :

- Con biết, Dưỡng phụ, xin Dưỡng phụ cứ làm theo ý...

Tôn Chấn Thiên gật đầu :

- Như thế có phải không? Minh Châu, nếu quả là một mối lương duyên lỡ, bắt làm cha mẹ, ai lại không lo lắng cho con, không khi nào có ý cản ngăn, Hầu Nhi.

Tôn Thừa Kế bước xuống ghế đi lại cúi đầu đợi lệnh.

Tôn Chấn Thiên hất mặt :

- Người đến thông báo cho anh em nội thành, bảo lão Đại đến chùa Tịch Nghiệp sau Tịch Thủy Đàm gặp ta vào lúc lên đèn.

Tôn Thừa Kế vâng lệnh lui ra.

Nhạc Kính Quang cau mặt :

- Lão ca, anh muốn...

Tôn Chấn Thiên chận đáp :

- Lão đệ, bây giờ thì không cần hỏi gì cả, cứ để xem.

Nhạc Kính Quang nhìn ông ta nhưng không hỏi nữa...

Bằng vào sắc diện của ông ta, có thể nhận ra tâm lý có phần không yên ổn.

Lạc Minh Châu vụt nói :

- Dưỡng phụ, con... con muốn trở về Trương Gia Khẩu...

Tôn Chấn Thiên sững sốt hồi lâu rồi chợt thở ra :

- Minh Châu, dưỡng phụ biết con rất khổ tâm...

- Không phải đâu dưỡng phụ, con... con chỉ sợ cha con ở nhà trông đợi.

Tôn Chấn Thiên nhìn đứa con nuôi, ánh mắt của ông đầy thương xót :

- Minh Châu, sự tình đã đến chỗ không làm sao được nữa, con không nên như thế.

Nhạc Kính Quang nhìn Minh Châu rồi nhìn con gái của mình, như cảm nhận ra một chuyện gì nên vội đưa mắt ngăm ra hiệu cho Tôn Chấn Thiên :

- Lão ca ca, mình đi ra ngoài dạo mát một chút, để cho hai đứa nhỏ đàm đạo với nhau.

Tôn Chấn Thiên biết họ Nhạc có chủ định hay nên vội gật đầu đứng dậy.

Nhạc Kính Quang quay mình lại đưa mắt ngăm căn dặn con gái của mình và cùng với Tôn Chấn Thiên sóng bước đi ra phía trước.

Ông ta muốn con gái có thì giờ nói chuyện với Lạc Minh Châu về con người và hành động của Phí Độc Hành.

40. Những Kẻ Trong Bóng Tối

Phí Độc Hành và Đỗ Nghị vẫn còn bách bộ tại Thiên Kiều.

Hình như họ cũng không có mục đích, cứ gặp chỗ nào nhiệt nào là ghé mắt dòm qua, có chỗ đứng lâu, có chỗ chỉ nhìn qua rồi đi nữa.

Đỗ Nghị nói :

- Bữa nay không có gì đặc biệt.

Phí Độc Hành gật đầu :

- Chỉ có chỗ “Kể chuyện” là tương đối ngồi dai được, nhưng mấy tên mất dạy đó lại phá đám thành ra chuyện vui...

Đỗ Nghị cười :

- “Kể chuyện” hay, hay là có thể ngồi dai vì... người đẹp!

Phí Độc Hành cũng cười :

- Bọn mình chắc khó cho người đẹp “để mắt xanh”...

Hắn cười, nhưng trong bụng bỗng nghe cay đắng.

Thật sự thì hắn cũng không có ý gì với cô gái họ Nhạc, nhưng thoáng qua thái độ của hai cha con nàng hắn chợt cảm thấy như... mất mát.

Những con người trong tổ chức “Phòng vệ” của Trung Đường phủ quả đã được thiên hạ chú ý, chỉ có điều không phải chú ý với lòng thiện cảm mà họ chú ý để tránh xa.

Đã từ lâu, Phí Độc Hành thừa biết thiên hạ đã xem người của Trung Đường phủ như hung thần dịch tả, họ sợ và họ tránh xa, nhưng phải đến bây giờ hắn mới tận mắt thấy sự ghê tởm đó.

Hắn thật tình không chú ý gì đối với cô gái họ Nhạc, hắn thích đến đó nghe kể chuyện, đồng thời hắn cũng vui vui khi nhìn cô gái có vẻ hay hay...

Sự thật thì chỉ đến mức đó thôi.

Nhưng bây giờ thì khác.

Bây giờ hắn bỗng nhận thấy hắn hoàn toàn đánh mất cảm tình của mọi người đối với mình, trong đời hắn không hề biết sợ một việc gì, độc nhất hắn sợ là không giữ được cảm tình với những người lương thiện.

Hắn thở ra nhẹ nhõm và thẫn thờ bước từng bước đi nặng nhọc.

Hắn không buồn nói chuyện...

Thình lình bên sau có tiếng gọi hơi lớn :

- Bằng hữu, xin dừng bước.

Đỗ Nghị và Phí Độc Hành quay lại.

Phía bên sau có một gã đại hán xắn tay phanh ngực xắn xả đi tới, sau hắn còn có bốn năm người.

Cả bọn đều có bộ mặt hầm hầm.

Biết bọn này cùng đám với bọn phá rối ở rạp “Kể chuyện”, Đỗ Nghị hắt mặt :

- Chuyện gì?

Gã đại hán chìa ngón tay cái ra phía sau lưng :

- Chẳng hay bằng hữu có thể bước ra sau này để nói chuyện một chút chẳng?

Lời lẽ thì không có gì nhưng thái độ của hắn thật là xác xược.

Đỗ Nghị nhún vai :

- Rất tiếc là không có rảnh.

Hắn quay mình lại kéo tay Phí Độc Hành đi thẳng.

Gã đại hán chụp mạnh tay Đỗ Nghị giật lại, giọng hắn trầm trầm :

- Không...

Hắn chỉ nói được một tiếng rồi ngậm câm, vì cánh tay của Đỗ Nghị đã vung mạnh ra sau, một cái tát như trời giáng trúng ngay vào mép tai của hắn.

Không kịp đề phòng, mà có đề phòng chắc cũng không tránh nổi, gã đại hán bật ngửa ra sau tóe lửa.

Hắn cố chỗi tay, nhưng cái té quá nặng làm cho hắn không thể đứng lên.

Đỗ Nghị bước nhanh tới nhắc chân lên...

Bằng vào một cú đá giận dữ đó, nếu không bay hàm, nhứt định gã đại hán cũng phải gãy mất cái ba sườn, nhưng ngay lúc đó thì ở đầu hẻm bên trái bỗng có tiếng kêu hốt hãi :

- Đỗ gia...

Đỗ Nghị bỏ chân trở xuống, từ trong đầu hẻm có một gã đại hán trung niên lùn mập chừa râu mép dẫn bốn năm người chạy lại.

Đỗ Nghị nghiêng mặt gần gần :

- Chư vị hay quá, định gây sự với bọn này phải không?

Tên có râu mép khúm núm :

- Thật là không phải, chúng nó có mắt không trông, không nhìn biết xin Đỗ gia thứ lỗi cho.

Hắn quay lại bên sau quát lớn :

- Còn chưa đến xin tội với Đỗ gia phải không?

Đã bị đòn còn bắt phải xin lỗi, những kẻ “đắm đuối” quen này rất khó lòng chấp nhận, chuyện quá ô nhục như thế, vậy mà bọn theo gã có râu mép lại ngoan ngoãn lạ thường, chúng cóm róm bước tới xá dài.

Tự nhiên là trong đó có cả bọn đã phá rối ở rạp “Kể chuyện” của Nhạc Kính Quang khi nãy.

Như thế hãy còn chưa đủ, tên có râu mép lại xá thêm lần nữa và thấp giọng hơn :

- Vì những anh em này chưa từng gặp mặt, mong Đỗ gia hỉ xả cho.

Đỗ Nghị dịu giọng :

- Không có chi, vì không biết nên mới xảy ra như thế, chuyện thật đáng tiếc...

Hắn quay qua chỉ gã có râu mép và nói với Phí Độc Hành :

- Đây là những bằng hữu Chu Tế và những anh em thuộc hạ của Hồ tam nương.

Hắn đưa mắt cho bọn Chu Tế và nói luôn :

- Còn đây là Phí gia, Hiệu úy của Trung Đường phủ.

Nhớ lại chuyện hành hung ở khách sạn, Phí Độc Hành bật cười :

- Đúng rồi, thật hân hạnh được biết.

Tiếng “đúng rồi” hắn muốn nói chuyện ở khách sạn, nhưng thấy nhắc lại hơi kỳ nên vội nói tránh ra.

Nhưng Chu Tế đã nhanh hơn, hắt lại vòng tay :

- Chuyện ở khách sạn thật là có lỗi, nhưng cũng chính vì không biết, xin Phí gia lượng thứ cho.

Phí Độc Hành cười cười :

- Không có chi, chẳng qua vì không biết...

Chu Tế liếc nhanh Đỗ Nghị và lại khom mình :

- Không phải một chén rượu mà có thể tạ lỗi được, nhưng mong Phí gia và Đỗ gia cho phép chúng tôi được cung kính dâng đôi chén.

Đỗ Nghị gật ngay :

- Được chứ có sao, bọn này cũng đang định nhâm nhi đôi chén đây.

Vốn không thích bọn này, nhưng Phí Độc Hành cũng không làm sao từ chối khi Đỗ Nghị đã nhận lời, hắt đành miễn cưỡng đi theo.

Cả bọn kéo nhau vào tửu điểm, hình như để chứng tỏ sự trang trọng, Chu Tế dang hai tay “thỉnh” thẳng lên lầu.

Bây giờ thì tửu điểm đã lên đèn.

Thực khách đã đông, không bàn nào còn trống.

Đúng như Đỗ Nghị đã nói với Phí Độc Hành, bọn Hồ tam nương quả có nhiều thế lực, cho đến đám quản lý và tiểu nhị trong quán rượu cũng nể nang, chính vì thế mà họ thương lượng thật nhanh, đám thực khách ở bàn giữa lảng lạng rút lui xuống dưới nhường lại cho bọn Chu Tế.

Không nghe hẳn nói một tiếng cảm ơn, hay một cử chỉ lấy lòng, thái độ của bọn Chu Tế rất ngang nhiên coi như bọn tiểu nhị có nhiệm vụ phải thương lượng và đám thực khách đó phải có bốn phận... đi chơi chỗ khác.

Phí Độc Hành khẽ cau mày.

Nhưng không phải hẳn chú ý đến cung cách phách lối của bọn Chu Tế mà vì hẳn bận tâm về chuyện khác.

Thực khách đã có hơi men, bàn nào cũng cười cười nói nói, họ tranh nhau nói, tranh nhau cười và cũng ngầm tranh nhau uống, đến đây hình như kẻ nào cũng muốn tỏ ra mình là tay tửu lượng cao, hình như làm cho một đồng bạn gục trước tại bàn, họ cảm thấy “ngon lành” cũng như vừa cho một địch thủ... hạ mã ngay giữa trận.

Tiếng cười tiếng nói, tiếng va chạm chén đĩa tạo thành một không khí sặc... mùi men.

Nếu có ai bịt tai lại đứng nhìn khắp chỗ, sẽ nhận ra một chuyện tức cười.

Thực khách bàn nào cũng lắc lư thân mình, cái miệng như không bao giờ khép được, họ cứ nhe răng ra cười, nhe răng ra nói, nhe răng ra để uống để nhai, và nhe răng ra...

Phí Độc Hành thấy ngay một bộ răng.

Bộ răng vầu ra vàng bết.

Bộ răng thật đặc biệt, chỉ thấy qua một lần là ngàn đời cũng khó quên.

Đó là bộ răng hô.

Bộ răng không tiền khoáng hậu của con người khuấy động trong quán của lão Vương Què.

“Mộc Ngẫu Ma” Hiên Viên Kỳ.

Một nhân vật lạ lùng trong “Phong Trần bát quái”.

Nhưng bây giờ hẳn không đi một mình mà lại đến ba.

Người thứ hai ăn vận theo nhà nông, người thứ ba khăn đen áo dài, trước mặt có đặt một cái túi vải và Phí Độc Hành biết ngay đó là “Tạ Thủ Lão Nông” Thân Bất Canh và “Yến Mạng Lang Trung” Từ Bá Trị.

Hắn bỗng nghỉ ngơi.

Tại làm sao những người này lại tập họp đến đây?

Với sự “chạm mặt” tại quán Vương Què, chuyện gặp gỡ lại lần này nhứt định không thể yên lành, thế nhưng bây giờ đang trong quán rượu đông người, Phí Độc Hành không thể làm sao, mà chắc bọn Hiên Viên Kỳ cũng không hành động.

Hắn cũng không thể nghĩ gì hơn, vì bây giờ thì rượu thịt đã dọn lên rồi.

Qua được vài tuần rượu, chợt nghe có tiếng bước chân lên lầu ở cầu thang. Phí Độc Hành nhận ra trước nhứt, hắn rất thính tai và cũng đang chú ý khi thấy sự hiện diện của bọn “Mộc Ngẫu Ma”.

Một người từ dưới bước lên.

Một trung niên mặt áo trắng, dáng dấp phong độ khá khôi ngô và Phí Độc Hành cũng nhận ra ngay “Bạch Tú Tài” Nhan Như Ngọc.

Thêm một tay kiệt liệt của “Phong Trần bát quái”.

Phí Độc Hành ngưng chén rượu, cau mày.

Họ đều là những nhân vật lớn trong giang hồ, họ lại tụ tập đến bốn người tại Bắc Kinh này, nhứt định chuyện của họ không phải nhỏ.

“Bạch Tú Tài” Nhan Như Ngọc bước nhanh lại bàn của bọn Hiên Viên Kỳ, nhưng hắn không ngồi, hắn chỉ kê tai nói nhỏ, đám ba người của Hiên Viên Kỳ cũng chuyển tai nhau, cuối cùng là họ đứng lên.

Sau khi bỏ lại một ít bạc vụn lên bàn, bọn “Phong Trần bát quái” kéo nhau xuống lầu, không hề liếc ngó một ai.

Phí Độc Hành ngằm đưa mắt nhìn theo và cau mặt.

Oan gia chạm mặt, bọn Hiên Viên Kỳ chắc chắn là đã thấy hắn, nhưng họ lại điềm nhiên bỏ đi không gây sự, nhứt định họ không phải vì sợ hắn, chắc chắn họ còn có công việc khác quan trọng hơn nhiều.

Nhưng đến Bắc Kinh, họ có chuyện gì quan trọng?

“Phong Trần bát quái”, không một người nào trong giang hồ không biết tiếng, bên ngoài họ cố đóng vai Bạch đạo nhưng hành vi của họ lại hung ác gấp trăm ngàn lần Hắc đạo, nhứt định đến đây họ không có chuyện lành.

Một thứ trực giác bén nhạy đến với Phí Độc Hành, hầu quét tâm phải hỏi cho ra.

Hắn đứng dậy vòng tay :

- Xin lỗi, xin Đỗ huynh và chư vị cho phép đệ ra ngoài một chút.

Mọi người sững sốt và Đỗ Nghị lên tiếng trước :

- Sao vậy, Phí huynh? Có chuyện chi cần lắm hay sao?

Phí Độc Hành cười :

- Đáng lý nói tránh đi, nhưng thật không dám dấu che, vừa rồi có mấy người quen mặt, thấy họ có vẻ khả nghi, vì thế đệ cần theo cho biết.

Chu Tế đứng lên tỏ vẻ khẳng khái :

- Càng tốt, nếu thế thì bọn anh em chúng tôi xin tình nguyện cùng đi.

Phí Độc Hành lắc đầu :

- Đa tạ chư vị, đây cũng không phải là kinh địch, nếu có gì xảy ra không hay, đệ đã tự lượng có thể đối phó, xin chư vị cứ vui cho đến tiệc tàn.

Đỗ Nghị nói :

- Nếu thế thì đệ cùng đi.

Vừa nói hần vừa đứng dậy, nhưng Phí Độc Hành đã ấn hần ngồi xuống và mỉm cười :

- Đỗ huynh hãy ở lại bồi tiếp chư vị, nếu tôi về trễ thì hẹn ngày mai xin thỉnh chư vị một tiệc gọi là để tạ lỗi, bây giờ thì cho phép cáo từ.

Không đợi cho họ nói thêm, Phí Độc Hành bước ra khỏi bàn và đi nhanh xuống thang lầu.

* * * * *

Phía trước quán rượu là con đường lớn.

Đi ngược lên hướng bắc khoảng chừng năm mươi trượng là gặp một ngõ hẻm, đi thẳng vào ngõ hẻm đó chừng ba mươi trượng nữa đã vắng nhà, đồng hoang có mọc có nơi đến quá đầu người.

Trước một khu rừng chồi có một cái miếu.

Phí Độc Hành xuống tới cửa hỏi tên tiểu nhị hướng bọn Hiên Viên Kỳ đi và đi riết đến đây.

Xóm nhà lưa thưa và thụt lại đằng sau, khu gò đồng hoang tàn tro trong khung trời tối mịt.

Trong ngôi miếu càng tối hơn.

Phí Độc Hành nghiêng tai nghe ngóng và nhún chân nhảy vào phía sau miếu, hần thật thận trọng, hần nhảy thật nhẹ, hần biết những nhân vật này không phải tầm thường, họ rất dễ dàng phát giác ra tiếng động.

Nhưng cũng may, hình như họ đang bận, họ đứng dàn hàng mặt trước điện thờ, họ đứng nghiêm trang trong tư thế của người... đợi lệnh.

Phí Độc Hành nấp phía sau điện cau mảy.

Họ đứng đợi ai?

Nhưng hần cũng khỏi phải thắc mắc lâu, vì sau đó là có bóng người.

Chỉ có một người.

Bóng người đi vào bằng ngã trước, dáng người hơi lùn mập, bao mặt bằng khăn đen.

Vừa thấy bóng người bước vào, bọn bốn người của “Phong Trần bát quái” vòng tay khom mình một lượt :

- Xin tham kiến sứ giả.

Trong làn lụa mỏng, đôi mắt người bao mặt ngồi ngời, giọng hần khàn khàn :

- Các người đến bao giờ?

Hiên Viên Kỳ vòng tay cung kính :

- Bẩm sứ giả, anh em chúng tôi đến đây vào khoảng giữa trưa.

Người bao mặt hỏi :

- Trên đường có bình yên không?

Hiên Viên Kỳ đáp :

- Bẩm sứ giả, anh em chúng tôi ngày nghỉ đêm đi, vì thế không có người phát giác.

Người bao mặt gật đầu :

- Tốt lắm, người thông báo cho các người đến Kinh sư có cho biết tại sao ta gọi đến đây không?

Hiên Viên Kỳ đáp :

- Bẩm sứ giả, người thông báo không có nói rõ, chỉ cho biết phải đến đây bái kiến sứ giả.

Người bao mặt gật đầu :

- Sở dĩ không cho biết trước là tại sợ dọc đường lộ chuyện, vì đây là vấn đề thật mật, và để bảo đảm an toàn, ta trao mảnh giấy này cho các người xem, chỉ xem thôi chớ không đọc lên thành tiếng, sau khi xem xong là phải hủy ngay.

Hắn vung tay, một mảnh giấy bay tới trước mặt bọn “Phong Trần bát quái”.

Hiên Viên Kỳ hai tay cung kính tiếp lấy và “Bạch Tú Tài” Nhan Như Ngọc nhanh tay đánh lên một ánh lửa thật nhỏ chỉ vừa soi lỗ mờ trên mặt giấy.

Phí Độc Hành rất nóng muốn biết trong mảnh giấy viết những gì, nhưng không làm sao được, hắn biết chỉ cần một sự di động thật nhẹ trong lúc này là bị phát giác ngay.

Hình như mảnh giấy viết không dài lắm, họ xem thật nhanh và vò nát thành bụi liền sau đó.

Người bao mặt hỏi :

- Đã xem rõ chưa?

Hiên Viên Kỳ đáp :

- Bẩm sứ giả, đã xem xong.

Người bao mặt hỏi :

- Có chỗ nào không rõ?

Hiên Viên Kỳ đáp :

- Chỉ không hiểu tại sao nàng lại đến Kinh sư, xin sứ giả cho biết lại...

Người bao mặt nói :

- Có gì không hiểu, tự nhiên vì có phát hiện được gì đó nên y thị mới đến đây, chính vì thế, bất cứ bằng giá nào cũng không thể để cho y thị đào thoát, sau khi thu được vật rồi thì lập tức “bịt miệng” ngay, nếu không công trình bao nhiêu năm nay sẽ trở thành vô ích.

Hiên Viên Kỳ nói :

- Xin sứ giả hãy yên tâm, hiện tại chúng tôi đã đến đủ rồi, cho dầu nàng ta có mọc cánh cũng không đào thoát được.

Người bao mặt gật đầu :

- Tốt lắm, các người hãy đi đi, sau khi xong việc ta sẽ liên lạc lại.

Hắn phất tay áo và quay bước trở ra...

Hiên Viên Kỳ vội kêu :

- Sứ giả...

Người bao mặt quay lại :

- Các người còn muốn hỏi gì?

Hiên Viên Kỳ đáp :

- Về chuyện... của chúng tôi, dám xin sứ giả...

Người bao mặt chặn nói :

- Hãy chờ sau khi công chuyện cáo thành, ta sẽ bẩm với Đàn Chủ sự giải khổng chế cho các người.

Hắn tung mình ra trước sân và bóng đen mất hút.

Phí Độc Hành cau mặt.

“Sứ giả”, “Đàn chủ” và...

Họ là ai?

Bọn “Phong Trần bát quái” bị sự không chế gì mà cần phải “giải”.

Chỉ một thoáng qua, cộng lại thái độ và lời lẽ, Phí Độc Hành hiểu ngay đang có một tổ chức bí mật không chế kèm hãm bọn Hiên Viên Kỳ, có thể bằng thuốc độc...

Họ đang thực hiện một âm mưu?

Hắn không nhìn được mảnh giấy, nhưng bằng vào lời lẽ đôi bên, hắn biết bọn Hiên Viên Kỳ được gọi đến đây làm một vụ giết người đoạt của, quả hắn không đoán sai, bọn Hiên Viên Kỳ không thể có những chuyện làm gì khác hơn gian ác, đã lâu rồi, chỗ nào có mặt họ là có bóng dáng tử thần.

Bọn Hiên Viên Kỳ đã thoát ra khỏi miếu.

Một bài toán hiện lên óc hắn thật nhanh.

Bắt được bọn chúng là có thể phăng đầu dây mối nhợ, đáng lý phải theo tên bao mặt, nhưng không khéo án mạng sẽ xảy ra, vì bọn “Phong Trần bát quái” đang trên đường thi hành nhiệm vụ.

Không chần chờ, không suy nghĩ lâu hơn, Phí Độc Hành phóng mình nương theo những tàng cây rậm theo hút bốn tên ác đạo.

Bóng đêm ngập vào rừng càng nặng, làng mạc thụt lại đằng sau.

Bọn Hiên Viên Kỳ như đã có mục đích, họ băng mình ven rừng đổ xuống hướng Nam.

Chừng hơn hai dặm họ cùng dừng lại.

Ven rừng thụt vào trong, còn trong nữa là ngôi nhà cây nho nhỏ.

Rừng khuya thật vắng, hình như đây là nhà của một tiểu phu, bên trong có một ánh đèn thật nhỏ.

Bọn Hiên Viên Kỳ lao vào ngôi nhà đó.

Phí Độc Hành bám sát theo sau.

Gian nhà có vòng rào nhưng không có cổng, họ cũng không cần vào cổng vì hàng rào không cao lắm.

Bốn người chia làm bốn góc và Hiên Viên Kỳ mở túi vải, hắn đặt “người nhị đệ” của hắn xuống đất.

Cái hình cây cũng vẫn trơn trượt rỗng rỗng và cũng “nhảy” cạ tưng vào tận cửa.

Một giọng vắng vắng như tiếng “trong lu” lại phát lên :

- Đại cô nương, vốn biết rừng khuya tịch tịch, thân gái một mình chần đơn gối lạnh, cho nên ta không ngại xường a đến đây cho có bạn, xin cô nương hãy mở cửa của cô nương ra cho tại hạ chun vô một chút.

Câu nói hàm ẩn giọng điệu lưu manh nham nhở, câu nói vô cùng mất dạy.

Ánh đèn trong ngôi nhà vụt tắt.

Hình cây “lên tiếng” :

- Thôi mà, sáng cũng thế mà tối cũng thế thôi, đằng nào cũng vào chỗ ấy, có gì đâu mà thẹn.

Không có người lên tiếng.

Một phút im lặng trôi qua, cánh cửa vùng bật mở.

Một cô gái vận áo vải thô, tay cầm thanh trường kiếm đứng ngay giữa cửa.

Bóng tối mập mờ nhưng cô gái vẫn hiện ra rất rõ và mặc dầu trong bộ quần áo lam lũ, vẻ đẹp của nàng cũng sáng rực lên.

Một vẻ đẹp rạng rỡ vào cao quý.

Vẻ đẹp của cô gái con nhà đài các.

Từ trong chỗ nấp, Phí Độc Hành chợt hơi ngỡ ngơ, hình như hắn đã có gặp nàng...

Cố moi trong trí nhớ, hắn cũng không làm sao nghĩ ra người con gái này đã gặp ở đâu.

Cô gái xốc thanh kiếm và quắc mắt :

- Hiên Viên Kỳ, bị thảm hại một lần ở Lão Long Hà, ngươi còn chưa đủ khổ hay sao mà lại đeo đẳng theo ta như thế?

“Lão Long Hà”!

Phí Độc Hành chợt nhớ ra.

Nàng là con gái giả trai, nhưng bây giờ nàng đã trở lại với bản thân người con gái, khiến cho hắn nhứt thời không làm sao nhận được.

Hình cây cười sằng sặc :

- Bận này thì không phải chỉ có một mình “lão đại” của ta đâu, cô nhìn xem, “lão đại” của ta có thỉnh thêm mấy người bạn nữa, ta nghĩ cho dầu trời có sai thiên binh thiên tướng xuống đây chắc cũng không thể cứu cô đâu!

Cô gái họ Nghiêm nhìn hai bên, từ hai phía hông nhà Thân Bất Canh và Từ Bá Trị lộ ra.

Nàng biến sắc :

- Hiên Viên Kỳ, ngươi...

Hình cây lại cười :

- Nghiêm Thục Uyên, cho đến cái tên mà ta cũng nhớ nằm lòng, như thế đủ thấy lòng “thương hương tiếc ngọc” là bao! Cô nương, đừng có chọc giận họ, họ mà nổi giận lên rồi, vóc ngọc thân ngà sẽ nát tan, chừng đó ta sẽ rất đau lòng, ở đây chỉ có một mình ta là biết nàng hoa uơm nhụy, chớ còn họ thì... hắc hắc, họ lột cả quần áo của cô ra để mà tìm kiếm đó. Hãy ngoan ngoãn đưa những vật đó ra đây đi.

Nghiêm Thục Uyên đỏ mặt thét lớn :

- Khốn nạn...

Thanh trường kiếm của nàng hất lên theo tiếng thét, và hình cây nhảy lùi trở lại.

“Hắn” nhảy cả tưng :

- Coi người đẹp mà nổi giận coi kỳ cục lắm, ngoan ngoãn đi “em”, trao vật ấy ra rồi “hoa” sẽ nói dùm cho một tiếng, ta nhắc, chỉ có ta chớ họ không phải hạng biết thương hoa...

“Bạch Tú Tài” Nhan Như Ngọc từ phía sau nhà đi luồn vào trong và bước thẳng ra ngoài, giọng cười của hắn đặc sệt dâm dăng :

- Mình đã giao hẹn trước rồi, sau khi thu được vật, người ngọc sẽ về ta, trai tài gái sắc không mấy khi dễ gặp. Ta sẽ tạm mượn gian nhà này làm phòng hoa chúc rồi sau đó sẽ bàn đến việc kia, được không nè?

Không ngờ phía sau lại có người, Nghiêm Thục Uyên phóng mình tới trước và quay phắt lại.

Hình cây lại cười sằng sặc :

- Thấy chưa, nàng đâu có thêm cái thứ Tú Tài. Nàng chê nên mới định ngã vào lòng ta đó.

Câu nói vừa dứt thì “hắn” đã tung lên, đầu hắn lao thẳng vào giữa ngực Thục Uyên, gió mạnh cuốn ào ào.

Nghiêm Thục Uyên hoảng hốt, nàng lách mình tránh sang một bên và vùng mạnh tay gươm.

Cái lách của nàng đã tránh được, hay nói đúng hơn là vì thanh kiếm phát ngang quá mạnh làm cho hình cây vội “nhảy lui trở lại”.

Hình cây cười sẵn sặc :

- Hết hồn phải không cô em, có cần ta lấy tay đè dùm trái tim cho bớt nhảy hay không?

“Yến Mạng Lang Trung” Từ Bá Trị lên tiếng :

- Đừng có đùa nữa, hãy sớm là cho xong chuyện, nhớ rằng trong người chúng ta đang có khó khăn, đang có người chờ, xong việc sớm chừng nào hay chừng ấy.

Thân Bất Canh gạt gù, dáng sắc của hắn đúng là một nông dân đặc sệt :

- Đúng rồi, chậm thêm phút nào là phút đó chúng ta còn bị hăm dọa, không ai có đủ can đảm ngồi trên đồng lửa để nói chuyện nguyệt hoa.

Hình cây cười hăng hắc :

- Phải phải, vậy thì đệ xin nghe, nhào vô đi.

Vừa nói ”hắn vừa cà tưng nhảy tới từng bước một...

Hình cây động là Thân Bất Canh và Từ Bá Trị động theo, cả ba phân thành thế chân vạc ép cô gái họ Nghiêm vào giữa...

Từ sợ sệt chuyển sang căm hận, mặt Nghiêm Thực Uyên bỗng xạm xanh, nằng xốc kiếm thét lớn :

- Hãy khoan.

Hình cây hỏi :

- Đại cô nương có điều giao ước đó chăng?

Nghiêm Thực Uyên hỏi :

- Trong một đêm cách đây ba năm, tàn sát nhà họ Nghiêm mười mấy nhân mạng, bắt kế mẫu của ta, chuyện đó có phải bọn ngươi không?

Hình cây đáp :

- Đúng, chính bọn ta làm chuyện đó.

Nghiêm Thực Uyên hỏi :

- Kế mẫu của ta đâu?

Hình cây đáp :

- Nàng ấy vô phúc quá, chỉ làm vợ “Lão Đại” của ta có một đêm châu trăm ngọc nát!

Cô gái giận run thét lớn :

- Nhà họ Nghiêm của ta đối với bọn ngươi có thù oán gì? Tại sao chỉ vì một mảnh Thủy Xương Thạch mà bọn ngươi lại tàn sát cả nhà như thế...

Vừa thét, nàng vừa xốc kiếm lao thẳng về phía Hiên Viên Kỳ, nhưng nàng vùng khựng lại...

41. Hung Ma Đền Tội Ác

Thấy Nghiêm Thực Uyên lao về phía Hiên Viên Kỳ, Nhan Như Ngọc lướt theo nhưng khi cô gái họ Nghiêm khựng lại thì hắn cũng khựng luôn.

Cả hai người đều nhìn chằm chằm về phía Hiên Viên Kỳ, vẻ mặt họ vô cùng kinh ngạc. Ban đầu, Hiên Viên Kỳ tưởng cô gái thấy mình chặn lối nên khựng lại, rồi vì cô gái khựng nên Nhan Như Ngọc khựng luôn, nhưng khi thấy tia mắt khác lạ của họ, hắn cũng đâm ngơ ngác.

Cả Nghiêm Thực Uyên, cả Nhan Như Ngọc, tia mắt của họ tuy nhìn về phía Hiên Viên Kỳ, nhưng không phải nhìn vào thân hắn, mặt hắn, tia mắt của họ ngó xẹt qua vai hắn, ngó xuyên về phía sau lưng.

Bây giờ Hiên Viên Kỳ mới cảm nghe “nhột nhột”, hắn chưa cảm giác cái gì chạm vào thân thể, nhưng bằng vào trực giác, bằng vào cái nhìn “dần đặc” của cô gái và Nhan Như Ngọc, hắn “biết có cái gì” đang ở sau lưng hắn.

Hắn vùng quay lại.

Nhưng hắn không quay được, vì khi hắn “dự định” thì Bối Tâm huyết của hắn nhột ngay.

Bây giờ nhột thật chứ không phải nghe bằng trực giác.

Và tiếp liền theo một giọng nói lạnh băng băng :

- Bốn gã đàn ông tay cầm binh khí đi uy hiếp một cô gái yếu đuối như thế, các người không biết nhục hay sao?

Không chờ họ có phản ứng, người phía sau nói luôn :

- Hiên Viên Kỳ, hãy bảo ba tên kia lui lại.

Lần đầu hầy còn ngờ vực, nhưng đến câu nói thứ hai thì Hiên Viên Kỳ đã nhận ra.

Hắn có tài nhớ giọng nói của người khác, đầu chỉ gặp một lần, bao lâu hắn cũng không quên.

Chính vì sự nhớ giỏi đó mà bây giờ hắn cảm nghe như mặt hắn vỡ tung, gan hắn tiêu mất, hắn thẳng thốt kêu lên :

- Người... lại là người...

Tiếng bên sau cười nhẹ :

- Đúng rồi, ta đây, trái đất vòng tròn, oan gia thường hay chạm mặt, đó là luật của trời.

Bây giờ thì bọn Thân Bất Canh, Từ Bá Trị đã hiểu rồi.

Họ có nghe Hiên Viên Kỳ thuật lại chuyện “ngã đài” tại ngôi quán Vương Què, họ không biết tên nhưng cũng ngán vì câu chuyện, thêm vào đó, bây giờ Hiên Viên Kỳ đã bị đối phương khống chế, họ muốn hay không cũng vẫn phải tháo lui.

Chỉ có hắn.

Hắn cũng có nghe chuyện bên bờ Lão Long Hà, có thấy Hiên Viên Kỳ đang bị khống chế, nhưng hắn vẫn nhích chân.

Bối Tâm Huyết của Hiên Viên Kỳ bị ấn mạnh hơn và Phí Độc Hành lên tiếng :

- Bảo họ đứng yên.

Hiên Viên Kỳ la lên :

- Tú Tài, đừng có vọng động.

Nhan Như Ngọc cười âm hiểm :

- Có sao đâu? Chẳng lẽ ba người bọn ta vì một mình ngươi mà phải chịu cho thiên hạ xỏ mũi đời đời hay sao? Phải gỡ ra chứ, đầu gỡ ra mà chỉ có một cũng phải gỡ chứ, đừng nói chỉ một mình ngươi bị kẹt. Có phải thế không? Lão nông? Thầy thuốc?

Thân Bất Canh và Từ Bá Trị rập lên :

- Đúng, đúng, phải gỡ ra được người nào hay người nấy chứ.

Bây giờ không phải một mình Nhan Như Ngọc mà cả ba đều động.

Họ nhích lần về phía cô gái, mắt họ vẫn liếc chừng phía Hiên Viên Kỳ.

Không dè đến lúc gặp nguy ba người bạn của mình lại bỏ rơi mình như thế, Hiên Viên Kỳ đứng lạng người.

Phí Độc Hành cười :

- Thấy không, bạn đồng sinh tử của Hắc đạo giang hồ là như thế...

Hiên Viên Kỳ chợt nghe lưng mình bị nhói lên một cái, rồi trước mắt tối xầm, không còn biết nữa.

Hắn không biết rằng thân người của hắn được ném ngang, ném thật nhanh vào mình của Thân Bất Canh, hắn cũng không ngờ “lão Nhị” của hắn đang chơ vơ bỗng có người sai khiến, bay về phía Thân Bất Canh và Từ Bá Trị, buộc chúng phải lùi lại.

Trong lúc đó, Nhan Như Ngọc rút cây bút đâm về phía Nghiêm Thực Uyên, chỉ cần nghe hơi gió là đủ biết môn binh khí của ai bị thế hạ phong, thanh kiếm của Nghiêm Thực Uyên chắc sẽ bị hất dạt ra, nếu không rơi hẳn xuống.

Phí Độc Hành vội nhấc tay lên.

Hắn không dùng chưởng mà lại nắm nhẹ vào chuôi kiếm của nàng.

Cũng thanh kiếm đó, cũng trong chiêu thế đó, nhưng có bàn tay của Phí Độc Hành, cây bút của Nhan Như Ngọc vừa chạm vào vệt bạt dội, thân hình hắn cũng lao đảo thối lui.

Hai bàn tay cùng nắm một chuôi kiếm, bàn tay của Thực Uyên ở trong, bàn tay của Phí Độc Hành ở ngoài, hai bàn tay như siết chặt vào nhau làm cho nàng đổ mặt buồng kiếm thụt về phía sau lưng hắn, đôi mắt hạnh chớp nhanh...

Được thanh kiếm nằm trọn vào tay, Phí Độc Hành đã không thu lại, mà theo đà vừa đỡ đưa luôn tới trước.

Nhan Như Ngọc chưa kịp đứng yên thì mũi kiếm đã xẹt qua vai.

Nửa thân áo toạt ra xệ xuống, máu theo đà rịn ra.

Cũng may, đó chỉ là trốn đi thừa, vì tay Phí Độc Hành vừa lỏng vừa định cương bởi tay cô gái.

Thân Bất Canh và Từ Bá Trị bàng hoàng chưa biết phản ứng ra sao...

Nhan Như Ngọc trừng mắt :

- Các người đừng quên rằng có sống được mà không làm đúng ý muốn của người ta thì cũng chết, muốn khỏi chứng tử bệnh, chỉ còn một cách là liều một trận này.

Thân Bất Canh ngó Từ Bá Trị :

- Lang Trung, Tú Tài nói đúng.

Nói rồi Thân Bất Canh rút cái ống điều ra.

Cái mặt chuyên môn vật thuộc của Từ Bá Trị cũng được rút ra liền lúc đó.

Cả hai môn binh khí thành danh bay thẳng vào mặt vào ngực Phí Độc Hành.

Đứng y một chỗ, Phí Độc Hành hơi nghiêng mình về bên trái, thanh kiếm trong tay hất ngang làm cho cái ống điều của Thân Bất Canh bị bật ra ngoài, cũng trong cái nghiêng mình đó, hắn tung một cú đá trúng ngay khuỷu tay của Từ Bá Trị.

Cả hai hảo thủ của “Phong Trần bát quái” bị hai vố dội hẳn ra sau, nhưng trong cú đánh thần tốc đó, Phí Độc Hành bị lòi chỗ trống.

Khi hắn đưa thanh kiếm qua bên trái để hất cái ống điều và khi chân phải hắn tung lên thì trọn be sườn bên phải của hắn lòi ra, cao thủ giao đầu chỉ cần một khoảng trống trong nháy mắt.

Nhan Như Ngọc nhắm thật đúng, mắt hắn thật tinh và thân hắn thật nhanh, cây bút sắt của hắn bay vào chỗ trống của Phí Độc Hành đúng lúc.

Tay trước tay sau, hắn lao cả thân người và cây bút vào hông bên phải của Phí Độc Hành.

Một cái bầy giăng ra, bây giờ chỉ còn máy động ngón tay để chụp mồi. Nhan Như Ngọc canh thật đúng mà Phí Độc Hành càng canh thật đúng.

Hắn đánh Thân Bất Canh và Từ Bá Trị, lại vì thế đành rời ra chỗ trống, nhưng hắn biết lợi dụng chỗ trống đó để nhử họ Nhan và quả nhiên đối phương lọt bẫy.

Thân Bất Canh và Từ Bá Trị vừa bị chạm nhưng chưa kịp dội ra thì thanh kiếm trong tay Phí Độc Hành đã thu về.

Ngọn bút bị gạt tụt xuống, khoảng bụng của Nhan Như Ngọc lâm vào thế trống, thanh kiếm của Phí Độc Hành kéo thẳng qua.

Thanh kiếm quá bén, trớn đi quá mạnh, không nghe tiếng động, chỉ thấy giữa bụng của Nhan Như Ngọc toát một đường và sau đó mấy giây máu mới chảy.

Cùng một lúc khi vừa thấy máu, thân người của Nhan Như Ngọc mới cúi gập xuống, cúi gập làm đôi, thân hình hắn y như có cái lắc léo xếp lại và sau cùng mới ngã chúi xuống đất.

Không những Nghiêm Thục Uyên chau môi nhắm mắt, mà luôn cả Từ Bá Trị và Thân Bất Canh cũng mất thần. Cái chết của Nhan Như Ngọc thật là khủng khiếp.

Không làm sao quên được đôi mắt trừng trừng đứng trông của hắn.

Và cao thủ giao đấu cũng chỉ cần một cái nháy mắt mất thần, lúc Thân Bất Canh và Từ Bá Trị chưa kịp hoàn hồn, trong một cái nháy mắt thôi, thanh kiếm của Phí Độc Hành bay tới.

Bây giờ thì có tiếng động.

Tiếng động từ trong cổ họng của Thân Bất Canh, nhưng không nghe rõ, có lẽ khi hắn thấy thanh kiếm loáng tới là hắn có la, nhưng tiếng la không kịp ra cửa miệng thì thanh kiếm đã lút lên yết hầu.

Chính vì thế cho nên chỉ nghe một tiếng “ặc” rồi cái thân cao lớn đành đành ngã xuống.

Bây giờ Từ Bá Trị mới thật là bủn rủn, hắn buông cây mật quay mặt co giò.

Nhưng thanh kiếm từ yết hầu của Thân Bất Canh rút ra, Phí Độc Hành lại không giữ nữa, hắn buông và buông về hướng họ Từ.

Chỉ nghe một tiếng “hự” nho nhỏ rồi im bặt, hắn không dậy mà cũng không thấy trườn tới vì thanh kiếm từ sau lưng hắn xuyên qua ngực, xuyên luôn xuống đất quá sâu.

Phí Độc Hành quay lại thấy Nghiêm Thục Uyên hai tay bịt mắt, hắn gọi nho nhỏ :

- Nghiêm cô nương.

Nghiêm Thục Uyên chậm chậm giở tay ra và lắc đầu :

- Thê thảm quá...

Nhìn thẳng vào khuôn mặt đầy nhân hậu của người con gái, Phí Độc Hành cũng nhẹ lắc đầu :

- Cô nương nhẹ dạ quá, cái chết hơn mười nhân mạng của nhà họ Nghiêm mới đúng là thê thảm, người ta chỉ nói đến sự thê thảm của một bầy cừu bị banh xé, chứ không ai chột dạ trước cái chết của những con cạp dữ bao giờ.

Thấy tay cô gái hãy còn run run, Phí Độc Hành dịu giọng :

- Nhưng thôi, cô nương, sự tình đều đã thành quá khứ, cô hãy lo cho hiện tại.

Nghiêm Thục Uyên vòng tay nghiêng mình :

- Đa tạ ân nhân đã báo thù cho một mối thù nhà...

Phí Độc Hành lắc đầu :

- Không phải, mối huyết cừu của cô nương chưa trả được, tôi chỉ thay cô nương để giết một số tay sai.

Nghiêm Thục Uyên sững sờ :

- Ân nhân bảo...

Phí Độc Hành hỏi :

- Cô muốn biết tại sao không?

Hắn thuật lại chuyện theo dõi bọn này đến miếu hoang, và gặp người bao mặt.

Nghiêm Thục Uyên mở tròn đôi mắt :

- Như thế ân nhân có biết người bao mặt đó là...

Phí Độc Hành lắc đầu :

- Bây giờ thì hãy còn chưa biết.

Nghiêm Thục Uyên nhướng mắt :

- Thế sao ân nhân không chờ...

Phí Độc Hành vẫy tay :

- Cô nương hãy đến đây.

Hắn bước về phía Hiên Viên Kỳ, Nghiêm Thục Uyên do dự một chút và bước theo sau.

Đến sát bên Hiên Viên Kỳ, Phí Độc Hành đưa chân đá nhẹ vào thái dương của hắn, hắn vụt trở mình.

Như người trong mộng vừa thức tỉnh, Hiên Viên Kỳ vừa hé mắt ra là lờ mờ bò dậy, nhưng Phí Độc Hành đã nhắc chân chặn lên ngực hắn và gần giọng :

- Hiên Viên Kỳ, ngươi hãy nhìn chung quanh mà xem.

Hiên Viên Kỳ đưa mắt nhìn quanh, da mặt hắn xạm xanh :

- Phí Mộ Thư, ta và người...

Phí Độc Hành chặn nói :

- Không cần phải nói nhiều, ta không cần nghe gì cả, ngươi hãy nói cho ta biết, người bao mặt nói chuyện với bọn người trong ngôi miếu hoang hồi nãy là ai?

Hiên Viên Kỳ càng tái mặt :

- Người... người theo dõi bọn ta?

Phí Độc Hành nói :

- Không theo sao được? Bọn người đã có lần nào hành động chân chính hay không, mà quả thật ta theo dõi không lầm.

Hiên Viên Kỳ thở ra :

- Tốt, ta cũng đã sợ người theo dõi, vừa đi ta luôn dòm ngó phía sau, không ngờ vẫn không tránh khỏi được người.

Ngưng một chút, hắn nói tiếp :

- Ta không biết người bao mặt đó là ai cả.

Phí Độc Hành làm thinh, nhưng chân hắn thêm chút sức.

Hiên Viên Kỳ nhăn mặt kêu lên :

- Ta thật tình không biết, ta chỉ biết hắn là một sứ giả của một tổ chức vô cùng bí mật.

Phí Độc Hành hỏi :

- Tổ chức đó là gì?

Hiên Viên Kỳ đáp :

- Ta không biết, nếu ta nói gian có trời làm chứng.

Phí Độc Hành hỏi :

- Thế thì, họ đã khống chế các người bằng cách nào, điều đó nhứt định là phải biết.

Hiên Viên Kỳ đáp :

- Ta biết điều đó, nhưng cũng không biết đó là chất độc gì, cứ mỗi ba mươi ngày là phát tác một lần, mỗi lần như thế nhứt định không ai chịu nổi, chỉ có cách là phải có thuốc giải của chúng mới hạ được cơn đau.

Phí Độc Hành hỏi :

- Các người bị họ khống chế từ bao giờ?

Sắc mặt của Hiên Viên Kỳ vùng ủ rũ :

- Tính chung thì đã ngót ba năm rồi.

Phí Độc Hành hỏi :

- Nghĩa là trước khi các người xâm nhập tàn sát Nghiêm gia.

Hiên Viên Kỳ đáp :

- Đúng, chính bọn ta chỉ vì vạn bất đắc dĩ...

Phí Độc Hành trừng mắt, thái độ của hắn thật dữ dằn, giọng nói của hắn cũng thật là dễ sợ :

- Chỉ tiếc cái mạng của mình chứ không biết tiếc mạng của người khác như thế là con người của Bạch đạo giang hồ đó hay sao?

Hiên Viên Kỳ nhắm mắt làm thinh.

Phí Độc Hành cười gằn :

- Các người tưởng rằng thay cho bọn chúng đi làm chuyện sát nhân là bọn chúng sẽ giải độc cho các người à? Thật là vô dụng.

Hiên Viên Kỳ hé mắt ra lắc đầu :

- Bọn ta lâm vào cái cảnh mà chỉ biết tin chớ không thể làm sao khác được.

Phí Độc Hành cau mặt :

- Các người hãy cho ta biết tại sao các người biết Nghiêm đại nhân có Thủy Xương Thạch và Tử Ngọc Xoa?

Hiên Viên Kỳ đáp :

- Đúng là do bọn chúng cho bọn ta biết.

Phí Độc Hành hỏi :

- Bọn chúng làm sao biết?

Hiên Viên Kỳ đáp :

- Điều đó ta không biết.

Phí Độc Hành gặng lại :

- Người thật không biết?

Hiên Viên Kỳ đáp :

- Ta đã nói nhiều rồi, nếu biết thì có gì mà không chịu nói luôn.

Phí Độc Hành nghiêng rằng :

- Nhưng những điều người nói ra đó chẳng có một ích gì.

Hiên Viên Kỳ đáp :

- Ta chỉ biết bao nhiêu đó thì còn phải làm sao.

Phí Độc Hành chiếu tia mắt dữ dần vào mặt hắn :

- Còn chuyện Nghiêm phu nhân, các người bắt đem đi đâu, chắc người có biết?

Hiên Viên Kỳ lắc đầu :

- Xin trời đất chứng minh, đêm đó bọn ta không hề thấy bóng của Nghiêm phu nhân đâu cả.

Nghiêm Thực Uyên thét lớn :

- Nói láo, vừa rồi chính người đã nói kế mẫu của ta bị người bức tử, Phí gia đây cũng nghe rõ điều ấy.

Hiên Viên Kỳ lắc đầu :

- Đó chẳng qua là tôi cố ý chọc tức cô nương đó thôi, chứ thật tình chúng tôi không hề thấy Nghiêm phu nhân.

Nghiêm Thực Uyên cau mặt :

- Ta không tin, chính lão quản gia của ta đã nói kế mẫu của ta bị bắt mang đi, chẳng lẽ người lại dối ta điều đó.

Hiên Viên Kỳ nói :

- Tôi không dám nói lão quản gia của quý phủ nói dối, thế nhưng chúng tôi không thấy Nghiêm phu nhân, nếu cô nương không chịu tin thì tôi cũng không biết phải làm sao.

Nghiêm Thực Uyên giận dữ :

- Như thế thì kế mẫu của ta đi đâu? Chẳng lẽ người mọc cánh bay khỏi vòng vây tàn ác của các người, nói mau, bằng không, ta... ta sẽ giết người.

Vốn là một thiếu nữ con nhà gia giáo, tuy giận dữ nhưng nàng cũng chỉ nói đến thế thôi...

Phí Độc Hành đưa mắt ra hiệu cho Nghiêm Thực Uyên và nói với Hiên Viên Kỳ :

- Người hãy trả lời cho ta, người đã nói trúng độc và chất độc phát tác trong vòng ba mươi ngày một lần phải không?

Hiên Viên Kỳ đáp :

- Đúng như thế.

Phí Độc Hành hỏi :

- Như thế, cứ mỗi bận độc chất gần phát tác thì bọn người đi lấy thuốc giải ở đâu?

Hiên Viên Kỳ đáp :

- Ta chỉ biết...

Hắn chỉ nói ba tiếng rồi nín ngang và thở dài sườn sượt...

42. Mới Lên Khỏi Vực Lại Hang Sâu

Thấy Hiên Viên Kỳ ngập ngừng, Phí Độc Hành gặng hỏi :

- Rồi sao nữa?

Hiên Viên Kỳ lại thở ra :

- Ta nói chắc các người không tin, chúng ta không thể tự đi lấy thuốc giải mà là do họ đưa đến, chính như kỳ vừa rồi, bọn ta uống thuốc giải ở một địa điểm khá xa, sau khi uống rồi là được lệnh đến Kinh sư, thời

gian của chuyến đi trộm trèm một tháng, bọn ta đã phải cố gắng hết sức mới đến đây và lại được biết sau công việc này, nếu được thành công thì mới mong có thuốc.

Phí Độc Hành gật gù :

- Cao minh, phương thức không chế để sai khiến người như thế quả thật là cao minh, nhưng làm sao các người liên lạc được với họ?

Hiên Viên Kỳ đáp :

- Họ liên lạc với bọn ta chứ không phải bọn ta liên lạc được, bọn ta không biết họ, nhưng họ theo dõi bọn ta rất sát, hình như lúc nào bọn ta cũng bị họ canh chừng.

Nói đến đây, như sự nhớ ra, Hiên Viên Kỳ tái mặt :

- Người đã hại ta rồi, nếu chuyện này không thành thì ta không mong gì có được thuốc giải, nhứt định ta phải chết...

Phí Độc Hành vùng đánh mặt :

- Khốn nạn, chỉ biết lo sợ cho mình chết chứ không nghĩ đến sinh mạng của kẻ khác, hạng người như bọn người mà sống thì những kẻ hiền lành yếu đuối phải chết oan, ta chỉ có thể giúp người bằng một cái chết yên ổn để khỏi bị độc chất hoành hành...

Hắn ấn mạnh bàn chân xuống.

Nghiêm Thục Uyên mím miệng quay mặt qua hướng khác.

Hiên Viên Kỳ ọc ra một búng máu, ha tay hai chân đập mạnh và ngoẻo đầu qua một bên tất thở.

Phí Độc Hành thở ra :

- Nghiêm cô nương, tham quan, kẻ cướp, có nhiều hạng tôi không nỡ giết, nhưng đối với bọn này, như cô nương đã thấy, chẳng những trước đây họ rất tàn ác, mà bây giờ vì tham sống tàn hại người lành, còn tôi, tôi không thể nhắm mắt để người hiền lương bị hại.

Thấy nàng đứng lặng thinh, hắn nói tiếp :

- Như hắn đã nói, nếu không thành công trong việc giết người cướp của, chúng cũng sẽ bị chết vì độc chất hoành hành, mình có thể giúp cho hắn chết sớm hơn để đỡ cơn đau.

Nghiêm Thục Uyên hỏi :

- Nhưng sao lại không thả hắn đi rồi theo dõi hắn?

Phí Độc Hành lắc đầu :

- Vô ích, vì hắn đã không thành công, bọn họ không bao giờ cho gặp mặt, huống chi bọn này khôn quỉ lắm, họ không dễ mắc bẫy thế đâu.

Nghiêm Thục Uyên trầm ngâm :

- Tôi đến Kinh sư thật vô cùng cẩn mật, nhưng không hiểu tại sao họ lại phát hiện ra...

Phí Độc Hành hỏi :

- Nhưng cô nương đến Kinh sư, phải chẳng đã có phát hiện được những gì?

Nghiêm Thục Uyên đáp :

- Tôi âm thầm theo dõi một người, tại Nhiệt Hà dẫn đến Tiểu Kỳ Cầu, tôi bắt gặp con người ấy, hành động của người đó có nhiều điểm khả nghi, khi nói chuyện với người khác lại có đề cập Hiên Viên Kỳ, vì thế tôi theo riết đến Kinh sư, đến đây, người ấy quẹo vào một ngõ hẻm rồi tôi không gặp nữa.

Phí Độc Hành hỏi :

- Cô nương có nhớ ngõ hẻm mà người ấy vào chẳng?

Nghiêm Thục Uyên đáp :

- Tôi nghe nói hẻm đó tên hẻm Hương Hoang.

Phí Độc Hành cau mặt :

- Hương Hoang... Đúng rồi, hẻm đó ở cạnh con đường lòn trước Sùng Văn Môn...

Nghiêm Thục Uyên nói :

- Tôi có hỏi thăm và được biết người ấy vào một ngôi nhà, nhưng tôi không có cách nào theo dõi được nữa.

Phí Độc Hành nhìn thẳng vào mặt cô gái :

- Có phải vì căn cứ vào chuyện Hiên Viên Kỳ chặn đón cô nương tại quán lão Vương què rồi suy đoán chuyện dính líu với con người ấy?

Nghiêm Thục Uyên đáp :

- Điều đó chính Vương lão đã chỉ cho tôi thấy, ông ta nói nếu kẻ tàn sát gia đình tôi là vì muốn đoạt Thủy Xương Thạch, mà Hiên Viên Kỳ lại biết Thủy Xương Thạch là vật quý thì nhất định trong đó có vấn đề.

Phí Độc Hành hỏi :

- Bây giờ trong người cô nương chỉ có một mảnh Thủy Xương Thạch?

Nghiêm Thục Uyên gật đầu :

- Đúng như thế, vì đêm hôm ấy tôi không có ở nhà, đến khi về thì chỉ có lão quần gia là còn chút hơi thoi thóp...

Phí Độc Hành chặn hỏi :

- Có phải Nghiêm Nghĩa lão gia không?

Nghiêm Thục Uyên gật đầu :

- Đúng rồi, lão quần gia chỉ giao cho tôi hai vật, một là mảnh Thủy Xương Thạch và một nữa là chiếc Tử Ngọc Xoa, người bảo tôi hãy đi tìm người bằng hữu giang hồ duy nhất của cha tôi...

Nàng vụt cúi mặt làm thinh...

Phí Độc Hành hỏi :

- Người bằng hữu đó là tôi?

Nghiêm Thục Uyên đáp :

- Ban đầu tôi nghi cha tôi đã cứu Phí gia, chắc Phí gia phải giúp tôi để rửa mối thù...

Phí Độc Hành nói ngay :

- Tôi chịu ân cứu mạng của Nghiêm đại nhân rất lớn, tự nhiên phải vì Nghiêm gia mà trả mối thù này.

Nghiêm Thục Uyên lắc đầu :

- Nhưng khi tôi nói chuyện với Vương lão, tôi đã hiểu Phí gia là con người như thế nào, thì tôi thấy rằng năm xưa quả cha tôi cần phải cứu Phí gia, gần như đó là nhiệm vụ và Phí gia không bị mang cái ơn nào đối với gia đình tôi cả, vì thế bắt đầu từ giờ phút đó, tôi thay đổi ý ý, tôi thấy rằng chính tôi mới là người phải lo báo thù tuyết hận cho gia đình tôi.

Phí Độc Hành gặng lại :

- Chính lão Vương què đã cho cô nương biết tôi là người như thế nào phải không?

Nghiêm Thục Uyên gật đầu :

- Chính người ấy nói.

Phí Độc Hành mỉm cười :

- Như vậy là hần vẫn không quên tôi.

Nghiêm Thục Uyên liếc hần thật nhanh và nói :

- Chẳng những không quên mà ông ta còn ở mãi tại Lão Long Hà suốt tám năm, thêm một vị họ Cổ mù đôi mắt lại cũng vì Phí gia mà bôn ba khắp giang hồ suốt tám năm dài...

Phí Độc Hành nhướng mắt :

- Vương què đã vì tôi mà ở tại Lão Long Hà với Cổ Mù?

Nghiêm Thục Uyên nói :

- Thế Phí gia không biết tại làm sao suốt tám năm bị giam trong tử ngục mà Phí gia không bị chết?

Phí Độc Hành cau mặt :

- Không lẽ...

Nghiêm Thục Uyên đáp ngay :

- Mỗi năm cứ đến mùa gió lớn là Cổ lão về hội diện với Vương lão một lần, họ Cổ mang tất cả những gì quý giá đã tìm được trong một năm về giao cho họ Vương, họ Vương dùng nó để đút lót cho đám quan lại Phụng Thiên Thành, cứ như thế họ kéo dài vụ án không bao giờ kết thúc...

Ngưng một chút để thăm dò phản ứng của Phí Độc Hành, Nghiêm Thục Uyên nói tiếp :

- Họ bảo họ có thể phá ngục để cứu Phí gia, nhưng họ lại vì quá biết tình ý của Phí gia nên họ không làm việc ấy, họ chỉ còn cách chọn con đường đó để làm dài thời gian..

Ánh mắt của Phí Độc Hành ngời lên kích động, nhưng chỉ một thoáng, rất khó mà nhìn thấy sự kích động đó, hần lấy lại sự thản nhiên cổ hữu :

- Thật không ngờ tôi lại sống suốt tám năm trong ngục nhờ vào cách đó, cùng không thể ngờ rằng năm xưa tôi chỉ ra tay có một lần không khó lắm mà nó lại cứu sống mạng tôi ở ngày nay.

Nghiêm Thục Uyên lại liếc Phí Độc Hành :

- Hình như Phí gia là con người rất thản nhiên trước bất cứ việc gì?

Phí Độc Hành đáp :

- Một con người đã có mặt lâu năm trong chốn giang hồ, tất nhiên phải học được sự thản nhiên đó nếu không thì không còn sống sót đến ngày nay...

Nghiêm Thục Uyên nói :

- Người ta đã vì Phí gia mà chịu khổ suốt tám năm, như vậy mà Phí gia cũng vẫn thản nhiên được hay sao?

Phí Độc Hành đáp :

- Cô nương, thản nhiên không phải là lãnh đạm vô tình, đó là một sự giữ yên lặng nội tâm, không để bộc lộ ra ngoài thế thôi.

Nghiêm Thục Uyên hỏi :

- Những người sống trong giang hồ đều giữ phong cách như thế hay sao?

Phí Độc Hành lắc đầu :

- Không phải ai cũng như thế, nhưng những kẻ nào có nhiều kinh nghiệm đều phải cố rèn luyện cho mình giữ được càng nhiều càng tốt. Nếu sau này cô nương phải sống lâu trong giang hồ, tự nhiên cũng phải cố mà học tập, nhưng thật sự cũng không cần phải học, vì càng ngày cuộc sống sẽ giao cho ta một thái độ như thế, chỉ có như thế mới thích nghi với hoàn cảnh phức tạp khó khăn... Tuy nhiên, tôi hy vọng cô nương

học tập điều đó, nhưng tôi không hy vọng cô nương dẫn thân vào vòng phiền lụy của giang hồ vì cuộc sống giang hồ không thích hợp với cô nương.

Nghiêm Thực Uyên đảo mắt nhìn mấy cái thầy đang nằm sóng soài đó đây và nhẹ thở dài :

- Tôi cũng không có ý muốn làm người giang hồ, nhưng tôi không có cách nào khác hơn, tôi định sau khi trả xong mỗi thù nhà là tôi sẽ ly khai khỏi cái thế giới quá nhiều chết chóc...

Phí Độc Hành nói :

- Ngay bây giờ tôi muốn cô nương hãy lia sớm chừng nào tốt hơn chừng ấy.

Nghiêm Thực Uyên lắc đầu :

- Không được...

Phí Độc Hành cũng lắc đầu :

- Tôi nói câu này mong cô nương xem là lời thật, bằng vào sở học của cô nương hiện tại, đừng nói đến việc báo thù mà chỉ cần giữ cho được mạng sống của mình cũng không giữ được.

Nghiêm Thực Uyên gật đầu :

- Tôi biết, chuyện đó tôi cũng có nghĩ rồi, thế nhưng có lẽ không phải tôi cứ mãi mãi như thế này, Phí gia thấy có phải thế không?

Phí Độc Hành đáp :

- Ý của cô nương tôi cũng đã biết, nhưng học võ không phải là chuyện một sớm một chiều mà có thể thành công, chờ cho cô nương được như thiên hạ thì tôi e rằng cừu nhân của nhà họ Nghiêm đều đã ra ma!

Nghiêm Thực Uyên nhìn hẩn thật sâu :

- Có phải Phí gia bảo tôi nên ly khai giang hồ, mối thù của nhà họ Nghiêm của tôi để cho Phí gia thay thế...

Phí Độc Hành chận nói :

- Tôi sống trong giang hồ lâu hơn cô nương nhiều lắm, và tôi có thể sống đến ngày nay cũng không phải là chuyện dễ dàng, huống chi bây giờ tôi đã giết bọn Hiên Viên Kỳ, tôi không tìm họ, nhứt định họ cũng sẽ tìm tôi, chuyện đó muốn hay không cũng thế, chính vì lẽ đó, nếu cô nương cứ dẫn thân trong giang hồ, tôi thấy chỉ có hại mà không có lợi.

Nghiêm Thực Uyên trầm ngâm :

- Có thể Phí gia nói đúng, nhưng hoàn cảnh hiện tại của tôi, muốn có chỗ nương thân cũng đâu phải là chuyện dễ dàng, vì bây giờ, không muốn sống trong giang hồ thì thật tôi cũng không biết phải đi đâu.

Phí Độc Hành nói :

- Nhưng lúc sinh tiền, lệnh tôn cũng có nhiều bằng hữu thâm giao.

Nghiêm Thực Uyên lắc đầu :

- Người còn là tình còn, người mất thì tình xưa đâu có gì bảo đảm? Huống chi, tại làm sao cha tôi bị về hưu sớm, chắc Phí gia cũng đã có biết rồi, bây giờ tôi biết nương tựa vào ai?

Trầm ngâm một chút, Phí Độc Hành hỏi :

- Tôi có một chỗ có thể giúp cô nương yên ổn, không biết cô nương có tỵ hiềm...

Nghiêm Thực Uyên hỏi nhanh :

- Phí gia giúp tôi ở chỗ nào?

Phí Độc Hành đáp :

- Tại “Trung Đường phủ”.

Nghiêm Thục Uyên gặng lại :

- Trung Đường phủ? Tại làm sao Phí gia lại có thể đưa tôi vào Trung Đường phủ?

Phí Độc Hành đáp :

- Thật không dám dấu chi cô nương, hiện tại tôi đang làm một “Đương sai” trong Trung Đường phủ.

Nghiêm Thục Uyên tái mặt :

- Sao? Phí gia là Đương sai trong Trung Đường phủ?

Phí Độc Hành gật đầu :

- Đúng như thế.

Lặng đi một lúc thật lâu, vẻ mặt của Nghiêm Thục Uyên vùng đại lại :

- Tôi không ngờ, tôi không ngờ các hạ lại có chỗ dựa như thế.

Từ hai tiếng “Phí gia” thân mật và kính trọng, nàng đã chuyển sang “các hạ” một cách lạnh lùng, ánh mắt nàng long lên và nói tiếp :

- Họ Vương và họ Cổ quả đã cứu lầm người và tôi, tôi có thể phơi thây trong rừng hoang núi vắng chó nhút định không khi nào đặt bước vào ngưỡng cửa của bọn quyền thần gian ác.

Nàng không thèm ngó Phí Độc Hành, nàng nói xong là hăm hăm quay phắt bỏ đi.

Phí Độc Hành chụp lấy tay áo của nàng, hấn kéo nàng quay lại thật mạnh :

- Nghiêm cô nương...

Nghiêm Thục Uyên quắc mắt :

- Các hạ làm gì? Buông ta, tôi không bằng lòng cho bàn tay chuyện nhận vàng bạc của bọn gian ác đụng vào làm dơ bẩn cái áo vải của tôi, buông ra.

Nàng cố vùng vẫy nhưng Phí Độc Hành cứ giữ lại, hấn nhìn nàng nghiêm giọng :

- Cô nương là con nhà học vấn, tại sao cô nương không thể lường được sự tòng quyền? Tôi là một tên tù vượt ngục, đang bị quan quân truy nã, tôi không thể dùng Trung Đường phủ làm chỗ tạm ẩn tránh được hay sao?

Nghiêm Thục Uyên nhìn chăm chăm vào mặt hấn :

- Sao? Các hạ đã vượt ngục? Quả thật các hạ đã vượt ngục?

Phí Độc Hành gật đầu :

- Cô nương, chuyện bắt đắc dĩ...

Nghiêm Thục Uyên cười khẩy :

- Một con người chính nhân quân tử không khi nào vượt ngục, và không khi nào đi giết số người canh giữ đề lao, thật không ngờ...

Phí Độc Hành lắc đầu :

- Cô nương, ai có từng nằm trong tử ngục suốt tám năm dài mới có thể cảm thông, mới có thể biết được mùi vị khổ khổ còn hơn chết của nó, tôi tin rằng...

Nghiêm Thục Uyên chặn ngang :

- Đã có ngày vượt ngục trong tám năm sau thì chuyện chi các hạ lại để cho hai con người tàn phế phải vất vả gian nan suốt tám năm dài? Họ Vương hiểu người thật là không xác đúng, ông ta bảo ai cũng có thể thay đổi, chỉ mỗi một mình các hạ là không bao giờ thay đổi. Không ngờ, không ngờ các hạ cũng chỉ là một con người quá tầm thường, các hạ không phải là nhân vật siêu phàm như họ từng tin tưởng, các hạ đã làm cho họ đau lòng, đã làm cho họ thất vọng, các hạ không xứng đáng cho họ kính phục, không xứng đáng...

Phí Độc Hành vẫn ôn tồn :

- Cô nương, tôi hành động cốt không thẹn với lương tâm, chứ không phải cốt làm cho người kính phục, tôi không phải hạng thường tình...

Nghiêm Thục Uyên gắt lớn :

- Các hạ không xứng là người nói lên câu nói đó, có người thà chết đói chứ không ăn gạo phi nghĩa, có người thà chịu chết khát chứ không chịu uống nước trên dòng suối của kẻ cướp chiếm cứ, còn các hạ thì...

Phí Độc Hành chận nói :

- Đúng như cô nương đã nói, tôi không phải là bậc siêu phàm.

Nghiêm Thục Uyên vùng tay :

- Buông ra.

Phí Độc Hành gạt đầu nhè nhẹ, giọng hần vẫn thản nhiên :

- Được rồi, tôi sẽ buông cô nương, nhưng tôi đang nghĩ đến mối thù chưa trả của Nghiêm gia...

Nghiêm Thục Uyên chận nói :

- Không cần, ta không cần các hạ lo chuyện đó, ta sẽ tự lo. Cho dầu ta không trả được thù, nhưng ta cũng sẽ đem hết sức mình, nếu cần sẽ đem hết máu mình để làm việc đó, được hay không, vong linh mười mấy nhân mạng của Nghiêm gia cũng không thể trách ta.

Phí Độc Hành nhìn nàng bằng đôi mắt thật sâu thật dịu :

- Được rồi, mỗi người đều có một chí hướng khác nhau, không ai có thể ép được...

Cô nương đã thẹn vì ở gần tôi thì tôi đành phải để cho cô nương đi nơi khác, chỉ có điều trước giờ lâm biệt, tôi muốn cho cô nương biết giá trị quý báu của mảnh Thủy Xương Thạch, để sau này khi được một mảnh nữa, cô nương biết được chỗ dùng. Ngay bây giờ, tôi khuyên cô nương nên đem dấu nó vào một chỗ kín đáo, đừng mang trong mình vì nó sẽ là cái họa táng thân...

Nghiêm Thục Uyên cười lạt :

- Không, ta không cần thứ mà các hạ cho là quý giá đó, ta trả nó lại cho các hạ...

Một tay nàng cho vào lưng lấy một cái túi vải nhỏ quăng xuống đất, trước mặt Phí Độc Hành và tay kia nàng vùng vằng thật mạnh...

Thấy nàng cương quyết, Phí Độc Hành đành phải buông tay.

Nghiêm Thục Uyên quay quắc bỏ đi luôn không thèm nhìn lại.

Phí Độc Hành đứng yên một chỗ, hần nhìn theo nàng và mím miệng làm thinh.

“Thản nhiên không bộc lộ những gì ra ngoài mặt”, đó là câu hần nói với nàng, đó là thái độ của hần, nhưng không phải lúc nào cũng thế, thái độ đó của hần chỉ có trước mặt người khác, khi chỉ còn một mình hần, hần không còn có thể bình thản đến lạnh lùng như hần đã nói, như mọi người đã hiểu.

Da mặt hần vùng nhợt nhạt, trán hần rịn mồ hôi, môi hần bắt đầu run rẩy.

Hần đang bị một sự xáo trộn nội tâm đến tận cùng.

Hần đứng lặng và nghe như bị nghiền nát từng đoạn ruột.

Nhưng mắt hần vụt ngời lên, không phải ánh mắt vui mừng mà là ánh mắt của con người đang lo lắng đến giật mình.

Hần cúi xuống lưng cái túi đựng mảnh Thủy Xương Thạch và Tử Ngọc Xoa và nhìn mút theo hướng Nghiêm Thục Uyên vừa khuất.

Hần vụt phóng mình lên và âm thầm dấu mình theo tàng cây rậm, lướt nhanh trong bóng tối.

43. Trong Bãi Tha Ma

Nghiêm Thục Uyên lao đầu vào bóng tối.

Nàng cắn răng băng mình vào lùm bụi, nàng chạy như cố trốn một thực tế phũ phàng.

Nàng không còn nhắm hướng, cũng không cần biết chạy đi đâu.

Không biết bao lâu, cho đến khi nàng nghe hai chân rụng rời, ngực nàng nghẹn nặng và nàng dừng lại.

Nàng dùng ống tay áo quạt mồ hôi trên trán, trên mặt, nàng thở một hơi dài và đưa mắt nhìn quanh.

Nghiêm Thục Uyên bống giật mình.

Chỗ nàng đến thật là hoang vắng, phía Tây thành đã là hoang vắng mà chỗ này càng có vẻ lạnh hơn, không biết nơi đây cách chỗ ở của nàng xa hay gần, nhưng hình như không có dấu chân người lui tới.

Nàng vụt run lên khi thấy một nấm mồ.

Một, hai, ba, bốn, rồi...

Cả một vùng rừng chồi chỗ rậm chỗ thưa, những ngôi mộ chen vào nhau, có ngôi nấm hãy còn cao, có ngôi đã sụp.

Không khí vụt lạnh ngang.

Đêm về khuya, nhưng vì phải chạy nhiều mồ hôi và hơi nóng bốc ra làm cho Nghiêm Thục Uyên nghe hừng hực, nhưng bây giờ thì không còn nữa, nàng vun bấn hai tay chân.

Nàng lật đật quay mình trở lại.

Nhưng vừa quay lại, nàng vụt nghe như tim ngừng đập, nàng hoảng hốt thụt lui.

Không biết tự bao giờ, sau lưng nàng có sẵn một người.

Một người lùn mập, bao mặt bằng vuông lựa đen, chỗ trống hai con mắt ngời ngời.

Ánh mắt như mũi thép xoáy vào mặt nàng, càng làm cho nàng nghe lạnh toát.

Nàng nuốt nước bọt thụt lui...

Người bao mặt lên tiếng, giọng hằn khàn khàn :

- Coi chừng, thụt nữa là sụp lỗ.

Nghiêm Thục Uyên hoảng hốt dừng lại.

Nàng ngó những ngôi mộ kia.

Người bao mặt nhìn quanh và gật gật :

- Chỗ này cách thành quá xa, đêm lại vắng vẻ, đúng là chỗ lý tưởng để... giết người.

Nghiêm Thục Uyên quắc mắt :

- Người có phải là... sứ giả gì đó không?

Ánh mắt của người bao mặt lại lóe lên rờn rợn :

- Tại sao ngươi biết?

Nghiêm Thục Uyên đáp :

- Có người theo dõi bọn Hiên Viên Kỳ và gặp người ở ngôi miếu hoang, có phải thế không?

Người bao mặt như rung động, giọng hằn gần gần :

- Có phải người đã giết bọn Hiên Viên Kỳ, làm hỏng đại sự của ta không?

Nghiêm Thục Uyên muốn làm cho hấn sợ, nàng gật đầu :

- Đúng là người đó, người hãy coi chừng...

Người bao mặt cười lạt :

- Không, nơi đây thì không có ai nữa cả...

Hắn nhìn lên những tán cây và nhìn về phía góc thành xa xa như sợ sệt, nhưng ngay sau đó hắn lấy lại bình tĩnh, lắc đầu cười khinh khỉnh :

- Không, ta đã quá lo xa, nhứt định nơi này không một ai có thể cứu được cô.

Hắn từ từ nhích tới.

Nghiêm Thục Uyên lại thối lui.

- Vừa rồi chính người đã thấy người đó giết bọn Hiên Viên Kỳ...

Người bao mặt gật đầu :

- Đúng, ta đã thấy rõ ràng và vì thế nên ta mới theo nàng đến tận nơi đây.

Nghiêm Thục Uyên quắc mắt :

- Như vậy là người đã thấy báu vật không còn ở tay ta...

Người bao mặt gật đầu :

- Ta biết, thế nhưng ta không thể để cho người sống được. Người đã chẳng nhứt quyết sẽ trả thù cho mười mấy nhân mạng Nghiêm gia đó sao, ta không thể lưu lại hậu hoạn, hiểu chưa...

Đôi mắt hắn long lên và hắn nhảy tới vùng tay.

Nghiêm Thục Uyên nhảy tránh qua bên trái, nàng tránh được cú đánh thần tốc của người bao mặt, nhưng nàng bị sụp xuống một cái lỗ phía dưới chân một nắm mồ.

Cái sụp không nặng, nhưng làm heo nàng không gượng nổi, tai hại nhứt là chân trái bị trật khớp xương.

Người bao mặt chồm mình tới vươn tay cười sần sặc...

Trong đời có nhiều chuyện bất ngờ, chẳng hạn như con bọ ngựa đang rình đớp con sâu, trên đầu con bọ ngựa lại thường có con chim đang lượn vờn.

Người ta bảo đó chỉ là chuyện đặt ra để răn đời, nhưng ít nhứt cũng phải hơn một lần có thật.

Vì sâu, bọ ngựa và chim đều là thứ sống theo rừng cây, có còn này là có con khác, chuyện chúng “đụng” nhau đâu có gì là lạ.

Cũng như người trong giang hồ, vì mục đích này hay mục đích khác, họ thường sống về đêm, nhứt là ở những ven rừng, lùm bụi sát tường thành là luôn có họ văng lai.

Người bao mặt gặp ngay trường hợp đó.

* * * * *

Hắn vừa chồm mình tới vươn tay thì từ trên tàng cây rậm gần đó nhứt có tiếng bay xé gió :

- Dừng lại!

Tiếp theo tiếng quát là chưởng đã xả xuống thật gần, người bao mặt đã chứng kiến cái chết của bọn Hiên Viên Kỳ, hắn đã ngăn Phí Độc Hành, cho nên vừa nghe tiếng động là hắn vội lộn ngược mấy vòng, cầm đầu chạy tuốt.

Hắn chạy bán chết bán sống.

Hắn vừa lộn lại quay đầu chạy thì một người thanh niên áo đen đã xà xuống tới.

Hắn là một gã đại hán trẻ tuổi, vai hùm lưng gầy, dáng gập giống như một gã thợ săn, hắn chỉ lo hỏi han cô gái chứ không đuổi theo hung thủ.

Hắn không đuổi theo nhưng có người khác đuổi.

Đó là một người mặc áo đen, dáng dấp tầm thước, hình như đã chực sẵn để cứu Nghiêm Thục Uyên, nhưng khi thấy gã thanh niên lao đến trước thì hắn bèn đổi ý.

Hắn âm thầm đuổi theo người ba mặt.

Cứ lo dòm lại phía sau lưng, người bao mặt không ngờ có người lùn theo lùm cây theo bèn gót hắn đến góc thành.

Nhưng hắn chưa kịp hoàn hồn thì phía sau có tiếng :

- Ông bạn.

Người bao mặt quay phắt lại.

Sau lưng hắn đã có một người.

Người mặt áo đen, có vóc mình tầm thước, người mà chính mắt hắn thấy giết bốn bốn người của “Phong Trần bát quái”, người mà hắn tưởng đang lo cứu cô gái họ Nghiêm.

Hắn há hốc mồm :

- Lại cũng là người...

Phí Độc Hành lắc đầu :

- Ta cũng định cứu Nghiêm cô nương, nhưng đã có người ra tay trước, nhân có thì giờ nên đuổi kịp người.

Ngưng một giây, hắn nói tiếp :

- Khinh công của người khá lắm, nhưng nhờ ta chặn trước nên theo cũng chẳng mấy khó khăn. Và tai hại nhất là vì ta không muốn gặp mặt người đã cứu Nghiêm cô nương, chớ nếu không thì cũng không có thì giờ theo kịp.

Người bao mặt phát run.

Phí Độc Hành cười :

- Lập lại câu nói của người vừa nói với Nghiêm cô nương, “nơi đây không ai cứu được người đâu”, tốt hơn hết người nên trả lời đúng theo câu hỏi của ta thì mới có hy vọng còn sống được...

Người bao mặt vụt tung mình lên phóng vọt qua tường.

Tây thành có hào sâu, cách chân thành chừng mười trượng. Hào đào lâu ngày bây giờ đã thành sông, nước chảy thật siết.

Người bao mặt lao nhanh về hướng đó.

Phí Độc Hành bám sát theo sau.

Còn cách bờ hào chừng ba trượng, người bao mặt nhún chân lao tới, vừa lao hắn vừa phát tay ngược lại.

Một búng ánh sáng bắn ra.

Phí Độc Hành nghiêng người qua mấy bước và cũng nhún chân lao tới.

Người bao mặt chụm hai chân tung mình cắm đầu thẳng xuống hào.

Không một chút sôi tim, hình như hắn khá giỏi về thủy tánh.

Giòng sông sâu quá, nước chảy thật siết, không một chút bọt nổi lên.

Hắn đã lặn thật sâu và chắc chắn đã theo giòng nước đi xa về phía dưới.

Phí Độc Hành đứng nhìn theo thật lỳ, không thấy tăm hơi Hai bên bờ hào lau sậy cao quá đầu người, những bè lục bình đông đặc.

Một con người lợi giỏi, một khi đã xuống đó rồi thì bao nhiêu người cũng khó mò theo.

Phí Độc Hành mím miệng tung mình lướt dọc theo bờ hào...

* * * * *

Cũng phía tây thành, trong một khu rừng rậm.

Nơi đó có một gian nhà đá, chung quanh cỏ hoang bít lối, cây cối um tùm.

Ban ngày, đứng ở bên ngoài không làm sao thấy được, ban đêm cho dầu có ánh đèn cũng khó nhận ra.

Trong nhà đó bày trí rất đơn giản, một cái kỷ trà thấp, trên đó có bộ khai trà, bên dưới nhiều tấm da hổ chen vào nhau vừa làm phòng khách mà cũng vừa làm chỗ ngủ.

Bên trên, mấy thanh trường kiếm giắt ngang, có thêm mấy cây cung và mấy bó tên đầy ắp.

Đúng là chỗ ẩn trú của đám thợ săn.

Một đại hán trung niên đang dò trên tấm địa đồ.

Gã thanh niên áo đen vịn Nghiêm Thực Uyên bước vào, nàng đi cà nhắc.

Người trung niên ngẩng mặt :

- Lão Lục, vị cô nương này...

Người thanh niên áo đen đáp :

- Không sao. Tam ca, vị cô nương đây chỉ bị trật chân vì sập lỗ.

Người trung niên ân cần :

- Hãy đỡ người ngồi lại.

Chờ cho Nghiêm Thực Uyên ngồi yên, người trung niên hỏi :

- Tên đó ở đâu?

Người thanh niên đáp :

- Chạy rồi, tiểu đệ không thể đuổi theo.

Người trung niên hỏi :

- Có biết hần thuộc cánh nào không?

Người thanh niên lắc đầu :

- Không rõ, chỉ thấy hần bao mặt và nói giọng khàn khàn.

Người trung niên đưa mắt nhìn Nghiêm Thực Uyên, nàng vội nói :

- Tôi chỉ biết hần là một “sứ giả” gì đó trong một tổ chức bí mật.

Người thanh niên đưa mắt nhìn vị “Tam ca” và người trung niên nhìn cô gái :

- Chẳng hay cô nương quý tánh?

Nhưng sợ có gì bất tiện, hần không đợi cô gái trả lời, hần vội nói luôn :

- Chờ khi chân cô nương bớt đau, lục sư đệ của tôi sẽ đưa cô nương trở về nhà.

Nghiêm Thực Uyên nghiêng mình :

- Đa tạ ân nhân, tôi vốn không phải người ở Kinh sư, tôi họ Nghiêm, người từ quan ngoại.

Người trung niên đưa mắt trao đổi với người sư đệ và nói luôn :

- Như thế thì cô nương cứ nghỉ cho hết đau chân rồi sẽ lên đường.

Hần hất đầu về phía gã thanh niên :

- Lục đệ, rót trà cho Nghiêm cô nương giải khát.

Gã thanh niên rót chén trà mang lại, hần mỉm cười :

- Trà có hơi nguội, mong cô nương dùng tạm.

Nghiêm Thục Uyên nghiêng mình :

- Đa tạ.

Nàng vốn không khát, nhưng không uống thì lại sợ người ta bảo là chê trà nguội, nên phải bưng chén hớp một hớp nhỏ và ngáp ngừng :

- Dám xin nhị vị ân nhân cho biết...

Người thanh niên đưa mắt cho người trung niên, người này chận đáp :

- Xin cô nương chớ bận tâm, chúng ta đều phải làm những chuyện phải, đó là thái độ chung, không có chi đáng gọi là ơn cả.

Biết người ta không muốn tiết lộ, Nghiêm Thục Uyên không nói nữa.

Người thanh niên nhìn nàng và vụt hỏi :

- Nghiêm cô nương, vừa rồi tôi nghe tên bao mặt hỏi chuyện, hình như cô nương và họ có thù?

Người trung niên lừ mắt :

- Lục đệ!

Nghiêm Thục Uyên vội nói :

- Không sao, nhị vị vốn là ân nhân cứu mạng, tôi cũng không có gì đáng giấu, câu chuyện không biết bắt nguồn từ đâu, nhưng chính cái tổ chức bí mật đó đã cho người tàn sát cả gia đình hơn mười nhân mạng của tôi.

Người trung niên cau mày :

- Thật là ác, nhưng cô nương cùng với họ có thù chi?

Nghiêm Thục Uyên đáp :

- Thừa ân nhân, tiên phụ vốn làm quan triều đình, cùng với người trong giang hồ không từng kết oan, cứ theo tôi biết thì hình như họ muốn đoạt ở tiên phụ hai báu vật.

Người trung niên nhìn sững cô gái :

- Cô nương bảo linh tôn là một vị quan của triều đình?

Nghiêm Thục Uyên đáp :

- Vâng, tiên phụ là quan ở địa phương.

Người trung niên hỏi :

- Chẳng hay cô nương và vị tiền nhiệm Tri phủ Tế Nam Nghiêm đại nhân có...

Nghiêm Thục Uyên đáp :

- Đó là tiên phụ...

Người trung niên vội vòng tay :

- Té ra đây là ái nữ của Nghiêm đại nhân. Kim Đại Khuê thất kính!

Nghiêm Thục Uyên lật đật nghiêng mình đáp lễ :

- Không dám, chẳng hay nhị vị...

Kim Đại Khuê đáp :

- Không dám dẫu cô nương, hai anh em của chúng tôi là môn đệ của “Thần Châu thất hiệp”.

Sự vui mừng hiện lên nét mặt, Nghiêm Thục Uyên nhướng mắt :

- Nhị vị là cao đệ của Cổ Đại tiên sinh, tiểu nữ thật là thất kính.

Kim Đại Khuê mỉm cười :

- Cô nương đã quá lời...

Hắn chỉ người thanh niên và nói :

- Đây là Lưu Ngọc Khanh, lục sư đệ của tôi.

Nghiêm Thục Uyên lại nghiêng mình...

Kim Đại Khuê tỏ vẻ lo lắng :

- Cứ như cô nương nói thì Nghiêm đại nhân...

Nghiêm Thục Uyên gật đầu :

- Vâng, cha tôi đã cùng toàn gia lâm nạn.

Kim Đại Khuê cau mặt :

- Chẳng hay Nghiêm cô nương có thể cho chúng tôi biết cặn sự tình?

Nghiêm Thục Uyên thuật lại việc cả nhà lâm hại, nàng cũng cho biết trong chuyến đến Kinh sư, ngang qua Lão Long Hà có gặp Phí Mộ Thư và mãi cho đến lúc bị người bao mặt đuổi theo tới bãi tha ma...

Kim Đại Khuê có phần thận trọng, nhưng Lưu Ngọc Khanh thì quắc mắt hầm hầm :

- Thật là tàn ác, chỉ vì hai vật không đáng vào đâu như thế mà lại tàn hại cả gia đình, nếu sớm biết thì nhứt định tôi không thể cho hắn thoát.

Kim Đại Khuê nhìn Thục Uyên và thấp giọng :

- Nghiêm cô nương, thật tình tôi không dám nói năm xưa Nghiêm đại nhân đã cứu lầm người, vì lúc đó Phí Mộ Thư quả thật đáng cứu, chỉ tiếc là bây giờ hắn lại cam tâm làm tay sai cho kẻ ác, chính anh em chúng tôi phụng linh gia sư mấy lần ngăn cản hắn, nhưng đều đã hoài công, vì thế công việc trước mắt của chúng tôi là phải loại trừ cho kỳ được Phí Mộ Thư, nếu không bằng vào âm mưu của Hòa Khôn, hắn sẽ là tên tay sai đắc lực, khiến cho kẻ trung lương và bá tánh còn phải chết nhiều.

Nghiêm Thục Uyên gật đầu :

- Điều đó tôi cũng có biết, ban đầu thật thì tôi cũng có nhiều thiện cảm với hắn, nhưng bây giờ tôi lại thấy thẹn khi nhận hắn là người quen...

Kim Đại Khuê nói :

- Cô nương bằng lòng lẫn vào nguy hiểm chứ không khứng được sự che chở của hắn để ẩn núp trong Trung Đường phủ, điều đó khiến chúng tôi bội phục, tuy nhiên chúng tôi nhận thấy cô nương cũng không nên mạo hiểm thêm nữa, vì mối thù của nhà họ Nghiêm chưa trả được, cô nương bây giờ tứ cố vô thân, xú xa người lạ, nếu cô nương không hiềm chúng tôi thô lỗ và chỗ ở bần hàn, mong cô nương hãy tạm trú nơi đây để chờ cơ hội.

Nghiêm Thục Uyên đáp :

- Đa tạ Kim tam ca, tôi chỉ sợ phiền lụy...

Lưu Ngọc Khanh rước nói :

- Không có chi phiền cả, sợ là sợ cô nương cực nhọc vì nơi đây là chốn hoang sơ, nếu cô nương có thể ẩn nhẫn thì mối huyết cừu kia chúng tôi nguyện đem tài hèn ra đóng góp...

Nghiêm Thục Uyên nói :

- Chư vị ở tại đây nhứt định phải có nhiệm vụ, tôi chỉ sợ có mặt tôi sẽ làm trở ngại...

Kim Đại Khuê nói :

- Cô nương là người hiểu thông đại nghĩa, chúng tôi cũng không có gì phải giấu, bao nhiêu năm nay. Thần Châu thất hiệp vẫn âm thầm tiến hành công việc “Phản Thanh phục Minh”, không lúc nào không lo chuyện tiêu diệt quân nhà Mãn, chỉ có điều chúng chiếm cứ nước ta đã ngót trăm năm, cơ sở của chúng đã khá vững vàng, thêm vào đó, thuật cai trị của chúng cũng quá khôn ngoan, vì thế mà lòng người ly tan, mằm mống khôi phục giang sơn không còn được mạnh như xưa, cho nên gần đây, chư vị sư phụ sư thúc của chúng tôi đã thay đổi sách lược, tập trung nỗ lực ngầm ngấm phá hoại từ nội bộ của chúng, cho người vào nắm các cơ quan trọng yếu làm cho cơ sở gốc của chúng lung lay, anh em chúng tôi ở bên ngoài hộ trợ, đó là nhiệm vụ mà anh em chúng tôi phải ở sát nội thành.

Nghiêm Thục Uyên nhượng mắt :

- Kim tam ca, sao chuyện quá trọng đại như thế mà Tam ca lại nói...

Kim Đại Khuê đáp :

- Chúng tôi biết cô nương là người biết như thế nào là đại nghĩa, vì cô nương là giòng Hán Tộc, lệnh tôn tuy có làm quan cho triều Thanh, nhưng ai cũng biết đó là chuyện tòng quyền, không giờ phút nào lệnh tôn quên mình là di dân của nhà Minh.

Nghiêm Thục Uyên mừng ra mặt :

- Ta ca ca, chư vị tin được tôi sao?

Kim Đại Khuê đáp :

- Nếu không tin thì làm sao chúng tôi lại dám nói với cô nương những điều hệ trọng.

Nghiêm Thục Uyên cảm kích, giọng nằng hơi rung :

- Kim tam ca, tôi tình nguyện ở đây và mong được cùng chư vị chia xẻ nhọc nhằn.

Kim Đại Khuê nghiêm giọng :

- Bắt đầu từ giờ phút này, chúng ta là bạn với nhau, nhưng tôi xin nói trước, việc trừ khử Mộ Thư là việc cần kíp, mối thâm cừu của cô nương phải đặt ra sau...

Nghiêm Thục Uyên gật đầu :

- Kim tam ca, tôi rất biết việc này khinh trọng, bao nhiêu năm nay tôi đã chờ đợi được thì bây giờ đâu lại nôn nóng hay sao.

Kim Đại Khuê vụt hỏi :

- Nghiêm cô nương, bốn bốn người của Hiên Viên Kỳ đều chết về tay của Phí Mộ Thư?

Nghiêm Thục Uyên gật đầu :

- Đúng như thế.

Kim Đại Khuê thở ra :

- Thật khó mà có được chuyện không quên ơn như thế...

Như nhớ ra việc gì quan hệ, hấn vội hỏi :

- Chuyện cô nương theo dõi người đến Kinh sư như thế nào, xin nói rõ lại cho chúng tôi được biết?

Vừa bảo chuyện của nàng hãy để lại sau, bây giờ Kim Đại Khuê lại hỏi, chuyện đó làm cho Nghiêm Thục Uyên hơi lầy lặ nhưng không tiện hỏi, nên cứ thuật lại từ lúc chia tay với Vương què và Cổ mù tại Lão Long Hà cho đến bây giờ...

Kim Đại Khuê ngồi nghe, hấn có vẻ trầm ngâm...

* * * * *

Đêm đã về khuya.

Sương càng lúc càng xuống nặng.

Toàn thể Bắc Kinh thành gần như không thấy một ánh đèn.

Một bóng đen lùn lùn mập mập, vượt qua chỗ thấp nhứt của trường thành, nép mình trong bóng tối thẳng vào một tòa trang viện.

Tòa trang viện thật đồ sộ.

Thình lình, một ánh đèn quét ngang qua và dừng lại đúng chỗ bóng đen.

Dưới bóng khá sáng, người trung niên lùn mập mặc bộ đồ đen, bộ đồ ướt nhẹp như vừa dưới nước lội lên.

Hắn ngẩng mặt và gắt giọng :

- Ta đây.

Gã đại hán cầm đèn bước tới, mặt hắn lộ vẻ kinh nghi :

- Tổng quản...

Người trung niên áo đen, khoát tay không cho gã đại hán nói và bước thẳng vào trong.

Hậu viện có một khu vườn hoa rộng lớn, hồ sen, nhà thủy tạ, tiểu kiều, và những gian lầu nhỏ bao bọc chung quanh, tòa trang viện quả thật đã chiếm một địa khu quá lớn.

Chỉ nhìn vào những dãy hành lang, từ đông sang tây, từ nam sang bắc, ngoài đã có hành lang, bên trong lại có hành lang, hành lang mắc dọc ngang, tạo thành những ngã ba, ngã tư, khiến cho tòa trang viện trở thành một trận đồ, không có người dẫn lối nhứt định không làm sao đi được.

Trong nhà, từ gian này sang gian khác, trần thiết cực kỳ hoa lệ, không chỗ nào giống nhau mà không phòng nào kém hơn phòng nào, bất cứ một xó hóc nào, khách sang đến đâu cũng có thể ngồi và nhứt định không hề bị giảm phần trang trọng.

Chưa từng thấy một trang viện nào rộng lớn và đầy đủ như thế.

Người mập áo đen đi vào dãy hành lang phía đông.

Tại dãy hành lang này có một gian phòng, ánh đèn rực rỡ rọi sáng khỏi hành lang, rọi sáng đến những bồn bông, những chậu kiểng bên ngoài.

Bước vô cửa phòng là chân đã dẫm lên một tấm thảm hồng, loại thảm sản xuất tận Ba tư, hai bên tường, một dãy đèn pha lê óng ánh, chính giữa có kỷ trà bằng gỗ nâu đánh bóng, bên trong kỷ trà có một chiếc ghế bành bọc nhung đỏ, ghế thật rộng, rộng đến mức có thể nằm khoan trên đó được.

Trên ghế là một người thiếu phụ ngồi dựa nghiêng nghiêng, một người thiếu phụ thật trẻ, thật đẹp, trong vẻ đẹp này còn phảng phất vẻ liếng thoắt, láu lỉnh của một cô gái nhỏ.

Thật ra thì người thiếu phụ này cũng khoảng đến ba mươi, nhưng có lẽ nhờ biết giữ làn da và thân thể, nhờ vào cuộc sống không mệt nhọc, nên nhìn qua ai cũng nghĩ nàng chỉ mới vừa qua hai mươi, tuổi hai mươi của một cô gái đẹp, vì nàng đẹp quá, hồng quá, xinh quá.

Nhìn vào làn da không thôi, chắc chắn phần đông đều nghĩ nàng không quá mười bảy tuổi.

Nàng mặc chiếc áo màu hồng bằng lụa mỏng, vì thế cho nên chiếc áo không thể gọi là không kín, thế mà người vừa vào có cảm giác phảng phất như bất cứ chỗ nào cũng thấy được... hở hở.

Trên kỷ trà có một cái đĩa bằng bạc khá lớn, trên đĩa từng xâu nho bóng lưỡng, nàng ngắt quả nho bằng ngón tay thon dẹt, người đẹp là bàn tay phải đẹp, nhưng với bàn tay của người thiếu phụ này, người nhìn bỗng bị thú hút vào một điểm, móng tay.

Móng tay thật nhỏ, thật mỏng và ửng hồng.

Quả nho bóng lờng, được hai móng tay ửng hồng đưa vào vành môi mọng đỏ, nhìn ba thứ đó chạm vào nhau, bất cứ một người nào cũng đều có cảm giác như thấy những giọt nước thơm tho ngọt lịm.

Một điều khiến cho người cho người nhìn quên nháy mắt nữa là khi ngón trỏ và ngón cái nhón lấy quả nho cho vào miệng, ngón cái lại cong lên, kéo theo cả ngón áp út và ngón giữa, làm cho hàm răng của nàng lộ hẳn ra, hàm răng thật nhỏ, thật đều và thật trắng.

Quả nho lăn nhẹ vào giữa hai hàm răng ngà ngọc đỏ, vành môi khép lại hững hờ, người ta bỗng thấy một đóa hoa hàm tiếu ứ đọng giọt sương đêm.

Những giọt sương tan dần và hương nhụy thoảng hơi dịu dịu...

Bên trái của kỷ trà, hơi nhích bên sau chiếc ghế người thiếu phụ ngồi, một cô a hoàn khoảng mười bảy mười tám tuổi, nói là a hàn tại vì cô ta vốn thật là tứ gái, chứ giá như gặp ở ngoài đường, bất cứ ai cũng có thể tưởng rằng đó là một đài các tiểu thư.

Cô ta quá đẹp, vẻ đẹp có nhiều dụ cảm, nhất là đồng tiền lúm ở khóe miệng bên trái, ai khó tách đến đâu, ai có chuyện buồn đến đâu, nhìn vào mặt cô ta chắc chắn cũng phải mỉm cười.

Đôi mắt của cô ta thật long lanh, chỉ tiếc vì cô ta đang đứng gần người thiếu phụ thành ra đôi mắt đó bị giảm một cách thiệt thòi, nếu bảo đôi mắt của cô tứ gái nhìn ai người đó sẽ nghe tim đập loạn, thì đôi mắt của người thiếu phụ nhìn vào ai người đó sẽ cảm nghe như thân mình không còn gân cốt và hồn phách tiêu tán.

Cô tứ gái quá đẹp nhưng tội vì nàng đứng không đúng chỗ, giống y như một ngọn đèn quá sáng lại trưng dưới ánh trăng tròn.

Nép xa về bên phải của kỷ trà, còn có hai người, hai người đàn ông.

Một người trung niên có râu mép và một gã đại hán lực lưỡng.

Như vậy, trong phòng hiện có mặt bốn người.

Có mặt bốn người nhưng vắng như cõi chết, vì ngoài động tác dịu dàng chậm rãi khi ngắt những quả nho cho vào miệng của người thiếu phụ, không còn có một cử chỉ nào khác của bất cứ một ai.

Không một cử chỉ và hoàn toàn không một tiếng động.

Người mập áo đen đi vào giữa khung cảnh lặng trang.

Áo quần của người mập áo đen vẫn còn tươi nước.

Người trung niên có râu mép và gã đại hán đưa mắt gật nhẹ cho nhau, cả hai cùng biến sắc.

Người thiếu phụ đổi thế ngồi.

Từ thế dựa hơi bên trái, nàng dựa mình qua bên phải và hai ngón tay ngắt quả nho ngừng lại nửa chừng.

- Tại làm sao như thế?

Tia mắt như hai mũi thép của nàng xói vào thân người ướt nhẹp của gã mập áo đen.

Người lùn mập áo đen vòng tay lại, mọp mình :

Người lùn mập áo đen vòng tay lại, mọp mình :

- Bẩm Đàn chủ, thuộc hạ xin lãnh tội!

Đôi mày liễu hơi cau lại, người thiếu phụ hỏi :

- Sao? Đã hư chuyện rồi phải không?

Người lùn mập áo đen lại vòng tay :

- Bẩm Đàn chủ, thuộc hạ ước hẹn đúng giờ, đúng chỗ để gặp bọn Hiên Viên Kỳ, truyền mạng lệnh của Đàn chủ lại cho họ và sau đó là âm thầm theo dõi trong bóng tối xa xa.

Hắn ngáp ngừng ngừng lại.

Người thiếu phụ hất hàm thật nhẹ :

- Rồi sao nữa?

Người lùn mập áo đen có vẻ sợ sệt, giọng hần hơi khàn, bây giờ thêm đặc sệt :

- Bọn Hiên Viên Kỳ đã đến đúng chỗ và đã gặp con a đầu họ Nghiêm, nhưng khi sắp sửa đắc thủ thì...

Đôi mắt hạnh của người thiếu phụ hơi tròn :

- Thì sao?

Người lùn mập áo đen càng sợ sệt :

- Thì... bẩm Đàn chủ, bỗng có một tên vô loại đến cứu con a đầu và đánh ngã bọn “Phong Trần bát quái”...
“Bộc!”

Trái nho từ trên tay người thiếu phụ văng mạnh xuống nền gạch, nàng ngồi ngay lại :

- Giải lắm, họ đâu rồi?

Người lùn mập có hơi run :

- Bẩm Đàn chủ, thuộc hạ chưa nói hết...

Người thiếu phụ lạnh băng băng :

- Nói đi, ai bịt miệng ngươi sao?

Người lùn mập áo đen nói :

- Người đó giết hết, chỉ chừa lại một mình Hiên Viên Kỳ, rồi cùng với con a đầu họ Nghiêm tra hỏi, vì ở xa không biết rõ nhưng cứ theo tình thế mà suy đoán, thuộc hạ nghĩ chúng hỏi về chúng ta.

Đôi mày liễu của người thiếu phụ càng cau lại sâu hơn :

- Ngươi nghĩ chúng đã hỏi được Hiên Viên Kỳ về chúng ta?

Người lùn mập áo đen đáp :

- Thuộc hạ không dám đến gần, nên không nghe rõ lời đối đáp của chúng.

Người thiếu phụ cười lạt :

- Ngươi thật là giỏi, làm việc thật hay!

Người lùn cúi đầu sợ sệt :

- Thuộc hạ nghĩ họ không hỏi được gì cả, vì sau đó chúng giết ngay Hiên Viên Kỳ, sau đó gã tiểu tử ấy lại nói chuyện với con a đầu họ Nghiêm khá lâu, không hiểu họ đã nói với nhau chuyện gì, chỉ thấy con a đầu quăng một cái túi lụa nhỏ trước mặt hắn rồi bỏ chạy...

Hắn thuật lại tất cả những chuyện xảy ra từ lúc hắn theo Nghiêm Thục Uyên đến bãi tha ma, cho đến khi bị người thanh niên áo đen cứu thoát và bị Phí Độc Hành đuổi gấp phải nhảy xuống sông.

Người thiếu phụ hỏi :

- Có phải ả quăng Thủy Xương Thạch cho tên khốn kiếp đó?

Người lùn mập áo đen đáp :

- Vâng, có lẽ như thế.

Người thiếu phụ gặt lại :

- Tại sao ngươi biết?

Người lùn mập đáp :

- Thuộc hạ thấy tiểu tử đó cầm lên lấy ra xem lâu lắm...

Người thiếu phụ trầm ngâm :

- Không biết danh tánh của tên khốn kiếp đó?

Người lùn mập đáp :

- Bẩm không, nhưng cứ theo thuộc hạ thấy thì có thể bọn Hiên Viên Kỳ có biết tên ấy, ít nhứt cũng đã có gặp qua...

Gã đại hán đứng hầu vùng lên tiếng :

- Bẩm Đàn chủ, không biết Đàn chủ có nghĩ rằng tên ấy chính là tên đã một lần can thiệp tại Lão Long Hà?

Người lùn mập áo đen rước nói :

- Có thể, rất có thể...

Người thiếu phụ quắc mắt :

- Có thể cái gì, người ta đã giết cả bọn Hiên Viên Kỳ, phá hoại cả công việc quan trọng của ta mà người chỉ định chừng, kinh nghiệm bao nhiêu năm ăn cơm trong giang hồ, người để chỗ nào? Người đã đui rồi à, ít nhứt người cũng phải biết qua hình dáng chứ?

Người lùn mập hơi run :

- Bẩm Đàn chủ, võ công hần khá cao...

Người có râu mép nhướng mắt như muốn nói nhưng không hiểu sao hần lại làm thinh...

Người thiếu phụ chớp mắt :

- Tại sao trong nội thành Bắc Kinh chưa từng nghe có con người như thế...

Nàng nhìn thẳng vào mặt gã lùn mập áo đen, gặng hỏi :

- Võ công của hần cao lắm phải không?

Người lùn mập áo đen đáp :

- Bẩm Đàn chủ, có thể hạ bọn Hiên Viên Kỳ như trở bàn tay thì đủ chứng tỏ...

Người thiếu phụ gật đầu :

- Bằng vào thân thủ đó, trong giang hồ không có được mấy người... nhưng không hiểu hần thuộc cánh nào và tại sao lại có chuyện tình cờ như thế?

Đám thuộc hạ nhứt là tên áo đen cúi mặt làm thinh.

Hình như nhắc đến Phí Độc Hành là chúng đâm hoảng hốt...

44. Người Theo Người Tránh

Người thiếu phụ quét tia mắt dữ dần vào mặt đám thuộc hạ :

- Tại làm sao lại ngậm câm như thế?

Người lùn mập áo đen lật đật khom mình :

- Bẩm Đàn chủ, thuộc hạ không dám dẫu, hình như hần đã theo dõi bọn Hiên Viên Kỳ trước khi đến miếu Âm Hiền và hần đã nghe câu chuyện giữa bọn Hiên Viên Kỳ và thuộc hạ.

Tên có râu mép vụt kêu lên :

- Có thể là hần hay không?

Người thiếu phụ quắc mắt :

- Ai? Hắn là ai?

Tên có râu mép đáp :

- Thuộc hạ chỉ đoán như thế chứ thật thì không biết có đúng hay không đúng...

Người thiếu phụ hất mặt :

- Nói nghe.

Tên có râu mép do dự một giây rồi nói :

- Vừa rồi thuộc hạ đã có bẩm báo với Đàn chủ chuyện xảy ra tại rạp “Kể chuyện” của lão họ Nhạc ở Thiên Kiều, nhưng thuộc hạ chỉ báo cáo đó là hộ vệ của Hòa Khôn chứ chưa bẩm rõ danh tánh, cứ theo thuộc hạ biết từ trước thì một tên Đỗ Nghị, vốn cận vệ của lão Đào Bằng, còn một tên nữa theo Đỗ Nghị giới thiệu là Hiệu úy “Phòng vệ quân” của Trung Đường phủ, thuộc hạ muốn nói có thể là tên đó, vì lúc vào tử điểm, hắn thấy có bốn người đứng lên là hắn kiếm cơ thoát thoát để đi theo...

Hắn quay qua hỏi luôn tên lùn mập :

- Tổng quản, có phải bốn người của bọn Hiên Viên Kỳ có một người răng hô đóng bọc vàng trông thấy phát nôn không?

Viên Tổng quản lùn gật lia :

- Đúng rồi, đúng là Hiên Viên Kỳ đó.

Tên có râu mép kêu lên :

- Như thế là đúng rồi, tên áo đen mà Tổng quản nói đó chính là hắn.

Người thiếu phụ hỏi :

- Là tên Hiệu úy Phòng vệ của Hòa Khôn?

Tên có râu mép đáp :

- Bẩm Đàn chủ, chính hắn.

Người thiếu phụ gặng lại :

- Nhưng hắn là ai tên họ là gì?

Tên có râu mép đáp :

- Bẩm Đàn chủ, chỉ nghe Đỗ Nghị gọi hắn là họ Phí.

Người thiếu phụ cau mặt lặp lại :

- Họ Phí?

Tên có râu mép cúi mình :

- Bẩm vâng, họ Phí.

Người thiếu phụ hỏi :

- Gã họ Phí đó độ bao nhiêu tuổi, hình dáng ra sao?

Tên có râu mép đáp :

- Bẩm Đàn chủ, hắn khoảng ba mươi tuổi, vóc người tầm thước, diện mạo khôi ngô...

Viên Tổng quản lùn nói nhanh :

- Đúng rồi, chính hắn đó.

Tên có râu mép ngó người thiếu phụ :

- Nhắc đến hần, thuộc hạ bỗng nhớ một việc, cứ theo lão Thất nói thì hai tên “Tuần Bỏ” tại Thiên Kiều khi nghe hần họ Phí, là chỉ ngay bảo hần là “Tướng Cướp Liêu Đông” vượt ngục, nhưng sau đó, khi nghe nói hần là Hiệu úy Trung Đường phủ thì hai tên ấy hoảng hồn cút mất...

Viên Tổng quản lùn nói :

- Bẩm Đàn chủ, chắc chắn hần là Phí Mộ Thư.

Sắc mặt của người thiếu phụ bỗng phớt qua một vẻ lạ lùng, nàng gật gù lẩm bẩm :

- Người mà bọn Hiên Viên Kỳ chạm mặt cũng chính là hần... thảo nào, thảo nào... không lạ gì tại sao hần lại nhúng tay, không lạ gì tại sao con a đầu đó lại trao báu vật lại cho hần...

Nhìn thấy vẻ khác lạ của chủ nhân, viên Tổng quản lùn mập hỏi :

- Bẩm Đàn chủ...

Người thiếu phụ khoát tay :

- Không vội, hãy gọi Thúy Quyên đến gặp ta.

Viên Tổng quản lùn cung cung kính kính cúi đầu...

Người thiếu phụ lại khoát tay :

- Không có chuyện gì, các người hãy lui ra.

Viên Tổng quản lùn, tên trung niên có râu mép, và gã đại hán mày rậm mọp mình lui ra khỏi cửa.

Người thiếu phụ ngồi lại một mình, vẻ mặt của nàng càng lạ lùng bí mật, sự biến đổi đó từ khi nghe nói đến Phí Độc Hành...

* * * * *

Bây giờ ngoài sổ Hộ vệ có nhiệm vụ tuần phòng, không còn một ai thức nữa.

Nhưng đã là Hiệu úy rồi, toán quân Hộ vệ này chỉ có bốn viên Hiệu úy là cao nhất, nhưng không lẽ Hiệu úy này lại đi tra hỏi Hiệu úy kia? Bằng vào lẽ đó, Phí Độc Hành vào phủ không một ai ngăn cản.

Hần đi thẳng về phòng mình.

Lúc đi hãy còn sớm, hãy còn chưa đốt đèn, tự nhiên bây giờ về cũng tối om.

Trời không trăng sao, nhưng nếu ở bên ngoài vẫn có thể thấy mờ mờ, nhưng nếu có trăng, bước vào phòng lại càng thêm tối.

Phòng của Phí Độc Hành tối om, giữa bàn tay không thấy. Hần xô cửa bước vào.

Nhưng hần đứng ngay lại.

Nhìn sâu vào bóng tối trong phòng, hần hỏi :

- Chẳng hay chư vị nào ở bên trong?

Có tiếng cười thật nhẹ và từ trong bóng tối có một giọng nói thật dịu dàng :

- Thính giác thật là mẫn tiệp, đúng là xứng đáng một quan Hiệu úy của Phòng vệ đội, hãy đốt đèn lên thì biết là ai.

Giọng nói của một người con gái.

Giọng nói thật quen.

Phí Độc Hành làm một bài toán thật nhanh và bước vào khép cửa đốt đèn.

Hần hơi sửng sốt.

Trước mặt hần là một giai nhân.

Một tuyệt sắc giai nhân.

Người con gái mà hắn đã gặp tại hẻm “Móng Ngựa” ở Trương Gia Khẩu: Tổ Quân, người kỹ nữ chỉ bằng lòng tiếp khách chớ không “đi khách”!

Giọng hắn hơi thảng thốt :

- Tổ Quân cô nương!

Tổ Quân không đứng lên, nàng chỉ vào chiếc ghế đối diện :

- Chúng ta coi như bạn cũ, không nên khách sáo làm gì.

Phí Độc Hành lững khựng...

Thái độ của nàng khiến cho hắn có cảm tưởng như nàng là chủ gia, còn hắn là...

tân khách.

Nhưng hắn vẫn ngồi.

Tổ Quân cười chúm chím :

- Nghĩ xem, coi chuyện có thể như thế nào?

Như đã đoán được đôi phần, Phí Độc Hành nhìn cô gái :

- Cô nương cũng là người trong Trung Đường phủ?

Tổ Quân mỉm cười :

- Đã là bằng hữu, lại phục vụ chung một nha môn, nghĩ chắc Phí huynh không trách tôi sao đường đột?

Phí Độc Hành cười :

- Mới bảo tôi đừng khách sáo, bây giờ chính cô nương lại bắt đầu khách sáo rồi đó...

Hắn nhìn cô gái và hỏi luôn :

- Cô nương đến Kinh sư lúc bao giờ?

Tổ Quân đáp :

- Vừa đến lúc đồ đèn. Tôi đến đây cốt để chào mừng Phí huynh, vì vốn vào đây không phải là chuyện dễ, vào mà được thẳng ngay làm Hiệu úy lại là chuyện vạn nan, có thể nói trước đây chưa từng có, mà sau này chắc không thể có, xin chúc mừng “quan” Hiệu úy.

Tiếng “quan” nàng cố ý kéo hơi dài.

Phí Độc Hành đáp :

- Không dám, đáng lý tôi phải cảm tạ cô nương.

Tổ Quân nhướn mắt nhìn hắn một cái thật mạnh :

- Tôi làm sao có năng lực đưa Phí huynh vào đây làm Hiệu úy!

Tim của Phí Độc Hành đập mạnh một cách vô cớ, hắn nhìn nàng :

- Nhưng ít nhất cô nương cũng đã có ngỏ lời giới thiệu trước tiên, chính đó là cô nương đã giúp tôi, vì thật sự, đừng nói đến Hiệu úy, muốn vào làm một Phòng vệ Viên tầm thường trong Trung Đường phủ cũng không phải là chuyện dễ. Vì thế, tôi hết sức cảm tạ cô nương.

Tổ Quân nghiêng mặt :

- Anh nghĩ như thế hay sao?

Phí Độc Hành đáp :

- Người khác có nghĩ như thế hay không, nhưng kẻ thọ ơn thì nhất định phải hiểu như thế nào là phải.

Tổ Quân lắc đầu :

- Tôi cũng không cố ý làm bộ làm tịch gì cả, nhưng nếu anh là người biết trọng ơn, là người uống nước nhớ người đào giếng thì anh tính đền đáp ra sao đây?

Tim của Phí Độc Hành lại đập rộn lên, hần nghĩ Tổ Quân...

Nhưng hần không muốn nghĩ xa hơn, hần nói :

- Tôi nghĩ rằng sau này có ngày tôi sẽ có cơ hội đền đáp.

Tổ Quân nói... lưỡng lự :

- Đã có ý muốn đền đáp ơn thì chuyện chi phải chờ đến ngày sau, ngay bây giờ cơ hội cũng đã có rồi.

Phí Độc Hành nghe tim nhảy không muốn kịp, hần thấy sao hôm nay cứ phập phồng... vô cớ, hần hỏi :

- Chẳng hay cô nương muốn chỉ điều chi?

Tổ Quân nghiêm mặt :

- Anh cứ tắt đèn đi rồi sẽ biết.

Phí Độc Hành khựng lại ngang...

Hồi chưa rõ chuyện gì thì tim đập loạn, bây giờ biết rõ ý nàng hần chỉ hơi khựng một giây rồi lại bình tĩnh một cách lạ thường, hần nói :

- Cô nương thật là vui tánh...

Tổ Quân nhìn sâu vào mắt hần như muốn... hút hồn :

- Anh nhìn thẳng xem tôi có phải nói đùa không? Nói thật tình, khi gặp anh ở tại Trương Gia Khẩu là tôi đã có cảm tình ngay, nhưng vì lúc đó tôi đang đóng vai một người kỹ nữ, tôi không muốn anh đánh giá mối tình của tôi qua vai trò ấy, bây giờ anh đã có ý nghĩ muốn đền ơn, như vậy anh còn gì do dự?

Phí Độc Hành mỉm cười :

- Tôi không phải do dự, tôi cũng không phải làm cao, nhưng tôi không muốn đền ơn cô nương bằng cách đó.

Tổ Quân nhướng mắt, đôi mắt thật sắc của nàng bây giờ pha thêm phần láu lỉnh :

- Sao? Tôi không đẹp à? Nhan sắc của tôi kém lắm à?

Phí Độc Hành thản nhiên :

- Cô nương, đây không phải thuộc về vấn đề nhan sắc, nhưng tôi trộm nghĩ, con người phải cố giữ cho kỳ được tư cách tối thiểu của con người.

Tổ Quân lại nhìn hần thật sâu :

- Tôi vào Trung Đường phủ đã khá lâu năm, tôi chưa thấy một người nào nói chuyện như anh...

Phí Độc Hành chận nói :

- Nhưng cuối cùng rồi cô nương cũng đã gặp một người.

Tổ Quân lắc đầu :

- Anh quả là con người khó hiểu, đã vào cái cửa này rồi thì không nên như thế...

Phí Độc Hành lại chận :

- Tôi biết, con người ai cũng có lòng tham, nhưng tôi chỉ tham vinh hoa phú quý chứ chưa tham sắc.

Tổ Quân nở nụ cười thật đẹp :

- Nếu có người không phải xấu ngồi vào lòng anh, tâm anh không loạn hay sao?

Phí Độc Hành đáp không cần suy nghĩ :

- Tôi nghe nói đời trước có một người tên Liễu Hạ Huệ không bị nữ sắc làm hư, gái đẹp ngồi trong lòng mà tâm không bị mê hoặc, người đời gọi đó là thánh. Tôi không phải là thánh, tôi vẫn có lòng ham muốn, nhưng tôi khác hơn những người ham muốn khác là tôi biết cái nào nên làm và việc nào không nên, tôi biết chỗ phải dừng.

Tổ Quân gặng lại :

- Hay là anh chê tôi không xứng?

Phí Độc Hành đáp :

- Tư sắc của cô nương đáng được tôn là tuyệt điểm giai nhân.

Tổ Quân liếc hần thật nhanh :

- Đa tạ lời khen của anh đáp ơn tôi như thế, nhưng nếu anh không bằng lòng thì thôi, chúng ta bàn sang chuyện khác...

Nàng ngưng một giây và vụt hỏi :

- Anh đi đâu mà về khuya như thế?

Phí Độc Hành đáp :

- Tôi cùng mấy người bạn đi ăn cơm xong, vì mãi nói chuyện vui nên ngồi nán lại...

Tổ Quân chặn ngang :

- Đỗ Nghị cho tôi biết, mới vào tiệc là anh bỏ theo mấy nhân vật giang hồ, vậy những người ấy là ai?

Phí Độc Hành cau mặt :

- Đỗ Nghị nói với cô nương như thế à?

Tổ Quân nói :

- Nếu Đỗ Nghị không nói thì làm sao tôi biết?

Đúng là một gã đàn ông bép xép.

Nhưng bây giờ chưa phải lúc nói về Đỗ Nghị, Phí Độc Hành đáp xuôi :

- Không có gì, hỏi vì tôi nhìn lầm...

Hắn không có ý dẫu, nhưng thấy chuyện không cần phải nói với nàng nên đáp qua loa cho xong chuyện.

Nhưng không ngờ Tổ Quân lại chặn ngang :

- Nhìn lầm, nếu nhìn lầm thì làm sao lại tổn quá nhiều thì giờ như thế?

Phí Độc Hành nhướng mắt, nhưng hần lại dụi ngay :

- Cô nương đang điều tra tôi đó à?

Tổ Quân điềm đạm mỉm cười :

- Không phải điều tra mà là anh có bốn phạm phải báo cáo với tôi, và tôi có đủ quyền hỏi về báo cáo đó.

Nàng lật ngửa bàn tay, Phí Độc Hành thấy một tấm lệnh bài.

Tấm lệnh bài hình dáng và lớn nhỏ giống y như tấm lệnh bài của hắn, chỉ có điều tấm lệnh bài “Hiệu úy” của hắn bằng bạc, còn tấm lệnh bài này lại bằng vàng.

Nàng cười và hỏi tiếp :

- Anh biết vật này không?

Phí Độc Hành lắc đầu :

- Không biết.

Tổ Quân nói :

- Đây là lĩnh bài của Tổng hiệu úy của đội quân Phòng vệ Trung Đường phủ, nói cách khác, nó là vật chứng minh của vị Tổng hiệu úy ở đây.

Phí Độc Hành hỏi :

- Tổng hiệu úy ở đâu?

Tổ Quân đáp :

- Xa thì xa lắm, nhưng nếu gần thì trước mắt anh đây.

Phí Độc Hành nhìn thẳng vào mặt nàng :

- Cô nương là Tổng hiệu úy?

Tổ Quân vẫn thản nhiên nhưng giọng nói của nàng hình như có phần nghiêm :

- Cách vách có ba vị Hiệu úy, nên không tin anh cứ gọi họ qua đây để hỏi.

Không thể nói chuyện không tin được, Phí Độc Hành ngẩn ngơ một phút, hần thoáng vẻ trầm ngâm :

- Thật tôi không ngờ... thật quả không ngờ...

Tổ Quân gần lại :

- Nhưng bây giờ thì anh đã biết?

Phí Độc Hành không nói, hần chỉ mỉm cười.

Tổ Quân nhìn hần :

- Chuyện nào trước thì thuộc về trước, hiện tại anh đã biết tôi là thượng cấp của anh, anh liệu thế nào?

Cũng không một chút suy nghĩ, Phí Độc Hành vội đứng dậy vòng tay :

- Thuộc hạ ra mắt Tổng hiệu úy.

Tổ Quân ngồi thẳng gật đầu :

- À, như thế là đúng, nhưng bằng vào chỗ quen biết trước, tôi đặc biệt phá lệ cho anh ngồi nói chuyện.

Phí Độc Hành lại vòng tay :

- Đa tạ Tổng hiệu úy.

Hần im lặng ngồi trở lại.

Tổ Quân nhìn thẳng vào mặt hần :

- Hãy nhớ, tôi họ Bạch, tên Xuân Phương. Tổ Quân chỉ là cái tên để dùng khi ra ngoài.

Phí Độc Hành vòng tay :

- Thuộc hạ xin ghi nhớ.

Bạch Xuân Phương hỏi :

- Đào sư gia đã nói rõ nhiệm vụ của anh cho anh biết hay chưa?

Phí Độc Hành đáp :

- Đào sư gia chưa nói rõ, nhưng thuộc hạ có biết qua.

Bạch Xuân Phương gật đầu :

- Như vậy là tốt, trong giang hồ không giống ở nhà quan, tại Trung Đường phủ lại không giống bất cứ nha môn nào khác, nhứt thiết đều có qui củ riêng biệt và qui củ thật nghiêm...

Đôi mắt nàng cứ xói vào mặt hần và chậm rãi nói tiếp :

- Trong giang hồ, cho dầu xô nghiêng trời đất, chỉ cần có đủ khả năng là không ai dám làm gì, nhưng Trung Đường phủ thì không thể, nó có nhiều ràng buộc, bất cứ người nào cũng phải phục tùng sự ước thúc đó như tôi vừa mới nói, vả lại người mới vào đà thụ chức Tổng hiệu úy lại càng không dễ dàng hơn nữa, nếu anh biết tận trung với Trung Đường phủ thì nhất định anh sẽ không bị thiệt thòi.

Phí Độc Hành thấp giọng :

- Đa tạ Tổng hiệu úy chỉ giáo, thuộc hạ xin ghi nhớ.

Bạch Xuân Phương nói :

- Ghi nhớ không chưa đủ, phải ghi chặt trong lòng.

Phí Độc Hành đáp :

- Vâng, thuộc hạ nguyện ghi chặt vào lòng.

Bạch Xuân Phương đổi giọng :

- Bây giờ, anh hãy đem chuyện về trễ báo cáo lại cho tôi biết.

Giọng nàng không gần, cũng không lớn, nhưng hơi hóm “ra lệnh” rất rõ ràng.

Phí Độc Hành đáp :

- Thuộc hạ cùng với chủ nhân, và mấy bằng hữu của Đỗ Nghị, nghe nói hình như đó là người của Hồ tam nương nào đó, đang ngồi ăn uống trong tửu điểm, bỗng thuộc hạ chạm mặt mấy cừu nhân trong giang hồ, thấy họ không để ý đến thuộc hạ mà lại bỏ đi ngay, nên thuộc hạ nghi ngờ họ có công việc quan trọng hơn, vì thế thuộc hạ theo dõi. Kết quả, biết họ liên kết với một tổ chức bí mật, mưu toan sát hại một cô gái để đoạt báu vật, thuộc hạ cứu người và hạ họ, đó là nguyên do thuộc hạ về trễ.

Hắn nói thật đầy đủ, gọn gàng, thái độ thật thành khẩn.

Bạch Xuân Phương lặng im nghe hắn kể, và khi hắn chấm dứt, nàng hỏi :

- Những cừu nhân của anh là ai?

Phí Độc Hành đáp :

- Bốn người trong bọn “Phong Trần bát quái”.

Bạch Xuân Phương khẽ nhếch mày :

- A... nhưng bốn người nào?

Phí Độc Hành đáp :

- “Mộc Ngẫu Ma” Hiên Viên Kỳ, “Yến Mạng Lang Trung” Từ Bá Trị, “Tu Thủ Lão Nông” Thân Bất Canh và “Bạch Tú Tài” Nhan Như Ngọc.

Bạch Xuân Phương gật gù :

- Có thể hạ một lượt bốn tên đó, chức vụ của anh có thể thăng nhanh.

Và nàng vụt hỏi :

- Còn người con gái kia?

Phí Độc Hành đáp :

- Đã đi.

Bạch Xuân Phương hỏi :

- Đi đâu?

Phí Độc Hành đáp :

- Thuộc hạ không biết, nàng không nói và thuộc hạ cũng không có hỏi.

Bạch Xuân Phương cau mặt :

- Họ muốn đoạt vật của cô gái, nếu không phải là vật quý thì cũng hiếm có.

Phí Độc Hành đáp :

- Nghe đâu đó là một mảnh Thủy Xương Thạch và một chiếc Ngọc Xoa.

Bạch Xuân Phương lắc đầu :

- Không thể, một mảnh đá vân, một cây trâm ngọc thì có đáng giá là bao mà đến phải giết người? Nhứt định trong mình nàng ta hãy còn vật quý trọng khác.

Phí Độc Hành đáp :

- Có thể như thế nhưng thuộc hạ không được biết.

Bạch Xuân Phương liếc hắt và gặng lại :

- Quả thật anh không biết?

Phí Độc Hành mỉm cười :

- Xem chừng Tổng hiệu úy không tin được thuộc hạ, nhưng thuộc hạ đâu có bao nhiêu cái đầu mà dám đối Tổng hiệu úy?

Bạch Xuân Phương cũng cười :

- Người khác chỉ có một cái đầu, riêng anh thì có bao nhiêu cái thì tôi cũng không dám biết...

Nàng đứng lên và nói tiếp :

- Đêm đã quá khuya rồi, trọn ngày nay chắc anh mệt lắm, vậy nên đi nghỉ.

Phí Độc Hành cũng đứng lên theo :

- Tổng hiệu úy không ngồi thêm chút nữa?

Đó là một câu mời tuy có phần khách sáo nhưng cũng vừa thật tình.

Bạch Xuân Phương quay lại nói :

- Đó là câu khách sáo hay thật tình? Có phải thật anh muốn tôi ngồi lại thêm nữa hay không?

Nàng hơi mỉm cười và nói tiếp ngay :

- Tôi cho anh biết, tôi vốn là kẻ luôn thật tình, nếu anh cần thì có thể đêm nay tôi sẽ không về sớm.

Phí Độc Hành cười :

- Nếu Tổng hiệu úy vui lòng ngồi lại thì, là kẻ dưới, thuộc hạ sẽ cực kỳ vinh hạnh.

Đưa ngón tay như búp măng non chỉ vào mặt Phí Độc Hành, Bạch Xuân Phương cười thật tươi :

- Được rồi, quan Hiệu úy, thôi chớ, chẳng lẽ tôi lại là một người không biết gì cả hay sao? Ngủ đi, nhớ nằm một cái mộng cho thật đẹp nghe.

Nàng quay mặt đi ra.

Phí Độc Hành đứng nhìn theo, hắt có cảm giác như phía sau ót nàng hãy còn có một nụ cười...

45. Trộm Viếng Nha Môn

Dáng đi của nàng, cái cười của nàng và lời nói hữu tình của nàng, đối lại người khác chắc không làm sao ngủ được.

Nhưng với Phí Độc Hành có lẽ khác hơn.

Hắn đã có nói rồi, không phải hắn “không tham”, nhưng hắn rất biết việc gì nên làm và chỗ nào nên ngừng lại.

Hắn ngừng lại nhưng hắn chưa nằm xuống.

Hắn ngồi nhìn ngọn đèn trần trời, không hiểu hắn đang suy nghĩ những gì.

Nhưng thành linh hắn vụt nhồm mình lên và tắt ngọn đèn.

Hắn bước ra cửa, hắn nghe tiếng động, nhưng hắn lại do dự, hắn trở vào đến bên giường nằm xuống...

* * * * *

Nàng bảo hắn nên tạo một cái mộng thật đẹp.

Hắn chưa hiểu hết ẩn ý của nàng, nhưng hắn không muốn tìm hiểu sâu hơn.

Hắn không nằm mộng vì người nằm mộng là người ngủ mê, hắn không ngủ mê.

Vì vừa tảng sáng, hắn vừa mở mắt là hắn đã hỏi ngay :

- Ai?

Tiếng đáp bên ngoài, hắn nghe tiếng lạ :

- Phí gia, tiểu nhân là Đường sai trực thuộc Tổng hiệu úy.

Phí Độc Hành vẫn nằm yên :

- Có chuyện gì?

Tiếng bên ngoài đáp :

- Tổng hiệu úy sai đến thỉnh Phí gia đến gấp tại hậu kho.

Phí Độc Hành hơi ngạc nhiên, nhưng hắn đáp ngay :

- Hãy về bẩm với Tổng hiệu úy rằng ta sẽ đến ngay.

* * * * *

Qua khỏi một cái sân rộng, trước khi đến gần dãy trại Phòng vệ, là ba nhà kho lớn.

Vừa bước tới đầu sân, Phí Độc Hành đã thấy có chuyện lạ.

Từ bìa sân đi vào phía cửa kho, cách năm bước một người, quân Phòng vệ đứng thành nhiều lớp, ba dãy kho rộng và dài các cửa được mở toát.

Lão sư gia Đào Bằng, Kim Tổng quản, Bạch Xuân Phương đang đứng trước cửa kho.

Bên cạnh Bạch Xuân Phương còn có ba người, hai lão già, một mập một ốm và một gã trung niên đại hán cao lớn, có hàm râu quai nón.

Họ đứng trong tư thái cực kỳ nghiêm cẩn.

Về mặt của Đào sư gia và Kim Tổng quản vô cùng trầm trọng.

Gương mặt thanh tú của Bạch Xuân Phương phủ một màn sương lạnh băng băng.

Phí Độc Hành bước tới làm lễ với Đào sư gia và đưa tay chào Kim Tổng quản, sau cùng hắn vòng tay nói với Bạch Xuân Phương :

- Phục lệnh Tổng hiệu úy.

Bạch Xuân Phương chỉ lão mập, lão ốm, và gã trung niên có râu quai nón :

- Có biết chưa? Ba vị Hiệu úy: Phó Tổ Nghĩa, Sở Phiêu Vân, Mạnh Linh.

Thật thì chưa biết mặt, nhưng Phí Độc Hành đã có nghe tên, lão già mập mạp Phó Tổ Nghĩa là một cao thủ trong Bạch đạo giang hồ, quyền chưởng đều giỏi, nhưng giỏi nhất có lẽ về kiếm pháp, riêng Sở Phiêu Vân và Mạnh Linh đều thuộc về Hắc đạo, hình như cả hai người này công phu của họ khá độc.

Thế nhưng hắn làm như chưa hề biết, hắn chỉ vòng tay chào họ.

Cả ba người, Phó Tổ Nghĩa, Sở Phiêu Vân và Mạnh Linh tuy cũng vòng tay chào lại, nhưng nếu thính tai, ai cũng có thể nghe tiếng “hừ hừ” ngấm ngấm trong cổ họng.

Có thể có nhiều nguyên nhân, nhưng chắc chắn vì họ được phong Hiệu úy phải có một quá trình “công cán”, còn Phí Độc Hành vừa vào là đã ngồi ngang với họ, là nguyên nhất bất mãn đứng hàng đầu.

Sắc diện của Phí Độc Hành rất thản nhiên, hắn hỏi Bạch Xuân Phương :

- Chẳng hay Tổng hiệu úy cho đòi...

Bạch Xuân Phương chỉ ba dây kho và chặn nói :

- Trong kho đã có chuyện.

Phí Độc Hành đưa mắt nhìn vào trong kho, cửa kho mở trống, trong kho những chiếc rương lớn nhỏ chất ngay ngắn thẳng lối, nhìn vào rất khó thấy dấu vết chứng tỏ có chuyện gì đã xảy ra.

Bạch Xuân Phương hỏi :

- Không thấy chuyện gì à?

Bạch Xuân Phương vẫy tay.

Hai tên hộ vệ bước vào kho khiêng ra một cái rương, khóa đã mở ra và ống khóa đặt trên nắp rương.

Bạch Xuân Phương vừa nói vừa cúi xuống giở nắp rương.

Bên trong, lòng rương ngăn làm bảy tám hộc, lòng hộc bọc nhung đỏ nhưng trống rỗng, không thấy một vật gì.

Nàng nói :

- Rương này đựng đầy vật quý, đó là những cổ vật bằng vàng ngọc, và đã bị lấy sạch không còn một vật nào.

Phí Độc Hành nhìn sững cái rương :

- Tổng hiệu úy, khóa không bị mở?

Bạch Xuân Phương gật đầu :

- Đúng, chuyện mới vừa phát hiện, Đào sư gia đến xem xét và mở ra.

Vừa tới là Phí Độc Hành đã quan sát thật nhanh, nóc kho, cửa kho rất kiên cố, cửa bằng thứ gỗ dày, bên ngoài bọc sắt, kho không có cửa sổ, không chứa một lỗ thông hơi, hắn hỏi :

- Trộm vào bằng ngõ nào?

Bạch Xuân Phương lắc đầu :

- Không biết, cái khó hiểu chính ở chỗ đó.

Phí Độc Hành cau mặt :

- Như thế thì làm sao phát hiện báu vật bị mất.

Bạch Xuân Phương ngó Kim Tổng quản.

Kim Tổng quản trao qua một mảnh giấy đỏ, có viết bốn chữ lớn “Vật đã mất rồi”.

Bên cạnh còn có hàng chữ nhỏ: “Coi chừng, càng ngày càng mất, càng mất càng nhiều, sau cùng là từng cái đầu sẽ mất theo.”

Hắn ngược lên hỏi :

- Vật này phát hiện tại đâu?

Bạch Xuân Phương đáp :

- Ngoài cửa, dán ngay trước cửa kho.

Bây giờ Phí Độc Hành mới chú ý, mảnh giấy bị rách đi một góc, có lẽ khi này bóc ra bị xé.

Hắn lại cau mày :

- Tổng hiệu úy, chung quanh đây bố trí canh gác ra sao?

Bạch Xuân Phương đáp :

- Chung quanh kho, công khai có, bí mật có, ngoài những chỗ canh nhứt định, còn có đội tuần lưu và có năm con chó được huấn luyện và thả rong suốt đêm.

Phí Độc Hành biết ngay, người đến trộm phải là cao thủ.

Canh phòng như thế, một con chuột chạy người ta cũng phát hiện ra ngay, làm sao kẻ trộm lại có thể len vào?

Nhất là ngay cửa kho, đó là chỗ dễ nhìn nhứt, dán mảnh giấy nơi đó không phải là chuyện dễ làm.

Hắn đã có nghe tiếng động lúc gần đi ngủ, hắn không hành động mà cũng không thể nói ra.

Hắn hỏi :

- Đêm rồi có ai nghe động tịnh gì không?

Bạch Xuân Phương lắc đầu :

- Không ai nghe thấy gì cả.

Phí Độc Hành hỏi :

- Số anh em phòng vệ có ai bị gì không?

Bạch Xuân Phương lắc đầu :

- Không ai có gì cả.

Chuyện quả lạ lùng.

Trộm làm sao vào sâu được? Vào sâu được cũng không thể đến gần kho, nhứt là giữa bao nhiêu cặp mắt canh phòng.

Phí Độc Hành cau mặt làm thinh.

Bạch Xuân Phương đưa mắt nhìn quanh :

- Giá trị của báu vật là chuyện hẳn nhiên, nhưng Trung Đường phủ báu vật không phải bao nhiêu đó, mất đi cũng chưa phải tổn hại nhiều, chỉ có vấn đề thanh danh, nhứt là thanh danh của Phòng vệ đội mới là đáng nói. Ta hạn cho bốn Hiệu úy trong vòng ba ngày phải thu hồi báu vật và nạp can phạm, nếu không ta sẽ hỏi ngay ở các người.

Phí Độc Hành trao mảnh giấy hồng lại cho Kim Tổng quản và nói :

- Tổng hiệu úy, xin người hãy thu hồi lệnh đó.

Bạch Xuân Phương quay lại nhìn thẳng vào mặt hắn :

- Tại sao?

Phí Độc Hành đáp :

- Đào sư gia đã có nói, nhiệm vụ của thuộc hạ chuyên lo đối phó bên ngoài, những chuyện gì xảy ra trong phủ, thuộc hạ không có bốn phận, chức trách đã rất rõ ràng, vì thế...

Bạch Xuân Phương quay qua phía Đào Bằng :

- Đào lão, có phải như thế hay không?

Đào Bằng gật đầu :

- Đúng, tôi đã phân công cho Phí lão đệ như thế, bởi vì trong bốn Hiệu úy, mỗi người đều có công việc khác nhau.

Bạch Xuân Phương nhướng mắt :

- Như thế, tôi có thể cải biến sự phân nhiệm đó được chứ?

Đào Bằng hơi do dự, nhưng sau cùng ông ta lại gật đầu :

- Là một vị Tổng hiệu úy, Bạch cô nương có thể làm như thế.

Vành môi của Bạch Xuân Phương hơi nhếch lên, nhưng nàng lại không cười, cái nhếch môi đặc ý.

Nàng nói :

- Như thế là tốt.

Và nàng quay qua Phí Độc Hành, giọng nàng lạnh băng băng :

- Bắt đầu từ giờ phút này, Phí hiệu úy phụ trách nội phủ, ba vị kia lo công chuyện bên ngoài.

Phí Độc Hành khẽ nghiêng mình :

- Thuộc hạ do Đào lão đưa vào đây, lại do Đào lão đề bạt, nếu Đào lão không có ý kiến gì khác thì thuộc hạ xin tuân lệnh :

- Vành môi khắc bạc của Bạch Xuân Phương lại nhếch lên :

- Tuy nhiên là phải tuân mạng, nghe cho kỹ, ta hẹn cho Phí hiệu úy trong vòng ba ngày...

Phí Độc Hành chặn ngang :

- Tổng hiệu úy, chuyện này đáng lý không thể trút cả vào thuộc hạ.

Bạch Xuân Phương đành mặt :

- Tại sao?

Phí Độc Hành đáp :

- Tổng hiệu úy ban lệnh cải sửa nhiệm vụ vào ngày hôm nay, bắt đầu từ giờ phút này, nội phủ phát sinh chuyện gì dù là nhỏ, thuộc hạ chịu hoàn toàn trách nhiệm, nhưng nếu chuyện xảy ra từ giờ phút này trở về trước, thuộc hạ không thể đảm đương.

Bạch Xuân Phương gắt giọng :

- Nhưng ta vẫn giao chuyện này cho người, vậy người có tiếp nhận hay không?

Phí Độc Hành nhẹ đưa mắt về phía Đào Bằng.

Vị Sư gia của Trung Đường phủ làm thinh.

Hắn nói :

- Nếu Tổng hiệu úy cho rằng như thế là công bình thì thuộc hạ xin nhận.

Bạch Xuân Phương hừ hai ba tiếng :

- Có gì lại phải viện đến công bình, ta là Tổng hiệu úy, ta cần kiểm nhiệm tất cả những kẻ dưới tay về tài năng, trí thức, bây giờ ta ra lệnh cho Phí hiệu úy, trong vòng ba ngày thu hồi báu vật cầm nã can phạm, trong vòng ba ngày đó, nhiệm vụ không thành, chức vụ Hiệu úy sẽ được trao cho người khác.

Nàng quăng cái ống khóa xuống đất và quay mình đi thẳng.

Không chào Đào lão cũng không vẫy tay cho thuộc hạ.

Phó Tổ Nghĩa, Sở Phiên Vân và Mạnh Linh vội vã bước theo.

Nói là “vội vã” là tại vì dáng điệu “ăn rập” của họ chớ thật ra thì họ vẫn còn thừa thì giờ để ném vào mặt Phí Độc Hành những tia mắt đắc ý và khinh mạn.

Phí Độc Hành làm như không thấy.

Hắn đã ỉn nhẩn nhiều rồi, bây giờ chắc có thừa sức để ỉn nhẩn thêm. Về mặt Đào Bằng thật khó chịu, ông ta thở ra :

- Phí lão đệ, cũng đừng thềm để ý làm chi!

Phí Độc Hành mỉm cười :

- Đào sư gia, thật không ngờ Trung Đường phủ lại có những thứ linh như thế này.

Đào Bằng vỗ nhẹ lên vai hắn :

- Lão đệ, ta biết đây là chuyện không công bình, cũng biết lão đệ đã phải chịu hiếp, nhưng xin lão đệ cứ yên lòng hành sự, vì ít nhứt ta cũng không xử tệ với lão đệ, riêng về chuyện này vạn nhứt bất thành tại Trung Đường phủ, ta sẽ vì lão đệ mà có lời biện bạch.

Kim Tổng quản lắc đầu :

- Vị Bạch cô nương của chúng ta cũng thật quá đáng, hiếp người mới vào như thế là chuyện không nên. Không trọng Tăng thì ít ra cũng nên kính Phật!

Đào Bằng mím miệng gật gù :

- Chịu đã quá lắm rồi, nhưng nhớ rằng dựa vào Thiếu gia cũng chỉ dựa có mức thôi chớ, cứ để xem, ai hơn ai đó là thật sự...

Ông ta vẫy tay với Phí Độc Hành rồi bỏ đi thẳng vào trong.

Kim Tổng quản cười gượng gạo :

- Chuyện đã đến mức này thì chỉ còn cách là Phí lão đệ nên cố mà ỉn nhẩn, cố mà gắng sức...

Không phải ở một câu nói, mà bằng vào thái độ, vị Kim Tổng quản này đã phân định rõ ràng lập trường.

Hắn có vẻ gần với Phí Độc Hành và Đào lão sư gia.

Phí Độc Hành cười :

- Cũng không sao, bước vào ngưỡng cửa này, tôi đã là một đương sai, đâu có thể ngồi chơi xơi nước? Kim Tổng quản thấy có phải thế không? Chỉ có điều tôi hơi lạ là không hiểu tại sao Bạch Tổng hiệu úy lại có vẻ ác cảm với tôi như thế? Vì tôi nghĩ, vào đây tôi chưa hề đắc tội với người...

Kim Tổng quản lắc đầu :

- Vừa mới đặt chân vào thì làm sao lại đắc tội với ai? Cái gút chính là lão đệ do Đào lão tiến dẫn, rồi lại được Cửu phu nhân đệ bạt, trong khi Bạch cô nương lại dựa vào thế lực của Thiếu gia. Thêm vào đó, Bạch cô nương vốn đã rắc rối với Đào lão, hai người từ lâu đã có chuyện ngầm ngầm chống đối lẫn nhau. Thiếu gia là con của Đại phu nhân, cùng với Cửu phu nhân vốn đã không bình tĩnh, Phí lão đệ đang lâm vào giữa hai sức ép, chắc chỉ có ngộ hay nhứt là tìm cách lách mình tránh né. Ồi chà, bên ngoài nhìn vào cứ ngỡ nội phủ rất bình tĩnh, chớ ai có biết đâu từng đợt sóng ngầm quật đến rung rinh.

Phí Độc Hành vòng tay :

- Thật rất khó mà phân định được những điều phức tạp về sau, xin được sự chiếu cố của Tổng quản.

Kim Tổng quản cười nhẩn nhó :

- Làm một tên chuyện gọi là a hoàn, giữ râu chìa khóa này thật chẳng ra gì...

Nhưng cũng không sao, tôi và Đào lão vốn là chỗ thâm tình, những chuyện nhỏ, xin lão đệ cứ tin vào tôi, nhưng còn đại sự thì lão đệ nên cùng bàn với Đào lão. Đào lão là người của Cửu phu nhân, bỗng nhiên lại trao chức Hiệu úy cho lão đệ, trong bốn vị Hiệu úy Phòng vệ, ít nhất cũng phải có một người bên phe Đào lão, chuyện đó chắc lão đệ biết đã rõ ràng.

Phí Độc Hành lại vòng tay :

- Xin Tổng quản yên lòng, tôi sẽ cố gắng gỡ những cái gai cho Đào lão.

Kim Tổng quản gật đầu :

- Đúng rồi, Đào lão là con người như thế nào chắc lão đệ đã biết, chỉ cần có hậu thuẫn thì lời nói của ông ta sẽ tang nhiều giá trị, thế lực của ông ta sẽ mạnh hơn lên...

thôi ráng nghe, lão đệ, tôi còn có nhiều chuyện nữa...

Hắn vẫy vẫy tay và đi thẳng ra sau.

Trong kho chỉ còn có một mình Phí Độc Hành.

Vành môi hắn hơi nhếch lên hình như hắn có một nụ cười kín đáo.

Cửu phu nhân có Đào lão, bên cạnh Đào lão tự nhiên còn có nhiều thân thủ, trong đó có cả vị Kim Tổng quản.

Bạch Xuân Phương có ít nhất là hai tên Hiệu úy, bên dưới còn có đám tay sai, bên trên đục vào vị Thiếu gia, thế đứng đôi bên rất rõ ràng.

Muốn ngồi lên được trong Trung Đường phủ là phải quật vào cái ghế Tổng hiệu úy, cái ghế này khá vững.

Nhưng Phí Độc Hành không lo lắm, hắn biết rõ hắn cần phải đục vào đâu.

Bạch Xuân Phương có thái độ rất rõ ràng, nàng muốn loại hắn, nhưng chưa biết chừng, con đường đi lên của nàng là con đường đất, lên rất khó mà khi tuột xuống lại quá dễ dàng.

Khi lên, phải bước từng bước một, nhưng khi tuột xuống rất nhanh.

Chuyện đã cũ xi, ai cũng có thể thấy, chỉ có người đang cố trèo lên là không thấy, những người đó lại dễ dàng tuột dốc.

Phí Độc Hành lại mỉm cười một mình.

Hắn chưa chắc đã hơn ai, nhưng chắc chắn hắn thấy được trên dốc và dưới dốc, hắn lại thấy được chỗ đứng của mình.

Nếu hắn có hơn người khác có lẽ là hơn chỗ đó.

Nhưng bây giờ hắn không có thì giờ để nghĩ sâu hơn, hắn đang bận quan sát dây kho...

46. Một Cuộc Hành Hương

Đã nói “kho” tự nhiên là phải kiên cố.

Kho chứa nhiều vật quý giá nhất định phải kiên cố nhiều hơn.

Kho chứa báu vật của Trung Đường phủ, sự kiên cố phải được gia tăng gấp trăm ngàn lần hơn nữa.

Vách tường, cửa sắt, trên lớp ngói, nhưng dưới lớp ngói còn có một lớp khác, không phải cây như những kho kiên cố khác, lớp lót dưới ngói trong kho Trung Đường phủ bằng sắt.

Không phải sắt dày như cánh cửa, nhưng chắc cũng không mỏng lắm.

Trừ những kẻ có tà thuật, hô phong hoán vũ, sủi đậu thành binh, độn giáp tàng hình, nhất định không có chỗ nào chui lọt.

Nhưng những thứ “tà thuật” truyền khẩu đó, Phí Độc Hành chưa thấy, vì chưa thấy nên hắn không tin.

Như vậy, tên trộm này nhứt định không phải âm binh cũng không phải “hóa con ruồi chui qua kẹt cửa” như Tề Thiên Đại Thánh, hẳn phải là người, mà đã là người thì hẳn phải có chỗ chui vô.

Nhứt định phải có.

Hoặc công nhiên mở cửa, hoặc chui dưới chân giường... trở nóc...

Phí Độc Hành nhìn lên trên nóc.

Dưới lớp ngói còn có một lớp sắt.

Và dưới nữa là những sà ngang.

Sà ngang lớn nhứt là cây sà ngang chính giữa.

Phí Độc Hành nhún chân phóng mình lên đó.

Sà ngang quá lớn, một người nằm cho khéo, đứng dưới khó trông thấy.

Đã lớn bề ngang mà lại ở trong kho, lâu ngày, bụi ít cũng thành nhiều, trên cây sà ngang đó là một lớp bụi dày.

Trên lớp bụi đó, Phí Độc Hành thấy dấu.

Cái dấu đáng chú ý nhứt là cái dây thừng.

Chỗ dấu buộc sợi dây thừng ngay chỗ đặt cái rương mất báu vật.

Phí Độc Hành ngẩng mặt lên.

Từ cây sà ngang đứng dưới gần đưng nóc nhà.

Hắn thấy gần nóc có một dấu tròn in trên lớp sắt.

Dấu thật nhỏ, y như một sợi chỉ khoanh tròn, đứng dưới đất không làm sao thấy được, mà cho dầu có lên cây sà ngang nhưng nếu không ngay chỗ dấu bụi cũng khó nhận ra.

Dấu tròn đó không lớn, Phí Độc Hành đưa tay đỡ thử, lớp sắt bị khoét, khoét thật khéo, bằng vào lỗ khoét đó, có thể chui lọt đầu người.

Mảnh sắt bị khoét đứt được, nhưng lại không rơi xuống.

Phí Độc Hành nhảy xuống đất.

Hắn bước ra cửa đi vòng từ bên phải sang bên trái rồi đi thẳng ra sau.

Bên sau, máu khó cách đầu tường chừng non trượng, nơi đó có bốn ổ canh phòng, mấy tên Phòng vệ mang đao qua lại.

Thường bên sau rất cao, đầu tường gần ngang với nóc kho.

Bước tránh qua bên phải cho khuất tầm mắt mấy tên Phòng vệ, Phí Độc Hành tung mình mọt sát trên nóc nhà.

Vòng tường tuy cao, nhưng nhìn ra sau vẫn thấy một hẻm nhỏ, tối om, dọc hai bên là cửa sau của nhiều dãy nhà, bên ngõ hẻm có rãnh nước, rác rưởi, phóng uế bừa bãi.

Phí Độc Hành bò lại gần sà ngang, nhắm đúng chỗ có dấu tròn, gỡ mấy miếng ngói, rất dễ gỡ và hắn thấy lớp vôi sắt bên dưới đúng chỗ có lỗ tròn.

Miếng sắt của lỗ khoét có đánh dấu hình chữ thập, bốn đầu cây ló ra cản không cho miếng sắt bị khoét rơi xuống, nhưng đỡ lên thì lại rất dễ.

Phí Độc Hành biết tên trộm vào tại chỗ này.

Nhưng lỗ khoét nhỏ lắm, phải là một con người nhỏ thó như đứa trẻ lên mười và nhứt định tên trộm này phải luyện giới “Rút Cốt Công”, chỉ có hạng người như thế mới chui vào trong được.

Những tay chuyên môn nghề này mà có vóc người nhỏ thó rất ít, thêm chuyên luyện được “Rút Cốt Công” để có thể ép mình chui vào lỗ nhỏ như thế này thì lại càng ít hơn nữa.

Phí Độc Hành đẩy ngói lại và nhè nhẹ tung mình xuống.

Vòng ra phía trước kiếm một tên Lãnh ban Đội trưởng, Phí Độc Hành nhìn xói vào mặt hắn và hỏi :

- Tối hôm qua cũng những người này gác phải không?

Tự nhiên tên Đội trưởng chớ không phải Tổng hiệu úy, hắn không dám coi thường “người mới”, hắn vòng tay cung kính :

- Bẩm Hiệu úy, chính những người này.

Phí Độc Hành bảo tên Đội trưởng cho tập hợp, nhưng hắn không hỏi, cũng không nói gì, hắn chỉ nhìn qua rồi cho giải tán.

Căn dặn viên Đội trưởng đóng cửa kho và nhắc chừng chuyện canh phòng xong, Phí Độc Hành quay trở về phòng và sau đó là mất dạng.

Không thấy bóng dáng của hắn, nhưng đám quân Hộ vệ từ Trung Đường phủ lại túa ra, toàn thành Bắc Kinh gần như không một ngõ ngách nào không bị lục soát.

Nhiều tay nhám nhúa thuộc Hắc đạo giang hồ rút trong góc nhà không dám lộ mặt ra, thậm chí có nhiều tay “rút quá” đã vội tìm phương “lánh nạn”.

Toàn thành Bắc Kinh xáo trộn một cách bất bình thường.

* * * * *

Nhưng trong Trung Đường phủ thì lại bình thường.

Mọi người đều không có vẻ gì lo lắng, họ ra vào y như thông lệ, sự bình thản đến mức người ta tưởng chừng như chuyện xảy ra không phải ở nơi đây.

Những cô a hoàn vẫn thấp thoáng hậu đường, vườn hoa tươi màu, những con bướm vây quanh nhõn nhơ.

Cỗ xe hoa quý của Cửu phu nhân vẫn chuẩn bị để đưa Cửu phu nhân đi hành hương ở “Diệu Phong Sơn” như thường lệ.

Nghe đâu Cửu phu nhân quá muộn con, nên người thường đến am vân cầu tự, chuyện đó quá thường nên chỉ có người toán hộ vệ hầu cận là lo sửa soạn, ngoài ra không một ai chú ý.

Cỗ xe ra cửa Phủ.

Từ đó đến “Diệu Phong Sơn” bằng con đường rộng và bằng phẳng, hai bên đường cổ thụ che tàn mát rượi, vừa cầu tự, Cửu phu nhân lại còn thích rong xe trên con đường đó để nhàn du.

Con đường rộng, hai bên có rừng cây, ít người qua lại, vì nó không phải thông lộ vào thành.

Cỗ xe đến một ngõ ngoặt của khu rừng rậm, từ trong ngõ ngoặt đó lại có một cỗ xe.

Cỗ xe nhỏ dân thường.

Cửu phu nhân xuống xe và sang qua xe nhỏ đó.

Cỗ xe hoa quý của Cửu phu nhân nhưng không người cứ trực chỉ “Diệu Phong Sơn”, còn cỗ xe nhỏ mà có Cửu phu nhân ngồi thật thì quay trở lộn vào thành.

* * * * *

Tòa trang viện nguy nga phía tây thành mở rộng.

Cỗ xe của Cửu phu nhân vào cổng đó.

Dãy hành lang, thông từ hậu viện, có một gian phòng trang hàng lộng lẫy, thảm hồng, trước gấm và kỷ trà bằng gỗ quý màu nâu.

Người thiếu phụ vẫn ngồi trên chiếc ghế rộng lót nhung, trên kỷ là chén trà chó không phải đĩa nho như bữa trước.

Cỗ xe của Cửu phu nhân đứng cạnh hồ sen.

Một cô tỳ nữ bước vào cúi mọp mình :

- Bẩm Đàn chủ, Thúy Quyên đã đến.

Đôi mắt lim dim phủ làn mi cong vút của người thiếu phụ nhướng lên :

- Ta đã nghe tiếng xe, hãy gọi nói vào.

Chỉ một phút sau, Cửu phu nhân bước vào, dẫn đường là viên Tổng quản lùn mập áo đen.

- Bẩm Đàn chủ, thuộc hạ xin bái kiến.

Bàn tay ngà ngọc của người thiếu phụ nhẹ vẫy lên :

- Ngồi đi.

Cửu phu nhân khép nép ngồi xuống chiếc ghế xé về bên trái.

Người thiếu phụ lại vẫy tay về phía sau lưng :

- Châm trà cho Thúy Quyên.

Cửu phu nhân nghiêng mình :

- Đa tạ Đàn chủ.

Người thiếu phụ mỉm cười :

- Về nhà mà khách sáo gì dữ vậy?

Nhìn Cửu phu nhân một thôi, người thiếu phụ lại cười :

- Cách không mấy ngày mà Thúy Quyên đẹp hẳn ra, thảo nào lão Hòa Khôn không chết mê sao được, có lẽ hẳn muốn nuốt trứng cô luôn đó phải không?

Cửu phu nhân lại khép nép :

- Đàn chủ quá khen, nếu không nhờ Đàn chủ thì thuộc hạ không làm sao vào Trung Đường phủ được.

Người thiếu phụ nhẹ lắc đầu :

- Thôi đi cô ơi, đừng có “đưa” tôi lên cao quá...

Người thiếu phụ có đặc điểm là thái độ thay đổi thật nhanh, đang cười cợt bỗng nghiêm giọng lại :

- Ta đã nói rồi, quan hệ giữ ta và cô hà lại chẳng biết hay sao mà còn nói chuyện tạ hay không tạ...

Cửu phu nhân làm thinh.

Người thiếu phụ lại hỏi :

- Người có biết ta gọi về để làm chi không?

Cửu phu nhân đáp :

- Xin Đàn chủ minh thị.

Người thiếu phụ hỏi :

- Trong phủ Hòa Khôn có một tên họ Phí mới đến phải không?

Cửu phu nhân có vẻ ngạc nhiên :

- Vâng, nhưng sao Đàn chủ lại biết?

Người thiếu phụ đáp :

- Lát nữa rồi ta sẽ cho biết. Gã họ Phí đó tên gì?

Cửu phu nhân nói :

- Hẳn tên Phí Độc Hành.

Người thiếu phụ gặng lại :

- Có thật tên là Phí Độc Hành không?

Cửu phu nhân đáp :

- Nghe họ gọi như thế, nhưng chẳng hay có chuyện chi, bẩm Đàn chủ?

Người thiếu phụ nghiêm mặt :

- Ta muốn biết lai lịch của gã họ Phí đó.

Cửu phu nhân đáp :

- Điều đó thuộc hạ không rõ, nếu Đàn chủ muốn biết, thuộc hạ xin về hỏi lại.

Người thiếu phụ gặng giọng :

- Người về hỏi và báo cho ta biết ngay.

Cửu phu nhân mấp mí đôi môi hình như muốn nói điều gì nhưng rồi lại làm thinh.

Người thiếu phụ hỏi :

- Người có gì muốn hỏi phải không?

Cửu phu nhân ngẩng mặt :

- Đa tạ Đàn chủ, chẳng hay Đàn chủ cho thuộc hạ truy nguyên họ Phí để...

Người thiếu phụ đưa mắt cho viên Tổng quản lùn :

- Nói cho nó biết.

Nghe viên Tổng quản thuật chuyện gặp Phí Độc Hành, Cửu phu nhân chớp mắt :

- Nhưng làm sao biết người đó chính là hắn?

Người thiếu phụ đưa mắt cho tên có râu mép, hắn thuật chuyện uống rượu tại Thiên Kiều với Đỗ Nghị và Phí Độc Hành.

Cửu phu nhân cau mặt :

- Hắn có gan mặt nào mà lại dám chống với người của bản giáo...

Người thiếu phụ nói :

- Nếu hắn là con người mà ta hoài nghi thì hành động của hắn không có gì là lạ cả.

Cửu phu nhân hỏi :

- Chẳng hay Đàn chủ hoài nghi hắn là ai?

Người thiếu phụ gằn từng tiếng :

- Phí Mộ Thư, “Tướng Cướp Liêu Đông”.

Cửu phu nhân mở tròn đôi mắt :

- “Tướng Cướp Liêu Đông”? Nhưng làm sao Đàn chủ hoài nghi hắn là Phí Mộ Thư?

Người thiếu phụ đáp :

- Người không nghe Chu Tế nói đó hay sao, người của Tuần Bổ Dinh chỉ mặt nói hắn là Phí Mộ Thư, hắn chối không chịu và cho đến khi nghe hắn là Hiệu úy của quân Phòng vệ Hòa Khôn, những tên Tuần Bổ Dinh mới không dám đụng vào hắn nữa.

Cửu phu nhân lắc đầu :

- Không phải, hắn làm sao lại là Phí Mộ Thư...

Người thiếu phụ gặt lại :

- Tại sao người biết hắn không phải là Phí Mộ Thư?

Cửu phu nhân đáp :

- Đàn chủ chắc đã từng nghe nói Phí Mộ Thư bị án sát nhân, bị bắt và giam giữ tại Đề Long Phụng Thiên hơn tám năm rồi.

Người thiếu phụ lắc đầu :

- Cô mà biết cái gì? Cô chỉ nghe hắn bị bắt bị giam chứ chưa biết con người thực sự của hắn.

Cửu phu nhân cau mặt :

- Như thế lại càng không phải, nếu hắn là Phí Mộ Thư thì làm sao lại đến được Kinh sư.

Người thiếu phụ cười gằn :

- Người mà biết gì về hắn, không ai hiểu hắn hơn ta, có chuyện gì mà hắn không dám, không làm? Cứ theo hiện tại mà nói nếu hắn là Phí Mộ Thư thì ai dám làm gì hắn chứ?

Cửu phu nhân lắc đầu :

- Thuộc hạ không tin hắn là tướng cướp Phí Mộ Thư.

Người thiếu phụ nhướng mắt :

- Ta cũng chưa quả quyết hắn là Phí Mộ Thư, nếu biết chắc thì ta đâu lại bảo người dò hỏi? Nếu hắn không phải là Phí Mộ Thư thì con người đó có thể lôi kéo để dùng, nhưng nếu hắn quả là Phí Mộ Thư thì ta phải ra tay trước.

Vành môi của Cửu phu nhân mấy động, vẻ mặt nàng hơi biến đổi :

- Bẩm Đàn chủ, thuộc hạ không hiểu, vì nếu hắn là Phí Mộ Thư thì tại sao mình lại không lôi kéo hắn mà lại phải ra tay trừ hắn?

Người thiếu phụ cười nhạt :

- Người mà biết cái gì, nếu hắn đúng là Phí Mộ Thư thì chuyện hắn đến Kinh sư chín phần đã nhắm thẳng về mình, không ra tay trừ hắn trước, chờ cho hắn chụp đầu rồi mới gỡ à?

Càng lúc vẻ mặt của Cửu phu nhân càng có vẻ lạ lùng, nàng nói :

- Đàn chủ, như thế thì thuộc hạ lại càng không hiểu vì sao ta phải trừ khử hắn, mình và hắn không thù không oán, như vậy hắn nhắm vào mình để làm chi? Thêm vào đó, bây giờ hắn bị chồng thêm một cái tội sát nhân vượt ngục, vốn còn chưa an ổn thì làm sao lại dám gây sự với ta?

Người thiếu phụ gặt :

- Ta đã nói người không hiểu gì cả đâu, bảo dò xét thì cứ dò xét, đừng có lôi thôi gì cả, bảo làm gì thì cứ làm cho tròn việc ấy, nghe chưa?

Cửu phu nhân vội cúi đầu ngậm miệng.

Người thiếu phụ vẫy tay :

- Không còn chuyện gì khác nữa, về đi. Hãy nhớ, họ xét cho nhanh và báo cáo cho nhanh, lệnh như thế nào làm như thế ấy, không được tự chuyên làm hỏng việc, hãy nhớ Giáo qui nghe chưa?

Cửu phu nhân cúi đầu :

- Đàn chủ yên lòng, thuộc hạ không dám tự chuyên.

Người thiếu phụ gật đầu :

- Tốt, về đi.

Cửu phu nhân đứng dậy vòng tay mọp mình lui lần ra cửa.

Người thiếu phụ vụt đưa tay :

- À, trong phủ có chuyện chi mà cái bọn chó săn ào ra quây lung tung như thế?

Cửu phu nhân đáp :

- Nghe nói có trộm vào trong phủ.

Người thiếu phụ gật gù :

- Khá, không biết họ là ai, dám vào Trung Đường phủ ăn trộm là khá đó. Nếu biết, ta có thể thu dụng họ. À, nhưng mất những món gì?

Cửu phu nhân đáp :

- Nghe nói có mấy món đồ xưa bằng ngọc.

Người thiếu phụ nói :

- Như vậy thì ăn thua gì, đối với Hòa Khôn chỉ cần lên tiếng thì thiếu gì của quý.

Được rồi, về đi.

Cửu phu nhân lại cung kính cúi đầu lần nữa...

Nhưng người thiếu phụ lại đưa tay :

- Đúng rồi, không nên hỏi phăng làm kinh động, người tìm cách đưa gã họ Phí đi ra ngoài, và báo cho ta biết trước, ta rình xem là chắc, nhứt định Phí Mộ Thư không qua được mắt ta.

Cửu phu nhân tái mặt, nàng lật đật cúi đầu vâng dạ lui ra.

* * * * *

Suốt hai ngày dân chúng thành Bắc Kinh chờ no ngang.

Nhiều người không nuốt trôi cơm mà vẫn không nghe đói.

Đám Hộ vệ Trung Đường phủ chỗ nào cũng có, quán ăn thừa khách, chợ búa ế ẩm, những người có việc qua đường là ba chân bốn cẳng cho xong việc là rút kín vô nhà.

Trong ngày thứ hai, Trung Đường phủ bỗng sanh chuyện lạ.

Trời vừa tối hai tên cận vệ cho Đào sư gia chỉ huy, khiêng một cái rương lớn vào kho, chuyện đó cũng chưa có gì đáng lạ.

Nhưng vừa sáng hôm sau, tức là sáng ngày thứ ba là lại khiêng ra.

Không ai biết trong rương có vật quý gì, đến nỗi Đào sư gia đêm tối phải gọi vào kho “an toàn” rồi sáng mới khiêng ra như thế.

Ai cũng ngơ ngác, nhưng không một ai dám hỏi.

Có những phỏng đoán, vì vụ trộm xảy ra cho nên Đào sư gia không dám để báu vật trong tư dinh và ai cũng biết gọi vào kho là an toàn nhứt, vì bây giờ cho dầu có ngọc Liên thành, trộm cũng không dám vào kho lần nữa.

Không kể trộm nào đại đột lại dám ăn hàng chỗ cũ được canh phòng cẩn mật.

Và đến tối ngày thứ ba thì Đào lão gia lại cho khiêng vào kho.

Quả đúng như người phỏng đoán, lão sư gia đã ngán quá rồi, chắc chắn trong rương đó toàn là vật quý giá nhứt của ông ta.

Cũng không chừng đó là vật quý trong nội phủ.

Nhưng khi cửa kho vừa khóa lại thì có mặt Bạch Xuân Phương.

Mặt nàng lạnh băng băng :

- Đào lão, Phí Độc Hành đâu?

Đào Bằng đáp :

- Sáng sớm đưa người ra ngoài, cho đến bây giờ vẫn chưa về.

Bạch Xuân Phương cau mặt :

- Đi làm cái gì? Tại sao bữa nay đã đúng hẹn ba ngày, mà chưa thấy phục lệnh?

Đào Bằng mỉm cười :

- Bạch cô nương gấp quá, mấy hôm nay hấn không nghỉ được phút nào, đêm ngày lo nhiệm vụ...

Bạch Xuân Phương chận nói :

- Mất tôi chưa mù, hấn làm là nhiệm vụ của hấn, chớ đâu có ai bắt buộc? Nhưng hạn kỳ của tôi đưa ra đã đến rồi, hấn phải phục lệnh. Đó là lệnh.

Đào Bằng mỉm cười :

- Công việc nhiều làm cho Bạch cô nương phải quên, cho đến giờ tý đêm nay mới đúng là tới hạn kỳ chớ.

Bạch Xuân Phương đành mặt :

- Tốt, giờ tý thì cứ chờ giờ tý, cũng hy vọng rằng đúng giờ hấn giải người và vật đến cho tôi.

Nàng quay phắt bỏ đi không thềm chào hỏi.

Đào Bằng cau mày, ông ta liếc nhìn vào cửa kho và lặng lẽ đi ra...

* * * * *

Trước cửa kho là gian phòng của viên Đội trưởng.

Đào sư gia vừa đi khuất là tên Đội trưởng lo ra, hấn xốc đao đi vòng phía sau kho.

Nơi này có bốn ổ canh, đám Phòng vệ thấy viên Đội trưởng men lại gần thì vòng tay thi lễ :

Tên Đội trưởng nói :

- Bây giờ thất cả phải cẩn thận, Hiệu úy đi có lẽ đến nửa đêm, biết chưa?

Đám Phòng vệ cúi đầu và một tên lên tiếng :

- Thưa Đội trưởng, bây giờ có thể thả chó được chưa?

Tên Đội trưởng trừng mắt :

- Thả làm gì sớm vậy? Không có chó rồi làm sao? Bộ bọn bây lại không bằng mấy con chó đó à?

Bị một gáo nước lạnh dội ngay vào đầu, đám Phòng vệ thộn người đứng lạng lạng.

Viên Đội trưởng hất mặt :

- Cho các người biết, đêm nay phải đề cao cảnh giác, coi chừng vật này chưa kiếm được lại mất thêm vật khác, nếu vậy, chẳng những Hiệu úy mất chức mà tất cả cũng khổ lay đó.

Nói xong là hấn quay mình đi trở lại, hấn đi hấp tấp và vấp phải cục đá dưới chân xiển niên...

Bọn Phòng vệ tức cười nhưng đâu ai dám to ban, họ cố cúi mặt cắn môi nuốt cơn cười vào bụng.

Chừng như đau quá, viên Đội trưởng nổi xung, hấn cúi xuống cầm viên đá ném thốc qua đầu tường, miệng chửi thề lảm bảm.

Thái độ của hấn cũng làm cho đám Phòng vệ tức cười hơn nữa, nhưng họ cố nín và quay mặt qua chỗ khác.

Họ không thể ngờ kèm theo cục đá mà viên Đội trưởng quăng qua tường đó lại thêm một mảnh giấy vo tròn.

Bên ngoài tường là ngõ hẻm tối om.

Bên ngõ hẻm lại có mương nước dơ hầy.

Chỗ thuận tiện nhất cho chuột đi kiếm ăn trong đêm tối.

Có tiếng chuột rút và lại có tiếng mèo ngao.

Tên Đội trưởng chửi thề :

- Mẹ họ, có chuột là có mèo, mẹ họ, bắt được cũng còn lâu.

Hấn vừa quay bước thì dưới chân tường có tiếng chuột rút lên như bị mèo chụp phải và tiếp liền theo đó là một chú chuột khá to chạy hoảng vào phía kho.

Viên Đội trưởng la lên :

- Đập nó, đập nó, coi chừng chun được vào kho là gặm rương hư hể t...

Đám Phòng vệ ào theo rượt đập.

Con chuột tuy nhỏ, nhưng cả đám Phòng vệ cũng khó ăn, chúng rượt vòng vòng...

Ngay trong lúc đó, một bóng đen từ trên đầu tường phía sau phóng vút vào, mọp mình sát nóc kho, thân pháp của người đó thật nhanh, thật nhẹ.

Đó là một bóng người áo đen nhỏ thó, dáng người chỉ bằng cỡ một đứa bé lên mười.

Thật nhanh và thật lành nghề, bóng đen giở mấy miếng ngói ngay chỗ nóc nà bị khoét và chỉ trong nháy mắt hấn đã tuột hẳn vào trong.

Bên trong tối giữa bàn tay không thấy.

Bóng đen bắt đầu hành động.

Hấn hành động rất khôn ngoan.

Hấn thừa sức để nhảy xuống, nhưng hấn đề phòng đồ vật bên trong, một tiếng khua động nhẹ cùng là nguy hiểm.

Hấn xuống đứng trên một cái rương.

Nhưng hấn chưa hành động thì bỗng có tiếng người, tiếng thật nhỏ :

- Tối quá không dễ thấy được đâu, có đuốt sẵn đây...

Ánh sáng bật lên ngay theo câu nói.

Bóng đen hoảng hốt thụt lui, nhưng cổ tay hấn đã vào tay người khác.

Hấn mở tròn đôi mắt nhìn người trước mặt, Phí Độc Hành!

Gã áo đen nhỏ thó không kịp lên tiếng là đã bị Phí Độc Hành xách bổng lên và sau đó, hấn được nằm kỹ trong một rương lớn.

Phí Độc Hành tắt đuốc tung mình lên sà ngang và theo chỗ trống chui ra.

Thuật “Rút Cốt Công” của hấn cũng không thua bóng đen khi này.

Hấn tung ra sau tường, trong lúc đám Phòng vệ hầy còn quần với con chuột ở phía dưới kho.

Sau tường là ngõ hẻm tối om.

Tuy tối, nhưng vẫn có thể thấy một bóng đen đang đứng sát chân tường.

Y như một con bò cắt xốt mồi, Phí Độc Hành lao vút xuống ngay chỗ bóng đen.

Chân vừa chạm đất, Phí Độc Hành đã xốc lấy bóng đen lao vút thẳng vào một ngõ tối khác mất luôn.

Một phút sau, Phí Độc Hành lại từ đầu tường bên ngoài phóng vọt vào.

Bây giờ thì đám Hộ vệ bên ngoài mới phát giác ra, chúng rập nhau báo động...

Phí Độc Hành trầm giọng :

- Câm miệng lại!

Nghe tiếng Phí Độc Hành, đám Hộ vệ hoảng hồn dạt hẳn ra :

- Hiệu úy!

Phí Độc Hành trầm giọng :

- Đội trưởng!

Tên Đội trưởng bước tới vòng tay, sắc mặt hấn hơi tai tái.

Tất cả những ổ canh công khai bí mật đều ập lại, nhưng Phí Độc Hành đã khoát tay :

- Hãy trở về vị trí.

Chờ cho bọn Phòng vệ tản ra rồi, Phí Độc Hành ngó tên Đội trưởng :

- Bọn trộm bị khám phá, ta bắt một còn một chạy thoát, người hãy đến thỉnh Đào lão gia.

Tên Đội trưởng cúi đầu và quay đi thật nhanh, hấn quên luôn câu “Tuân lệnh” cần phải có.

Phí Độc Hành nhìn theo mỉm cười và bảo tên Phòng vệ đứng gần :

- Người hãy đi báo cho Đào lão gia biết.

Vừa sai tên Đội trưởng, bây giờ lại sai thêm nữa, cũng chỉ đến báo cùng Đào lão, tên Phòng vệ ngẩn tò te...

Hấn đứng ngó Phí Độc Hành, hấn không biết lỗi tai mình đã hết linh, hay vị Hiệu úy mệt quá rồi đâm lẫn.

Cho đến khi Phí Độc Hành gất một lần nữa hấn mới hoàn hồn cúi đầu “tuân lệnh” quay đi.

Phí Độc Hành tung mình nhảy vút ra tường.

47. Gặp Lại Người Quen

Tên Đội trưởng Phòng vệ chạy thật nhanh.

Nhưng không phải chạy về hướng tư dinh của Đào Bằng mà lại chạy về hướng Thiên Kiêu.

Hấn không ngờ phía sau lưng hấn còn có một bóng đen theo sát.

Nếu biết chắc hấn lấy làm vinh hạnh, vì một Đội trưởng đi chuyện gặp lại được quan Hiệu úy của mình theo hộ vệ.

Hấn rẽ vào một ngõ hẻm.

Bóng đen “hộ vệ” cho hấn rẽ theo.

Hai bên hẻm nhà nhà đều tối om, tên Đội trưởng đến trước một cánh cổng sơn đỏ và dừng lại.

Hấn vừa đưa tay lên chưa kịp gõ thì hấn buông xuôi xuống.

Toàn thân hấn rũ theo.

Phí Độc Hành đưa tay đón đỡ và đặt hẳn vào góc tối.

Rẽ vòng qua bên trái, Phí Độc Hành tung mình nhảy phóc qua tường và đi thẳng ra hậu viện.

Tại đây có một gian phòng đèn hầy còn tỏ, bên trong thấy bóng hai người: một cô gái, một lão già.

Cô gái thì không nhận rõ, nhưng bóng lão già rất dễ nhìn, vì lão thấp ngùn và ốm tong: Lão Tôn.

Phí Độc Hành lên tiếng :

- Có khách bất đắc dĩ, xin chủ nhân cho diện kiến.

Ánh đèn trong phòng tắt phụt, và Tôn Chất Thiên lên tiếng :

- Chẳng hay bằng hữu ở từ đâu?

Phí Độc Hành đáp :

- Tôn lão gia, cổ nhân ở Trương Gia Khẩu đâu mà!

Cánh cửa được mở banh, Tôn Chất Thiên thoáng ra thật nhanh và vòng tay niềm nở :

- Tưởng ai không ngờ Phí lão đệ, con gái, đốt đèn lên.

Trong phòng ánh đèn bật sáng, Tôn Chất Thiên đứng nép qua, dang tay mời khách :

- Xin thỉnh Phí bằng hữu vào trong.

Phí Độc Hành vòng tay :

- Xin khuấy rây Tôn lão gia giấy lát.

Hắn bước vào phòng, cô gái mở tròn đôi mắt...

Phí Độc Hành buột miệng kêu lên :

- Lạc cô nương!

Lạc Minh Châu không đáp, nàng cúi đầu lui vào bức rèm trong.

Tôn Chất Thiên cười hề hề :

- Biết nhau à? Hay quá, như thế thì khỏi giới thiệu, Minh Châu đến Kinh sư để tìm một nam bằng hữu, nhưng khi đến đây thì không may vị bằng hữu đó đã chết rồi, gặp lão phu mời ở lại, bây giờ nàng là đường nhi của già.

Ông ta cười hơi lớn và đưa tay :

- Ủa, thỉnh Phí lão đệ ngồi chơi!

Phí Độc Hành liếc nhẹ về phía Minh Châu, hắn lặng thỉnh ngồi xuống.

Tôn Chất Thiên đằng hắng :

- Minh Châu, châm trà con, châm trà để mời Phí đại gia.

Phí Độc Hành vội nói :

- Không dám, tôi chỉ ngồi một chút rồi đi ngay.

Khách từ chối mặc khác, chủ nhân vẫn phải làm tròn nhiệm vụ, Minh Châu mang trà ra, nàng lặng lẽ đặt trước mặt Phí Độc Hành và lẳng lẽ lui vào.

Nàng không nhìn hắn mà cũng không lên tiếng mời uống nước.

Phí Độc Hành nói hai tiếng “đa tạ” nho nhỏ, nàng cũng không ngẩng mặt lên.

Tôn Chất Thiên hỏi :

- Bao nhiêu lâu nay không gặp, không ngờ Phí lão đệ cũng đã đến Kinh sư sao?

Đã lập nên đại nghiệp rồi chứ?

Phí Độc Hành mỉm cười :

- Đa tạ, chờ hồng phúc của lão gia, vừa rồi tôi đã kiếm được một chân Đường sai tại Trung Đường phủ...

Tôn Chất Thiên kéo dài hai tiếng “ạ à” và nhướng mắt :

- Hay quá, tại Kinh sư không có một nha phu nào lấy lừng bằng Trung Đường phủ, nơi đó dưới một người mà trên đến vạn người. Phí lão đệ thật đúng là phượng đậu cành ngô, tài ba đúng chỗ. Hay, hay, sau này có dịp Phí lão đệ cũng nên chiếu cố cho dân giang hồ cùng khốn này vui nghe!

Phí Độc Hành cười cười :

- Lão gia nói quá lời, cái công việc sai vặt này rất khó làm, chén cơm nhà quan cũng không dễ nuốt trôi, vừa mới vào là gặp ngay việc khó, chính vì thế nên mới đến đây nhờ vả lão gia...

Tôn Chất Thiên khoát khoát tay :

- Tổn đức, tổn đức... Quan mà nói chuyện nhờ dân thì tội quá, gặp nhau mừng chưa hết là lão đệ đã định “chơi” nhau...

Phí Độc Hành nói :

- Lão gia thật mà, chuyện khó quá, xin lão gia hỗ trợ cho, chén cơm sai nha được còn đây, tôi nguyện ghi nhớ mãi...

Tôn Chất Thiên nhướng mắt :

- Thật sao? Nhưng mà lão đệ đang kẹt chuyện gì?

Phí Độc Hành đáp :

- Chuyện như thế này, cách đây ba bữa không biết bằng hữu phương nào đến “viếng” Trung Đường phủ, nhân tiện có “mượn” ở trong kho một số đồ vật, thượng ty giao chuyện này cho tôi, hạn trong ba bữa phải thu hồi. Lão gia, chuyện này không thành chắc chắn là nôi cơm bị bể, thế mà còn mấy giờ nữa đã đúng hạn, tôi vẫn mò chưa ra, chợt nhớ đến lão gia vốn là “vạn thể chi sư” nên đến đây nhờ xin giúp đỡ.

“Vạn Thể Chi Sư” là người tôn xưng đức Khổng Phu tử, để tỏ lòng biết ơn người đã đem đạo đức giáo hóa cho sinh linh, bây giờ danh xưng đó lại được Phí Độc Hành dùng để gọi tôn một cao thủ trong ngành trộm đạo.

Hắn dùng khéo quá, mà cũng tội cho Đức Khổng vô cùng.

Tôn Chất Thiên chỉ ngược vào mũi mình :

- Trời đất, như tôi?

Phí Độc Hành nói :

- Vô ngành này, tôi biết lão gia vốn ở bậc thầy, chỉ cần lão gia bằng lòng nói một câu là tin chắc vật quý mấy cũng được hoàn hảo chủ, xin lão gia yên lòng, tôi vốn là người biết qui củ, hai ngày sau khi vật được thu hồi, nhất định sẽ có phần rượu đã đáp tạ anh em.

Tôn Chất Thiên lắc đầu cười :

- Lão đệ đề cao tôi hơi quá, thật sự thì trước đây người lúc “nhân cùng tắc biến” tôi cũng có nho nhón vài ba mẻ, nhưng đó là chuyện của những năm về trước lâu rồi, bây giờ mắt đã mờ, tay chân không còn nghe lời mình điều khiển nữa... Nói không dấu Phí lão đệ, tôi đã rửa tay giải nghệ lâu rồi, những bạn trẻ làm nghề này bây giờ lạ hoắc, cái tên tôi họ còn không biết thì làm sao nói năng gì nữa!

Phí Độc Hành nói :

- Chẳng qua lão gia khiêm tốn thế thôi...

Tôn Chất Thiên lắc đầu :

- Không, không, tôi nói thật tình, muôn vạn lần cũng thật tình, chớ không phải không muốn giúp Phí lão đệ.

Phí Độc Hành đứng dậy mỉm cười :

- Nếu lão gia thấy không thể giúp được thì tôi cũng không dám nài...

Hắn đẩy ghế xích ra và nói tiếp :

- Tôi vốn muốn đến nhờ lão gia cho đẹp chuyện, nhưng đã không được thì chỉ còn cách giao can phạm cho những người có bốn phận hỏi thăm...

Hắn vòng tay và quay mặt bước ra.

Tôn Chắt Thiên gọi giật :

- Nè nè, Phí lão đệ, cái gì đó? Ai “hỏi thăm” ai?

Phí Độc Hành cười :

- Thật không dám dấu lão gia, sau khi vụ trộm xảy ra, tôi đến tại phạm trường quan sát, chỉ cần thấy chỗ “đi” của “khách” là tôi biết ngay người đó là ai. Lão gia nghĩ xem, trong giang hồ những người nhỏ con và có thuật “Xúc Cốt Công” đâu quá hai người? Vì thế tôi phải dày công chờ đợi đúng đêm hôm nay “hắn” đến...

Tôn Chắt Thiên tái mặt, ông ta quát mắng :

- Họ Phí, người phải chết...

Ông ta phóng mình tới vung tay thật lẹ, nhưng Phí Độc Hành đã ngã người ra và nắm cứng cổ tay...

Hắn cười :

- Lão gia, cái nghề chuyên môn “viếng thăm thiên hạ” thì tôi không bằng lão gia, nhưng bỏ qua vụ đánh nhau thì lão gia không làm sao ăn tôi được.

Lạc Minh Châu hoảng hốt :

- Họ Phí buông ra!

Vừa nói, nàng vừa xóc tới.

Phí Độc Hành nghiêm giọng :

- Lạc cô nương, tôi không có ý hại Tôn lão gia, nhưng cô nương cũng đừng buộc tôi phải làm chuyện mà tôi không muốn.

Lạc Minh Châu khựng lại và nàng bật khóc :

- Tôi xin...

Chắc chắn không phải nàng khóc vì sợ, nàng là một cô gái cứng cỏi, nàng không sợ gì cả, nhưng nàng khóc là vì bao nhiêu uất nghẹn trong lòng không thể nói ra, bây giờ thêm một việc dồn nén làm cho nàng không ngăn được nữa.

Phí Độc Hành nhìn nàng, dịu giọng :

- Cô nương đừng làm thế, tôi đang giữ cao đồ của lão gia, tại sao tôi có lòng tốt muốn trao đổi mà lão gia lại hẹp hòi.

Tôn Chắt Thiên giận run :

- Họ Phí, mấy mươi năm nay ta chưa hề bị bại bởi một ai, ngày nay chính ngươi, ngươi đã phá hại ta... Được rồi, ta đổi, thả đồ đệ của ta về đây rồi ta trả vật cho.

Phí Độc Hành nói :

- Tôn lão gia giờ hạn của tôi đã sắp hết rồi, xin trao vật trước, tôi hứa là như đinh đóng cột, tôi không dám lường gạt lão gia đâu.

Tôn Chắt Thiên có phần dụi xuống :

- Một lời phải không?

Phí Độc Hành gật đầu :

- Một đứa con nít tôi cũng chưa từng biết dối, huống chi với lão gia là người trưởng thượng, mà tôi đã có lòng kính trọng từ lâu.

Tôn Chắt Thiên quay vào trong gọi :

- Minh Châu.

Bởi chuyện không còn cách nào hơn, Minh Châu đành phải mang bọc đồ ra đặt ở trên bàn.

Phí Độc Hành buông Tôn Chắt Thiên và mở bọc.

Hắn thấy toàn bộ số đồ ngọc mà Đào Bằng đã nói qua đủ hết, hắn gói lại và nói :

- Tôn lão gia, mỗi người có một chí hướng khác nhau, tôi mong giữa chúng ta không nên tái diễn trò đụng chạm.

Hắn ngó Tôn Chắt Thiên rồi ngó Minh Châu, hắn cầm cái bọc lên tay và khẽ cúi đầu :

- Đa tạ.

Không biết hắn đa tạ ai và đa tạ cái gì?

Đa tạ người trả vật, hay đa tạ người có công đến Kinh sư tìm kiếm?

Không ai biết hắn nhắm vào ai, cũng không ai hỏi lại vì hắn đã đi rồi.

Lạc Minh Châu bỗng cúi đầu nức nở.

Không biết nàng tiếc những món đồ bằng ngọc quý vừa bị thu hồi hay nàng khóc vì nỗi lòng không thể nói ra.

Chỉ có mỗi một mình Tôn Chắt Thiên là tức tối, ông ta quắc mắt nhìn theo bóng Phí Độc Hành và vụt đập tay xuống bàn thật mạnh.

Một góc bàn bề nát, tiếng động vang lên nhưng Lạc Minh Châu vẫn không ngừng mặt.

Không biết nàng đang thả hồn theo những món đồ bằng ngọc quý đã vượt tầm tay, hay nàng đang thả hồn theo một đóm lửa tình vừa chớp tắt!

* * * * *

Một tay xách bọc đồ, một tay xách lưng áo tên Đội trưởng, Phí Độc Hành đi thẳng vào tư dinh Đào lão.

Cái rương lớn ở trong kho đã khiêng về rồi, Đào lão và Đỗ Nghị đang ngồi cạnh kỷ trà, vừa thấy Phí Độc Hành bước vào là cả bọn cùng đứng dậy.

Cả hai người cùng đành lên tiếng :

- Sao được không?

Phí Độc Hành ném tên Đội trưởng xuống đất, đặt bọc đồ lên bàn và nói :

- Nhờ phúc của lão gia, khiến thuộc hạ không nhục mạng, xin lão gia hãy soát lại xem có đủ món đồ không?

Đào Bằng mở bọc, mặt lão sáng lên, không thiếu một món nào.

Ông ta vỗ vỗ vai Phí Độc Hành :

- Phí lão đệ, hạng nhứt, thật là một thắng lợi vinh quang nè, để mừng chuyện không mất mặt này, nhứt định phải cho anh em khao một bữa.

Phí Độc Hành mỉm cười.

Đào Bằng nhướng mắt :

- Phải rồi, Phí lão đệ, phải đến Bạch Xuân Phương, lần này xem cái mặt của nó tròn hay méo.

Phí Độc Hành cản lại :

- Khoan, lão gia, còn giải quyết cho xong cái vụ này.

Hắn chỉ cái rương.

Đào lão hỏi :

- Giải quyết bằng cách nào.

Phí Độc Hành đáp :

- Trong giang hồ trọng ở chữ tín, chính tôi đã dùng chữ tín để thu đồ vật mang về.

Đào Bằng hiểu rất nhanh, ông ta gật lia :

- Được, được, tùy Phí lão đệ giải quyết sao cho êm đẹp.

Phí Độc Hành ngó Đỗ Nghị :

- Xin Đỗ huynh giúp một tay.

Hai người khiêng cái rương đi vòng ra sau tường, thẳng vào ngõ hẻm.

Phí Độc Hành mở rương giải huyết cho Tôn Thừa Kế, hắn vừa mở mắt ra là tung mình định chạy...

Phí Độc Hành nắm tay hắn lại cười :

- Ông bạn, thông thả mà đi, tôi nói chuyện đã. Trong chỗ hóc tối kia còn có vị bằng hữu của ông bạn, nhớ gọi đi đừng quên nghe.

Tôn Thừa Kế mở đôi mắt tròn xoe nhìn hắn.

Phí Độc Hành buông tay khoát khoát :

- Đi đi, không vội nhưng cũng đừng cà rà, ở đây lát nữa không có gì bảo đảm, nhớ gọi ông bạn kia nghe.

Tôn Thừa Kế nhìn hắn như nhìn quái vật và chỉ lộn mình hai ba cái là đã mất luôn.

Thấy hắn nhào mất như con khỉ, Đỗ Nghị lắc đầu cười :

- Thân pháp thật tài, đúng là sư của hạng ăn đêm.

Phí Độc Hành vẫy tay :

- Mình vào kéo Đào lão trông đợi.

Hai người vào tới cửa, thấy Đào Bằng chấp tay đi qua đi lại, miệng chum chum cười.

Về mặt ông ta bây giờ thật là rạng rỡ.

Vừa thấy Phí Độc Hành vào, ông ta đã nói ngay :

- Phí lão đệ, ta đang nóng muốn nhìn bộ mặt thộn của con a đầu họ Bạch. Mình đi.

Phí Độc Hành nói :

- Xin lão gia để cho thuộc hạ đi trước một mình, đừng để họ thấy quá rõ lão gia.

Hiểu ngay ý của Phí Độc Hành, Đào lão gật đầu :

- Đúng đúng, lão đệ đi đi...

* * * * *

Hậu viện có rất nhiều nhà.

Đặc biệt có một gian tịnh xá dành cho Bạch Xuân Phương.

Tòa nhà này không lớn, nhưng lại trang hoàng thật đẹp, từ những tấm màn treo cửa sổ, nhút nhút không có vẻ gì, không có hơi hám gì của một quan Tổng hiệu úy.

Đúng là chỗ ở dành cho người con gái.

Trong phòng hãy còn có ánh đèn.

Chắc Bạch Xuân Phương hãy còn thức đợi.

Giờ tỵ vẫn chưa tới.

Phí Độc Hành buông tên Đội Trưởng ngoài bậc thềm và bên trong có tiếng hỏi ngay :

- Ai?

Tiếng con gái, nhưng không phải tiếng Bạch Xuân Phương, chắc tiếng của một cô a hoàn.

Phí Độc Hành đáp :

- Xin thông báo dùm, có Phí Độc Hành cầu kiến.

Tiếng bên trong :

- Đợi một chút.

Có tiếng giép dẫn vào trong, một chút sau, tiếng giép lại trở ra, cửu mở.

Quả thật, một cô a hoàn mười bảy mười tám tuổi, nhưng vừa thấy gã Đội trưởng nằm dài dưới đất, cô ta hoảng hốt thối lui :

- Cái gì?... Làm gì thế?...

Phí Độc Hành chưa kịp đáp thì bên trong vọng ra tiếng của Bạch Xuân Phương :

- Người không biết chuyện gì hãy để cho họ vào.

Cô a hoàn lật đật nói :

- Xin mời.

Phòng khác nhỏ, nhưng trang nhã, bên trong có khung cửa, khung trống, chỉ buông một tấm rèm hoa, bên ngoài không thấy bên trong.

Phí Độc Hành ngồi xuống, cô a hoàn mang lại một khay trà.

Cô a hoàn vừa lui lại thì tấm rèm khẽ động.

Có tiếng bước chân không nhẹ mà thật êm.

Một cô gái mặc bộ đồ ngủ bằng lụa thật mỏng, mái tóc hãy còn chưa ráo, hảnh hỉnh như mới tắm: Bạch Xuân Phương.

Y như hai con người khác biệt, bộ mặt lạnh băng băng không thấy, vẻ đẹp không son phấn, vành môi lợt hồng vì mới tắm xong, nàng chợt như nhỏ lại thêm mấy tuổi và vẻ ngây thơ hiển hiện trở về.

Một vẻ đẹp đơn sơ như bức tranh thủy mặc, Phí Độc Hành sửng sốt.

Cũng may, hảnh lấy lại bình tĩnh thật nhanh, khi thân hảnh hơi chồm tới vì bàng hoàng, hảnh nương theo thế đó kịp thời đứng dậy.

Hảnh vòng tay, nhưng giọng hảnh mất bình thường :

- Tham kiến Tổng hiệu úy.

Đôi mắt sưng söt của Phí Độc Hành đã lây sang, khiến cho nàng cũng đâm ra sưng söt, càng sưng söt, vẻ mặt nàng càng tăng thêm vẻ ngây thơ.

Nhưng cùng may, hấn lên tiếng thật là kịp lúc.

Ba tiếng “Tổng hiệu úy” đã nhắc cho nàng nhớ lại, một màn sương lạnh phớt qua án mắt vẻ ngây thơ, nàng nhẹ vẫy tay :

- Cứ ngồi...

Mắt nàng chợt nhìn thấy tên Đội trưởng nằm sóng soài. Nàng hất hàm hỏi :

- Như thế là gì?

Phí Độc Hành đáp :

- Nhờ vào phúc đức của Tổng hiệu úy, thuộc hạ không nhục mạng, người và vật đã thu hồi.

Đôi mắt của Bạch Xuân Phương vẫn đăm đăm về phía tên Đội trưởng :

- Nhưng người này...

Phí Độc Hành chận đáp :

- Bẩm Tổng hiệu úy, vụ án này do bên trong cấu kết với bên ngoài, mà chính phạm tước là tên Đội trưởng.

Bạch Xuân Phương nhìn thẳng vào mặt hấn :

- Phí Độc Hành, đây không phải là chuyện đùa.

Phí Độc Hành cũng nghiêm giọng :

- Tổng hiệu úy có thể hỏi hấn, nếu sự thật không phải thế, thuộc hạ xin nhận trọng tội.

Bạch Xuân Phương bước lại ngồi xuống ghế :

- Giải huyết cho hấn.

Phí Độc Hành cúi xuống giải hôn huyết cho tên Đội trưởng, nhưng vừa hé mắt ra thấy Bạch Xuân Phương là hấn tung dậy chạy ngay.

Phí Độc Hành đưa tay cản lại.

Bạch Xuân Phương trầm giọng :

- Phạm Phú Xuân...

Tên Đội trưởng Phạm Phú Xuân vòng tay sụp lạy :

- Trăm lạy Tổng hiệu úy, thuộc hạ đã biết tội, thuộc hạ đáng chết, xin Tổng hiệu úy gia ân.

Nàng nhìn hấn chăm chăm.

Hấn cũng nhìn nàng nhưng không nói.

Giọng nàng lạnh băng băng :

- Bậy đâu.

Tên Đội trưởng ngẩng mặt, mắt hấn đổ hoe và thỉnh linh hấn lao thẳng vào Bạch Xuân Phương.

Nhưng hấn dội ra ngay vì có cánh tay của Phí Độc Hành, hôn huyết của hấn lại bị điểm.

Hai tên hộ vệ bước vào, Bạch Xuân Phương ra lệnh :

- Đem ra ngoài xử tử.

Hai tên hộ vệ vốn biết mặt Phạm Phú Xuân, họ ngơ ngác đứng nhìn...

Bạch Xuân Phương đập mạnh tay lên bàn :

- Có nghe lệnh của ta chưa?

Hai tên hộ vệ hoảng hồn kép Phạm Phú Xuân ra khỏi cửa.

Hơi giận như đang bùng, gò ngực của nàng phập phồng qua làn lụa mỏng và nàng ngó Phí Độc Hành.

- Vụ án này người thi hành giỏi lắm.

Phí Độc Hành nghiêng mình :

- Đa tạ Tổng hiệu úy khen cho.

Bạch Xuân Phương khoát tay :

- Không hề có chuyện gì, cho phép người về nghỉ.

Phí Độc Hành nhìn bọc đồ vật trên bàn muốn nói, nhưng bỗng có tiếng bước chân dồn dập bên ngoài và vừa tới cửa là Đào sư gia lên tiếng :

- Nghe nói kẻ trộm đã bắt được, ở đâu? Tài vật có thu hồi không?

Hay, kể trước người sau “báo công”, cách đó thì thật tuyệt.

Là “Quân sư” của Trung Đường phủ tự nhiên Bạch Xuân Phương phải đứng lên, muốn hay không nàng cũng phải giữ chút lễ bên ngoài.

Đúng vậy nhưng vẫn chưa nói được, hình như nàng đang tức tối.

Kể “thuộc hạ” phải ứng phó cho đúng chỗ, vì thế nên Phí Độc Hành vội đứng lên :

- Lão sư gia, Tổng hiệu úy đang định đến gặp sư gia, chánh phạm đã được lệnh xử rồi, tài vật thì còn tại đây.

Đào Bằng quả giỏi tài đóng kịch, ông ta hấp tấp mở bọc điếm qua từng món và gật gật đầu :

- Đúng, đủ, đủ hết, không thiếu một vật nào.

Ông ta gói lại và đưa ngón tay cái lên nói với Phí Độc Hành :

- Hạng nhứt, Phí lão đệ giỏi lắm, xem chừng người bên Tuần Bổ Dinh phải học tài khám phá vụ án của lão đệ, hay quá, Trung Đường phủ nhứt định không chọn lầm người.

Và quay qua Bạch Xuân Phương, ông ta hỏi luôn :

- Tổng hiệu úy, có cần sự ban thưởng chớ?

Đôi mắt của Bạch Xuân Phương máy động, nhưng nàng điềm đạm :

- Chắc không dám nhọc lòng lo lắng của Đào lão, tôi sẽ có an bày.

Làm như không nghe thấy hơi hám khó chịu gì cả, Đào sư gia gật đầu :

- Xứng đáng, thật xứng đáng được thăng thưởng. Tôi phải vào bẩm báo Cửu phu nhân cho người được yên lòng.

Vừa quay ra, ông ta bỗng dừng lại nói :

- Quên, bọn trộm nào mà lại có gan thâm nhập Trung Đường phủ như thế?

Phí Độc Hành biết rất rõ dụng tâm của ông ta, nếu trước đây mấy phút, nhứt định hẳn phải bồi theo, nhưng không hiểu tại sao bây giờ hẳn bỗng thấy không đành.

Hắn không muốn dồn Bạch Xuân Phương.

Thế nhưng nàng lại nhìn hắn :

- Phí Độc Hành hãy báo cáo cho Đào sư gia biết.

Phí Độc Hành lại nhìn nàng, nhưng cuối cùng hẳn phải nói :

- Bẩm Đào sư gia, tội phạm chính là tên Đội trưởng Phạm Phú Xuân.

Thật quả là tài, Đào lão vụt tròn tròn đôi mắt, y như là vừa mới nghe một chuyện kinh thiên động địa :

- Phạm Phú Xuân? Tên Đội trưởng phòng vệ hậu kho?

Phí Độc Hành đáp :

- Bẩm vâng.

Đào Bằng cười lạt :

- Giải thật, nội phủ lại sinh ra trộm, tên trộm lại là viên Đội trưởng thật là nguy hiểm, nếu không điều tra được chắc chắn còn liên lụy đến nhiều người... Cũng may, nhờ Phí lão đề phá được án, nếu không, hừ hừ... trên giấy viết đã quá rõ ràng, không biết kẻ đó là hắc trộm... Ậu ai? Thật ta hết chỗ nói, chuyện này mà bày ra, chắc thiên hạ cười mất mặt.

Câu nói thật ác.

Đội trưởng Phòng vệ thành tên trộm, Tổng hiệu úy Phòng vệ lại ngồi đây!

Nhưng Bạch Xuân Phương đã nói ngay :

- Đúng lắm, bao nhiêu ngày tôi bận ở Trương Gia Khẩu, bọn Hộ vệ tại phủ đã loạn rồi, chưa biết chừng tên Phạm Phú Xuân này còn nghe theo lời chỉ sự của người nào nữa đó.

Quả là lợi hại ăn miếng trả miếng thật ngon.

Đào Bằng xạm mặt :

- Bạch cô nương, câu nói đó có nghĩa là sao?

Bạch Xuân Phương thản nhiên :

- Có lẽ nên hỏi lại xem Đào lão nói có nghĩa là sao?

Đào Bằng đáp :

- Tôi nói đó là chuyện thật tình.

- Như thế không lẽ tôi lại không thật hay sao?

Phí Độc Hành ngồi yên lặng.

Cô gái này quả là lợi hại, cái lỗi là do Đào Bằng cố ý, mà đã cố ý là tự nhiên lại thấy người ta cố ý.

Nhột nhặt là tại nơi chỗ đó.

Nhưng làm sao ông ta có thể nhận là lời lẽ của mình cố ý?

Tự nhiên là không.

Đào lão không thì Bạch Xuân Phương cũng không.

Nàng nói thật tình?

Vì thật tể, nàng đã vắng mặt vì bận tại Trương Gia Khẩu, nàng không có trách nhiệm nội phủ cho tới bây giờ.

Lỗi không thể trút cho nàng.

Và như thế là sư gia có thể rơi đài.

Nhưng Phí Độc Hành vội bắt lẹ một “cái thang” :

- Đào sư gia, đồ vật bằng ngọc rất dễ bể, có lẽ nên đưa về kho gấp.

Là một nhân vật được gọi là “Quân sư”, Đào lão tự nhiên thấy ngay câu nói “giải vây” của Phí Độc Hành.

Sẵn được cái thang trong khi mình đang chơi với, ông ta chụp lấy để “xuống luôn”.

Vị “Lão quân sư” xách bọc đồ vật đi ra cửa, mấy tên hộ vệ đón rước đi ngay.

48. Bức Màn Thưa Lay Động

Thấy Đào lão đã đi, Phí Độc Hành cũng đứng lên theo.

Hắn vòng tay trước Bạch Xuân Phương :

- Thuộc hạ xin cáo thối.

Hắn quay mình trở ra, nhưng Bạch Xuân Phương vụt nói :

- Đợi một chút.

Phí Độc Hành quay lại :

- Chẳng hay Tổng hiệu úy có điều chi dạy bảo.

Bạch Xuân Phương lạnh lùng :

- Tự nhiên là có.

Nàng ngồi trở xuống và quét tia mắt như đao vào mặt hắn :

- Hình như muốn làm vui lòng kẻ đôi bên phải không?

Phí Độc Hành đáp :

- Tổng hiệu úy minh giám, thuộc hạ thật không có ý muốn làm vui lòng bất cứ một ai.

Bạch Xuân Phương gặng lại :

- Có đúng như thế không?

Phí Độc Hành đáp :

- Đúng như thế!

Bạch Xuân Phương hỏi :

- Thế thì tại sao khi Đào lão hỏi kẻ trộm từ đâu đến, ngươi lại không trả lời?

Phí Độc Hành đáp :

- Bởi vì chưa có lệnh của Tổng hiệu úy nên thuộc hạ không dám hót lời.

Bạch Xuân Phương nhìn vào mặt hắn :

- Ngươi phục ta đến như thế à?

Phí Độc Hành đáp :

- Tổng hiệu úy là thượng ty, thuộc hạ phải tự nhiên phục tùng.

Bạch Xuân Phương cười nhẹ :

- Ngươi giỏi nói lắm, quá giỏi về khoa nói chuyện lắm...

Nàng lại nhìn vào mặt hắn :

- Ngươi đã biết, ta cũng có gì không thừa nhận, thật ta cố ý hành ngươi, trừng trị ngươi, nhưng không ngờ...

Nàng vụt đập mạnh tay xuống bàn, mắt nàng long lên :

- Cho ngươi biết, ta không cần ai cảm thông, ta không cần ai thương hại.

Phí Độc Hành nhướng mắt :

- Tổng hiệu úy đã nói đến đây, thuộc hạ dám hỏi, chẳng hay thuộc hạ có gì không phải mà Tổng hiệu úy cần trừng trị thuộc hạ.

Bạch Xuân Phương đứng phắt lên :

- Người chất vấn ta đó phải không?

Phí Độc Hành đáp :

- Thuộc hạ không dám, thuộc hỏi chỉ muốn tìm sự thật.

Bạch Xuân Phương gật đầu :

- Muốn hiểu sự thật, được, tại vì ta không thích người.

Phí Độc Hành mỉm cười :

- Tổng hiệu úy không thích thuộc hạ, có phải thật thế không? Thuộc hạ nhớ lần gặp ở Trương Gia Khẩu trong hẻm “Móng Ngựa”, Tổng hiệu úy từng bộc lộ cảm tình...

Bạch Xuân Phương tái mặt, nàng nhích tới dang tay tát vào mặt hắn.

Phí Độc Hành không tránh, hắn đưa tay lên kẹp chặt cổ tay nàng.

Hắn cười :

- Tổng hiệu úy, đánh ai thì được, nhưng với thuộc hạ thì không được.

Bạch Xuân Phương vùng mạnh :

- Buông, ta không đánh người được? Có người cho người dựa mạnh lắm phải không? Hừ, bằng vào một việc phạm thượng này, ta đủ để giết người.

Nàng vùng thật mạnh, nhưng cổ tay như dính cứng vào kềm sắt.

Phí Độc Hành thản nhiên :

- Tổng hiệu úy, thuộc hạ không cần phải dựa vào ai cả, nhưng Tổng hiệu úy cần phải biết sinh ra chuyện lời thối, đối với thuộc hạ thì không sao cả, nhưng đối với Tổng hiệu úy thì không tốt lắm đâu, nếu một mai có chuyện xung đột, người không thể ở được nơi đây không phải thuộc hạ mà là Tổng hiệu úy đó.

Bạch Xuân Phương không vùng nữa, nàng quắc mắt :

- Người... người muốn nói gì?

Phí Độc Hành đưa mắt ngó cô a hoàn đang đứng một bên, cô ta hoảng hốt đứng đơ như kẻ mất hồn.

Hắn nói :

- Tổng hiệu úy có thể cho người lui ra hết?

Do dự một giây, Bạch Xuân Phương ngó cô a hoàn, hất mặt :

- Ngọc Xuân, hãy lui vào.

Cô a hoàn định tĩnh tĩnh thần riu riu rút vào trong.

Bạch Xuân Phương hỏi :

- Người muốn gì?

Phí Độc Hành nhìn thẳng vào mặt nàng :

- Bạch cô nương, tôi xin nói với cô nương một người, người cầm đầu “Thần Châu thất hiệp” Cố Đại tiên sinh!

Hai tiếng cô nương thay cho Tổng hiệu úy đã làm cho Bạch Xuân Phương rúng động, tiếp theo sau tám tiếng “Thần Châu thất hiệp Cố Đại tiên sinh” càng làm cho nàng tái mặt...

Nàng nhìn trân vào mặt hắn, đôi mắt nàng mở tròn xoe, nàng nói không ra tiếng...

Thật lâu, nàng lấy lại bình tĩnh, nàng hỏi :

- Người... người muốn nói gì? “Thần Châu thất hiệp, Cố Đại tiên sinh” làm sao?

Phí Độc Hành cười cười :

- Cô nương hẹp lượng quá!

Hắn buông tay nàng và quay bước ra ngoài.

Bạch Xuân Phương trầm giọng :

- Đứng lại.

Phí Độc Hành dừng lại, nhưng hắn cũng không quay mặt.

Bạch Xuân Phương trở lại giọng lạnh băng :

- Tại làm sao ngươi biết?

Phí Độc Hành chấp tay sau đít, hắn nói thật thản nhiên :

- Bạch cô nương, chuyện trong giang hồ, tôi có biết nhiều lắm, mấy vị sư huynh của cô nương đã bức bách tôi, tôi cố nhẫn nhịn, mong cô nương đừng bức bách tôi quá lắm.

Bạch Xuân Phương lại thêm một lần rung động, nhưng nàng cười nhạt :

- Ngươi đừng vội đắc ý, chính ta cũng biết cái tẩy của ngươi rồi.

Phí Độc Hành quay mặt mỉm cười :

- Sao? Cái tẩy của tôi như thế nào? Không, không có gì đáng nói, tôi có thể thừa nhận trước mặt cô nương tôi là Phí Mộ Thư, nhưng Trung Đường phủ có thể dung nạp được Phí Mộ Thư, chứ nhứt định không thể dung nạp được đệ tử của “Thần Châu thất hiệp”.

Bạch Xuân Phương gần giọng :

- Trung Đường phủ dung nạp được ngươi, nhưng những nha môn khác, nhất là triều đình không thể nào dung nạp.

Phí Độc Hành lắc đầu :

- Bạch cô nương, sao cô nương không thông minh chút nào cả thế? Trung Đường phủ đã dung nạp tôi rồi. Chỉ cần tôi không thừa nhận với tôi là Phí Mộ Thư thì ai làm gì tôi được?

Bạch Xuân Phương cười khẩy :

- Ngươi đừng đắc ý, ta có biện pháp làm cho Trung Đường phủ không dung nạp con người của ngươi.

Phí Độc Hành nhướng mắt :

- Bạch cô nương, tôi đang muốn được nghe biện pháp cao minh.

Bạch Xuân Phương mím môi :

- Ta vì thẹn mà không muốn nói, nhưng đến lúc cần thiết ta sẽ nói trước mặt Hòa Khôn.

Phí Độc Hành rung động, nhưng ngoài mặt hắn vẫn bình tĩnh :

- Tôi không hiểu được ý cô nương.

Bạch Xuân Phương cười nhẹ :

- Ngươi đừng có ép buộc ta phải nói những việc mà ta thẹn không muốn nói, ta chỉ nhắc cho ngươi một cái tên Thập Sát Hải biết chưa?

Phí Độc Hành lắc đầu :

- Tôi có ở Thập Sát Hải, nhưng tôi không hiểu ý cô nương.

Bạch Xuân Phương gần giọng :

- Ngươi hãy còn cố tình không biết thì ta nhắc cho ngươi một tên người, Cửu phu nhân.

Phí Độc Hành nghe tim đập mạnh, hần biết ngay Tuệ Hương là người của Bạch Xuân Phương, nhưng hần không ngờ cô ta lại có thể biết chuyện riêng của hần.

Hần vẫn thản nhiên :

- Cữu phu nhân? Tôi vẫn không hiểu ý của cô nương.

Bạch Xuân Phương nhìn xói vào mặt hần :

- Người không hiểu rồi có ngày sẽ có người cho người hiểu.

Phí Độc Hành ngó thẳng vào mặt nàng và hần vụt cười :

- Tôi không ngờ đệ tử của Cố Đại tiên sinh mà lại giỏi tài bịa chuyện như thế, được rồi tôi chờ.

Hần quay mặt bỏ đi.

Bạch Xuân Phương lại gắt :

- Đứng lại.

Hần quay lại hỏi :

- Cô nương có chuyện chi?

Bạch Xuân Phương ngó hần bằng đôi mắt như muốn... ăn tươi nuốt sống :

- Ta nói cho người biết, từ đây về sau, ta không chạm người, người cũng đừng chạm vào ta.

Phí Độc Hành lắc đầu :

- Cô nương đã lầm, từ trước đến nay, tôi không hề chạm đến một ai, tôi hành động hoàn toàn vì tự vệ, nếu tôi có ý chạm vào người khác thì, tôi nói chắc cô nương không thích nghe, nếu tôi có ý đó thì mấy vị sư huynh của cô nương đã bị hạ rồi, chắc cô nương biết tôi có khả năng làm được.

Hần dứt câu là quay mặt đi luôn.

Bạch Xuân Phương đứng yên một chỗ, nàng đứng bất động.

Nàng không nói gì thêm, nàng để cho hần đi luôn ra khỏi cửa và ngồi phịch xuống gục đầu bên cạnh khay trà...

Bạch Xuân Phương không hiểu tại sao hần lại biết được tung tích của nàng.

Một sự thật mà nàng không làm sao có thể nhắc đến được. Quả nhiên, hần là một tay lợi hại, không được xem thường.

Nếu như hần có tính vào làm việc cho Hòa Khôn tại Trung Đường phủ này, thì trở ngại vào các công việc sắp tới đây không phải là không có.

Nàng đã cố tình loại bỏ hần ra khỏi Trung Đường phủ, nhưng lực bất tòng tâm.

Bây giờ không còn có cơ hội để loại bỏ hần nữa rồi, nếu như nàng không muốn lộ ra tung tích thật của nàng.

Mai đây, nàng phải về xin ý kiến của sư phụ và các vị thúc bá về trường hợp của hần. Nhứt định các vị sẽ có phương pháp loại trừ hần ra khỏi Trung Đường phủ.

Bạch Xuân Phương đã quyết định như vậy.

Nàng thối tất đèn và đi nghỉ.

Qua ngày hôm sau, một bữa tiệc lớn do Đào sư gia mở ra, để chúc mừng sự thành công của Phí Độc Hành.

Dĩ nhiên, quan Tổng hiệu úy Bạch Xuân Phương cũng phải có mặt để mừng công của thuộc hạ.

Ba viên Hiệu úy kia, giờ đây đã có phần kiêng nể Phí Độc Hành.

Bởi vì hần đã làm thành công một việc. Mà việc đó không phải dễ làm. Nếu không muốn nói là vạn lần khó khăn.

Điều đó chứng tỏ hẳn không phải là tay mơ, tay dễ chọc vào để đùa giỡn được.

Đêm nay, trên bàn tiệc có những người ngồi dự. Đầu tiên là Đào Bằng, thứ đến là Tổng hiệu úy Bạch Xuân Phương, rồi Phí Độc Hành, Đỗ Nghị, Phó Tổ Nghĩa, Sở Phiêu Vân và Mạng Linh.

Bọn họ là những nhân vật chủ chốt trong Trung Đường phủ này.

Họ có thể quyết định các việc trong phủ mà không cần báo trước lên trên.

Đào sư gia nâng ly lên cười ha hả nói :

- Phí lão đệ. Ta xin mừng lão đệ một ly rượu. Quả thật, lão đệ đã lập được một kỳ tích lớn. Không phải ta nói khoát, sợ trên thế gian này không tìm ra được một người tài giỏi như vậy. Nào, lão đệ hãy nâng ly cùng ta, để chúc mừng thắng lợi.

Phí Độc Hành vội đứng lên, vòng tay đáp lễ, rồi đáp :

- Thật Đào sư gia quá thương nên không tiếc lời khen tặng thuộc hạ như vậy. Chớ một việc cón con như vậy ai cũng làm được cả. Chẳng qua vì Tổng hiệu úy thấy chuyện dễ, cố tình sai khiến thuộc hạ làm, để lập một chút công trạng cho chức vụ của thuộc hạ. May mà thuộc hạ không làm nhục mạng của Tổng hiệu úy, không phụ lòng tốt của Đào sư gia tiến dẫn cho thuộc hạ.

Người ngoài nghe hẳn nói, thì nhận thấy lời nói khiêm nhường, lễ phép cực cùng.

Nhưng nó đã làm cho Tổng hiệu úy Bạch Xuân Phương biến sắc, nàng lấy lại vẻ bình tĩnh ngay, hơi mỉm cười.

Đào sư gia và Đỗ Nghị cất tiếng cười vang.

Ba vị Hiệu úy kia thấy vậy cũng ngỏ lời chúc tụng.

Đỗ Nghị đứng lên, tay cầm ly rượu nói :

- Phí huynh, xin cạn ly này cùng với đệ, đệ xin chúc mừng thắng lợi của Phí huynh.

Phí Độc Hành cũng đứng lên, tay nâng ly đáp :

- Đỗ huynh, tiểu đệ xin cảm ơn Đỗ huynh.

Hai người ngửa cổ uống cạn ly rượu.

Không thể im lặng được, Bạch Xuân Phương cũng đứng lên, tay nâng ly rượu mời Phí Độc Hành :

- Ta cũng mừng cho sự thành công của Hiệu úy. Chúc Hiệu úy lập được nhiều chiến công khác.

Phí Độc Hành mỉm cười, tay đón ly rượu đáp :

- Thuộc hạ chẳng qua là nhờ sự nâng đỡ của Tổng hiệu úy mà thôi. Nhờ hồng phúc của Tổng hiệu úy may mà thuộc hạ thành công trong việc này. Thật thuộc hạ muôn vàn đội ơn Tổng hiệu úy, không bao giờ dám quên.

Trước những lời khách sáo của hẳn, làm cho quan Tổng hiệu úy hơi thay đổi sắc mặt, rồi Bạch Xuân Phương lấy lại bình tĩnh ngay. Nàng khẽ nhếch môi cười đáp lại :

- Quan Hiệu úy quá lời. Với tài sức của Hiệu úy nữa, mong Hiệu úy nhớ hoài câu chuyện của chúng ta.

Nàng muốn nhắc khéo hẳn lời giao kết của hai người đêm hôm qua.

Phí Độc Hành làm gì mà chẳng hiểu lời nói này của nàng. Hẳn tươi cười nói :

- Thuộc hạ lúc nào cũng chờ chỉ thị của Tổng hiệu úy, làm gì dám quên. Xin Tổng hiệu úy đừng bận tâm tới thuộc hạ làm gì.

Lời đáp của hẳn chỉ một mình Bạch Xuân Phương là hiểu rõ được.

Hẳn muốn nhắn nhủ với nàng đừng để tâm tới việc của hẳn. Mỗi người lo công việc của mình, đừng làm phiền nhau là đủ rồi.

Bạch Xuân Phương mỉm cười nhẹ giọng :

- Đa tạ Hiệu úy có lòng như vậy.

Mọi người trong bàn tiệc đều cất tiếng cười vui vẻ khi thấy hai người không còn căng thẳng với nhau nữa. Họ đều nâng ly chúc tụng rồi uống cạn.

49. Những Câu Hỏi Không Lời Giải

Cũng đêm hôm đó, nơi căn nhà trong con hẻm nhỏ, căn nhà mà Phí Độc Hành đã gặp Tôn Chất Thiên và Lạc Minh Châu.

Mọi cửa sổ và cửa lớn đều được đóng kín, nhưng ánh đèn sáng vẫn lọt qua những khe hở nhỏ. Chúng tỏ bên trong chủ gia vẫn còn thức chưa ngủ.

Rải rác chung quanh ngôi nhà, nhiều bóng đen ẩn hiện thấp thoáng ở mọi góc ngách tối tăm.

Một ngôi nhà nhỏ mà được nhiều người canh phòng như vậy, chứng tỏ ngôi nhà này rất quan trọng.

Không, không phải quan trọng vì ngôi nhà nhỏ này, mà quan trọng là việc xảy ra trong đó.

Trong ngôi nhà nhỏ này, đèn thấp sáng soi rõ những người trong nhà. Có kẻ đứng người ngồi.

Những người ngồi quanh chiếc bàn tròn có sáu người già cả, lớn tuổi.

Còn chung quanh họ có những người trẻ tuổi đứng sau lưng để chờ đợi lệnh của họ.

Điểm qua những gương mặt thấy có những gương mặt quen thuộc như :

- Đại Thánh Tôn Chất Thiên ngồi suy nghĩ, sau lưng ông ta là Tôn Kế Thừa và Lạc Minh Châu khoanh tay đứng chờ.

- Lão già kể chuyện Nhạc Kính Quang, sau lưng lão là Nhạc Tố Trinh.

Còn bốn người ngồi trong bàn, mà chưa biết tên, nhưng nhìn họ biết ngay là các tay cao thủ võ lâm, dày dạn kinh nghiệm giang hồ.

Một người mập mạp, mặt mày hồng hào, râu ria nhẵn nhụi, có một thanh niên đứng hầu sau lưng.

Người thứ hai là một lão già ốm cao, tay phe phẩy cây quạt, tay kia sải vẫy về chòm râu bạc ra dáng tư lự trước một câu chuyện khó nghĩ.

Sau lưng ông ta là người đại hán trung niên có tên Kim Đại Khuê, người được gọi là Tam ca ở căn nhà trong rừng khi Nghiêm Thục Uyên được đưa đến đó.

Người thứ ba là một trung niên mỹ phụ xinh đẹp cũng đang cau mày suy nghĩ.

Sau lưng mỹ phụ này là Nghiêm Thục Uyên, chẳng hiểu giữa họ có dính líu gì nhau không.

Người thứ tư là một đại hán tuổi trạc tứ tuần, thân hình cao lớn, khô ngô vạm vỡ, hàm râu quai nón bó sát cằm.

Đứng sau là chàng thanh niên trẻ tuổi tên Lưu Ngọc Khanh đã cứu thoát Nghiêm Thục Uyên khỏi tay người bao mặt béo lùn đạo nào.

Tất cả bọn họ đều ngồi im lặng suy nghĩ, ai nấy đều đắm chìm trong sự suy tính của mình.

Bầu không khí tĩnh mịch bao trùm lên tất cả bọn họ, không biết họ suy tính chuyện gì mà sắc mặt của họ lộ vẻ trầm tư và khấn trương vô cùng.

Một lúc lâu sau có tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ, rồi một bóng người hé cửa lách vào.

Ánh đèn sáng soi rõ một người thanh niên có đôi lông mày rậm, người đã từng bàn chuyện với Bạch Xuân Phương ở hẻm Móng Ngựa đêm nào.

Gã thanh niên bước vội vào trong và vòng tay vái chào mọi người, rồi hần bước tới đứng sau lưng lão già mập mạp hồng hào.

Lão già mập mạp lên tiếng :

- Bình nhi. Có chuyện gì cứ báo ngay đi.

Gã thanh niên có tên là “Bình Nhi” vội “dạ” một tiếng rồi nói ngay :

- Thừa sư phụ, cùng các vị thúc bá. Tiểu đệ từ Trung Đường phủ trở về. Theo Phương muội cho biết thì...

Đến đây thì “Bình nhi” ngừng lại hắng giọng, làm mọi người đều chăm chú, để tâm nghe câu chuyện.

“Bình nhi” nói tiếp :

- Đúng hần là Phí Mộ Thư, tên Tướng Cướp Liêu Đông năm nào. Hần đã thừa nhận với Phương muội như vậy. Và Phương muội còn cho biết, hần đã rõ Phương muội là đệ tử của Thần Châu thất hiệp.

Mọi cặp mắt tròn xoe đều đổ dồn về phía “Bình Nhi”. Họ kinh ngạc vô cùng.

Không ai có thể ngờ rằng tên “Tướng Cướp Liêu Đông” Phí Mộ Thư lại biết Bạch Xuân Phương là đệ tử của “Thần Châu thất hiệp”, quả là con người thật lợi hại, không thể để hần sống được, phải tìm cách diệt trừ ngay, kéo xảy ra chuyện chẳng lành.

“Bình Nhi” tiếp :

- Hần còn gởi lời hỏi thăm Cố Đại tiên sinh. Nếu hần có ác ý thì hần đã hạ vài người của bọn tiểu đệ rồi.

Lão già mập mạp vỗ bàn quát hỏi :

- Có chuyện đó nữa sao?

“Bình Nhi” cúi đầu đáp :

- Quả đã có lần hần tha mạng cho đệ tử. Hần chỉ cảnh cáo rồi bỏ đi.

Tôn Chất Thiên lên tiếng :

- Hành động của hần quả là kỳ bí, không thể nào lường trước được. Năm xưa thì con người của hần hào hiệp, trọng nghĩa khinh tài, giúp người cô thế, trừ kẻ bạo tàn, không ai mang tiếng đại hiệp mà hành động được như hần. Tuy hần mang danh là tướng cướp. Hừ! Không ngờ tám năm sau, hần lại vượt ngục, bước ra đời làm tay sai cho Hòa Khôn. Từ một tên tướng cướp tung hoành ngang dọc giang hồ, để lại bao tiếng tốt, một sớm một chiều bỗng biến thành một con chó săn của Trung Đường phủ. Thật là một câu chuyện biến đổi nhục nhã. Không ai có thể ngờ được.

Tôn Chất Thiên dừng lại, đưa mắt nhìn mọi người rồi nói tiếp :

- Chúng ta ngay bây giờ phải đề ra phương pháp tiêu diệt hần ngay, kéo chậm giờ nào nguy hiểm giờ đó.

Không ai lên tiếng ngay, họ cũng chưa biết phải đối phó với hần bằng cách nào.

Lão già ốm cao, tay cầm quạt, thủng thẳng lên tiếng :

- Chúng ta không thể hành động một cách hồ đồ ngay được. Cần phải tính tảo phân tích hành động của Phí Mộ Thư rồi tìm cách đối phó.

Tôn Chất Thiên vòng tay nói :

- Cố Đại tiên sinh có cao kiến gì xin nói ra cho bọn tiểu đệ nghe.

Thì ra ông già ốm cao đó là Cố Đại tiên sinh, người cầm đầu trong Thần Châu thất hiệp, đã lừng tiếng trên chốn giang hồ.

Chẳng những Cố Đại tiên sinh võ công cao thâm khôn lường, mà mưu trí khôn ngoan, không bao giờ hành động một cách hồ đồ. Nên ông ta được giới võ lâm giang hồ kính trọng, không dám thất lễ với ông.

Cố Đại tiên sinh khẽ đằng hắng rồi nói :

- Cao kiến thì tôi không dám, nhưng ta phải suy xét từng hành động của hần, cái nào đúng, cái nào sai. Cái nào bất lợi, cái gì không, từ đó mới đề ra phương pháp hành động mới được.

Ngừng lại một chút, ông ta đảo mắt nhìn nhanh mọi người một lượt, rồi nói tiếp :

- Trước hết, ta bắt đầu từ câu chuyện hần vượt ngục. Ta phải đặt câu hỏi rồi giải đáp. Tại sao hần chịu nằm tám năm trong tù? Để rồi tám năm sau hần lại vượt ngục. Tự hần vượt ngục hay ai đã muốn hần vượt ngục? Nếu tự hần vượt ngục thì hần muốn gì? Còn nếu như có người muốn hần vượt ngục thì ý người đó muốn hần làm gì? Đó là những câu hỏi tôi đặt ra cho các vị giải đáp về vấn đề hần vượt ngục. Rồi ta sẽ bàn đến các vấn đề khác sau.

Những câu hỏi của Cố Đại tiên sinh thật là xác đáng. Ai nấy đều cố gắng tập trung tư tưởng để tìm câu trả lời chính xác.

Sau một hồi lâu, chợt nghe rả rác đây đó có người buông tiếng thở dài.

Có người thở dài là có thất vọng, chứng tỏ họ không tìm ra được câu trả lời cho những câu hỏi của Cố Đại tiên sinh.

Lão già mập mạp không dần được, nhìn Cố Đại tiên sinh lớn tiếng hỏi :

- Này lão đại. Lão có những ý kiến gì thì nói ra đi. Ta chịu không thể đáp được, lão đừng kéo dài thời gian nữa được không?

Cố Đại tiên sinh đưa mắt nhìn lão già mập mạp, dịu giọng nói :

- Lão nhị. Đừng nôn nóng như vậy. Ta muốn cùng mọi người tìm ra giải đáp cho các câu hỏi. Nếu người nghĩ không ra thì hãy ráng đợi một chút đi.

Lão Nhị? Hóa ra lão mập này là người đứng hàng thứ hai trong Thần Châu thất hiệp.

Trong giới võ lâm đặt cho lão một biệt hiệu: Trại Uất Trì, tên lão là Lâm Thắng.

Bởi tính tình lão ta nóng nảy bất thường, không phân biệt nết tẻ, như một nhân vật trong lịch sử tên là Uất Trì Cung. Người ta đặt cho lão là “Trại Uất Trì” để nói lên cái tính tình nóng nảy của hần.

Còn người mỹ phụ trung niên là người đứng hàng thứ năm, tên là Hồ nữ nương, có biệt hiệu “Ngọc La Sát”. Ba ta gặp kẻ ác là giết ngay, không bao giờ tha thứ.

Bà là sư phụ của Bạch Xuân Phương.

Đại hán thân hình vạm vỡ, cao lớn có râu quai nón bó cầm là Thiết Chưởng Chu Hùng, sư phụ của chàng thanh niên Lưu Ngọc Khanh.

Thần Châu thất hiệp có bảy người, bây giờ chỉ còn bốn người.

Ba người kia đã bỏ mạng trong cuộc kháng chiến chống quân Mãn Thanh khôi phục nhà Minh.

Cả bọn đưa mắt nhìn nhau, Tôn Chấn Thiên lên tiếng :

- Lão đại à, lão có gì hay thì nói ra cho anh em bàn với. Thật đầu óc già cả của bọn này đã lú lẫn cả rồi, không minh mẫn bằng lão đại được.

Cố Đại tiên sinh đằng hắng rồi nói :

- Thú thật với các vị, chính tôi cũng không trả lời cho chính xác được, chỉ đưa ra các giả thuyết mà thôi. Tôi nói ra xin các vị bổ sung thêm. Còn muốn trả lời cho chính xác thì trên đời này chỉ có một người duy nhất mà thôi.

Tôn Chấn Thiên buột miệng :

- Phí Mộ Thư!

Cố Đại tiên sinh mỉm cười đáp :

- Chính là hần. Chỉ có hần mới trả lời thỏa đáng được mà thôi. Nhưng hần không bao giờ trả lời cho chúng ta cả. Bây giờ tôi xin đưa ra những giả thuyết xem các vị có chấp thuận được hay không?

Ngừng lại, bưng chung trà lên uống một hớp, lão nói tiếp :

- Chúng ta ai cũng đều biết tại sao hần lại bị ở tù. Đều biết đó là một âm mưu.

Thế tại sao hần lại cam chịu ở trong tù đến tám năm. Có phải vì hần chán chường cái thể thái nhân tình không?

Những cái đầu gật theo câu hỏi của lão. Cổ Đại tiên sinh tiếp luôn :

- Đang cam chịu ở tù như thế, tại sao hần lại vượt ngục? Có phải vì hần phát giác ra chuyện gì không? Nếu hần phát giác ra chuyện gì thì ai nói cho hần biết? Ai đã vào tận trong tù mà nói cho hần biết? Ngoài việc đó thì người ấy muốn hần làm gì nữa?

Tôn Chắt Thiên gật gù nói :

- Đúng. Phải có người vào trong tù cho hần biết. Và chính người đó đã giết bọn lính canh. Còn hần không bao giờ giết kẻ vô tội cả. Bản tính hần là như vậy. Thế người đó là ai?

Cổ Đại tiên sinh lắc đầu đáp :

- Ta đã chấp thuận giả thuyết có người vào ngục giúp hần vượt ngục, còn chính bản thân hần không bao giờ muốn vượt ngục. Chỉ có điều đến đây thì bí lối. Ta không thể biết được kẻ ấy là ai? Và muốn hần làm gì? Đến đây ta tạm dừng lại, chuyển sang qua các hành động của hần. Có thể từ đó ta đoán ra được ý định của hần.

Vừa vượt ngục xong hần ra tay nghĩa hiệp ở Lão Long Hà, tại quán lão Vương Què, ra tay cứu giúp Nghiêm tiểu diệt đây, khi chưa biết Nghiêm tiểu diệt là ai? Đây là việc nghĩa từ trước đến nay của hần. Kể đến hần bỏ ra đi đến Hồ Lô Cầu. Không biết hần hỏi ai về tin tức một người đàn bà tên Giải Tú Cô. Được tin rồi hần liền tới Thừa Đức để hỏi thăm Lạc hiền đệ. Cũng tại đây hần ra tay làm việc nghĩa, giết chết bọn tam quan. Được tin người đàn bà đó ở Trương Gia Khẩu, hần liền tìm đến đó. Tại Trương Gia Khẩu hần ra tay giết bọn Triệu rõ và Đinh sói vì hai tên này đã đem người đàn bà đó từ Hồ Lô Cầu về Trương Gia Khẩu đem bán vào xóm điếm. Cũng nơi đây hần đánh bọn thủ hạ của Trung Đường phủ một trận tơi bời.

Rời khỏi Trương Gia Khẩu hần tìm đến Kinh sư và đã bị bọn Trung Đường phủ mua chuộc vào làm việc ở Thập Sát Hải. Ở Thập Sát Hải hai ngày hần có công cứu Cửu phu nhân thoát nạn nên bà ta đề bạt hần lên làm chức Hiệu úy. Một điều đáng lưu ý ở đây là hình như hần và Cửu phu nhân có quen biết nhau. Đêm hôm ở lại Thập Sát Hải hần và phu nhân đã ở bên nhau suốt một đêm dài. Sáng hôm sau Cửu phu nhân trở về lại Kinh sư ngay.

Về làm Hiệu úy ở Trung Đường phủ, hần lại ra tay nghĩa hiệp ở rạp “Kể chuyện” của Nhạc lão đệ. Hần phát giác ra vụ trộm một cách tài tình, nhưng hần lại thu xếp ổn thỏa, không làm thiệt hại đến nhân lực của chúng ta.

Bằng vào mấy hành động như vậy. Ta phải xét lại cho kỹ càng, đừng hành động lỗ mãng mà hối hận không kịp. Hành động của hần không khác trước là bao, vẫn trọng nghĩa, khinh tài. Giả sử hần không là Hiệu úy của Trung Đường phủ thì hần không là thù địch của chúng ta. Có phải vậy không?

Cổ Đại tiên sinh nói một hơi dài rồi ngừng lại nhìn mọi người, ai nấy đều đưa mắt nhìn ông ta khẽ gật đầu chấp thuận những lời ông nói ra, không có điểm nào để phản đối lại được.

Bây giờ Tôn Chắt Thiên mới thấy mình đã kết luận Phí Mộ Thư một cách vội vàng. Dù trong lòng hối hận, nhưng Tôn Chắt Thiên vẫn lên tiếng nói :

- Nhưng hiện tại bây giờ hần lại là chó săn của Trung Đường phủ. Đó là sự thật.

Cổ Đại tiên sinh mỉm cười đáp :

- Đúng. Chúng ta không chối cái việc đó. Nhưng sao ta không nghĩ thêm một điều khác nữa.

Lão nhị Lâm Thắng cất tiếng hỏi :

- Điều gì nữa?

Cố Đại tiên sinh đáp :

- Hẳn vào làm Hiệu úy ở đó để thi hành nhiệm vụ gì đó mà ta không biết. Nỗi khổ của hă, có thể không dám thổ lộ ra với ai được. Hă âm thầm hành động đơn độc một mình. Hă không muốn một ai biết, không cần một ai giúp. Hă chỉ muốn chúng ta đừng quấy rầy hă. Chúng ta đừng để hă rơi vào tình trạng khó xử cho cả hai bên.

Nhạc Kính Quang này giờ ngồi im lặng lắng nghe, bây giờ mới lên tiếng :

- Chính tiểu đệ cũng từng có ý nghĩ như vậy. Hành động của hă quả thật là khó hiểu. Nhưng giờ tiểu đệ được nghe Cố huynh giảng giải cho nghe, quả thật là hợp ý, tiểu đệ tán thành với Cố huynh về tư tưởng đó.

50. Những Nỗi U Tình

Cố Đại tiên sinh nhìn khắp một lượt rồi hỏi :

- Có ai còn ý kiến gì không? Xin nói ra cho mọi người nghe với.

Dường như tất cả mọi người đều đồng ý với Cố Đại tiên sinh rồi, nên không một ai lên tiếng nữa.

Cố Đại tiên sinh thấy vậy liền nói tiếp :

- Nếu nơi đây chúng ta đã chấp thuận như vậy thì từ nay mọi hành động của hă chúng ta chỉ nên theo dõi và dò xét thôi, chớ nên động chạm vào làm gì. Các vị có đồng ý như vậy không?

Tất cả đồng loạt lên tiếng đáp :

- Đồng ý.

Thốt ra được câu nói đó, tinh thần mọi người cũng thấy phấn chấn lên, vẻ căng thẳng từ lúc đầu đã tan biến. Họ mỉm cười nhìn nhau.

Bầu không khí nặng nề tan đi trong nụ cười của họ. Nỗi vui của họ chỉ có một.

Nỗi vui trong lòng ba cô gái tới mười. Cả ba cô: Lạc Minh Châu, Nghiêm Thực Uyên và Nhạc Tổ Trinh đều thầm yêu tên “Tướng Cướp Liêu Đông” anh hùng ngang dọc này.

Họ đau khổ khi thấy người yêu của họ trở thành tên chó săn của tên gian thần.

Họ căm hận hă không bút mực nào tả cho hết được.

Nhưng giờ đây, nỗi oán hận đó được biến chuyển, tình yêu lại tăng lên gấp ba, bốn lần.

Họ hối hận vì đã ngờ oan người yêu của họ, họ muốn gặp hă để bày tỏ nỗi lòng của họ, một nỗi lòng mà họ không dám tỏ cùng ai.

Bất giác, cả ba đưa mắt nhìn nhau. Trong ánh mắt của họ dường như đã biểu lộ tâm sự của họ. Bất giác cả ba đều thẹn thùng, cúi đầu nhìn xuống. Họ sợ người khác biết được tâm trạng của họ.

Sợ là sợ như vậy, nhưng thái độ của họ như tố giác với mọi người rằng họ đã yêu.

Cố Đại tiên sinh lại lên tiếng :

- Bây giờ, chúng ta hãy gác chuyện của hă qua một bên. Bàn tới kế hoạch của chúng ta vào thời gian tới.

Họ ngồi bàn kế hoạch với nhau một cách tỉ mỉ. Còn ba cô gái thì mãi đuổi theo ý tưởng của họ, không còn nghe các vị kia nói gì nữa cả.

* * * * *

Phí Độc Hành uể oải mở mắt ra, hă lười biếng ngồi dậy, hă đưa mắt nhìn lên nóc mùng, chân kéo lên ngang ngực.

Hắn thả hồn theo dòng suy tư của hắn, điểm lại các hành động vừa qua của hắn, xem có chỗ nào sơ hở không? Có chỗ nào chưa đạt không?

Chợt hắn thở dài, một cái thở dài buồn chán. Không ai có thể biết hắn buồn chán việc gì, ngoài hắn ra.

Hắn vội nhắm mắt lại, như đang còn say ngủ. Bên ngoài có tiếng bước chân, dừng lại ngay cửa phòng hắn. Rồi có tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ. Một giọng nói nhỏ nhẹ vọng vào :

- Phí gia! Phí gia đã thức chưa?

Hắn cất giọng mệt mỏi hỏi lại :

- Ai đó?

Tiếng người con gái bên ngoài đáp lại :

- Dạ! Tiểu tì là a hoàn của Cửu phu nhân.

Hỏi là để hỏi vậy thôi, chứ hắn đã biết người đứng ngoài là Xuân Mai rồi. Phí Độc Hành ngồi dậy, bước xuống giường, tiến lại mở cửa.

Hắn đoán không sai, người đứng trước mặt hắn chính là Xuân Mai, nữ tì thân cận của Cửu phu nhân.

Xuân Mai cúi đầu chào hắn, nói :

- Thưa Phí gia, tiểu tì vâng lệnh phu nhân đến đây để báo với Phí gia một việc.

Phí Độc Hành bước tránh qua một bên đáp :

- Mời cô vào trong ngồi, rồi có chuyện gì nói sau.

Xuân Mai lách mình bước vào, ngồi xuống ghế.

Phí Độc Hành rót trà ra chung mời Xuân Mai, rồi hắn ngồi xuống đối diện với nàng.

- Mời cô dùng chung trà.

Xuân Mai mỉm cười :

- Cảm ơn Phí gia.

Chờ nàng đặt chung trà xuống bàn, hắn lại hỏi :

- Có việc gì xin cô nói cho tôi nghe.

Xuân Mai đáp :

- Thưa Phí gia, phu nhân sai tôi đến đây báo cho Phí gia biết phu nhân cần gặp Phí gia ngày hôm nay.

Hắn giật mình hỏi lại :

- Gặp tôi à? Chuyện gì thế?

Xuân Mai gật đầu :

- Vâng, phu nhân cần gặp Phí gia, nhưng tiểu tì cũng không biết có chuyện gì.

Phu nhân cho biết sau bữa ăn trưa, Phí gia đến hậu viện gặp người.

Hắn ngẫm nghĩ một lúc rồi gật đầu đáp :

- Được rồi. Nhờ cô về báo lại với phu nhân. Tôi sẽ đến đây y hẹn.

Xuân Mai đứng dậy :

- Nhiệm vụ của tiểu tì đến đây là xong, tiểu tì xin cáo từ Phí gia.

Hắn đứng dậy tiễn chân Xuân Mai. Nàng cúi đầu chào hắn rồi quay gót đi ra.

Phí Độc Hành ngồi lại xuống ghế, trầm tư suy nghĩ.

Hắn không hiểu có chuyện gì, mà Tú Cô lại muốn gặp hắn như vậy. Hắn là chuyện quan trọng nên nàng mới cần gặp hắn ngay tại Trung Đường phủ này.

Một cuộc gặp mặt có thể gây sự chú ý cho mọi người, mà hắn lại không muốn mọi người đều đặt sự chú ý của hắn.

Hắn cố tránh né mọi sự bất trắc xảy ra cho hắn.

Hắn không muốn bị tổng cổ ra khỏi Trung Đường phủ này.

Nhưng nếu không nghe lời Cửu phu nhân thì cũng bị tổng cổ ra khỏi thôi. Dẫu sao tuân theo lời Cửu phu nhân vẫn hơn, khéo léo đề phòng vẫn hơn.

Sau bữa trưa, Phí Độc Hành ngồi lại thêm một chút rồi mới thả bộ từ từ ra hậu viện.

Hắn dòm trước, nhìn sau rồi thủng thẳng đi tới, đã thấy Xuân Mai đứng đón bên trong.

Vừa trông thấy Phí Độc Hành, Xuân Mai đã mỉm cười, cúi đầu chào hắn, miệng nói :

- Phí gia thật là đúng hẹn, phu nhân đang chờ Phí gia, để tiểu tì dẫn đường.

Nói xong, Xuân Mai quay người đi trước dẫn đường, Phí Độc Hành bước theo sau.

Tới trước nhà thủy tạ, hắn đã thấy Cửu phu nhân ngồi quay lưng ra ngoài chờ sẵn.

Xuân Mai dừng trước thềm lên tiếng báo :

- Thưa phu nhân, Phí gia đã đến.

Cửu phu nhân không quay lại, cất giọng nhẹ nhàng :

- Được rồi! Người đi lo phận sự của người đi.

Xuân Mai cúi chào nói :

- Đa tạ phu nhân. Tiểu tì xin lui gót.

Chờ cho Xuân Mai đi rồi, Phí Độc Hành bước tới vòng tay nói :

- Thưa phu nhân, thuộc hạ Phí Độc Hành đang chờ lệnh phu nhân dạy bảo.

Cửu phu nhân lên tiếng :

- Anh hãy bước lên đây, tôi có việc cần nói với anh.

Phí Độc Hành bước lên đứng vòng tay sau lưng Cửu phu nhân. Hắn hắng giọng :

- Thưa phu nhân. Có việc gì xin phu nhân cho thuộc hạ biết.

Cửu phu nhân quay lại nhìn vào mặt hắn thở dài nói :

- Câu chuyện này có liên quan đến anh, nên tôi buộc lòng phải kêu anh tới đây cho anh biết tin này. Rồi anh tự quyết định cho mình.

Hắn nghe Cửu phu nhân nói mà giật mình. Hắn biết đây là chuyện quan trọng thật sự, không phải là chuyện đùa.

Hỏi nào tới giờ Tú Cô chưa đùa với hắn bao giờ.

Hắn đây là chuyện liên quan tới sự sống còn của hắn, nên Tú Cô mới để cho hắn quyết định.

Hắn buột miệng nói :

- Chuyện gì vậy Tú Cô?

Hai tiếng “Tú Cô” đã làm cho Cửu phu nhân nét mặt tươi lên. Bây giờ dù có phải chết vì hắn, nàng cũng sẵn lòng không một chút ngần ngại.

Cửu phu nhân mỉm cười hỏi lại hắn :

- Anh muốn biết lắm sao? Tôi cứ tưởng anh không bao giờ quan tâm tới chuyện gì cả chứ.

Hắn thở dài. Hắn thừa biết nàng đã trách móc hắn những chuyện trong quá khứ.

Giả như lúc trước hắn đã quay lưng bỏ đi rồi, dù cho trời có sụp đổ ngay sau lưng hắn, hắn cũng chẳng màng tới.

Còn bây giờ thì hắn không có quyền làm như thế, hắn muốn biết việc gì để còn toan tính hành động.

Hắn nói như than :

- Tú Cô! Đừng úp mở nữa cứ nói cho tôi nghe đi.

Cửu phu nhân rồi quay lại nghiêm nét mặt hỏi :

- Có phải anh đã giết bọn Phong Trần bát quái?

Hắn gật đầu đáp ngay :

- Đúng. Chính tôi đã giết bọn chúng.

Cửu phu nhân hỏi tiếp :

- Anh giết bọn chúng để cứu thoát cho một cô gái phải không?

Hắn lại gật đầu và hỏi lại :

- Sao Tú Cô lại biết?

Cửu phu nhân đáp :

- Những việc anh làm tôi đều biết cả. Bây giờ anh đừng hỏi lại tôi, chỉ nghe những câu hỏi của tôi rồi trả lời mà thôi.

- Cô cứ hỏi đi.

Nhìn thẳng vào mắt hắn, nàng hỏi :

- Anh có biết một người con gái mang tên Lục Vân chứ?

Câu hỏi của nàng cũng là câu mà hắn muốn biết đến tung tích người này. Người mà hắn đem lòng căm hận, muốn tìm ra để hỏi tội.

Chợt hắn nghĩ ra Cửu phu nhân một thời đã từng là người của Lục Vân.

Hắn gật đầu :

- Tôi có biết Lục Vân.

Cửu phu nhân và Lục Vân có quan hệ thế nào?

Hắn không dấu diếm đáp ngay :

- Chỉ có oán thù với nhau.

- Oán thù? Tại sao vậy?

Hắn lắc đầu nói :

- Mong phu nhân đừng tìm biết thêm làm gì, chỉ biết tôi căm hận người đó vô cùng.

Cửu phu nhân nhẹ gật đầu rồi hỏi :

- Anh có muốn biết tin tức Lục Vân không?

Hắn ngược mắt nhìn nàng đáp :

- Nếu cô có thể cho tôi hay thì tôi mang ơn cô lắm.

Cửu phu nhân nói :

- Tôi không cần anh mang ơn tôi. Bây giờ thế của Lục Vân mạnh lắm. Phong Trần bát quái là tay sai của bà ta đã bị anh giết. Bà đang điều tra anh và nghi ngờ anh là Phí Mộ Thư.

Một lần nữa hấn giật mình, hấn hỏi ngay :

- Có phải Lục Vân là Đàn chủ của một tổ chức bí mật?

Cửu phu nhân gật đầu đáp :

- Với anh tôi không giấu gì cả. Bà ta chính là Đàn chủ.

Hấn hỏi tiếp :

- Cô có thể cho tôi biết tên tổ chức đó được không?

Cửu phu nhân đáp gọn :

- Thiên Tâm hội.

- Ai là Hội chủ?

Cửu phu nhân lắc đầu đáp :

- Tôi không biết ai là Hội chủ, chỉ biết Lục Vân là Đàn chủ mà thôi. Mọi mệnh lệnh do bà ta phát ra cho mọi người thi hành.

Phí Độc Hành hỏi :

- Trong đó có cả cô?

Cửu phu nhân gật đầu :

- Đúng vậy.

Và nàng tiếp luôn :

- Chính bà ta ra lệnh cho tôi điều tra tung tích của anh, để xác định rõ có phải anh chính là Phí Mộ Thư hay không?

Phí Độc Hành hỏi :

- Thế phu nhân trả lời ra sao?

Cửu phu nhân đáp :

- Tôi trả lời là không biết và bà ta bảo tôi tìm cách đưa anh ra ngoài để bà ta nhận dạng anh. Nếu đúng anh là Phí Mộ Thư thì...

Thấy Cửu phu nhân ngừng lại, hấn hỏi ngay :

- Thì sao?

Cửu phu nhân nhấn mạnh từng tiếng :

- Thì bà ta sẽ tìm mọi cách để tiêu diệt anh, còn ngược lại thì bà ta sẽ mua chuộc anh làm tay chân cho bà ta.

Hấn trầm ngâm suy nghĩ một chút, rồi hỏi nàng :

- Thế phu nhân định bao giờ thực hiện ý định đó?

Nhìn hấn, Cửu phu nhân đáp :

- Tôi muốn anh tự quyết định cho anh vì chuyện này không phải là chuyện đùa.

Lục Vân là một người không phải dễ trêu vào đầu. Bà ta có thể làm được mọi chuyện mà anh không thể ngờ tới.

Hấn lên tiếng :

- Nhưng có một chuyện bà ta không thể nào làm được.

Cửu phu nhân hỏi :

- Anh muốn nói chuyện gì?

Hắn đáp ngay :

- Chuyện bà ta muốn tôi chết.

Cửu phu nhân nghĩ ngợi một chút rồi nói :

- Có thể là như vậy, vì anh cũng là một người không phải dễ cho người khác xem thường được.

Nàng ngừng lại rồi cất tiếng hỏi :

- Thế anh định bao giờ đi ra ngoài với tôi?

Hắn hỏi lại :

- Để cho phu nhân đi báo trước với bà ta phải không?

Cửu phu nhân gật đầu đáp :

- Đúng là như vậy, vì bà ta giao nhiệm vụ đó cho tôi.

Hắn hỏi tiếp :

- Vậy phu nhân là người của Thiên Tâm hội, được bà ta cài vào đây phải không?

Trầm ngâm một chút, Cửu phu nhân đáp :

- Có thể coi là như vậy.

Hắn nói thêm :

- Phu nhân có thể cho tôi hỏi một câu nữa trước khi trả lời được không?

Cửu phu nhân gật đầu :

- Anh cứ hỏi đi.

Hắn hỏi ngay :

- Mục đích của Thiên Tâm hội là gì?

Cửu phu nhân lắc đầu đáp :

- Thật tình tôi cũng không rõ cho lắm, chỉ biết là nó bất lợi cho nhà Minh vậy thôi. Nó ngấm ngấm tiêu diệt các lực lượng chống đối nhà Thanh và cướp của, bảo vệ người khác không một chút nương tay.

Phí Độc Hành gật đầu nói :

- Tôi hiểu rồi. Vậy cô có thể báo với họ, hai ngày nữa vào buổi trưa tôi sẽ đi ra vùng ngoại thành.

Cửu phu nhân hỏi :

- Anh định đi một mình?

Hắn đáp :

- Từ lâu tôi vẫn hành động một mình, không cần ai giúp sức cả.

Cửu phu nhân e dè nói :

- Nhưng họ thế lực mạnh, người...

Hắn liền ngắt lời :

- Phu nhân đừng ngại, tôi không sợ thế lực họ đâu. Dù họ có đặt bao nhiêu cạm bẫy ở đây tôi vẫn đi tới một mình, phu nhân cứ yên tâm.

51. Gặp Lại Cố Nhân

Cửu phu nhân nói :

- Anh đã quyết định như thế.

Hắn gật đầu :

- Tôi quyết định rồi. Phu nhân cứ bảo với họ, không hiểu phu nhân còn chuyện gì sai bảo nữa không, xin cho tôi biết.

Cửu phu nhân ngần ngừ đáp :

- Không có việc gì khác. Tôi muốn biết tình cảm của anh với tôi bây giờ ra sao?

Hắn liền nói :

- Nếu không có gì thì xin phép phu nhân cho thuộc hạ lui bước. Chỉ xin phu nhân nhớ cho rằng, bao giờ thuộc hạ cũng vẫn nhớ tới ân tình của phu nhân. Xin cáo từ phu nhân.

Vừa nói xong là hắn quay gót đi liền. Cửu phu nhân áp ứng gọi :

- Anh... Anh...

Hắn vẫn lặng thinh đi tiếp, không hề quay lại, để mặc cho Cửu phu nhân ngẩn người ra nhìn theo sau lưng hắn.

* * * * *

Chiều hôm đó, mặt trời chưa tắt hẳn, một cỗ xe tứ mã đưa Cửu phu nhân rời phủ, đi thăm người thân trong thành bị bệnh.

Lần này phu nhân đi không có toán hộ vệ rầm rộ theo nữa. Cỗ xe rời phủ cách yên lặng, dường như phu nhân không muốn ai chú ý đến chuyến đi của mình.

Cỗ xe buông rèm kín cửa, người xa phu như đã quen thuộc, nên đánh xe đi nhanh về phía tây thành.

Tới tòa trang viện nguy nga ở phía tây thành, cửa mở rộng như chờ đón Cửu phu nhân tới.

Người xa phu đánh xe vào theo cổng đó.

Cỗ xe dừng lại nơi hồ sen, tên Tổng quản lùn mập đứng ở bậc thềm chờ sẵn.

Cửu phu nhân xuống xe là theo viên Tổng quản đi ngay vào phòng khách của trang viện.

Nơi căn phòng khách này mọi vật như cũ. Người thiếu phụ xinh đẹp vẫn ngồi bên kỷ trà chờ đợi Cửu phu nhân.

Cửu phu nhân bước vào cúi rạp mình làm lễ :

- Bẩm Đàn chủ, thuộc hạ xin bái kiến.

Người thiếu phụ hồ hững nhẹ vẫy bàn tay ngà ngọc :

- Ngồi đi.

Chờ cho Cửu phu nhân ngồi rồi, người thiếu phụ tiếp :

- Người muốn báo chuyện gì, nói đi.

Cửu phu nhân nói :

- Thưa Đàn chủ. Thuộc hạ muốn báo cho Đàn chủ hay nhiệm vụ mà Đàn chủ giao cho thuộc hạ.

Người thiếu phụ nhẹ gật đầu, không nói gì.

Cửu phu nhân nói tiếp :

- Thuộc hạ đã ra lệnh cho hần, hai ngày nữa vào buổi trưa có việc phải đi ra ngoài thành. Nhiệm vụ đã xong, tùy Đàn chủ định đoạt.

Người thiếu phụ cất tiếng khen :

- Được rồi. Người có hỏi dò về tung tích của hần không. Sao không nói cho ta rõ.

Cửu phu nhân đáp :

- Dạ, thuộc hạ theo lời Đàn chủ, sợ làm kinh động đến hần nên không dám hỏi dò về hần.

Người thiếu phụ gật đầu :

- Thôi, vậy là được rồi. Người đã hoàn thành nhiệm vụ. Bây giờ người có thể ra về, khi nào cần ta sẽ cho gọi.

Cửu phu nhân đứng dậy làm lễ :

- Đa tạ Đàn chủ. Thuộc hạ xin lui bước.

Người thiếu phụ vẫy tay nói :

- Tổng quản, tiễn chân Thúy Quyên.

- Dạ.

Viên Tổng quản lùn bước ra đi trước, Cửu phu nhân theo sau ra đến bên cỗ xe.

Chờ cho cỗ xe chạy ra khỏi cổng trang viện, mới quay vào bên trong phòng khách.

Hần không ngờ trên nóc nhà khách sảnh, một bóng đen nằm dán chặt mình trên mái nhìn xuống phòng khách bằng đôi mắt sáng quắc dữ tợn.

Không biết bóng đen này có mặt từ bao giờ, hần đã lọt vào trong trang viện mà không một ai hay biết, thì thân thủ của hần quả là đáng gờm.

Tòa trang viện này nhìn qua tưởng như không có ai canh phòng nhưng thật ra những kẻ ra vào đều được phát giác từ xa, bởi những trạm canh gác bí mật, chung quanh tòa trang viện.

Cặp mắt của bóng đen đảo nhìn khắp căn phòng khách một lượt, rồi đậu lại trên gương mặt xinh đẹp của người thiếu phụ bên kỷ trà.

Bên dưới viên Tổng quản lùn bước vào, khoanh tay đứng một bên đợi lệnh.

Người thiếu phụ lên tiếng hỏi :

- Chu Tế, người có ý kiến gì không?

Tên trung niên có bộ râu mép đáp :

- Thuộc hạ có một suy nghĩ không biết có nên nói ra hay không?

- Người cứ nói ra đi.

Tên trung niên có râu mép chính là Chu Tế cúi đầu nói :

- Thuộc hạ nghĩ rằng, bất luận hần có phải là Phí Mộ Thư hay không, ta cũng phải hết sức chu đáo đề phòng mọi bất trắc xảy ra. Sáng ngày đó, ta phải huy động lực lượng mạnh bao vây một địa điểm tốt cho cuộc tập kích mà ta sẽ chọn vào ngày mai. Dọc đường ta sẽ cho người rải rác để báo tin cho nhau. Đến lúc bắt được hần rồi thì tùy Đàn chủ định đoạt cho số phận của hần. Đó là ý kiến ngu muội của thuộc hạ. Xin Đàn chủ đừng để vào tai.

Người thiếu phụ gật đầu nói :

- Người tính toán như vậy cũng được, huy động lực lượng mạnh là tốt thôi. Vì hần đã hạ sát nổi bọm Hiên Viên Kỳ thì quả là tay đối đầu lợi hại. Nếu hần không phải là Phí Mộ Thư thì ta nhất quyết thu phục hần vào hội của ta.

Người thiếu phụ quay qua viên Tổng quản, hỏi tiếp :

- Tổng quản, còn người có ý kiến gì không?

Viên Tổng quản lùn cúi đầu đáp :

- Thuộc hạ ngu muội, nên không có ý kiến gì hơn. Mong Đàn chủ thứ lỗi cho thuộc hạ.

Người thiếu phụ đưa tay cầm chung trà lên hớp một ngụm, đặt chung trà xuống, rồi mới chậm rãi nói :

- Việc này để ta suy nghĩ thêm, mai sẽ tính sau. Thôi cho các người lui ra, để ta nghỉ ngơi.

Cả hai cúi chào người thiếu phụ rồi quay đi.

Chợt người thiếu phụ lên tiếng :

- Tổng quản, chờ một chút.

Viên Tổng quản vội quay người lại :

- Thuộc hạ đang chờ lệnh.

Người thiếu phụ nói :

- Sáng mai người truyền lệnh ta xuống các phân đàn bảo chọn các tay hảo thủ sẵn sàng đợi lệnh của ta bất cứ lúc nào ta cần đến.

- Thuộc hạ nghe rõ.

Người thiếu phụ vẫy tay :

- Cho người lui.

Viên Tổng quản lùn đi khỏi rồi, người thiếu phụ ngồi trầm ngâm suy nghĩ bên kỷ trà.

Nét mặt người thiếu phụ thay đổi không ngừng, theo từng dòng suy nghĩ trong đầu.

Con a hoàn đứng sau lưng người thiếu phụ im lặng, không dám thở mạnh chứ đừng nói là cử động.

Nhưng chỉ con a hoàn không dám cử động thôi, vì nó sợ người thiếu phụ.

Nó không dám cử động vì sợ, còn người khác thì không sợ nên dám cử động.

Một bóng đen từ trên mái ngói nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt người thiếu phụ.

Người thiếu phụ giật mình, cả con a hoàn cũng giật mình, cùng đưa mắt nhìn lên.

Bất giác cả hai giật mình, miệng há hốc ra chưa kịp phát ra tiếng kêu, thì người áo đen đã lên tiếng :

- Đừng kêu lên thì tốt hơn. Ta khuyên các người đấy.

Bây giờ thì người thiếu phụ đã nhận rõ ra người áo đen là ai rồi. Người thiếu phụ đưa tay lên che miệng khi vừa bật ra tiếng kêu :

- Anh...!

Người thiếu phụ không dám kêu thì con a hoàn làm sao dám kêu lên cho được.

Nó vội đưa khăn lên miệng cắn chặt lại, hai mắt nhìn chăm chú vào gương mặt với đôi mắt sáng quắc của người áo đen.

Người áo đen bình thản ngồi xuống ghé đối diện với người thiếu phụ.

Hai đôi mắt hần nhìn như xoáy vào gương mặt xinh đẹp của người thiếu phụ.

Hần lạnh lùng buông tiếng :

- Cô còn nhận ra tôi à?

Người thiếu phụ thở dài, nhẹ nói như thở :

- Anh ra bao giờ vậy?

Hắn cười gần hỏi lại :

- Cô muốn tôi phải chết rũ trong tù lắm sao? Cô không ngờ tôi ra được và tìm đến đây phải không? Xin lỗi, tôi đã làm cho cô thất vọng.

Người thiếu phụ vẫn nói nhẹ nhàng, nhưng trong giọng nói pha lẫn chút sợ hãi, lo âu :

- Tôi vẫn biết ngục tù không làm sao giam giữ anh nổi, nếu anh đã muốn đi ra khỏi nơi đó. Không một nơi nào có thể giam cầm được anh chỉ trừ khi anh muốn hay là anh...

Hắn ngắt lời thiếu phụ :

- Hay là tội chết phải không?

Người thiếu phụ lấy lại bình tĩnh đáp ngay :

- Đúng vậy. Không còn lý do nào khác nữa.

Ngừng lại một chút thiếu phụ nói tiếp :

- Bây giờ anh đã đến đây, đã đến thì không lạnh, mà nếu lạnh thì không đến lén lút như vậy. Có gì anh cứ nói ra đi, tôi chờ nghe anh nói.

Hắn bật cười khan :

- Khá lắm, đã có gan làm thì hẳn có gan chịu. Hãy nghe tôi hỏi đây, tôi đã làm gì đến nỗi cô lập mưu ám hại tôi? Muốn cho tôi phải chết.

Người thiếu phụ mỉm cười đáp :

- Anh nghĩ tôi âm mưu hại anh à? Làm sao có chuyện đó được? Chẳng qua trong lúc đó, thần kinh tôi quá căng thẳng cho nên...

Hắn ngắt lời :

- Cô đừng đóng kịch nữa, không qua mắt được tôi đâu. Tôi không ngờ con người cô lại hiểm độc như vậy. Bây giờ tôi chỉ cần cô trả lời tôi, ai đứng sau lưng cô để giật dây, dàn cảnh ám hại tôi?

Nước mắt người thiếu phụ rơi xuống :

- Làm sao tôi đóng kịch với anh được, trong khi anh lại là người ơn của tôi, thì làm sao lại có chuyện đó.

Hắn cười lật gần giọng :

- Hay lắm Lục Vân. Cô đóng kịch rất hay. Nếu bây giờ như tám năm về trước hẳn tôi đã tin cô rồi. Nhưng bây giờ cô đã lắm lẩn hơn, khi còn đóng kịch với tôi như vậy.

Một âm mưu thật độc, định giết người luôn để diệt khẩu.

Người thiếu phụ biến sắc hỏi ngay :

- Anh nói tôi định giết ai?

Hắn nhìn xoáy vào mắt thiếu phụ :

- Cô dàn cảnh hay lắm, tôi đã lọt vào bẫy của cô, nhưng cái thằng đàn ông nằm trên người cô, tuy bị cô đâm nhưng hẳn vẫn sống nhăn. Quả thật không ai học được chữ ngờ cả, có phải vậy không?

Người thiếu phụ kinh ngạc hỏi lại :

- Hẳn vẫn còn sống à?

Người áo đen gật đầu đáp :

- Đúng. Tôi đã gặp hắn và nghe hắn kể lại tất cả. Cũng nhờ đó mà tôi rõ thêm bộ mặt của cô. Lục Vân, tôi khuyên cô nên nói thật hết đi, đừng có dài dòng kéo dài thời gian vô ích thôi.

Người thiếu phụ chính là Lục Vân biến sắc mặt nói :

- Hắn kể hết cho anh nghe. Anh nói thật đấy chứ. Mộ Thư à! Chúng ta hiểu rõ nhau mà, anh định lừa gạt tôi làm gì.

Phí Độc Hành lạnh lùng buông tiếng :

- Tôi chưa hề nói dối ai bao giờ.

Lần này Lục Vân không còn bình tĩnh được nữa. Nàng biết rõ Phí Mộ Thư không nói dối ai bao giờ. Những điều hắn nói là nhất định có thực.

Vậy là lần này, hắn đến đây nhất định nàng không yên với hắn được. Hắn đã rõ mọi chuyện ngày đó, nhứt định hắn không bao giờ tha thứ cho nàng được.

Tội trạng của nàng đã quá rõ ràng rồi, không còn gì mà lấp liếm được, nàng phải tự cứu lấy mình thôi.

Lục Vân nở một nụ cười thật tươi, nhìn Phí Độc Hành nói :

- Đã lâu quá, ta mới lại được gặp nhau, tôi có thể mời anh một tuần rượu được chứ.

Hắn cười lạt :

- Cô nên nói hơn là uống rượu. Tôi không có thời gian rảnh rỗi để hầu rượu với cô. Lục Vân, một lần nữa tôi khuyên cô đừng kéo dài thời gian vô ích. Không một ai có thể cứu thoát cô nổi đâu.

Hắn ngừng lại một chút, tia mắt hắn như long lên dữ tợn. Hắn hỏi :

- Lục Vân, hãy trả lời cho tôi biết. Ai cầm đầu Thiên Tâm hội? Hội quán đặt ở đâu? Có bao nhiêu Đoàn chủ?

Nghe hắn hỏi, gương mặt Lục Vân tái mét, nàng mấp máy miệng như định nói, chợt nàng quay người đi thật nhanh.

Nhưng thân hình nàng vừa đi nửa chừng chợt khựng lại, vì bàn tay của Phí Mộ Thư đã nắm chặt vai nàng giữ lại.

Hắn hơi mạnh tay một chút làm Lục Vân đau nhói lên “Ồi! Đau”.

Hắn gần giọng :

- Cô tính chạy khỏi tay tôi à? Đừng để tôi phải nặng tay với cô. Đó là điều tôi không thích làm. Mau trả lời các câu hỏi của tôi.

Lục Vân quay lại nhìn hắn, nước mắt ràn rụa trên gương mặt xinh đẹp của nàng.

Còn con nữ tì thì dậm hoảng, lùi lại dựa cứng vào vách, miệng cắn chặt cái khăn, không dám kêu lên một tiếng. Hai mắt cứ nhìn sững vào gương mặt của Phí Độc Hành.

Nó kinh ngạc là phải, vì hồi nào tới giờ, nó chỉ thấy Lục Vân ra oai với người ta thôi, người ta phải khúm núm quỳ phục trước mặt của chủ nó. Chứ còn bây giờ cô chủ của nó như một con chuột nhỏ bé, đang run rẩy trước mặt một con mèo dữ tợn, đang giương móng vuốt chực chờ sẵn.

Lục Vân ấp úng nói :

- Anh... Tôi... tôi không biết... gì cả.

Hắn hơi máy động mấy ngón tay một chút.

Lục Vân rên lên :

- A! Ui! Tôi... tôi van anh...

Giữa lúc ấy, bên ngoài có tiếng động.

52. Thù Cũ - Nợ Mới

Tiếng động làm cho mọi người quay ra cửa.

Tên Tổng quản lùn mập đã xuống nơi ngưỡng cửa. Hai mắt hần kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Hắn không ngờ Phí Độc Hành lại có mặt ở đây và đang uy hiếp Đàn chủ của hắn.

Nên một bàn chân hắn đặt lên ngưỡng cửa mà không bước thêm được bước nào nữa Cả người hắn như hóa đá nơi ngưỡng cửa rồi.

Hai mắt mở to kinh ngạc, miệng há hốc ra, không còn ngậm lại được nữa.

Nhìn bộ dạng hắn trông thật tức cười.

Phí Độc Hành lên tiếng như ra lệnh :

- Bước vào.

Tên Tổng quản lùn riu riu bước vào theo lệnh của Phí Độc Hành.

Bộ dạng hắn khúm núm, sợ sệt. Hắn đã quá sợ cái oai dũng của Phí Độc Hành.

Phí Độc Hành lại lên tiếng :

- Ngồi xuống đó. Cầm miệng lại.

Tên Tổng quản nhẹ nhàng ngồi xuống, không dám gây tiếng động. Miệng hắn bây giờ mới dám ngậm lại.

Lục Vân thừa lúc Phí Độc Hành đang nhìn tên Tổng quản, cánh tay phải nhẹ nhàng rung lên.

Một luồng ánh sáng lạnh bay thẳng vào ngực Phí Độc Hành.

Nhưng một lần nữa, Lục Vân lại không thực hiện được ý định của mình.

Bàn tay trái của họ Phí đã vung lên chộp đúng vào huyệt mạch môn của Lục Vân, giữ chặt lại.

Lục Vân thốt lên khê :

- Ối chao!

Con dao sáng loáng hiện rõ nguyên hình trong bàn tay của Lục Vân.

Bàn tay của Phí Độc Hành bóp nhẹ một cái, Lục Vân đau nhói rú lên, năm ngón tay lỏng ra buông con dao xuống.

Tên Tổng quản vừa nhồm dậy thì bàn chân của Phí Độc Hành nhẹ nhàng vung lên.

Con dao đang rút xuống đất bỗng chuyển hướng bay. Nó lao nhanh về phía tên Tổng quản, như có người điều khiển nó cắm phập vào tay áo của tên Tổng quản, rồi cắm chặt xuống mặt bàn.

Tên Tổng quản rụng rời tay chân, thả người ngồi phịch xuống ghế một cách nặng nề.

Hắn cười lạnh :

- Lục Vân! Nợ cũ chưa trả, cô lại chồng thêm nợ mới.

Lục Vân không còn hy vọng gì để hắn tha thứ nữa. Bây giờ cô ta chỉ còn liều mạng để tự cứu mình mà thôi.

Nghĩ như vậy, nên miệng thì la, tay thì vùng mạnh :

- Bây đầu... ối!

Bàn tay của Phí Độc Hành nhanh nhẹn hơn căn ý định của Lục Vân ngay.

Lục Vân đau đớn khụy chân xuống nên nhà, như đang quì trước mặt của Phí Độc Hành.

Nhưng tiếng kêu của nàng cũng làm kinh động bọn hộ vệ bên ngoài.

Năm, sáu bóng người nhanh nhẹn xuống ngay trước ngưỡng cửa, tay kiếm tuốt trần.

Bọn chúng cũng như tên Tổng quản lúc này, đứng ngẩn người ra nhìn cảnh tượng trước mặt.

Chúng không biết người mặc áo đen kia là ai? Hắn vào đây bằng cách nào? Lúc nào? Sao Đàn chủ của chúng lại bị uy hiếp? Còn viên Tổng quản oai vệ của chúng lại ngồi đực ra đấy, không có một hành động phản kháng.

Những câu hỏi của chúng không có ai giải đáp hộ cho chúng rõ.

Phí Độc Hành liếc một cái rồi nhìn Lục Vân nói :

- Mau bảo chúng rút lui đi.

Nước mắt ràn rụa trên gương mặt còn hằn lên nỗi đau đớn, Lục Vân nén đau bảo :

- Chúng bây giờ thêm người tới, không cho hắn... Ối! Đau!

Phí Độc Hành cười gằn :

- Hay lắm! Lục Vân. Để ta cho người được toại ý nguyện của người.

Lục Vân ngược mắt nhìn hắn đầy vẻ căm hờn đáp :

- Mợ Thu! Hôm nay ta có chết cũng còn có mi làm bầu bạn. Mi đừng hòng thoát khỏi nơi đây.

Lục Vân quắc mắt nhìn đám thủ hạ quát :

- Đi ngay. Chúng bay còn nhìn gì. Mau vây chặt không để hắn thoát khỏi đây.

Nghe lệnh của Lục Vân, ba bóng người nhoáng lên rồi mất dạng.

Phí Độc Hành nở nụ cười nói :

- Lục Vân, cô cứ yên tâm đi, tôi không thể cho cô thất vọng đâu. Cô đã muốn vậy để tôi cho cô toại nguyện. Tôi chờ xem bọn thủ hạ có tài sức đến đâu cho biết.

Tên Tổng quản lùn mập rục rịch định đứng dậy, Phí Độc Hành gằn giọng :

- Nếu người không còn muốn sống nữa thì cứ đứng dậy, ta sẽ chiều lòng các người.

Tên Tổng quản này đã sợ thần oai của Phí Độc Hành. Vừa nghe hắn nói, tên Tổng quản liền ngồi im như một pho tượng gỗ, không dám động đậy.

Lục Vân thấy vậy cười lạt ra lệnh :

- Tổng quản, người có nghe lệnh ta không. Mau ra tay đi, nếu người không muốn mang tiếng phản giáo.

Tên Tổng quản như người đang ở giữa hai thế uy hiếp. Hắn không nghe lời bên nào thì hắn cũng chết.

Bây giờ dù có chết hắn cũng phải hành động, để không mang tiếng phản giáo.

Ngay lúc đó, tiếng người hò reo bên ngoài làm hắn thêm phần khởi tâm thần.

Bàn tay hắn nhanh nhẹn cử động, con dao cắm trên bàn được nhổ ra và bay vào tới mặt Phí Độc Hành.

Bàn tay phải của Phí Độc Hành đang nắm vai Lục Vân buông nhanh ra, phẩy nhẹ một cái.

Một luồng ánh sáng từ trong áo hắn bay nhanh ra, nó chạm đúng vào cán dao kia, làm con dao đổi hướng.

Cả hai luồng sáng nhanh như tia chớp lao vào tới tên Tổng quản.

Tên Tổng quản không ngờ đến sự việc xảy ra như vậy. Hắn không kịp đề phòng, cho nên không tránh né kịp.

Chỉ kịp nghe bên tai vang lên tiếng của Chu Tế, hắn kêu lên một tiếng :

- Ủi cha!

Chỉ như vậy thôi rồi hắn không biết gì nữa, ngã vật xuống đất bất động, không còn thở nữa.

Hai con dao, một ghim vào cổ, một ghim vào tim, làm hấn không còn trối trăn được gì. Dù hấn rất muốn được sống, nhưng hấn đã cãi lời Phí Độc Hành, nên hấn không còn thở được.

Một con người không còn thở nữa, thì con người đó đã chết.

Bây giờ bên ngoài cửa Chu Tế đã xuất hiện, sau lưng hấn là toán lính canh đông nghẹt, đang cầm cung nỏ lăm lăm. Chúng giương thẳng dây cung, chờ lệnh là buông ngay vào người của Phí Độc Hành.

Bàn tay của Phí Độc Hành bây giờ đã đặt trở lại vào vai của Lục Vân. Hấn không thèm nhìn vào đám cung nỏ, mà nhìn thẳng vào gương mặt Lục Vân.

Lục Vân cũng trợn mắt lên nhìn hấn, trông nàng bây giờ như một con cọp cái, đã mất đi vẻ đẹp vốn có. Lục Vân cười lạt :

- Mộ Thư! Người thấy chưa, liệu người có thoát khỏi nơi đây nổi không. Ha... ha... ta đang chờ xem cảnh người giãy chết đây.

Phí Mộ Thư cũng cười đáp :

- Lục Vân, người yên tâm đi, người không được nhìn thấy cảnh ta giãy chết đâu, nếu người muốn nhìn thì bảo bọn nó buông cung đi.

Lục Vân quắc mắt nói :

- Người khỏi thách ta, trước sau gì cũng như nhau. Người cũng phải chết ở nơi này. Dù ta có chết đi, ta cũng toại nguyện lắm rồi.

Hấn ngửa mặt cười vang :

- Ha! Ha! Lục Vân, người tưởng là những lời nói đó lung lạc được ta à, người lắm rồi. Lục Vân, chưa có nguy hiểm này làm ta chùn bước cả. Dù đao có kề cổ ta, bảo ta buông người ra, ta cũng không buông. Huống chi bọn cung nỏ vô dụng ngoài kia. Người mau ra lệnh đi, Lục Vân! Mau bảo chúng bắn. Lục Vân, ta thách người đó. Ta thử xem người có can đảm không?

Lục Vân giận xanh mặt, đôi mắt phượng trợn lên giận dữ. Nàng hét lên :

- Người tưởng ta sợ người sao Mộ Thư? Người nghe đây.

Quay mặt ra ngoài, Lục Vân ra lệnh :

- Chu Tế, người bảo bọn nó bắn ngay cho ta. Bắn ngay lập tức.

Chu Tế lật đật quì xuống nói :

- Đàn chủ! Xin Đàn chủ nghĩ lại...

Lục Vân giận dữ ngắt lời :

- Người dám cãi lệnh ta sao? Chu Tế, đây là lệnh của ta, bắn ngay, không cho hấn thoát khỏi đây bằng bất cứ giá nào. Người có nghe rõ chưa?

Chu Tế lấp bắp :

- Đàn chủ! Thuộc... hạ nghe rõ. Nhưng...

Một lần nữa, Lục Vân quát lên :

- Chu Tế! Đây là lệnh nghe cho kỹ, không chần chờ nữa. Dùng tên tẩm dầu bắn ngay, không tiếc rẻ gì nữa. Dù có phải thiêu rụi tòa trang viện này, mà hấn chết ta cũng không ngăn ngại. Thì hành ngay, bằng không thì đừng có trách ta. Nghe chưa!

Lần này, Chu Tế không dám chần chừ nữa :

- Thuộc hạ tuân lệnh Đàn chủ.

Rồi hấn gơ tay lên quát :

- Các người nghe lệnh Đàn chủ rồi chứ, dùng tên tẩm dầu chuẩn bị nghe lệnh của ta.

Bọn cung nỏ đồng loạt dạ vang lên. Nhưng mũi tên bốc cháy phừng phừng, nhắm vào Phí Độc Hành.

Phí Độc Hành thản nhiên cười :

- Bọn bây còn chờ gì nữa mà không buông tên đi.

Chu Tế nhìn Phí Độc Hành nói :

- Họ Phí kia! Nếu người buông Đàn chủ ra, ta bảo đảm để người rời khỏi đây một cách an toàn. Ta hứa với người như thế.

Hắn vừa dứt câu, Phí Độc Hành cả cười nói :

- Họ Chu kia, người tưởng ta sợ đám cung nỏ này hay sao? Cứ buông tên đi, nếu không muốn cãi lệnh của Đàn chủ người. Ta muốn thử xem tên của các người có bén nhọn không?

Cả Lục Vân và Chu Tế đều giận xanh cả mặt.

Chu Tế lấp bắp nói :

- Họ Phí... người... người...

Lục Vân thét lên :

- Buông tên ngay. Các người buông tên ngay. Chu Tế người còn nghe lệnh ta không?

Chu Tế không dám chần chừ nữa vội ra lệnh :

- Mong Đàn chủ thứ lỗi cho thuộc hạ. Các người có nghe Đàn chủ ra lệnh không?

Mau buông tên ngay.

Lời vừa dứt, đám cung nỏ lập tức buông tên. Từ tứ phía những mũi tên lửa bay tới tấp nhắm vào người của Phí Độc Hành.

Phí Độc Hành cất tiếng cười, hắn vung nhẹ chân, cái kỷ trà nặng nề bay vọt lên ngay tầm tay hắn.

Hắn nhẹ nhàng cầm lấy chân kỷ trà xoay tít quanh mình.

Những mũi tên lửa cắm phập vào mặt kỷ trà, bốc cháy phừng phừng.

Những mũi tên khác bị lạc hướng cắm vào cột nhà, vào sà ngang bốc cháy.

Tiện đà tay, Phí Độc Hành vung mạnh tay cái kỷ trà văng bắn lên nóc.

Tiếng ngói bể đổ xuống hòa theo cát bụi.

Chợt hắn cảm thấy Lục Vân như mềm rũ đi trong bàn tay hắn.

Hắn vội cúi xuống nhìn thì thấy từ nơi khóe miệng nàng máu trào ra hai bên mép. Người nàng không còn hơi sức nữa, hai mắt nhắm nghiền.

Lục Vân đã tự tử, nàng không muốn để cho Phí Độc Hành tra hỏi, hành hạ.

Một loạt tên nữa lao nhanh tới, Phí Độc Hành vội vã cầm lấy thất lưng Lục Vân, quay nhanh quanh người.

Thương thay cho Lục Vân, đã chết rồi mà không còn yên lành thể xác. Bây giờ phải hứng chịu những mũi tên lửa do chính nàng truyền lệnh bắn ra.

Phí Độc Hành quăng vội Lục Vân ra phía trước. Hắn nhún chân lấy đà, phóng mình vọt thẳng lên trên nóc, nơi cái kỷ trà đã làm bể khi nãy.

Những mũi tên bắn vội theo, nhưng không sao kịp với thân pháp nhanh nhẹn của Phí Độc Hành.

Những mũi tên không trúng hắn, bay cắm vào cột, vào sà, bốc cháy phừng phừng.

Chu Tế la hét bọn thuộc hạ đuổi theo Phí Độc Hành. Còn hắn nhảy vào định ôm xác của Lục Vân.

Nhưng Lục Vân bây giờ cũng như cây đuốc, cháy bùng lên, cùng lúc với căn phòng khách cháy to, chuyển mình kêu rầm rắc.

Chu Tế hoảng hồn phóng vội ra ngoài.

Căn phòng khách từ từ sụp xuống trong biển lửa. Chỉ tội cho con nữ tì bị lửa thiêu một cách oan ức.

Trong đêm nghe vang vọng tiếng người la hét, gọi nhau chữa cháy và rượt đuổi theo Phí Độc Hành.

53. Kể Cầm Đầu Thiên Tâm Hội

Qua một đêm chữa cháy, tòa trang viện nơi Lục Vân làm Đàn chủ đã bị cháy mất hơn phân nửa, thiệt hại nặng nề.

Mọi người trong trang viện qua một đêm mất ngủ, phần lo chữa cháy, phần lo đuổi Phí Độc Hành, nên ai nấy đều mệt mỏi, phờ phạc cả người. Kể đứng người ngồi nét mặt buồn bã, họ thẩn thờ nhìn cơ nghiệp tan hoang.

Chu Tế cũng đứng trong số họ, nét mặt lộ đầy vẻ lo lắng.

Giờ Lục Vân đã chết, cả lão Tổng quản nữa đều cháy thành tro, nghiêm nhiên Chu Tế là người cầm đầu ở nơi đây.

Cầm đầu một toán bại binh, cầm đầu một tòa trang viện đổ nát.

Rồi hẳn biết ăn nói làm sao với cấp trên đây?

Chợt tiếng vó ngựa dồn dập, từ xa bụi đất mù mịt cuốn lên theo vó ngựa phi nhanh.

Càng gần tới trang viện, Chu Tế và mọi người ngẩng đầu lên nhìn.

Họ thấy hai kỵ sĩ bện toàn độ đen lao nhanh tới.

Vào tới trong trang viện, họ đưa mắt nhìn quanh một lượt.

Một kỵ sĩ trung niên ồm cao buông tiếng hỏi trống không :

- Ai là người cầm đầu nơi đây? Lục Vân Đàn chủ đâu?

Một giọng hỏi đó đủ biết đây là người có vai vế trong Thiên Tâm hội.

Chu Tế lật đật bước lên, ôm quyền thi lễ đáp :

- Thưa nhị vị, Đàn chủ đã chết trong biển lửa hôm qua rồi, luôn cả lão Tổng quản.

Hiện tại thuộc hạ đang tạm cai quản nơi đây. Dám hỏi nhị vị từ đâu đến?

Kỵ sĩ trung niên không đáp vào câu hỏi mà lại hỏi :

- Nếu người tạm thời cầm đầu nơi đây thì chắc người đã biết rõ mọi việc xảy ra hôm qua. Tên người là gì?

Chu Tế biết mình đã gặp thứ dữ nên lật đật đáp :

- Dạ, thuộc hạ là Chu Tế. Nội tình hôm qua thuộc hạ cũng biết ít nhiều.

Kỵ sĩ trung niên gật đầu nói :

- Vậy cũng được. Người thu xếp cho người ở lại chăm lo nơi đây. Còn người mau theo ta lên đường ngay.

Chu Tế nghiêng mình hỏi :

- Thuộc hạ dám hỏi nhị vị, thuộc hạ phải đi đến đâu?

Gã kỵ sĩ trung niên quắc mắt quát :

- Người còn dám hỏi lại à. Biết đây là cái gì không?

Bàn tay gã theo sau câu nói, giơ lên trước mặt Chu Tế.

Vừa nhìn thấy mặt bàn tay gã kỵ sĩ trung niên, Chu Tế xanh cả mặt, líu lưỡi nói :

- Thuộc hạ... đáng... chết. Mong nhị vị... tha thứ cho.

Gã kỵ sĩ lớn giọng :

- Mau thi hành lệnh đi, ta không còn thời gian nữa đâu.

Chu Tế khom người dạ luôn miệng. Hắn quay sang một đại hán trong trang viện dặn dò mấy câu.

Hắn lại quát một tên khác chạy lấy một con ngựa tốt.

Ngựa được dắt tới, Chu Tế khom mình thưa với hai gã kỵ sĩ :

- Thưa nhị vị thượng cấp, thuộc hạ đã chuẩn bị xong, xin mời nhị vị lên đường.

Gã trung niên kỵ sĩ gật đầu. Hai gã kỵ sĩ phóng mình lên lưng ngựa rồi phi đi ngay.

Chu Tế cũng lật đật phóng ngựa theo.

Chỉ trong chớp lát, ba thớt ngựa tốt đã mất hút trong bụi mù.

Mọi người trong trang viện nhìn theo thở dài.

* * * * *

Ra khỏi vùng Kinh sư, đến một khu rừng hoang vắng, hai gã kỵ sĩ gò cương lại chờ Chu Tế lên.

Một gã cất tiếng nói :

- Chu Tế, để giữ bí mật ta phải bịt mắt người lại.

Chu Tế vội nhắm mắt cúi đầu nói :

- Xin nhị vị thượng cấp cứ tự nhiên hành động.

Gã đại hán nhỏ tuổi hơn, nhanh nhẹn dùng mảnh vải đen bịt mắt Chu Tế lại.

Rồi ba người lại tiếp tục đi thêm nữa. Đến một vùng cây cối rậm rạp, có hai gã đại hán áo đen nhảy ra chặn lại.

Hai tên này vừa thấy mặt gã kỵ sĩ trung niên vội lật đật khom người làm lễ :

- Thuộc hạ mừng Chấp Pháp đã về.

Gã trung niên nhảy xuống ngựa khẽ gật đầu. Còn gã kỵ sĩ nhỏ tuổi hơn đỡ Chu Tế xuống ngựa.

Cả ba bỏ ngựa lại nơi đây, tiếp tục đi vào trong vùng cây cối rậm rạp.

Họ không biết có một bóng đen bí mật bám sát theo sau lưng họ.

Bóng đen này nhanh nhẹn chườn trên cành cây nhanh như sóc không gây ra một tiếng động nhỏ.

Trên môi bóng đen nở một nụ cười đắc ý, đôi mắt sáng quắc luôn theo dõi từng cử động của ba người bên dưới.

Sau một hồi quanh co, cả ba tới trước một hang động tối om. Cửa sơn động nhỏ chỉ vừa đủ để một người mập mạp đi qua lọt.

Gã kỵ sĩ trung niên tiến vào trước, Chu Tế đi chính giữa, gã nhỏ tuổi đi sau chót.

Vào sâu vào bên trong, đường đi càng mở rộng ra. Ánh đèn rọi sáng chừng như ban ngày.

Các đại hán canh gác nhìn thấy gã kỵ sĩ trung niên đều đứng dậy gật đầu chào.

Đến một tòa đại điện, hai bên vệ sĩ giăng hàng, chính giữa đại điện có một người bận toàn đồ đỏ, tấm khăn bịt mặt cũng màu đỏ, chừa đôi mắt sáng bộc lộ người tinh quang nhìn ra ngoài. Lúc này Chu Tế đã được cởi tấm khăn đen ra, hắn ngơ ngác nhìn quanh.

Gã kỵ sĩ trung niên tiến lên trước, gã nhỏ tuổi thúc Chu Tế đi theo sau lưng vào bên trong tòa đại điện.

Cả ba quỳ xuống trước mặt người mặc hồng bào. Gã kỵ sĩ trung niên vội tâu :

- Thừa Hội chủ, thuộc hạ đã đến Hương Trang viện xem rõ mọi việc nơi đó và đưa Chu Tế tạm thời nắm quyền nơi đó, sau khi Lục đàn chủ và Kiều tổng quản đã chết, về đây trình báo sự việc cho Hội chủ rõ.

Người mặc hồng bào chính là Hội chủ Thiên Tâm hội khẽ gật đầu lên tiếng :

- Được rồi. Chắp Pháp hãy đứng dậy, để Chu Tế trình bày cho ta nghe.

Gã kỵ sĩ trung niên đứng dậy vòng tay thi lễ :

- Tạ ơn Hội chủ.

Gã nhỏ tuổi hơn cũng đứng dậy vái chào rồi lui ra một bên đứng hầu.

Giữa tòa đại điện chỉ còn lại Chu Tế đang quỳ, gã vội cất tiếng chào :

- Thuộc hạ là Chu Tế, nắm giữ quyền cai quản vệ sĩ ở Hương Trang viện xin ra mắt Hội chủ.

Hội chủ gần giọng :

- Chu Tế, ngươi hãy thuật rõ mọi việc xảy ra cho ta nghe.

Chu Tế liền đem tất cả mọi việc đã được chứng kiến kể lại cho Hội chủ nghe.

Kể xong, gã vẫn quỳ đó chờ lệnh.

Hội chủ nghe xong trầm ngâm một hồi rồi cất tiếng hỏi Chu Tế :

- Gã áo đen đó là ai?

Chu Tế liền bẩm :

- Gã họ Phí tên Độc Hành, hiện đang giữ chức Hiệu úy ở Trung Đường phủ.

Hội chủ hơi giật mình một cái rồi hỏi tiếp :

- Gã xuất hiện từ lúc nào mà uy hiếp Lục đàn chủ. Sao ngươi chẳng hay?

Chu Tế liền đáp :

- Bẩm Hội chủ, Lục đàn chủ cho thuộc hạ và Kiều tổng quản lui ra, thì thuộc hạ không biết nữa. Khi nghe lệnh của Lục đàn chủ, thuộc hạ lập tức đến nơi thì thấy Kiều tổng quản đã chết còn Lục đàn chủ bị uy hiếp rồi.

Hội chủ cau mày rồi hỏi :

- Ngươi có nghe Lục đàn chủ nói gì không?

Chu Tế đáp :

- Bẩm Hội chủ, thuộc hạ nghe Lục đàn chủ quát mắng gã họ Phí và kêu tên gã là Mộ Thư. Chính Lục đàn chủ ra lệnh cho thuộc hạ dùng tên lửa nhằm bắn chết gã họ Phí. Nhưng tiếc thay võ công gã quá cao siêu nên gã đã chạy thoát được.

Gã Hội chủ lẩm bẩm :

- Mộ Thư!... Phí Mộ Thư...! Chính là hắn rồi. Thật không ngờ gã lại tìm ra được tung tích của Lục Vân. Mộ Thư! Ta quyết diệt ngươi cho bằng được. Ngươi còn sống ngày nào ngoài đời là ta chưa yên tâm ngày đó.

Gã Hội chủ vừa lẩm bẩm, đôi mắt gã long lên giận dữ. Từ trong ánh mắt gã lóe lên những tia hung quang.

Bầu không khí trong đại điện trở nên im lặng nặng nề, không ai dám thở mạnh hoặc cử động mạnh.

Gã Hội chủ gần giọng hỏi :

- Hiện giờ gã họ Phí làm Hiệu úy trong Trung Đường phủ phải không?

Chu Tế vội đáp :

- Bẩm Hội chủ, đúng là như vậy.

Hội chủ quay qua tên Chấp Pháp hỏi :

- Chấp Pháp, hiện giờ trong Trung Đường phủ còn tay nào võ công cao siêu của ta không?

Tên Chấp Pháp vội tiến lên vòng tay thi lễ, đáp :

- Bẩm Hội chủ, nói về võ công cao siêu thì không có, nhưng có hai tay võ công khá khá giữ chức Lãnh Ban ở đó. Ta có thể sai...

Hội chủ ngắt lời :

- Đừng dài dòng, người hãy truyền lệnh cho họ lập tức ám toán gã họ Phí cho ta, bằng bất cứ giá nào.

Tên Chấp Pháp vội nghiêng mình đáp :

- Thuộc hạ xin tuân lệnh Hội chủ.

Nói xong gã quay người đi ngay ra cửa đại điện.

Hội chủ dặn với theo :

- Người nhớ bảo họ hành động càng sớm càng tốt nghe chưa.

Tên Chấp Pháp quay lại đáp :

- Thuộc hạ nghe rõ.

Chờ cho gã Chấp Pháp đi khuất, Hội chủ nhìn Chu Tế hỏi :

- Hương Trang viện thiệt hại nặng không?

Chu Tế đáp :

- Bẩm Hội chủ, thiệt hại hơn phân nửa.

Hội chủ phẩy tay cho gã đứng dậy rồi nói :

- Hiện giờ ta giao cho người tạm thời cai quản Hương Trang viện, lo trùng tu sửa chữa lại tất cả. Xong công việc đó rồi ta sẽ truyền lệnh sau.

Chu Tế cúi đầu đáp :

- Bẩm Hội chủ, thuộc hạ nghe rõ.

Hội chủ truyền lệnh :

- Nội Hình đàn chủ, đưa Chu Tế ra ngoài.

Gã kỵ sĩ nhỏ tuổi lúc này bước ra vòng tay đáp :

- Tuân lệnh Hội chủ.

Chu Tế khom người làm lễ :

- Bẩm Hội chủ, thuộc hạ xin lui gót.

Hội chủ phẩy tay nói :

- Thôi các người đi đi.

Trong gian đại điện to lớn chỉ còn tên Hội chủ ngồi trầm ngâm và hai hàng vệ sĩ đứng im.

Ngồi suy nghĩ một lúc, gã Hội chủ lên tiếng :

- Cho các người lui ra, để ta yên.

Hai hàng vệ sĩ vội cúi đầu “dạ” to lên, rồi kéo nhau ra khỏi gian đại điện.

Gã Hội chủ ngồi dựa ghế, tay gõ nhẹ lên thành ghế, ánh mắt đăm chiêu pha lẫn nỗi buồn lo.

Đã từ lâu gã dường như quên hẳn đi Phí Mộ Thư, nay bỗng dưng Phí Mộ Thư lại tái xuất giang hồ, gây cho gã bao nỗi buồn lo.

Ngày xưa gã tận dụng tâm kế để diệt trừ cho được Phí Mộ Thư. Tuy không giết được họ Phí nhưng gã cũng toại nguyện một phần vì giam giữ được họ Phí trong ngục tù.

Gã cũng không hiểu tại sao Mã Thất sau tám năm chịu nằm im trong ngục, lại đột nhiên vượt ngục.

Họ Phí vượt ngục để làm gì? Sao gã lại biết Lục Vân ở Hương Trang viện mà tìm đến? Lục Vân có nói gì cho gã biết chưa?

Nếu nàng chưa nói gì thì không sao, còn như nếu nàng nói gì với hắn thì nàng đã nói gì?

Dù sao gã cũng không tin Lục Vân lại phản bội hắn, nàng nhất định không bao giờ nói gì với gã họ Phí.

Bao nhiêu câu hỏi gã đặt ra quay cuồng trong đầu óc gã, nhưng gã vẫn không tìm ra được câu trả lời.

Chỉ có một điều gã biết chắc là Phí Mộ Thư không phải là hạng người vì giết gã để vượt ngục.

Nếu hắn muốn thì lúc đầu gã họ Phí cũng không chịu bó tay để bị bắt.

Nhất định là có một lý do gì đặc biệt nên Phí Mộ Thư mới vượt ngục như vậy.

54. Ân Đền Oán Trả

Đang trầm tư suy nghĩ bỗng tên Hội chủ đứng ngay đây, quát to :

- Ai đó?

Một tiếng cười nhạt từ trên trần vọng xuống đáp lại câu hỏi của tên Hội chủ :

- Hà hà! Khá lắm Hội chủ.

Tên Hội chủ nhìn lên trần cất giọng :

- Người anh hùng không làm hành động lén lút, người có giỏi thì xuất hiện ra đây đi.

Giọng cười sang sảng cất lên đáp :

- Ta nào có sợ chi người mà không dám xuất hiện.

Lời nói vừa dứt thì một bóng đen nhảy ngay xuống đứng trước mặt Hội chủ.

Thân pháp nhẹ nhàng không gây ra một tiếng động.

Cặp mắt sáng ngời của hắn nhìn thẳng vào đôi mắt của tên Hội chủ, trên môi khẽ nhếch nức cười khinh mạn, tay nhịp nhịp chiếc roi ngựa.

Tên Hội chủ nhìn thấy bóng đen, trên đôi mắt gã lộ vẻ kinh hoàng, bất giác gã lùi lại một bước, chạm phải chiếc ghế dựa, làm gã ngồi phịch xuống luôn.

Gã Hội chủ trấn tĩnh lại cất tiếng :

- Hóa ra là “Tướng Cướp Liêu Đông” lừng danh trên giang hồ, không ngờ lại có hành động lén lút như vậy. Thật là...

Phí Độc Hành ngắt lời gã :

- Người nói ta hành động lén lút, còn người tại sao lại không dám chường mặt ra cho mọi người thấy, lại bịt mặt như vậy. Còn đứng sau lưng để giật dây người khác nữa. Ha, ha! Ai hèn hơn ai, nói đi, nói to lên tên Hội chủ Thiên Tâm hội kia.

Gã Hội chủ lên tiếng hỏi :

- Sao? Mi nói ta giật dây ai? Không bao giờ ta hành động như thế. Mi đừng có vu khống cho ta như vậy.

Phí Độc Hành ngửa mặt cười :

- Họ Hoàng kia, người tưởng ta không nhận ra được người sao, tên giết thầy phản bạn mang bộ mặt hiệp nghĩa kia. Mi biết ta rõ bộ mặt thật của người, người sợ ta công bố chuyện của người trước giang hồ, sẽ làm phá vỡ âm mưu của người, mộng bá chủ giang hồ, nên người cài Lục Vân vào để hại ta. Ta cũng thật không ngờ người lại nhẫn tâm làm như vậy, khi ta tha mạng cho người, người đã từng thề những gì người có nhớ không? Một lỗ tai chưa đủ cho người tỉnh ngộ à? Vậy trong tám năm nay người đã xây dựng được một hội lớn như vậy, cũng là khá lắm. Đâu có ai ngờ được một vị đại hiệp lừng tiếng võ lâm lại cầm đầu một băng ăn cướp. Không một ai có thể ngờ được như vậy. Chỉ có ta biết rõ người thôi, nên người mới tìm đủ mọi cách để diệt trừ ta cho được. Phải vậy không Hoàng đại hiệp?

Hoàng hội chủ không ngờ Phí Độc Hành lại nói rõ ra tung tích của gã, vạch trần bộ mặt thật của gã ra như vậy. May mà ở đây không có ai nghe được.

Hoàng hội chủ khẽ cau mày đáp :

- Họ Phí kia, hôm nay có người là không có ta. Giữa hai ta chỉ có một kẻ còn sống mà thôi.

Chợt gã cao giọng quát :

- Bậy...

Đang quát chợt gã im bặt, miệng há hốc.

Bởi đầu chiếc roi ngựa như mũi kiếm rong tay Phí Độc Hành đã chĩa thẳng vào yết hầu gã.

Trước một sự đe dọa như vậy, làm sao gã có đủ can đảm mà quát tiếp nữa.

Phí Độc Hành khẽ nhếch môi cười :

- Đừng quát nữa, ta chỉ muốn có hai ta giải quyết thôi, mi đừng làm ta thất vọng.

Ta nghĩ là người hiểu chứ họ Hoàng kia?

Hoàng hội chủ gật đầu đáp :

- Ta cũng muốn xem tài sức của người sau tám năm tiến triển tới đâu.

Phí Độc Hành thu cây roi ngựa lại cả cười :

- Ta đang sẵn sàng hầu tiếp với người, thử xem người có đáng mang danh Vô Định Kiếm không, nào bước lên rút kiếm ra đi.

Sự bình tĩnh trở lại trong lòng của tên Hội chủ.

Hắn bước ra giữa đại điện với Phí Độc Hành, thuận tay rút luôn thanh kiếm treo vách đại điện.

Hoàng hội chủ lên tiếng :

- Ta đã sẵn sàng rồi, mời người.

Phí Độc Hành mỉm cười :

- Người khỏi cần khách sáo, cứ ra tay đi.

Hoàng hội chủ không khách khí vung kiếm ra chiêu ngay. Biết mình đã gặp tay đại kinh địch nguy hiểm, nên vừa ra chiêu Hoàng hội chủ đã sử dụng độc chiêu “Bạt đỉnh khai sơn” tấn công.

Thế kiếm loang loáng từ bốn phía vây bọc Phí Độc Hành vào giữa vòng kiếm khí.

Đã mang danh là Vô Định Kiếm thì Hoàng hội chủ tức kiếm pháp có chỗ hơn người rồi, lại được lợi thế ra tay trước nên gã có phần tự tin hơn.

Phí Độc Hành cười nhạt, tay vung nhẹ cây roi ngựa, đầu roi mềm mại tung ra, luôn qua làn kiếm quang như một con rắn tinh khôn, kiếm chỗ trống để thoát đi.

Nó vượt qua khỏi vòng kiếm quang, nhắm đúng vào tay cầm kiếm của Hoàng hội chủ nhào xuống.

Hoàng hội chủ giật mình, vội trảm tay xuống tránh, và thu ngay tay kiếm về.

Đầu ngọn roi tựa như có mắt cứ bám theo cổ tay cầm kiếm của Hoàng hội chủ.

Ông ta vội bước lùi về sau hai bước tránh đòn, sẵn đà phóng mình vọt lên không, ra ngay chiêu “Mãn Vũ Thiên Hoa” đánh xuống Phí Độc Hành.

Hắn vẫn bình thản nhích nhẹ cổ tay, ngọn roi lại trở hướng quay ngoắt lên không hướng vào màn kiếm quang của Hoàng hội chủ.

Lúc này trong đại điện đã có bọn vệ sĩ xuất hiện. Chúng nghe thấy tiếng quát tháo của Hội chủ, nên bốn tên vệ sĩ đã chạy vào.

Chúng ngăn người ra nhìn cuộc chiến đang ác liệt.

Hoàng hội chủ lại một lần nữa thu kiếm về, trầm mình hạ xuống đất.

Tay vung kiếm ra chiêu “Vạn Tử Lực Tôn”, mũi kiếm biến thành hàng chục mũi kiếm nhằm đâm vào các yếu huyệt trên người Phí Độc Hành.

Hắn buột miệng khen :

- Kiếm pháp khá lắm.

Miệng nói chân hắn bước tránh qua một bên, cánh tay vung mạnh ra.

Cây roi trở thành cứng như một thanh kiếm và chạm thẳng vào kiếm của Hoàng hội chủ.

“Choang” một tiếng, thanh kiếm bị đánh dạt qua một bên.

Hoàng hội chủ bước lên một bước, sử dụng chiêu “Trích Nguyệt Phi Tinh” đâm thẳng vào hai mắt và yết hầu của Phí Độc Hành.

Hoàng hội chủ quả không hổ danh là một danh gia về kiếm thuật, bất cứ lúc nào, tình huống nào gã cũng có thể biến chiêu tấn công đối phương ngay được, biến nguy thành an.

Phí Độc Hành không né, hắn vung nhẹ cổ tay, ngọn roi ngựa như con linh xà, ngóc đầu dấy quần ngay vào thanh kiếm giật xuống.

Lợi dụng ngay lúc đó, Hoàng hội chủ buông kiếm phóng người tới, hai tay vung song chưởng đánh mạnh vào ngực của Phí Độc Hành theo chiêu “Đồng Quy Ư Tận”.

Chiêu này các nhân vật võ lâm giang hồ không khi nào sử dụng, nếu không gặp phải tình trạng hết sức hiểm nghèo, muốn liều chết với địch thủ.

Phí Độc Hành thấy vậy cười nhạt, hai chân bám chặt vào nền, thân hình ngã ngửa ra phía sau theo thế “Thiết bản kiêu” để tránh né.

Tay phải hắn vung lên, ngọn roi cuộn lấy thanh kiếm bay ngược lại nhằm vào ngực Hoàng hội chủ đang để trống trải.

Hoàng hội chủ thất sắc khi thấy Phí Độc Hành biểu lộ một công phu thượng thừa trong lúc bất ngờ như vậy.

Từ lúc cầm kiếm bước chân vào giang hồ, gã chỉ bại một lần, và lần đó dưới tay của Phí Mộ Thư, được hắn tha chết, sau khi cắt đi một lỗ tai của gã, bất gã thề không bước chân vào giang hồ nữa.

Tám năm sau, gã chuyên tâm luyện kiếm, lại một lần nữa cũng bị mất kiếm dưới tay của Phí Mộ Thư. Lần này sanh tử đã rõ ràng rồi.

Hoàng hội chủ không còn suy nghĩ gì hơn, đánh song chưởng hệt đà, lại không né được thanh kiếm của gã đang lao tới.

Gã cau mày, mím môi quật mạnh hai tay trở lại.

Dù gã đã cố gỡ thế nguy, nhưng không còn kịp nữa, thanh kiếm hơi nhích đi một chút, rồi đâm mạnh vào ngực gã.

“Phụt”, máu tươi bắn tung ra rưới xuống đất. Phí Độc Hành điểm nhẹ chân, người hắn vọt lên phía trước, tránh trận mưa máu đang dội xuống.

“Hự”, cái thân của Hoàng hội chủ nặng nề đổ xuống đất, mũi kiếm đâm thấu ra sau lưng gã, máu chan hòa trên nền đất, hai mắt gở mở trừng trừng.

Phí Độc Hành thu ngọn roi ngựa về, nhíp nhíp nó trong tay, nhìn bốn gã vệ sĩ đang giương kiếm hai mắt trừng trừng nhìn hắn.

Hắn mỉm cười nói :

- Các người theo hắn đã lâu, có biết hắn là ai không?

Cả bốn tên đều lắc đầu, không đáp, tay cầm kiếm vẫn chĩa mũi vào Phí Độc Hành.

Hắn bình thản nói :

- Các người hãy nhìn xem hắn là ai!

Tay roi của Phí Độc Hành vung lên, cái khăn bao mặt màu đỏ bị cuốn lên theo, để lộ một bộ mặt phơi bày ra trước những con mắt của mọi người.

Một gã vệ sĩ sững sốt kêu lên :

- Vô Địch Kiếm Hoàng Phong.

Phí Độc Hành cười nhạt :

- Khá lắm, các người thấy đó, Hội chủ của các người là một tay đại hiệp lừng tiếng trên giang hồ, danh tiếng không ai bì kịp. Thế mà hắn lại là một Hội chủ một bang hội bí mật chuyên cướp bóc của người lương thiện, hãm hại kẻ trung lương, gián tiếp nối tay cho bọn nhà Thanh.

Ngừng lại một chút, hắn đưa mắt nhìn bọn vệ sĩ một lượt rồi nói :

- Các người ít nhiều cũng đã trợ giúp cho hắn làm việc ác, mà các người không ngờ tới. Bây giờ hắn đã chết rồi, mặt nạ nhân nghĩa đã rơi xuống rồi, các người hãy tự quyết định cho chính bản thân mình đi, những gì gút mắc còn lại, các người hãy tự giải quyết lấy.

Một vệ sĩ bước tới một bước cất tiếng hỏi :

- Dám hỏi tôn giá, quý tánh đại danh là gì?

Phí Độc Hành đáp :

- Ta họ Phí, các người chỉ biết bấy nhiêu là đủ rồi.

Tên vệ sĩ nở nụ cười thân nói :

- Xin Phí đại hiệp cho chúng tôi một lời khuyên.

Phí Độc Hành bình thản nói :

- Đắt nước đang nổi lên phong trào khởi nghĩa, chống lại bọn nhà Thanh, các người có thể gia nhập vào đó trợ giúp nhà Minh một lần, hành động đó có thể chuộc lại các lỗi lầm mà các người đã gây ra. Ta tin các người không phải là hạng người độc ác.

Một gã vệ sĩ khác lên tiếng hỏi :

- Phí đại hiệp. Còn các người khác và cơ nghiệp nơi đây phải giải quyết làm sao?

Hắn hỏi xong đưa mắt nhìn Phí Độc Hành như chờ đợi.

Phí Độc Hành trầm ngâm một chút rồi đáp :

- Các người ở đây chắc cũng biết rõ người nào là kẻ ác. Vậy các người hãy hợp sức nhau lợi dụng lúc bất ngờ mà tiêu diệt kẻ ác, cùng với những người còn tâm tính thiện lương giữ cơ sở này. Nó có thể trở thành căn cứ tốt không chừng, các người hiểu điều ta nói chứ.

Bốn gã vệ sĩ đồng thanh gật đầu đáp :

- Lời của Phí đại hiệp chúng tôi đã rõ.

Phí Độc Hành gật gù nói :

- Thôi ta có việc cần đi, không ở nán lại được nữa. Chúc các người sớm trở thành những con người giúp ích cho đất nước.

Bốn gã vệ sĩ đồng thi lễ vái chào Phí Độc Hành.

Một gã nói :

- Chúng tôi cảm ơn Phí đại hiệp đã chỉ bảo cho chúng tôi thấy được nẻo thẳng ngay, tìm được lối đi cho chính bản thân mình.

Phí Độc Hành mỉm cười nói :

- Không có gì đâu, đừng dùng những lời khách sáo như vậy. Thêm một bằng hữu là bớt đi được một kẻ thù. Mỗi người đều có trách nhiệm và bổn phận khác nhau, nhưng chúng ta đừng ra tay giúp kẻ ác. Các bằng hữu hiểu cho như vậy là đủ rồi. Thôi tạm biệt.

Bốn gã vệ sĩ cúi chào lần nữa :

- Xin chào Phí đại hiệp.

Lúc bốn gã ngẩng lên thì Phí Độc Hành đã đi mất từ lúc nào không ai hay.

Bốn gã thì thào bàn tán với nhau rồi chia tay đi hành động theo kế hoạch.

55. Thiếu Gia Trung Đường Phủ

Hôm nay trong Trung Đường phủ người người rộn rịp, chuẩn bị ngựa xe. Ai nấy lo tất bật với công việc của mình được giao.

Các vị Hiệu úy lo đôn đốc các vị Lãnh Ban. Các vị Lãnh Ban lo đôn đốc thuộc hạ của mình.

Mọi sự đã chuẩn bị xong khi mặt trời vừa lên ngang đỉnh đầu.

Một tiếng hô to làm mọi người chú ý :

- Chuẩn bị nghinh đón thiếu gia.

Sau tiếng hô, ai nấy lo chạy về chỗ của mình để nghinh đón tiếp vị “Thiếu gia” của Trung Đường phủ.

Ai nấy đứng yên, mắt nhìn thẳng làm cho bầu không khí trở nên trang nghiêm khác thường.

Chỉ thoáng một chốc, từ nơi cửa phủ mở rộng, một vị công tử mặc áo gấm, dáng đi oai vệ, gương mặt sáng nhưng hơi xanh từ trong thung thẳng bước ra.

Đi kèm bên là Bạch Xuân Phương, Tổng hiệu úy của Trung Đường phủ.

Gương mặt đẹp như hoa của nàng cũng nghiêm lại, mắt nhìn thẳng về phía trước, nhìn đoàn người đang đứng yên chào đón.

Một bên Bạch Xuân Phương, còn bên kia là Đào lão gia.

Theo sau lưng Thiếu gia là sáu con tì nữ theo hầu, mỗi người đẹp một vẻ, trang phục cũng khác nhau, mỗi người một màu áo.

Sau lưng sáu nữ tì là toán vệ sĩ mặc áo đen, gương mặt lạnh lùng, tay lúc nào cũng để trên đốc kiếm, như sẵn sàng đối phó với mọi tình huống.

Ra tới giữa sân, Thiếu gia dừng lại, đưa mắt nhìn quanh một lượt.

Thiếu gia đã dừng lại thì mọi người đi theo cũng dừng lại một lúc.

Thiếu gia quay qua Bạch Xuân Phương cất tiếng hỏi :

- Xuân Phương, mọi việc đã xong chưa?

Bạch Xuân Phương tiến lên một bước, đưa mắt nhìn quanh một lần nữa, rồi vòng tay báo :

- Thưa Thiếu gia, mọi việc đã chuẩn bị xong, chờ Thiếu gia hạ lệnh.

Vị thiên hạ gật đầu cất tiếng gọi :

- Đào lão!

Đào lão gia vội bước lên vòng tay đáp :

- Thưa Thiếu gia, Đào Bằng có mặt chờ lệnh Thiếu gia.

Thiếu gia lên giọng hỏi :

- Những gì ta bảo cho lão, đã thi hành xong chưa?

Đào lão vội đáp :

- Thưa Thiếu gia, thuộc hạ đã chuẩn bị và thi hành xong tất cả rồi.

Thiếu gia gật gật đầu nói :

- Tốt lắm! Ta cũng hy vọng mọi việc sẽ tốt cả.

Từ lúc vị Thiếu gia xuống, mọi người đều cúi mặt xuống cả, không ai dám ngẩng mặt lên nhìn.

Vị Thiếu gia quay qua nhìn Bạch Xuân Phương cất giọng ôn hòa :

- Xuân Phương, người hãy cho chọn người rồi ta lên đường.

Bạch Xuân Phương nghiêng mình làm lễ đáp :

- Tuân lệnh Thiếu gia.

Đáp xong, Bạch Xuân Phương tiến lên phía trước nhìn các vị Hiệu úy đang đứng cao giọng nói :

- Bốn vị Hiệu úy nghe lệnh của ta.

Bốn vị Hiệu úy: Phó Tổ Nghĩa, Sở Phiêu Vân, Mạnh Linh và Phí Độc Hành đều bước lên một bước, vòng tay thi lễ đáp :

- Thuộc hạ chờ lệnh.

Bạch Xuân Phương đảo mắt qua một vòng rồi nói :

- Phí hiệu úy ở nhà trông coi nội phủ, Phó hiệu úy trông coi việc bên ngoài.

Ngừng lại một chút, nàng tiếp :

- Sở hiệu úy, Mạnh hiệu úy theo ta thắp tùng, hộ tống Thiếu gia. Tất cả nghe rõ chưa!

Bốn người đồng thanh đáp :

- Thuộc hạ nghe rồi.

Bạch Xuân Phương ra lệnh tiếp :

- Mạnh hiệu úy, dẫn người của mình đi trước dẫn đường, ra khỏi phủ năm dặm ngừng lại chờ lệnh.

Mạnh Linh nghiêng người đáp :

- Thuộc hạ nghe rõ!

Đáp xong Mạnh Linh cúi chào lần nữa, rồi quay người đi ra lệnh cho thuộc hạ theo mình.

Mười tên Lãn Ban dưới quyền của Mạnh Linh cũng đi theo sau hẩn ra cổng phủ.

Bên ngoài ngựa đã sẵn rồi, chỉ thoáng chốc đoàn người ngựa đã lên đường.

Bạch Xuân Phương lại hạ lệnh tiếp :

- Sở hiệu úy, dẫn thuộc hạ đi theo xe cách xa ba dặm để hộ tống Thiếu gia.

Sở Phiêu Vân nghiêng mình đáp :

- Thuộc hạ nghe rõ.

Lão cúi chào lần nữa rồi quay người căn dặn đám thuộc hạ của mình.

Đoàn người dưới quyền Sở Phiêu Vân theo sau lão ra cổng xếp thành hàng chờ đợi.

Cắt đặt xong xuôi Bạch Xuân Phương liếc nhìn lần nữa qua đám người của Phí Độc Hành và Phó Tổ Nghĩa.

Nàng thấy ánh mắt của Phí hiệu úy nhìn thẳng vào mắt nàng.

Bạch Xuân Phương không nhìn lâu, vội quay qua bảo lại với Thiếu gia.

- Bẩm Thiếu gia, mọi việc đã xong, thuộc hạ mời Thiếu gia lên đường.

Vị Thiếu gia gật đầu, thung thủng bước lại bên cỗ xe ngựa trang trí xa hoa lộng lẫy đang mở cửa chờ sẵn.

Vị Thiếu gia lên xe ngồi rồi, Bạch Xuân Phương cũng lên theo.

Sáu ả nữ tì lên cỗ xe ngựa phía sau.

Vị Thiếu gia đưa tay ngoắc Đào sư gia :

- Đào lão, những việc ta dặn, người nhớ thực hiện, cho đám vệ sĩ ở nhà khỏi đi theo.

Đào Bằng vòng tay thi lễ :

- Thuộc hạ nghe rõ. Chúc Thiếu gia lên đường may mắn, sớm trở về.

Thiếu gia gật đầu nói :

- Thôi, hạ lệnh lên đường ngay cho ta.

Đào Bằng đáp :

- Tuân lệnh Thiếu gia.

Lão cao giọng nói :

- Theo lệnh Thiếu gia lên đường.

Gã xa phu giơ cao roi quất xuống đầu ngựa. Cỗ xe hí mã chuyển động, lao nhanh ra cổng.

Cỗ xe chở sáu ả nữ tì cũng lao theo sau.

Ra khỏi cổng, được một thoáng thì đám người của Sở Phiêu Vân hộ tống phóng theo sau.

Chạy thêm một lúc thì thấy Mạnh Linh cầm cương đứng chờ.

Bạch Xuân Phương ra lệnh :

- Cho người chạy trước về hướng Bắc. Nhớ quan sát kỹ hai bên đường cho thật cẩn thận.

Mạnh Linh đáp to :

- Tuân lệnh Tổng hiệu úy.

Đáp xong, hất vội lên ngựa, phi nhanh về phía trước.

Bụi mù cuốn lên theo vó ngựa của đoàn người và xe lao nhanh về hướng Bắc.

* * * * *

Trong Trung Đường phủ, Đào Bằng ra lệnh :

- Bây giờ, ai về chỗ nấy lo phận sự của mình. Tổ chức canh phòng như cũ. Phí lão đệ ở lại đây một chút.

Lão quay qua đám vệ sĩ ra lệnh tiếp :

- Bọn người trở về chỗ Kim tổng quản. Chờ lệnh của Kim tổng quản.

Đám người được lệnh lão lục tục kéo nhau ra khỏi sân.

Trong chốc lát chỉ còn lại Đào sư gia và Phí Độc Hành.

Đào lão gia bước tới thân mật vỗ vai Phí Độc Hành hỏi :

- Có chuyện gì mà Phí lão đệ suy nghĩ dữ vậy?

Phí Độc Hành ngẩng đầu lên đáp :

- Đào lão gia, có thể cho tiểu đệ biết họ đi đâu không?

Đào sư gia không đáp, mà hỏi lại :

- Phí lão đệ định nói chuyện đi của Thiều gia ấy à?

Phí Độc Hành gật đầu đáp :

- Đúng vậy đó, lão gia.

Đào sư gia tiếp tục hỏi :

- Tại sao lão đệ lại muốn biết?

Trầm ngâm một chút, Phí Độc Hành đáp :

- Chỉ vì tiểu đệ là người trong phủ, nên tiểu đệ quan tâm đến mọi chuyện trong phủ thôi.

Đào sư gia cất tiếng cười vang nói :

- Thôi Phí lão đệ chớ bận tâm làm gì. Phận sự của mình lo tròn là được rồi, đừng thắc mắc chi chuyện khác làm gì cho nhức đầu. Thôi, hôm nay ta mời lão đệ đi uống một chén được không?

Phí Độc Hành gật đầu :

- Được chứ sao lại không. À! Đào sư gia ta nên mời luôn Đỗ huynh đi cho vui.

Đào Bằng nói :

- Đỗ lão đệ mắc công chuyện đi hồi đêm rồi. Thôi ta đi cho sớm.

Phí Độc Hành gật đầu, bước theo Đào Bằng ra khỏi phủ.

Trên đường đi, Phí Độc Hành trầm ngâm suy nghĩ về chuyện đi của Thiều gia.

Trong lòng hắn cảm thấy đây là một chuyến đi không bình thường. Hắn có nhiều thắc mắc trong lòng.

Nhưng những thắc mắc đó như lời của Đào lão gia nói, không thuộc phận sự của hắn, nên hắn không muốn nói ra.

Nếu hắn còn tiếp tục hỏi nữa thì người ta sẽ thắc mắc về chính bản thân hắn.

Một điều mà hắn không muốn người ta nghĩ tới.

Hắn không hỏi thêm nữa, nhưng hắn cảm thấy sẽ có một chuyện bất thường sắp xảy ra.

Hắn cần phải ở lại Trung Đường phủ này để thi hành nhiệm vụ của hắn.

Nhiệm vụ này trừ hắn và người vào đề lao ở Phụng Thiên Thành nói chuyện với hắn thì không có ai trên đời này biết được nữa.

Hắn có bốn phận phải thi hành nhiệm vụ đó bằng bất cứ giá nào, dù có phải hy sinh tánh mạng.

Hắn chợt nghĩ đến những người con gái hắn đã biết.

Họ đều có cảm tình với hắn, nhưng bây giờ chắc ai cũng căm ghét hắn.

Điều đó hắn cũng chẳng cần bận tâm. Hắn quen sống một mình rồi nên cũng không cần ai quan tâm đến. Họ chỉ làm cho hắn bận tâm thêm mà thôi.

Hắn thở dài, rồi bước theo Đào sư gia vào trong quán rượu.

Hắn nghĩ, có thể Đào sư gia đang giám sát hành động của hắn. Hắn không thể để cho lão nghi ngờ một chút gì về hắn.

Nó sẽ ảnh hưởng đến tương lai của hắn.

Bây giờ, hắn phải quên đi tất cả, để cùng vui say với Đào lão gia hôm nay.

Họ gọi rượu và đồ nhắm, rồi cùng chén chú chén anh với nhau.

* * * * *

Chiều hôm đó, đoàn người của Thiếu gia đi đến Cổ Quốc tự.

Một ngôi chùa nổi tiếng nằm ở hướng Bắc Kinh sư.

Bạch Xuân Phương lên tiếng hỏi Thiếu gia :

- Thiếu gia, ta nên đi nữa hay nghỉ đêm ở Cổ Quốc tự.

Thiếu gia trầm ngâm một lúc rồi hỏi lại :

- Còn cách thị trấn xa không?

Bạch Xuân Phương đáp :

- Còn khoảng năm mươi dặm nữa. Thưa Thiếu gia.

Thiếu gia gật gù nói :

- Thôi, có đi ráng nữa thì cũng không kịp. Cô hạ lệnh cho bọn chúng dừng chân nghỉ ở Cổ Quốc tự cũng được.

Bạch Xuân Phương cúi đầu đáp :

- Tuân lệnh Thiếu gia.

Nói xong, nàng thò đầu ra ngoài, giơ tay lên cao. Cặp mắt nàng đảo nhanh một cái.

Trong ánh mắt nàng một cái gì khác lạ lóe lên trong đó.

Tiếng vó ngựa rộn rịp tới gần.

Ngựa chưa tới, giọng nói đã tới trước :

- Tổng hiệu úy, có lệnh gọi thuộc hạ.

Bạch Xuân Phương gật đầu nói nhanh :

- Sở hiệu úy, chạy lên báo cho Mạnh hiệu úy biết, Thiếu gia sẽ dừng chân nghỉ ở Cổ Quốc tự.

Tiếng Sở Phiêu Vân đáp lại :

- Tuân lệnh Tổng hiệu úy.

Âm vang đáp của Sở Phiêu Vân chưa dứt thì tiếng vó ngựa phi nhanh về phía trước rộn rịp vang lên.

Trong khóe mắt của Bạch Xuân Phương ánh lên một vẻ thỏa mãn.

Bạch Xuân Phương rút đầu vào trong, vẻ mặt trở lại bình thản như cũ.

Thiếu gia lúc này dựa người ra phía sau, mắt lim dim như đang nghỉ ngơi.

Thời gian chưa uống cạn tuần trà thì cỗ xe ngựa giảm tốc độ và ngừng hẳn lại.

Tiếng Sở Phiêu Vân vang lên :

- Thưa Thiếu gia và Tổng hiệu úy, đã đến Cổ Quốc tự, thuộc hạ xin báo cho Thiếu gia và Tổng hiệu úy hay.

Bạch Xuân Phương ngồi im nhìn Thiếu gia, không dám làm kinh động.

Cỗ xe ngựa chở sáu ả nữ tì đã dừng lại. Sáu ả thung thảng bước xuống xe, tiến lại cỗ xe hoa của Thiếu gia, đứng thành hai hàng yên lặng chờ đợi.

Sở Phiêu Vân và Mạnh Linh cũng không dám lên tiếng nữa, cứ đứng vòng tay chờ đợi lệnh.

Được một chút, Thiếu gia mở mắt ra nhìn Bạch Xuân Phương hỏi :

- Đã đến nơi rồi à?

Bạch Xuân Phương mỉm cười đáp :

- Bẩm Thiếu gia, xe đang dừng ở trước Cổ Quốc tự. Xuân Phương và đám thuộc hạ đang chờ lệnh của Thiếu gia.

Thiếu gia gật đầu nói :

- Cho người lên báo với Phương trưởng, bảo rằng ta muốn nghỉ chân một đêm.

Bạch Xuân Phương đáp :

- Tuân lệnh Thiếu gia.

56. Một Âm Mưu

Bạch Xuân Phương thò đầu ra ngoài cỗ xe ra lệnh :

- Mạnh hiệu úy, mau lên báo cho phương trưởng chùa hay. Thiếu gia muốn nghỉ một đêm ở chùa, mau lo nghênh đón Thiếu gia cho kịp.

Mạnh Linh cúi đầu đáp :

- Thuộc hạ tuân lệnh.

Đáp xong, Mạnh Linh dẫn hai tên Lãm Ban đi thẳng lên núi.

Lúc này, đèn đuốc được thắp sáng lên bao quanh cỗ xe lộng lẫy của Thiếu gia.

Chưa uống cạn chung trà, thì tiếng chuông trên núi gõ vang hồi.

Chỉ chớp mắt, từ trên chùa cho tới chân núi đuốc được thắp sáng lên theo lối đi lên chùa.

Vị sư trụ trì dẫn hai hàng đệ tử đi theo Mạnh Linh xuống núi đón Thiếu gia Trung Đường phủ.

Bạch Xuân Phương nhìn Thiếu gia mỉm cười nói :

- Thưa Thiếu gia, xin mời Thiếu gia xuống xe. Mọi việc đã chuẩn bị xong.

Vị Thiếu gia gật đầu không đáp.

Bạch Xuân Phương nhanh nhẹn mở cửa xe, bước xuống trước, nàng đưa mắt nhìn quanh một lượt, rồi mở rộng cửa xe, nghiêng mình nói :

- Mời Thiếu gia.

Từ trên xe, Thiếu gia thung thảng bước xuống nhìn mọi người đang cúi đầu chào đón, trong ánh mắt lộ ra vẻ mãn nguyện.

Thiếu gia vừa đứng yên, cạnh bên Bạch Xuân Phương thì vị sư trụ trì vội bước lên vòng tay làm lễ nói :

- Bẩm Thiếu gia, lão tăng là Viên Chân, trụ trì ở Cổ Quốc tự, xin ra mắt Thiếu gia.

Thiếu gia gật đầu đáp :

- Tốt lắm. Ta muốn nghỉ một đêm ở đây.

Viên Chân hòa thượng vội nói :

- Bẩm Thiếu gia, được Thiếu gia giảng lâm tậ tự, thật là phúc đức cho tậ tự. Lão tăng đã cho đệ tử dọn dẹp phòng ốc cho Thiếu gia rồi, mong Thiếu gia được vừa ý.

Ngừng lời một chút lão tiếp :

- Xin mời Thiếu gia quá bộ lên tậ tự.

Thiếu gia gật đầu, quay qua Bạch Xuân Phương nói :

- Xuân Phương. Ta lên núi.

Bạch Xuân Phương mỉm cười đáp :

- Tuân lệnh Thiếu gia, xin mời Thiếu gia.

Vị Thiếu gia ở Trung Đường phủ mỉm cười, từ tốn bước lên trước.

Đoàn người sắp thành hai hàng dọc theo lối đi để chào mừng vị Thiếu gia.

Vị Thiếu gia đi trước, kế bên là Bạch Xuân Phương, theo sau là Viên Chân hòa thượng, kế bên là Mạnh Linh và Sở Phiêu Vân.

Những nhân vật đó đi qua, thì hàng hàng người cũng nối gót theo sau.

Tất cả kéo thành một đoàn lên núi.

Bên dưới núi các Lãnh Ban chia ra canh gác chung quanh Cổ Quốc tự.

* * * * *

Trên cành cây cao của những ngọn cổ tùng trồng chung quanh tòa Cổ Quốc tự, có những bóng đen ẩn thân một cách kín đáo.

Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên cho người bên cạnh nghe :

- Thật là giọng điệu phách lối không thể chịu được. Chỉ có một thằng oắt con mà đã lớn lối như thế rồi, thì cha của nó còn hơn cả hoàng đế nữa là cái chắc.

Một giọng khàn khàn vang lên đáp lại giọng nói nhẹ khi nãy :

- Lão Tôn. Chuyện đâu còn có đó, lão chó có nóng nảy làm hư đại sự mất.

Giọng nói khi nãy lại vang lên nhẹ nhàng, nhưng trong đó vẫn còn âm sắc tức giận :

- Không nóng sao được hở Cổ lão đại. Nó làm như nó là con vua cháu chúa không bằng.

Giọng nói khàn khàn lại vang lên nhẹ nhàng :

- Lão Tôn, nhiệm vụ của chúng ta rất quan trọng, không nên vì một phút nóng giận mà làm lỡ sự việc. Chúng ta phải kiên nhẫn mà chờ đợi thời cơ. Đến giờ phút này, mọi việc đã diễn ra như chúng ta đã dự định. Lão Tôn, có nghe ta nói không?

Giọng của Tôn Chấn Thiên dịu lại :

- Thôi! Ta biết rồi. Cổ lão đại yên tâm.

Một giọng nói khác vang lên. Nghe rõ giọng nói này là của Nhạc Kính Quang, lão già kể chuyện ở Kinh sư :

- Tôn ca! Cổ lão ca! Ta cứ chờ theo đúng kế hoạch đã định phải không?

Giọng nói của Cổ Đại tiên sinh vang lên đáp lại :

- Nhạc lão đệ! Đúng là như vậy đó.

Có tiếng chim cú rúc vang lên hai hồi trong đêm vắng. Cổ Đại tiên sinh nhìn Tôn Chấn Thiên nói :

- Lão Tôn. Qua bên ấy xem họ phát hiện ra những gì khác lạ không?

Không nghe tiếng Tôn Chắt Thiên đáp lại, chỉ nghe tiếng cành lá khua động xào xạc như con chim đập cánh bay đi.

Tiếng chim kêu, tiếng cành lá khua động không làm cho người khác chú ý đến.

Chừng thời gian uống cạn chung trà, lại nghe tiếng chim kêu như gọi nhau, rồi cành lá lại khua động.

Trên cành cây có từng cao lại nghe tiếng của Tôn Chắt Thiên nhẹ nhàng vang lên :

- Đã nhận được ám hiệu căn phòng thẳng lối con đó ở rồi. Họ chờ xin lệnh của ta.

Giọng nói của Cổ Đại tiên sinh vang lên :

- Thế lão Tôn trả lời ra sao?

Giọng Tôn Chắt Thiên đáp :

- Hừ! Thì cũng như lão đại nói vậy thôi, chớ nói thêm gì nữa.

Tiếng Cổ lão đại cười nhẹ.

- Thôi! Lão Tôn à, đừng có giận dữ như vậy, lão bỏ bớt đi cái tánh nóng đó được không. Cứ hễ có chuyện không vừa ý là lại giận hờn y như là...

Lão bỏ lửng câu nói đó. Lão Tôn chớp hỏi liền :

- Này này lão Đại. Lão muốn nói ta là trẻ con đó phải không?

Hai giọng cười vang lên nhẹ nhẹ, rồi tiếng Nhạc Kính Quang nói lên :

- Thôi Tôn ca à, cho tiểu đệ xin đi. Chúng ta hãy dưỡng sức để còn lo việc tối nay cho thành công kéo lại xôi hồng bông không thì xấu hổ lắm.

Tôn Chắt Thiên dường như cũng đã nghe ra, lão cất tiếng cười nhẹ nhẹ :

- Nhạc lão đệ cứ yên tâm, ta không để bụng chuyện nào đâu. Bọn mình với nhau cả mà, nói đúng thì ta nghe thôi. Bây giờ chúng ta tịnh dưỡng giây lát, chờ thời cơ mà hành động.

Cổ Đại tiên sinh bật cười vui vẻ :

- Đúng vậy, lão Tôn nói chí phải. Chúng ta nghỉ ngơi thôi. Để bọn trẻ canh gác được rồi.

Màn đêm lại rơi vào trong yên tĩnh. Tiếng côn trùng kêu rả rích, tiếng chim ăn đêm bay xào xạc rung động cành lá. Tạo nên một bầu không khí hoang vắng.

Ở ngoài thì hoang vắng, nhưng bên trong chùa, đèn đuốc sáng trưng, những tốp vệ sĩ áo đen đi lại canh phòng nghiêm ngặt.

Các vị sư thái trong chùa cũng khẩn trương.

Nhưng trong gian thiền viện dành cho vị Thiếu gia Trung Đường phủ ngụ qua đêm thì lại khác hẳn.

Đứng canh gác ngoài cửa là hai vệ sĩ áo đen, kiếm trần cầm tay, hai mắt nhìn quanh đề phòng sự bất trắc xảy ra.

Còn bên trong phòng thì vị Thiếu gia lại vui say bên mâm rượu thịt. Vừa uống cạn vừa ngấm bọn nữ tì ca hát, múa máy.

Bạch Xuân Phương ngồi kề bên Thiếu gia hầu rượu, trên môi luôn nở nụ cười.

Châm cho Thiếu gia một ly rượu, Bạch Xuân Phương cất tiếng hỏi :

- Bẩm Thiếu gia, chuyến đi này Thiếu gia định đi bao lâu vậy?

Thiếu gia đưa mắt nhìn Bạch Xuân Phương rồi hờ hững đáp :

- Ta chưa có chủ định, cứ đi chừng nào ta bảo về thì về.

Bạch Xuân Phương nghe Thiếu gia đáp vậy thì mỉm cười nói :

- Lệnh của Thiếu gia dạy, Xuân Phương không dám cãi lời. À! Thiếu gia này, đêm đã khuya, Thiếu gia nên nằm nghỉ sớm để mai lên đường cho khỏe.

Thiếu gia vẫy tay :

- Để mặc ta, Xuân Phương có mệt thì cứ đi về ngủ đi.

Bạch Xuân Phương cười nụ đáp :

- Thuộc hạ không màng đến bản thân, chỉ lo cho sức khỏe của Thiếu gia thôi.

Thiếu gia lắc đầu nói :

- Không cần đâu Xuân Phương. Nàng có điều gì muốn nói thì cứ nói ra đi.

Bạch Xuân Phương cũng lắc đầu đáp :

- Bẩm Thiếu gia, Xuân Phương được Thiếu gia tin tưởng, thương tình đến là may lắm rồi, đâu dám cầu mong gì thêm nữa.

Vị Thiếu gia mỉm cười nói :

- Xuân Phương, nàng khéo nói lắm, nếu không có việc gì nữa, nàng hãy lui ra đi, để yên cho ta nghỉ ngơi.

Bạch Xuân Phương vòng tay nói :

- Thiếu gia chưa nghỉ ngơi, thuộc hạ đâu dám vô phép như thế.

Thiếu gia nhìn thẳng vào mắt Bạch Xuân Phương, nhấn giọng hỏi :

- Xuân Phương, đây cũng là lệnh của ta. Nàng có nghe theo không?

Bạch Xuân Phương cúi đầu đáp :

- Thuộc hạ đâu có tới hai mạng mà dám cãi lời Thiếu gia.

Thiếu gia gật đầu nói :

- Tốt lắm, Xuân Phương.

Nói xong, vị Thiếu gia lại quay qua nhìn bọn nữ tì đang múa hát.

Bạch Xuân Phương vội đứng lên làm lễ, nghiêng mình nói :

- Thiếu gia hãy nghỉ ngơi, thuộc hạ xin cáo từ.

Vị Thiếu gia không nhìn lại, chỉ phẩy tay. Tay gã cầm chung rượu, mắt nhìn bọn nữ tì.

Bạch Xuân Phương thấy vậy vội nhẹ nhàng lui từng bước ra cửa.

Bước ra ngoài rồi, Bạch Xuân Phương nhẹ nhàng khép cánh cửa lại.

Nàng nói với hai tên vệ sĩ :

- Các người hãy canh gác cho cẩn thận, nếu xảy ra chuyện gì cho Thiếu gia, các người khó lòng tránh khỏi tội chết.

Hai tên vệ sĩ vội cúi đầu đáp :

- Tuân lệnh Tổng hiệu úy, bọn thuộc hạ không dám lơ đãng.

Bạch Xuân Phương gật đầu nói :

- Tốt lắm, ta về phòng nghỉ, có chuyện gì nhớ báo động cho ta biết.

Hai tên vệ sĩ cúi mình thi lễ :

- Tổng hiệu úy an tâm.

Bạch Xuân Phương quay người bước về phòng dành riêng cho mình.

Bước vào trong nàng đóng chặt cửa lại, mở cửa sổ ra cho thoáng mát.

Bạch Xuân Phương đứng bên cửa sổ nhìn trời đêm vắng lặng. Không biết trong lòng nàng suy nghĩ chuyện gì, mà nàng khẽ chặc lưỡi hai cái.

Đứng đó trầm ngâm một chút, nàng đóng nhẹ cửa sổ lại, rồi đi vào trong tắt đèn.

Mọi vật lại trở vào trong sự yên lặng của màn đêm.

Một chốc sau, lại nghe hai hồi tiếng cú rúc vang lên trong đêm vắng.

Rồi tiếng chim vỗ cánh rời cành. Trên cành cao của ngọn cổ tùng lại nghe tiếng thì thầm vang lên.

Giọng nói của Tôn Chất Thiên :

- Lão đại nè! Chúng ta phải chờ tới canh hai đó.

Tiếng khàn khàn của Cố Đại tiên sinh đáp lại :

- Bây giờ chưa tới canh một. Chúng ta hãy cẩn thận đừng để lộ tông tích kéo xảy ra chuyện không hay.

Tiếng của Tôn Chất Thiên đáp lại :

- Biết rồi! Cứ làm như ta là con nít vậy, cứ dấn dò hoài. Chán cái lão đại này quá.

Tiếng cười nhẹ của Cố Đại tiên sinh lại vang lên :

- Lão Tôn à, ta quen miệng dấn dò vậy thôi. Đừng cần nhằn nữa có được không.

Giọng nói Nhạc Kính Quang vang lên giảng hòa :

- Thôi hai vị lão ca ơi! Ta nghỉ ngơi thêm một chút đi cho khỏe.

Từ trong chùa, tiếng mõ canh một vang lên.

Trong phòng vị Thiếu gia của Trung Đường phủ vẫn sáng đèn. Lúc này vị Thiếu gia vừa uống rượu vừa đùa giỡn với sáu ả nữ tì xinh đẹp.

Dường như sáu ả nữ tì đã quen thuộc với lối sống và phong cách của vị công tử này rồi, nên sáu ả vừa cười khúc khích vừa chạy vòng quanh căn phòng để cho Thiếu gia đuổi theo như chơi trò cút bắt.

Sáu ả cứ vờn quanh để cho Thiếu gia nắm bắt, nhưng vị Thiếu gia đã chếch choáng hơi men, nên tay chân không còn nhanh nhẹn nữa.

Cậu ta đưa tay chop nhưng chỉ rơi vào khoảng không hụt hẫng.

Dường như đã thấm mệt, vị Thiếu gia cất giọng nhừa nhựa nói :

- Nào Hoàng Cúc, Mầu Đơn, Hướng Dương lại đây. Ta mệt rồi.

Ba cô nàng nghe gọi chạy tới. Ba ả ba màu áo đỏ, trắng, vàng như tên gọi vây quanh vị Thiếu gia.

Kể ngồi lên đùi, người tựa vai, người thì bá cổ, miệng cười khúc khích.

Vị Thiếu gia lại lên tiếng :

- Nào ba cô, hãy cởi áo cho ta, đưa ta vào giường nghỉ đi.

Ba ả nữ tì không được gọi đến, vội chạy lại giường trải khăn, đệm gọn gàng.

Vị Thiếu gia được dìu tới bên giường, đặt nhẹ xuống. Thuận tay vị Thiếu gia kéo luôn ả hai nàng Mầu Đơn và Hoàng Cúc ngã theo luôn bên mình.

Những giọng cười dâm dật nổi lên trong đêm khuya, phá tan bầu không khí trang nghiêm của ngôi chùa.

Thật là một cảnh tượng đặt không đúng chỗ.

Ánh đèn trong phòng vụt tắt, còn đọng lại những tiếng cười khúc khích đầy sự thích thú vang trong đêm.

Trên một cành cổ tùng đối diện căn phòng vị Thiếu gia, giọng nói của một nữ nhân vang lên hân học :

- Tên Thiếu gia này thật khả ố, không thể chịu được. Nơi trang nghiêm thờ phụng như thế này, lại giở ra những trò dâm ô như vậy.

Giọng nói Nghiêm Thực Uyên đáp lại :

- Nhạc tỷ! Bọn này có xem ai ra gì đâu, hà tất chị phải nóng giận như vậy. Để hấn lọt vào tay ta rồi, ta sẽ cho bọn chúng nếm mùi đau khổ cho biết thân.

Giọng nói của Tôn Kế Thừa vang lên :

- Hai vị tỷ tỷ này, Hồ sư thúc đã ra hiệu cho chúng ta chuẩn bị hành động rồi đó, hai vị tỷ tỷ hãy lo liệu sẵn sàng đi.

Giọng của Nhạc Tố Trinh đáp lại :

- Tôn đệ yên tâm, đầu vào đây cả rồi, bọn ta chỉ chờ giờ hành động mà thôi.

Trên cành ngọn cổ tùng cao cách đó không xa lại có tiếng của Tôn Chất Thiên hỏi :

- Lão Đại nè, không biết lão Nhị và lão Lục cầm chân nổi bọn Sở Phiêu Vân và Mạnh Linh không?

Cố Đại tiên sinh đáp lại :

- Nếu so sánh về võ công thì lão Nhị và lão Lục hơn hẳn bọn chúng vài phần. Lão Tôn yên tâm đi.

Tôn Chất Thiên lại nói :

- Nhưng ngoài hai tên đó, còn cả chục tên Lãnh Ban nữa, võ công chúng không phải tầm thường, nên ta chỉ sợ...

Cố Đại tiên sinh ngắt lời :

- Bọn Lãnh Ban thì tuy lợi hại, nhưng còn có bọn ta và Ngũ muội đoạn hậu, chúng không làm gì được đâu.

Tiếng mõ canh hai lại vang lên trong đêm vắng.

Từ trên cành cây cổ tùng đối diện với phòng Thiếu gia Thừa Đức phủ ba bóng đen nhẹ nhàng đáp xuống gần bên cửa sổ.

57. Sự Thương Lượng Cần Thiết

Một bóng đen nhỏ nhắn, nhanh nhẹn như một chú khỉ con, lướt nhẹ tới bên khung cửa sổ.

Bóng đen đưa tay lên miệng rồi chấm vào lớp giấy dán vào cửa sổ.

Hắn ghé mắt nhìn vào trong, rồi rút trong mình ra một cái ống ngắn ngắn đặt vào trong cái lỗ, thổi một hơi dài vào trong phòng.

Thổi xong, hấn thụt mình xuống, yên lặng chờ nghe động tĩnh trong phòng.

Chỉ thoáng chốc, bóng đen lại nhổm dậy, đưa tay cạy cửa sổ một cách nhẹ nhàng.

Hành động hấn thật nhanh nhẹn, khéo léo, chứng tỏ hấn là tay chuyên nghiệp trong vấn đề này.

Chớp mắt cánh cửa sổ đã được mở ra, bên trong phòng tối đen, không một tiếng động nhỏ, chỉ nghe tiếng thở nhẹ nhàng của người đang say ngủ.

Bóng đen quay lại sau đưa tay ngoắt một cái, rồi hấn nhảy vào trong phòng trước.

Hai bóng đen kia cũng nhanh nhẹn nhảy vào theo, họ không quên khép hờ cánh cửa sổ lại.

Tiếng Nhạc Tố Trinh thì thào hỏi :

- Tôn đệ à! Tối quá ta có nên thắp nến lên không?

Giọng Tôn Kế Thừa đáp lại nhỏ nhẹ :

- Không nên để bên ngoài chú ý. Hai vị tỷ tỷ hãy theo đệ đến bên giường. Nhớ đừng gây ra tiếng động. Cả ba theo gót nha mò mẫm trong bóng đêm, đi lại bên chiếc giường vị Thiếu gia đang nằm ngủ.

Đứng sát bên giường, Tôn Kế Thừa lại nói :

- Bây giờ, đệ đánh lửa nhoáng lên, nhị vị tỷ tỷ nhớ nhìn cho kỹ để nhận ra hắc nhé.

Nhạc Tổ Trinh đáp :

- Tôn đệ cứ đánh lửa đi.

Một ánh lửa nhoáng lên, đủ để ba người thấy cảnh tượng trên giường.

Hai tiếng rú nho nhỏ của hai cô gái vang lên. Giọng nói của Tôn Kế Thừa chặn ngay lại :

- Nhị vị tỷ tỷ ra tay đi, đừng làm kinh động như thế.

Thì ra hai cô gái nhìn thấy cảnh tượng lố lồ trên giường nên giật mình mắc cỡ.

Nghe Tôn Kế Thừa nhắc, hai cô trấn tĩnh tinh thần lại để hành động theo kế hoạch.

Nhạc Tổ Trinh mở một cái bao lớn, còn Nghiêm Thực Uyên dựng vôi tên Thiếu gia Trung Đường phủ dậy.

Lần đầu tiên tiếp xúc với da thịt đàn ông, Nghiêm Thực Uyên không khỏi ngại ngùng đỏ bừng cả mặt.

Nhưng nhờ trong đêm tối không ai trông thấy rõ mặt nàng, nên nàng cũng đỡ phần nào ngại ngùng, ngượng ngập.

Nhạc Tổ Trinh nhanh nhẹn trùm vôi bao vào người tên Thiếu gia.

Nàng vừa trùm xong thì Tôn Kế Thừa nhanh nhẹn cột miệng bao lại ngay.

Mắt ba người bây giờ đã quen dần với bóng tối nên hành động thật chuẩn.

Cột xong miệng bao, Tôn Kế Thừa nhanh nhẹn xốc bao lên vai ngay.

Lanh lẹn như một con sóc, Tôn Kế Thừa phóng mình ra khỏi cửa sổ.

Hai cô gái cũng phóng mình theo sau họ Tôn.

Ra khỏi phòng Tôn Kế Thừa rúc lên một hồi như tiếng cú kêu. Cả ba phóng nhanh vào màn đêm dày đặc.

Có tiếng cú rúc lên đáp lại. Từ trên cành cao ba bóng người lao theo.

Ngay lúc đó hai bên sườn núi có tiếng báo động, tiếng người la hét vang lên phá tan bầu không khí yên tĩnh của màn đêm.

Đuốc đuốc thấp sáng, trong chùa cũng vang lên tiếng các sư sai gọi nhau.

Bạch Xuân Phương vội chạy đến phòng của Thiếu gia ngay.

Thấy hai tên vệ sĩ còn đứng gác nơi cửa, Bạch Xuân Phương hỏi vôi :

- Có nghe động tĩnh gì trong phòng Thiếu gia không?

Một tên vệ sĩ vội đáp :

- Bẩm Tổng hiệu úy, chúng tôi không nghe gì hết. Nhưng hình như lúc nãy có tiếng động khê, như người ta đánh đá lửa vậy.

Bạch Xuân Phương mặt liền biến sắc hỏi :

- Nghe vậy sao các người không gọi Thiếu gia thử xem thế nào?

Hai tên vệ sĩ xanh mặt đáp :

- Dạ, bọn thuộc hạ không dám làm kinh động đến Thiếu gia.

Bạch Xuân Phương vội gõ tay mấy cái lên cửa phòng miêng gọi :

- Thiếu gia! Thiếu gia!

Bên trong vẫn yên lặng như tờ.

Bạch Xuân Phương gọi to hơn nữa :

- Thiếu gia! Thuộc hạ có chuyện cần báo với Thiếu gia.

Vẫn không có tiếng trả lời, Xuân Phương vội quát hai tên vệ sĩ :

- Chạy mang ngay đến cho ta một cây nến, nhanh lên.

Một tên vệ sĩ lấy đem đến ngay.

Bạch Xuân Phương ra lệnh :

- Hai người phá cửa phòng ngay.

Hai tên vệ sĩ vội dùng sức tống mạnh.

Cánh cửa phòng bị bật tung ra ngay. Ánh sáng ngọn nến theo Bạch Xuân Phương tràn vào căn phòng tối.

Nàng châm vội lửa vào cây đèn trên bàn. Căn phòng sáng lên soi rõ cảnh tượng trong phòng.

Hai tên vệ sĩ há hốc mồm ra trước những thân thể lỏa lồ trên giường.

Bạch Xuân Phương nhìn nhanh qua một cái, vội lấy mền phủ lên thân các cô tì nữ.

Nàng tiến lại bên cửa sổ nhìn, rồi quay lại nói :

- Thiếu gia đã bị mất tích, các người hãy báo động cho hai vị Hiệu úy ngay lập tức. Chận các ngõ xuống núi.

Hai tên vệ sĩ vội nghiêng mình thi lễ, rồi phóng đi ngay.

Bạch Xuân Phương nở nanh một nụ cười. Nàng lấy lại vẻ mặt lạnh lùng phóng mình theo lối cửa sổ ra ngoài, mất hút vào trong bóng đêm.

Lúc này bên hai phía sườn núi diễn ra các trận đấu ác liệt, giữa bọn người của Thần Châu thất hiệp và bọn Hiệu úy, vệ sĩ của Trung Đường phủ.

Nơi sườn núi mé tả là trận đấu của Hiệu úy Mạnh Linh và lão Nhị Lâm Thắng.

Hai bên đấu ngang tay nhau, nhưng xem ra Mạnh Linh bị kém thế hơn thấy rõ.

Nếu đấu lâu, cái bại sẽ về tay Mạnh Linh là cái chắc.

Nhưng lúc này đây, Lâm Thắng thì muốn kéo dài trận đấu, còn Mạnh Linh thì liều mạng nên hai bên đấu ngang tay với nhau.

Các tên vệ sĩ thì vây quanh Hồ ngũ nương, đèn đuốc được thắp sáng soi rõ đấu trường.

Thấy những cái xác của bọn vệ sĩ áo đen nằm rải rác chung quanh.

Hồ ngũ nương như con bướm xuyên hoa lượn qua lượn lại, đánh với ba tên Lãnh Ban.

Tiếng hò hét của bọn vệ sĩ như để trợ oai cho bọn Lãnh Ban vang lên từng hồi.

Còn sườn núi mé hữu là trận đấu giữa Sở Phiêu Vân và lão Lục Chu Hùng.

Trận đấu này cũng giống như trận đấu của lão Nhị Lâm Thắng và Mạnh Linh.

Chu Hùng cũng chỉ muốn trì hoãn trận đấu, còn Sở Phiêu Vân thì muốn kết thúc mau lẹ, nhưng không làm gì nổi Chu Hùng.

Còn bọn vệ sĩ thì bao quanh hai trận đấu, một của Sở Phiêu Vân và Chu Hùng, một của Tôn Chất Thiên và ba tên Lãnh Ban của Trung Đường phủ.

Giữa lúc ác liệt đó bỗng có tiếng hô vang ở cả hai nơi báo cho hai vị Hiệu úy biết :

- Thiếu gia đã bị mất tích. Hai vị Hiệu úy hãy cho người chặn các ngõ xuống núi.

Cả Mạnh Linh và Sở Phiêu Vân đều biến sắc mặt khi nghe báo lại, cả hai đánh vội những ngón độc chiêu để thoát ra khỏi trận đấu.

Nhưng Chu Hùng và Lâm Thắng nào phải tay vừa nên chúng không thể thoát được ra ngoài.

Mạnh Linh nổi giận quát to :

- Hay cho bọn Thần Châu, chúng bây dám âm mưu bắt cóc Thiếu gia. Phên này bọn bây đừng hòng trốn thoát khỏi nơi đây.

Lão Nhị Lâm Thắng cất tiếng cười vang đáp :

- Bọn lão gia muốn làm gì thì làm, chúng mày tài sức bao nhiêu mà đòi bắt được lão gia.

Mạnh Linh chưa kịp trả lời lại thì dưới chân núi vọng lên tiếng la hét ồn ào, khiến hấn càng nóng lòng hơn nữa.

Hấn vội quát to lên :

- Bọn mi còn đứng đó làm gì, mau xuống dưới chân núi tiếp viện nhanh cho ta.

Bọn vệ sĩ dạ rân lên, vội chạy nhanh xuống núi hơn phân nửa.

Ba tên Lãnh Ban bị Hồ ngũ nương cầm chân nên không thoát đi được. Chúng cũng ráng hết sức để giải quyết cục diện cho nhanh.

Hồ ngũ nương cười nhạt một tiếng, nhân lúc bọn chúng nóng lòng tiến đánh, để lộ sơ hở, bà vội tung sát chiêu.

Một tiếng rú thảm vang lên.

Một tên Lãnh Ban bị vỡ tung lồng ngực văng bắn ra ngoài trận đấu.

Hai tên còn lại đánh hụt vào khoảng không, thấy cảnh tượng như vậy, mặt mày biến sắc.

Chưa kịp có phản ứng gì thì Hồ ngũ nương đã vung ngược ngọc tiêu chưởng lại.

Hai tiếng rú thảm lại vang lên. Bọn Lãnh Ban đã phải trả giá cho hành động nóng vội của họ.

Hai cái xác không hồn đổ ập xuống như hai thân cây bị đốn ngã.

Bọn vệ sĩ kinh hoàng, giật lùi về phía sau, miệng há hốc trước sự việc xảy ra.

Ba tiếng rú thảm thiết vang lên làm cho Mạnh Linh chấn động tâm thần.

Hấn đánh vội một chiêu, rồi quay đầu nhìn lại phía sau.

Cảnh tượng trước mắt làm hấn giật mình và hấn đã trả giá cho hành động đại dột của hấn.

Đang đấu với một cao thủ trước mặt mà hấn hành động như vậy thì thật là sai lầm.

Mà sai lầm với một cao thủ như hấn là điều khó thể xảy ra, nhưng khó chứ không phải là không thể xảy ra.

Lão Nhị Lâm Thắng là một tay lão luyện giang hồ, làm gì bỏ qua cho được.

Lão hừ nhẹ một tiếng, cái bàn tính bằng thép ròng trong tay lão bay vọt tới thật nhanh, bổ từ trên đầu Mạnh Linh thẳng xuống.

"Bụp" một tiếng khô khốc vang lên, máu tươi vọt ra lẫn với óc trắng phều tung tóe ra tứ phía.

Mạnh Linh không kịp kêu lên một tiếng cuối cùng, hai mắt hấn lồi hẳn ra, ngã ập xuống đất.

Bọn vệ sĩ không còn hồn vía nào nữa, vội bỏ chạy tán loạn như rắn mất đầu.

Những cây đuốt được vứt bừa bãi trên mặt đất cháy lóe lên một cách yếu ớt.

Lão Nhị Lâm Thắng nhìn Hồ ngũ nương mỉm cười, rồi cả hai cùng nhau lao nhanh xuống dưới chân núi.

Trận đấu bên sườn núi mé tả kết thúc.

Trận đấu bên cánh hữu thì diễn ra ác liệt hơn.

Bọn vệ sĩ bên này cũng đã kéo hơn phân nửa tốp xuống núi để tiếp viện.

Thiết Chưởng Chu Hùng múa tít song chưởng đấu với hai cái vòng Luân Hồi của Sở Phiêu Vân.

Còn Tôn Chất Thiên như một con khỉ nhảy nhót trong vùng đao kiếm của ba tên Lãnh Ban.

Trận đấu đang kịch liệt thì một tiếng thét lớn vang lên :

- Sở hiệu úy, mau dẫn bọn vệ sĩ xuống núi tiếp viện nhanh cho ta.

Tiếng thét vừa dứt thì Bạch Xuân Phương đã xuất hiện vùng song chưởng đấu với lão Lục Chu Hùng.

Sở Phiêu Vân rảnh tay phóng vội mình ra ngoài đáp :

- Tổng hiệu úy cẩn trọng. Thuộc hạ đi đây.

Lão ngoắt bọn vệ sĩ một cái, chúng theo chân lão xuống núi ngay, sau khi chúng cầm lấy cây đuốc đốt lên bốn cái cây lớn ở bốn phía để soi sáng đấu trường.

Chờ bọn chúng rút đi mất rồi. Bạch Xuân Phương đang đấu với Thiết Chưởng Chu Hùng, liền nhìn nhau gật đầu.

Cả hai cùng lúc phóng chưởng đánh vào hai tên Lãnh Ban đang vây đánh Tôn Chất Thiên.

Có nằm mộng bọn chúng cũng không ngờ nổi lại có chuyện xảy ra như vậy. Một chuyện khó tin nhưng có thật.

Hai tên Lãnh Ban bị đánh trúng chưởng sau lưng ọc máu tươi ra, bắn cả vào người của tên Lãnh Ban kia.

Chỉ nghe hai tiếng “hự” nhẹ rồi cả hai tên Lãnh Ban đổ ập xuống.

Tên Lãnh Ban còn lại kinh hãi, sững người lại liền bị lão Tôn quát cho một chưởng theo chân hai tên kia luôn.

Bạch Xuân Phương nói nhanh :

- Lục sư thúc, Tôn lão bá mau theo hộ tống Tôn sư điệt kéo chậm mất mà lỡ việc.

Cả hai cùng gật đầu vừa quay đi thì Bạch Xuân Phương vội nói tiếp :

- Lục sư thúc, xin sư thúc đánh cho tiểu điệt một chưởng để làm tín.

Thiết Chưởng Chu Hùng gật đầu, vùng tay đánh một chưởng ba thành công lực vào bả vai Bạch Xuân Phương.

Nàng “hự” nhẹ một tiếng, một dòng máu tươi rỉ ra nơi khoe miệng xinh đẹp.

Bạch Xuân Phương hỏi :

- Hai vị mau nhanh chân lên.

Tôn Chất Thiên đáp :

- Thôi chúng ta đi. Mong hiền điệt bảo trọng tấm thân.

Bạch Xuân Phương gật đầu chào. Hai bóng người nhanh nhẹn, phóng mình vào đêm đen.

Bạch Xuân Phương cũng ngã lăn ra rên rỉ trên mặt đất, hai mắt nhắm nghiền lại.

Trong đêm thanh vắng, từ phía xa xa dưới chân núi có những ánh đuốc lập lòe, vọng lại những tiếng rú thảm thiết, nghe mà rợn cả người.

Khoảng thời gian uống cạn tuần trà, những ánh đuốc từ dưới chân núi chạy ngược trở lên sườn núi.

Trong chùa, phương trượng Viên Chân và các sư sãi cũng đã chạy ra ngoài sườn núi, nơi diễn ra hai trận đấu.

Sở Phiêu Vân dẫn đầu toán vệ sĩ chạy lên sườn núi. Đến nơi thấy cảnh trước mắt, hấn giật mình biến sắc.

Sở Phiêu Vân vội chạy lên bên Bạch Xuân Phương lay gọi :

- Tổng hiệu úy! Tổng hiệu úy!

Miệng vẫn còn rên rĩ, Bạch Xuân Phương mở mắt ra nhìn Sở Phiêu Vân cất tiếng hỏi :

- Truy đuổi địch nhân như thế nào rồi?

Sở Phiêu Vân lúng túng đáp :

- Thuộc hạ đáng tội chết, không đuổi theo kịp bọn người đó, đành phải quay về đây báo cho Tổng hiệu úy rõ.

Bạch Xuân Phương thở dài nói :

- Ta thật không ngờ lại xảy ra như vậy, không biết bây giờ số phận Thiếu gia ra sao. Thật là rắc rối khi phải về trình báo với quan gia.

Sở Phiêu Vân cũng thở dài đáp :

- Thuộc hạ đã tuần tra cẩn thận, nhưng không ngờ họ lại lọt vào trong được.

Viên Chân phương trượng vội bước tới nói :

- Lão tăng không ngờ nơi tệ tự lại xảy ra biến cố như vậy, lão tăng cũng có phần trách nhiệm trong đó. Mong nhị vị thương tình mà thứ lỗi cho.

Bạch Xuân Phương gương đứng dậy lắc đầu nói :

- Phương trượng, lỗi này là do ở chúng tôi mà ra. Xin Phương trượng đừng bận tâm làm gì.

Rồi nàng quay qua Sở Phiêu Vân ra lệnh :

- Sở hiệu úy, kiểm tra lại các đội vệ sĩ xem còn lại bao nhiêu. Tập hợp tất cả lại dưới chân núi để chờ lệnh ta. Dặn bọn họ ngựa xe sẵn sàng chuẩn bị ra về.

Sở Phiêu Vân cúi đầu thi lễ :

- Thuộc hạ tuân lệnh.

Hấn quay người phóng nhanh xuống chân núi. Còn Bạch Xuân Phương theo Viên Chân phương trượng trở vào trong chùa cứu tinh sáu ả nữ tì.

Chỉ chốc lát sau, Bạch Xuân Phương dẫn sáu ả nữ tì chào Viên Chân phương trượng rồi đi nhanh xuống núi.

Một hồi sau đoàn xe ngựa lại lên đường, nhưng lần này lại quay trở về Trung Đường phủ.

* * * * *

Ngày hôm sau tại Trung Đường phủ tin vị Thiếu gia bị nhóm người của Thần Châu thất hiệp bắt cóc tại Cổ Quốc tự đã được lan truyền.

Mọi người trong phủ nét mặt buồn rầu lo lắng, không biết được cơn giận của quan gia Hòa Khôn sẽ giáng xuống lúc nào. Ai nấy xôn xao bàn tán không ngớt, những nguồn tin từ các thẩm tử đưa về cho hay là nhóm quân khởi nghĩa muốn đặt một cuộc thương lượng với vị lãnh tụ của Trung Đường phủ vào một ngày gần đây.

Ngày hẹn sẽ do họ ấn định rồi thông báo lại.

Những câu hỏi được đặt ra, mà không ai trả lời được, không biết quân khởi nghĩa định làm gì? Họ có những yêu cầu gì mà lại bắt Thiếu gia làm con tin? Hiện giờ họ giam giữ Thiếu gia ở đâu?

Còn biết bao câu hỏi khác nữa. Mọi người chỉ biết đưa ra mà không tự trả lời được.

Những tốp thám tử được phái đi mọi nơi để điều tra tung tích của Thiếu gia, nhưng tất cả chỉ là vô vọng, không ai biết được cả.

Một bầu không khí nặng nề bao trùm lên Trung Đường phủ.

Bây giờ họ chỉ còn biết chờ đợi một sự thương lượng cần thiết, bởi vì sinh mạng người con trai độc nhất của Hòa Khôn đang bị nguy hiểm.

58. Náo Loạn Trong Trung Đường Phủ

Phí Độc Hành nằm trong phòng suy nghĩ về các diễn biến xảy ra.

Trong thâm tâm của hắn đã nghĩ về một âm mưu khi biết được cuộc ra đi của vị Thiếu gia.

Nhưng biết là biết vậy thôi. Chuyện đó không phải là nhiệm vụ của hắn.

Hắn có một bốn phận đặc biệt, mà người ta đã giao cho hắn, nên sự việc Thiếu gia bị bắt hắn không bận tâm chi lắm.

Hắn hiểu vì sao Bạch Xuân Phương không chọn hắn đi theo hộ tống vị Thiếu gia.

Nàng không muốn đẩy hắn vào tình trạng chống cự lại họ. Nếu có hắn thì âm mưu của họ có thể bị thất bại. Mà điều đó họ không muốn xảy ra.

Đang nằm miên man suy nghĩ, chợt hắn quay mặt vào trong nhắm mắt lại.

Có tiếng gõ cửa phòng rồi tiếng Đào Bằng vang lên :

- Phí lão đệ! Phí lão đệ!

Bên trong vẫn yên lặng, Đào Bằng xô nhẹ cửa thấy không chốt, lão nhẹ bước vào, thấy Phí Độc Hành đang say ngủ.

Đào Bằng tiến lại gần giường gọi khẽ :

- Phí lão đệ! Phí lão đệ!

Phí Độc Hành giật mình, ngồi bật dậy ngay, hắn nhìn thấy Đào Bằng liền vòng tay nói :

- Xin Đào sư gia thứ lỗi cho thuộc hạ đã quá mê ngủ mà không hay sư gia tới.

Đào Bằng mỉm cười nói :

- Phí lão đệ chớ đa lễ như vậy. Ta đã làm cho lão đệ mất giấc ngủ ngon.

Phí Độc Hành vội bước xuống giường đáp :

- Đêm qua tiểu đệ phải thức đêm để tuần tra canh gác, nên hơi mệt, không hay sư gia đến, thật là thất lễ quá. Mong sư gia thương tình bỏ qua cho.

Đào Bằng nắm tay hắn cười nụ :

- Phí lão đệ đừng nói vậy. Lão đệ mệt thì phải nghỉ ngơi thôi, chớ có tội gì đâu.

Nào ngồi thẳng dậy, ta cùng nhau uống một chung trà cho ấm bụng cái đã.

Hai người nắm tay nhau tiến lại bàn, cùng ngồi xuống ghế. Phí Độc Hành rót trà ra chung, hai tay dâng lên mời Đào Bằng.

Cả hai cùng hớp một ngụm trà, Phí Độc Hành đặt chung trà xuống bàn, cất tiếng hỏi :

- Đào sư gia, không hiểu Đào sư gia đến đây có điều chi dạy bảo thuộc hạ?

Đào Bằng mỉm cười đáp :

- Dạy bảo thì không dám, nhưng có chút việc muốn báo cho Phí lão đệ hay.

Phí Độc Hành nói :

- Sư gia có việc gì xin nói ra cho tiểu đệ hay.

Đào Bằng nhìn Phí Độc Hành đáp :

- Từ hôm Thiếu gia bị bắt đến nay, lão gia mất ăn mất ngủ. Tình hình trong Phủ hơi khẩn trương. Sáng hôm nay có thám tử về báo tin cho lão gia biết.

Đào Bằng trầm ngâm một chút rồi nói tiếp :

- Bọn Thần Châu thất hiệp thay mặt cho bọn phiến loạn hẹn với lão gia trưa ngày mai vào giờ ngọ đến hẻm núi Phục Ngưu để gặp họ trao đổi điều kiện với nhau, bằng không tính mạng Thiếu gia không được bảo toàn.

Phí Độc Hành hỏi :

- Vậy ý của lão gia ra sao?

Đào sư gia đáp :

- Chiều hôm nay, lão gia sẽ có một cuộc họp với các nhân vật quan trọng trong Trung Đường phủ, để bàn về cuộc hẹn ngày mai ở hẻm Phục Ngưu.

Phí Độc Hành lại hỏi :

- Sao sư gia lại cho tiểu đệ biết chuyện này?

Đào sư gia mỉm cười đáp :

- Ta nghĩ chắc lão đệ cũng sẽ có mặt ở cuộc họp này, nên ta báo cho lão đệ biết vậy mà.

Chợt tiếng Bạch Xuân Phương vang lên nơi cửa hồi :

- Hai người đang bàn chuyện gì đó?

Cả hai cùng đứng dậy, Phí Độc Hành bước lại vòng tay thi lễ nói :

- Thuộc hạ xin mừng Tổng hiệu úy đã khỏe. Xin mời Tổng hiệu úy quá bộ vào trong.

Bạch Xuân Phương mỉm cười bước vào trong. Phí Độc Hành theo sau nàng.

Đào sư gia lên tiếng mời :

- Xin mời Tổng hiệu úy ngồi. Bọn chúng ta nói chuyện phiếm với nhau thôi.

Bạch Xuân Phương ngồi xuống ghế đáp :

- Đào sư gia đừng quá khách sáo như vậy, xin mời ngồi, ta cùng đàm đạo.

Phí Độc Hành không đợi mời cũng ngồi xuống ghế.

Hắn vòng tay hỏi Bạch Xuân Phương :

- Không hiểu Tổng hiệu úy đến có việc chỉ dạy bảo cho thuộc hạ?

Bạch Xuân Phương cười nụ đáp :

- Dạy bảo thì ta không dám đâu. Ta đến đây để báo cho Phí hiệu úy biết, chiều nay có cuộc họp ở phủ. Phí hiệu úy phải có mặt ở đó.

Phí Độc Hành nói :

- Thuộc hạ xin tuân lệnh.

Hắn rót một chung trà, hai tay dâng mời Bạch Xuân Phương :

- Mời Tổng hiệu úy dùng một chung trà.

Bạch Xuân Phương khoát tay từ chối :

- Cám ơn Hiệu úy đã có lòng. Thật sự ta đã dùng rồi nên không thể dùng thêm.

Phí hiệu úy cứ tự nhiên.

Bạch Xuân Phương đứng dậy đưa mắt nhìn Đào Bằng và Phí Độc Hành nói tiếp :

- Thôi tôi có việc cần phải đi. Hai vị ngồi lại trò chuyện cho vui. Tôi xin cáo từ trước.

Đào sư gia và Phí Độc Hành cùng đứng dậy.

Đào Bằng vội nói :

- Ta cũng có việc phải đi. Thôi Phí lão đệ ở lại nằm nghỉ ngơi cho khỏe.

Phí Độc Hành đưa tiễn cả hai ra ngoài rồi đóng cửa phòng lại. Hắn lên giường nằm nghỉ ngơi để tính toán kế hoạch cho chiều nay.

* * * * *

Chiều hôm đó, các vệ sĩ được lệnh canh phòng nghiêm mật. Không có lệnh trong phủ thì không được cho ai vào. Lệnh được ban ra, các vệ sĩ đều gươm đao tuốt trần, gương mặt lạnh lùng đờ đờ sát khí.

Bầu không khí thật là nặng nề. Người ngoài nhìn vào trong cũng cảm thấy ớn lạnh cả người.

Trong nội phủ, ở tòa Bạch Hổ Điện, bầu không khí trang nghiêm bao trùm cả tòa điện.

Các vệ sĩ sắp thành hai hàng dọc thoe tòa Bạch Hổ Điện, gương mặt lạnh tợ băng.

Điểm qua các nhân vật có mặt ngồi hai bên điện.

Ở hai hàng ghế đầu hai bên là Đào Bằng và Bạch Xuân Phương.

Kế tiếp là Kim tổng quản và Đỗ Nghị.

Sau đó là Sở Phiêu Vân và Phí Độc Hành.

Còn các tên Lãnh Ban thì đứng hầu sau lưng và các nhân vật trên.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, mà không ai nói với ai câu nào.

Chợt có tiếng hô vang :

- Nhị gia đến.

Mọi người đều đứng dậy chào đón.

Một người mặc áo gấm lộng lẫy cực kỳ xa hoa bước vào. Người này tuổi trạc hơn năm mươi, mày râu nhẵn nhụi, gương mặt hồng hào.

Lão ta bước vào ngồi nơi chiếc ghế nơi chính điện. Đưa mắt nhìn mọi người gật đầu một cái.

Lão lên tiếng :

- Xin mời các vị ngồi xuống.

Mọi người vòng tay thi lễ rồi mới ngồi xuống ghế, ngưng thần chờ đợi.

Phí Độc Hành nhìn lão trong lòng thầm nghĩ :

- “Lão này được gọi là Nhị gia chắc không phải là Hòa Khôn. Lão Hòa Khôn này thật ranh ma. Từ ngày vào phủ đến nay, ta không biết mặt mũi lão ra sao cả, cũng không biết được chỗ lão ngủ. Mà thời gian đã gần kề đến nơi rồi. Ta phải có hành động thật gấp để giải quyết cho xong chuyện này.”

Lão gia áo gấm được gọi là Nhị gia lên tiếng :

- Hôm nay Đại gia triệu tập các vị đến đây, nhưng Đại gia không được khỏe nên ta thay thế người để họp bàn với các người về cuộc hẹn ngày mai.

Lão ngừng lời, nhìn mọi người rồi hỏi :

- Có ai có cao kiến gì xin cứ đưa ra đây, ta sẽ cùng nhau thảo luận.

Đào sư gia liền lên tiếng hỏi :

- Bẩm Nhị gia, bên họ đưa ra những điều kiện nào? Xin Nhị gia cho biết.

Lão Nhị gia gật đầu đáp :

- Bên họ yêu cầu Đại gia đến đó với một tiểu đội vệ sĩ mà thôi. Không cho đem theo ai nữa hết. Lão gia phải đến đúng giờ, nếu trễ hẹn xem như Thiếu gia đã chết, không có cuộc hẹn thứ hai. Đến đó chỉ một mình Đại gia gặp họ để nói chuyện mà thôi, không ai được đến gần.

Kim tổng quản lắc đầu đáp :

- Điều kiện họ đặt ra khắt khe quá. E rằng ta khó thể theo lời họ được. Dù sao sinh mạng của Đại gia vẫn quý hơn không nên để Đại gia mạo hiểm như vậy.

Đào sư gia lên tiếng :

- Chúng ta có thể phục binh sẵn nơi đó để vây bắt họ tại đó.

Nhị gia lắc đầu đáp :

- Chuyện đó lại không được. Vì họ đã lưu ý, cho ta biết họ sẽ canh phòng để tránh trường hợp đó xảy ra. Nếu chúng ta không tuân theo họ sẽ giết Thiếu gia ngay.

Nghe Nhị gia nói như vậy, mọi người đều lắc đầu, thở dài, cúi đầu ngẫm nghĩ ra phương sách để giải cứu cho vị Thiếu gia.

Phí Độc Hành ngẫm nghĩ một chút rồi chợt hần bống mỉm cười một mình.

Mọi người đang cúi đầu suy nghĩ nên không ai nhìn thấy nụ cười của hắn.

Chỉ có một mình Nhị gia thấy được nụ cười đó.

Nhị gia bèn cất tiếng gọi :

- Đào sư gia.

Đào Bằng liền ngẩng đầu đáp :

- Có thuộc hạ.

Nhị gia chỉ Phí Độc Hành hỏi :

- Gã kia là ai?

Những con mắt nghe hơi liền nhìn về phía Phí Độc Hành. Đào Bằng đáp :

- Bẩm Nhị gia, đó là Phí hiệu úy. Người đã khám phá ra vụ trộm hôm trước ở kho.

Vị Nhị gia gật gù lên tiếng hỏi Phí Độc Hành :

- Phí hiệu úy! Nhà ngươi cười chuyện gì đó?

Phí Độc Hành chậm rãi đáp :

- Bẩm Nhị gia. Thuộc hạ nghĩ ra một phương sách hay nên chợt mỉm cười. Mong Nhị gia tha tội cho.

Mọi con mắt đổ dồn về phía Phí Độc Hành. Lúc này một ý kiến được nghĩ ra là một điều rất tốt.

Nhị gia liền nói :

- Tốt lắm, ngươi hãy nói ra phương sách của ngươi cho mọi người cùng nghe, để tất cả cùng thảo luận.

Phí Độc Hành mỉm cười đáp :

- Phương pháp của tôi rất đơn giản, nhưng tôi tin rằng nó sẽ rất hữu hiệu.

Lời nói của hắn gây chấn động cho tất cả mọi người. Cả thấy đều kinh ngạc, mà người vừa kinh ngạc vừa lo nhất là Bạch Xuân Phương.

Nhị gia vui vẻ nói :

- Người cứ nói thẳng ra đi.

Phí Độc Hành từ tốn nói từng chữ một :

- Dùng người đổi người.

Bốn chữ vừa buông khỏi miệng hắn, mọi người bật lên tiếng “ồ” đầy vẻ kinh ngạc.

Trong đầu óc mọi người đều đặt câu hỏi chung :

- “Dùng ai để đổi Thiếu gia? Người đó là ai? Ở đâu? Sao lại quan trọng như thế?”

Bạch Xuân Phương thoáng biến sắc, nhưng nàng lấy lại vẻ trầm tĩnh thật nhanh.

Không một ai trông thấy ngoại trừ Phí Độc Hành.

Lúc này trong đầu hắn đã nghĩ ra một kế hoạch, hắn đã quyết định đánh con bài cuối cùng để giải quyết cho nhanh chóng nhiệm vụ của hắn.

Nhị gia buông tiếng hỏi :

- Người nói dùng người đổi người. Vậy ta phải dùng ai để đổi?

Phí Độc Hành lạnh lùng đáp :

- Bẩm Nhị gia. Chuyện này tôi chỉ có thể nói ra trước mặt Đại gia mà thôi. Xin Nhị gia miễn tội cho.

Nhị gia sầm mặt hỏi :

- Ta không đủ quyền quyết định hay sao mà ngươi lại muốn gặp Đại gia?

Phí Độc Hành lắc đầu đáp :

- Chuyện này thuộc hạ chỉ muốn báo với Đại gia vì nó liên quan rất lớn với đại cuộc. Nếu không gặp được Đại gia thuộc hạ không thể nói ra.

Nhị gia tức giận gằn giọng :

- Người nói chắc như vậy à?

Phí Độc Hành mỉm cười :

- Xưa nay thuộc hạ không nói hai lời, nên thuộc hạ đã suy nghĩ rất kỹ khi nói ra như vậy.

Nói xong hắn trở lại bộ mặt lạnh lùng, ngồi im nhìn thẳng vào bộ mặt Nhị gia.

Tia mắt hắn cũng lạnh như bộ mặt hắn. Tia mắt hắn cao ngạo như không hề sợ một uy quyền nào cả. Hắn như thách thức cơn giận dữ của Nhị gia.

Bởi vì hắn tin rằng lời nói của hắn sẽ làm Đại gia Hòa Khôn xuất hiện. Hắn biết Đại gia Hòa Khôn hiện đang có mặt sau tấm màn rèm buồng kín kia.

Là một tay gian thần, Hòa Khôn không đại dột gì mà xuất hiện trước mặt mọi người, dù là những tay thân tín của lão.

Vì quan tâm đến sinh mạng của con trai, nên lão núp ở trong để nghe ý kiến của mọi người bàn bạc.

Bầu không khí chột nặng nề, cơn giận làm cho bộ mặt của Nhị gia tái xanh. Lão vừa định nói thì chợt nghe có tiếng hô lớn :

- Đại gia giá lâm.

Tất cả mọi người cùng đứng phắt dậy, khi nghe tiếng hô đó, Nhị gia vội lấy vẻ bình thản để chào đón Đại gia.

Phí Độc Hành ngẫm nghĩ :

- “Khẩu khí thật là lớn lối. Đúng là hần có ý muốn lộng quyền Thiên tử đây rồi. Tay này nếu không trừ sớm sẽ gây họa cho dân lành.”

Từ trong tấm rèm, hai người bước ra trước, dáng điệu hùng hổ, hung hăng, đưa mắt nhìn quanh khắp phòng với dáng điệu nghi kỵ mọi người.

Vừa nhìn thấy hai người này, bất giác Phí Độc Hành giật thót cả người.

Vì hần nhận ra đây chính là hai tên đại ma đầu trong giới Hắc đạo, đã biệt tích giang hồ từ lâu.

Hần không ngờ hai tên đại ma đầu này lại về làm vệ sĩ cho Hòa Khôn. Thật là khó đối phó.

Hai tên đại ma đầu này được giới giang hồ đặt cho biệt danh là Hắc Bạch song yêu, nổi danh tàn ác, giết người không gớm tay.

Sau khi quan sát khắp tòa điện, Bạch Yêu quay người vào trong khom mình thì lễ báo :

- Xin thỉnh lão gia.

Từ sau tấm rèm, một lão nhân mặc chiếc áo gấm có thêu một cái đầu rồng lộng lẫy, sắc mặt hồng hào, mập mạp, mày râu nhẵn nhụi đứng đỉnh bước ra.

Nhị gia vội bước tránh qua một bên vòng tay nói :

- Thuộc hạ xin mừng lão gia.

Lão nhân áo gấm này chính là Hòa Khôn, lão khẽ gật đầu bước lại ngồi xuống chiếc ghế da hổ mà Nhị gia ngồi khi nãy. Hai bên Hắc Bạch song yêu vội đứng hầu hai bên.

Nhị gia cũng ngồi xuống chiếc đôn cạnh bên.

Hòa Khôn nhìn mọi người chậm rãi nói :

- Ta miễn lễ, các ngươi bình thân.

Khẩu khí của lão như là của vị vua, không cần che giấu gì cả.

Mọi người đồng thanh đáp :

- Tạ ơn lão gia.

Chờ mọi người ngồi xuống lại rồi, Hòa Khôn nhìn Phí Độc Hành gọi :

- Phí hiệu úy.

Phí Độc Hành nghe gọi liền đứng dậy vòng tay cúi đầu đáp :

- Bẩm Đại gia, có thuộc hạ đây.

Hòa Khôn gật đầu hỏi :

- Bây giờ, ngươi có thể nói ra kế hoạch của ngươi cho ta nghe được chứ?

Phí Độc Hành tiến lên trước mặt Hòa Khôn vòng tay cúi đầu thi lễ :

- Vâng, bây giờ thì thuộc hạ nói ra phương sách của thuộc hạ.

Từ lúc thấy Phí Độc Hành bước tới, Hắc Bạch song yêu ngưng thần chuẩn bị, chăm chăm nhìn cử động của hần.

Hòa Khôn nói :

- Ngươi nói ra đi.

Phí Độc Hành chậm rãi nói :

- Bẩm Đại gia, trước hết thuộc hạ xin Đại gia hãy tin lời của thuộc hạ, thì thuộc hạ mới dám nói ra.

Hòa Khôn nhìn thẳng vào Phí Độc Hành để quan sát rồi lão nói :

- Ta tin ngươi.

Phí Độc Hành nghiêng mình lần nữa rồi mới nói :

- Cám ơn Đại gia đã tin lời thuộc hạ. Bây giờ thuộc hạ xin nói với Đại gia, người mà đem đổi sinh mạng cho Thiếu gia chính là...

Hắn ngừng lời bất chợt làm mọi người hồi hộp theo dõi. Ai nấy chú tâm vào lời của hắn.

Phí Độc Hành gần từng tiếng :

- Chính là Bạch Xuân Phương, Tổng hiệu úy của Trung Đường phủ.

Lời hắn nói ra như một tiếng sét nổ ngang đầu mọi người, làm bàng hoàng tất cả mọi người.

Không ai ngờ được Bạch Xuân Phương lại là người mà hắn muốn đem đổi Thiếu gia.

Hắn nói thật hay nói giỡn? Trước mặt Đại gia, dĩ nhiên hắn không dám nói giỡn rồi.

Còn nói thật thì hắn có gì làm bằng mà dám nói một chuyện như vậy?

Mọi người lại nghĩ đến việc Bạch Xuân Phương bắt buộc hắn tìm ra thủ phạm trộm kho trong thời gian ngắn.

Hay là hắn để tâm thù Bạch Xuân Phương nên mới nói như vậy?

Bao ánh mắt đều dồn cả về Bạch Xuân Phương.

Nàng tái mặt, giận run cả người. Ai cũng hiểu cho tâm trạng của nàng hết.

Nhưng biết rõ nàng hơn tất cả chỉ có nàng và Phí Độc Hành mà thôi.

Phí Độc Hành thật là tay lợi hại, hắn biết rõ về Bạch Xuân Phương. Còn nàng lại không biết được thâm ý của hắn.

Nàng và hắn đã giao kết không đụng chạm tới nhau, sao hắn lại phá lời giao kết đó. Trong lòng hắn đang tính chuyện gì đây? Mà hắn lại đem bán rao nàng như vậy?

59. Hoàn Thành Sứ Mạng

Bầu không khí nghi hoặc bao trùm tòa Bạch Hổ điện.

Hòa Khôn cất tiếng hỏi trước :

- Phí hiệu úy? Ngươi căn cứ vào đâu mà dám nói Tổng hiệu úy như vậy?

Đây không phải là chuyện chơi.

Phí Độc Hành chậm rãi đáp :

- Bẩm Đại gia. Trước khi thuộc hạ nói thì thuộc hạ có xin Đại gia hãy tin nơi thuộc hạ. Đây là chuyện quan trọng thuộc hạ xin đem sinh mạng mình ra để bảo đảm lời nói của thuộc hạ.

Bạch Xuân Phương tức giận lấp bắp nói :

- Phí... người... người... thật là quá lắm.

Phí Độc Hành nhìn Bạch Xuân Phương mỉm cười :

- Bạch cô nương. Xin cô nương thứ lỗi cho tại hạ, vì tại hạ đã nói ra như vậy.

Đến giờ này thì hắn không còn coi Bạch Xuân Phương là thượng cấp của hắn nữa rồi.

Hắn nói xong không nhìn Bạch Xuân Phương nữa, khẽ cúi đầu xuống như vẽ có lỗi.

Chợt Bạch Xuân Phương nghe như có tiếng muỗi kêu bên lỗ tai nàng :

- Bạch cô nương. Sự tình bất buột tại hạ phải hành động như vậy. Bây giờ tình hình quá gấp, tại hạ không thể trình bày cùng cô nương. Mong cô nương chú ý vào hai tên Hắc Bạch song yêu mà đề phòng cho cẩn thận.

Nghe xong nàng biết đó là lời của Phí Độc Hành. Nàng khẽ liếc nhìn hắn, thì thấy hắn vẫn đứng đưng nhìn lên Đại gia, không chú ý gì đến nàng cả.

Đại gia lại buông lời hỏi tiếp :

- Phí Độc Hành, ngươi có bằng cứ gì hãy nói ra đi?

Phí Độc Hành chợt nhún mình nhảy lại nắm cổ tay Bạch Xuân Phương.

Hành động hắn thật là nhanh nhẹn, khiến nàng không kịp có hành động chống cự thì đã bị hắn kèm giữ rồi.

Nhị gia quát mắt nạt :

- Nhà ngươi làm gì vậy?

Phí Độc Hành lạnh lùng nói :

- Thuộc hạ làm gì cũng đều có chủ tính cả, không bao giờ làm lẫn cả, thưa Nhị gia.

Rồi hắn quay lại nhìn Đại gia nói :

- Bẩm Đại gia, Tổng hiệu úy đây chính là đồ đệ của Thần Châu thất hiệp.

Bốn chữ Thần Châu thất hiệp như sét đánh ngang đầu mọi người trong điện.

Ai ngờ được một vị Tổng hiệu úy trong Trung Đường phủ lại chính là đệ tử của Thần Châu thất hiệp.

Quả là một chuyện khó tin. Nhưng Phí Độc Hành lại đang biến nó thành sự thật.

Mọi người đều đứng bật cả dậy.

Bạch Xuân Phương lại nghe loáng thoáng bên tai :

- Cô nương hãy chuẩn bị đối phó với Bạch Yêu, chỉ cần cầm cự với hắn khoảng chục hiệp thôi.

Bây giờ thì nàng đã rõ ý định của hắn rồi. Hắn muốn bắt Hòa Khôn đây.

Bạch Xuân Phương ngậm đề khí, vận công lực ra hai cánh tay để chuẩn bị sẵn sàng.

Hòa Khôn xô ghế bước tới hai bước, Hắc Bạch song yêu cũng vội bước theo ngay.

Phí Độc Hành không để lỡ cơ hội này, hắn vội vung tay ra, đồng thời hắn tung người vọt tới bên Hòa Khôn.

Sẵn đà tay kéo của hắn, Bạch Xuân Phương vung song chưởng đánh vào Hắc Yêu ngay.

Sự kiện bất ngờ, làm Hắc Bạch song yêu trở tay không kịp, nên lo chống đỡ không đến gần Hòa Khôn được.

Hắc Yêu vung vội chưởng đón chưởng của Bạch Xuân Phương, còn Bạch Yêu múa chưởng đánh bạt ngọn phi đao của Phí Độc Hành.

Vừa chống đỡ xong, thì Phí Độc Hành đã kề đao vào cổ của Hòa Khôn rồi.

Hắc Yêu giận dữ, múa tít song chưởng đánh tới tấp vào Bạch Xuân Phương.

Mới hơn năm hiệp đã thấy Bạch Xuân Phương rơi vào hế lúng túng rồi.

Phí Độc Hành gần giọng nói với Hòa Khôn :

- Bảo hắn dừng tay ngay.

Giọng nói đầy uy lực của hắn làm Hòa Khôn lạnh người, cất tiếng nói :

- Dừng tay.

Hắc Yêu nghe lệnh, liền lui về ngay đứng bên cạnh Bạch Yêu. Cả hai nhìn Phí Độc Hành bằng ánh mắt căm hờn.

Bọn vệ sĩ gươm giáo tuốt trần bao quanh hai người. Cả đám người của Trung Hòa phủ không ai ngờ sự thể lại xảy ra như vậy, ai nấy đều đứng ngẩn người ra nhìn.

Hòa Khôn run giọng hỏi :

- Phí... Phí hiệu úy. Người... người muốn gì?

Phí Độc Hành chậm rãi đáp :

- Ta muốn đưa hai người đi gặp một người.

Nhị gia liền hỏi :

- Sao nhà người lại làm như vậy?

Phí Độc Hành lạnh lùng đáp :

- Ta đã nói, ta làm việc gì cũng đều có chủ đích cả, không bao giờ ta sai lầm. Nếu các người muốn Hòa Khôn sống thì hãy dang ra cho ta đi.

Nhị gia liền nói vội :

- Người cứ thả Đại gia ra, ta hứa sẽ để cho người ra đi an toàn, không ai cản trở người đâu.

Phí Độc Hành buông giọng cười ngạo nghễ :

- Người có gan thì cứ việc cản đường ta đi.

Nói xong, hắn quay qua nhìn Bạch Xuân Phương nói :

- Bạch cô nương, cứ đi theo bên cạnh tại hạ.

Bạch Xuân Phương đi theo bên cạnh hắn. Cả hai thong thả bước đi tới trước mặt bọn vệ sĩ.

Phí Độc Hành mặt lạnh như băng, hắn ấn nhẹ mũi đao vào cổ của Hòa Khôn, làm lão bật thốt lên :

- Mau tránh ra.

Theo lệnh của lão, mọi người dạt ra hai bên ngay. Cả ba người ra tới cổng Trung Đường phủ không gặp sự trở ngại nào. Phí Độc Hành gần giọng :

- Mau bảo chúng mang đến đây hai con ngựa tốt.

Hòa Khôn vội nói ngay :

- Mang ra hai con ngựa tốt mau.

Hai con ngựa cao lớn được đặt lên ngay, Phí Độc Hành xách Hòa Khôn nhảy lên một con. Bạch Xuân Phương cũng nhảy lên con còn lại.

Cả hai con ngựa phóng nhanh ra khỏi Trung Đường phủ.

Được hơn một dặm, chợt nghe phía trước có hai tiếng cười nhạt.

Phí Độc Hành biến sắc nói nhanh :

- Bạch cô nương, Hắc Bạch song yêu không chịu bỏ qua, chúng chặn đường cùng liều chết với ta, cô nương mang lão tặc này chạy khỏi đây năm dặm, quẹo trái chờ ta.

Không đợi chờ Bạch Xuân Phương có đồng ý hay không, hắn điểm nhanh vào huyệt đạo của Hòa Khôn, ném hắn qua mình ngựa của Bạch Xuân Phương.

Hắn nói tiếp :

- Tôi sẽ cản đường chúng, Bạch cô nương phóng nhanh đi, nhớ bảo trọng.

Bạch Xuân Phương vội nói :

- Phí đại hiệp. Anh...

Chưa nói hết câu, Phí Độc Hành phóng ngựa lên trước rồi. Bạch Xuân Phương vội ra roi phóng theo sau ngay.

Chợt nghe tiếng hét của Phí Độc Hành cùng tiếng chưởng chạm nhau vang lên trong đêm.

Bạch Xuân Phương vội phóng ngựa, phi nhanh qua.

Nàng thoáng thấy bóng của Phí Độc Hành một tay roi, một tay chưởng đấu với Hắc Bạch song yêu.

Nàng cứ ra roi cho ngựa phóng nhanh, tới khu rừng rậm nghe theo lời của Phí Độc Hành dặn, nàng quẹo trái, chạy một khoảng nàng dừng lại.

Chợt trước mặt nàng xuất hiện năm bóng đen bịt mặt. Người đứng giữa cất giọng hỏi ngay :

- Phí Mộ Thư đâu?

Bạch Xuân Phương hỏi lại :

- Các hạ là ai?

Người đứng giữa bước lên, Bạch Xuân Phương thấy rõ hắn bận áo màu tro xám.

Hắn cất giọng lạnh lùng hỏi lại :

- Cô nương, có phải Hòa Khôn trên ngựa của cô nương không?

Bạch Xuân Phương giật mình một cái. Nàng cất tiếng hỏi :

- Sao các hạ lại biết được đây là...

Người bận áo xám ngắt lời nàng :

- Ta không cần biết cô nương là ai cả. Ta chỉ đến đây để nhận người, Phí Mộ Thư thật là người đúng hẹn. Nhưng sao hắn lại không đến mà là cô nương? Có chuyện gì xảy ra với hắn rồi.

Bạch Xuân Phương đáp :

- Anh ấy đang đánh nhau với Hắc Bạch song yêu để cản đường cho tôi tới đây.

Có thật anh ấy đã hẹn với các ông không? Tôi muốn được thấy mặt của ông?

Người áo xám lắc đầu nói :

- Cô nương không cần biết tôi là ai? Cũng như tôi không cần biết cô nương. Tôi có hẹn với hắn ở đây, cô nương cũng vào đây như lời hắn dặn, thế là đủ lắm rồi, chứng tỏ là tôi không gạt cô nương.

Bạch Xuân Phương chưa kịp nói gì thêm thì từ phía sau có tiếng vó ngựa vọng tới.

Tiếng nói của Phí Độc Hành vang lên :

- Bạch cô nương. Hãy giao cho họ đi.

Lời vừa dứt thì ngựa đã tới bên cạnh ngựa của Bạch Xuân Phương rồi. Nàng không còn chần chờ nữa, ném Hòa Khôn cho người áo xám.

Hắn nhận Hòa Khôn rồi giao cho bốn người đứng phía sau. Hắn vòng tay nói với Phí Độc Hành :

- Các hạ thật là một con người có uy tín. Đơm nghĩa không ai bằng, sẽ có ngày các hạ được...

Phí Độc Hành khoát tay nói :

- Thôi các người cứ đi đi, đừng nhiều lời khách sáo.

Người áo xám chào hai người rồi phóng mình cùng bốn người kia đi ngay.

Lúc này, trăng đã chênh chếch trên cao, Bạch Xuân Phương quay lại nhìn Phí Độc Hành.

Nàng thấy đôi mày hắn cau lại, nghe tiếng nước nhiều tí tách, vội nhìn xuống thì thấy từ nơi mũi giày của hắn máu nhiều xuống đọng thành vũng.

Nàng kinh hoàng nói :

- Anh... anh bị thương rồi à? Sao...

Phí Độc Hành mỉm cười ngắt lời nàng :

- Một chút xú thương tích thì đâu có sao. Đổi lại hai mạng Song Yêu cũng đủ lắm rồi.

Bạch Xuân Phương vội tung mình nhảy xuống ngựa, đến bên hấn dịu dàng nói :

- Để em xem thương tích cho....

Hấn khoát tay ngắt lời nàng, nói thật nhanh :

- Cô nương, về báo lại với Thần Châu thất hiệp mau hành động cho kịp thời cơ.

Tại hạ xin cáo từ.

Lời vừa dứt thì hấn đã giật mạnh cương ngựa phóng đi ngay, không để cho Bạch Xuân Phương nói thêm nữa.

Bạch Xuân Phương ngó người nhìn theo bóng hấn khuất dần nơi phía xa, rồi nàng thở dài, phóng mình lên ngựa phóng theo hướng ngược lại. Núi rừng lại trở nên yên tĩnh.

* * * * *

Cuộc khởi nghĩa chống quân Mãn Thanh dấy lên khắp nơi. Những cơ sở của Hòa Khôn bị đột kích bất ngờ làm cho cánh tay phải của triều đình Mãn Thanh gãy lìa.

Còn võ tướng Hoàng Phổ là cánh tay trái của nhà Mãn Thanh lại theo nhà Minh, nên triều đình đại Mãn Thanh bị nội công, ngoại kích, chẳng mấy chốc bị sụp đổ tan tành.

Thái tử nhà Minh lại lên nắm ngôi Thiên Tử, chấm dứt triều đại nhà Thanh.

Những người có công lao được trọng thưởng xứng đáng, nắm những uy quyền quan trọng trong triều.

Mọi người được thăng quan tiến chức vẻ vang. Chỉ có một người có công lao lớn nhất là bị quên lãng. Tuy có người vẫn nhắc tới nhưng rồi bị quên đi ngay, vì họ còn lo những chuyện quan trọng khác nữa.

Nhưng dù có nhớ tới vẫn không biết người ấy ở đâu để tìm gặp. Những cô gái không màng tới vinh hoa phú quý như Nhạc Tổ Trinh, Nghiêm Thục Uyên và Bạch Xuân Phương cứ ra vô than vãn, thở dài. Họ tiếc vì họ đã có lúc hiểu lầm con người đó.

Một con người có thể nói là không thể kiếm được một con người thứ hai như thế.

Rồi một hôm cả ba cô đều rời bỏ Kinh sư ra đi. Cả ba đi cùng nhau không? Họ đi về đâu? Không ai biết được cả.

* * * * *

Giữa lúc thiên hạ thái bình, thì tại nơi Hồ Lô Cầu, một hán tử trung niên, chân khập khiễng như bị tật nguyền, đứng một mái nhà tranh, bên cạnh một dòng suối, ngày ngày chăm lo công việc đồng áng.

Trong căn nhà ấy còn có một thiếu phụ kiêu diễm xinh đẹp, áo quần nàng bằng vải thô, lo nấu nướng thổi cơm.

Cả hai người như rất hạnh phúc trong gian nhà tranh nhỏ bé. Lúc nào cũng nghe tiếng cười nói chan hòa niềm vui.

Chiều chiều họ ngồi bên dòng suối, kể vai nhau nhìn trời mây, mà thả hồn theo gió. Tưởng như trên đời không còn có việc gì hơn nữa.

Ngày tháng trôi đi, họ vẫn sống một cuộc sống hạnh phúc như thế.

Lúc này bụng người thiếu phụ đã lớn.

Một hôm đang ngồi kề nhau bên dòng suối, chợt hán tử nói :

- Em à! Mai này đã đến ngày giỗ cha rồi đó.

Thiếu phụ mỉm cười sung sướng, ngả đầu vào ngực hán tử nũng nịu nói :

- Anh còn nhớ à? Vậy mà em cứ ngỡ anh đã quên rồi.

Hán tử đưa tay vuốt tóc vợ, mỉm cười nói :

- Làm sao anh quên được một người cha như vậy.

Thiếu phụ chồm lên, âu yếm hôn hán tử một cái, rồi nhẹ nói :

- Anh cũng là một con người mà không ai có thể quên được.

Hai người cùng mỉm cười nhìn nhau rồi cả hai cùng nhìn về một hướng với hai mái đầu kề sát vào nhau.

Có ai ngờ được rằng hai người đó đã một thời lăn lộn vùng vẫy trong giang hồ.

Một người tung hoành ngang dọc, không sợ trời đất là gì, chuyên làm việc nghĩa mà mang tiếng là tướng cướp.

Còn một người thì là gái buông hương, có thời là phu nhân của một tên gian thần nhà Thanh.

Quá khứ của họ đã được chôn vùi, và giờ đây cả hai trở thành người dân lương thiện dưới triều đại nhà Minh, ở một vùng hoang vu, mà ít người muốn đặt chân đến làm gì.

Và họ cũng không cần ai đến. Họ muốn được sống một cuộc đời yên tĩnh. Họ không muốn ai quấy rầy hạnh phúc của họ nữa.HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-cuop-lieu-dong>